பாரதி நூல்கள்

மூன்றாம் பகுதி

வசனம்

(1) சமூகம்

(2) சமயம்

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

சென்னை அரசாங்க அச்சுக்கூட மேற்பார்வையாளரால்

அச்சிடப்பட்டது

1961

[விலை ரூ. 5.

முன்னுரை

பாரதியாரின் வசனங்களின் மூன்றும் தொகுதியில் சமூகம், சமயம் என்னும் இரு பகுதிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவை பெரும்பான்மையும் பொருள் பற்றியே தொகுக்கப்பட்டவை. முன்னர் வெளிவராத பல கட்டுரைகளும் இத் தொகுதியில் உள்ளன. பாரதியார் எழுதிய கட்டுரைகளில் இதுவரையிலும் கிடைத்தவற்றுள் சமூகம், சமயம் ஆகிய பொருள்களை ஒட்டி எழுதப்பெற்றவை அனைத்தும் இதன்கண் காணலாம். இத் தொகுதி உருவாக திரு. பெரியசாமி தூரன் அவர்கள் தொகுத்த ‘பாரதி தமிழ்’ எனும் நூல் பேருதவியாக இருந்தது.

பொருளடக்கம்

உடுக்குறியிட்டவை திரு. பெ. தூரன், அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு சென்னை அமுத நிலையம் லிமிடெட் வெளியிட்ட 'பாரதி தமிழ்' என்னும் நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை.

* உடுக்குறியிட்டவை திரு. பெ. தூரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு சென்னை அமுத நிலையம் லிமிடெட் வெளியிட்ட 'பாரதி தமிழ்' என்னும் நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை.

* உடுக்குறியிட்டவை திரு. பெ. தூரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு சென்னை அமுத நிலையம் லிமிடெட் வெளியிட்ட ‘ பாரதி தமிழ் ’ என்னும் நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை.

* உடுக்குறியிட்டவை திரு. பெ. தூரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு சென்னை அமுத நிலையம் லிமிடெட் வெளியிட்ட 'பாரதி தமிழ்' என்னும் நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை.

ச மூ க ம்

I

தேசீயக் கல்வி (i)

தேசமென்பது குடிகளின் தொகுதி. இது கொண்டே நமது முன்னோர் குடிக்கட்டுகளினின்று விலகி நிற்போரைப் பரதேசிகள் என்றனர் போலும்.

குடும்பக் கல்வி

தேசக் கல்விக்குக் குடும்பக் கல்வியே வேர்.

வீட்டுப் பழக்கந்தான் நாட்டிலும் தோன்றும். வீட்டில் யோக்கியன் நாட்டிலும் யோக்கியன்; வீட்டில் பொறுமை யுடையவன் நாட்டிலும் பொறுமையுடையவன். மனைவியின் பொருளைக் கையாடக் கூசமாட்டான். தான் பெற்ற குழந்தை களுக்கிடையே பக்ஷபாதஞ் செய்பவன் ஊரில் நியாயாதிபதி யாக நியமனம் பெறத்தக்கவன் ஆகமாட்டான். குடும்பம் நாகரீக மடையாவிட்டால், தேசம் நாகரீகமடையாது. குடும் பத்தில் விடுதலை இராவிடில், தேசத்தில் விடுதலை இராது.

ஒரு குடும்பத்தார் கூடித் துன்பமில்லாமல் வாழ்வதைக் காட்டுமிருகங்களும் பிற மனிதரும் தடுக்காத வண்ணமாக, ஆதியில் மனிதர் காட்டை அழித்து வீடு கட்டினார்கள். பல வீடுகள் கூடி, ஊர் ஆயிற்று.

வீடு என்ற சொல்லுக்கு விடுதலை என்பது பொருள். வெளியில் எத்தனையோ அச்சங்களுக்கு ஹேதுக்கள் உள. அவ்விதமான அச்சங்கள் இல்லாமல் விடுதலைப்பட்டு வாழத் தகுந்த இடத்துக்கு வீடு என்ற பெயர் கொடுத்தனர் போலும். 'விடத்தக்கது வீடு என்ற பிற்கால உரை ஒப்பத்தக்கதன்று. 'விடத்தக்கது வீடு' என்பது கற்றோர் துணிபாயின், அக் கற்றோர் வீட்டில் குடியிருப்பது யோக்கியதையன்று; அவர் கள் காட்டில் சென்று வாழ்தல் தகும். குழந்தைகள் வீட்டையே அரணாகக் கருதுகிறார்கள். ஸ்திரீகளும் அப்படியே செய்கிறார்கள். இடை வயதிலுள்ள ஆண் மக்கள் பெரும் பாலும் வீட்டைக்காட்டிலும் வெளி இடங்களில் அதிக இன்பம் காண்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில், குழந்தைகள், ஸ்திரீ கள் முதலியோர்களின் கொள்கையை ஆண்மக்கள் பின்பற்று

தல் தரும் என்று நம்புகிறேன். 'வீட்டிலிருந்து வெளியே ஓடிப்போய், வீட்டாருடன் கலகம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வதே மேல்' என்று கருதும் மக்களின் கூட்டங்களே பெரிய படைகளாய், உலகத்தில் பெரிய போர்களை நிகழ்த்தி, எண்ணற்ற துன்பங்களுக்கு இடமாகச் செய்கின்றன. வீடு துயரிடம் ஆவதற்குக் காரணம் விடுதலையும் அன்பும் இல்லாமையே. வீட்டில் அண்ணன் தம்பிகளையும், தாய் தந்தையரையும், அக்கா தங்கைகளையும், பெண்டுபிள்ளைகளையும் அடிமைப்படுத்தி ஆளச் சதிசெய்யும் ஜனங்களின் கூட்டங்களே தேசங்களையும் அடக்கி அடிமையாக்கி ஆளச் சதிசெய்கின்றன.

வீடு துன்பமாக இருப்பதின் மூல காரணம் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் மனப் பொருத்தமில்லாமை. ஸ்திரீ புருஷ விரோதத்தால் உண்டாகும் துன்பங்களே வீட்டுத் துன்பங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரம்.

கொடுங்கோன்மை தவறு என்றும், கொடுங்கோன்மை இழைத்தால் அதற்குமேல் கொடுங்கோன்மை அவசியம் விளையும் என்றும், அவனவன் வீட்டிலிருப்போரைக் கொல்லாமல் ஒற்றுமையுடனும் அன்புடனும் வாழ்வானாயின், உலகத்தில் கொடுங்கோன்மையும் போரும் விளையக் காரணமில்லையென்றும் நான் கருதுகிறேன். குடும்ப வாழ்க்கையே மற்றெல்லா வாழ்க்கைகளிலும் சிறந்தது. இதனால் அன்றோ திருவள்ளுவரும்,

> இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
> நல்லாற்றின் நின்ற துணை

என்றார்.

காதல்-விடுதலை வேண்டுமென்று கூறும் கக்ஷியொன்று ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் சிற்சில பண்டித பண்டிதைகளால் ஆதரிக்கப்படுகிறது. அது நியாயம் என்பதற்கு அந்தக் கக்ஷியார் காட்டும் ஆதாரங்கள் பல. அதாவது, பூமண்டல முழுதில் சென்ற கால நிகழ்கால அனுபவங்களைப் பிரமாணமாகக் காட்டுகிறார்கள். அதாவது, பூமண்டலத்தின் சரித்திரத்தில் வ்யபிசாரம் ஜன வழக்கத்தில் தள்ளப்படாமலும் ஏக பத்நீவ்ரதம் பாதிவ்ரத்யம் என்ற இரண்டுவித தர்மங்களும் பெரும்பாலும் ஆதர்சங்களாகவும் நடைபெற்று வருகின்றன வென்றும், அக்னி ஸாக்ஷி வைத்து 'உனக்கு நான் உண்மை, எனக்கு நீ உண்மை' என்று ஸத்யம் பண்ணிக்கொடுப்பதும் மோதிரங்கள் மாற்றுவதும், அம்மி மிதிப்பதும், அருந்ததி காட்டுவதும் முதலிய சடங்குக

ளெல்லாம் அனுபவத்தில் ஸஹிக்கத்தக்க அல்லது ஸஹிக்கத் தகாத பந்தங்களாகவே முடிகின்றன வென்றும், ஆதலால் அவற்றை இஷ்டப்படி அப்போதப்போது மாற்றிக்கொள் ளுதலே நியாயமென்றும், இல்லாவிட்டால் மனுஷ்ய ஸ்வதந் திரமாகிய மூலாதாரக் கொள்கைக்கே ஹானி உண்டாகிற தென்றும், ஆதலால், விவாகம் 'சாச்வத பந்தம்' என்று வைத்தல் பிழையென்றும் மேற்படிக் கக்ஷியார் சொல்லுகிருர் கள். மேலும், ஐரோப்பாச் சட்டத்திலும் மகமதியச் சட்டத்தி லும் ஸ்திரீ புருஷர் தனது விவாகத்தை ரத்து செய்துகொள் ளலாம் என்ற நியாயம் ஏற்பட்டிருத்தல் தமது கொள்கையை மனுஷ்ய நீதி ஏற்கனவே அங்கீகாரஞ் செய்துகொண்டு விட்டது, என்பதற்கு ஒரு பலமான திருஷ்டாந்தம் என்று மேற்படி விடுதலைக்காதல் (free love) கக்ஷியார் சொல்லு கிருர்கள்.

ஆனல், தேசீயக் கல்வியைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்கிற நாம் மேற்படி விடுதலைக் காதற்கொள்கையை அங்கீகாரம் செய்தல் ஸாத்யமில்லை. ஏனென்றல், தேசமாவது குடும்பங் களின் தொகுதியென முன்னரே காட்டியுள்ளோம். குடும்பங் களில்லாவிட்டால் தேசம் இல்லை. தேசம் இல்லாவிடிலோ, தேசீயக் கல்வியைப் பற்றிப் பேச இடமில்லை. விடுதலைக் காதலாகிய கொள்கைக்கும் மனை வாழ்க்கைக்கும் பொருந் தாது. மனைவாழ்க்கை ஒருவனும் ஒருத்தியும் நீடித்து ஒன்ருக வாழாவிட்டால் தகர்ந்து போய்விடும். இன்று வேறு மனைவி; நாளை வேறு மனைவி' என்றல் குழந்தை களின் நிலைமை என்னகும்? குழந்தைகளை நாம் எப்படி ஸம்ரக்ஷணை பண்ண முடியும்? ஆதலால், குழந்தைகளுக் குடைய ஸம்ரக்ஷணையை நாடி ஏகபத்நீவ்ரதம் சரியான அனுஷ்டானம் என்று முன்னோரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டில் தேசீயக் கல்வி யென்பதாக ஒன்று தொடங்கி, அதில் தமிழ்ப் பாஷையை ப்ரதானமாக நாட்டாமல், பெரும்பான்மைக் கல்வி இங்கிலீஷ் மூலமாகவும் தமிழ் ஒருவித உபபாஷையாகவும் ஏற்படுத்தினல், அது 'தேசீயம்' என்ற பதத்தின் பொருளுக்கு முழுதும் விரோதமாக முடியுமென்பதில் ஐயமில்லை. தேச பாஷையே ப்ரதானம் என்பது தேசீயக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்துவிடக்கூடாது. தேச பாஷையை விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்படுகிற இந்த முயற்சிக்கு நாம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பரிபூர்ண ஸஹாயத்தை எதிர் பார்க்கவேண்டுமானல், இந்த முயற்சிக்குத் தமிழ் பாஷையே முதற் கருவியாக ஏற்படுத்தப்படும் என்பதைத் தம்பட்டம்

அறைவிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் தமிழ் ப்ரதானம் என்று நான் சொல்லுவதால், டாக்டர் நாயரைத் தலைமையாகக் கொண்ட திராவிடக் கக்ஷியார் என்ற போலிப் பெயர் புனைந்த தேச விரோதிகளுக்கு நான் சார்பாகி ஆர்யபாஷா விரோதம் பூண்டு பேசுகிறேன் என்று நினைத்துவிடலாகாது. தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் சிறந்திடுக. பாரத தேச முழுதிலும் எப்போதும் போலவே வடமொழி வாழ்க. இன்னும் நாம் பாரத தேசத்தின் ஐக்கியத்தைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்யுமாறு நாடு முழுதிலும் வடமொழிப் பயிற்சி மேன்மேலும் ஓங்குக. எனினும், தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழி தலைமை பெற்றுத் தழைத்திடுக.

ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம்

உங்களுடைய கிராமத்தில் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்துங்கள் அல்லது பெரிய கிராமமாக இருந்தால் இரண்டு மூன்று வீதிகளுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் வீதமாக எத்தனை பள்ளிக் கூடங்கள் ஸாத்யமோ அத்தனை ஸ்தாபனம் செய்யுங்கள். ஆரம்பத்தில், மூன்று உபாத்தியாயர்கள் வைத்துக்கொண்டு ஆரம்பித்தால் போதும். இவர்களுக்குச் சம்பளம் தலைக்கு மாஸம் ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய்க்குக் குறையாமல் ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த உபாத்தியாயர்கள் பி.ஏ., எம்.ஏ. பட்ட தாரிகளாக இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. மெட்றிகுலேஷன் பரிக்ஷை தேறினவர்களாக இருந்தால் போதும். மெட்றிகுலேஷன் பரிக்ஷைக்குப் போய் தவறினவர்கள் கிடைத்தால் மிகவும் நல்லது. இந்த உபாத்தியாயர்களுக்குத் தேச பாஷையில் நல்ல ஞானம் இருக்கவேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக, இங்ஙனம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படும் தேசீயப் பாடசாலைகளில் உபாத்தியாயராக வருவோர் திருக்குறள், நாலடியார் முதலிய நூல்களிலாவது தகுந்த பழக்கம் உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். சிறந்த ஸ்வதேசாபிமானமும், ஸ்வதர்மாபிமானமும், எல்லா ஜீவன் களிடத்திலும் கருணையும் உடைய உபாத்தியாயர்களைத் தெரிந்தெடுத்தல் நன்று. அங்ஙனம் தேசபக்தி முதலிய உயர்ந்த குணங்கள் ஏற்கெனவே அமைந்திராத உபாத்தியாயர்கள் கிடைத்தபோதிலும், பாடசாலை ஏற்படுத்தும் தலைவர்கள் அந்த உபாத்தியாயர்களுக்கு அந்தக் குணங்களைப் புகட்டுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். ஆரோக்கியமும் திடசரீரமுடைய உபாத்தியார்களைத் தெரிந்தெடுப்பது நன்று.

பாடங்கள்

(அ) எழுத்து, படிப்பு, கணக்கு.

(ஆ) இலேசான சரித்திரப் பாடங்கள்.

வேதகால சரித்திரம், புராண கால சரித்திரங்கள், பௌத்த காலச் சரித்திரம், ராஜபுதன்த்தின் சரித்திரம் இவை மிகவும் சிரத்தையுடன் கற்பிக்கப்படவேண்டும். பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தப்போகிற கிராமம் அல்லது பட்டணம் எந்த மாகாணத்தில் அல்லது எந்த ராஷ்ட்ரத்தில் இருக்கிறதோ, அந்த மாகாணத்தின் சரித்திரம் விசேஷமாகப் பயிற்றுவிக்கப்படவேண்டும். [இங்கு நான் மாகாணம் அல்லது ராஷ்ட்ரம் என வகுத்திருப்பது சென்னை மாகாணம், பம்பாய் மாகாணம் முதலிய தற்காலப் பகுதிகளைக் குறிப்பதன்று, பாஷைப் பிரிவுகளுக்கு இசைந்தவாறு வகுக்கப்படும் தமிழ் நாடு, தெலுங்குநாடு, மலையாள நாடு முதலிய இயற்கைப் பகுதிகளைக் குறிப்பது.] இந்தச் சரித்திரங்களில் மஹா கீர்த்தி பெற்று விளங்கும் பருவங்களை உபாத்தியாயர்கள் மிகவும் உத்ஸாகத்துடனும், ஆவேசத்துடனும், பக்தி சிரத்தைகளுடனும் கற்பிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதி பால்யப் பிராயத்தில் மனதில் பதிக்கப்படும் சித்திரங்களே எக்காலமும் நீடித்து நிற்கும் இயல்புடையன. ஆதலால், பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஆரம்ப வகுப்பிலேயே நம்முடைய புராதன சரித்திரத்தில் அற்புதமான பகுதிகளையூட்டி, அசோகன், விக்ரமாதித்யன், ராமன், லக்ஷ்மணன், தர்ம புத்திரன், அர்ஜுனன் இவர்களிடமிருந்த சிறந்த குணங்களையும் அவற்றால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடிகளுக்கும் ஏற்பட்ட மஹிமைகளையும் பிள்ளைகளின் மனதில் பதியும்படிச் செய்வது அந்தப் பிள்ளைகளின் இயல்பைச் சீர்திருத்தி மேன்மைப் படுத்துவதற்கு நல்ல ஸாதனமாகும்.

தேச பாஷையின் மூலமாகவே இந்தச் சரித்திரப் படிப்பு மட்டுமேயன்றி மற்றெல்லாப் பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தேச பாஷையின் மூலமாகப் பயிற்றப்படாத கல்விக்குத் தேசீயக் கல்வி என்ற பெயர் சொல்லுதல் சிறிதளவும் பொருந்தாது போய் விடுமன்றோ? இது நிற்க.

ஹிந்து தேச சரித்திரம் மாத்திரமேயல்லாது ஸௌகர்யப் பட்டால் இயன்றவரை அராபிய, பாரசீக, ஐரிஷ், போலீஷ்,

ருஷிய, எகிப்திய, இங்கிலீஷ், ப்ரெஞ்சு, அமெரிக்கா, இத்தாலிய, கிரேக்க, ஜப்பானிய, துருக்க தேசங்கள் முதலிய வற்றின் சரித்திரங்களிலும் சில முக்கியமான கதைகளும் திருஷ்டாந்தங்களும் பயிற்றிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது.

(இ) பூமி சாஸ்திரம்.

ஆரம்ப பூகோளம், அண்ட சாஸ்திரமும், ஜகத்தைப் பற்றியும், ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பற்றியும், அதைச் சூழ்ந் தோடும் கிரகங்களைப் பற்றியும், நக்ஷத்திரங்களைப் பற்றியும், இவற்றின் சலனங்களைப் பற்றியும் பிள்ளைகளுக்கு இயன்ற வரை தக்க ஞானம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். பூமிப் படங்கள், கோளங்கள், வர்ணப் படங்கள் முதலிய கருவிகளை ஏராளமாக உபயோகப்படுத்தவேண்டும். ஐந்து கண்டங்கள், அவற்றிலுள்ள முக்கிய தேசங்கள், அந்தத் தேசங்களின் ஜனத்தொகை, மதம், ராஜ்ய நிலை, வியாபாரப் பயிற்சி, முக்கியமான விளைபொருள்கள், முக்கியமான கைத் தொழில்கள் இவற்றைக் குறித்து பிள்ளைகளுக்குத் தெளிந்த ஞானம் ஏற்படுத்தவேண்டும். முக்கியமான துறைமுகப் பட்டணங்களைப் பற்றியும், அவற்றில் நடைபெறும் வியாபாரங் களைக் குறித்தும் தெளிந்த விவரங்கள் தெரியவேண்டும். மேலும், இந்தியர்களாகிய நம்மவர் வெளித்தேசங்களில் எங்கெங்கே அதிகமாகச் சென்று குடியேறியிருக்கிறார்கள் என்ற விஷயம் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிவதுடன் அங்கு நம்மவர் படிப்பு, தொழில், அந்தஸ்து முதலிய அம்சங்களில் எந்த நிலையிலே இருக்கிறார்கள் என்பதும் தெளிவாகத் தெரியவேண்டும். மேலும் உலகத்திலுள்ள பல தேசங்களின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் குறித்துப் பிள்ளைகள் தக்க ஞானம் பெறவேண்டும்.

பாரத பூமி சாஸ்திரம், இந்தியாவிலுள்ள மாகாணங்கள் அவற்றுள் அங்குள்ள தேச பாஷைகளின் வேற்றுமைக்குத் தகுந்தபடி இயற்கையைத் தழுவி ஏற்படுத்தக் கூடிய பகுதிகள்—இவை விசேஷ சிரத்தையுடன் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். வெளி மாகாணங்களைக் குறித்துப் பின்வரும் அம்சங்களில் இயன்றவரை விஸ்தாரமான ஞானமுண்டாக்க வேண்டும். அதாவது, பாரத பூமி சாஸ்திரத்தில், மற்ற மாகாணங்களில் வசிக்கும் ஜனங்கள், அங்கு வழங்கும் முக்கிய பாஷைகள், முக்கியமான ஜாதிப் பிரிவுகள், தேச முழுமையும் வகுப்புக்கள் ஒன்றுபோலிருக்கும் தன்மை, மத

ஒற்றுமை, பாஷைகளின் நெருக்கம், வேத புராண இதிஹாஸங்கள் முதலிய நூல்கள் பொதுமைப்பட வழங்குதல், இவற்றிலுள்ள புராதன ஒழுக்க ஆசாரங்களின் பொதுமை, புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள், அவற்றின் தற்கால நிலை, இந்தியாவிலுள்ள பெரிய மலைகள், நதிகள், இந்தியாவின் விளைபொருள்கள், அளவற்ற செல்வம், ஆஹார பேதங்கள், தற்காலத்தில் இந்நாட்டில் வந்து குடியேறியிருக்கும் பஞ்சம், தொத்து நோய்கள் இவற்றின் காரணங்கள், ஜலவஸதிக் குறைவு, வெளி நாடுகளுக்கு ஜனங்கள் குடியேறிப்போதல்—இந்த அம்சங்களைக் குறித்து மாணுக்கருக்குத் தெளிவான ஞானம் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

பாரத தேசத்தின் அற்புதமான சிற்பத் தொழில்கள், கோயில்கள், இவற்றைப்பற்றி மாணுக்கருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

உங்கள் சொந்த ராஷ்ட்ரம் அல்லது மாகாணத்தின் பூமி சாஸ்திரம்.

இது கற்றுக்கொடுப்பதில், ஜனப் பாகுபாடுகளைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து, ஹிந்துக்கள், மகம்மதியர் என்ற இரண்டு பிரிவுகளே பிரதானம் என்பதையும், இவர்களில் மகம்மதியர்களிலே பெரும்பாலார் ஹிந்துக்களின் சந்ததியில் தோன்றியவர்கள் என்பதையும், அங்ஙனமன்றி வெளி நாட்டோரின் சந்ததியாரும் இப்போது முற்றிலும் ஸ்வதேசிகளாக மாறிவிட்டனர் என்பதையும் மாணுக்கர்கள் நன்ருக உணரும்படிச் செய்யவேண்டும். மேலும், பூமி சாஸ்திரப் பயிற்சியில் விளைபொருள் முதலியவற்றைத் திருஷ்டாந்தங்களின் மூலமாகத் தெளிவுபடுத்துவதுடன், இயன்றவரை பிள்ளைகளை யாத்திரைக்கு அழைத்துச்சென்று பிற இடங்களை நேருக்கு நேராகக் காண்பித்தல் நன்று. பூமிப் படங்கள், கோளங்கள் முதலியவற்றிலெல்லாம் பெயர்கள் தேச பாஷையிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

(ஈ) மதப் படிப்பு

நான்கு வேதங்கள், ஆறு தர்சனங்கள், உப நிஷத்துக்கள், புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள், பகவத்கீதை, பக்தர் பாடல்கள் சித்தர் நூல்கள்—இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டது ஹிந்து மதம். ஹிந்து மதத்தில் கிளைகள் இருந்த போதிலும், அக் கிளைகள் சில சமயங்களில் அறியாமையால் ஒன்றையொன்று

தூஷணை செய்து கொண்டபோதிலும், ஹிந்து மதம் ஒன்று தான். பிரிக்கமுடியாது. வெவ்வேறு வ்யாக்யானங்கள் வெவ்வேறு அதிகாரங்களைக் கருதிச் செய்யப்பட்டன. பிற் காலத்தில் சில குப்பைகள் நம்முடைய ஞான ஊற்றாகிய புராணங்கள் முதலியவற்றிலே கலந்துவிட்டன. மத த்வேஷங் கள் அனுவசிய மூட பக்திகள் முதலியனவே அந்தக் குப்பை களாம். ஆதலால், தேசீயப் பள்ளிக்கூடத்து மாணுக்கர் களுக்கு உபாத்தியாயர் தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களினிடம் பரம பக்தி செலுத்தி வழிபாடு செய்து வரவேண்டும் என்று கற்பிப்பதுடன், இதர தெய்வங்களைப் பழித்தல், பகைத்தல் என்ற மூடச் செயல்களைக் கட்டோடு விட்டுவிடும்படிப் போதிக்க வேண்டும். 'ஏகம்ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி' (கடவுள் ஒருவரே, அவரை ரிஷிகள் பல பெயர்களால் அழைக் கின்றனர்) என்ற ரிக்வேத உண்மையை மாணுக்கரின் உள்ளத் தில் ஆழப் பதியுமாறு செய்யவேண்டும். மேலும், கண்ண பிரான், எல்லா உடம்புகளிலும் நானே உயிராக நிற்கிறேன், என்று கீதையில் கூறியபடி 'ஈ, எறும்பு, புழு, பூச்சி, யானை புலி, கரடி, தேள், பாம்பு, மனிதர்—எல்லா உயிர்களும் பரமாத்மாவின் அம்சங்களே என்பதை நன்கறிந்து, அவற்றை மன மொழிமெய்களால் எவ்வகையிலும் துன்புறுத்தாமல், இயன்ற வழிகளிலெல்லாம் அவற்றிற்கு நன்மையே செய்து வரவேண்டும்' என்பது ஹிந்து மதத்தின் மூல தர்மம் என் பதை மாணுக்கர்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளும்படிச் செய்யவேண்டும். மாம்ஸ போஜனம், மனிதன் உடல் இறைச்சியைத் தின்பதுபோலாகும் என்றும், மற்றவர்களைப் பகைத்தலும் அவர்களைக் கொல்வது போலேயாகும் என்றும் ஹிந்து மதம் கற்பிக்கிறது. 'எல்லாம் பிரம்ம மயம்', 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்ற வசனங்களால் உலக முழுதும் கடவுளின் வடிவமே என்று ஹிந்து மதம் போதிக்கிறது. இங்ஙனம் எல்லாம் கடவுள் மயம் என்றுணர்ந்தவன் உலகத்தில் எதற்கும் பயப்படமாட்டான், எங்கும் பயப்படமாட்டான்; எக்காலத்திலும் மாறாத ஆனந்தத்துடன் தேவர்களைப்போல் இவ்வுலகில் நீடூழி வாழ்வான்; என்பது ஹிந்து மதத்தின் கொள்கை. இந்த விஷயங்களெல்லாம் மாணுக்கருக்குத்தெளிவாக விளங்கும்படிச் செய்வது உபாத்தியாயர்களின் கடமை. மத விஷயமான போராட்டங்கள் எல்லாம் சாஸ்திர விரோதம்; ஆதலால், பரம மூடத்தனத்துக்கு லக்ஷணம். ஆசாரங்களை எல்லாம் அறிவுடன் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆனால் ஸமயக் கொள்கைக்கும் ஆசார நடைக்கும் தீராத ஸம்பந்தம் கிடையாது. ஸமயக் கொள்கை எக்காலத்திலும் மாறாதது. ஆசாரங்கள் காலத் துக்குக் காலம் மாறுபடும் இயல்புடையன.

ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதங்களைப்பற்றி பிரஸ்தாபம் நடத்து கையிலே, நான் ஏற்கெனவே சரித்திரப் பகுதியிற் கூறியபடி, இதிஹாஸ புராணங்களில் உள்ள வீரர், ஞானிகள் முதலி யோரின் குணங்களை நாம் பின்பற்றி நடக்க முயலவேண்டும். உண்மை, நேர்மை, வீர்யம், பக்தி முதலிய வேதரிஷிகளின் குணங்களையும் ஸ்வதேச பக்தி, ஸ்வஜநாபிமானம், ஸர்வஜீவ தயை முதலிய புராதன வீரர்கள் குணங்களையும் பிள்ளைகளுக்கு நன்றாக உணர்த்தவேண்டும். சிபிச் சக்கர வர்த்தி, புறாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டாகத் தன் சதையை அறுத்துக் கொடுத்த கதை முதலியவற்றின் உண்மைப் பொருளை விளக்கிக் காட்டி மாணாக்கர்களுக்கு ஜீவ காருண்ணியமே எல்லா தர்மங்களினும் மேலானது என்பதை விளக்கவேண்டும். ஏழைகளுக்கு உதவி புரிதல், கீழ் ஜாதி யாரை உயர்த்திவிடுதல் முதலியனவே ஜன ஸமூஹக் கடமைகளில் மேம்பட்டன என்பதைக் கற்பிக்கவேண்டும்.

(உ) ராஜ்ய சாஸ்திரம்

ஜனங்களுக்குள்ளே ஸமாதானத்தைப் பாதுகாப்பதும், வெளிநாடுகளிலிருந்து படை எடுத்து வருவோரைத் தடுப்ப தும் மாத்திரமே ராஜாங்கத்தின் காரியங்கள் என்று நினைத்து விடக்கூடாது. ஜனங்களுக்குள்ளே செல்வமும, உணவு, வாஸம் முதலிய ஸௌகர்யங்களும், கல்வியும், தெய்வ பக்தியும், ஆரோக்கியமும், நல்லொழுக்கமும், பொதுச் சந்தோ ஷமும் மேன்மேலும் விருத்தியடைவதற்குரிய உபாயங்களை இடை விடாமல் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பதே ராஜாங்கத் தின் கடமையாவது.

குடிகள் ராஜாங்கத்தைத் தம்முடைய நன்மைக்காகவே சமைக்கப்பட்ட கருவியென்று நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். குடிகளுடைய இஷ்டப்படியே ராஜ்யம் நடத்தப்பட வேண்டும். தீர்வை விதித்தல், தீர்வைப் பணத்தைப் பல துறைகளிலே விநியோகித்தல், புதுச் சட்டங்கள் சமைத்தல், பழைய சட்டங்களை அழித்தல் முதலிய ராஜாங்கக் காரியங் களெல்லாம் குடிகளால் நியமிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் இஷ்டப்படியே நடத்தவேண்டும்.

குடிகளின் நன்மைக்காகவே அரசு ஏற்பட்டிருப்பதால், அந்த அரசியலைச் சீர்திருத்தும் விஷயத்தில் குடிகளெல் லாரும் தத்தமக்கு இஷ்டமான அபிப்பிராயங்களை வெளியிடும் உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு. இந்த விஷயங்களையெல்லாம்

உபாத்தியாயர்கள் மாணுக்கர்களுக்குக் கற்பிக்குமிடத்தே, இப்போது பூமண்டலத்தில் இயல்பெறும் முக்கியமான ராஜாங்கங்கள் எவ்வளவு தூரம் மேற்கண்ட கடமைகளைச் செலுத்தி வருகின்றன என்பதையும் எடுத்துரைக்கவேண்டும்.

மேலும், உலகத்து ராஜாங்கங்களில் சுவேச்சாராஜ்யம் ஜனப் பிரதிநிதியாட்சி, குடியரசு முதலியன எவையென்பதையும், எந்த நாடுகளில் மேற்படி முறைகள் எங்ஙனம் மிசிரமாகி நடைபெறுகின்றன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டவேண்டும்.

கிராம பரிபாலனம், கிராம சுத்தி, வைத்தியம் முதலிய வற்றில் குடிகளனைவரும் மிகுந்த சிரத்தை காட்டவேண்டு மாதலால், மாணுக்கர்களுக்கு இவற்றின் விவரங்கள் நன்ருகப் போதிக்கப்படவேண்டும்.

கோயிற் பரிபாலனமும் அங்ஙனமே. ஏழைகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதும், தொழில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து உணவு தருவதும், ராஜாங்கத்தாரின் கடமை என்பது மட்டுமின்றி, கிராமத்து ஜனங்கள் அத்தனை பேருக்கும் பொதுக்கடமை யாகும்.

(ஊ) பொருள் நூல்

பொருள் நூலைப்பற்றிய ஆரம்பக் கருத்துக்களை மாணுக்கர் களுக்குப் போதிக்குமிடையே, தீர்வை விஷயத்தை முக்கிய மாகக் கவனிக்கவேண்டும். ஜனங்களிடம் தீர்வை எத்தனைக் கெத்தனை குறைவாக வசூல் செய்யப்படுகிறதோ, அங்ஙனம் குறைவாக வாங்கும் தீர்வையிலிருந்து பொது நன்மைக்குரிய காரியங்கள் எத்தனைக்கெத்தனை மிகுதியாக நடைபெறுகின் றனவோ, அத்தனைக்கத்தனை அந்த ராஜாங்கம் நீடித்து நிற்கும் ; அந்த ஜனங்கள் க்ஷேமமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். வியாபார விஷயத்தில் கூட்டு வியாபாரத்தால் விளையும் நன்மைகளை மாணுக்கர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டும். மிகவும் ஸரஸமான இடத்தில் விலைக்கு வாங்கி மிகவும் லாப கரமான சந்தையில் கொண்டுபோய் விற்கவேண்டும் என்ற பழைய வியாபாரக் கொள்கையை எப்போதும் பிரமாணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. விளைபொருளும், செய்பொருளும் மிஞ்சிக்கிடக்கும் தேசத்தில் விலைக்கு வாங்கி அவை வேண்டி யிருக்குமிடத்தில் கொண்டுபோய் விற்கவேண்டும் என்பதே வியாபாரத்தில் பிரமாணமான கொள்கையாகும்.

வியாபாரத்தில் கூட்டு வியாபாரம் எங்ஙனம் சிறந்ததோ அது போலவே கைத்தொழிலிலும் கூட்டுத் தொழிலே சிறப்பு வாய்ந்ததாம். முதலாளியொருவன் கீழே பல தொழிலாளிகள் கூடி நடத்தும் தொழிலைக் காட்டிலும் தொழிலாளிகள் பலர் கூடிச் செய்யும் தொழிலே அதிக நன்மையைத் தருவதாகும்.

செல்வம் ஒருநாட்டில் சிலருக்கு வசப்பட்டதாய்ப் பலர் ஏழைகளாக இருக்கும்படிச் செய்யும் வியாபார முறைகளைக் காட்டிலும், சாத்தியப்பட்டவரை அநேகரிடம் பொருள் விரவியிருக்கும்படிச் செய்யும் வியாபார முறைகள் மேன்மையாகப் பாராட்டத்தக்கனவாம்.

(எ) ஸயன்ஸ் அல்லது பௌதிக சாஸ்திரம்

ஐரோப்பிய ஸயன்ஸின் ஆரம்ப உண்மைகளைத் தக்க கருவிகள் மூலமாகவும் பரீக்ஷைகள் மூலமாகவும் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்துக்கொடுத்தல் மிகவும் அவசியமாகும். பிள்ளைகளுக்குத் தாங்களே 'ஸயன்ஸ்' சோதனைகள் செய்து பார்க்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். வியாபார விஷயங்களுக்கு ரஸாயன சாஸ்திரம் மிகவும் பிரதானமாகையால், ரஸாயன பயிற்சியிலே அதிக சிரத்தை காண்பிக்கவேண்டும். கண்ணுக்குத் தெரியாத நுட்பமான பூச்சிகள் தண்ணீர் மூலமாகவும், காற்று மூலமாகவும், மண் மூலமாகவும் பரவி நோய்களைப் பரப்புகின்றன என்ற விஷயம் ஐரோப்பிய 'ஸயன்ஸ்' மூலமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதில் ஒரு சிறிது உண்மை இருப்பது மெய்யேயாயினும், மனம் சந்தோஷமாகவும் ரத்தம் சுத்தமாகவும் இருப்பவனை அந்தப் பூச்சிகள் ஒன்றும் செய்யமாட்டா என்பதை ஐரோப்பியப் பாடசாலைகளில் அழுத்திச் சொல்லவில்லை. அதனால், மேற்படி சாஸ்திரத்தை நம்புவோர் வாழ்நாள் முழுதும் ஸந்தோஷமாய் இராமல் தீராத நரக வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள். ஆதலால், நமது தேசிய ஆரம்பப் பாடசாலையில் மேற்படிப் பூச்சிக்களைப்பற்றின பயம் மாணாக்கருக்குச் சிறிதேனும் இல்லாமல் செய்துவிடவேண்டும்.

உலகமே காற்றாலும், மண்ணாலும், நீராலும் சமைந்திருக்கிறது. இந்த மூன்று பூதங்களை விட்டு விலகி வாழ யாராலும் இயலாது. இந்த மூன்றின் வழியாகவும் எந்த நேரமும் ஒருவனுக்குப் பயங்கரமான நோய்கள் வந்துவிட

கூடும் என்ற மஹா நாஸ்திகக் கொள்கையை நவீன ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகள் தாம் நம்பி ஓயாமல் பயந்து பயந்து மடிவது போதாதென்று அந்த மூடக்கொள்கையை நமது தேசத்தில் இளஞ் சிறுவர் மனதில் அழுத்தமாகப் பதியும் படிச் செய்துவிட்டார்கள். சிறு பிராயத்தில் ஏற்படும் அபிப்பிராயங்கள் மிகவும் வலிமை உடையன, அசைக்க முடியாதன, மறக்கமுடியாதன ; எனவே, நமது நாட்டிலும் இங்கிலீஷ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்த பிள்ளைகள் சாகுமட்டும் இந்தப் பெரும் பயத்துக்கு ஆளாய்த் தீராத கவலைகொண்டு மடிகிறார்கள் ; பூச்சிகளால் மனிதர் சாவதில்லை ; நோய்க ளாலும் சாவதில்லை; கவலையாலும் பயத்தாலும் சாகிறார்கள். இந்த உண்மை நமது தேசீயப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளை களின் மனதில் நன்றாக அழுந்தும்படிச் செய்யவேண்டும்.

பௌதிக சாஸ்திரங்கள் கற்றுக் கொடுப்பதில், மிகவும் தெளிவான எளிய தமிழ் நடையில் பிள்ளைக்கு மிகவும் சுலப மாக விளங்கும்படிச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும். இயன்ற இடத்திலெல்லாம் பதார்த்தங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர்களையே உபயோகப்படுத்தவேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக, "ஆக்ஸி ஜன்", "ஹைட்ரஜன்", முதலிய பதார்த்தங்களுக்கு ஏற்கெனவே தமிழ் நாட்டில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் பிராண வாயு, ஜலவாயு என்ற நாமங்களையே வழங்கவேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் அகப்படாவிட்டால் ஸம்ஸ்கிருத பதங்களை வழங்கலாம். பதார்த்தங்களுக்கு மட்டுமேயன்றிக் கிரியை களுக்கும் அவஸ்தைகளுக்கும் (நிலைமைகளுக்கும்) தமிழ், சமஸ்கிருத மொழிகளையே வழங்குதல் பொருந்தும். இந்த இரண்டு பாஷைகளிலும் பெயர்கள் அகப்படாத இடத்தில் இங்கிலீஷ்ப் பதங்களையே உபயோகப்படுத்தலாம். ஆனால், குணங்கள், செயல்கள், நிலைமைகள்—இவற்றுக்கு இங்கிலீஷ் பதங்களை ஒருபோதும் வழங்கக் கூடாது. பதார்த்தங்களின் பெயர்களை மாத்திரமே இங்கிலீஷில் சொல்லலாம் ; வேறு வகையால் உணர்த்த இயலாவிடின்.

நுட்பமான விவரங்கள் கற்றுக்கொடுப்பதற்குத் தகுந்த பாட புஸ்தகங்கள் தமிழில் இன்னும் ஏற்படவில்லையாதலால், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில், உபாத்தியாயர்கள் இங்கிலீஷ்ப் புஸ்தகங்களைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டு, அவற்றிலுள்ள பொதுப்படையான அம்சங்களை மாத்திரம் இயன்றவரை தேச பாஷையில் மொழிபெயர்த்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சிறிது சிறிது கற்பித்தால் போதும்.

திருஷ்டாந்தமாக, ரஸாயன சாஸ்திரம் கற்பிக்கு மிடத்தே :—

(அ) உலகத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்களெல்லாம் எழுபதே சொச்சம் மூலப் பொருள்களாலும், அவற்றின் பலவகைப்பட்ட சேர்க்கைகளாலும் சமைந்திருக்கின்றன. (திருஷ்டாந்தங்களும், சோதனைகளும் காட்டுக.)

(ஆ) அந்த மூல பதார்த்தங்களில், பொன், வெள்ளி, செம்பு, கந்தகம் இவைபோல வழக்கத்திலுள்ள பொருள்கள் இவை ; க்ரோமியம், தித்தானியம், யூரேனியம் இவைபோல ஸாதாரண வழக்கத்திலகப்படாதன இவை ; கனரூபமுடையன இவை, திரவரூபமுடையன இவை, வாயுரூபமுடையன இவை இவற்றுள் முக்கியமான மூல பதார்த்தங்களின் குணங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டுக.

(இ) ரஸாயன சேர்க்கை, பிரிவு இவற்றின் இயல்புகள் (பரீக்ஷைகளின் மூலமாக விளக்குக) இவற்றின் விதிகள்.

(ஈ) ரேடியம், ஹெலியம் முதலிய புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மூலபதார்த்தங்களின் அற்புத குணங்கள்.

(உ) பரமாணுக்கள், அணுக்கள், அணுக்கணங்கள்—இவற்றின் இயல்பு, குணங்கள், செய்கைகள் முதலியன.

இவைபோன்ற பொது அம்சங்களைப்பற்றிய முக்கியமான செய்திகளை, ஸாதாரண ஸம்பாஷணை நடையில் உபாத்தியாயர்கள் வீட்டில் எழுதிக்கொண்டுவந்து பிள்ளைகளுக்கு வாசித்துக் காட்டி அவர்களை எழுதி வைத்துக்கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

இயற்கை நூல் (பிஸிக்ஸ்), ரஸாயனம் (கெமிஸ்ட்ரி), சரீர சாஸ்த்ரம், ஜந்து சாஸ்த்ரம், செடி நூல் ஸ்தாவர சாஸ்த்ரம்—இவையே முக்கியமாகப் போதிக்க வேண்டியனவாம்.

(ஏ) கைத் தொழில், விவசாயம், தோட்டப் பயிற்சி, வியாபாரம்.

இயன்றவரை மாணுக்கர்கள் எல்லாருக்கும், விசேஷமாகத் தொழிலாளிகளின் பிள்ளைகளுக்கு, நெசவு முதலிய முக்கியமான கைத்தொழில்களிலும், நன்செய் புன்செய் பயிர்த் தொழில்களிலும், பூ, கனி, காய், கிழங்குகள் விளைவிக்கும் தோட்டத் தொழில்களிலும், சிறு வியாபாரங்களிலும் தகுந்த

ஞானமும், அனுபவமும் ஏற்படும்படிச் செய்தல் நன்று. இதற்கு மேற்கூறிய மூன்று உபாத்தியாயர்களைத் தவிர, தொழிலாளிகள், வியாபாரிகள், விவசாயிகளிலே சற்றுப் படிப்புத் தெரிந்தவர்களும் தக்க லௌகிகப் பயிற்சியுடையவர்களுமான அனுபவஸ்தர்களைக் கொண்டு ஆரம்பப் பயிற்சி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் மிகவும் நன்மை தரக்கூடிய விஷயமாகும்.

(ஐ) சரீரப் பயிற்சி

தோட்டத் தொழில்கள், கிணறுகளில் ஜலமிறைத்தல் முதலியவற்ருல் ஏற்படும் சரீரப் பயிற்சியே மிகவும் விசேஷமாகும். பிள்ளைகளுக்குக் காலையில் தாமே ஜலமிறைத்து ஸ்நானம் செய்தல், தத்தம் வேஷ்டிதுணிகளைத் தோய்த்தல் முதலிய அவசியமான கார்யங்களில் ஏற்படும் சரீரப் பயிற்சியும் நன்றேயாம். இவற்றைத் தவிர, ஓட்டம், கிளித்தட்டு, சடுகுடு முதலிய நாட்டு விளையாட்டுகளும், காற்பந்து (Foot-ball) முதலிய ஐரோப்பிய விளையாட்டுகளும், பிள்ளைகளுடைய படிப்பில் பிரதான அம்சங்களாகக் கருதப்படவேண்டும். குஸ்தி, கஸரத், கரேலா முதலிய தேசீயப் பயிற்சிகளும் இயன்றவரை அனுஷ்டிக்கப்படலாம். ஐரோப்பிய முறைப்படிப் பிள்ளைகளைக் கூட்டமாகக் கூட்டி, கபாத்து (ட்ரில்) பழக்குவித்தல் இன்றியமையாத அம்சமாகும். ஸௌகர்யப்பட்டால் இங்கிலீஷ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் பயிற்றுவிக்கும் மரக்குதிரை, ஸமக் கட்டைகள் (Parallel bars), ஒற்றைக் கட்டை (horizontal bar) முதலிய பழக்கங்களும் செய்விக்கலாம். படிப்பைக் காட்டிலும் விளையாட்டுக்களில் பிள்ளைகள் அதிக சிரத்தை எடுக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். 'சுவரில்லாமல் சித்திரமெழுத முடியாது.' பிள்ளைகளுக்குச் சரீரபலம் ஏற்படுத்தாமல் வெறுமே படிப்பு மாத்திரம் கொடுப்பதால், அவர்களுக்கு நாளுக்குநாள் ஆரோக்யம் குறைந்து அவர்கள் படித்த படிப்பெல்லாம் விழலாகி, அவர்கள் தீராத துக்கத்துக்கும் அற்பாயுசுக்கும் இரையாகும்படி நேரிடும்.

(ஒ) யாத்திரை (எக்ஸ்கர்ஷன்)

பிள்ளைகளை உபாத்தியாயர்கள் பக்கத்தூர்களிலும் தமதூரிலும் நடக்கும் உற்சவங்கள் திருவிழாக்கள் முதலியவற்றுக்கு அழைத்துச் சென்று, மேற்படி விழாக்களின் உட்பொருளைக் கற்பித்துக்கொடுத்தல் நன்று. திருவிழாவுக்கு வந்திருக்கும் பலவகை ஜனங்களின் நடையுடைபாவனைகளைப் பற்றிய

ஞானம் உண்டாகும்படிச் செய்யவேண்டும். வனபோஜனத் துக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். அங்குப் பிள்ளைகள் தமக்குள் நட்பும், அன்பும், பரஸ்பர ஸம்பாஷணையில் மகிழ்ச் சியும் எய்தும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மலைகள், கட லோரங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று இயற்கையின் அழகு களையும், அற்புதங்களையும், பிள்ளைகள் உணர்ந்து மகிழும் படிச் செய்யவேண்டும். பலவிதமான செடி, கொடிகள், மரங்கள், லோஹங்கள், கல்வகைகள் முதலியவற்றின் இயல்பைத் தெரிவிக்கவேண்டும்.

பொதுக் குறிப்புகள்

மேலே காட்டிய முறைமைப்படித் தேசீயப் பள்ளிக்கூடம் நடத்துவதற்கு அதிகப் பணம் செலவாகாது. மாஸம் நூறு ரூபாய் இருந்தால் போதும். இந்தத் தொகையை ஒவ்வொரு கிராமத்திலுள்ள ஜனங்களும் தமக்குள்ளே சந்தா வசூலித் துச் சேர்க்கவேண்டும். செல்வர்கள் அதிகத் தொகையும் மற்றவர்கள் தத்தமக்கு இயன்றளவு சிறு தொகைகளும் கொடுக்கும்படிச் செய்யலாம். நூறு ரூபாய்கூட வசூல் செய்ய முடியாத கிராமங்களில் 50 ரூபாய் வசூலித்து, உபாத்தியாயர் மூவருக்கும் தலைக்கு மாஸச் சம்பளம் 12 ரூபாய் கொடுத்து, மிச்சத்தொகையை பூகோளக் கருவிகள், "ஸயன்ஸ்" கருவிகள், விவசாயக் கருவிகள் முதலியன வாங்குவதில் உபயோகப்படுத்தலாம். 100 ரூபாய் வசூலிக் கக்கூடிய கிராமங்களில் உபாத்தியாயர் மூவருக்கும், தலைக்கு 20 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் ரூபாய் அறுபது போக மிச்சத் தொகையை மேற்படி கருவிகள் முதலியன வாங்குவதில் உபயோகப்படுத்தலாம். மேற்படிக் கருவிகள் எப்போதும் வாங்கும்படி நேரிடாது. முதல் இரண்டு வருஷங்களுக்கு மாத்திரம் மாஸந்தோறும் மிஞ்சுந் தொகையை இங்ஙனம் கருவிகள் வாங்குவதிலும் புஸ்தகங்கள் வாங்குவதிலும் செலவிட்டால் போதும். அப்பால் மாஸந்தோறும் மிஞ்சுகிற பணத்தைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு க்ஷேம நிதியாக ஒரு யோக் கியமான ஸ்ரீமானிடம் வட்டிக்குப் போட்டுவர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறன்றி ஆரம்பத்திலேயே கருவிகள் முதலியன வாங்குவதற்குப் பிரத்யேகமான நிதி சேகரித்து அவற்றை வாங்கிக்கொண்டுவிட்டால் பிறகு தொடக்க முதலா கவே மிச்சப் பணங்களை வட்டிக்குக் கொடுத்துவிடலாம்.

மாஸம் நாற்பது ரூபாய் வீதம் மிச்சப் பணங்களை க்ஷேமநிதி யாகச் சேர்த்து வந்தால் பதினைந்து வருஷங்களுக்குள்ளே

தகுந்த தொகையாய்விடும். பிறகு, மாஸ வசூலை நிறுத்தி விட்டுப் பள்ளிக்கூடத்தை அதன் சொந்த நிதியைக்கொண்டே நடத்தி வரலாம். தவிரவும், அப்போதப்போது அரிசித் தண்டல், கலியாண காலங்களில் ஸம்பாவனை, விசேஷ நன் கொடைகள் முதலியவற்றாலும் பள்ளிக்கூடத்து நிதியைப் போஷணை செய்து வரலாம்.

எல்லாவிதமான தானங்களைக் காட்டிலும் வித்யாதானமே மிகவும் உயர்ந்தது என்று ஹிந்து சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லு கின்றன. மற்ற மத நூல்களும் இதனையே வற்புறுத்து கின்றன. ஆதலால் ஈகையிலும் பரோபகாரத்திலும் கீர்த்தி பெற்றதாகிய நமது நாட்டில், இத்தகைய பள்ளிக்கூட மொன்றை மாஸ வசூல்களாலும், நூற்றுக் கணக்காகவும், ஆயிரக் கணக்காகவும் அல்லது சிறு சிறு தொகைகளா கவும் சேகரிக்கப்படும் விசேஷ நன்கொடைகளாலும் போஷித் தல் சிரமமான காரியம் அன்று. இது மிகவும் எளிதான காரியம்.

இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை ஒரு சில மனிதரின் பிரத்யேக உடைமையாகக் கருதாமல், கோயில், மடம், ஊருணி முதலியனபோல் கிராமத்தாரனைவருக்கும் பொது உடைமை யாகக் கருதி நடத்தவேண்டும். பொது ஜனங்களால் சீட்டுப் போட்டுத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவோரும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒருமுறை மாற்றப்பட வேண்டியவருமாகிய பத்து கனவான் களை ஒரு நிர்வாக ஸபையாகச் சமைத்து அந்த ஸபையின் மூலமாகப் பாடசாலையின் விவகாரங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும். இந்த நிர்வாக ஸபையாரைத் தெரிந்தெடுப்பதில் கிராமத்து ஜனங்களில் ஒருவர் தவறாமல் அத்தனை பேருக்கும் சீட்டுப்போடும் அதிகாரம் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இத்தகைய கல்வி கற்பதில் பிள்ளைகளிடம் அரையணாக்கூடச் சம்பளம் வசூலிக்கக் கூடாது. தம்முடைய பிள்ளைகளுக்குச் சம்பளங்கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையிலிருந்து, அங்ஙனம் சம்பளங்கொடுக்க விரும்புவோரிடம் அத்தொகைகளை நன் கொடைகளாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். மேலும், மிகவும் ஏழைகளான பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தே இயன்ற வரை புஸ்தகங்களும், வஸ்தரங்களும், இயன்ற விடத்தே ஆஹாரச் செலவும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

ஆண்மக்களுக்கு மட்டுமின்றி, இயன்றவரை பத்து வயது மட்டுமேனும் பெண்குழந்தைகளும் வந்து கல்வி கற்க ஏற்பாடு செய்யலாம். அங்ஙனம் செய்தல் மிகவும் அவசியமாகவே கருதத்தகும். ஆனால், ஜனங்கள் அறியாமையால் இங்ஙனம் பெண் குழந்தைகளும் ஆண் குழந்தைகளும் சேர்ந்து படிக்கும் விஷயத்தில் ஆக்ஷேபம் சொல்லக்கூடிய கிராமங்களில், இதை வற்புறுத்தாமல் முதலில் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரமாவது தேசீயக் கல்வி பயிற்ற ஏற்பாடு செய்யலாம். பெண் குழந்தைகளுக்கு இதே மாதிரியாக உபாத்திச்சிமார் மூலமாகக் கல்வி பயிற்றக்கூடிய இடங்களில் அதனையும் செய்யலாம்.

பாடசாலை வைப்பதற்குத் தக்க இடங்கள் செல்வர்களால் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்படவேண்டும். இது ஸௌகர்யப்படாத இடங்களில் கோயில்கள், மடங்கள் முதலிய பொது ஸ்தலங்களிலே பாடசாலை நடத்தலாம். அதிகப் பணச் செலவின்றி ஸௌகர்யமும், நல்ல காற்றேட்டமும் ஒளிப்பெருக்கமுமுடைய கூரைக் கட்டிடங்கள் கட்டி அவற்றில் பாடசாலை நடத்தினால் போதும். இடம் பெரியதாக இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏராளமான பணம் செலவு செய்து கட்டிடங்கள் கட்டவேண்டிய அவசியமுமில்லை. ஸாதாரண ஸௌகர்யங்கள் பொருந்திய இடங்களில் கல்வி நன்றாகக் கற்பித்தால் அதுவே போதும்.

இங்ஙனம் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் படித்துத் தேறும் பிள்ளைகள் அந்த அளவிலே ஏதேனும் தொழில் அல்லது வியாபாரத்துறையில் புகுந்து தக்க ஸம்பாதயம் செய்யத் தகுதியுடையோராய் விடுவார்கள். அங்ஙனமின்றி, நாட்டிலுள்ள பல உயர்தரப் பாடசாலைகளில் அவர்கள் சேர்ந்து மேற்படிப்புப் படிக்க விரும்பினாலும் அதற்கு இப்பள்ளிக்கூடங்கள் தக்க ஸாதனங்களேயாகும். மேலும் அவ்விதமான ஆரம்பப் பாடசாலைகள் நன்கு நடந்து வெற்றிபெற்று விடுமாயின், அப்பால் இதே கொள்கைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட மேல்தர தேசீயபபாடசாலைகள் ஏற்படுத்தக் கூடிய இடங்களில் அங்ஙனம் செய்யலாம்.

முக்கியமான குறிப்பு.—ஹிந்துக்களல்லாத பிள்ளைகள் இப் பாடசாலைகளில் சேர்ந்தால் அவரவர் மதக்கொள்கைகளை அன்னியமத தூஷணையின்றிப் பெருந்தன்மையாகக் கற்றுக் கொடுப்பதற்குரிய வழிகள் செய்யவேண்டும்.

முடிவுரை

தேசத்தின் வாழ்வுக்கும் மேன்மைக்கும் தேசீயக் கல்வி இன்றியமையாதது. தேசீயக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்காத தேசத்தைத் தேசமென்று சொல்லுதல் தகாது. அது மனிதப் பிசாசுகள் கூடி வாழும் விஸ்தாரமான சுடுகாடே யாம். இந்த விஷயத்தை ரவீந்தர நாத் தாகூர், அனி பெஸண்ட், நீதிபதி மணி அய்யர் முதலிய ஞானிகள் அங்கீ கரித்து, நம் நாட்டில் தேசீயக்கல்வியைப் பரப்புதற்குரிய தீவிரமான முயற்சிகள் செய்கின்றனர். ஆதலால், இதில் சிறிதேனும் அசிரத்தை பாராட்டாமல், நமது தேச முழுதும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மேற் கூறியபடிப் பாடசாலைகள் வைக்க முயலுதல் நம்முடைய ஜனங்களின் முதற் கடமை யாம்.

2

தேசீயக் கல்வி (2)

ஸ்ரீமான் ஜினராஜதாஸரின் கருத்து

"கல்வியைப் பற்றிய மூலக்கொள்கைகள் எல்லா நாடு களுக்கும் பொது. ஆனால், அந்தக் கொள்கைகளை வெவ் வேறு தேசங்களில் பிரயோகப்படுத்தும்போது இடத்தின் குணங்களுக்கும் ஜனங்களின் குணங்களுக்கும் தக்கபடி கல்வி வழியும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்து தேசீயமாகி விடுகிறது. இங்கிலாந்தின் கல்வி முறையில் பலவகை விளையாட்டுகளும் சரீரப் பயிற்சி முறைகளும் கட்டாயமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இத்தாலியில் அவை புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. அங்குக் கற்பனா சக்தியும், சிற்பம் முதலிய கலைகளும் தலைமையாகக் கொண்ட கல்வியே பயிற்றப்படுகிறது. இதன் காரணம்; இங்கிலாந்தில் பயிர் விளைவு குறைவு; ஆதலால், அநேக ஜனங்கள் வெளித் தேசங்களில் குடியேறி ஜீவனம் செய்தல் அவசியமாகிறது; அதற்குரிய குணங்களை ஆங்கிலக் கல்வி முக்கியமாகக் கருதுகிறது. அமெரிக்காவில், ஜனாதிகாரமே மேலான ராஜ்ய தர்மமென்றும், எத்தனை பெரிய ஏழையும் எத்தனை பெரிய செல்வனும் தம்முள் ஸமமேயன்றி அவர் களில் ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாதென்றும், பிறரைச் சார்ந்து நிற்காமல் தன்மதிப்புடன் பிழைக்கத்தகுந்த கூலி தரும் எவ் விதமான கைத்தொழிலிலும் அவமானத்துக்கு இடமில்லை

யென்றும் பாடசாலைகளில் முக்கிய போதனையாகக் கற்பிக்கிறார்கள். இந்தியாவில் மாத்திரம் சுதேசீயக் கல்வி இல்லை. இந்நாட்டுக் கல்வி முழுதும் பிரிட்டிஷ் குணமுடையதாக இருக்கிறது. ஒரு வாரத்தில் இரண்டு மூன்று மணிநேரம் ஹிந்து தேச சரித்திரமும் தேசபாஷைகளும் கற்றுக்கொடுத்தால் போதாது. அதினின்றும் சுதேசீய ஞானம் ஏற்படாது. சென்னையில் 'பிரெஸிடென்ஸி காலேஜ்' என்று சொல்லப்படும் மாகாணக் கலாசாலையின் கட்டடம் நமது தேச முறையைத் தழுவியதன்று. பழைய இத்தாலிய வழியொன்றை அனுஸரித்தது. இங்கிலாந்தில் ஆக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலா சங்கங்களின் கட்டடம் இத்தாலிய முறையிலா கட்டியிருக்கிறார்கள்? அதுபோலவே பாரததேச முறைமைப்படிக் கட்டிய கட்டடங்களில் கற்றுக்கொடுக்காத கல்வி இங்குச் சுதேசீயக் கல்வி என்று சொல்லத் தகுந்த யோக்யதை பெறாது."

இது ஜினராஜதாஸர் சில் தினங்களின் முன்பு சென்னைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் செய்திருக்கும் ஒரு வ்யாஸத்தின் ஸாரமாம். இதில் கடைசி அம்சம் மிகவும் கவனிக்கத் தகுந்தது. நமது தேசத்து முறைமைப்படிக் கட்டிய கட்டிடத்திலேயன்றிப் பிறநாட்டு முறை பற்றிக் கட்டிய மனைகளிலே கூடத் தேசீயக் கல்வி பயிற்றுதல் ஸாத்யமில்லையானால், ஓஹோ, பாஷை விஷயத்தை என்னென்று சொல்வோம்! தமிழ் நாட்டில் தேசீயக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமானால், அதற்குத் தமிழே தனிக் கருவியாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள்

தமிழ் நாட்டு ஸ்த்ரீகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுடைய யோசனைகளையுந் தழுவி நடத்தாவிடின் அக்கல்வி சுதேசீயம் ஆகமாட்டாது. தமிழ்க் கல்விக்கும், தமிழ்க் கலைகளுக்கும், தொழில்களுக்கும், தமிழ் ஸ்த்ரீகளே விளக்குகளாவர். தமிழ்க் கோயில், தமிழரசு, தமிழ்க் கவிதை, தமிழ்த் தொழில் முதலியவற்றுக்கெல்லாம் துணையாகவும் தூண்டுதலாகவும் நிற்பது தமிழ்மாதரன்றோ? இப்போது ஸ்ரீமதி அனிபெஸண்ட் தம்முடன் திலகர், ரவீந்த்ரநாதர் முதலிய மஹான்கள் பலரையும் சேர்த்துக்கொண்டு மீளவும் எழுப்பியிருக்கும் தேசீயக் கல்வி முயற்சியில் ஏற்கெனவே நீதிபதி ஸதாசிவ அய்யர் பத்தினி, ஸ்ரீமதி மங்களாம்பாள்

முதலிய ஓரிரண்டு ஹிந்து ஸ்த்ரீகள் ஸர்வகலா சங்கத்தின் ஆட்சிமண்டலத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இது போதாது. தேசீயக் கல்வியின் தமிழ்நாட்டுக் கிளையென ஒரு கிளை ஏற்படவேண்டும். அதன் ஆட்சிமண்டலத்தில் பாதித் தொகைக்குக் குறையாமல் தமிழ் ஸ்த்ரீகள் கலந்திருக்க வேண்டும். ஒரு பெரிய ஸர்வ கலா சங்கத்தின் ஆட்சி மண்டலத்தில் கலந்து தொழில் செய்யத்தக்க கல்விப் பயிற்சியும் லௌகிக ஞானமும் உடைய ஸ்த்ரீகள் இப்போது தமிழ் நாட்டில் பலர் இலர் என ஆக்ஷேபங் கூறுதல் பொருந்தாது. தமிழ் நாடு முழுதும் தேடிப்பார்த்தால் ஸ்ரீமதி மங்களாம் பாளைப்போல இன்னும் பத்து ஸ்த்ரீகள் அகப்படமாட்டார் கள் என்று நினைக்க ஹேதுவில்லை. எதற்கும் மேற்படி ஆட்சிமண்டலம் சமைத்து, அதில் பத்துப் பெண்களைக் கூட்டி நடத்த வேண்டிய காரியங்களைப் பச்சைத் தமிழில் அவர்களிடம் கூறினால், அதினின்றும் அவர்கள் பயன்படத் தக்க பல உதவி யோசனைகளையும், ஆண்மக்கள் புத்திக்குப் புலப்பட வழியில்லாத புது ஞானங்களையும் சமைத்துக் கொடுப்பார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. முன்பு தமிழ் நாட்டை மங்கம்மா ஆளவில்லையோ? ஒளவையார் உலக முழுதும் கண்டு வியக்கத்தக்க நீதி நூல்கள் சமைக்க வில்லையோ?

மீர்ஜா ஸமி உல்லா பேக்

முன்பு மகம்மதிய ஸர்வ கலா சங்கம் ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எழுந்த முயற்சியில் தலைவர் களில் ஒருவராக உழைத்த மீர்ஜா ஸமி உல்லா பேக், "ஜாதி மத பேதங்களால் சிதைந்து போயிருப்பதால், பாரத தேசத்தார் மேலே எழமாட்டார்களென்று பிறர் கூறும் அவச் சொல்லை நீங்கள் கேட்காதிருக்க வேண்டினால், மேலும் ஸ்வராஜ்யத்துக்குத் தகுதியுடையோராக உங்களைக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பினால் தேசீயக் கல்விக்குத் துணை செய்யுங்கள். இந்தத் தருணம் தவறினால், இனி வேறு தருணம் இப்படி வாய்க்காது" என்றார். தேசீயக் கல்வி யும் ஸ்வராஜ்யமும் தம்முள்ளே பிரிவு செய்யத் தகாதன என்றும், இவ்விரண்டினுள் ஒன்றன் அவசியத்தை அங்கீ காரம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் அரவிந்த கோஷ் சொல்லியதும் மேற்படி ஸமி உல்லா சொல்வதும் பொருத் தமாகவே காணப்படுகின்றன. எந்த வினைக்கும் காலம் ஒத்து நின்றாலொழிய அதனை நிறைவேற்றுதல் மனிதனுக்கு

ஸாத்யமில்லை. விதியின் வலிமை சாலவும் பெரிது. ஆனால் விதி இப்போது தேசீயக் கல்வி முயற்சிக்கு அநுகூலமான காலத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது என்ற செய்தியை மீர்ஜா ஸமி உல்லா நம் நாட்டாருக்கு நினைப்பூட்டுகிறார்.

'காளயுக்தி' என்பது காலயுக்தி; அதாவது காலப் பொருத்தம். காலம் இந்த வர்ஷத் தொடக்கத்தில் எந்தப் பெருஞ் செயலுக்கும் மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

பகவத் கீதையில் துர்க்காஸ்துதி முதலிய சில அம்சங்கள் சேர்த்தும், ஹம்ஸ யோகி என்பவரின் 'கீதா ரஹஸ்யம்' என்னும் உரை நூலில் கூறப்பட்டதைத் தழுவி 18 அத்யாயக்கணக்கை 24 அத்யாயமாக மாற்றியும், சென்னை சுத்த தர்ம மண்டலத்தார் ஒரு புதிய பதிப்பு மண்டலத்தார் போட்டிருக்கின்றார்கள்.

இதற்கு நீதி நிபுண மணி அய்யர் ஒரு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். அந்த முகவுரையில் சக்தி தர்மத்தை மிகவும் உயர்த்திக் கொண்டாடுகிறார்.

இப்படிப்பட்ட மணி அய்யரும் அனிபெஸண்ட் அம்மையும் கலந்து நடத்தும் தேசீயக் கல்வி முயற்சியில் பெண்களின் ஆதிக்யம் மேன்மேலும் ஓங்கி வளரும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

மேற்பதிப்பின் முதல் ஏட்டின் முதுகுப் புறத்தின் தலைப்பில் 'ஓம் நம: ஸ்ரீ பரமர்ஷிப்யோ யோகிப்ய:' (யோகிகளாகிய தலைமை முனிவரைப் போற்றுகிறோம் ஓம்) என்று அச்சிட்டு அடியில்

"ஸ்ரீம்; ரைம்; ரைம்; ஓம்—தாஸ:"

என்ற மந்திரங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இம் மந்திரங்களின் பொருள் யாதெனில்—

ஸ்ரீம்—லக்ஷ்மியை

(ஸ்ரீ-திரு என்றவை ஒரு மொழியின் வடிவங்கள்).

ரைம்—ஆச்ரயிக்கிறேன், சார்ந்து நிற்கிறேன்;

ஆதலால்,

ரைம்—அசைகிறேன்,

ஓம்—ப்ரணவம்=ப்ர+நவம்—மேன்மேலும் புதிய நிலை.

எப்போதும் க்ஷணந்தோறும் புதிய புதிய உயிருடன் என்றும் அழியாத அம்ர்த நிலை பெற்று விளங்குவேன்.

தாஸ=அடியேன்.

இப்பொருளுடைய மந்திரங்களை துர்க்காஸ்துதி சேர்ந்த கீதைப் பதிப்புடன் ஆரம்பத்தில் போட்டது மிகவும் பொருத்த முடைய செய்கையேயாம்.

மஹா சக்தியே தாய் அல்லது மனைவி வடிவத்தில் மனிதன் உயிருக்குத் துணைபுரிகிறாள். ஆதலால் பெண்ணை ஆசரயித்த வாழ்க்கையே தேவவாழ்க்கை. "வந்தே மாதரம்" என்பது "ஓம் ஸ்ரீம்" என்பனவும் நம்முடைய தேசக் கல்விச் சாலை களின் வாயிற் கதவுகளிலும் கொடிகளிலும் பொறிக்கத் தக்க மந்திரங்களாம்..

மேலும் அந்தப் பதிப்பின் மூன்றும் எட்டின் முதுகுப் புறத்தைத் திருப்பினால் அதில் நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தேரைக் கண்ணன் நடத்த, அதில் அர்ஜுனன் வீற்றிருப் பதைப்போல் சித்திரம் வரையப்பட்டிருக்கிறது; இஃது ஆண்மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் நட்புச் செலுத்த வேண்டிய நெறியைக் காட்டுவது.

ஆண்மக்கள் இருவர் பரஸ்பரம் எங்ஙனம் பாவனை செய்ய வேண்டும்? நர நாராயணரைப்போலே. நீ உனது மித்திர னைக் கண்ணனாகவும் உன்னைப் பார்த்தனாகவும் அவன் உன்னைக் கண்ணனாகவும், தன்னைப் பார்த்தனாகவும், உணர்ந்துகொள்ள வேண்டிய நெறி மேற்படி மந்திரங்க ளாலும் சித்திரத்தாலும் குறிக்கப்படுவது.

இந்த நெறி தேசீயக் கல்விச் சாலைகளில் கற்பிக்கும் விஷயங்களுள் ஒன்றாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டும்.

ஹிந்து முஹம்மதிய ஸமரஸம்

தேசீயக் கல்வியில் முஹம்மதியர் எத்தனைக் கெத்தனை சேர்த்துழைக்கிறார்களோ, அத்தனைக் கத்தனை அம் முயற்சி

அதிகப் பயன் அடையும். மத பேதங்களை வ்யாஜமாகக் காட்டி ஹிந்து முஹம்மதியர் ராஜரீக முதலிய பொது விஷயங்களிலும் கூடியுழைக்காமல் தடுக்கவேண்டும் என்று ஆங்கிலோ-இந்தியப் பத்திராதிபர் முதலிய பொதுச் சத்துருக்கள் செய்த தீய முயற்சிகளெல்லாம் விழலாய் விட்டன. மஹான் முஹம்மது ஆலி, அவர் அண்ணன் ஷௌகத் ஆலி, ஸேட்யாகுப் ஹுஸேன், பெரிய ஜின்னு அஹமதாபாத் ராஜா முதலிய மேலோர்களின் ப்ரயத்னத்தால் ஹிந்து முஹமதியர் அண்ணன் தம்பிகளென்பது தென் அமெரிக்காக் கண்டத்தாருக்குக் கூடச் சம்சயம் ஏற்பட இடமில்லாமல் பசுமரத்தில் அடிக்கப்பட்ட ஆணிபோல் நிலைநிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

மேலும் இந்தியாவிலுள்ள முஸல்மான்களில் பலர் ஹிந்து ஸந்ததியார். அவர்களுடைய நெஞ்சில் ஹிந்து ரத்தம் ஓடுகிறது. இங்ஙன மில்லாமல் வெறும் பட்டாணிய அராபிய பாரஸீக மொகலாய ஸந்ததியாக இருப்போரும் இந்தத் தேசத்தில் ஆயிர வருஷங்களுக்கு மேலாக வாழ்வதால், ஹிந்து ஜாதியாராகவே கருதத்தக்கவர் ஆவர். எங்ஙனமெனில், ஜப்பானில் பிறந்தவன் ஜப்பானியன்; சீனத்தில் பிறந்தவன் சீனன்; ஹிந்து தேசத்தில் பிறந்தவன் ஹிந்து: இதர தேசங்களில் தேச எல்லையே ஜாதி எல்லையாகக் காணப்படுகிறது. இந்த நாட்டிலும் அதே மாதிரி ஏன் செய்யக்கூடாது?

இந்தியா, இந்து, ஹிந்து மூன்றும், ஒரே சொல்லின் திரிபுகள். இந்தியாவில் பிறந்தவன் இந்திய ஜாதி அல்லது ஹிந்து ஜாதி.

கிறிஸ்தவர்.

தேசீயக் கல்வி முயற்சிகளில் சேரக்கூடாதென்று ஒரு சில மூடப் பாதிரிகள் சொல்லக்கூடும். அதை ஹிந்துக் கிறிஸ்தவர் கவனிக்கக்கூடாது. தேசீயக் கல்வியில், ரிக்வேதமும், குரானும், பைபிலும் ஸமானம். கிறிஸ்து, கிருஷ்ணன் என்பன பர்யாய நாமங்கள். வங்காளத்தில் ஹிந்துக்கள் கிருஷ்ண தாஸபாலன் என்று சொல்வதற்குக் கிறிஸ்தோதாஸ் பால் என்று சொல்கிறார்கள்.

மனுஷ்யத்தன்மை.

ஆங்கிலேயர், பிராமணர், ஆஸ்திரேலியாவில் முந்தி, வேட்டைகளில் அழிக்கப்பட்ட புதர்ச்சாதியார் (Bushmen)— எல்லாரும் பொதுவில் 'மனிதர், ஆதாம் ஏவா வழியில் பிறந்தவர்கள்' என்று கூறி முஹம்மதியக் கிறிஸ்தவ வேதங்கள் 'மனிதர் எல்லோரும் ஒன்று' என்பதை உணர்த்துகின்றன. மஹாபாரதத்தில், மனிதர், தேவர், புட்கள், பாம்புகள் எல்லோருமே காச்சய ப்ரஜாபதியின் மக்களாதலால் ஒரே குலத்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேதாந்த சாஸ்த்ரமோ, பிராமணர், நாயர், முதலை, கரடி, வெங்காயப்பூண்டு முதலிய ஸகல ஜீவன்களும் பரமாத்மாவின் அம்சங்களேயன்றி வேறல்ல என்று பல நூற்றாண்டுகளாகப் பறையறைந்து கொண்டு வருகிறது.

ஆதலால், தேசீயக்கல்வி முயற்சியில் ஜாதிமதவர்ண பேதங்களைக் கவனிக்கக் கூடாதென்று அரவிந்த கோஷ், திலக், அனி பெஸண்ட் முதலியவர்கள் சொல்லுவதை இந்த நாட்டில் எந்த ஜாதியாரும், எந்த மதஸ்தரும், எந்த நிறத்தையுடையவரும் மறுக்க மாட்டார்களென்று நம்புகிறேன்.

கிராமப் பள்ளிக்கூடங்கள்.

அனுவசியமான தண்டத்திற்கெல்லாம் தமிழர் பணத்தை வாரி இறைக்கிறார்கள். 'கான்பரென்ஸ்' என்றும் 'மீட்டிங்' என்றும் கூட்டங்கள் கூடி விடிய விடிய வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். கிராமங்கள் தோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் போடுவதற்கு யாதொரு வழியும் செய்யாமல் இருக்கிறார்களே! படிப்பில்லாத ஜனங்கள் மிருகங்களுக்குச் சமானமென்று திருவள்ளுவர் பச்சைத் தமிழிலே சொல்லுகிறார். நமக்குள் எத்தனையோ புத்திமான்கள் இருந்தும், நம்மிலே முக்காற் பங்குக்கு மேலே மிருகங்களாக இருக்கும் அவமானத்தைத் தீர்க்க ஒரு வழி பிறக்கவில்லையே என்? எதனாலே? காரணந்தான் என்ன?

ஜாதி என்ற சொல் இரண்டு அர்த்தமுடையது. முதலாவது, ஒரு தேசத்தார் தமக்குள் ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொள்ளும் பிரிவு; வேளாள ஜாதி, பிராமண ஜாதி, கைக்கோள

ஜாதி என்பது போல. இரண்டாவது, தேசப் பிரிவுகளைத் தழுவிய வேற்றுமை. ஜப்பானிய ஜாதி, சீன ஜாதி, பாரஸிக ஜாதி, ஆங்கிலேய ஜாதி, ஜர்மானிய ஜாதி, ருமானிய ஜாதி என்பதுபோல. இவ்விரண்டிலும் அதிக அநுகூலமில்லை யென்பது ஸ்ரீமான் ரவீந்திரநாத் தாகூருடைய கக்ஷி.

அமெரிக்காவிலே பிறந்தவன், தான் அமெரிக்க ஜாதி யென்றும் ஆங்கில ஜாதி இல்லையென்றும் நினைத்துக் கொள்கிறான். இங்கிலாந்திலுள்ள ஆங்கிலேயனுக்கும் குடியரசுத் தலைவர் வில்ஸனுக்கும் நடை, உடை, ஆசாரம், மதம், பாஷை எதிலும் வேற்றுமை கிடையாது. ஆனால், தேசத்தை யொட்டி வேறு ஜாதி 'நேஷன்'. இந்தத் தேச ஜாதிப் பிரிவு மேற்குப் பக்கத்தாரால் ஒரு தெய்வம்போல் ஆதரிக்கப்படுகிறது. அங்கு, யுத்தங்களுக்கு இக்கொள்கை ஒரு முக்கிய காரணம். எல்லாத் தேசத்தாரும் சகோதரர் என்றும், மனுஷ்ய ஜாதி முழுதும் ஒன்றே யென்றும், ஆதலால் தேச வேற்றுமை காரணமாக ஒருவரை ஒருவர் அவமதிப்பதும் அழிக்க முயல்வதும் பிழையென்றும் ஸ்ரீ தாகூர் சொல்கிறார்.

அமெரிக்காவிலே ஒரு சபையிலே மேற்படி கொள்கையை எடுத்துக்காட்டுகையில், அந்தத் தேசத்தான் ஒருவன் இவரை நோக்கி "இவ்விதமான கொள்கையிருந்தது பற்றியே உங்கள் தேசத்தை அன்னியர் வென்று கைப்பற்றிக்கொள்ள நீங்கள் தோற்றுக்கிடக்கிறீர்கள்" என்றான். "நாங்கள் இப்போது புழுதியோடு புழுதியாக விழுந்து கிடந்தாலும், எங்கள் பூமி புண்யபூமி. உங்களுடைய செல்வத்தின் மேலே தெய்வ சாபம் இருக்கிறது" என்று ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவனுக்கு மறுமொழி சொன்னாராம். அதாவது, இந்த நிமிஷத்தில் செல்வத்திலும் பெருமையிலும் நம்மைக் காட்டிலும் அமெரிக்க தேசத்தார் உயர்வு பெற்றிருந்தபோதிலும், அந்த நிலைமை எப்போதும் மாறாமலிருக்கும் என்று அமெரிக்கர் நினைப்பது பிழை. நாங்கள் தெய்வத்தையும் தர்மத்தையும் நம்பி யிருக்கிறோம். அமெரிக்கா விழுந்தால் அதோகதி. ஆதலால், 'இனிமேலேனும் அறிந்து தர்மத்தை அநுசரித்து, உலக முழுதிலும் எல்லாத் தேசத்தாரும் உடன் பிறப்பென்றும் ஸமான மென்றும் தெரிந்துகொண்டு பரஸ்பரம் அன்புசெலுத்தினால் பிழைக்கலாம்" என்று ரவீந்தரர் அவர்களுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்கிறார்.

வெளி தேசத்தாருக்குத் தர்மோபதேசம் செய்கையில், நமது நாட்டில் குற்றங்கள் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா ? இங்கே, அனுவசியமான ஜாதி விரோதங்களும், அன்புக் குறைவுகளும், அவமதிப்புகளும் வளரவிடலாமா ? அவற்றை அழித்து உடனே அன்பையும் உடன்பிறவியையும் நிலை நாட்டுவது நம்முடைய கடமையன்றோ ?

எது எப்படியானாலும் இந்தத் தினத்தில் இந்த க்ஷணத்தில் நாமெல்லோரும் பறையர், பார்ப்பார், எல்லோரும் ராஜாங்க விஷயத்தில் ஒரே ஜாதி. இப்போது எங்களுக்கு அதிகாரிகள் தயவு செய்யவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் : எல்லா ஜாதியாரும் சீட்டுப்போட்டுப் பிரதிநிதிகள் குறிக்கவேண்டும். அந்தப் பிரதிநிதிகள் சேர்ந்ததொரு மகாசபை வேண்டும். ராஜ்யத்தில் வரவு செலவு உட்பட எல்லா விவகாரங்களும் மேற்படி மகாசபையார் இஷ்டப்படி நடக்கவேண்டும். அவ்வளவுதான், மற்றப்படி ஆங்கிலேய ஸாம்ராஜ்யத்தை விட்டு விலகவேண்டும் என்ற யோஜனை எங்களுக்கில்லை. மேற்படிப் பிரார்த்தனை பிராமணர் மாத்திரம் செய்வதாக அதிகாரிகள் நினைக்கலாகாது. எல்லா ஜாதியாரும் விண்ணப்பம் செய்கிறோம். விடுதலை விண்ணப்பத்துக்கு நல்ல உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்.

“ காள யுக்தி ”

காளயுக்தி என்பது கால யுக்தி ; அதாவது, காலத்தின் பொருத்தம் ; காலம் இந்த வருஷத்தின் ஆரம்பத்தில் எந்தப் பெருஞ் செயல்களுக்கும் மிகவும் பொருத்தமாகச் சமைந்திருக்கிறது.

தேசியக் கல்வி, மனுஷ்ய ஜாதியின் விடுதலை, இவ்விரண்டு பெருங் காரியங்களைத் தொடங்குவதற்கும் இப்போது காலம் மிகவும் பொருத்தமாக வாய்த்திருக்கிறது.

இவற்றுள் மனுஷ்யஜாதியின் விடுதலை நிறைவேற வேண்டுமாயின் அதற்குப் பாரத தேசத்தில் விடுதலை இன்றியமையாத மூலாதாரமாகும்.

இங்ஙனம் பாரத தேசம் விடுதலை பெற வேண்டுமாயின் அதற்குத் தேசீயக் கல்வியே ஆதாரம்.

" அ.....................ன் "

மேலே காட்டிய குறியின் பொருள் யாது ?

தமிழ் நாட்டில் தேசீயக் கல்வி நடைபெற வேண்டுமாயின் அதற்கு அகர முதல் னகரப் புள்ளி இறுதியாக எல்லா வ்யவஹாரங்களும் தமிழ் பாஷையில் நடத்தவேண்டும் என்பது பொருள்.

ஆரம்ப விளம்பரம் தமிழில் ப்ரசுரம் செய்யவேண்டும். பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டால், அங்கு நூல்களெல்லாம் தமிழ் மொழி வாயிலாகக் கற்பிக்கப்படுவதுமன்றிப் பலகை குச்சி எல்லாவற்றுக்கும் தமிழிலே பெயர் சொல்லவேண்டும்; "ஸ்லேட்," "பென்ஸில்" என்று சொல்லக்கூடாது.

தமிழன் நிலை

கலகத்தாவில் "ஸாஹித்ய பரிஷத்" (இலக்கிய சங்கம்) என்றொரு சங்கமிருக்கின்றது. அதைத் தென்னாட்டிலிருந்து ஒருவர் சிறிது காலத்திற்கு முன்பு போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து அச் சங்கத்தார் செய்யும் காரியங்களைப்பற்றி "ஹிந்து" பத்திரிகையில் ஒரு விஸ்தீர்ணமான லிகிதம் எழுதியிருக்கிறார். மேற்படிப் பரிஷத்தின் நிலைமையையும் காரியங்களையும் அவர் நமது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் முதலிய தமிழ்நாட்டு முயற்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டி, நம்மவரின் ஊக்கக் குறைவைப் பற்றி மிகவும் வருத்தப்படுகிறார். தெலுங்கர், மலையாளத்தார், கன்னடர் எல்லோரும் தத்தம் பாஷைகளின் வளர்ச்சியின் பொருட்டு வருஷாந்தரப் பெருங் கூட்டங்கள் நடத்தி வருகிறார்கள். அவற்றால் விளையும் பயன் நமது சங்கத்தாரின் காரியங்களால் தமிழ்நாட்டிற்கு விளையவில்லை. வங்காளத்திலுள்ள 'ஸாஹித்ய பரிஷத்தின் நோக்கமென்னவென்றால், 'எல்லா விதமான உயர்தரப் படிப்புகளும் வங்காளப் பிள்ளைகளுக்கு வங்காளி பாஷையில் கற்றுக் கொடுக்கும் காலத்தை விரைவில் கொண்டுவந்துவிடவேண்டும்' என்பது. விரைவாகவே இந்த நோக்கத்தை அவர்கள் நிறைவேற்றிவிடுவார்கள் என்பது பல அடையாளங்களினால் நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது என்று அந்த லிகிதக்கார சொல்லுகிறார். வங்காளிகளின் விஷயம இப்படியிருக்க,

மயிலாப்பூரில் சிறிது காலத்திற்கு முன்னே நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சபைக் கூட்டத்தில் பெரும்பான்மையோர் இங்கிலீஷ்தெரியாத வைதீகப் பிராமணராக இருந்தும் அதிலே சில இங்கிலீஷ் உபந்நியாஸங்கள் நடந்ததை எடுத்துக்காட்டி மேற்படி லிகிதக்காரர் பாரிதாபப்படுகிறார். 'நமது ஜனத் தலைவர்கள் இங்கிலீஷில் யோசிப்பதையும், பேசுவதையும் நிறுத்தினால் ஒழிய நமது பாஷை மேன்மைப்பட இடமில்லை' என்று அவர் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறார்.

மேற்படி லிகிதக்காரர், தமது கருத்துக்களை இங்கிலீஷ் பாஷையில் எழுதி வெளியிட்டிருப்பது போலவே தமிழில் எழுதித் தமிழ் பத்திரிகைகளில் பிரசுரப்படுத்தி இருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஸபைகள், சங்கங்கள், பொதுக் கூட்டங்கள், வருஷோத்ஸவங்கள், பழஞ்சுவடிகள் சேர்த்து வைத்தல், அவற்றை அச்சிடல் இவையெல்லாம் பாஷை வளர்ச்சிக்கு நல்ல கருவிகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தமிழ் மக்கள் தமது மொழியை மேன்மைப்படுத்த விரும்பினால் அதற்கு முதலாவது செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்று உண்டு. அதாவது கால விசேஷத்தால் நமது தேசத்திலே விசாலமான லௌகீக ஞானமும் அதனைப் பிறருக்கு உபயோகப் படும்படிச் செய்வதற்கு வேண்டிய அவகாசம், பதவி முதலிய ஸௌகர்யங்களும் படைத்திருப் பவராகிய இங்கிலீஷ் படித்த வக்கீல்களும், இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்களும், தமது நிதிஸ்தலங்களையும் பள்ளிக்கூடங்களையும் விட்டு வெளியேறியவுடனே இங்கிலீஷ்ப் பேச்சை விட்டுத் தாம் தமிழரென்பதை அறிந்து நடக்க வேண்டும். பந்தாடும்போதும், சீட்டாடும்போதும், ஆசாரத் திருத்த ஸபைகளிலும், வர்ணாச்ரம ஸபைகளிலும், எங்கும், எப்போதும், இந்தப் "பண்டிதர்கள்" இங்கிலீஷ் பேசும் வழக்கத்தை நிறுத்தினால், உடனே தேசம் மாறுதலடையும். கூடியவரை, இவர்கள் தமிழெழுதக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவர்கள் அத்தனை பேரும் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாங்கிப் படிக்கவேண்டும். புஸ்தக ரூபமாகவும், பத்திரிகை களில் லிகிதங்களாகவும், இவர்கள் எழுதுகிற கதை, காவியம், விளையாட்டு வார்த்தை, வினை வார்த்தை, சாஸ்திர விசாரணை, ராஜ்ய நீதி எல்லாவற்றையும் தமிழில் எழுத வேண்டும். தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் நடத்துவோர் இப்போது படுங் கஷ்டம் சொல்லுந் தரம் அல்ல. வெளியூர் வர்த்த மானங்களைத் தவிர மற்றபடி எல்லா விஷயங்களும் பத்திராதி பர்கள் தாமே எழுதித் தீரவேண்டியிருக்கிறது. வெளியூர்

களிலுள்ள "ஜனத் தலைவரும்" ஆங்கில பண்டித "சிகாமணிகளும்" தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைச் சரியானபடி கவனிப்பதில்லை. அந்தந்த ஊரில் நடக்கும் பொதுக் காரியங்களையும், அவரவர் மனதில் படும் புது யோசனைகளையும் தெளிந்த தமிழிலே எழுதித் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புதல் மிகவும் சுலபமான காரியம். ஜனத் தலைவர்களால் இக் காரியம் செய்யமுடியாத பக்ஷத்தில் பிறருக்குச் சம்பளம் கொடுத்தாவது செய்விக்கவேண்டும்.

நூலாசிரியர் பாடு

பத்திராதிபரின் கஷ்டங்கள் அதிகமென்று சொன்னேன். இக்காலத்தில் தமிழ் நூலாசிரியர் படுங் கஷ்டங்களை ஈசனே தீர்த்துவைக்கவேண்டும். உண்மையான கவிதைக்குத் தமிழ் நாட்டில் தக்க மதிப்பில்லை. இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருந்து கதைகள் மொழிபெயர்த்துப் போட்டால் பலர் வாங்கி வாசிக்கிறார்கள். அல்லது, இங்கிலீஷ் முறையைத் தழுவி மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தில் பலர் புது நாவல்கள் எழுதுகிறார்கள்; அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் லாபமேற்படுகிறது. தமிழில் உண்மையான இலக்கியத் திறமையும் தெய்வ அருளும் பொருந்திய நூல்கள் எழுதுவோர் ஒரு சிலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய தொழிலை அச்சடிப்பாரில்லை. அச்சிட்டால் வாங்குவாரில்லை. அருமை தெரியாத ஜனங்கள் புதிய வழியில் ஒரு நூலைக் காணும்போது அதில் ரஸ மனுபவிக்க வழியில்லை. இங்கிலீஷ் படித்த "ஜனத் தலைவர்" காட்டும் வழியையே மற்றவர்கள் பிரமாணமென்று நினைக்கும்படியான நிலைமையில் தேசம் இருக்கிறது. இந்தப் 'பிரமாணஸ்தர்கள்' தமிழ் நூல்களில் புதுமையும் வியப்பும் காணுவது சாத்தியமில்லை என்ற நிச்சயத்துடனிருக்கிறார்கள். ஆகவே நூலாசிரியர், தமக்குத் தெய்வம் காட்டிய தொழிலிலே மேன்மேலும் ஆவலுடன் பாடுபட வழியில்லாமல், வேறு தொழில் செய்யப் போய்விடுகிறார்கள்.

காலஞ்சென்ற ராஜமையர் புதிதாகத் தமிழ்க் கதை எழுதுவதில் உண்மையான திறமை காட்டியிருக்கிறார். அவருக்குத் தகுந்த சம்மானமில்லை. ஆதலால், அவர் அந்தத் திறமையை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு போக இடமில்லாமல், ஆரம்பத்திலேயே கைவிட்டு, இங்கிலீஷ் மாதப்பத்திரிகை

நடத்தப்போய் விட்டார். ஜமீன்தார்கள் மீதும், பிரபுக்கள் மீதும், 'காமா சோமா' என்று புகழ்ச்சிப் பாட்டுகள் பாடினால், கொஞ்சம் ஸம்மானம் கிடைக்கிறது. உண்மையான தொழி லுக்குத் தகுந்த பயன் கிடைக்கவில்லை. மேற்படி 'பிரமாண ஸதர்' தமிழ் மணத்தை விரும்பாமல் இருந்ததால், இந்த நிலைமை உண்டாய் விட்டது. ஆகையால், இங்கிலீஷ் படித்த தமிழ் மக்கள்—முக்கியமாக, வக்கீல்களும் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்களும்—தமது வாக்கிலும் மனத்திலும் தமிழரசியைக் கொலுவிருக்கும்படிச் செய்து வணங்கவேண்டும் என்றும், அதுவே இப்போதுள்ள ஸ்திதியில் தமிழ் வளர்ப்புக்கு மூலஸாதன மாகுமென்றும் அறிக்கையிட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தமிழ் நாட்டின் விழிப்பு

பத்திரிகைகளின் நிலைமை

கும்பகர்ணன் தூங்கினானாம். இலங்கையில் சண்டை நடக்கிறது; மூன்றுலோகமும் நடுங்குகிறது. "ராம ராவண யுத்தத்துக்கு ராம ராவண யுத்தமே நிகர்" என்று முன்னோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சண்டையின் அதிர்ச்சி யிலேகூட, கும்பகர்ணனுடைய தூக்கம் கலையவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான ஆடுமாடு குதிரைகளின் காலில் கூர்மை யான கத்திகளைக்கட்டி அவன் மேலே நடக்கச் சொன்னார்கள்; தூக்கம் கலையவில்லை. எழெட்டு மேகங்களை அவன் காதுக் குள்ளே போய் இடியிடிக்கச் சொல்லி ராவணன் கட்டளை யிட்டானாம்; மேகங்கள் போய் இடித்தனவாம்; கும்பகர்ணன் குறட்டை நிற்கவேயில்லை.

மேற்படி கும்பகர்ணனைப்போலே சில தேசங்கள் உண்டு. அண்டங்களத்தனையும் இடிந்து விழுந்தாலும் காதுகேட்காத செவிடர் வாழும் தேசங்கள் சிலவுண்டு. அந்தத் தேசங்களிலே வாஸம் செய்வோர் மஹா பாவிகள். மாதுர் துரோகம், பிதுர் துரோகம், சகோதரத் துரோகம், தெய்வத் துரோகம், சுதேசத் துரோகம் முதலிய பெரிய பாதகங்கள் செய்து சீரழிந்த மானுடர் அப்படிப்பட்ட தேசங்களில் வாழ்கிறார்கள்.

ஆனால், ஹிந்து தேசம் அப்படி..........யில்லை! இங்குத் தமிழ் நாட்டைப்பற்றி முக்யமாகப் பேச வந்தோம்; தமிழ் நாடு மேற்படி மஹா பாதக ஜாப்தாவைச் சேர்ந்ததன்று, அன்று!

ராமலிங்க சுவாமிகளும், 'சுதேசமித்திரன்' சுப்பிரமணிய அய்யரும், இவர்களைப்போன்ற வேறு சில மாகான்களும் தமிழ் நாட்டின் புதிய விழிப்புக்கு ஆதிகர்த்தாக்களாக விளங்கினர். ஹிந்து தர்மத்தின் புதுக் கிளர்ச்சிக்கு விவேகா நந்தர் ஆரம்பம் செய்தார். அவரைத் தமிழ் நாடு முதலாவது அங்கீகாரம் செய்துகொண்ட பிறகுதான், வங்கம், மஹா ராஷ்ட்ரம் முதலிய ஹிந்து தேசத்து மாகாணங்கள் அவருடைய பெருமையை உணர்ந்தன.

பூமண்டல முழுதிலும் பெரிய விழிப்பொன்று வரப் போகிறது. அதற்காதாரமாக ஹிந்துஸ்தானம் கண்ணை விழித்து இருபதாண்டுகளாயின. ஹிந்துஸ்தானத்துக்குள் தமிழ்நாடு முதலாவது கண் விழித்தது. ஆனால், இன்னும் புத்தி சரியாகத் தெளியாமல் கண்ணை விழிப்பதும் கொட்டாவி விடுவதுமாக இருக்கிறது.

ஒரு தேசத்தின் பொதுப்புத்தியை அளந்து பார்க்க வேண்டு மானால், அதற்கு எத்தனையோ அறிகுறிகள் உண்டு. அந்தத் தேசத்து ராஜாங்க நிலை, தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிலை, கோயில்களின் நிலை முதலிய எத்தனையோ அடையாளங் களால் ஒரு தேசத்தாரின் பொது ஞானத்தை அளவிடலாம். இவற்றுள்ளே சமாசாரப் பத்திரிகைகளையும் ஓரடையாளமாகக் கருதத்தகும். ஆனால் ஐரோப்பியா, அமெரிக்க கண்டங்களில் நடக்கும் பத்திரிகைகளுடன் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகையை ஒப்பிட்டு பார்த்து, இவற்றின் பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு, 'ஆஹா! இபபடிப்பட்ட தமிழ் நாடு எங்கே பிழைக்கப் போகிறது!' என்று எண்ணிப் பாழும் நெஞ்சு உடைந்து போக வேண்டாம். ஏனென்றால், வர்த்தமானப் பத்திரிகை நாமாக உண்டாக்கிய கருவியன்று. பிறரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட தந்திரம்; சென்ற முப்பது வருஷங்களாகத்தான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும், சரியாக முதிர்ச்சி அடையவில்லை. தவிரவும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு ராஜாங்கத்தார் உதவி கிடையாது. பத்திரிகைகளுக்கு ராஜாங்கத்தார் எத்தனைக்கெத்தனை மதிப்புக் கொடுக்கிறு களோ, அத்தனைக்கத்தனை நாட்டில் மதிப்பேறி அதனு

பத்திரிகைகளுக்குத் தகுந்த லாபமுண்டாய், அதிலிருந்து சரியான வித்வான்களின் கூட்டம் யதேஷ்டமாய்ச் சேர்ந்து, அந்தத் தொழில் மேன்மையடைய இடமுண்டாகும்.

தமிழ் நாட்டில் இப்போது நடைபெறும் ராஜாங்கம் தமிழ் பாஷையில் தேர்ச்சியுடையதன்று. தமிழ்ப் பாஷையை முதலாக மதிப்பதன்று. 'தமிழ் முழு நாகரீகமுடையதா, இல்லையா' என்பதைப் பற்றிய சந்தேகங்களுடையது; ஆதலால், தமிழ்ப் படிப்பில்லாமலும், தமிழ் மணமில்லாமலும் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் இயல்புடையது.

தவிரவும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் நடத்துவோருக்குச் சரியான திரவிய லாபமில்லாமலிருப்பதற்கு வேறு பல காரணங்களும் உள. அவற்றுள் பத்திராதிபர்களின் அஜாக்கிரதை (சோம்பேறித்தனம்) ஒன்று. எனக்கு நாலைந்து முக்கியமான தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் வருகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று வாரப் பத்திரிகை. அது பழுத்த சுதேசீயக் கக்ஷியைச் சேர்ந்தது. ஆனால் தக்க பயிற்சியில்லாதவர்களால் நடத்தப் படுவது. சில தினங்களின் முன்பு அந்தப் பத்திரிகையில் யுத்த சம்பந்தமான தலையங்கம் ஒன்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதில் ருஷியாவில் "போல்ஷெவிக்" என்ற ஒரு மனுஷ்யன் இருப்பதாகவும், அவன் ஒரு கக்ஷி ஏற்படுத்தி நமது நேசக் கக்ஷிக்கு விரோதம் செய்வதாகவும் சொல்லியிருந்தது! அஃது அந்நாட்டில் ராஜ்யப்புரட்சிக் கூட்டங்களில் ஒன்றாகிய 'மகிஸிமிஸ்த் கக்ஷிக்கு மற்றொரு பெயரென்றும் ஒரு மனுஷ்யனுடைய பெயர் அல்லவென்றும் அந்தப் பத்திராதிபர் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. மேலும் அதே பத்திரிகையில் ஒவ்வொரு வியாசத்துக்கும் தமிழ் மகுடத்துக்கு மேலே இங்கிலீஷ் மகுடமொன்று சூட்டியிருக்கிறது. "ருஷியாவின் நிலைமை" "The Situation in Russia:" "தாய் பாஷையின் மூலமாக கல்வி பயிற்றல்" "The Vernaculars as media o instruction." அஹா! நான் மாற்றி யெழுதுகிறேன தமிழை முதலாவது போட்டு, இங்கிலீஷைப் பின்னே போட்டேன். அந்தப் பத்திரிகைகளில் அப்படியில்லை. இங்கிலீஷை முன்னே போட்டு, தமிழைக் கீழே போட்டிருக்கிறது. "அமெரிக்கா ஸ்திரீ" பார்த்தாயா? என்னைத் தொியாமலே என் கை முதலாவது தமிழ் வார்த்தை எழுதுகிறது. "American woman" "அமெரிக்கா ஸ்திரி": Our Mathadhipaties" நமது மடாதிபதிகள்:" என்று எழுதியிருக்கிறது. காயிதப் பஞ்சமான காலம்; என்ன அநாவசியம் பார்த்தீர்களா?

இங்கிலாந்தில் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் ப்ரான்ஸ் தேசத்து மந்திரிகளுடைய உபந்யாசங்களையும், பெரிய சாஸ்திரிமார், பெரிய கைத்தொழில் நிபுணர், த்ரவ்ய சாஸ்திர நிபுணர், ஜனத்திருத்தத் தலைவர் முதலியவர்களின் உபந்யாசங்களையும் பல ப்ரெஞ்சு ராஜாங்க சம்பந்தமான விவகாரங்களையும், ப்ரெஞ்சுப் பத்திரிகைகளிலிருந்து மொழி பெயர்த்துப் போடுகின்றன. அப்படியே பிரான்ஸ் தேசத்துப் பத்திரிகைகள் ஜெர்மன் பாஷையிலிருந்து பல விஷயங்களை மொழி பெயர்த்து எழுதுகின்றன. ஆனால் அந்த மொழி பெயர்ப்புகளில் ஸ்வபாஷையின் வழக்கங்களையும் பிரயோகங்களையும் கைவிட்டு அன்னிய பாஷையின் வசன நடையைப் பின்பற்றும் வழக்கம் இடையாது. ஆனால், தமிழ் நாட்டிலோ முழுதும் தமிழ் நடையை விட்டு இங்கிலீஷ் நடையில் தமிழை எழுதும் விநோதமான பழக்கம் நமது பத்திராதிபர்களிடம் காணப்படுகிறது. முதலாவது, நீ எழுதப்போகிற விஷயத்தை இங்கிலீஷ் தெரியாத ஒரு தமிழனிடம் வாயினால் சொல்லிக் காட்டு. அவனுக்கு நன்றாக அர்த்தம் விளங்குகிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டு பிறகு எழுது. அப்போதுதான் நீ எழுதுகிற எழுத்து தமிழ் நாட்டிற்குப் பயன்படும். உனக்கு இஹபர க்ஷேமங்களுக்கு இடமுண்டாகும். இல்லாது போனால், நீயும் சிரமப்பட்டு மற்றவர்களுக்கும் பயனில்லாமல் போகிறது. சில சமயங்களில் சில பத்திரிகைகளை வாசித்து விட்டு, நான் :— “ஐயோ, இவ்வளவு காயிதத்தில் எத்தனையோ உண்மைகளும் எத்தனையோ ஆச்சரியங்களும் எத்தனையோ சந்தோஷங்களும் எழுதலாமே?” என்று எண்ணி வருத்தப் படுவதுண்டு.

தமிழ் சாஸ்த்ர பரிபாஷை

பஞ்ச பூதங்களின் இயற்கையைப் பற்றின ஆராய்ச்சிகளிலே, நம்மைக்காட்டிலும் ஐரோப்பியர் முன்னேறி நிற்பது தெரிந்த விஷயம். ஆதலால் ஐரோப்பாவில் வழங்கும் லௌகிக சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதவேண்டுமென்று பல பண்டிதர் மிகவும் ஆவலோடிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே, சில பகுதிகளின் ஆரம்பம் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறது. இந்த முயற்சி மேன் மேல் வளரும்; வளர்ந்து தீரவேண்டும். அந்தச் சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் ஏககாலத்திலே தமிழில் எழுதி முடிப்பதற்காக ஒரு பண்டித-சங்கம் ஏற்படக்கூடும்

நமது ராஜாக்களுக்கும், ஜெமீன்தார்களுக்கும், செட்டி களுக்கும் நல்ல புத்தி யுண்டாகித் தமிழில் நவீன சாஸ்த்ரம் சேர்ப்பதாகிய காரியத்தை அவர்கள் தக்க பண்டிதர்களின் உதவிகொண்டு, விரைவில் நிறைவேற்றி மேன்மை பெறக் கூடும்.

அஸ்திவாரக் காரியம்

இதற்கெல்லாம் முன்னதாகவே பண்டிதர்கள் செய்து வைக்கவேண்டிய அடிப்படைக் காரியம் ஒன்றுண்டு. கூடிய வரை சாஸ்த்ர பரிபாஷையை நிச்சயப்படுத்தி வைத்தால், பிறகு மொழி பெயர்ப்புத் தொடங்கு வோர்க்கு அதிகச் சிரமமிராது; ஸங்கடமிராது. பரிபாஷை, ஸங்கேதம், குழுவுக்குறி என்ற மூன்று சொல்லும் ஒரே பொருளைப் பல வகையிலே குறிப்பன; அதாவது, ஒரு கூட்டத்தார் அல்லது ஒரு சாஸ்த்ரக்காரர் விசேஷார்த்தம் தோன்றும்படி உடன்பட்டு வழங்கும் பொது வழக்கமில்லாத சொல். இங்ஙனம் பரிபாஷையை நிச்சயப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், சேலத்தில் வக்கீல் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தி ராஜகோபாலாசார்யரும், ஸ்ரீ வெங்கட சுப்பையரும் சேர்ந்து ஒரு மாதப்பத்திரிக்கையைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் 'தமிழ் சாஸ்த்ர-பரிபாஷைச் சங்கத்தாரின் பத்திரிகை'. மேற் கண்ட பெயருடன் ஒரு சங்கம் சேலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சங்கத்தின் கார்யஸ்தர், அந்த ஊர்க் காலேஜில் ப்ரகிருதி சாஸ்த்ர பண்டிதராகிய ஸ்ரீ ராமநாதய்யர்.

'தமிழில் சாஸ்த்ர பரிபாஷை மாஸப்பத்திரிகை' என்ற சேலத்துப் பத்திரிகையின் முதலாவது சஞ்சிகை இங்கிலீஷில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பத்திலே தமிழில் எழுதாமல் தமிழருக்கு வேண்டிய இக்காரியத்தை இங்கிலீஷ் பாஷை யிலே தொடங்கும்படி நேரிட்டதற்கு ஸ்ரீ ராஜகோபாலாசார்யர் சொல்லும் முகாந்தரங்கள் முழு நியாயமாகத் தோன்ற வில்லை. ஆனால், கூடிய சீக்கிரத்தில் தமிழ்ப்பகுதியொன்று அபந்தப் பத்திரிகையில் சேருமென்று தெரிகிறது. அநேக மாக, இரண்டாம் ஸஞ்சிகையிலேயே தமிழ்ப்பகுதி சேரு மென்று கேள்விப்படுகிறேன். அங்ஙனம், தமிழ் சேர்ந்து நடக்கும் சாஸ்த்ரப் பத்திரிகையினால், தமிழ் நாட்டாருக்கு மிகப் பெரிய பயன் விளையுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

பரிபாஷை சேகரிக்க ஒருபாயம்

ஸ்ரீகாசியிலே, 'நாகரி ப்ரசாரிணி சபையார்' ஐரோப்பிய ஸங்கேதங்களை யெல்லாம் எளிய ஸம்ஸ்கிருத பதங்களில் போட்டு, மிகப் பெரியதோர் அகராதி உண்டாக்கி வருகிறார்கள். அந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை, தேச பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏககாலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம். ஐரோப்பாவில் எல்லாப் பாஷைகளும் இவ்வித மாகவே லத்தீன், யவன பரிபாஷைகளைக்கைக் கொண்டிருக் கின்றன. இவ்வாறு செய்வதால் நமது தேச பாஷைகளில் ஸங்கேத ஒற்றுமை யேற்படும். அதனால் சாஸ்த்ரப் பயிர் தேச முழுவதிலும் வளர்ந்தோங்கி வருதல் எளிதாகும்.

3

கல்வி கற்பிக்கும் பாஷை

கல்வியினால் பயனுண்டா இல்லையா என்பதைக் குறித்து பேசுவதே மிகை. எனினும் அதைக் குறித்து விவாதங்கள் சில ஸமயங்களிலே ஏற்படுதல் காண்கிறோம். உழுவோ னுக்குப் படிப்பு வந்தால் உழவுத் தொழில் நின்றுபோ மென்றும், பெண்ணுக்குக் கல்வி கற்பித்தால் அவளுடைய பதியும் ஈசனுமாகிய கணவனுக்கு நேரே ஆராதனை நடத்த மாட்டாளென்றும் பலர் ஐயப்படுகிறார்கள்.

கண்ணிலே துணியைக் கட்டி ஓட்டுவதே செக்குச் சுற்றுகிற மாட்டுக்கு நல்லது. அதற்கு வெயிலொளி யெதற்கு ? மாமூலாகிய செக்கைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதே மனிதனுக்குப் பரம தர்மமென்று கருதப்படும் இந்த நாட்டில் 'மேதாவிகள்' எல்லாவிதமான ஒளியுமே மனிதனுக்குப் பகையென்று கருதி வெறுத்தல் ஸஹஜந்தானே.

எனினும் பகலொளி நமக்குக் காரியத் துணைமாத்திர மன்று ; கண் விழிக்கச் செய்யும் கருவியும் அதுவே இதனிலும் முக்யமான விஷயம் யாதெனில் : ஒளியில் ஜனங் கள் கூடுகிறார்கள், இருளிலே பிரிந்து செல்லுகின்றனர். மனித னிடம் அறிவுதான் ஒற்றுமைக்கு மிகப் பெரிய ஸாதனம். வங்காளத்தில் ஒரு மூலையிலுள்ள மாணுக்கனுக்கும்,

ஐரோப்பாவின் கோணமொன்றிலுள்ள படிப்பாளிக்கும் நெருக்கம் அதிகம். இந்த ஐரோப்பியனுக்கும் இவனுடைய பக்கத்து வீட்டில் அக்ஷரந் தெரியாமல் குடியிருப்பவனுக்கும் உள்ள நெருக்கம் குறைவு. அறிவிலுல் உலக முழுதும் ஒன்றுபட்டுக் காலதேசங்களால் நேரிடும் பேதங்களெல்லாம் நீங்கிவிடுமென்ற பெரும் பயன் ஒருபுறமிருக்க, எந்த மனித ஜந்துவும் கல்வியால் உண்டாகும் பெரு மகிழ்ச்சி பெருத வண்ணம் எந்தக் காரணம் பற்றியும் தடுத்தல் எவ்வளவு அஸம்பாவித மென்பதை இங்குக் கருதுவோம்.

நமது ஹிந்து தேசத்தில் இந்த அறிவின் தீபங்கள் எத்தனை மங்கலாகவும் இடைவிட்டும் எரிகின்றன என்பதை யோசிக்கும் போது, உலகத்தார் அனைவரும் இக்காலத்தில் நாடிச் செல்லும்—' அறிவிலுல் ஒற்றுமைப்படுதல் , என்ற—பாதை நமக்கெவ்வளவு கஷ்டமென்பது தெளிவாகும். கல்வி முறையைச் சீர்திருத்தும் பொருட்டு இடையிடையே இந் நாட்டில் சில காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. எனினும் அதன் பரவுதலுக்குள்ள தடைகள் எப்போதும்போல் மகத்தாகவே இருக்கின்றன.

நாட்டோரத்தில் நதி பாய்ந்து செல்லுகிறது. மழையோ வான்முழுவதினின்றும் பெய்கிறது, ஆதலால் பயிருக்குத் தோழமை செய்வதில் வானத்தைக் காட்டிலும் நதிக்குத் தாழ்ந்த ஸ்தானம். மேலும், நதியின் ஆழமும் திறமையும் மழையைப் பொறுத்து நிற்பன. இடியாயுதம் கொண்ட இந்திரனுடைய பதவியிலிருந்து நமது நாட்டை ஆளும் அதிகாரிகள் ஏராளமாக இடியிடிக்கிருர்கள். மழை கொஞ்சந்தான் பெய்கிருர்கள். வங்காளிகளின் கல்வி முயற்சி எவ்வளவு குறைந்த பலன் தருகிறதென்று நகைக்கும் அவர்களுடைய பரிஹாஸமின்னலும் ஷெ இடிகளுடன் கலந்து வெட்டுகிறது. அதிர்ஷ்டஹீனராகிய வங்காளிகளைப் பழுக்க வைத்ததுபோலே கல்வியிலாகா அதிகாரிகளையும் மண்ணுக் குள்ளே போட்டுப் பழுக்க வைத்திருந்தால், இப்படி ஓரத்தில் மென்மையாகவும் நடுவில் காயாகவும் இருப்பதன் காரணம் பழுக்க வைக்கையிலே வெயிலொளிபடாத குற்றமென்பதை அவர்கள் சாஸ்த்ர ஹேதுக்களுடன் நிரூபணம் செய்ய முற்பட்டிருப்பார்கள்.

மேற்கு நாட்டார் மேற்கேயே இருந்துகொண்டு கீழ்த் திசையின்மேல் ஏறி வாராதிருந்த காலத்தில், இந்தத்

தேசத்துத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், சாஸ்திர பாடசாலைகளிலும் நடந்த தார்க்கிக குஸ்திகளையும், இலக்கண வலைப்பின்னல்களையும் காட்டி 'நாங்கள் வருமுன்பும், உங்கள் கல்விப் பயிற்சி அத்தனை சிறப்பில்லை, கண்டீர்' என்று ஷெ அதிகாரிகள் ஆக்ஷேபவுரை கூறலாம். இது வெல்லாம் இருந்தது மெய்தானென்பதை நானும் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ளுகிறேன். எந்த நாட்டிலும் பழைய பண்டித வழக்கங்களைச் சொல்லுதல் மிகவும் சிரமம். அவை இங்கும் இருக்கத்தான் செய்தன. வீழ்ச்சிபெற்ற நாட்டிலே கல்வியின் உள் ஸாரத்தைக் காட்டிலும் புறக்கோலங்களை மேலாகப் பாவித்தல் ஒரு வேளை அதிக சுலபமாகலாம். ஆனால் மூலைகளிலேயிருந்த "பண்டிதர்" மாத்திரமே தமது பாண்டித்யத்தை இப்படி விழலாக்கி வந்தனர். மற்றப்படி அவ்வக்காலத்திற்குரிய பொது அறிவுப் பயிற்சி தேச முழுதிலும் யாதொரு தடையுமின்றிப் பரவி வந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. கலப்பை உழும் உழவனும், அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீயும் ஜீவசக்தி பெறும்படி அந்தப் பயிற்சியாகிய ஜீவ நதி அவர்களுக்கும் போய்ச் சேர்வதற்குரிய வாய்க்கால்கள் இருந்தன. ஆதலால், வேறெவ்விதமான குறைகள் இருந்தாலும், ஜனஸமூஹம் தன்னிலே தான் நிறைவு பெற்றிருந்தது.

நமது தற்காலத்து அன்னியக் கல்வியோ அப்படியில்லை. இது பள்ளிக்கூடம் அல்லது கலாசாலையுடன் நின்று போகிறது. அந்தப் படிப்பை நாம் பள்ளிக்கூடத்திலேயே குறிப்பலகைபோல் கட்டித் தொங்கவிட்டு வருகிறோம். அது நம்முடைய உயிரில் கலக்கவில்லை. அது நம் குறிப்புப் புஸ்தகங்களில் அடங்கிப்போகிறது. நமதெண்ணமாகவும் செயலாகவும் உருமாறுவதில்லை. நமது தேசத்து வித்வான்களில் சிலர் ஷெ கல்வியின் அன்னியத் தன்மையே இதன் காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை; ஏனெனில், உண்மைக்கு பூமி சாஸ்திர வரம்புகள் கிடையா. கிழக்கே கொளுத்திய தீபம் மேற்குக் கண்டங்களுக்கும் ஒளிதரும். இல்லாவிடில், அதற்கு ஒளியேயில்லை யெனலாம். இந்தியாவுக்கு மாத்திரந்தான் நன்மை தருமென ஒரு ஜ்யோதியிருந்தால், அது நன்மையே யில்லையென்று நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். இந்தியாவுக்கென்று ஒரு தனிக் கடவுள் வைத்தால், அது நம்மை உலகப் பொதுவாகிய கடவுளின் ராஜ்யத்துக்குள் புகவொட்டாமல் தடுக்கும்.

உண்மை யாதெனில் நமது நவீனக் கல்விக்குத் தகுந்த வாஹனம் கிடைக்காதபடியால், அது தாராளமாக முன்னேற்றம் பெற இடமில்லை. அறிவு மனிதருக்கெல்லாம் பொதுவென்பதை உலக முழுதும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறது. எக்காரணத்தாலோ இந்த மாகாணத்தில் மாத்திரம் அக் கொள்கை அங்கீகாரம் பெறவில்லை. மஹான் கோகலே இந்த விஷயத்தில் மிகவும் பாடுபட்டார். அவருக்கு வங்காளத் திலேதான் அதிகத் தட்டுதல் உண்டானதாகத் தெரிகிறது. ராஜ்ய ஆதர்சங்களாகிய வானத்தில் ஏறிப் பறக்க நிச்சயித் திருக்கும் நாம், மற்றப்படி ஜன வாழ்க்கையில் பின்னே நடந்து செல்ல எண்ணங் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்று கிறது.

பொதுஜனக் கல்வியே உயர்தரக் கல்வியின் வேர்களுக்கு ஜீவரஸமேற்றுகிறது. அந்தப் பொதுக் கல்வி இந்நாட்டில் இல்லை. அதனுடன் இப்போதொரு புதிய தொல்லையும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. ஏற்கெனவே பள்ளிக்கூடத் தொகை குறைவு. அது போதாதென்று, பள்ளிக்கூடங்களின் இட அளவைக் குறைத்து ஸாமான்களை அதிகப்படுத்தி அவற்றின் பயனைக் குறுக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. மாணாக்கர் இல்லாவிட்டால் பெரிதில்லை, பாட சாலைக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் குறையக்கூடாதென்பது அதிகாரிகளுடைய கக்ஷி.

மனிதனுக்கு உணவும் வேண்டும் ; அதை வைத்துண்ணப் பாத்திரங்களும் வேண்டு மென்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் ஆஹாரமே குறையுமிடத்தில் பாத்திரம் வாங்குவதிலே அதிகப் பணம் செலவிடக்கூடாது. பாரத தேச முழுமைக்கும் அறிவாகிய உணவு இனமாகக் கொடுக்கும் அன்ன ஸத்திரங்கள் ஸ்தாபனமான பிறகு, அதனை வைத் துண்ண நாம் தங்கத் தாம்பாளம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணலாம். நாம் ஏழ்மைக்கிரைப்பட்டு நிற்கையிலே, கல்விக்குரிய உபகரணங்களை அதிகச் செலவுக் கிடமாக்குதல், ஒருவன் தன் பண முழுதையும் கொடுத்துப் பணப்பைகள் விலைக்கு வாங்கும் மடமைபோலாகும். முற்றத்தில் பாய்களை விரித்து நம்முடைய ஜனக் கூட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. நமது பெருஞ் செல்வர் வீட்டு விருந்து களுக்குக்கூட வாழையிலை போதும். நாம் முடிவணங்கும் நமது தேசத்து மாஹான்களிலே பலர் குடிசைகளில் பிறந்து வளர்ந்தோர். ஆதலால் லக்ஷ்மியினிடம் வாங்கின இரவல்

கோலங்களால் ஸரஸ்வதி கோயிலை அலங்காரம் செய்தா லொழிய நிறைவுண்டாகாதென்ற கொள்கையை நமது நாட்டில் யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

உலக வாழ்க்கை யென்பதொரு சங்கைக்குக் கிழக்குத் திசையாராகிய நாம் தனித் தீர்ப்புக் கண்டு பிடித்து வைத்திருக் கிறோம். நமக்கு வேண்டிய உணவும் உடையும் சொற்பம். நமது நாட்டுச் சீதோஷ்ண நிலைமையினால் இஃது ஸாத்ய மாகிறது. நமக்குச் சுவரைக்காட்டிலும் சாளரம் அதிக அவசரம். நமது வஸ்திரங்களுக்குத் தறியினிடத்தேயுள்ள ஸம்பந்தத்தைக்காட்டிலும் ஒளியுடனும் காற்றுடனும் அதிக ஸம்பந்தம். பிறதேசங்களில் ஆஹார பதார்த்தத்திலும், மடைப்பள்ளி வேலையிலும் சேரும் உஷ்ணம் இங்கு நமக்கு ஸூர்யன் நேராகவே தருகின்றான். இந்த இயற்கை ஸௌகர்யங்கள் நமது வாழ்க்கையை ஒருவித வடிவத்திலே சமைத்திருக்கின்றன. அவ் வடிவத்தை நமது கல்வி விஷயத்திலே மறத்தல் நமக்கு லாபகரமன்று.

நான் வறுமையைக் கீர்த்திக்க வரவில்லை. வறுமை தமோ குணப் பயன்; அது மிகத் தாழ்ந்தது. ஆனால் செல் வத்தின் இன்பங்களைக் காட்டிலும், டம்பமில்லாமை அதிக விலையுடையது. அது ஸத்வகுணப்பயன்; மிகவும் உயர்ந்த பொருள். வெறுமே அமித போகங்களைக் குறைத்ததன் பயன் மாத்திரமன்று; நான் சொல்லும் டம்பமின்மை நிறைவுக்கொரு குறி. இது மனுஷ்ய ஜாதிக்கு வசப்பட்டால், இப்போது நாகரிகத்தை மறைக்கிற மூடுபனி விலகிப்போகும். டம்பத்தாலேதான் ஜீவனுக்கு அவஸ்ரமான பண்டங்கள் அளவு குறைந்தும் விலையேறியும் போகின்றன.

நாகரிக லோகத்தில் பெரும்பான்மையான வஸ்துக்கள் உண்ணல், களித்தல், கல்வி, பயிற்சி, அரசு, ஸ்வ்ராஜ்யம் முதலியன—தத்தமக்குரிய எல்லையை மீறி அதிக எல்லையை வ்யாபித்து நிற்கின்றன. இவற்றால் உண்டாகும் சுமையில் பெரும் பகுதி அநாவசியம். இதைச் சுமப்பதில் மனிதன் தனது பெரியபலத்தை காட்டுகிறானேயொழிய, புத்திக்கூர்மை காட்டவில்லை. இதை வானத்திலிருந்து பார்க்கும் தேவர் களுக்கு—ஒரு ராக்ஷஸன் குளத்தில் அதிக ஆழத்திலிறங்கி, நீச்சுத் தெரியாமல் தத்தளிக்கையில், அவன் குள முழுதை யும் தன் வீணான வலிய முயற்சிகளால் குழப்பிக்கொண்டு, இங்ஙனம் குழப்புவதால் ஏதேனும் லாபம் கிடைக்கு மென்ற மூட நம்பிக்கை கொள்வதுபோலே தோன்றும்.

ஸம்பூர்ண குணத்தில் உண்டாகும் எளிமை, டம்ப மில்லாமை, மேற்குத் திசையில் தோன்றினால், பிறகு அவர்கள் வீட்டு நடைகளிலே ஜப்பானிய விசிறிகளும், சீனத்துப் பீங்கான் தட்டுக்களும், மான் கொம்புகளும் இரா. அவர்கள் வீட்டு மூலைகளிலே குவித்து வைத்திருக்கும் தட்டுமுட்டுக் குப்பையெல்லாம் மறைந்துபோகும். அவர்களுடைய ஸ்த்ரீ களின் தொப்பியிலுள்ள பக்ஷிச் சிறகுகள், செயற்கைப் பூக்கள் முதலிய விகாரங்களெல்லாம் மறைந்துவிடும். அவர் களுக்குப் பின் அநாகரிகங்களும், மிகைகளும் காட்சி மண்ட பத்திலே விநோதங்களாகக் கொண்டு வைக்கப்படும். அவர் களுடைய கப்பல்களின் ஆகாசப் பாய்கள் வெட்கித் தலை குனியும்.

அப்போது தொழிலும் இன்பமும் கல்வியும் எளிதாகி உண்மையான வலிமை பெறும். இஃதெல்லாம் எப்போது நடைபெறு மென்பதை நானறியேன். இது நடக்கும்வரை நாம் தலைவணக்கத்துடன் ' உயர்ந்த கல்வி உயர்ந்த கட்டிடங் களிலேயே கிடைக்கும் ' என்ற உபதேசத்தைத்தான் கேட்டுக் கொண்டு பொறுத்திருக்க வேண்டும்.

ரூபங்களும், புறக்கோலங்களும், எதுவரை ஜீவனுடைய லக்ஷணங்களாகத் தோன்றுமோ அதுவரை அவற்றைப் புறக் கணிப்பது லாபமில்லையென்பதை நானறிவேன். ஆனால் இதில் பொன்போலப் போற்றத் தகுந்த நடுவு நிலையை எய்த வேண்டுமென்று ஐரோப்பா மிகவும் முயற்சி செய்து பார்த்தும் கைதேறவில்லை. அப்படியிருக்க நாம் அந்நிலையைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்யுமிடத்து நமக்கேன் தடைகள் செய்ய வேண்டும் ? அந்த நடுநிலை யாதெனில் டம்பமில்லாமலு மிருக்க வேண்டும், ஏழையாகவும் கூடாது. இந்த விவகா ரத்துக்கு அவனவன் தன் குணத்துக்குச் தக்க உபாயம் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளுதல் தகும். பிறரிடமிருந்து கல்வி யின் விஷயத்தை அறிந்துகொள்ள நாம் எப்போதும் தயார். ஆனால் பிறர் குணத்தையும் நமக்குள்ளே புகுத்த முயலுதல் நியாயமில்லை.

மேற்குத் திசையின் ஸ்வீகார புத்திரர் தமது ஸ்வீகாரத் தந்தையைவிட ஓரடி அதிகமாகவே பாய்கிறார்கள். அமெரிக் காவில் ராஜாங்கத்தார் பல பெரிய பாடசாலைகள் நடத்துகிறார் கள். அங்குப் பிள்ளைக்ள் கொடுக்கவேண்டிய சம்பளம் சொற் பத்திலும் ஐரோப்பாவிலும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக மிகவும் குறைந்த சம்பளத்தில் பல பாடசாலைகள் நடக்கின்றன. நமது

நாட்டில் வறுமை அதிகமென்பதைக் கருதி இங்குப் படிப்பின் செலவைப் பிள்ளைகளுக்கு மிகுதியாக்குகிறார்களா? கல்வியை விற்பதும் விலை கொள்வதும் வழக்கமில்லாத காலமும் நமது நாட்டில் இருந்ததன்றோ?

பிற நாடுகளில் ஜனங்களுக்குக் கல்வி தருதல் ராஜாங்கத்தார் மிகவும் அக்கறையுடன் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் ஒன்றாகப் பாவிக்கப்படுகிறது. ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் ஜப்பானிலும் படிப்பு விஷயத்தில் பொதுப் பணம் செலவிடக் கூசுவதே கிடையாது. ஆதலால், கல்வி அதிக ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. எனவே படிப்பை எத்தனைக்கெத்தனை பிள்ளைகளுக்குச் சிரமமாகவும் செலவாகவும் செய்கிறோமோ, அத்தனைக்கத்தனை தேசத்துக்கு நன்மையென்ற வார்த்தை எத்தனைக் கெத்தனை உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எத்தனைக் கெத்தனை சத்தம் போட்டுச் சொல்லப்படுகிறதோ, அத்தனைக்கத்தனை அதிகப் பொய்யாக நமது காதில் படும்.

வயதாக வயதாக கனம் அதிகப் படுதல் நோயற்ற குழந்தைக்கு லக்ஷணம். கனம் அதிகப்பாடாமலிருந்தால் நல்லதன்று. கனம் குறைந்தாலோ பயப்பட ஹேது. அது போல் நம்முடைய தேசத்திலும் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளின் தொகை வருஷந்தோறும் அதிகப்பட வேண்டுமென்று தேசாபிமானிகள் விரும்புகிறார்கள். ஏற்கெனவே இங்குக் கல்வி நிலம் பெரும்பகுதி தரிசாகக் கிடக்கிறது. அத்தொகை மிகுதிப் படாதிருந்தால் நமக்கு வருத்தமுண்டாகிறது. தொகை குறைந்தாலோ மரணம் நேரிடு மென்றஞ்சி நம்மவருக்குப் பயமுண்டாகிறது.

வங்காளத்தில் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் தொகை குறைந்து வருவதாகத் தெரிந்து, ஒரு ஆங்கிலோ இந்தியப் பத்திரிகை மிகவும் ஆனந்தமடையலாயிற்று. "ஆஹா! வங்காளிகளுக்குக் கல்வியில் உள்ள அபிமானம் இவ்வளவுதானா? கோகலேயின் கட்டாயப் படிப்பு மசோதா சட்டமாயிருந்தால், அது படிக்க ஸம்மதமில்லாத வங்காளிகளுக்குப் பெருங் கொடுமையாக முடிந்திருக்குமன்றோ" என்று கூறி ஏளனம் புரிந்தது. இவை குரூரமான வார்த்தைகள். தனது ஸ்வதேசத்தைக் குறித்து எவனும் இந்த மாதிரி வார்த்தை சொல்லியிருக்கமட்டான். இன்று இங்கிலாந்தில் கல்வி விருப்பம் திடீரென்று குறைவுபட்டால், இதே பத்திரிகை உபாயங்களால் அவ் விருப்பத்தைத் தூண்டிவிட வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருக்கும்.

எனினும், இவர்கள் தமது நாட்டுக்கிரங்குவதுபோல் இந்தியாவுக்கிரங்குவார்களென்று நம்புதல் அவமானத்துக்கிடமாகும். ஆயினும், தேச பக்தியின் அவஸரங்களை யெல்லாம் திருப்தி செய்து கொண்ட பிறகு, பின்னும், கொஞ்சம் நல்லெண்ணம் மிஞ்சி லோகோபகாரமாக வடிவெடுத் திருந் தாலும் பெரிய காரியமன்று. மனிதனுடைய தர்ம சிந்தையின் அபிவிருத்தியிலே, தற்கால நிலைமையில், இதர தேசத் தாரை நஷ்டப்படுத்தி ஸ்வேதசத்துக்குப் பொருளும், பலமும் தேடுதல் ஸாத்யமாகிறது. எனினும் ஆரோக்யம் குறைவு பட்டு வரும் தேசமொன்றைப் பார்த்து, அதற்கு வைத்தியர் ஏற்படுவதைக் காட்டிலும், பாடை தூக்குவோர் தயார்பண்ணுவதே செலவு குறைந்த உபாயமென்று சொல்ல இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

எனிலும் நமக்குள் சுதேசிய ஞானம் தகுந்தபடி ஏற்படாத காரணத்தாலேதான், பிறர் நமது லௌகீக அவஸரங்களையும், கல்வி அவஸரங்களையும் இத்தனை இகழ்ச்சியாகக் கருத நேரிடுகிறது. இது மறுக்க முடியாத விஷயம்.

நமது தேசத்துக்கு நாம் செலுத்தும் மதிப்பைக்காட்டிலும் அன்னியர் அதிக மதிப்புச் செலுத்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தல் ஒருவித வஞ்சனை; அது ஏமாற்றும் வித்தையென்பது ஸகலருக்கும் தெரியும். சைனுபஜார் சந்தையிலே நடக்கும் உரத்த வாக்கு வாதங்கள் போலே வீண் நேரப் போக்கு. ஸாம்ராஜ்யத்தின் சந்தையில் நாமும் உரத்த குரலுடன் இவ்வளவுதான் செய்திருக்கிறோம்.

கல்வி வேண்டுமென்று கெஞ்சினோம். மனுப்போட்டோம். அதில் அக்கறைப்படவில்லை. அதைப் பரப்புவதிலே பாடுபடவில்லை. அதாவது அர்த்தமென்ன வென்றால்: நாம் நமக்கு விருந்து கேட்கிறோம். நம்மைச் சுற்றிப் பசித்து நிற்போருக்குத் துண்டுகளாவது கிடைக்குமா என்பதை நாம் சிறிதேனும் கவனிக்கவில்லை. ஜனங்களில் பெரும் பகுதிக்குக் கல்வி கற்பித்தால் கெடுதியுண்டாகுமென்று நம்மவர் சொன்னால் அவர்களிடம் அதிகாரிகள் மொத்தத்திலே வங்காளிகளுக்கே அதிகப்படிப்பு அவசியமில்லை யென்றும், தீங்கு விளைத்தாலும் விளைவிக்கக்கூடுமென்றும் கூறுதல் தகும். பொதுஜனக் கல்வி ஏற்பட்டால் கூலியாட்கள் இல்லாமல் போவார்களேயென்று நம்மவர்

யோசித்தால், வங்காளிகளில் உயர்ந்த ஜாதியாருக்கு அதிகக் கல்வி கொடுத்தால் அவர்களுடைய அடிமைக் குணம் நீங்கிப் போய்விடுமேயென்று பிறர் ஆலோசனை செய்தல் தகும்.

நமது மனதின் உண்மை நிலைக்கு ஒரடையாளம் யாதெனில் "வங்காளத்து மாகாணக் கான்பரன்ஸ்" என்று சொல்லப்படும் சபையில் வங்காளி பேசவேண்டுமென்ற எளிய விஷயத்தை இத்தனை வருஷங்களாக மறந்துபோய்விட்டார்கள். காரணம் யாதெனில் நாம் நமது தேசத்து ஜனங்களை நம்மவரென்று பரிபூர்ணமாகப் புத்தியில் தரிக்கவில்லை. அதுகொண்டே நாம் நமது நாட்டுக்கு முழுக்கிரயம் கொடுக்க இயலவில்லை. நாம் கேட்பது முழு அளவில் கிடைக்கவில்லையெனில், அது கொடுப்பவன் விருப்ப மின்மையாலன்று, நமக்கே முழு விருப்பத்துடன்கேட்க விருப்பமில்லையாதலாற்தான்.

கல்வியைப் பரப்புதல் என்ற விஷயத்தைக் கவனிக்கப் போகுமிடத்தே, முதல் கஷ்டம் இங்கிலீஷ் கருவியாக இருத்தல் என்று காண்கிறோம். அன்னியர் கப்பல் துறை முகத்தில் சரக்குகள் கொண்டு சேர்க்கும் உள்நாட்டுச் சநதைகளில் கொண்டுவந்து பகுத்துக் கொடுக்காது. நாம் பரிபூர்ண நம்பிக்கையை அன்னியக் கப்பலில் வைத்தோமானால் நமது வியாபாரம் பட்டணத்தோடு நின்றுபோம். இதுவரை நாம் இதைத் தவறாகவே நினைக்கவில்லை. நாம் இதழ்களால் ஏதுரைத்தாலும் ஹிருதயங்களில் நமக்குத் தெரிந்த இதரம் பட்டணமாத்திரமே. நமக்கு நமது பாஷையினிடத்தே அதிக தயவு தோன்றும்போது இதன் மூலமாகப் பிரதம சிக்ஷை பயிற்ற இடங் கொடுக்கலாமென்று நினைத்தோம். அதை அதற்குமேல் வங்காளி பாஷை எட்ட விரும்பினால், நகைத்தோம்.

இந்த திடனற்ற ஆத்ம—ஸம்சயம் நம்முடன் எத்தனைகாலமிருக்கவேண்டும் ? நம்முடைய தாய்ப் பாஷையில் உயர்தரக் கல்வி கற்பித்து அக் கல்வியை முழுதும் நம்மதாக்கிவிட வேண்டுமென்று சொல்லும் தைரியம் நமக்கெப்போதுமே வராது போகுமா ? ஜப்பான் தனக்கு வேண்டியதை மேற்குத் திசையிலிருந்து பற்றிக்கொண்டதன் காரணம் யாது? அதுவும் இத்தனை சீக்கிரத்தில் ? அவள் மேற்குக் கல்வியைத் தனது பாஷையில் சிறைப்படுத்திக்கொண்டாள். ஜப்பானிய பாஷை நமது பாஷையைக் காட்டிலும் சொல் வளமுடையதென்று நினைக்கிறீர்களா ? புதிய புதிய பதங்கள் புனைந்து கொள்

வதில் வங்காளி பாஷைக்கிருக்கும் சக்தி அநந்தம். தவிரவும் ஐரோப்பிய சாஸ்திரம் ஜப்பானியருக்கு எத்தனை அந்நியமோ அத்தனை நமக்கன்யம் அன்று. ஆனால் ஜப்பான் பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டாள் :—" நமது பாடசாலைகளில் ஐரோப்பிய சாஸ்திரத்தை நிலை நிறுத்தக் கடவோம் !" என அவள் அங்ஙனம் சொல்லியது மட்டுமன்று, செய்து காட்டினாள், பயனை நுகர்கிறாள். உயர்தரக் கல்வி நமது பாஷை மூலமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக்கொடுத்தால் மாத்திரமே அக் கல்வியால் நமது நாட்டுக்குப் பயனுண்டாகுமென்றும் சொல்லக் கூட நமக்கு இன்னும் தைரியம் பிறக்கவில்லை.

நாம் இங்கிலீஷ் பாஷையும் படிக்க வேண்டுமென்று கூறுதல் மிகை. அதுவும் கேவலம் ஜீவனார்த்தமாக மாத்திரம் செய்யக்கூடாது. இங்கிலீஷ் மாத்திரமேன் ப்ரெஞ்ச் பாஷையும் ஜெர்மன் பாஷையும் படித்தால் இன்னும் விசேஷம். வங்காளிகளிலே பெரும் பகுதிக்கு ஒரு காலத்திலும் இங்கிலீஷ் வராதென்று கூறுதலும் மிகையேயாம். இந்த லக்ஷக்கணக்கான வங்காளி பாக்யஹீனருக்குப் புத்தி பசித்தும், அரைப்பசி யுடனேனும்தான் இருக்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய கொள்கையா ?

நமது நவீனக் கல்வியென்னும் சிக்கான யந்திரத்தில் யாதேனுமொரு மாறுதல் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு ஏராளமான புடைத்தலும் இடித்தலும் சம்மட்டி வேலையும் செய்ய வேண்டும். மேலும் அது செய்ய வலிய தோள் வேண்டும். வீரத்தனமுடைய ஸர் ஆசு கோஷ் மூக்கர்ஜி அங்ஙனம் சற்றேயத்தனம் செய்து கொஞ்சம் தேச பாஷைக் கப்பியை உள்ளே நுழைத்திருக்கிறார். ஸர் ஆசுகோஷ் மூக்கர்ஜி செய்துவைத்த காரியம் யாதெனில் எந்த வங்காளியும் இங்கிலீஷில் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் வங்காளி பாஷையில் பாண்டித்ய மில்லாவிடில் பூர்ண பண்டிதனாகக் கருதப்படமாட்டான் என்று செய்து வைத்தார். இது இங்கிலீஷ் தெரிந்தவருடைய படிப்பை ஸம்பூர்ணப்படுத்தும் வழியாயிற்று. வங்காளி மாத்திரம் தெரிந்து இங்கிலீஷ் தெரியாதவர்களுடைய கதி என்ன ? அவர்களுக்கு வங்காளி "யூனிவர்ஸிடி" (ஸர்வகலாசாலை) என்ன சொல்லுகிறது ? இங்ஙனம் கொடுமையான அஸம்பாவிதம் பாரத தேசத்தைத் தவிர வேறெந்த தேசத்திலேனும் உண்டென்று நினைக்கிறீர்களா ?

" கவித்தனம் பேசினதிலே பயனில்லை. நடக்கிற வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். ஒரேயடியாக அதிகம் எதிர்பார்த்துவிடக் கூடாது" என்று என்னிடம் சிலர் சொல்லக்கூடும். அதிகம் எதிர்பார்க்கிறேனா ? நடக்கிற காரியத்தை மாத்திரம் சொல்ல வேண்டுமென்று தொடங்கினால் பேசவே இடமில்லை. எவன் மனதிலேனும் என் வார்த்தைகளினாலே சிறிது சலனம் ஏற்பட்டால் அதுவே எனக்குப் போதும். அந்தச் சலனம் என்னை வைதல் அல்லது அடித்தல் என்ற ரூபமாக வந்தாலும் சரியே.

இனி "ஸாத்தியமான" காரியங்களைப் பேசுவோம்.

பூர்வத்தில் நமது ஸர்வகலாசாலை, பரீக்ஷைக்கு வரும் மாணாக்கருக்கு ஒரு வித குஸ்திக் கொட்டகை போலிருந்தது. இப்போது அதில் கொஞ்சம் அதிக எல்லை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குஸ்திகளுக்கு நடுவே குஸ்திக்காரர் வந்து கொஞ்சம் இளைப்பாறும் பொருட்டாக வெளியிலிருந்து கீர்த்தி பெற்ற பண்டிதர்களை இங்கு வந்து ப்ரஸங்கம் செய்யும்படிக் கேட்கிறோம். நமது வித்துவான்களுக்கும் ப்ரஸங்க ஸ்தானங்கள் ஏற்பாடு செய்கிறோம். இந்தக் கடைசி தயவுக்கும் மூல புருஷர் ஷ்ரீ ஸர் ஆசு கோஷ் மூக்கர்ஜீதானென்று கேள்விப்படுகிறேன்.

இப்போது நான் என்ன சொல்லுகிறேனென்றால், பழைய யூனிவர்ஸிடி அதன் பழைய வழிப்படியே நடக்கட்டும். இந்த விசேஷ உபந்யாஸங்களை வங்காளிகளுக்கு மாத்திரமென்று தனியாக ஏன் விடக்கூடாது ? கல்வி விருந்துக்கு அழைப்பின் மேலே வந்தவர்களுக்கு உள்ளே சோறு போடு. நல்ல செய்தி கேட்டு வந்த பிறருக்கு வாசலிலே உட்கார இடங்கொடு. உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் மேஜை போடு. வெளியே இருப்போர் தங்கள் வாழையிலையை உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளுவார்கள். வாயில்காப்போரை விட்டு அவர்களை வெளியே தள்ளச் சொன்னால், விருந்துக்கு இடையூறன்றோ ? அவர்களுடைய சாபம் வானத்திலே கேட்காதோ ?

கங்கா யமுனைகளின் புண்ய ஸங்கமுகம் போலே, இங்கிலீஷ், வங்காளி என்ற இரண்டு பாஷைகளின் மூலமாகவும் இரண்டு கல்வி யாறுகள் வந்து இங்கே கூடினால், அப்போது வங்காளத்து மாணாக்கர் எல்லோருக்கும் இது உண்மையிலே கர்த்த யாத்திரை ஸ்தலம் போலாகும். இவற்றுள் ஒன்று நீருநிறமாகவும் மற்றது வெண்ணிறமாகவும் பேதம் புலப்

படத்தான் செய்யுமெனினும், இரண்டும் கூடிப் பாய்ந்து தேசத்தின் கல்வியை விசாலமாகவும் உண்மையாகவும் ஆழமாகவும் புரியும்.

ஒரு பட்டணத்தில் ஒரே வீதி யிருந்தால் அது நெருக் குண்டுபோம். அதனாலேதான் பட்டணம் திருத்த ஏற்பாடு களில் புதிய வீதிகள் போடுகிறார்கள். நமது ஸர்வகலா சாலைப் பயிற்சிக்கு மற்றொரு பெரிய வீதி போடவேண்டு மென்று நான் சொல்லும் யோசனையை அனுஸரித்தால், பழைய ரஸ்தாவில் ஜன நெருக்க மதிகமென்பதாக இப்போ துண்டாகும் புகார் நின்று போம்.

உபாத்திமைத் தொழிலனுபவத்தில் நான் தெரிந்து கொண்ட விஷயம் யாதெனில், மாணாக்கரில் பலருக்குப் பாஷைகள் கற்றுக்கொள்ளும் திறமை இயற்கையிலே குறைவு. அப்படிப்பட்டவர்கள் இங்கிலீஷ் சரியாகத் தெரி யாமல் மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பிரவேசப் பரீக்ஷை தேறு வார்கள். மேற்படிகளிலே நொறுங்கிப் போவார்கள். வங்காளிப் பிள்ளைகளில் பெரும்பகுதி இங்கிலீஷ்ப் பாஷையை வசப்படுத்த முடியாமலிருப்பதற்கு வேறு காரணங்களும் உள. வங்காளிகளுக்கு அந்தப் பாஷை முதலாவது மிகவும் கடினமானது. உடைவாளின் உறைக்குள் இங்கிலீஷ் கத்தி யைப் போட முயல்வது போலே இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொடுக்கத் தக்க வாத்தியார்களின் தொகை குறைவாதலால், சரியான இங்கிலீஷ் போதனை சில பிள்ளைகளுக்குத்தான் கிடைக் கிறது. ஏழைகளின் மக்களுக்குக் கிடையாது.

ஆதலால் தான் தேடி வந்த மருந்து இன்னதென்று தெரியாமல் மலையோடு தூக்கிக்கொண்டுபோன ஹனுமானைப் போலே, இந்தப் பிள்ளைகள் அந்தப் பாஷையை நேரே உபயோகிக்கத் தெரியாமல் புஸ்தக முழுதையும் குட்டியுருப் போடும்படி நேரிடுகிறது. அஸாத்ய ஞாபக சக்தியுடையவர்கள் கடைசிவரை படிக்கிறார்கள். ஸாதாரண புத்தியுடைய பிள்ளை களாலே இயலவில்லை. பாஷைத் தடையின் கதவுகளை இவர்களால் திறக்கவும் முடியாது: ஏறிக் குதிக்கவும் வழி யில்லை.

ஜன்மக் குறையாலோ வேறு எவ்விதக் காரணத்தாலோ இங்ஙனம் இங்கிலீஷ்ப் பாஷையில் தேர்ச்சி பெற ஸாமர்த்திய மில்லாத பிள்ளைகளை நாம் பிரமாண்டமான குற்றவாளி களாகக் கருதி ஸர்வ கலாசாலைக்குள் எக்காலத்திலும்

புகக்கூடாதென்ற உத்தரவு போடுதல் நன்ரு ? இங்கிலாந்தில் ஒரு காலத்தில் ஸாதாரணத் திருடரைத் தூக்கிலிட்டுக் கொல்வது வழக்கம். ஆனல் இந்தத் தண்டனே விதி அதனிலும் கொடிதாக இருக்கிறது. ஏமாற்ற முடியாததற் காகக் கடைசித் தண்டனே விதிக்கிறது. ஆம் குட்டி யுருப் போட்டுப் பரீக்ஷை தேறுவது ஏமாற்றுதல்தானே ? புஸ்த கத்தைத் துணியில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு பரீக்ஷை மண்டபத்திலே பார்த்தெழுதுதல் வஞ்சனேயென்ருல் மூளைக் குள் உருவேற்றி வைத்துக்கொண்டு போவதும் வஞ்சனே தானே ?

இந்தக் குட்டியுருப் பேர்வழிகளின் மேலே நான் குற்றம் கொண்டு வந்ததாக நினைக்க வேண்டாம். ஆனல் பின்னே நிற்போருக்கு ஒரு வழிவிட வேண்டாமா ? ஹுக்ளி நதிப் பாலத்தில் நடக்க அனுமதியில்லாதவர்கள் நதியைக் கடந்து வர இங்கிலீஷ்ப் புகைத் தோணி கொடுக்காவிட்டாலும் நாட்டுப் படகு கொடுக்கக்கூடாதா ? அன்னிய பாஷை படிப்பதில் ஸாமர்த்தியமில்லாத பிள்ளைகள் அத்தனே பேருக்கும் உயர்தரக் கல்வியில்லாமல் செய்து அவர்களுக்குள்ள புத்தி யையும், படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலேயும் விழலாக்குவது தேசத்துக்குப் பயங்கரமான பெரிய நஷ்டமன்ரே ?

ஆதலால் நான் சொல்லும் யோசனே யதெனில் பிரவேசப் பரீக்ஷைக்கு முந்தின வகுப்பு முதற்கொண்டே பாஷை வழியை இரண்டாக்கி, எந்தக் கதவு மூலமாக ஸர்வகாலா சாலேயில் புக விருப்பமோ அது வழியே புகலாமென்று வைக்க வேண்டும். நான் மேலே சொல்லியபடி, இதனல் பழைய ரஸ்தாவில் பெருங் கூட்டம் கூடாமல் இருக்கும் நன்மையொன்று மாத்திரமேயல்லாது உயர்தரக் கல்வியை மிகவும் விசாலமாகப் பரவச் செய்யும்.

இருந்த போதிலும் இங்கிலீஷ் வழிக்குத்தான் பெரும் பகுதியான பிள்ளைகள் சேருமென்பதையும், இரண்டு பாஷை களுக்கும் ஸஹஜ மதிப்பேற்பட நெடுங்காலமாகுமென்பதை யும் நானறிவேன். ராஜ பாஷைக்குப் பகட்டதிகம். அதற்கு வியாபாரச் சந்தையிலும் விவாகச் சந்தையிலும் அதிக கிராக்கி யிருக்கத்தான் செய்யும். இருக்கட்டும். தாய்பாஷையை அலக்ஷியம் பண்ணினலும் பண்ணுங்கள். நிஷ்ப்ரயோஜன மாக்கிவிடாதேயுங்கள். பணமுள்ளவன் குழந்தை செவிலித் தாயின் பால் குடிக்கட்டும் ; ஏழையின்குழந்தைக்குத் தாயின் பால் இல்லாமல் செய்துவிடாதேயுங்கள்.

நானும் எனது வாழ்நாளில் பல சண்டைகளிலே குட்டுப் பட்டிருப்பதால், இப்போது வார்த்தை சொல்லும்போதெல் லாம் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டுதான் பேசுவேன். இருந்தாலும் வழக்கத்துக்குச் சக்தி யதிகம். உண்மை கடைசிவரை வெளிப்படத்தான் செய்யும். ஓரத்தில் அடி வைக்க இடம் கேட்பது போலே கேட்டு வெகு தந்திரமாக ஆரம்பம் செய்ததுபற்றி நானே என்னை மெச்சிக்கொண்டேன். வங்காளி முதற்பாட புஸ்த கத்தில் வருகிற, கொடுத்ததை மாத்திரமே வாங்கி உண்ணும் கோபாலன் என்ற நல்ல பிள்ளை மாதிரி என்னைப் பாவித் தேன். அந்த யோசனையைக் கேட்டு யூனிவர்ஸிடி அதிகாரிகள் திரஸ்காரம் பண்ணுவார்களே யொழியக் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் ஷை நல்ல பிள்ளை கோபாலன் ஆரம் பத்திலே எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்தும் பசி அதிகப்பட அதிகப்பட இரைச்சல் போடத் தொடங்கிவிட்டான். நமது பாஷைக்குச் சார்பாக எனது வேண்டுதலும் வளர்ந்து விட்டது. அதனால் யோசனைக்கும் அது சொல்வோனுக்கும் விபத்தென்பதை நானறிவேன். இருந்தாலும் அது ஒன்றும் புதிதில்லை. குழந்தை மரணவிஹிதம் மிகவும் அதிகமாகிய இந்த நாட்டில் நூற்றுக் கிருபத்தைந்து புதிய யோசனைகள் சிசுப் பிராயத்திலேயே மடிகின்றன. மேலும் நான் விபத் துக்களுக்கு நெடுந்தூரம் பழக்கப்பட்டதினின்றும் அவை விபத்துக்களாகவே தோன்றவில்லை.

எதிர் விவகாரம் என்ன சொல்வார்களென்பதை நானறி வேன். "வங்காளி பாஷையில் உயர்தரக் கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறீரேங்காணும்! அந்தப் பாஷையில் பாடப் புத்தகங்கள் இல்லையே" என்று கேட்பார்கள். அந்தப் பாஷையில் பாடப் புத்தகங்கள் இல்லையென்பதை நானறி வேன். ஆனால் அந்தப் பாஷையில் உயர்தரக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்காவிட்டால் பாடப் புஸ்தகங்கள் எங்கிருந்துவரும்? அவை ரஸங்களைக் கருதி ரஸிகர்களாலே பயிர்செய்யப்படும் அலங்காரச் செடிகளல்லவே! கேவலம் ப்ராண பலத்தாலே பூமியை வந்து மேவுகிற களைப் பூண்டு மல்லவே. உயர்தரக் கல்விப்பாடப் புஸ்தகத்துக்காகக் காத்திருந்தால் தழைக்குப் பின் நான் தோன்றுவேனென்று மரம் காத்திருக்கும். கரைக் குப்பின் நான் தோன்றுவேனென்று நதி காத்திருக்கும்.

வங்காளி பாஷையில் உயர்தரக் கல்விக்குத் தகுந்த பாடப் புஸ்தகங்களில்லை யென்பதொரு குறையாயின், இந்தப

பாஷையைக் கல்விக்கு வாஹனமாக்குதலே அக் குறையை நீக்கும் வழியென்று நான் மீட்டும் சொல்லுகிறேன். வங்கீய ஸாஹித்ய பரிஷத் என்ற இலக்கியச் சங்கத்தார் சிறிது காலமாகக் கல்வியின் வெவ்வேறு சாகைகளுக்குப் பயன்படத் தகுந்த ஸங்கேத மொழிகள் கண்டு பிடித்தும் உண்டாக்கியும் அஸ்திவாரத் தொழில் செய்து வருகிறார்கள். அதன் தொழில் மிகவும் மெதுவாக நடக்கிறதென்று சிலர் குறை கூறக் கேட்கிறோம். அது தொழில் செய்வதே வியப்பன்றோ? தூண்டுதலெங்கே? இந்த ஸங்கேத பதங்களை உபயோகப் படுத்த இடமெங்கே? ஒரு நாணய சாலைக்காரர் தங்கள் நாணயங்களை யாரும் வாங்கலாகாதென்று விதி ஏற்பட்ட பிறகு மேலே நாணயம் அடித்துக்கொண்டே போவார்களா? ஸர்வகலாசாலையார் வங்காளி மூலமாகக் கல்வி கற்பிக்க வழி திறந்தால் அப்போது பரிஷத்துக்குப் பயன் ஏற்படும்.

நமது பாஷையிலே கல்விப் பெரு விருந்துக்குரிய பண்டங்களும் உபகரணங்களுமிருக்கின்றன. ஆனால் ஸ்தான மில்லை. இது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. நமக்குள்ளே ஜகதீச சந்திரவஸு, நமது ப்ரபுல்ல சந்த்ரராய், நமது வரஜேந்த்ர நாத சீல், நமது மஹா மஹோபாத்யாய சாஸ்திரி முதலிய பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்கள். பகிரங்கமாகவும் மறைவாகவும் இன்னும் இவர்களைப்போல் எத்தனையோ வங்காளிகள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் வங்காளி மாத்திரம் தெரிந்தவர்களுடைய அறிவுப் பசியை நீக்க ஒருபோதும் வழி ஏற்படாதா? அப்படிப்பட்ட மாணாக்கர்கள் இம் மஹான்கள் தமது தேசத்தாராக இருப்பது பற்றி கர்வப்பட மாத்திரம் இடம் வைத்துப் பயன்பெற இடமில்லாமல் வைத்துவிடப் போகிறீர்களா? நமது ஸர்வகலாசாலையின் உதார குணத்தால் வெளி நாட்டு மாணாக்கர் கடல்களைத் தாண்டி வந்து இவர்களிடம் கல்வி கற்றுச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் தாய்மொழி மாத்திரமே அறிந்த வங்காளி மாணாக்கனுக்கு அவர்களுடன் உட்காரத் தகுதியில்லை!

ஜெர்மனியிலும், ப்ரான்சிலும், அமெரிக்காவிலும் ஜப்பானிலும் மனுஷ்யருடைய புத்தியைப் பக்குவப்படுத்தும் பொருட்டு நவீன ஸர்வகலாசாலைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவை ஜனங்களின் அறிவையும் குணத்தையும் விருத்தி செய்து தமது நாடுகளைப் புதுமை செய்துகொண்டு வருகின்றன. அந்த விதமான புதிய ஸ்ருஷ்டி அன்ய பாஷை மூலமாகச் செய்ய முடியாது. இங்கே, நமது கல்வி நிஷ்ப்ர

யோஜனமாகப் போவதன் முக்கிய காரணம் யாதெனில், நாம் சம்பாதிக்கும் அறிவினால் நமது பாஷை செழிப்படைய வில்லை. எப்போதும் உயர்ந்த மதிக்குப் புறத்தே தள்ளப் படுவதால் நமது பாஷை நம் அறிவு முதிர்ச்சியுடன் தொடர்ந்து வளர இடமில்லாமல் போகிறது.

இந்த ஸ்திதியில் விளைந்த பயன் யாதென்றாலோ, நாம் உயர்ந்த கல்விப் பயிற்சி பேற்றோமே யல்லாது, உயர்ந்த யோசனைகள் பண்ணவில்லை. நமது காலேஜ்-உடுப்பைப் போலவே, காலேஜ் பாஷையையும், மூளையிலே மாட்டிப் பாடசாலையில் படித்ததை யெல்லாம் அந்தச் சட்டையின் பை யிலே போட்டு வைக்கிறோம். பின்பு வம்பளப்பதும், தூற்று வதும், ராஜா உண்டாக்குவதும், தள்ளுவதும், மொழி பெயர்ப் பதும், வசனந் திருடுவதும், பரிதாபத்துக்கிடமான கந்தை வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளில் கோழைக் குப்பைகளெழுது வதும் எல்லாம் தேச பாஷையில் செய்கிறோம் !

இப்படியிருந்தும் நம்முடைய இலக்கியம் கொஞ்சம் அபி விருத்தி யடைந்திருக்கிறதென்பதை நான் மறுக்கவில்லை. இருந்தாலும் இன்னும் பல பசியடையாளம் காட்டத்தான் செய்கிறது. அளவில்லாமல் தின்றும் மெலிந்திருக்கும் அஜீர்ண நோயாளி போல் நமதிலக்கியம் நாம் படித்ததை யெல்லாம் நேரே ஜீர்ணமாக்கிக்கொள்ளவில்லை. நாம் விழுங் குவது நமது பிராணனை பலப்படுத்த வில்லை. அவற்றை நாம் நாவினால் ருசி பார்ப்பதில்லை. தொண்டைக் குழி வழியே சரிக்கிறோம் ; வயிற்றிலே பெரிய சுமை ; உடம்புக்குப் போஷணை இல்லை.

நமது ஸர்வகலாசாலை லண்டன் நகரத்து ஸர்வகலாசாலை யின் மாதிரியைத் தழுவி ஆக்கப்பட்டது ; அதாவது, இந்த ஸர்வகலாசாலை ஒரு பெரிய சாய முத்திரை போடுகிற யந்திரம். இதன் நோக்கம் மனுஷ்யரை உண்டாக்குவதன்று. அவர் களுக்கு முத்திரை போடுதல். சந்தை விலைகள் தெரிந்து கொள்வதில் வியாபாரிகளுக்குத் துணை செய்கிறது. படிப் பென்ன வந்ததென்பதைக் கவனியாமல் முத்திரை வாங்கிக் கொண்டு வருவதில் நாம் திருப்தி கொண்டோராயினோம். இஃது நமக்கு மிகவும் எளிதாயிற்று. ஏனெனில் நெடுங் காலமாகவே நாம் ஆசார அனுஷ்டானங்களில் பூர்வ நியத மான முன் மாதிரியைக் குருட்டுத் தனமாகப் பின்பற்றி நடப்பதில் வழக்கப்பட்டுத் தேறியிருக்கிறோம். நாம் ஆராதனை

செய்து வரும் புராதன மாதிரிகளைத் தவிர வேறு மாதிரிகள் உண்டாக்க முடியுமென்ற எண்ணமே நமக்கு உதிப்பது கிடையாது.

ஆதலால் நான் சொல்லும் யோசனை ஸாதாரண வங்காளித் தகப்பனுக்கு ஸம்மதமாகாவிடினும், இதை அனுசரித்தால் இங்கிலீஷ் வழியின் வலையைக் கடந்து செல்ல மாட்டாத பிள்ளைகளுக்குப் பயனுண்டென்பது மாத்திரமே யன்றி, அதை விடப் பெரிய பயன் ஒன்றுண்டு. அதாவது இயற்கை வழியிலே நமது பாஷை வளர விடுதலை பெறும். சந்தை மதிப்பில்லை யென்ற காரணங்கொண்டே, அது சந்தை நிபந்தனைகளுக்கு அடிமைப்படாது பிழைக்கும். இக்காரணத்தால் லாபத்தைக் கருதி இங்கிலீஷ்ப் பாதையில் செல்ல உடன்பட்ட பலர் அத்துடன் அன்பு காரணமாகத் தேச பாஷை வழியையும் கொள்வர். மிகவும் சீக்கிரத்தில் தாய்ப் பாஷையில் உபந்யாஸகர்கள் தமது மேதை முழுதையும் வெளிப்படுத்துவார்களென்பது திண்ணம். இப்போது ப்ரதி பதங்களும், இங்கிலீஷ்ப் பாடப் புஸ்தக வியாக்யானங்களுமாகிய குப்பையைக் கிளறிக் கொண்டிருப்போர் அப்போது பசித்திருக்கும் நாட்டில் உயிர் தரும் கொள்கைகளைப் பரவச் செய்வார்கள்.

இங்கிலீஷ் படித்த வங்காளி தனது புதிய ஸம்பாதனச் செருக்கினால் வங்காளி பாஷையை இகழ்ச்சியுடன் நோக்கிய காலம் ஒன்றிருந்தது. எனினும், ஏதோ மாய வழியால் வங்காளத்தின் ஹ்ருதயத்தினின்றும் நமதிலக்கிய விதை முளை விட்டது. ஆரம்பத்திலே அதன் சிறிய மெல்லிய முளையைக் கண்டு நகைத்தல் சுலபமாக இருந்தது. ஆனால் எவ்வளவு சிறிதாயினும் உயிருடைய வஸ்து வொன்றை நெடுங் காலம் எளனத்தால் அடக்கிவைக்க முடியாது. இன்று அதன் முடியை மிகவும் உயர்த்தி இங்கிலீஷ்ப் படித்த வங்காளிகளின் ஆங்கிலேய உபந்யாஸங்களை நோக்கிப் புன்னகை செய்யும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. இந்தப் பயன் அதிகாரிகளின் தயவு கலக்காமல் விளைந்தது. அவர்கள் புறக்கணித்தனர். சார்பு நாடுகளில் இது பெரிய கஷ்டம். அப்படியிருந்தும் தன் உயிரில் தான் மகிழ்ந்து வளர்ந்தது. இப்போது பூமண்டலத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது.

நமது கையிலிருக்கும் ஸாதனங்களைக்கொண்டு இப்போதுள்ள ஸர்வகலா ஸங்கத்தின் யந்திரத்தை மாற்றுதல் மிஸாத்யமல்லையென்று முன்னமே கூறினேன். இதன்

காரணங்கள் இரண்டு. முதலாவது இந்த யந்திரம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக உண்டானது. அதைவிட்டு வேறொரு நோக்கத்துக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமானால் இதைத் தலை முதல் கால்வரை மாற்ற வேண்டும். இரண்டாவது, நமது வடிவாராதனைக்காரர் இந்த ஸர்வகலாசாலை ரூபத்தைக் கண்டு எவ்வளவோ தூரம் மயங்கிவிட்டார்களாகையால், அவர்கள் புதுமையாக ஜாதீயக் கல்விச் சங்கங்களும், ஹிந்தி ஸர்வகலாசாலைகளும் செய்யத் தொடங்கிய போதும் இதன் அழியாத முத்திரையை அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை.

எனவே, இதனைச் சீர்திருத்த ஒரே வழி, இதன் யந்திர மனைக் கருகே ஒருயிர்ச் செடியை நட இடங் கேட்கவேண்டும். இப்போது சத்தமும் விவாதமு மில்லாமல் அந்தச் செடி ஒரு நாள் தலை தூக்கித் தழை, மலர்களின் வளத்தால் தனது பக்கத்திலுள்ள கோரமான யந்திர சாலையை நகைத்து நோக்கும். இங்ஙனம் கல்வி யந்திரசாலை இரைச்சலுடன் சந்தைக்கு மூட்டை தயார் செய்து போட்டுக்கொண்டிருக்க, அருகிலுள்ள ஜீவ விருக்ஷம் தேச முழுமைக்கும் பழமும் நிழலும் கொடுப்பதுடன் எண்ணிறந்த பாட்டுப் பக்ஷிகளுக்குத் தன் கிளைகளிலே வாஸம் தரும்.

இந்தக் குப்பையான பழைய யந்திரத்துடன் நான் ஸமாதானம் ஏன் பேச வேண்டும்? நமது நீதி ஸ்தலங்கள், கச்சேரிகள், போலீஸ் டாணாக்கள், சிறைச்சாலைகள், பைத்திய வைத்தியசாலைகள் முதலிய நம்முடைய நாகரிகக் கோலங்களுடன் அதுவும் ஒன்றாகச் சேர்த்துவிடுங்கள். தேசத்துக்குப் பழமும் நிழலும் வேண்டுமாயின், இந்தச் செங்கல் சுண்ணும்புக் கட்டிடங்களை விட்டு வெறுந் தரைக்கு வருக. வேத காலத்தில் காட்டில் ஆசிரமங்களிலும், பௌத்த காலத்தில் நளந்தா, தக்ஷிசிலா முதலிய இடங்களிலும், இன்று நமது வீழ்ச்சிக் காலத்திலே கூடத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள், சாஸ்த்ரப் பாட சாலைகளிலும் பிள்ளைகள் கூடவில்லையா? அது போலே இப்போதும் நாம் ஸர்வகலாசாலை வைத்து நமது பிராண சக்தியால் போஷிப்போமென்று ஏன் தைரியத்துடன் சொல்லக்கூடாது? ஸ்ருஷ்டியில் முதற்படி விரும்புதல்; இன்று நமது தேசத்தில் அவ்வித விருப்பத்தின் சலனங்கள் இல்லையா? ஆராய்ச்சியிலும் தியானத்திலும் படிப்பிலும் ஈடுபட்ட நமது நாட்டு வித்வான்கள் தமது வித்தையைப் பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இச்சைப் படுவதுபோல் அதை அவர்களிடம் பெறவேண்டு மென்று விரும்புவோர்

யாருமில்லையா ? ஏறிச் செல்லும் நீராவியோடு கலந்து செழிப்பையுண்டாக்கும் மழையாக விழுகின்ற மேகங்களைப் போலத் தாய்ப்பாஷையிற் கலந்து தாய் நாட்டிலுள்ள தாகங் கொண்டோருக்குத் தண்ணீராகவும், பசித்தோருக்கு ஆகார மாகவும் பெருக்கெடுக்க ஆசை கொள்வோர் யாருமில்லையா ?

கடைசியாகக் கூறிய எனது வார்த்தைகள் கிரியாம்சையில் ஸாத்யமானவையல்ல ; ஒரு கருத்தையே அவை வெளியிடு கின்றன. ஆனால் இந்தக் காலம் வரை கிரியாம்சையில் ஸாத் தியமாகக் கூடிய ஆலோசனைகள் ஒட்டுப் போடுவதற்குத்தான் உதவியிருக்கின்றன ; கருத்துக்களே உண்மையான சிருஷ்டி செய்துள்ளன.

ஜப்பான் தொழிற் கல்வி
சக்தி வேண்டும்

தெளிந்த அறிவும் இடைவிடாத முயற்சியும் இருந்தால் சக்தியுண்டாகும். தெளிந்த அறிவென்பது இரண்டு வகைப் படும்—ஆத்ம ஞானம் லௌகிக ஞானம் என. ஆத்ம ஞானத் தில் நமது ஜாதி சிறந்தது. லௌகிக ஞானத்தில் நம்மைக் காட்டிலும் வேறு பல தேசத்தார் மேன்மை யடைந்திருக்கி ருர்கள். அப்படிப்பட்ட தேசங்களில் ஜப்பான் ஒன்று. புத்த கங்களாலும், பத்திரிகைகளாலும், யாத்திரைகளாலும் நாம் ஜப்பான் விஷயங்களை நன்ருகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் பயன்படும். கூடியவரை பிள்ளைகளை ஜப்பானுக்கு அனுப்பிப் பலவிதமான தொழில்களும் சாஸ்திரங்களும் கற்றுக் கொண்டு வரும்படிச் செய்வதே பிரதான உபாயமாகும். தொழிற் கல்வியிலும் லௌகிக சாஸ்திரப் பயிற்சியிலும் நாம் மற்ற ஜாதியாருக்கு ஸமானமாக முயலுதல் அவசரத்திலும் அவசரம்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருந்து ஒரு தமிழ் வாலிபர் சில வருஷங்களாக ஜப்பானிலே போய் நூல் நூற்றல், துணி நெய்தல், சாய மேற்றுதல் முதலிய தொழில்கள் படித்துக் கொண்டிருக்கிருர். இங்கிருந்து புறப்படு முன்பாக அந்தப் பிள்ளை வெகு சாதாரணமாக இருந்தார். அங்கே போய் மூன்று, நான்கு வருஷங்கள் வாசம் செய்ததிலிருந்து அவ

ருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அறிவுப் பயிற்சி, ஊக்கம், தைரியம், ஸ்வஜனாபிமானம் முதலிய குணங்கள் வியக்கும்படியாக இருக்கின்றன. திருஷ்டாந்தமாக, சில தினங்களின் முன்பு அவர் இங்குள்ள தமது தமையனாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அந்தக் கடிதம் எனக்கு வாசித்துக் காட்டப்பட்டது. மிகவும் ரஸமாக யிருந்தமையால் அதன் ஸாராம்சங்களை இந்தப் பத்திரிகை படிப்பவருக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஜப்பானில் தொழிற் கல்வி பழகும் ஒரு தமிழ் வாலிபர் தம்முடை தமையனாருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் ஸாரம்சங்கள் :—

அண்ணாவுக்கு நமஸ்காரம் :

சாயத்தொழில் விஷயமாக ஏற்கனவே கேட்ட பாடங்களை அனுபவத்தில் சோதனை செய்து வருகிறோம். மிகவும் துரிதமாக வேலை நடந்து வருகிறது. சாயமருந்துகள், மாதிரித்துணிகள் முதலிய சாமான்களெல்லாம் போதுமான அளவு சேகரஞ் செய்துவிட்டேன். ஆனால் இன்னும் செய்ய வேண்டிய காரியம் எவ்வளவோ இருக்கிறது. துணி சம்பந்தமான பரிபூரண ஞானம் ஏற்பட வேண்டுமானால், சாயம், (துணியில்) அச்சடித்தல், இரண்டிலும் இன்னும் பல பல சோதனைகள் செய்து பார்க்கவேண்டும். ராஜாங்க சர்வகலா சங்கத்து விவசாயக் கலாசாலையில் போய்ப் பட்டுப் பூச்சி வளர்க்கும் தொழில் படிக்கவேண்டும். டோக்கியோ (ஜப்பான் ராஜதானி) நகரத்திலும், பக்கங்களிலும் உள்ள தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் பார்த்தாய் விட்டது. வெளி நகரங்களுக்குச் சீக்கிரத்தில் போய் வருவேன்.

நெசவு சம்பந்தமான பலவகைத் தொழில்களிலே நான் பாரத தேசத்திற்குத் திரும்பி வந்த பிறகு அங்கே என்ன தொழில் தொடங்கலாமென்பதைக் குறித்து இங்கிருந்து எவ்விதமான தீர்மானமும் செய்ய முடியாது. அங்கு வந்த பிறகுதான் பார்க்கவேண்டும். நமது நாட்டு முதலாளிகள் கொடுக்கும் உதவிக்குத் தகுந்தபடிதான் தொழில் செய்ய முடியும்.

ஒரு ஜப்பானிய சாஸ்திரியின் உபதேசம். இந்த விஷயமாக எனது கலாசாலைத் தலைவரிடம் ஆலோசனை செய்தேன். அவர் சொல்லியதென்ன வென்றால் :

" நூற்புத் தொழிலுக்கு நல்ல முதல் போட்டுப் பெரிதாக நடத்தினால்தான் லாப முண்டாகும். வேலையும் ஸௌகரிய மாக நடக்கும். நெசவுத் தொழில் அப்படியில்லை. அதிலே, சரக்கு நயத்துக்குத் தக்கபடி தொழிற்சாலையைப் பெரி தாகவோ சிறிதாகவோ தொடங்கி விடலாம். இந்தியாவிலே தொழிற் பண்டிதரும் கை தேர்ந்த தொழிலாளிகளும் கிடைப்பது அருமையாதலால், ஆரம்பத்திலேயே நீராவி, மின்சாரம் முதலிய சக்திகளைக்கொண்டு வேலை தொடங்குதல் ஸௌகரியப்படாது. சேதமும், உற்பத்திக் குறைவும் அதிக மாக உண்டாகும். விசேஷமாகப் பட்டுத் தறிகள் வைப்போர் இவ்விஷயத்தில் ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டும்.

ஆரம்பத்திலே உயர்ந்த கைத்தறிகள் வைத்து மெல்லிய, சாதாரண அல்லது கனமான எந்த மாதிரி வேண்டு மென் ருலும்—துணிகள் நெய்து கொள்ளலாம். ஒரு வருஷத்துப் பழக்கத்திலே தொழிலாளிகளுக்குப் போதுமான தேர்ச்சியுண் டாய்விடும். இரண்டாவது அல்லது மூன்ருவது வருஷத்தில் சக்தி யந்திரம் (பவர்) உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஜப்பானில் வந்து நெசவுத் தொழில் படிக்கும் ஹிந்து வாலி பர்கள் எங்களுடைய ராஜாங்கத் தொழிற்சாலையைப் பார்வை யிட்டு வருவதுடன் சாதாரணத் தொழிற்சாலை யொன்றில் சேர்ந்து ஒரு வருஷம் வேலை செய்து பழகவேண்டும். அப் போதுதான் தறிகளுடைய ஆக்கம், பயன், ஆட்சி இவை நன்ருக மனதில் படியும். "

இங்ஙனம் ஷை ஜப்பானிய சாஸ்திரி நெசவுத் தொழில் விஷயமாக மாத்திரமேயன்றி சாயத் தொழில் சம்பந்தமாக வும் எனக்கு நல்ல போதனைகள் சொன்னர். சாயத்தொழில் சொல்லிக் கொடுக்கும் வகுப்புகளிலே அன்னிய தேசத்துப் பிள்ளைகள் வந்து சேர்தல் இன்னும் சிறிது காலத்திற்குள் சிரமமாகிவிடும். ஆகையால் சீக்கிரத்திலேயே பல தமிழ்ப் பிள்ளைகள் இங்குவந்து மிகப் பயனுள்ளதாகிய இத் தொழில் பழகிக் கொண்டு போகும்படிச் செய்யவேண்டும்.

இத் தொழில்களில் ஏதேனும் ஒரு சாகையிலே மட்டும் விசேஷ பாண்டித்யம் ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயற்சி செய்கி றேன். நான் இருக்கும் இடத்திற்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் $2\frac{1}{2}$ மைல் தூரம் இருக்கிறது. நடந்துதான் போகிறேன். வண்டி யேறுவதில்லை. இடைப்பகல் ஆஹாரம் கையிலேயே

கொண்டு போய் விடுகிறேன். சந்தோஷத்தோடுதான் இருக்கிறேன். என்னைப் பற்றிக் குடும்பத்தாருக்கு எவ்விதமான கவலையும் வேண்டியதில்லை.

பிறந்த நாடு

நமது ஜாதியாருக்கும் தேசத்தாருக்கும் என்னாலே ஆன வரை ஊழியம் செய்ய வேண்டுமென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன். செட்டுக் குடித்தனம், ஆனால் திருந்திய ஜீவனம் நமது ஜனங்களுக்கு அவசியமென்று நினைக்கிறேன். நல்ல காற்று, நல்ல நீர், சுத்தமான, பயனுடைய, ருசியான தகுந்த அளவுள்ள ஆஹாரம், சுத்தமான உடை இவையெல்லாம் திருந்திய ஜீவனத்திற்கு லக்ஷணங்கள். இதற்கெல்லாம் படிப்பு அவசியம்................சோறில்லாமல் சோர்ந்து கிடக்கும் ஜனக் கூட்டத்தாருக்குச் தர்மோப தேசங்கள் பண்ணுவதிலே எனக்கு ஸந்தோஷமில்லை. அது பாவ மென்பதை நான் அறிவேன். ஆனாலும், என்ன செய்வது ? மனதிலிருப்பதைச் சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும் ? ஜனகோடிகள் படித்தாலொழிய நாகரிகப்படுவதற்கு வேறு வழியில்லை. நமது காங்கிரஸ் சபை விஷயத்தில் எனக்கு அஸூயை கிடையாது. ஆனாலும் அந்த சபையாரிடம் எனக்குச் சிறிது அதிகருப்தியுண்டு. அவர்கள் ஒரு சார்பையே கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலாவது ஆஹாரத்திற்கு வழிதேட வேண்டும். அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். நியாயந்தான். அது கிடைக்கும் வரை பிழைத்திருக்கவேண்டுமே ? உண்டாலன்றோ உயிரோடிருக்கலாம் ? படிப்பு, கைத்தொழில் இவற்றை காங்கிரஸ் சபையார் போதுமானபடி கவனிப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நமது ஜனங்களிலே பெரும்பாலோர் ஏழ்மையிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கிக்கிடப்பதைக் கல்வியாளர் சும்மா பார்த்துக் கொண்டு ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது மடமையிலும் மடமை. கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்காக உழைப்போரும் உண்மையான தேசபக்தரேயாவர்.

ஜப்பானியக் கவிதை

ஸமீபத்திலே “ மாடர்ன் ரிவ்யூ ” என்ற கல்கத்தாப் பத்திரிகையில் உயோநே நோகுச்சி என்ற ஜப்பானியப் புலவர் ஒரு லிகிதம் எழுதியிருக்கிறார். அதிலே அவர் சொல்வ

தென்னவென்றால்:—இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா என்ற தேசங்களிலுள்ள இங்கிலீஷ் கவிதையைக் காட்டிலும் ஜப்பானியக் கவிதை சிறந்தது. காரணமென்ன ?

மேற்குக் கவிதையில் சொல்மிகுதி. எண்ணத்தை அப்படியே வீண் சேர்கையில்லாமல் சொல்லும் வழக்கம் ஐரோப்பியக் கவிதையிலே இல்லை. எதுகை, சந்தம் முதலியவற்றைக் கருதியும், சோம்பற் குணத்தாலும், தெளிவில்லாமையாலும் பல சொற்களைச் சேர்த்து வெறுமே, பாட்டை அது போகிற வழியெல்லாம் வளர்த்துக்கொண்டே போகும் வழக்கம் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் அதிகமிருக்கிறது. தம்முடைய மனதிலுள்ள கருத்தை நேரே வெளியிடுவதில் மேற்குப் புலவர் கதைகளெழுதுவோரைக் காட்டிலும் சக்தி குறைந்திருக்கிறார்கள்.

ஜப்பானில் அப்படியில்லை. வேண்டாத சொல் ஒன்றுகூடச் சேர்ப்பது கிடையாது. கூடைகூடையாகப் பாட்டெழுதி அச்சிட வேண்டும் என்ற ஒரே ஆவலுடன் எப்பொழுதும் துடித்துக் கொண்டிருப்பவன் புலவனாகமாட்டான். கவிதை யெழுதுபவன் கவியன்று ; கவிதையே வாழ்க்கையாக உடையோன் வாழ்க்கையே கவிதையாகச் செய்தோன், அவனே கவி. புலவனுக்குப் பணம் ஒரு பொருளன்று. வானத்து மீன், தனிமை, மோனம், பலர்களின் பேச்சு இவற்றிலே ஈடுபட்டுப் போய், இயற்கையுடனே ஒன்றாகி வாழ்பவனே கவி.

* *

ஜப்பானிய பாஷையில் பதினேழசை கொண்ட ' ஹொக்கு' என்ற பாட்டு ஒரு தனிக் காவியமாக நிற்கும். முப்பத்தோரசையுள்ள ' உத்தா ' (உக்தம்) என்பதும் அங்ஙனமே, உயோநே நோகுச்சி தமது கருத்தை விளக்கும் பொருட்டுச் சில திருஷ்டந்தங்கள் காட்டியிருக்கிறார். அமெரிக்காவில் மிஸ் ரீஸ் (Miss Lizette Woolworth Reese) என்பதோர் கவிராணி யிருக்கிறார். வேண்டாதவற்றைத் தள்ளிவிடுவதில் அந்த மிஸ் ரீஸ் என்ற பெண் புலவர் பெயர் வாங்கியிருக்கிறார். அநாவசியமான பதச் சேர்க்கை, அநாவசியமான கருத்து—விளக்கம் என்ற இரண்டுமில்லாமல் முத்துப்போலே பதங்கள் கோக்கும் நல்ல தொழிலாகிய, அக் கவிராணி இங்கிலீஷ் பாஷையில் எழுதியிருக்கும் அடிகள் சிலவற்றை நோக்குச்சி எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

மழை

(மிஸ் ரீஸ் எழுதியதின் மொழிபெயர்ப்பு மாதிரியடிகள்)

ஓ! வெண்மையுடையது; மழை இளையது. கூரைமேலே சொட்டுச் சொட்டென்று விழுகிறது; வீட்டுக்குள் நூறு வஸ்துக்கள் ஓடி வருகின்றன. பூண்டுகளின் மணம். பழமை யின் நினைவு. இவையெல்லாம் புல்லாந்தரையிலே குனிந் தெரிகிறது. உடைந்த கண்ணாடித் துண்டு போலே. (1)

சிறிய வெளிக்கதவு புடைக்கிறது பார். அதுவரை செவந்த கொடிப்பூண்டுகள் நேரே ஓடிச் செல்லுகின்றன. (2)

ஓ! வீட்டுக்குள் நூறு வஸ்துக்கள் வந்து நுழைகின்றன. கற்பூரச் செடியின் மணம். பழைய மகிழ்ச்சி, பழைய துன்பம் இளைய வெண்மழையிலே கிடைத்தன. (3)

மேற்கூறிய பாட்டை எடுத்துக்காட்டிவிட்ட பிறகு நோக்குச்சி சொல்லுகிறார் :—

"வெண்மையுடையது; மழை இளையது" என்ற முதலடி யில் வியப்பில்லை. அதிஸாமான்யமான வார்த்தை. கடைசி விருத்தம் வயிரம்போலிருக்கிறது, அதை மாத்திரம் தனிக் கவிதையாக வைத்துக்கொண்டு மற்றதையெல்லாம் தள்ளி விடலாம். ஜப்பானியப் புலவன் அப்படியே செய்திருப்பான் சிறிய பாட்டுப் போதும். சொற்கள், சொற்கள், சொற்கள்—வெறும் சொற்களை வளர்த்துக்கொண்டுபோய் என்ன பயன்?

ஜப்பானிலே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் "பூஸோன் யோஸாஹோ" என்ற ஜப்பானியக் கவிராயர் ஒரு 'ஹொக்கு' (பதினெழுசைப்பாட்டு) பாடியிருக்கிறார். அதன் மொழி பெயர்ப்பு :—

"பருவ மழையின் புழையொலி கேட்பீர், இங்கென் கிழச் செவிகளே." இந்த ஒரு வசனம் ஒரு தனிக் காவியம். பாட்டே இவ்வளவுதான்.

மேற்படி ஹொக்குப் பாட்டைப் படித்துவிட்டுத் திரும்பத் திரும்ப மனனம் செய்யவேண்டும். படிப்பவனுடைய அனு பவத்திற்குத் தக்கபடி அதிலிருந்து நூறு வகையான மறை

பொருள் தோன்றும். பல பல பதங்களை அடுக்கி ஏடுகளைப் பெருக்குவது சிறந்த கவிதையன்று. கேட்பவனுள்ளத்திலே கவிதை யுணர்வை எழுப்பு விடுவது சிறந்த கவிதை.

*　　*　　*

மற்றுமொரு நேர்த்தியான "ஹொக்குப்" பாட்டு. வாஷோ மத்ஸூவோ (Basho Matsuso) என்றொரு ஜப்பானியக் கவியிருந்தார். இவர் வறுமையே விரதமாகப் பூண்டிருந்தாராம். ஒரு சீடன் இவரிடம் கல்வி கற்று முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்புகையிலே இவரிடம் மூன்று ரியே (அதாவது ஏறக்குறைய முப்பது வராகன்) காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். இவர் ஒரு நாளுமில்லாதபடி புதிதாக வந்த இந்தப் பணத்தை வைத்துக்காப்பது தமக்குத் தொல்லையாதலால் வேண்டியதில்லை என்று திரும்பக் கொடுத்து விட்டாராம்.

இவருக்கு காகா (Kaga) என்ற ஊரில் ஹொகூஷி என்றொரு மாணாக்கர் இருந்தார். இந்த ஹொகூஷியின் வீடு தீப்பட்டெரிந்து போய்விட்டது. அந்தச் செய்தியை ஹொகூஷிப் புலவர் தமது குருவாகிய "வாஷோ—மத்ஸூவோ" என்பவருக்குப் பின்வரும் பாட்டில் எழுதியனுப்பினார்.

"தீப்பட்டெரிந்து :
　　வீழு மலரின்—அமைதியென்னே !"

மலர் தனக்கு வாழுங்காலம் மாறிக் கீழே விழும் போது எத்தனை அமைதியுடனிருக்கிறதோ அத்தனை அமைதியுடன் மனிதனுக்கு வருந் துன்பங்களை நோக்குகிறேன். "வீடு, தீப்பட்டெரிந்தது. ஆனால்", அதுபற்றித் தன் மனம் அமைதியிழந்து போகவில்லை' என்ற விஷயத்தை ஹொகூஷி இந்தப் பாட்டின் வழியாகத் தெரிவித்தார்.

'சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்தல் ஜப்பானியக் கவிதையின் விசேஷத் தன்மை' யென்று நோக்குச்சிப் புலவர் சொல்லுவதுடன் ஆங்கிலேயரின் கவிதை இதற்கு, நேர்மாறாக நிற்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார். நமக்குள்ளே திருக்குறள் இருக்கிறது ; "கடுகைத் தொளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்." கிழக்குத் திசையின் கவிதையிலே இவ்விதமான ரஸம் அதிகந்தான். தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்திலே இது மிகவும் மதிப்பெய்தி நின்றது. ஆனாலும்,

ஓரேயடியாய்ச் கவிதை சுருங்கியே போய் விட்டால் நல்லதன்று. ஜப்பானிலேகூட எல்லாக் கவிதையும் "ஹொக்கு"ப் பாட்டன்று. "நோகுச்சி" சொல்வதிலே அருமையான உண்மையிருக்கிறது. "எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு."

"ரிஷிகள் கடன்"

கல்கத்தா சர்வகலாசாலை விசாரணை ஸபையின் முன்னே கீர்த்திபெற்ற பாரத புத்திரர் ஒருவர் எழுதிக்கொடுத்த அறிக்கையொன்றில், பூர்வ காலத்து இந்தியர்கள் என்ன நோக்கத்துடன் கல்வி கற்பித்து வந்தனரென்பதைச் சுருக்கிக் காட்டும்படிப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார் :—

"இந்தியாவில் கல்வியைப் பற்றிய கொள்கை இன்னதென்பது இந்திய சாஸ்த்ரங்களில் தெரிந்த, குறிப்பான பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இக்கொள்கை குறைந்த பக்ஷம் முப்பது நூற்றாண்டாக இந்தியாவின் வாழ்க்கையை ஆண்டுவந்திருக்கிறது, எனவே, அதனைத் தெளிவுபடச் சொல்லுதல் அவசியமாகிறது......என் வசத்திலிருக்கும் ஆதாரங்களை நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்திருக்கிறேன். ஆதலால் ஜாக்ரதையான பாஷையை, ஜாக்ரதையான பதங்களுடனே வழங்குவேன். கல்வியைப் பற்றிய இந்திய சித்தாந்தத்தைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டலாம் :—

ஒவ்வொரு மனிதனும் சில கடமைகளுடனே பிறக்கிறான். இவற்றைச் சாஸ்திரங்கள் 'கடன்கள்' (ரிணங்கள்) என்று கூறும். இவையாவன :—

1. (ஆத்மாவை ஆளும்) தேவர் கடன்.

2. (தேச பிதிரர் உட்பட) பிதிர்க்கள் கடன்.

3. சுற்றத்தாருக்கும், மற்ற மனிதர்க்கும் இறுக்கப்படும் கடன்.

4. உணர்வு வாய்ந்த ஜீவ ஜந்துக்கள் அனைத்திற்கு செலுத்தவேண்டிய கடன்.

5. இவை யனைத்திலும் மேலாக ரிஷிகளுடைய கடன்-தனது வாழ்க்கைக்குப் பிரமாணமாகிய நாகரிகத்தின் புராதன ஸ்தாபகர்களுக்குச் செலுத்தவேண்டிய கடனே முக்கியமானது, முதன்மைப்பட்டது. ரிஷிகளுக்குச் செலுத்த வேண்டிய இந்தக் கடனை இறுக்கும் நெறி யாதெனிலோ வித்யாப்யாஸம்; கல்விப் பயிற்சி. அதாவது, அறிவை அதன் பொருட்டே தேடுதல்.

இப்படிப்பட்ட அற்புதமான கொள்கையினின்றும் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றதாகிய அற்புதமான இந்தியக் கல்வி முறையைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், நம்மவர் திடீரென்று கைவிட்டுவிட்ட விஷயத்தை ஸ்ரீமான் எஸ். கே. தத்தர் என்பவர் 1921 ஜனவரி இந்திய இளைஞர் (யங்மென் ஆப் இந்தியா) பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கும் “கல்வி விவகாரம்” என்ற மகுடமுள்ள வ்யாஸத்தில் மிகவும் ஸாங்கோபாங்கமான சரித்திர விவரங்களுடனே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதன் மத்யகால வடிவம் நமக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். அதாவது மஹமதியர்களின் காலத்திற்கு முந்தி அனேக நூற்றாண்டுகளாகவும் மஹமதிய ஆட்சியின் காலத்திலும் இந்தியாவில் எத்தகைய கல்வி முறை இருந்ததென்பதை நாம் அறிவோம். இவை மஹம்மதிய நூல்களினின்றும் ஹிந்து சாஸ்த்திரங்களில் பிற்காலத்து சாஸ்திரங்களினின்றும் பின்னிட்டுப் போதிய ஐரோப்பியக் கல்வியென்ற வெள்ளத்தில் அழிந்தது போக இன்றைக்கும் அங்கங்கே சிதறிக்கிடக்கும் பூர்வ முறை பற்றிய கல்விச் சாலைகளின் திருஷ்டாந்தத்தினின்றும் அறியக் கிடக்கின்றன.

ஆதி பூர்வ காலக் கல்வி எப்படியிருந்ததென்பதை வேதோபநிஷத்துக்களிலிருந்தும், பிரமாணங்களிலிருந்தும், தர்ம சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் தெரிந்துகொள்ளமுடியும்.

இதற்கும் மேற்கூறிய மத்ய காலத்துக்கு மிடையே நின்ற காலத்துக் கல்வி முறை இதிஹாஸ, புராணங்களில் மிகவும் தெளிவாகப் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் புராதன ராஜரீக முறைகளை ஸவிஸ்தாரமாக ஆராய்ச்சியென்பதோர் திரிகாலக் கண்ணாடி மூலமாக உணர்ந்து கொள்வதில் சரித்திரம் பயில்வோருக்குள்ள சிரமம் பூர்வ காலக் கல்வி முறைகளை உணர்ந்து கொள்வதில் ஏற்படாது.

இந்தக் கல்வி முறைமை வேத காலந்தொட்டு நேற்றுவரை பலவகை வடிவங்களில் மாறி வந்திருக்கிறதெனினும், அதன் யதார்த்த ஸ்வரூபம் எப்போதும் மங்கியது கிடையாது. ஆகம ஞானம் அதன் லக்ஷியம் எப்போதும்! தெய்வ பக்தி அதன் கவசம் எப்போதும்! நல்லொழுக்கமும், நீதியும், அன்பும் அதன் முறைகள் எப்போதும்! மேலே ஸர்வகலா சாலை விசாரணை ஸபையார் முன்பு செய்துகொண்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட அறிக்கையில் சுட்டியபடி குறைந்த பக்ஷம் மூவாயிரம் வருஷங்களாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவந்த, நீண்ட பக்ஷம் எத்தனையோ ஆயிரம் நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த இந்தக் கல்வி முறை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினிடையே திடீரென்று சிதறி விழுந்ததின் காரணம் யாதெனில்; ஸ்ரீமான் எஸ். கே. தத்தர் சொல்லுகிறார் :—

“இந்தக் கல்விக்குத் திரவிய லாபமில்லாது போயிற்று. இனி, மீள, என்றேனும் ஏற்படக்கூடுமென்ற நம்பிக்கையும் இல்லாமற் போய்விட்டது. ஆதலால், இந்தியர்கள் இந்தக் கல்வியை ஆதரிக்க மனமில்லர்தோராயினர்” என்கிறார்.

ஐரோப்பாவின் கல்வி முறை அந்தச் சமயத்திலேதான் ஐரோப்பாவிலே மத ஸம்பந்தங்களை வேரறுத்துச் சுத்த லௌகிகமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. எனவே ஐரோப்பியக் கல்வி ராஜாங்கத்தாரால் இந்தத் தேசத்தில் வற்புறுத்தப்பட்ட காலத்தில், அது மத ஒழுக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட இந்நாட்டுக் கல்வி முறையுடன் சிறிதேனும் அனுதாபமில்லாததாயிற்று.

மேலே காட்டிய அறிக்கையில் இந்தியாவின் கல்வி நோக்கத்தைக் குறித்துக் காட்டுமிடத்தே “கல்விப் பயிற்சி” யாவது அறிவை அறிவின் பொருட்டாகவே தேடுதல் என்று விளக்கியிருக்கிறார். அதாவது “திரவிய லாபத்தை கல்விப் பயிற்சிக்கு லக்ஷியமாகக் கொள்ளாமல் அறிவுப் பயிற்சி தன் அளவிலே செய்யத்தக்கதென்றும், செய்தற்கரிய கடமையென்றும் தெரிந்துகொள்ளுதல்.

இந்தியக் கல்விக்கு லக்ஷணம் இஃதானால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அது திரவிய லாபந்தராமை பற்றிக் கைவிடப்பட்டதென்று சொல்லுதல் முன்னுக்குப் பின் முற்றிலும் முரண்படுகிறதன்றோ?

என் ஈரோடு யாத்திரை

ஈரோடுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அது கொங்கு நாடு. ஆனால் அதற்கும் தென்பாண்டி நாட்டிற்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் தென்படவில்லை. ஸர்வ தேசீய நிகழ்ச்சி தோன்றிய காலம் முதலாகத் தமிழகத்தின் உட்பகுதிகளுக் கிடையே உள்ள அகவேற்றுமைகள் குறைவுபட்ட காரணத் தாலே புறவேற்றுமைகளும் குறைவுபடுகின்றன.

இதற்குச் "சுதேசமித்ரன்" முதலிய பத்திரிகைகள் பெரிதும் உதவி புரிந்தன என்பது நிச்சயம்.

கட்டை வண்டி ஒன்று கிடைத்தது. கட்டை வண்டியில் ஒரு மனிதன் நிமிர்ந்து உட்கார இடமில்லை. ஒன்றரை அடி நீளம்.

மாடு ஒரு சிறு பூனைக்குட்டி போன்று இருந்தது. நான் ஒன்று; வண்டி குடையவன் இரண்டு; அவனுக்குக் கீழே கூலிக்கு வண்டி ஓட்டும் சிறுவன் ஒருவன்; எங்கள் மூவரை யும் மூன்று பர்வதங்களாக நினைத்து அந்த மாட்டுப்பூனை இழுத்துக்கொண்டுபோயிற்று.

அரைமைல் தூரத்தில் உள்ள கருங்கல் பாளையத்தில் எனக்கு வேலை. அங்கு ஒரு சிநேகிதருடைய அழைப்பிற் இணங்கிச் சென்றிருந்தேன். கருங்கல் பாளையத்துக்குப் போய் சேருமுன்னே மாடு வெயர்த்துப் போய்விட்டது. அதன் மேலே குற்றம் சொல்வதில் பயனில்லை. அது சிறு ஜந்து. அதன் மேலே நாங்கள் மூன்று தடி மனிதரும் ஒரு கழுத் தளவுக்குச் செய்யப்பட்ட விதானத்தை உடைய வண்டியும் சவாரிபண்ணுகிறோம்.

ஏறக்குறைய இரண்டு மணி நேரத்துக்குள்ளே கருங்கல் பாளையம் என்ற கிராமத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஆண் மக்கள் எல்லோரும் மஹா யோக்கியர்கள், பக்திமான்கள்; புத்திக் கூர்மையிலும், சுறுசுறுப்பிலும், தேசாபிமானத்திலும் மிகவும் பாராட்டுதற்குரியவர்கள்.

இவர்களுடன் ஸல்லாபம் எனக்கு எல்லா வகைகளிலும் இன்பமயமாக இருந்தது.

அங்கே ஒரு புஸ்தகசாலை இருக்கிறது, வாசக சாலை. அதன் காரியதரிசி ஒரு வக்கீல். மிக நல்ல மனிதர்; மஹாபுத்திமான்; தேசபக்தியில் மிகவும் பாராட்டுதற்குரியவர்.

அந்த வாசகசாலே அவ்வூராரை நாகரிகப்படுத்துவதற்குப் பெரிதோர் சாதனமாக விளங்குகிறது. இங்ஙனம் அதனுல் அவ்வூருக்குப் பலவித நன்மைகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன என்பதைக் கனம் நரசிம்மையர் (சேலம் வக்கீல்), ஸ்ரீமான் வரதராஜலு நாயுடு, ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தர முதலியார் முதலிய முக்கியஸ்தர்கள் தம் நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்களாலே தெரிவித்திருக்கிருர்கள்.

இந்தச சபையின் வருஷோத்ஸவக் கூட்டத்திற்கு நான் போய்ச் சேர்ந்தேன். என்னை ஒரு பிரசங்கம் பண்ணச் சொன்னுர்கள். எனக்கு ஒரு விஷயந்தான் முக்கியமாகத் தெரியும். அதையே அங்கும் எடுத்துப் பேசினேன். அதாவது இந்த உலகத்தில் மானுடர் எக்காலத்திலும் மரணமில்லாமல் இருக்கக்கூடுமென்ற விஷயம்.

ப்ரஹ்லாதனைப் போன்ற தெய்வ பக்தியும், மன்மதனைப் போன்ற ஏக பத்தினி விரதமும் ஒருவன் கைக்கொண்டிருப்பானுயின், அவன் இந்த உலகத்திலேயே ஜீவன் முக்தியடைந்து, எல்லா அம்சங்களிலும் தேவ பதவி எய்தியவனுய், எப்போதும் மகிழ்ச்சி கொண்டிருப்பான் என்பது என்னுடைய கொள்கை. இந்தக் கொள்கையை நான் வேதபுராண சாஸ்த்ரங்கள், இதர மத நூல்கள், ஐரோப்பிய ஸயன்ஸ் சித்தாந்தங்கள், ஸ்ரீமான் ஜகதீஸ்சந்திர வஸுவின் முடிபுகள் என்னும் ஆதாரங்களாலே ருஜுப்படுத்தினேன் அங்குள்ள பெரிய வித்வான்கள் எல்லோரும்கூடி என்னுடைய. தர்க்கத்தில் யாதொரு பழுதுமில்லையென்று அங்கீகாரஞ் செய்துகொண்டார். பிறகு மறுநாள் என்னை ஈரோட்டுக்கு வந்து வாய்க்கால் கரையில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்திலே, ‘ இந்தியாவின் எதிர்கால நிலே’, என்ற விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். நான் உடன்பட்டேன். மறுநாள் கூட்டத்தைப் பற்றிய விஷயங்களை இங்கு விவரித்துக் கொண்டுபோனுல் இந்த வியாசம் மிகவும் நீண்டுபோய்விடும். ஆதலால் இன்று இவ்வளவோடு நிறுத்தி மற்றைநாள் சம்பவங்களைப் பற்றி நாளை எழுதுகிறேன்.

குறிப்பு.—மேலே கூறியவாறு மற்ருெரு கட்டுரை பாரதியார் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. முயன்று தேடியும் அதைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை.

தொழிலாளர் கிளர்ச்சி

சில தினங்களின் முன்பு பெல்ஜியத்தில் ஒரு தொழிற் சாலையைத் தொழிலாளிகள் கைப்பற்றிக் கொண்டார்களென்று ஒரு செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. எனவே பொது உடைமைக் கக்ஷி என்ற காட்டுத் தீ ஐரோப்பா என்ற மனுஷ்ய வனத்தில் ருஷியா முழுவதையும் சூழ்ந்து கொண்டதுமன்றி மற்ற இடங்களிலும் அங்கங்கே திடீர் திடீர் என்று வெடித்துத் தழல் வீசி வருவது காண்கிறோம். போல்ஷெவிஸ்ட் கொள்கையை மத்ய ஆசியாவில் பரவவிடக் கூடாதென்றெண்ணும் ஆங்கிலேய மந்திரிகள் இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஆஸ்த்ரியா துருக்கி, ப்ரான்ஸ், முதலிய நாடுகளில் மிகுதியாகவும், இங்கிலாந்து, நார்வே, ஸ்வீடன், பெல்ஜியம், டென்மார்க் முதலிய தேசங்களில் சற்றே மட்டாகவும் அக்கொள்கை வியாபித்து வருவதை எங்ஙனம் ஸஹிக்கிறார்களென்பது புலப்படவில்லை. என்ன செய்யலாம்? ஆங்கிலேயப் பழங்கதையொன்றிலே சொல்லப்பட்டதுபோல், கான்யூட் ராஜா சொல்லுக்குக் கடல் கீழ்ப்படிந்து நடக்குமா?

ட்ராம் வண்டியில் ராஜீய வாதம்

"புதிய யுகம் வரப்போகிறது; மாண்டேகு ஸ்வராஜ்யக் குட்டி போடப் போகிறாரென்று சத்தம் போட்டதெல்லாம் கடைசியாக, வெங்கட ரெட்டி, ஸுப்பராயலு ரெட்டி, ராமராயனிங்கார் என்ற மூவரும் நம்முடைய மாகாணத்துக்கு மந்திரிகளாக வந்திருக்கிறார்கள். அஃதென்ன விநோதம்"! என்று, இன்று காலை எனக்கெதிரே ட்ராம் வண்டியிலுட்கார்ந்திருந்த எழுபது வயதுள்ள ஒரு வைஷ்ணவப் பிராமணர் கூறினர். அதைக்கேட்டு, அவரருகிலிருந்து மஹமதியரொருவர் :—"எவர் வந்தாலென்ன? சென்னப் பட்டணத்திலே பிராமணர் வந்தாலும் கிலாபத்துக்கு வேலை செய்ய மாட்டார்கள். மற்ற ஜாதியார் வந்தாலும் கிலாபத்தைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். இது தரித்திரம் பிடித்த நகரமையா இது! லாஹோர், லக்னவ், டில்லி, பம்பாய், கல்கத்தா பக்கங்களிலே கிலாபத்துக்கு என்ன வேலை செய்கிறார்கள் தெரியுமா?" என்றார். அப்போது, ஒரு ஐரோப்பிய வியாபார ஸ்தலத்துக் கார்யஸ்தர்போலே தோன்றிய முதலியார் ஒருவர்—"பிராமணர்கள் வந்தால், அதிகமாக ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தருக்கு அடிமைப்பட

மாட்டார்கள். எனவே, ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சம் நியாயம் கிடைக்கும். மற்றக் கூட்டத்தார் இன்னும் அது சரியாகப் படிக்கவில்லை" என்றார். அப்பால் கலாசாலை மாணுக்கராகிய ஒரு அய்யர் :—

"பிராமணரில்லாமல் மற்றவர் மந்திரிகளாக நியமிக்கப் பட்டது எனக்குச் சந்தோஷந்தான். தாங்களே ஐரோப்பியக் கல்விக்குப் பிறப்புரிமை கொண்டோரென்றும் ஆதலால் ஐரோப்பியக் கல்வியில் தாம் பெறக்கூடிய தேர்ச்சி மற்ற ஜாதியாரால் எய்தவே முடியாதென்றும், ஆதலால் உயர்ந்த ஸர்க்கார் ஸ்தானங்களெல்லாம் தங்களுக்கே கிடைக்குமென்றும் சென்னை மாகாணத்துப் பிராமணரில் சிலர் மிகவும் கர்வம் பாராட்டி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய கர்வத்தைத் தீர்க்க இது நல்ல மருந்தாகி வந்தது. ஆனால் பிராமணரைத் தவிர வேறு ஜாதியாரை நியமிப்பதில் பிராமணத் துவேஷம் ஒன்றையே பெருங் கடமையாகவும், பரமதர்மமாகவும், ஜன்ம லக்ஷ்யமாகவும் நினைக்கிறவர்களைவிட்டு, இதர ஜாதியாராயினும் பிராமணத் துவேஷமில்லாதவர்களையே லார்ட் வில்லிங்டன் நியமித்திருக்க வேண்டும்" என்றார்.

"இதுவரை பிராமணரைப் பகைத்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், இப்போது மந்திரி ஸ்தானம் கிடைத்ததிலிருந்தேனும், இவர்கள் அதிகப்பொறுப்புணர்ச்சியும் விசால புத்தியும் உடையவர்களாய்த் தமது பெயரைக் காத்துக் கொள்ளவேணும். இயன்றவரை எல்லா வகுப்பினருள்ளும் பக்ஷபாதமில்லாமல் பொதுவாக நடந்துவர முயற்சி செய்வார்களென்று நம்புகிறேன்" என்று மேற்கூறிய முதலியார் சொன்னார். இவர் சொல்லியதில் ஒருவித உண்மையிருக்கக் கூடுமென்று என் புத்திக்குப் புலப்பட்டது. ஆனால் அதற்குள் நான் ட்ராம் வண்டியிலிருந்து இறங்குவதற்குக் காலமாய் விட்டபடியால் அந்த ரஸமான ஸம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து கேட்க இயலவில்லை.

வெண்மை நிறத்தோரின் ஆட்சி விஸ்தாரம்

பூமண்டலத்தின் தரையளவு சுமார் 53,000,000 (ஐந்து கோடியே முப்பது லட்சம்) சதுரமைல். இதில் 47,000,000 (நான்கு கோடியே எழுபது லட்சம்) சதுரமைல் விஸ்தாரமுள்ள பூமி வெண்மை நிறத்தோரின் ஆதிக்கத்திலிருக்கிறது. இங்ஙனம் உலகம் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரின் கீழே

அகப்பட்டிருப்பதில் அச்சிறு கூட்டத்தார் தங்களுடைய வயிற்றையும் தமக்கு வேண்டிய இன்பங்களையும் மாத்திரமே கவனிப்பதுடன் மற்ற உலகத்தாரெல்லாரும் தங்களைக் காட்டிலும் தாழ்வென்றும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கு மிடத்தே ஸமத்வக் கொள்கையின் கதி என்னுகிறது ?

ஜாதி

ஜனவகுப்புக்கள் தனித்தனி சுபாவங்களுடைய வெவ்வேறு ஜீவன்களாம். ஆனால் "ஜாதி"கள் வெறுமே வலிமைக்காகச் சேர்ந்த கூட்டங்களைத் தவிர வேறில்லை. அது பற்றியே இவற்றின் உட்குணங்களும், புறச்செய்கைகளும் எங்கும் ஒரே சந்தமாக ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன. இவற்றுள்ளே வேற்றுமைகளிலிருந்தாலும் அவை தொழில் வலிமையைப் பற்றின வேற்றுமைகளேயன்றிக் குணபேதங் களல்ல. நவீன உலகத்தில் ஜனத்தின் ஜீவசக்திக்கும், ஜாதியின் நிபந்தனைகளுக்கும் போர் நடக்கிறது.

ஆசியா கண்டத்தின் மத்தியில் முன்பு மனிதர் குடியிருந்த நாட்டுக்கும், அதன்மேல் இடைவிடாமல் ஏறிக்கொண்டு வந்த பாலைவனத்து மணலுக்கும் சண்டை நடந்தது. உயிரும் அழகும் கொண்ட நாட்டை மணல் அழித்து விட்டது. அது போல் ஜாதி ஜனத்தை அழிக்கிறது. மனுஷ்யப் பொது ஜன உத்தம லக்ஷணங்களைப் பரவச் செய்தல் முக்யமில்லை என்ற எண்ணத்திலிருந்து ஜாதியின் திறமை வளர்ப்பதாகிய கல் நெஞ்ச ஸம்ப்ரதாயம் பலமடைகிறது. ஸான்ப்ரான்ஸிஸ்கோ நகரத்திலிருந்து லண்டன்வரை, லண்டனிலிருந்து டோக்யோ வரை ஜாதியெண்ணம் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கும் நகரங் களனைத்திலும் ஒரேமாதிரியான இயல்பைக் காணலாம். அவற்றின் முகங்களைக் காட்டுவதில்லை. முகமூடிகளையே காண்பிக்கின்றன. ஜனம் ஜீவனுதலால் அதற்கு ஆத்மப் பிரகாசம் வேண்டும். அது ஸ்ருஷ்டி செய்யும் கல்வி, கலை, கோயில் முதலியன ஜனத்தின் ஸ்ருஷ்டிகளாம். இவை ஒரே விருந்தில் பலவித உணவுகள் போலே உண்மையை அறிந்து இன்பமடைவதில் வெவ்வேறு சுவை தருகின்றன. மனுஷ்ய லோகத்தை உயிர் வளமுடையதாக்கிப் பலவிதங்களில் அழகு படுத்துகின்றன. ஆனால் ஜாதிகள் ஸ்ருஷ்டி செய்வதில்லை. அவை பெருக்குகின்றன, அழிக்கின்றன ; பெருக்குகலாவது சோறு துணி சேர்த்தல் போன்ற தொழில்வகை. பெருக்கும் கூட்டங்கள் அவசியமே. அழிக்குங் கூட்டங்களும் அவசிய

மாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் இவை பேராசையும், விரோதமும் சேரும்போது, மனுஷ்ய ஜீவனை ஒரு மூலையில் ஒதுக்கி விடுகின்றன. இதனால் இசை தவறுகிறது. ஜனங்களின் சரித்திரம் அழிவை நோக்கிக் கழுத்தொடியும் வேகத்துடன் செல்லுகிறது.

மனுஷ்ய ஜாதி உயிருடனிருக்குமிடத்தே ஆதர்சங்களை, உத்தம தர்மங்களைப் பின்பற்றுகிறது. செத்த கட்டுப்பாடாகி விடும் போது ஆதர்சங்களுக்கு இடங்கொடுப்பதில்லை. அதன் கட்டட மெல்லாம் புறத்தொழிலாகவே நடைபெறுகிறது. உள்ளிருக்கும் தர்மக் காட்சிக்கு அதன் உத்தரம் நேரில்லை. பல வளையாத முரட்டுத் தடைகளைக் கடந்து சொல்லவேண்டியதாகிறது.

மனுஷ்ய ஜீவனுக்குத் தனிமைக் குணமொன்றிருக்கிறது. தனிமையாகிய களத்திலேதான் அவனுடைய ஆத்மா தன்னைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொள்ளவும் வளரவும் ஸ்வாதீனமடைகிறது. மனிதன் பொது நிலையைவிட்டு ஒரு 'தொழிலாளி' அதாவது யாதேனுமோர் வியாபாரம், அல்லது விவகாரத்தால் கட்டுப்பட்டவன் ஆகும்போது அவனைச்சுற்றி இறுகலான ஓடு தோன்றுகிறது. இந்தத் தொழிலாளித்தனம் என்ற களத்திலே மனிதர் தத்தம் அறிவுக்குத் தனி வழிகள் காட்டித் தமது பலத்தை ஒருமுகமாக்கித் தாம் முற்படவேண்டுமென்று பரஸ்பரம் முழங்கைகளால் எற்றித் தள்ளுகிறார்கள். தொழிலாளித்தனம் அவசியந்தான். ஆனால் அதை ஆரோக்கிய வரம்புகடந்து செல்லவிடக் கூடாது. அது மனிதனை அடிமைப்படுத்தவும், குறுக்கவும், கடினமாக்கவும், ஆதர்சங்களில் நம்பிக்கையிழந்து லௌகிக லாபந் தேடுவோனாகச் செய்யவும் இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

புராதன ஹிந்து தேசத்தில் ஸ்மிருதியால் தொழில்கள் வரம்புகடவாமல் நிறுத்தப்பட்டன. அவை முதலாவது ஜனங்களின் பொதுத் தேவைகளாகவும், பிறகு அவரவருக்கு ஜீவனோபாயங்களாகவும் கருதப்பட்டன. எனவே எல்லையில்லாத போட்டியின் தூண்டுதலுக்குட்படாமல், தனித்தனித் தனது பரிபூரணத் தன்மையைப் பரீக்ஷை செய்ய நேரமிருந்தது.

ஜனங்களுடைய பொதுவான தொழிலாளித் தனத்துக்கு ஜாதியென்று பெயர். அது ஜனங்களுக்குப் பெரிய விபத்தாய்க் கொண்டு வருகிறது. ஏனெனில் அதில் மிகுந்த லாப

முண்டாகிறது ; எனவே உயர்ந்த ஆதர்சங்களின் நியதிகளிலே மனிதருக்குப் பொறுமையில்லாது போகிறது. லாபம் எவ்வளவு அதிகமாகிறதோ அவ்வளவு ஸ்வார்த்தம், பொறாமை, விரோதம், இவற்றின் அல்லல் பலமடைகிறது. இவை மனிதர்களின் மனதில் லாபத்தால் விளைகின்றன.

உயிருள்ள ஜனங்கள் ஜாதிகளாக இறுகுதல் மேன்மேலும் அவசியமாகிறது. ஜாதியக் கொள்கையின் வளர்ச்சியால் மனிதனுக்கு மனிதன் பெரிய விபத்தாய் விட்டான். அக் கொள்கை தீராத பயத்தை விளைவிப்பதனால், மேன்மேலும் பெரிய ஆபத்தாக மூண்டுவருகிறது.

கூட்டத்தின் புத்தி ஒரு குருட்டு சக்தி. நீராவி முதலிய பூத சக்திகளைப் போலவே அதையும் பிரமாண்டமான பலம் சேர்க்க உபயோகப்படுத்தலாம். ஆதலால் லோபத்தாலும் பயத்தாலும் தமது ஜனங்களை வலிமைக் கருவிகளாக்க விரும்பும் அரசர் இந்தக் கூட்டப் புத்தியைக் தமக்கு வேண்டிய வழியில் பயிற்சி செய்கிறார்கள். ஜனங்களுடைய மனதில் எங்கும் பயமும், ஸ்வஜாதிக் கர்வமும் ; பிற ஜாதிகளிடம் விரோதமும் வளர்த்தல் கடமையென்று நினைக்கிறார்கள். பத்திரிகைகளும் பள்ளிக்கூடப் புஸ்தகங்களும் கோயில் ஆராதனைகளையுங்கூட இந்த நோக்கத்துக்குப் பயன் படுத்துகிறார்கள்.

தெய்வ விரோதமான இந்தக் குருட்டுக் கொள்கையைத் தைரியத்துடன் எதிர்த்துப் பேசுவோரை நியாயஸ்தலங்களில் தண்டிக்கிறார்கள். அல்லது கூட்டத்திலிருந்து விலக்குகிறார்கள்.

தனி மனிதன் (லோபதாபமுதலிய) உணர்ச்சிகளின் சமத்திலும் யோசனை பண்ணுவதுண்டு ஆனால் ஒரு கூட்டத்தின் உணர்ச்சியுடன் கலக்கும்போது யோசனை செய்வதில்லை. அதனுடைய தர்மப்புலன் மழுங்கிப்போகிறது. கூட்ட மனங்களில் மனிதத் தன்மையை நசுக்கிவிடுவதனால் மிகுந்த பலமுண்டாகிறது. ஏனென்றால் கூட்டப்புத்தி இயல்பில் அநாகரிகமானது. அதன் சக்திகள் பூத சக்திகளைப் போன்றன. இருளின் பெரிய வலியை ஜாதி தனக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதால் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறது.

சங்கட காலங்களில் ஒரு ஜனத்தின் தற்காப்புச் சிந்தனையை ஆதிக்க முடையதாகச் செய்தல் அவசியமே அப்போது அதன் ஒற்றுமையுணர்ச்சி கடுமையான விழிப்பெய்துகிறது. இந்த

மிகையுணர்ச்சி ஜாதியில் எப்போதும் சாகாதபடிச் செயற்கை உபாயங்களால் காக்கப்படுகிறது. ஒருவனுடைய வீட்டைத் திருடர் வந்து கொள்ளையிடும்போது அவன் போலீஸ் சேவகனுடைய தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் அவனுடைய சாதாரண ஸ்திதியே அப்படியாய் விட்டால் அவனுடைய வீட்டுச் சிந்தை மிகையாகி வீட்டருகே போவார் வருவோர் மேலெல்லாம் பாய்ந்து விழும்படிச் செய்கிறது.

இந்த மிகையுணர்ச்சி ஒருவன் கர்வப்படத்தக்க உடைமையன்று. இது மெய்யாகவே ஆரோக்கியத்துக்கு லக்ஷணமன்று. அது போலவே ஒரு ஜாதியின் தீராத தற்போதமும் ஜனங்களுக்கு மிகுந்த தீங்கு விளைவிக்கும். அதனால் தற்காலத்துக்குப் பயன் உண்டாவது போலே தோன்றினாலும் மனிதனுடைய நித்ய ஜீவனுக்கு நஷ்டமுண்டாகும்.

ஒரு கூட்டமும் சேர்ந்து யாதேனுமொரு குறுகிய நோக்கத்துக்குத் தம்மைப் பயிற்சிசெய்து கொள்ளுமாயின் பிறகு அதையே தளராமல் காத்து அதற்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டுமென்று போதனை செய்தல் அந்தக் கூட்டத்திற்கு லாபகரமாகிறது.

ஒரு ஜன முழுதையும் குறுகின ஆதர்ஸப்படிப் பயிற்சி செய்வதே ஜாதியக் கொள்கை. அது ஜனங்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரும்போது தர்மக் குறையையும் குருட்டறிவையும் விளைப்பது நிச்சயம். இந்த ஜாதியக் கொள்கையின் காலம் பிரமாண்டமான ஸ்வார்த்தமும் செருக்கும் தலைப்பட்ட காலம். இது நாகரிகத்தில் அசாசுவதமான ஓரிடைக் காலமேயன்றி வேறில்லையென்ற நம்பிக்கையை நாம் உறுதியாகப் பற்றி நிற்போம்.

மனித சரித்திரத்தின் இந்த அசாசுவதமான குணத்தைத் திருப்திசெய்யும் பொருட்டு சாசுவதமான வேலை செய்வோர் இனி வரப்போகிற உண்மையான விடுதலைக் காலத்துக்குத் தகுதியில்லாது போவார்கள்.

ஜாதியக் கொள்கை தடையின்றி வளர்வதனால் மனுஷ்ய நாகரிகத்தின் ஆதாரம் நீங்கி தன்னையறியாமலே மாறுபடுகிறது. சமூகத்து மனுஷ்யனுடைய உத்தம லக்ஷ்யம் பிறர் நலம். ஆனால் ஜாதி தொழிலாளித்தனம் உடையதாகையால் அதற்குத் தக்கபடியே அதன் உத்தம லக்ஷ்யம் தன் நலம். இதனு

லேயே தனி மனுஷ்யன் தனக்குத் தனக்கென்ற அவா உடையவனாக இருந்தால் பழிக்கப்படுகிறான். ஒரு ஜாதி அப்படியிருந்தால் புகழப்படுகிறது. இதனால் ஏக்கத்துக்கிட மான நீதிக்குருட்டுத்தனம் உண்டாகிறது. அது ஜனத்தின் மதத்தை ஜாதியின் மதத்தோடு ஒன்றாகப் போட்டுக் குழப்பு கிறது. இதனாலேதான் உலகத்தின் பெரும்பகுதியை கிறிஸ் தவ ஜாதியார் ஆளுகிறதனாலே தஸ் மதந்தான் உயர்ந்த தென்று சொல்லுவோர் சிலர் இருப்பதாகக் காண்கி றோம். இது ஒரு திருடன் களவுசெய்த சொத்தை அள விட்டு அவன் மதக் கொள்கையை ஆதரிப்பதொக்கும். ஜாதிகள்தாம் பிற மனிதரை யதேஷ்டமாகக் கொன்று முடித்தது பற்றி ஆலயங்களில் விசேஷங்கொண்டாடு கின்றன. "டக" ஜாதிக் கள்வர்கூடத் தமது கொள்ளையை நிறைவேற்றியது தாம் வணங்கிய தேவியின் கிருபையென்று நினைத்தார்கள் என்பதை மேற்படி ஜாதிகள் மறந்து விடு கின்றன. "டக" ஜாதியார் விஷயத்தில் அவர்களுடைய தேவதையை வெளிப்படையாகவே ஸம்ஹார மூர்த்தியென்று சொல்லி வணங்கினர். அது மேற்படி குற்றவாளி ஜாதியின் கொலையுணர்ச்சியை தெய்வமாக்கினவாறு. தனி மனித னுடைய மனமன்று, கூட்டத்தின் பொது உள்ளம். ஆத லால் தெய்வீகமென்று கருதப்பட்டது. அதே மாதிரி நவீன சர்ச்சு (கிறிஸ்தவாலயங்களில்) ஜாதியின் பொது மனமென்ற கூட்டு நிலையில் ஸ்வார்த்தமும், அற்பச் செருக்கும், விரோத மும் தெய்வப் பூசையுடன் கூசாமல் வந்து கலந்துகொள்ளு கின்றன.

தன்னலத்தை நாடியுழைத்தல் முழுமையும் அஹங் காரமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்று கட்டாயமில்லை. எல்லா நலத்துடன் அது பொருந்தவுங் கூடும். எனவே ஆதர்சிக மாகப் பேசுமிடத்து, ஜனஸ்வார்த்தத்தின் பிரகாசத்தை நாடும் ஜாதியக் கொள்கை அவமானமடைய ஹேதுவில்லை. ஆனால் நாம் அநுபவத்தில் காண்பது யாதெனில் செல்வ மடைந்த ஜாதி ஒவ்வொன்றும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யும் ஸ்வார்த்தச் செயல்களிலேதான் அதை யடைந்திருக்கிறது. அதாவது வியாபார வேட்டைகளினாலும், அந்நிய தேச உடைமைகளாலும், அல்லது இரண்டும் சேர்ந்ததாலும என்க.

இந்த லௌகிகச் செல்வமிகுதி ஓயாமல் ஜனத்தின் ஸ்வார்த்த இயல்பைப் போஷிப்பதுமன்றி, ஒரு ஜாதிக்கு ஸ்வார்த்தம் (தன்னலம்) அவசியம். ஆதலால் அதுவே

தர்மம் என்ற பாடத்தை மனிதரின் உள்ளத்தில் அழுந்தச் செய்கிறது. ஐரோப்பாவில் ஜாதி யெண்ணத்தில் அழுத்தம் எப்போதும் வளர்ந்து செல்வதால் அது நேர்ச் செய்கையாலும், தொத்தும் திறத்தாலும் மனிதனுக்குப் பெரிய விபத்தாய்க் கொண்டு வருகிறது.

மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்திலேயே தீமைகள் இருப்பது மெய் தான. நாம் தர்ம விதிகளை நம்பியிருந்தாலும், தன்னுட்சியில் பயிற்சி பெற்றிருந்தாலும் அவை நம்மையறியாமல் வெளியே கிளைத்துவிடுகின்றன என்பதும் மெய்தான். ஆனால் அவை தம் நெற்றிமீது பழிச்சூடு போட்டுக்கொண் டிருக்கின்றன. அவற்றின் வெற்றியே அவற்றின் கொரூர ரூபத்தை அதிக கோரமாகக் காட்டுகிறது. மனுஷ்ய சரித்திர முழுமையிலும் துன்பப்படுவோர் சிலரும், படுத்துவோர் பிற ரும் இருக்கவே செய்வார்கள். தீமையை வெல்லுதல் எக்காலத்திலும் பரிபூர்ணமாக நிறைவேறுது. தீ எரிவது போல் நமது நாகரிகத்தில் அது தொடர்ச்சியாக நடக்கும் செய்கையாகும்.

நித்தியமான பரிபூர்ணத்வ லக்ஷ்யத்துக்கும், அதன் நிரந்தர ஸ்தானத்துக்கும் உள்ள பொருத்தமே ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லப்படும். நன்மையென்னும் உடம்பாட்டு லக்ஷ்யம் ஸாதனக்குறைவு என்ற எதிர்மறையுடன் சம வேகமாகச் செல்லும்மட்டும் அவ்விரண்டுள் முழுப் பரிவுண் டாகாதிருக்குமட்டும் நாம் துன்பத்துக்கும் நஷ்டத்துக்கும் பயப்படவேண்டா.

ஆதலால் முற்காலங்களில் யாதேனுமொரு ஜனம் கலசந் தொடங்கிப் பிறருடைய மனுஷ்ய உரிமையைப் பறித்து விடமுயன்றபோது சில சமயங்களில் அந்த ஜனத்துக்கு வெற்றியும் சில சமயங்களில் தோல்வியும் ஏற்பட்டது; அவ்வளவுதான். ஆனால் இந்த ஜாதியக் கொள்கை இன்று சர்வ சம்மதமாய்த் தனது தன்னலம் அளவிலே பிரம்மாண்ட மாக இருப்பதுகொண்டு அதைத் தர்மமென்று காட்டத் தலைப் படுமிடத்தே அந்தக் கொள்கை பிறர் சொத்துக்களைக் கொள்ளையிடுவது மாத்திரமேயன்றி மனுஷ்ய ஜாதியின் உயிர் நிலையைத் தாக்குகிறது. தர்ம விதியைப் புறக்கணிக்கும் புத்தியை மனிதருக்கு அவசரமாகவே விளைவிக்கிறது. ஏனெனில் ஜனம் தர்மவிதியைத் தெய்வீகமாக எண்ண, ஜாதி அந்த விதியைக் காற்றிலே தூற்றிவிடுகிறதெதனால் எனில், ஜனத்தைக் காட்டிலும் ஜாதியே பெரிதென்ற கொள்கை பலவிதமான தந்திரங்களால் ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படுவதனால் என்க.

ஒரு நோய் மூளையைத் தாக்கும்போது அது மிகவும் கடுமையாகிறது என்று கேள்விப்படுகிறோம். ஏனென்றால் எல்லா விதமான வியாதி சக்திகளையும் இடைவிடாமல் முற்றுகை போடுவது மூளையேயாம். ஜாதியத் தன்னலக் கொள்கையின் உள் நிலைமை ஒரு ஜனத்திற்கு நேரிட்ட மூளை வியாதியைத் தவிர வேறில்லை. தற்காலத்து அந்த நோயின் அறிகுறிகள் எவையெனில் சிவந்த கண்களும், குவிந்த முட்டிகளும், கொடுஞ் சொற்களும், கொடுஞ் செயல்களுமாம். இயற்கையிலே உள்ள சொஸ்தமாக்கும் கருவிகளை அது நொறுக்கிப் போடுகிறது.

ஜன சமூகத்தின் உயிருக்கும் நல்ல வழிகாட்டும் சக்தியாதெனில் ஆத்ம த்யாகமும் அனுதாபத்துக்கும் கூட்டுத் தொழிலுக்கும் இடமாகிய தர்ம சிந்தையுமே என்க. சூழ்ந்திருக்கும் வஸ்துக்களுடன் அனுகூல சம்பந்தம் கொண்டிருப்பதே அதன் தொழிலாம்.

இன்னும் பெருங்கேடு யாதெனில், ஜனங்களின் இந்தக் கோணல் ரீதியானது தேச பக்தியென்ற பகட்டான பெயர் புனைந்துகொண்டு தன்னை ஒரு மேலான தர்மமாகக் காண்பித்துக்கொண்டு திரிகிறது. சுழலுகிற தனது தொத்து நோயை உலக முழுதும் பரப்பித் தன் ஜ்வரத்தை ஆரோக்கியத்தின் சிறந்த குறியென்று முழங்குகிறது. இயற்கையில் தீங்கில்லாத ஜனங்களின் மனதில் பொறாமை யுண்டாக்குகிறது.

“ஜன்னி நிலையில் இருக்கும் அக்கம்பக்கத்துத் தேசத்தாருக்குள்ள பலம் நமக்கில்லையே, அவர்கள் பிறருக்குச் செய்யும் தீமை நம்மால் செய்ய முடியவில்லையே, நாமன்றோ தீமையனுபவிக்கிறோம்” என்று பொறாமையுறச் செய்கிறது.

எனது ஐரோப்பிய நண்பர் அடிக்கடி என்னிடம் “இத்தனை கொடிய தீமையை அழிக்க உபாயமென்ன?” என்று கேட்கிறார்கள். வெறுமே எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு மாற்றுவழி சொல்லாதிருக்கிறேனென்றே என்மேல் பலர் குற்றஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஒருவித அனுஷ்டானத்தால் நன்மையுண்டாகுமென்று நினைக்கிறோம் அனுஷ்டானத்துக்குப் பின்னே மறைந்து நிற்கும் உள்ள நிலை தவறாக இருந்தால் அனுஷ்டானம் இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளைக்குத் தீமையுண்டாக்கவே செய்யும் என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். இன்று ஒரு ஜாதி கொண்டிருக்கும் அனுஷ்

டானம் நாளை எல்லா ஜாதிக்கும் பரவும். மனிதர் தமது மிருகக் குணங்களையும் கூட்டக் கோப தாபங்களையம் விடும் வரை புதிய அனுஷ்டானம் புதியதொரு துன்பக் கருவி ஆகுமேயன்றி வேறில்லை. அல்லது வியர்த்தமாகும். நாம் தாமிகமாக ஸத்குணத்தையும் கார்ய ஸித்திக்குரிய அனுஷ்டானத்தையும் ஒன்றாகக் கருதிக் குழப்பியே பழகி யிருக்கிறோமாதலால் ஒவ்வொரு புதிய அனுஷ்டானமும் தோற்றுப்போகும்போது தர்ம விதியினிடத்திலேயே அவ நம்பிக்கை கொள்ள நேரிடுகிறது.

ஆதலால் நான் எந்தப் புதிய அனுஷ்டானத்திலும் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. தெளிவான யோசனையும் பெருந் தகைமையுடைய உள்ளமும் நேர் நடையுமுடையவர்களாய் உலக முழுதிலும் ஆங்காங்கே இருக்கும் தனித்தனி மனிதர் களிடம் நம்பிக்கைகொண்டிருக்கிறேன். அவர்களே தர்மத் தின் உண்மைக்கு வாய்க்கால்களாவார்கள். நமது தார்மிக லக்ஷ்யங்கள், உளியும், சம்மட்டியும் வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்யவில்லை. சிற்பிகளிடம் அனுமதி கேட்காமல் மரம் வளர்வதுபோல் மண்ணுக்குள் வேர்களையும் இயற்கையி லேயே விடுகின்றன. இந்தக் காரணத்தாலேதான் ஜப்பானில் ப்ரஞ்ச் தேசத்து யௌவனப் பிராயமுடைய தர்மிஷ்டனொரு வனைக் கண்டபோது இனி நாகரிகத்தில் உயர்ந்த காலம் வருவதைப்பற்றி என் மனதில் நிச்சயமேற்பட்டது. ஐரோப்பாவில் அழிவின் பெரிய சக்திகள் களிக்கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கையிலே நான் இந்தத் தனியான வெளிக் கீர்த்தி பெறாத ப்ரஞ்சு இளைஞனைக் கண்டேன். அவ னுடைய முகத்தில் புதிய ஸூர்யோதயத்தின் ஒளி வீசிற்று. அவனுடைய வாக்கில் புதிய உயிரின் அதிர்ச்சி தோன்றிற்று. எனவே ராஜ்ய தந்த்ரிகளின் பஞ்சாங்கத்தில் பதிவாகா விடினும் மஹத்தான புதிய யுகம் ஏற்கெனவே பிறந்து விட்டதென்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

"ஜாதி" என்ற வியாஸம் முற்றிற்று.

6

காலக் கண்ணாடி

சமாசாரப் பத்திரிகைகள்

இங்கிலாந்தில் சில முக்கியமான வாசகசாலைத் தலைவர் இவ் வருஷத் தொடக்கத்தில், மற்றப் பழம் பத்திரிகைகளை

விலைக்குக் கொடுத்தது போல், "லண்டன் டைம்ஸ்" பத்திரிகையை மட்டும் கொடுக்காமல் உலக சரித்திரத்துக்கு ஆதாரமாகச் சேகரித்து வைத்தார்களென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் அத்தகைய பதவி நம் சுதேசமித்திரனுக்குக் கடவுள் அனுக்ரஹம் செய்யும்படிப் பிரார்த்திக்கிறேன். வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளின் நிலைமை பொதுப்படையாகவே நாள்தோறும் ஏறிக்கொண்டு வருகிறது. உலகத்து ராஜ்ய தந்த்ரங்களுக்குப் பொது ஜன ஆதரவு அவசிய மென்ற விதி பலப்பட பலப்படப் பத்திரிகைகளின் சக்தி மிகுதிப் பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. வியாபாரிகளுக்கு வர்த்தமானப் பத்திரிகை இன்றியமையாத விளக்காய் விட்டது. கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கும் பத்திரிகைகள் தூண்டுதலாகி வருகின்றன. இலக்கியத் துறையிலும் பத்திரிகைகள் மேன்மேலும் மாண்புயர்ந்து வருமென்று தோன்றுகிறது.

பாரமார்த்திக தர்சனம்

இங்ஙனம் லௌகிக வெற்றியை வேண்டுவோருக்கு மாத்திரமே பத்திரிகை முக்யமானதென்று கருதல் வேண்டா. "அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது" என்ற பெரியோரின் வாக்குப்படி உலகத்து நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் கடவுளுடைய செயல்களேயாதலால், பத்திரிகை படித்தல் தெய்வ பக்தியுடையோருக்கும் பேரானந்தம் விளைத்தற்குரியது. கடவுள் மனித உலகத்தை எங்ஙனம் நடத்திச் செல்கிறானென்பதை விளக்குவதே சரித்திரப் பயிற்சியின் மேலான பயனென்று பூர்வாசார்யர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அங்ஙனமாயின், இந்த அம்சத்தில் சரித்திர நூல்களைக் காட்டிலும் பத்திரிகைகள் பன்முறை அதிகமான பயன் தருமென்பதில் ஐயம் சிறிதேனுமுண்டோ ?

ஆனால் தற்காலப் பத்திரிகைகளில் பக்ஷபாத குணம் அதிகமாகக் காண்பிக்கப்படுகிறது. தேசப் பக்ஷபாதங்களும் கக்ஷிப் பிரிவுகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றை நீக்கி விட்டால் பத்திரிகையின் மஹிமை இன்னும் நெடி தோங்கி வளர இடமுண்டாகும். இசனிடையே, இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகள், ஐரோப்பிய, அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளிலிருந்து கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பல உள. விஸ்தாரமான செய்தி இல்லை ; ரஸமாகச் சொல்லும் திறமை- இவற்றில் இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகளைக் காட்டிலும் மேற்றிசைப் பத்திரிகைகள் மிக உயர்ந்த நிலையிலிருக்கின்றன

அதிலும், இந்தியாவிலுள்ள தேச பாஷைப் பத்திரிகைகளின் நிலைமை சில அம்சங்களில் மிகவும் பரிதாபத்துக்கிடமாக இருக்கிறது. கடிதங்களெழுதுவோரில் பலர் இலக்கணப் பயிற்சிகூட இல்லாமல் பத்திரிகைக்கெழுதத் துணிகிறார்கள். அவற்றைப் பத்திராதிபர்கள் சில சமயங்களில் பிழை களையாமலே பிரசுரம் செய்து விடுகிறார்கள். இதுவுமன்றி இலக்கணப் பயிற்சியற்ற சிலர் பத்திராதிபதிபராக இருக்கும் விநோதத்தையும் இந் நாட்டிலே காண்கிறோம். நவீன நாகரிகத்தின் முக்யச் சின்னங்களிலொன்றாகிய பத்திரிகைத் தொழிலில் நாம் மேன்மை பெறவேண்டுமானால், மேற்கூறப்பட்ட பிழைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளக் கடவோம்.

ஜப்பானில் ஜாதி பேதம்

நான் ஜாதி பேதத்துக்கு நண்பனல்லேன். இந்தியர்களெல்லாரும், அல்லது ஹிந்துக்களெல்லாரும் ஒரே ஜாதி யென்ற ஸாதாரண இங்கிலிஷ் படிப்பாளிகளின் கொள்கையை நான் அனுஸரிக்கவில்லை. உலகத்து மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒரே ஜாதி "வஸுதைவ குடும்பம்" என்ற பர்த்ருஹரியின் கொள்கையைத் தழுவியுள்ளேன். மனித ஜாதியும் மற்ற ஜீவஜந்து ஸமூஹங்களும் ஒரே குடும்பமென்ற (d) டார்வின் கந்ருனும் ஆங்கிலசாஸ்திரியின் கருத்தைப் பின் பற்றுகிறேன். எமலா ஜீவர்களும் கடவுளுடைய அம்சமென்ற பகவத் எல்தயின் பரமோபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்து நிற்கிறேன். கீை பிராமணனை, ஒரு ஆங்கிலேயனை, ஒரு ஆட்டைக் கொல்லுதல் அல்லது அடிப்பதால் எய்தும் பாவம் ஒரே காதிரி. உபசரிப்பதால் அல்லது வணங்குவதால் எய்தும் புண்யமும் ஒரே தன்மையுடையது. இஃதென் உண்மையான, யான் ஒழுக்கப்படுத்தி வருகிற கொள்கை. எனினும் ஜாதி பேதம் தொலையும் வரை நாம் ஸ்வராஜ்யம் புரியத் தகுதி பெற மாட்டோம் என்று சொல்வோருடைய பேச்சுக் காசு பெறுதென்பதை நான் உறுதியாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். திருஷ்டாந்தமாக, ஸமீபத்தில் கிடைத்த டோக்யோத் தந்திகளினின்றும் அங்கு பரம நீதி ஸபை (ப்ரவி கௌன்ஸில்) அக்ராஸனாதிபதியான யமகாடாப் பிரபு என்பவரும், வேறு பல அரண்மனை அதிகாரிகளும் ராஜிநாமாக் கொடுத்து விட்டார்களென்று தெரிகிறது. இதன் காரணம் யாதென்றால் பூர்வகால முதலாக ஐந்து பழைய குடும்பங்களிலிருந்து மட்டுமே சக்ரவர்த்தி வம்சத்தார் பெண்

ணெடுப்பது வழக்கமாக நடைபெற்று வந்திருக்க, இப்போது அந்த வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பட்டத்திளவரசருக்கு அவ் வைந்து குடும்பங்களில் சேராத சேனுதிபதி கூனி இளவரசர் என்பவரின் மகள் இளவரசி நாகாகோ என்பவளை மணம் புரிய நிச்சயித்திருப்பதேயாம். ஜப்பானியப் பரம நீதி ஸபைத் தலைவர் எவ்விதமான ஜாதிபேதம் பாராட்டுகிறார் பார்த்தீர்களா! விவாக ஸம்பந்தமான இடையூறுகளை உத்தேசித்தே யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் மக்களான நாகரிக சிகாமணிகள் தமது களவாண்ட தேசத்தில் ஜப்பானியர் அடியெடுத்து வைக்கக் கூடாதென்று கூக்குரல் போடுகிறார்கள். மற்றப்படி வெள்ளை ஜாதியர்களுக்குள்ளே இருக்கும் விவாகத்தடைகள் பல ஜாதி பேதமாவது முக்யமாக விவாகத் தடை, இரண்டாம் பக்ஷம் ஸமபந்தி போஜனத் தடை. இவை யிருந்தால் தவறு, ஆனால் இவை ஸ்வராஜ்ய ஸ்தாபனத்திற்கு விரோதமென்று கூறுவோர் டச்சை அறியாமையாலே அங்ஙனம் சொல்லுகிறார்கள்.

7

உடம்பு

உடம்பை வலிமை செய்வதற்கு மன வலிமை வேண்டும். கஸரத் முதலிய பழக்கங்களில் உடம்பு பலமேறுவதற்கு மனவுறுதியும் ஆசையுமே முக்கிய காரணங்களாக வேலை செய்கின்றன.

ராமமூர்த்தி முதலிய நம் நாட்டுப் பலவான்களும் ஸாண்டோ முதலிய அன்னிய நாட்டுப் பலவான்களும் இவ் விஷயத்தை மிகவும் வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்கள். கையிலே தண்டு முதலியவற்றை எடுத்துச் சுழற்றும் போது, வீமசேனனை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று எங்களூரிலே ஒரு பஹல்வான் சொல்லுவார். பிராணுயாமத்தை மாத்திரமேயன்றி 'தியானம்' முதலிய யோகமுறைகளையும் ராமமூர்த்தி பெருந்துணை யென்று சொல்லுகிறார்.

ஸாண்டோ தமது 'டம்-பெல்ஸ்' என்று சொல்லப்படும் இரும்புக்குண்டுகளை வைத்துப் பழகுவோர் வெறுமே கைகளில் குண்டுகளைத் தூக்கி அசைத்தால் பிரயோஜனமில்லை என்பதை மிகவும் தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

குண்டைப் பிடித்து உறுதியுடன் முன்னே நீட்டிய கையை மடக்கும்போது, உனது மனோபலம் முழுதையும் கைத்தசைகளிலே செலுத்தி மெதுவாக மடக்கவேண்டும். கவனத்தை மற்றொரு பொருளிலே செலுத்தினால் தசைகளுக்குச் சரியான வலிமையேறாதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

உடம்பு நாடிகளுக்கு வசப்பட்டது. நாடிகள் மனதின் வசமாகும். ஆகையால் உடம்பிலுள்ள நோய்களைத் தீர்த்து வலிமையேற்றுவதற்கு, மனவுறுதி, நம்பிக்கை, உத்ஸாகம், முதலிய குணங்கள் பிரதானமாகக் கொள்ளத்தகும்.

உணவு

இந்திரப்ரஸ்த நகரத்தின் கடைசி க்ஷத்திரிய அரசனான ப்ருதிவிராஜனுடைய ஸேனாதிபதிகளிலே சாமிண்டராய் என்று ஒருவன் இருந்தான். வடபக்கத்து முஹம்மதிய அரசர்க்கெல்லாம் அவன் பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நடுக்கமுண்டாகும்படி அவன் அத்தனை வீரமும் யுத்தத்திறமையும் கொண்டு விளங்கினான். அவனுடைய சரீர வலிமையை அக்காலத்தில் பாரத தேசம் முழுதிலும் நிகரற்றதாகக் கொண்டாடினார்கள். அவனுக்குச் சாமுண்டி உபாஸனையுண்டு. விரதங்கள், கண் விழிப்புக்கள், தியானங்கள், வ்யாயாமங்கள் இவற்றிலேயே தனது காலமுழுதும் கழித்தான். அவன் உணவு கொள்ளும்போது வீமனைப்போல் அளவில்லாத பசியுடன் உண்பான் என்று சந்தகவி ' ப்ருதிவிராஜ் ராஸோ ' என்னும் தமது காவியத்திலே எழுதியிருக்கிறார். வீமனுடைய பெயர்களில் ' வ்ருகோதரன் ' என்பதொன்று. அதாவது, ஓநாய் வயிறுடையவன் என்றர்த்தம். இது அவனுக்கிருந்த நேர்த்தியான பசியைக் கருதிச் சொல்லியது. இக்காலத்திலே குறைவாக உண்ணுதல் நாகரிகமென்று நம்மவர்களிலே சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

பெருந்தீனிக்காரன் என்றால் அவமதிப்புண்டாகிறது. சிரார்த்தத்திலே சோறு தின்று முடிந்தவுடன் எழுந்திருக்க முடியாமல் கஷ்டப்படும் சில பிராமணார்த்தக் காரர்களைப் போல் சரியான பலமில்லாமல் உடம்பைக் கொழகொழவென்று வைத்துக்கொண்டு நாக்கு ருசியை மாத்திரம் கருதிப் பெருந்தீனி தின்பவனைக் கண்டால் அவமதிப்புண்டாவது இயற்கையேயாம். சிங்கம் புலிகளைப் போல் உடல்

வலிமையும் அதற்குத் தகுந்த தீனியும் உடையவனைக் கண்டால் யாருக்கும் அவமதிப்பு உண்டாகாது ; சாதாரணமாகப் பயம் உண்டாகும் நானாவிதமான விலையுயர்ந்த உணவுப் பொருள்களைத் தின்றால் தான் உடம்பிலே பலம் வருமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது தவறு. காரஸாரங்களும் வாஸனைகளும் உண்டாக்கி ருசியை அதிகப்படுத்தும் வஸ்துக்கள் தேக பலத்திற்கு அவசியமில்லை. கேப்பைக் களி, கம்பஞ்சோறு இவற்றால் பலமுண்டாவது போல் பதிர்ப்பேணியிலும், லட்டுவிலும், வெங்காய ஸாம்பாரிலும் உண்டாகாது.

பசி

சரீரத்தை வியர்க்க வியர்க்க உழைத்தால் நல்ல பசியுண்டாகும். நல்ல பசியாயிருக்கும்போது கேப்பைக் களியை வேண்டுமளவு தின்று சுத்த ஜலத்தைக் குடித்தால்போதும். விரைவிலே பலம் சேர்ந்துவிடும். பிள்ளைகளை இஷ்டப்படி நீஞ்சுதல், மரமேறுதல், பந்தாட்டம் முதலிய விளையாட்டுக்களிலே போகவொட்டாதபடித் தடுக்கும் பெற்றோர் தாமறியாமலே மக்களுக்குத் தீங்கு செய்கிறார்கள்.

வயது

மேலும் சரீர உழைப்பும் விளையாட்டுக்களும் மிகவும் வாலிபப் பருவத்திலேயிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரந்தான் பொருந்துமென்று ஒரு தப்பெண்ணம் சிலரிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது மனிதனுக்கு இயற்கை வயது நூறு. ஆகையால் ஐம்பது வயதாகுமவரை ஒருவன் இளமை தீர்ந்தவனாக மாட்டான். பிஞ்சிலேயே உடம்பை நாசப்படுத்தினால் சீர் கெட்டுக் குலைந்துபோய் இருபது வயதாகுமுன் கிழத்தன்மை வந்துவிடும். எனினும், இயற்கை விதிப்படி ஐம்பது வயது வரை இளமை நிற்குமாகையால், அதற்குள்ளே ' செயற்கைக் கிழத்தன்மை பெற்றோர், தமதுடம்பைத் திருத்தி நல்ல நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்யலாம். ஐரோப்பாவிலே ஐம்பது வயதுக்காரர் ஆடியோடி விளையாடுவதும், பந்தடிப்பதும், கூட்டங்கூடிக் குதிப்பதும் சாதாரணமாகப் பார்க்கலாம். நமது நாட்டுக் கல்வியாளர் சிலர் ஈபாபது வயதிற்கு முன்னமே தம்மைக் கிழவர்களாகப் முவனை செய்து கொண்டு, ஜீவகளையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்.

பெரிய மனுஷத் தன்மை

இன்னுமொரு தொல்லை. பெரியமனுஷத் தன்மைக்கும் சரீரவுழைப்புக்கும் விரோதம் என்று நம்மவர்களில் சிலரின் மனதில் எந்தப் பிசாசோ எழுதி வைத்துவிட்டது. ஆகையால் சொற்ப பணமுடையவன்கூட தனக்கு ஜலம் கொண்டு கொடுக்க ஓராளும், குளிப்பாட்ட ஓராளும், தலை துவட்ட ஓராளும் வைத்துக்கொண்டு, பாயோடே கிடக்கும் கிழவியைப்போல் நடந்து கொள்ளுகிறான். மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளம் வந்தால் போதும். வீட்டிலே அவன் பெரிய நவாப். கைகாலை அசைக்கமாட்டான். மேல் மாடத்திலே போய் ஒரு புஸ்தகம் அல்லது மேல்வேஷ்டி எடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமானால் அவன் போகமாட்டான். பந்துக்களை ஏவுவான். வயதிலே சிறியவராக இருந்தால் அவர்களை விலையடிமைபோலே நடத்துவான். அற்பக்காரியங்களுக்கெல்லாம் ஒருவரை யொருவர் வேலையேவி வதைக்கும் தொல்லை நமக்குள்ளே மிகவும் அதிகம்.

முடிவுரை

எவனும் உடம்பை உழைப்பினாலும், அசைவினாலும் சுறுசுறுப்பாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மனதை உத்ஸாக நிலையில் வைத்துக்கொண்டால் உடம்பிலே தீவிரமுண்டாகும். உடம்பைத் தீவிரமாகச் செய்து கொண்டால் மனது உத்ஸாகத்துடனிருக்கும். மனத் தளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கலாகாது. கவலை மனிதனை அரித்துக் கொன்று விடும். பயத்தை உள்ளே வளர்ப்பவன் பாம்பை வளர்க்கிறான்.

இயன்றவரை இந்திரிய இன்பங்கள் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. அவை பரமாத்மாவினால் நியமிக்கப்பட்டன. ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய அவதார புருஷர்கள் உலக இன்பங்களை நீக்கித் துறவு கொள்ளவில்லை. ஆனால், இந்திரிய சுகங்களுக்கு வசப்பட்டுப் போகலாகாது. அதனால் தேகபலம் அழிந்து மேற்படி இந்திரிய சுகங்களை நீடித்து அனுபவிக்க வழியில்லாமற் போய்வி ம். அறிவுதான் ராஜா ; மனமும், இந்திரியங்களும், உடம்பும் அறிவுக்கடங்கி வாழவேண்டும் ; இல்லாவிட்டால் அவற்றுக்கே கெடுதியுண்டாகும்.

எனவே, மனவுறுதி, ஸந்தோஷம், உலகை நடத்தும் சக்தி நமக்கு நன்மை செய்யுமென்ற நம்பிக்கை, சரீர வுழைப்பு முதலிய நற்குணங்களைக் கைக்கொண்டு ஊக்கத்தை வழக்கப்படுத்த வேண்டும்.

உடம்பிலே நோயில்லாமல் வலிமையுடன் இங்கே நூற்றாண்டு வாழலாம்.

8

எதிர் ஜாமீன்

அல்லது

மாப்பிள்ளை விலை

நமது தேசத்தில் வறுமை அதிகம்.

முன்னேயிருந்தவர்களின் கோழைத் தன்மை, ஒற்றுமைக் குறைவு, சாஸ்திரஞானமில்லாமை, பல தேச விவகாரங்கள் தெரியாமை, மூடகர்வங்கள் முதலியவற்றால் லக்ஷ்மியை இழந்தோம். மேற்படிக் குணங்கள் இன்னும் நம்மைவிட்டு நன்றாக நீங்கவில்லை. நாளொன்றுக்குச் சராசரியாக நமது நாட்டில் ஒரு மனிதனுக்கு முக்காலணா வரும்படியென்று கணக்காளிகள் சொல்கின்றார்கள்: அதாவது, நரகத் துன்பம் உலகத்தில் வேறெந்த நாட்டிலும் இப்படி இல்லை.

இந்த நிலையில் நமக்குள்ளே பலர் பலவிதமான இழிந்த காரியங்கள் செய்வது வியப்பில்லை. மிகுந்த செல்வமுடைய நாடுகளிலேகூட மனிதர் பணத்துக்காக எத்தனையோ மானங்கெட்ட காரியங்கள் செய்கிறார்கள். ஏழை தேசத்தாராகிய நாம் இவ்வளவு மானத்துடன் பிழைப்பதே பெரிய காரியம்.

பணம், பொதுக்கல்வி, விடுதலை மூன்றும் இல்லாவிட்டால் அந்த நாட்டில் மானமேது?

பிராமணருக்குள் விவாஹ காலங்களிலே எதிர் ஜாமீன் கேட்கும் வழக்கத்தை நிறுத்திவிடவேண்டும் என்றும் சில வருஷங்களாகப் பலர் பேசி வருகிறார்கள். மானமுடைய தேசங்களிலே சீதனம் கொடுத்தல் பெண்களின் பெற்றோர் செய்வது சாதாரணமேயாம். ஆனால், மாப்பிள்ளைகளுக்கு விலைத்தரங்கள் போட்டு, இன்ன பரீட்சை தேறினவனுக்கு இத்தனை ரூபாய் கிரயம் என்று முடிவு செய்து வைத்து, அதன்படி விவாஹங்கள் நடத்தும் வழக்கமில்லை.

சீனா, ஜப்பான், நவீன பாரசீகம், முதலிய எல்லா மனுஷ்ய தேசங்களிலேயும் விவாஹம் அன்பையே ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்யப்படுகிறது. இங்கே பணத்துக்காக விவாஹங்கள் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். சாதாரணமாகப் பெண்களுக்கு விலைகூறி விற்பது வழக்கமாகவே இருந்தது. இப்போது "பூசுரர்" (பூமண்டலத்திலே தேவர்) ஆகிய பிராமணக் கூட்டத்தார் மாப்பிள்ளைக்கு விலைபோட்டு விற்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். புண்ணிய பூமி! பணம் கொடுக்கச் சொல்லி ஏழைக் குடும்பத்தாரை வதை செய்யும்போதுதான் துன்பம் அதிகப்படுகிறது. பெண்கள் ருதுவாகு முன்பு விவாகம் நடந்து தீரவேண்டும். ஒரு ஜாதியிலே, ஒரு பிரிவிலே, ஒரு சாகையிலே ஒரு கிளையிலே, ஒரு பகுதியிலே, ஒரு வகுப்பிலே, ஒரு கோணத்திலே, ஓரோரத்துக்குள்ளே தான் ஸம்பந்தங்கள் செய்துகொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் "ஸநாதனஅதர்மம்" முட்டவருகிறது. மாப்பிள்ளைகளோ உயர்ந்த கிரயங்கள் கொடுத்தாலொழிய அகப்படுவதில்லை. முக்கால்வாசிக் குடும்பத்தார் நித்திய ஜீவனத்துக்கு வழியில்லாத ஏழைகள். நாலைந்து பெண்களைப் பெற்றுவிட்டால், இந்த ஏழைகள் என்ன செய்வார்கள்? திருநெலவேலி ஜில்லாவில் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு கிராமத்திலே ஒரு பெண்ணுக்கு விவாஹம் நடந்தபோது, அவளுடைய பெற்றோர் மாப்பிள்ளைக்குப் பணங் கொடுத்தார்கள். பிறகு ருது சாந்தியின் போது, அந்த மாப்பிள்ளை, "ஐந்நூறு ரூபாய் கொடுத்தால் தான் ருதுசாந்தி செய்துகொள்வேன் இல்லாவிட்டால் பெண் உங்கள் வீட்டோடே இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி ஐந்நூறு ரூபாய் தண்டம் வாங்கிக் கொண்டான்

விசாரணை

கைதி விஷயம்

கைதிகளை அன்புடன் நடத்த வேண்டும். அவர்களும் மனிதர்தானே? ஏன் குற்றம் செய்தார்களென்று கோபிக்கிருயா? எதோ தெரியாமல் செய்து விட்டார்கள். ஒழுங்கானபடியிருந்தால் செய்திருப்பார்களா? தெளிந்த புத்தியிருந்தால் நடந்திருக்குமா? நல்ல ஸஹவாஸத்திலே பழக்கப்படுத்தியிருந்தால் இந்த நிலைக்கு இழிந்திருப்பார்களா? ஜன சமூஹத்திலே சிலரை நாகரீக நிலைமைக்குக் கீழே அமிழ்த்து வைத்த குறை யாரைச் சேர்ந்தது? இப்போதுகூடச் சிறுபிள்ளைகள் குற்றம் செய்தால் கடூர தண்டனை விதிப்பதில்லை. 'திருத்தக்கூடத்திலே' போடுகிருர்கள். அமெரிக்கா, முதலிய நாகரீக தேசங்களில், கைதிகளுக்கு நாள் தோறும் அதிக ஸௌகர்யங்களும், க்ஷமையும், இரக்கமும் காட்டி வருகிருர்கள். பழைய காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் நமது தேசத்திலும் பெரும்பாலும் எல்லாத்தேசங்களிலும் சொற்பக் குற்றங்களுக்கெல்லாம் மிகவும் கடூர தண்டனை விதித்து வந்தார்கள். இலேசான களவுக்கு, ஒருவன் கையை வெட்டிவிடுவார்கள். இக்காலத்தில் எந்தத் தேசத்திலும் அப்படி நிஷ்டூரமான தண்டனை கிடையாது. விசேஷமாக, ராஜ்ய சம்பந்தமான குற்றங்கள் செய்து சிறைப்படுவோரை இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களில் ஸாமான்யக் கைதிகளைப்போல் நடத்துவதில்லை. பலவிதமான குற்றங்களுக்குத் தண்டனை குறைந்து வருகிறது. மேலும் புராதன ராஜ்யங்களிலே மதத் திருத்தம், ராஜ்யத் திருத்தம் முதலியவற்றை விரும்புதல் குற்றம் என்று நீதிக்காரர் பாவித்திருக்கும் பல தருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. இப்போது அப்படியில்லை. பெரும்பான்மையான தேசங்களில் மேற்கண்ட திருத்தக்காரருக்கு ராஜ்யஸம்மானமும் உயர்ந்த பதவிகளும் கிடைக்கும். ஆனால், இக்காலத்திலேகூடச் சில தேசங்களில் ராஜ்யத் திருத்தம், மதத் திருத்தம் முதலியவற்றை நீதிக்காரர் குற்றமென்று சொல்லாவிட்டாலும், சற்றே சினந்த முகத்துடன் நோக்குகிருர்கள். இப்படி நடப்போர் நீதி சாஸ்திரத்தின ஆதார வலிமைகளை நன்ருகத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை.

தண்டனையின் கருத்து

குற்றஞ் செய்த மனிதனைச் சீர்திருத்தி இனிமேல் அவன் அக்குற்றஞ் செய்யாதபடி அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும்

மேம்பட வழி செய்யவேண்டும். இந்தக் கருத்துடன் தண்டனை செய்யவோரையே தர்ம தேவதை க்ஷமிக்கலாம். பழிக்குப் பழிவாங்கிவிடவேண்டும் என்ற கருத்துடன் தண்டனை செய்கின்ற அதிகாரம் மனிதனுக்கே கிடையாது. ஏழையைப் பணக்காரனுக்கினால் பிறகு திருடமாட்டான், பேராசைக் காரனைக் கொஞ்சம் ஏழையாக்கினால் பிறகு திருடமாட்டான். மூடனுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்தால், இந்திரியங் களைக் கட்டியாள முடியாதவனை விரதங்களிலே போட்டால், உயர்ந்த பதவியிலிருப்போர் எப்பொழுதும் நியாயத்தையே செய்து காட்டினால், பிறகு களவு இராது.

"பள்ளிக்கூடங்கள் தொழிற்சாலைகளை அதிகப்படுத்தினால் சிறைச்சாலைகள் குறையும்" என்பதை அநேக நீதி சாஸ்திரக் காரர் தெரிந்து சொல்லுகிறார்கள். வாத்தியார்களின் தொகை அதிகப்பட்டால் போலீஸ் ஸேவகரின் தொகை குறையும். நியாயமான அதிகாரத்தின்கீழ் பள்ளிக்கூடமும் வாத்தியாரும் மிகுதிப்படும்; போலீஸ் ஸேவகரும் சிறைச் சாலையும் குறையும்.

க்ஷமை

பொதுவாக அநேகரிடத்தில் ஒரு துர்க்குணமிருக்கிறது. தான் ஒரு குற்றஞ் செய்தால், அதைச் சுண்டைக்காய் போல வும், அதே குற்றத்தை மற்றவன் செய்தால், அதைப் பூசனிக்காய்போலவும் நினைக்கிறார்கள். மாமியார் உடைத்தால் மண்கலம்; மருமகள் உடைத்தால் வெண்கலம். மனித னுக்கு, உண்மையாகவே புத்தித் தெளிவும் யோக்யதையும், தொடங்கும்போது, பிறர் குற்றங்களை க்ஷமிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணமுண்டாகிறது. மூடன் தான் செய்த குற் றத்தை மறந்து விடுகிறான்; அல்லது, பிறருக்குத் தெரியா மல் மறைக்கிறான்; அல்லது, பொய்க் காரணங்கள் சொல்லி அது குற்றமில்லை என்று ருஜூப்படுத்த முயற்சி செய்கிறான். குற்றத்திற்குக் காரணம் அறியாமை; அதை நீக்கும் வழி ஸத்ஸங்கமும் தைர்யமும். பிறர் குற்றங்களை க்ஷமிக்கும் குணம் குற்றமில்லாதவர்களிடத்திலேதான் காணப்படும். குற்றம் செய்வோர் பரஸ்பரம் மிகுந்த எரிச்சலோடிருப்பார் கள். ஒரு தொழிலைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள்ளே பொறாமை யுண்டாவது ஸஹஜந்தானே!

நீதி

நீதி என்பது பொது ஒழுக்கம். ஒரு கிராமத்தில் வலியவனுக்கு வேறு நியாயம் எளியவனுக்கு வேறு நியாயமாக இருந்தால், அங்குள்ள நீதிக்காரரை உடனே மாற்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால், கிராமம் விரைவில் அழிந்து விடும். ஜனங்கள் குற்றஞ் செய்யாமல் நீதிக்காரர் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நீதிக்காரர் குற்றஞ் செய்யாமல் ஜனங்கள் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நீதிக்காரரிலே இரண்டு பெரிய பிரிவு உண்டு: நியாயஸ்தலங்களிலிருந்து நீதியைப் பரிபாலனம் செய்வோர் ஒரு பகுதி; நீதி (சட்ட) சபைகளிலிருந்து நீதிகள் ஏற்படுத்துவோர் மற்றொரு பகுதி; இவ்விருதிறத்தாரும் கோணல் வழியிலே இறங்காமல் அடக்க வேண்டிய பொறுப்பு பொதுஜனங்களைச் சேர்ந்தது.

வாக்குச் சீட்டு

பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஜப்பான், அமெரிக்கா—அநேக தேசங்களில் சட்டங்கள் செய்யும் ஸபைக்கு "ஜனஸபை" என்று பெயரிட்டு ஸபைக்காரர் (மெம்பர்) ஒவ்வொருவரையும் பொது ஜனங்கள் வாக்குச் சீட்டுப் போட்டு நியமனம் செய்யும் வழக்கம் பலவாருக நடைபெற்றுவருகிறது. ஜன ஸபையார் நியாயமில்லாத சட்டங்கள் செய்தால், அடுத்த தடவை ஜனங்கள் தம்மைத் தள்ளிவிடுவார்கள் என்ற பயம் இருக்கவேண்டும். ஜனங்களுடைய அதிகாரத்திற்குட்படாத சட்டஸபையார் மனம் போனபடியெல்லாம் சட்டம்போடுவார்கள். அதிலே பல விபரீதங்கள் ஏற்படும். வாக்குச்சீட்டு (வோட்) விஷயத்தில் பலவித அனுஷ்டானங்கள் இருக்கின்றன. இங்கிலாந்திலே வாக்குச் சீட்டுப்போடும் உரிமை சிலருக்கில்லை. பிரான்ஸ் தேசத்திலே எல்லாரும் சீட்டுப் போடலாம். அமெரிக்காவிலே பல ஜில்லாக்களிலே பெண்கள் ஜனஸபைக்குச் சீட்டுப் போடுகிருர்கள். இந்த முறையைத் தேசமுழுமைக்கும் பொதுவாக்கி, ராஜ்யத்தில் ஆணையும் பெண்ணையும் நிகராக்கிவிடவேண்டும் என்று அந்த நாட்டிலே மிஸ்டர் ஹியூஸ், மிஸ்டர் வில்ஸன் போன்ற பெரிய செல்வாக்குடைய தந்திரிகள் விரும்புகிருர்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் அமெரிக்காவில் எல்லா நாடுகளிலும் பெண்சீட்டு வழக்கமாய் விடும் என்று தோன்றுகிறது. வாக்குச் சீட்டே புருஷ லக்ஷணமென்று மேற்கு தேசத்தார் சொல்லிக்கொண்டு

வந்தார்கள். இப்போது பெண்ணுக்குக்கூட அந்த உரிமை இல்லாவிட்டால் இழிவு என்று தீர்மானம் செய்துவருகிறார்கள்.

10

மிருகங்களை நாகரீகப் படுத்தும் வழி

"ஸர்க்கஸ்" கம்பெனிகளிலே புலி, சிங்கம் யானை, கரடி முதலியவைகளைப் பூனைக்குட்டிகள் போலே பழக்கி வைத்துவிடுகிறார்கள். "கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்; கரடி வெம்புலிவாயையும் கட்டலாம்; ஒரு சிங்க முதுகின்மேல் கொள்ளலாம்; கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்" என்று தாயுமானவரும் சொல்லியிருக்கிறார். மனுஷ்ய சரித்திரம் எழுதப்படத் தொடங்கிய காலத்திற்கு முன்னே, மனிதற்கிடையே எழுத்துத் தொழில் பழக்கப்படத் தொடங்கிய காலத்திற்கும் வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே மனிதர் மற்ற மிருகங்களுடன் போராடிப் போராடி, வென்று வென்று, தம் மேன்மையை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு விட்டனர். காட்டில் மனிதன் கிழங்குகள் பறித்துண்ணப் போனவிடத்தில் தனியாகவும், மற்ற மனிதருடனும், தனிப்பட்ட அல்லது கூட்டமாக வந்து நின்ற காட்டுப் பன்றிகளுடன் போராடி அவற்றைச் சில சமயங்களில் வென்றும், சில சமயங்களில் அவற்றாலே கொல்லப்பட்டு மடிந்தும் வந்து கொண்டிருந்தான்.

கடைசியாகக் காட்டுப்பன்றிக் குலம் தோல்வியை அங்கீகரித்துக் கொண்டது. இங்ஙனமே, கணக்கற்ற, கணக்கற்ற, கணக்கற்ற துஷ்ட மிருகங்களுடனும் பாம்புகளுடனும் போராடிப் போராடி, மண்ணுலகத்தின் மீது, மனிதனே அரசனாகவும் மற்றைய ஜந்துக்களெல்லாம் இங்கு வாழ்வதற்கு இயற்கை உரிமை இல்லாத (அதாவது, 'மனிதக் கூட்டத்தார் இஷ்டப்பட்டு உயிர் தரித்திருக்க இடங் கொடுத்தால் உயிர் வாழலாம்; இல்லாவிட்டால் ஜீவித்திருக்கும் பாத்யதை அவற்றுக்கில்லை' யென்று மஹா நீசத்தண்டனை மனித ஜாதியில் விதிக்கப்பெற்ற) அடிமைக் குடிகளாகவும் ஏற்படும் நிலைமையுண்டாயிற்று. இவற்றுள்ளே மனிதனைக் கொல்லக்கூடிய வலிமை படைத்தன சில குலங்கள்.

மனிதனுற் கொல்லப் படத்தக்க மனிதனைக் காட்டிலும் பலம் குறைந்த, ஜந்துக் குலங்கள் கணக்கற்றன, கணக்கற்றன, கணக்கற்றன, பலப்பல, பற்பல, பலப்பல, பலப்பல.

இத்தனை ஜந்துக்களையும் மனிதன் தந்திரத்தால் அடிமைப் படுத்தி விட்டான். தீயின் பலத்தால் மனிதன் மிருகங்களை ஜயித்தான். கைப்பலத்தால் ஆட்டைக் கொன்ருன். வில்லின் பலத்தால் புலியைக் கொன்ருன். தீயின் பலத்தால் யானையையும் சிங்கத்தையும் வென்ருன். முன்னொரு காலத்தில் சிங்கக் குலத்துக்கும் மனிதக் குலத்துக்கும் கொடிய போராட்டம் நிகழ்ந்தது. சிங்கக் குலம் தோற்றுவிட்டது. சிங்கத்தின் புஜபலத்தையும் வீரத்தன்மையையும் மனிதன் தீயின் சக்தியால் வென்ருன். இயற்கைத் தன் ரஹஸ்ய சக்திகளில் ஒன்றை மனிதனுடைய தந்திரத்திற்கு வெளிப் படுத்திற்று. இத்தனை கோடி, கோடி, கோடி, மிருகங்களுக்கும் இதர ஜந்துக்களுக்கும் சேர்ந்து, பூமண்டலத்தில் ஜீவலோகம் உற்பத்தியான கோடானு கோடி வருடங்களுக்கு முன்பு முதல் இன்றுவரை, தீ கண்டு பிடிக்கும் தந்திரம் தெரியாமற் போய்விட்டது.

இரண்டு சிக்கிமுக்கிக் கல் துண்டுகளை ஒன்றுக்கொன்று தட்டினுல் தீயுண்டாக்கி விடலாம். இத்தனை கோடானு கோடி அடிமை ஜந்துக்களுக்கும் இன்றுவரை இந்தச் சாதாரண யுக்தி புலப்படாமல் போனது வியப்புக்குரிய செய்தி யன்ருே? இதுபற்றியே, முற்கால ரிஷிகள் தீயை முதற் கடவுளாகப் போற்றினர் போலும். மனிதனுக்கு இங்ஙனம் கிடைத்த வெற்றியையும் பூமண்டலாதிக்யத்தையும் அவன் நியாயமான வழியில் உபயோகப்படுத்தவில்லை. குடிகளைப் பட்டினி போட்டு விட்டுத் தான் தீர்வை கறந்து வாங்கித் தன் வயிற்றில் அஜீரணமுறப் புதைக்கும் கொடுங் கோலரசனைப்போல், தன் குடிகளாகிய மிருக பக்ஷி கீடங்களில் பலவற்றைத்தின்று பிழைக்கும் ஈன வழக்கத்தைக் கைக் கொண்டிருக்கிருன். மனிதன் செய்யும் அநியாயங்களில் மாம்ஸ போஜனமே மிகவும் இழிவான அநியாயமென்று என் புத்திக்கு நிச்சயமாகப் புலப்பட்டிருக்கிறது.

மனிதன் செய்யக்கூடிய பாபங்கள் அனைத்திலும் இதுவே மிகக் கொடிய பாபம் என்று என் புத்திக்கு ஐயந்திரிபற விளங்கியிருக்கிறது.

மிருகங்களை நமக்கு ஸகாக்களாக வைத்துக்கொண்டால், அவற்றால் எண்ணிறந்த பயன்கள் எய்தலாம். அவற்றை நாம் அடிமைகள் ஆக்கி விட்டோம். ஒரு ராஜா தன் குடிகளை அடிமைகள் போல நடத்துகிறான். அவர்களுக்கு நல்ல சோறு கிடைக்காமல் இருக்கும்போது தீர்வையை உறிஞ்சுகிறான். அவர்களுக்கு ஸ்வதந்திரம் கொடுக்கவில்லை. நாகரீகம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. மற்றொரு ராஜா தன் குடிகளைத் தனக்கு ஸமானமான அந்தஸ்துடையவர்களாக மதிக்கிறான். கொஞ்சமாகத் தீர்வையை வாங்கிக்கொண்டு, குடிகளுக்குச் சோற்றுப் பயமில்லாமலும், பஞ்ச மரணங்கள் இல்லாமலும் காப்பாற்றுகிறான். அவர்களுக்கு எல்லாவித மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரங்களும் ஜீவாதார உரிமைகளும் கொடுத்து மேன்மைப்படுத்துகிறான். கல்வி, காட்சி முதலிய பல்வகைப் பயிற்சிகளாலும் அவர்களை எல்லா விதங்களிலும் எப்போதும் நாகரீகப்படுத்த விரும்புகிறான்.

முதற்சொன்ன ராஜாவுக்கு ஏதேனும் ஆபத்துக்காலம் நேரிட்டால், அப்போது அவனுடைய குடிகள் எல்லா விதத்திலும் பயன்படமாட்டார்கள். அந்த ஆபத்தை ஸகல விதங்களிலும் மிகுதிப்படுத்த முயற்சி செய்வார்கள்.

இரண்டாவதிற் சொன்ன ராஜா, தன் குடிகளை நடத்தும் நேர்மையினாலேயே மிகவும் பயம் பொருந்தியவனாய், எவ்வித ஆபத்திற்கும் உட்படாமலே நல்வாழ்வு வாழ்ந்திருப்பான்.

மனிதன், மிருகங்களாகிய தன் தோல்வியுற்ற குடிகளின் விஷயத்தில், இரண்டாவது சொன்ன ராஜாவைப்போல் நடந்துகொள்ளாமல் முதற் சொன்ன ராஜாவைப்போல் நடந்துகொண்டு வருகிறான். மிருகங்களும் பரஸ்பரம் தின்னுகின்றன என்பதைச் சில மனிதர் தாம் செய்யும் மாம்ஸ போஜனத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லுகிறார்கள். "யதா ராஜா, ததா ப்ரஜா," அரசன் எப்படியோ, அப்படியே குடிகளும். அரசனே குடிகளைத் தின்றால், குடிகள் தம்மால் இயன்றவரை கொன்று தின்னாமல் விடுவார்களா ?

மிருகங்கள் ஸர்க்கஸ் கம்பெனியில் பழக்கப்பட்டு வரும் மாதிரியைப் பார்த்தால், அவற்றின் உதவியைக் கொண்டு நாம் எத்தனையோ புதிய புதிய வழிகளில் காரிய ஸாதனை செய்து கொள்ள வழிகள் கண்டு பிடிக்கலாம் என்பது விளங்குகிறது.

அவற்றைத் துணைவர்போல நடத்தி மிகவும் வலிய வாழ்வு வாழ்வீர்களா ? அன்றி, அவற்றை அடிமைகளாக நடத்தி வருத்துவீர்களா ? மனிதர்களே, உங்களுக்கு எந்த வழி ஸம்மதம் ?

உண்மையாக, அவற்றை நாகரீகப்படுத்தி அவற்றால் வாழ்வைப் பல துறைகளிலும் அதிகப்பயன்படச் செய்ய விரும்புவீர்களேயானால், அதற்கு ஓர் மார்க்கம்தான் இருக்கிறது. அதாவது அன்பு.

மிருகங்களைச் சீர்திருத்தல்

மனிதனைச் சீர்திருத்த லக்ஷத்தொன்று உபாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மிருகங்களைச் சீர்திருத்த நாம் முயற்சி செய்யவில்லை.

கோயில், குளம், அரண்மனை, நீதிஸ்தலம், வீடு, மன்று முதலிய எண்ணற்ற விதங்களால் மனிதர் தம்மைத் தாமே சீர்திருத்திக்கொள்ள முயல்கின்றார்கள். பள்ளிக்கூடமே உபாயம் என்றும் ஸகல மனுஷ்யருக்கும், எழுத்துப் படிப்புச் சொல்லித் தீரவேண்டும் என்றும் ஐரோப்பியக் கல்வி நிபுணர்கள் ஸித்தாந்தம் பண்ணுகிறார்கள். இது நிற்க, மிருகங்களையோ, முதலாவது தின்கிறோம். ஆடு, மாடு, கோழி, காடை, கவுதாரி, புறா, குயில், குருவி, வாத்து, பன்றி, மான் முதலிய பல ஜந்துக்களை உயிரோடு வெட்டித் தின்கிறோம்; வேட்டையாடுகிறோம். யானை முதல் முயல் வரை பல ஜந்துக்களை, புலி, கரடி, சிங்கங்களைத் துஷ்ட மிருகங்கள் என்றும், ஊரும் பாம்பு தேள் முதலியவைகளை துஷ்ட ஜந்துக்கள் என்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். ஏன் ? அவை நம்மைக் கொல்வதனாலே.

எத்தனையோ ஜந்துக்களை நாம் கொல்லுகிறோம். நமக்கு மிருக பாஷைகளில் என்ன பெயரோ ? துஷ்ட மனிதன் என்ற பெயரிருக்கலாம். பசுக்களையும் மாடுகளையும் நாம் வதைக்கிறோம். நமக்கு வதைப்பதில் எத்தனை ஸ்வதந்திரமோ அவ்வளவு ஸ்வதந்திரம் அவற்றிற்கும் உண்டு. நீ மிருகத்தைவிட அதிகப் புத்திசாலியென்று நினைத்தால்

அதைச் சீர்திருத்து. அப்படியே, சீமையில் சில குரங்குகளைச் சில ஸர்க்கஸ் கம்பெனியார் கால் சட்டை, கோட், தொப்பி, கண்ணுடி, பூட்ஸ் வகையரு மாட்டி, சாராயம் கொடுத்து, ஸிகரெட்டுப் பிடிக்கச் சொல்லி, உடுப்பு மாட்டி, உடுப்புக் கழற்றி, மேஜையிற் தீனி தின்று, அமளிப்படுத்தும்படிக் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறுர்கள். ஆனுல் அதைக்காட்டி காசு வாங்கி மனிதன் பிழைத்திருக்கிறுன்.

இரக்கத்தைக் காணேம். அதைப் பரஸ்பரம் ஹிம்ஸை இல்லாமல் எல்லாம் எல்லாவற்றின் ஹிதார்த்தமாகத் தாழ்விக்க உபாயம் உண்டாக்கலாம். நமது முன்னோர் பசுவை மாதா என்று சொல்லி வணங்கினுர்கள். நாம் அவர்களை (ஈக்வாலிடி) ஸமத்வம், (லிபர்டி) விடுதலை, (ப்ரெடெர்னிடி) உடன்பிறப்பு தெரியாத மூடர்கள் என்று சொல்லி மேற்படிப் பசுக்களைக் கறி சமைத்துத் தின்ன இச்சிக்கிறேம். அதன் பாலை ஊட்டி நம்முடைய குழந்தைகளை வளர்த்தோம். ஏன் ? நினைப்பில்லாமல்.

போடா !

வெள்ளைக்காரன் சொன்னுன் ; " யோக்கியதை உத்தம மார்க்கம் " ; நியாயமான வார்த்தை.

மாட்டை நாம் தாய் போலே நினைப்பது யோக்யதையா ? கறி சமைத்துத் தின்பது யோக்யதையா ? குயில் பாடுகிறது. கந்தருவர் கேட்டுத் தலை அசைக்கிறுர்கள். நீ ஏன் அம்பு போட்டு அதைக் கொல்லுகிறுய் ?

மிருகங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் போட்டு அவற்றிற்கு நல்ல வழி காண்பித்து அவற்றைச் சீர்திருத்துதல் மிகவும் அவசியம். ஆனுல் ' ஹிந்துக்கள் அத்தனை பேருக்குமே இன்னும் பள்ளிக்கூடம் போடவில்லையே ? ஹிந்துக்களில் நூற்றுக்குப் பதினெருவர் மாத்திரமே எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் என்று கேள்விப்பட்ட ஞாபக மிருக்கிறதே. அப்படியிருக்க அதற்கு முன்பு, மிருகங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் போட முற்படலாமோ ' என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம். அங்ஙனம் கூறலாகாது.

ஏனென்றுல், நம்முடைய கடமையை நாம் செய்ய வேண்டும். நாம் கூடுமானுல், ஹிந்துக்களுக்கும் பள்ளிக்

கூடம் போடுவோம். அவர்கள் சரிப்பட்டு வரவில்லையானால், மிருகங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம்போட்டு அவைகளைச் சீர்திருத்தும்போது, அதை ஹிந்துக்களும் மற்ற ஜாதியாரும் கண்டு பயனடையக் கூடும்.

தன்னைத்தானே திருத்திக்கொள்ளாதவன் பிற ஜந்துக்களைத் திருத்த அதிகாரம் பெற மாட்டான். தன்னைத்தானே திருத்திக் கொள்வதே பிரதானம். தன்னைத் திருத்தி அமரனாகச் செய்துகொள்க. அதுவே ஒருவன் செய்ய வேண்டிய தலைமைத் தொழில்.

மிருகங்களும் பக்ஷிகளும்

"கொல்லா விரதம் குவலய மெல்லாமோங்கி
எல்லார்க்கும் சொல்லுவதென் இச்சை பராபரமே"

—தாயுமானவர்.

லௌகிக விஷயங்களில் மஹா நிபுணரும், சிறந்த வேதாந்தப் பயிற்சியுடையவருமாகிய என் நண்பரொருவர் (அவருக்குக் "கோபால பிள்ளை" என்ற புனைப்பெயர் சூட்டுகிறேன்) இன்று பகல் நேரத்தில் என்னிடம் வந்து சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் என்னிடம் சொன்னார் :—"நீங்கள் பத்திரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவதில், எந்த வகுப்பினருக்கும் மன வருத்தம் நேரிடாதபடியாக எழுதுவதே நன்று. "இன் சொலால் அன்றி இரு நீர் வியனுலகம் வன்சொலால் என்றும் மகிழாதே." பிறருக்குக் கோபம் ஏற்படாத வகையில் எவ்வளவோ எழுத இட மிருக்கிறது. உலகத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பதும், உலகத்தாருக்கு உங்களால் இயன்றவரை நன்மை செய்ய வேண்டுமென்பதுமே, நீங்கள் பத்திரிகைக்கு வியாசங்கள் எழுதுவதின் நோக்கம். அந்த நோக்கம் விரைவில் நிறைவேற வேண்டுமானால், நம்முடைய கொள்கைகளைச் சிறிதேனும் கோபமில்லாமலும், ஆத்திரப்படாமலும், பிறர் யாவரேயாயினும் அவர் மனம் சிறிதேனும் நோவாமலும், முற்றிலும் இன் சொற்களால் எழுதுவதே சிறந்த வழியாகும்" என்றார்.

இது கேட்டு நான் :—" மிகவும் நன்ருகச் சொன்னீர்கள் இதுவே என் சொந்த அபிப்பிராயமும். ஆனுலும், ஸ்திரீகளின் நிலைமை, கீழ்ச் சாதியாரின் நிலைமை—ஏழைகளின் நிலைமை, மிருக பக்ஷிகளின் நிலைமை—இவற்றைக் குறித்து எழுதும்போது, மேற்படி மாதர் முதலான எளிய வகுப்பினருக்குச் சிறிதேனும் ஈரம் இரக்கமின்றிக் கொடுமைகள் செய்யும் மக்களின்மீது சில சமயங்களில் என்னையும் மீறி எனக்குக் கோபம் பிறந்துவிடுகிறது. ஆனுல், இந்தக் கோபத்தையும் கூடிய சீக்கிரத்தில் முயற்சிபண்ணி அடக்கி விடுகிறேன். நீங்கள் சொன்ன விதியையே எப்போதும் பரிபூரணமாக அனுஷ்டிக்க முயலுகின்றேன். ஏனென்ருல், கோபச் சொற்கள் நமது நோக்கத்தின் நிறைவேறுதலுக்கே, நீங்கள் குறிப்பிட்டவாறு, தடையாகி முடிகின்றன. ஆடு மாடு தின்போரை நாம் வாய்க்கு வந்தபடி வைதால், அதினின்றும் அவர்களுக்கு நம்மீது கோபம் அதிகப்படுமே யொழிய, அவர்கள் மாம்ஸ பக்ஷணத்தை நிறுத்த வழியுண்டாகாது. தக்க நியாயங்கள் காட்டுவதும் அவர்களுடைய காருண்யத்தை நாம் கெஞ்சுவதுமே மனிதர் நாம் சொல்லும் கக்ஷியை அங்கீகரிக்கும்படிச் செய்யும் உபாயங்களாம்" என்றேன்.

அப்போது என் நண்பர் :—" மிருகங்களைக் கொன்று தின்னும் அநியாயத்தை நினைக்கும்போது, எனக்கும் அடக்க முடியாத வயிற்றெரிச்சல் உண்டாகத்தான் செய்கிறது. அவற்றை வெட்டும்போது, நீங்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறீர்களா ? ஆட்டை வெட்டப்போகும் ஸமயத்தில், அது தலையை அங்குமிங்கும் அசைத்து விட்டால் வெட்டு சரியாக விழாதென்பதை உத்தேசித்து, அதன் வாய்க்கெதிரே பச்சைக் குழையைக் காட்டுகின்ருர்கள். அது குழையைத் தின்பதற்காக முகத்தை நேரே நீட்டும் சமயத்தில் திடீரென்று ஒரே வெட்டு வெட்டி அதன் தலையைத் துண்டித்து விடுகிருர்கள். அங்ஙனம் வெட்டும்போது பார்த்தால் வெட்டுவோனிடம் நமக்கு மிகுந்த குரோதம் உண்டாகத்தான் செய்கிறது. அவனை க்ஷமிப்பது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. இத்தனை சுலபமாக ஒரு ஆட்டை வெட்டிக் கொன்று தீர்த்துவிடுகிருர்கள். ஒரு ஆட்டிற்கு உயிர் அளிக்க இவர்களால் முடியுமா ?

" சில தினங்களுக்கு முன்பு, சங்கரநயினர் கோயிலுக்கருகே ஒரு கிராமத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்கே ஒரு மாடன் கோயிலில் பெரிய ஜனத்திரள்கூடி பூசை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மாடசாமி யார் தெரியுமோ ?

அந்தக் கிராமத்தில் பல வருஷங்களின் முன்னே ஒரு மறவன் இருந்தானும். அவன் கொலே, களவு முதலிய செயல்களில் மிகுந்த வீரனுகவும் ஏழை எளியோர் மீது மாத்திரம் கிருபை யுடையவனுகவும் இருந்தானும். அவன் செத்த பின், அவனே அந்த இடத்தில் ஸமாதிவைத்து, அந்த ஸமாதியில் ஓர் கோயில் கட்டி, அந்த மறவனேயே மாடசாமியாகச்செய்து, அந்தப் பக்கத்துக் கிராமத்தார் கும்பிட்டு வருகிருர்கள். அந்தக் கோயிலில் வேடிக்கை பார்க்கும் பொருட்டாக நான் சில சிநேகிதர்களுடன் போயிருந்தேன். அங்கே இருநூறு, முந்நூறு கழுமரங்கள் நாட்டி அவற்றில் ஆடுகளேக் கோத்து வைத்திருக்கிருர்கள். அந்த ஆடுகள் கழுமரங்களில் குற்றுயிராகத் துடித்துக் கொண்டிருக்கையிலே நான் பார்க்கவில்லே, அப்போது பார்த்தால் என் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்குமோ, அறியேன். அவை செத்துப்போய் இரத்தமும் நிணமும் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கையிலே நான் பார்த்தேன். அந்தக் காட்சியை நினேக்கும் போது, இப்போதும் என் உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்கிறது. ஆஹா ! என்ன கொடும்பாவம் ! என்ன மஹாபாதகம் !" என்று கூறி, என் நண்பராகிய கோபால பிள்ளே மிகவும் பரிதாபப்பட்டார்.

அப்போது நான் சொன்னேன் :—" சில தினங்களின் முன்பு பாரஸீகத்தின் பொம்மை ராஜாவாகிய ஷா சக்கிர வர்த்தி பாக்தாது நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்தாராம். அதாவது, அவர் ஐரோப்பாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் பண்ணி விட்டுத் தம் தேசத்திற்கு வருகையிலே பாக்தாது நகரத்திற்கு விஜயம் பண்ணிஞராம். அப்போது, அவருடைய வரவை அலங்கரிக்கும் பொருட்டாகப் பாக்தாது நகரத்தில் 80 ஆடோ 100 ஆடோ வெட்டப்பட்டதாக சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் தந்தி சமாசாரம் வந்திருந்தது. அதைப் படித்தபோது என் வயிற்றில் நெருப்புப் பந்தம் விழுந்தது போலிருந்தது. ஆனல், நமது தேசத்துச் சில்லரைத் தெய்வங்களின் கோயில் களிலே பூஜைதோறும், சில இடங்களில் 1,000 ஆடு 10,000 ஆடு வீதம்கூட வெட்டுப்படுவதை நினேக்கும்போது எனக்கு அடக்க முடியாத கோபமுண்டாகிறது.

" திருநெல்வேலிக்கருகே 'குரங்கிணியம்மன்' கோயில் என்று ஒரு கோயில் இருக்கிறது. அங்கு வருஷோத்ஸவ காலங்களில் கணக்கில்லாத ஆடுகள் வெட்டப்படும் என்று கேள்விப்படுகிறேன்".

" இதேமாதிரி சென்னைப் பட்டணத்திற்கருகே ஒரு கிராமத்தில் ஒரு அம்மன் கோயில் இருக்கிறது. இன்னும் நாடு முழுமையிலும் இம்மாதிரியான கோயில்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவற்றில் நடக்கும் கொலைகளைத் தடுக்கும்படி அந்தக் கோயில் தர்மகர்த்தாக்களையும் பொதுஜனத் தலைவர்களையும் காலில் விழுந்து கேட்டுக்கொள்வதாகப் பத்திரிகைக்கு எழுதப்போகிறேன். கோபச்சொற்கள் சொல்வதிலும் வைவதிலும் காரியம் இல்லை, என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே ? நாம் என்ன செய்வோம் ?" என்றேன்.

இங்ஙனம் நெடுநேரம் ஜீவநாசத்தின் அநியாயத்தையும் அதனால் மனிதருக்குண்டாகும் எண்ணற்ற பாவங்களையும் அவற்றால் உண்டாகும் நோய்சாவுகளையும் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்தச் சம்பாஷணை முழுவதையும் இங்கு எழுத இடமில்லை, எனினும், நான் கோபால் பிள்ளையிடம் வாக்குக் கொடுத்தபடியே இங்கு வேண்டுதல் செய்கிறேன் : " தமிழ் நாட்டு ஜனத்தலைவர்களே, உங்கள் காலில் வீழ்ந்து கோடி தரம் நமஸ்காரம் செய்கிறேன். மாம்ஸ பக்ஷணத்தை நிறுத்துவதற்கு வழி செய்யுங்கள் ".

ஓநாயும் வீட்டு நாயும்

தென் இந்தியாவிலுள்ள மன்னார் கடற்கரையை யடுத்த ஒரு பெருங்காடு இருக்கிறது. அக் காட்டிற்கும் அதை சுற்றியிருந்த அநேக கிராமங்களுக்கும் அதிபதியாய் ஒரு பாளையக்காரர் இருந்தார். அவர் பெயர் உக்கிரசேனப் பாண்டியன். அவர் யுத்தப் பிரியர். அவர் புலி, கரடி, யானை, சிம்மம் முதலான காட்டு மிருகங்களை வேட்டையாடுவதில் சமர்த்தர். பலவகையான வேட்டை நாய்கள் அவரிடத்தில் இருந்தன. அதிகாலையில் ஒருநாள் அவர் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார். தான் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி வளர்த்துவந்த 'பகதூர்' என்ற ஒரு நாயைத் தன்கூடக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றார். அந்த நாயானது வெகுகாலமாய்க் காட்டிலே இருந்தபடியால் அந்தக் காட்டில் யதேச்சையாய்ச் சுற்றித்திரிய சமயம் வாய்த்தவுடனே ஆனந்தபரவசப் பட்டுக் கண்கண்ட விடத்திற்கெல்லாம் ஓடியது.

'பகதூர்' பார்வைக்கு அழகாய் இருந்தது. மிகுந்த சதைக் கொழுப்பு அதற்குண்டு. அதன் உடம்பு தினந்தோறும் கழுவப்பட்டு வந்ததால் தளதளப்பாய் இருந்தது அக்காட்டில் ஓநாய்கள் விசேஷமாய் இருந்தன. ஓநாய் வேட்டை தன் அந்தஸ்துக்குத் தகாதென்பது உக்கிரசேனனுடைய கொள்கை. அக்காரணத்தாலேதான் அந்த ஆரண்யத்தில் ஓநாய்கள் நிர்ப்பயமாய்ச் சஞ்சரித்தன. அன்று ஒரு ஓநாய் தன் வழியில் குறுக்கிட 'பகதூரை'ப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு அத்துடன் சம்பாஷிக்க விருப்பங் கொண்டது.

ஓநாய்.—ஹே ஸஹோதரா, நான் உன்னைச் சில கேள்விகள் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். எனக்குத் தயவுசெய்து விடைகள் அளிப்பாயா ?

வீட்டுநாய்.—அடா ஓநாயே, நாம் நம்முடைய அந்தஸ்துக்குக் குறைவான எந்த நாயோடும் ஸ்நேஹம் பாராட்டுவதில்லை. ஆயினும், உன்மேல் நம்மை யறியாமலே நமக்குப் பிரீதி ஏற்படுகிறபடியால் நீ கேட்கும் கேள்விகளுக்கு ஜவாப் சொல்ல ஸம்மதித்தோம்.

ஓநாய்.—ஐயா, உம்முடைய அந்தஸ்தென்ன ? நீ வஸிக்கும் இடம் எங்கே ? இக்காட்டிற்கு வந்த காரணமென்ன ? உமக்கு இவ்வளவு சுகமான வாழ்க்கை எங்ஙனம் ஏற்பட்டது ?

வீட்டுநாய்.—நாம் உக்கிரசேன பாண்டியனிடத்தில் இருக்கிறோம். அவர் நமக்கு ராஜோபசாரஞ் செய்துவருகிறார். நமக்கும் அவரிடத்தில் பக்தியுண்டு. நம்மை அவர் மற்றெந்த நாய்களைக் காட்டிலும் மேலாக மதித்துவருகிறார்.

ஓநாய்.—அண்ணா, என் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா ? காற்றிலும், மழையிலும், வெயிலிலும் அலைந்து திரிந்து கஷ்டப்பட்டு இரை தேடவேண்டியிருக்கிறது. பசியின் கொடுமையைச் சகிக்கமுடியாததாய் இருக்கிறது.

வீட்டுநாய்.—தம்பி, உன்னுடைய ஊழ்வினைப் பயனை நீயே அனுபவித்துத் தீரவேண்டும். பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியத்தின் பலனாய் நமக்கு இப்போது இந்தப் பதவி கிடைத்தது.

ஓநாய்.—நாயாரே, நானும் உக்கிரசேனனுடைய நட்பை நாடி வரலாமா? சுகதுக்கங்களே ஸமரஸமாய் இருந்தால் மாத்திரமே இவ்வுலக வாழ்வு சகிக்கத் தக்கது. என்னுடைய கஷ்டகாலத்திற்கும் ஓர்வரையறை வேண்டும்.

வீட்டுநாய்.—நல்லதப்பா, என்கூட வா.

இருவரும் சம்பாஷித்துக்கொண்டே வழி நடந்தார்கள். திடீரென்று ஓநாய்க்கு ஒருச் சமுசயம் தோன்றிற்று. பகதூரின் கழுத்தைச் சுற்றி அகலமான தழும்பு இருந்தது. ஓநாய் அதைப் பார்த்தவுடன் ஒரு கேள்வி கேட்டது.

ஓநாய்.—பகதூர், உமது கழுத்தில் அவ்வளவு பெரிய தடம் படக் காரணமென்ன?

பகதூர் (வீட்டு நாய்).—ஓ, அது ஒன்றுமில்லை, எனக்குக் கழுத்தில் தங்கப்பட்டை போட்டிருந்தது. அதன் தடம் தெரியலாம்.

ஓநாய்.—அந்தப் பொன் பதக்கம் எங்கே? நீர் ஏன் அதை போட்டுக்கொண்டு வரவில்லை?

பகதூர்.—என்னை வெள்ளிச் சங்கிலியால் கட்டும்பொழுது தான் அதை என் கழுத்தில் போடுவார்கள்.

ஓாநய்.—உம்மை ஏன் கட்டவேண்டும், யார் கட்டுகிறார்கள்?

பகதூர்.—என்னுடைய எஜமானன் என்னைக் கட்டுவார். அவரைப் பார்க்கவரும், மனிதர்கள் என்னைக்கண்டு அஞ்சாதிருக்கும்படி என்னைக் கட்டிவைப்பார்.

ஓநாய்.—தூ! பிரஷ்டப் பயலே! என்னை நீ ஏமாற்றப் பார்த்தாய். உன் பிழைப்பும் ஒருபிழைப்பா? நீ ஒரு அடிமையாய் இருந்தும் மெத்த ஜம்பமாய்ப் பேசினாய்; நான் சுதந்திரப் பிரியன். எனக்கு எஜமானனும் இல்லை, சங்கிலியும் இல்லை. கஷ்ட வாழ்வாய் இருப்பினும் நான் சர்வ சுதந்திரன். யதேச்சையாய் எங்கும் செல்வேன், எதையும் தின்பேன், எதையும் கொல்வேன், எவரோடும் சேர்வேன். பராதீனம் பிராண சங்கடம்; ஒருவருடைய ஆக்கினைப்படி வரவோ, போகவோ, உண்ணவோ, உறங்கவோ, மலம்ஜலம் கழிக்கவோ ஸம்மதித்து இருப்பவன் மகா நீசனாய் இருக்கவேண்டும்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பகதூர் வெட்கமடைந்து திரும்பிப் பாராமல் ஓடிப்போய்விட்டது.

11

புதிய உயிர்

"இவ்வுலகத்தில் மனிதனுக்கு ஏற்படக்கூடிய வலிமைகளையெல்லாம் எனக்கு நான் உண்டாக்கிக் கொள்வேன். மனிதனுக்கு வசப்படக் கூடிய செல்வங்களையெல்லாம் எனக்கு வசமாக்கிக் கொள்வேன். மனிதனுக்கு விளையக்கூடிய அறிவுகளை யெல்லாம் என்னிடம் விளைவித்துக் கொள்வேன். மனிதனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய இன்பங்களை யெல்லாம் நான் தேடி அனுபவிப்பேன். சர்வ சக்தி பெறுவேன்"

என்று மனத்திலே ஒரு நிச்சயம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மாக்ஷிமை பெறுவதற்குத் தீராத விருப்பமும் துணிவுமே வழி. வேறுவழியில்லை. ஒருவன் தெய்வ பக்தியுள்ளவனாக இருந்தாலும், நாஸ்திகனாக இருந்தாலும் இந்த வழியை அனுசரிக்கலாம். நாஸ்திகன் அறியக் கடவதுயாதெனில் :

இவ்வுலகம் நமது தாய் என்பது.

" உலகம் என்னிடம் பகைமையுடைய வஸ்துவில்லை. உலகவனத்தில் நான் ஒரு மலர்......உலகம் என் அறிவுக்கு வசப்படுவதை அனுபவத்திலே கண்டிருக்கிறேன். உலகம் என்னிடம் அன்பு பூண்டது. " இந்தச் செய்தியை ஸாமான்ய மதியையுடைய எவனும் தன் உள்ளத்திலே பதியச் செய்து கொள்ளுதல் சிரமமில்லை. உலகம் நமக்குப் பிரதிகூலமாக இருந்தால், இங்கே மூன்று க்ஷணங்கள் கூட உயிருடன் வாழ முடியாது ; ஆனால், "உலகம் நமக்கு நோய் உண்டாக்குகிறதே, இறுதியில் நம்மைக் கொன்றுவிடுகிறதே ; இதை நம்மிடம் அன்பு பூண்டதாக எங்ஙனம் சொல்லலாம் ?" என்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம்.

உலகம் நம்முடைய தாய், அது நமக்குத் துன்பங்கள் விளைவிக்கும்போது நமக்குப் பாடங்கள் கற்றுக் கொடுக்கிறது. மூடக் குழந்தையைத் தாய் அடிப்பது போலவும், கட்டி புறப்பட்ட சதையை ரண வைத்தியன் அறுத்தெறிவது போலவும் உலகம் நம்மைத் துன்பப்படுத்துகிறது. பெருந் துன்பமடைந்து அதனால் பரிசுத்த நிலைபெற்ற மேதாவிகள் எல்லோரும்

இவ்வுண்மையைக் கண்டு கூறியிருக்கிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக ஏழைத்தனம் பெரிய துன்பங்களிலே ஒன்றென்பது மனித ஜாதியின் பொது அனுபவம். எனினும் இதைக் குறித்து விக்டர் ஹ்யூகோ என்ற பிரான்ஸ் தேசத்து ஞானியொருவர் பேசும் போது ''வறுமைத் தீயிலேயே சக்தியில்லாத மனிதர் அழிந்து போகிறார்கள். சத்துடையவர்கள் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் போல் தேறிச் சுடர் வீசி மாண்பு பெறுகிறார்கள்'' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நோயிலே செத்தவன் போக, அதிலிருந்து நன்றாகத் தேறியெழுந்தவன் அறிவிருந்தால் முன்னைக் காட்டிம்தான் அதி[illegible] கநிலையில் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்வான் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் நோய்க் குறிகளெல்லாம் உடலுக்குள் இருக்கும் விஷத்தை வெளியேற்றிச் சுகந்தரும் பொருட்டாக இயற்கையால் செய்யப்படும் உபாயங்களே யாகுமென்று சிறந்த வைத்தியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸூக்ஷ்ம ஞானத்திலே நாட்டமில்லாத ஐரோப்பிய 'ஸயன்ஸ்' காரர்கூட அடியிலே பூச்சி நிலையிலிருந்து உயிர் மேன் மேலும் படிப் படியாக ஏறி, மனித நிலை பெற்றிருப்பதை நோக்கும்போது உயிர்களை மேன்மைப்படுத்த வேண்டும் என்பதே இயற்கையின் உட்கருத்தென்பது தெளிவாகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஜந்துக்கள் செய்யும் போராட்டங்களும், அவைபடும் துன்பங்களும் அவற்றின் உயர்வுக்காகவே ஏற்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும் அங்கீகாரம் செய்து கொள்கிறார்கள். இங்ஙனம் நம்மை உயர்வுறச் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய இயற்கைக்கு நாமும் அறிவுத் துணிவினாலே உதவி புரிவோமானால் அவ் உயர்வு விரைவிலே கை கூடும்.

வீணாக அஞ்சுவதிலே பயனில்லை. இவ்வுலகம் நம்மிடம் கருணையுடையது என்பதை நாஸ்திகரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஒப்புக் கொண்டால் அவர்களுக்கு நல்லது.

தெய்வ பக்தியுடையோர்

இனி, தெய்வபக்தி யிருப்பதாக வாயினாலே சொல்லிக் கொண்டு, வெள்ளிக்கிழமை தோறும் கோயிலுக்கு அபிஷேகம் பண்ணி வைப்பவர்களிலேயும் பெரும் பான்மையோர் உண்மையான பக்தி கொண்டவரில்லை. தெய்வ பக்தி உண்

மையா, பொய்யா என்பதை அறிந்துகொள்ள ஒரு சுலப மான வழியிருக்கிறது. தீராத தைரியம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். எதற்கும் அஞ்சாத தைரியமே உண்மையான தெய்வபக்திக்கு லக்ஷணம். அஃதில்லாத பக்தி தேங்காய்க்கும், சர்க்கரைப் பொங்கலுக்கும் வீண்செலவு.

தெய்வம் உண்டா ?

தெய்வம் உண்டென்று நீ நம்புகிறாயா ? உண்டானால் அது சர்வ சக்தியுடையது. அது என்னைப் படைத்தது. நானே என்னை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அது என்னைக் காக்கின்றது. எனது செய்கையாலே நான் உயிர் பிறக்கவில்லை. அதையே சரணடைவேன். இனி எதற்கும் பயமில்லை. அதை நான் பரிபூர்ணமாகச் சரணடைந்தால் அதன் சக்திகளெல்லாம் என்னிடத்திலே தோன்றும். 'மேருவைச் சேர்ந்த காக்கையும் பொன்னிறமடையும்'; அதனால் அமரத் தன்மை பெறுவேன். இவ்விதமாக ஒருவன் மனத்தை உறுதி செய்துகொண்ட பிறகு அவ்வுறுதிக்கு இணங்கும்படித் தன் செய்கைகளையெல்லாம் மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

அடிப்படை

முதலாவது, நோய் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நோயுள்ள உடம்பு பயனில்லை. நோயை ஒருவன் தனது மனோ பலத்தாலே நீக்கி விடலாம். நல்ல காற்று, நல்ல நீர், ஒளி வெயில், இவற்றிலே உடம்பு பழகவேண்டும். நாள்தோறும் ஏதேனும் ஓர் காரியத்திலே உடல் வெயர்க்கும்படி உழைக்க வேண்டும், இது புதிய உயிர் கட்டுவதற்கு அடிப்படை.

உணவு

இரண்டாவது, நல்ல உணவு தேடி உண்ணவேண்டும். சுத்தமாகவும், ருசியாகவும் வயிறு நிறைய உணவு கொள்ள வேண்டும். "மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும்" நமது தேசத்து ஜனங்களுக்கு உணவைக் குறைக்கும்படி உபதேசம் செய்தல் அவசியமில்லை. உணவு மிகுதியால் நோய்ப்படும் கூட்டத்தார் நமது தேசத்திலில்லை. உணவுக் குறைதான் இங்கே இருக்கும் சங்கடம். ஹேர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் என்ற ஆங்கில சாஸ்திரி கல்வியைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதி யிருக்கிறார். அதிலே குழந்தைகளுக்கு ஊண் மிகுதியால்

உண்டாகும் நோய்களைக் காட்டிலும் ஊண் குறைவால் உண்டாகும் நோய்களே மிகவும் கொடியன என்றும் சொல்லு கிறார். ஊண் மிகுதிக்கு இயற்கையிலே மாற்றுண்டு. ஊண் குறைவுக்கு மரணந்தான் மாற்று. "உண்டவன் உரஞ் செய்வான்". பரிசுத்தமான உணவுகளை நிறைய உண்ணுதல் வேண்டும். இனிய பழங்கள் நாள்தோறும் உண்ணத்தக்கன. உணவுக்குப் பணம் எந்த உபாயத்தாலேனும் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். தேகத்திலே உழைப்பும், மனத்திலே தைரியமும் இருந்தால் பணந்தேடுவது கஷ்டமுமில்லை. சோம்பேறியாக ஒருவன் நிறையப் பணத்தைக் குவித்து வைத்துக் கொண்டு அக்கம் பக்கத்து ஜனங்கள் பட்டினி கிடந்து சாவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது மிகவும் கொடிய பாவம்.

செல்வர் கடமை—சமூகம்

நமது நாட்டுச் செல்வர்கள் இவ்விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். உன் சொத்தை எல்லோருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு நீ ஏழையாக வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. கைத் தொழில்களும் வியாபாரங்களும் ஏற்படுத்தி அக்கம் பக்கத்தாரிடம் சரியானபடி வேலை வாங்கிக்கொண்டு சரியானபடி கூலிகொடு. உனக்கும் நல்ல லாபம் கிடைக்கும், கூலி குறையக் கொடுக்கும் முதலாளி லக்ஷ்மி தேவியைக் காலால் உதைக்கிறான். அவன் மகன் தரித்திரத்திலும் நோயிலும் வருந்துவான். சகல ஜனங்களுக்கும் வயிறு நிறைய உணவு கிடைக்காத ஊரில் வாழும் செல்வர்களெல்லாம் திருடர்; அங்கே குருக்களெல்லாம் பொய்யர்; பண்டிதரெல்லாம் மூடர். மேன்மை நிலை பெறவேண்டுமானால் கைத்தொழில்கள் பெருகும்படிச் செய்யவேண்டும். சாத்தியமில்லையென்று சொல்லி ஏங்குவதிலே பயனில்லை. எப்படியேனும் செல்வத்தைவளர்க்க வேண்டும். மிச்சம் மற்றொரு முறை சொல்லுகிறேன்.

12

ஜெர்மனியில் ரவீந்திரநாதரின் நாடகம்

ஜெர்மனியில் மெய்ன் நதிக் கரையிலுள்ள ப்ராங்க்போர்ட் நகரத்தில் சென்ற நவம்பர் 27-ஆம் தேதியன்று ஸ்ரீமான்

ரவீந்திரநாத் டாகூரின் புதிய நாடகமாகிய " இருட்டறை வேந்தன் " என்பது ஜெர்மானிய பாஷையில் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் ஏற்கெனவே டாகுரின் நாடகங்கள் சில முறை நடித்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஐரோப்பாவில் இதுதான் முதல் முறையென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்தியாவின் நாகரீகம் உலகத்தில் பரவுவதற்குத் தொழில் புரியும் நமது காலத் தொழிலாளிகளில் ரவீந்திர பாபுவை முன்னணியில் சேர்க்க வேண்டும்.

" நோபல் ப்ரைஸ் " என்ற வெகுமானம்

முன்பு, ரவீந்திரநாத் டாகூருக்கு " நோபல் ப்ரைஸ் " கிடைத்த செய்தியை நேயர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். இந்த வெகுமானம் ஸ்வீடன் தேசத்து வித்யா ஸங்கத்தார் மூலமாக ஒரு வித்யாபிமானி வைத்த நிதியினின்றும், அவ்வவ் வருஷத்தில் நாகரிக உலக முழுதிலும் இலக்கியத் திலும், சாஸ்திரத்திலும் மிகச் சிறந்த வித்வான்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ரவீந்திரநாத் டாகூருக்குக் கிடைத்த வெகுமதி ரூபாய்க் கணக்கில் சுமார் லக்ஷத்திருபதாயிரமாயிற் றென்பது நம்மவருக்கு நினைப்பிருக்கக்கூடும். பரிசு இத்தனை பெருந்தொகையாக இருப்பதுமன்றி, இதனைப் பெறுவோர் உலகத்து வித்வான்களில் சிறந்தோரென்ற ஸ்தானமும் ஏற்படுவதால், ஒவ்வொரு தேசத்தாரும் தத்தம் நாட்டுக் கவியரசர்களுக்கு அந்த ஸம்மானம் கிடைக்க வேண்டு மென்று விரும்புகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரிசுகளில் இலக்கியப் பரிசு (1919-ஆம் வருஷத்துக்குரியது) ஸ்விட்ஜர் லாந்து தேசத்துக் கவியாகிய கார்ல் ஸ்பித்தலர் என்பவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. 1920-ஆம் வருஷத்துக்குரிய மேற்படி ஸம்மானத்தை நார்வே தேசத்துப் புலவராகிய நட்ஹாம்ஸன் என்பவர் பெற்றிருக்கிறார்.

கார்ல் ஸ்பித்தலர்

இவர் ஸ்விட்ஜர்லாந்து தேசத்தில் லுஸெர்ன் நகரத்தில் பிறந்தவர். இவருக்கு இப்போது 75 வயதாகிறது. ஜெர்மனி தேசத்துக் கீர்த்திபெற்ற பண்டிதராகிய நியட்ஷ என்பவருக்கு ஸமானமாக இவரைச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். 1889-ஆம் வருஷத்தில் இவர் " ப்ரொமீதியஸ் ", " எபி

மெத்துஸ்" என்ற இரண்டு நூல்கள் வெளியிட்டார். இவருக்கு இந்த வெகுமானம் கிடைத்ததுபற்றி ஸ்வீடன் தேசத்திலும், இங்கிலாந்து முதலிய இடங்களிலும் சில பத்திரிகைகள் மிக ஆச்சர்யப்படுகின்றன. இவர் ஏற்கெனவே எழுதியுள்ள நூல்களில் நல்ல திறமை காண்பிக்கப்பட்டிருப்பது மெய்யேயாயினும், வயது மிகுதியால் இப்போது இவர் சக்தி குன்றிப் புதிய கவிதைப் படைப்புகள் செய்யுந் திறனின்றி யிருப்பதாக அப்பத்திரிகைகள் சொல்லுகின்றன. இங்கிலாந்திலுள்ள தாமஸ் ஹார்டி, பெர்னார்ட்ஷா, ஜான் கார்ல்ஸ்வர்த்தி என்போரும் பிரான்ஸிலுள்ள அந்தோல் ப்ரான்ஸ், ரோமாய்ன் ரோலான் முதலியவர்களும் இவரைக் காட்டிலும் இலக்கிய வெகுமதிக்கு அதிகத் தகுதியுடையோரென்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும் ஆங்கிலப் புலவர்களிலே ருட்யார்ட் கிப்ளிங் ஒருவருக்குத்தான் இதுவரை இப்பரிசு கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினின்றும், இங்கிலாந்துக்கு ஸ்வீடன் கலா ஸங்கத்தார் சரியான நியாயம் செலுத்தவில்லையென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்தக் கார்ல் ஸ்பித்தலர் என்பவரை மிக உயர்வாகக் கொண்டாடுவோர் ப்ரான்ஸ் தேசத்தில் பலர் இருப்பதாக மற்றொரு திறத்தார் கூறுகின்றனர். ஜெர்மனியிலும் இவருக்கு மிகுந்த கீர்த்தியிருந்ததாம். ஆனால் மஹா யுத்தத்தின்போது ஜெர்மானியர் பெல்ஜியம் தேசத்து நடுநிலைமைக்குப் பங்கம் விளைத்தது பற்றி இந்தப் புலவர் ஜெர்மனியை உக்ரமாகக் கண்டித்துப் பேசியதினின்றும், இவருக்கு ஜெர்மனியிலிருந்த மதிப்புக் குறைவு பட்டதாகத் தெரிகிறது.

நட்ஹாம்ஸன்

1920-ஆம் வருஷத்து நோபல் இலக்கியப் பரிசு கிடைக்கப் பெற்ற நட்ஹாம்ஸனுக்கு அது தகுமென்று கொள்ளுகிறார்கள். நுத்ஹாம்ஸூ என்பது இயற் பெயரில்லையென்றும், இலக்கியத்திற்காக இவர் தாமே எற்படுத்திக் கொண்டதோர் புனைபெயரென்றும் அறிகிறோம். இவர் 1860-ம் வருஷத்தில் எளிய தாய் தந்தையர் வயிற்றில் பிறந்தார். அவருடைய ஆரம்ப வேலைகளாகிய ஒரு காவியமும் ஒரு கதையும் 1878-ஆம் வருஷத்தில் வெளியிடப்பட்டன. ஆனால் அவற்றால் நஷ்டம் வந்ததேயன்றி லாபம் வரவில்லை. பிறகு அவர் நார்வேயிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அங்கே, ஒரு வயலில் உழவு வேலை செய்து

வந்தார். "ட்ராம்" வண்டி ஓட்டினூர். 1885-ஆம் வருஷத்தில் மறுபடி நார்வேக்கு மீண்டு, இலக்கியத் தொழில் தொடங்கினூர். மறுபடி தோல்வி ஏற்பட்டது.

பிறகு ந்யூபவுண்ட்லாந்து தீவில் மூன்று வருஷம் மீன்பிடிக்கிற படகில் வேலை செய்து வந்தார். அப்பால் "பட்டினி" என்றொரு கதை யெழுதி வெளியிட்டார். அதில் பெரும் பகுதி அவருடைய சொந்தக் கதை. அந்தப் புஸ்தகம் வெற்றியடைந்தது. அதுமுதல் அவர் வெளியிட்டுவரும் பல நூல்களால் அவருடைய கீர்த்தி உறுதிபெற்று விளங்குகிறது.

குறிப்பு :—நோபல் 'பவுதிக சாஸ்த்ர'ப் பரிசுகளில் 1919-ஆம் வருஷத்துப் பரிசு யாருக்கும் கொடுக்கபடாமல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது ; ஷை 1920-ஆம் வருஷத்துப் பரிசு ப்ரான்ஸ் தேசத்தில் ப்ரதெய் (Bretehil) நகரத்தில் ஸர்வ தேசீய நிறையளவுக் கார்யஸ்தலத்தில் தலைமை யதிகாரியாகிய மிஸ்டர் ஸி.இ. (g) கிய்யோம் என்பவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கிலிஷ் பாஷையிலுள்ள வில்லியம் என்னும் நாமமே ப்ரெஞ்சு பாஷையில் (g) கிய்யோம் என்று வழங்குதலறிக.

—

ஸ்ரீ ரவீந்திர திக் விஜயம்

"—மன்னற்குத் தன் தேச மல்லால் சிறப்பில்லை ;
கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு."

ஆஹா மனிதராகப் பிறந்தோரில் கீர்த்தி பெற்றால் மாத்திரம் என்ன ப்ரயோஜனம் ? என் நண்பர் பெயர் சொல்லப் படாத ஒருவருக்குக்கூட ஓரிடத்தில், கூட்டத்தினிடையே ஒரு கக்ஷியாருக்குள் ஒரு விதமான கீர்த்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நாளை அந்தக் கக்ஷி புகையாய்விடும். அந்தக் கூட்டம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும். அந்தக் கீர்த்தி "பொய்யாய்ப் பழங் கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப் போய் விடுமே."

கீர்த்தி யடைந்தால், மஹான் ரவீந்திரரைப்போல அடைய வேண்டும். வங்காளத்தில் மாத்திரமா ? இந்தியா முழுமையுமா ? ஆசியா முழுதுமா ? ஜெர்மனி, ஆஸ்த்ரியா, பிரான்ஸ் பூமண்டல முழுமையும் பரவின கீர்த்தி

இத்தனைக்கும் அவர் பாடிய பாட்டுகளோ வங்க பாஷையிலே உள்ளன. வெறும் மொழிபெயர்ப்புகளைத்தான் உலகம் பார்த்திருக்கிறது. அதற்குத்தான் இந்தக் கீர்த்தி.

ஜர்மனியிலே, இவருடைய அறுபதாம் வருஷக் கொண்டாட்டம் சில தினங்களின் முன்பு கொண்டாடப் பட்டது. அப்போது (பி) பெர்ன்ஸ்தாப் (எப்) முதலிய மஹாப் பிரமுகர்கள்கூடி ஒரு ஸமிதி சமைத்துக் கொண்டு, இக்காலத்தில் ஜெர்மன் பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் மிக முக்கியமான காவியங்களும், சாஸ்த்ர க்ரந்தங்களும், பிற நூல்களும் அடங்கிய மிக விலையுயர்ந்த புஸ்தகத் தொகுதியொன்று டாகூருக்கு ஸம்மானம் செய்தார்கள்.

இவருக்கு ஐரோப்பா பூஜை புரியும் காரணம்

ஜெர்மனி தேசம் இன்றைக்கும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் வித்யா ராஜதானியாக விளங்குகிறது. ஜெர்மனியில் நமது பாரத ரவீந்திரராகிய நவீந்திரருக்கு நடத்தப்பட்ட உபசாரங் களெல்லாம் அவருக்குச் சேரமாட்டா. பாரதமாதாவின் பாத கமலங்களுக்கே சேரும். ஜெர்மனியில் உபசாரம் நடந்த மாத்திரத்திலே, அதைப் பின் பற்றி மற்ற முக்யமான ஐரோப்பிய தேசங்களெல்லாம் அவருக்குப் பூஜை நடத்து மென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அங்ஙனமே நடத்தியு மிருக்கின்றன என்பதைக்கீழே நன்கு விவரணம் புரிவோம்.

1921-ம் வருஷம், மே மாஸம், 21-ந் தேதியன்று, "ஹம் பர் கெர் ஜெய்துங்க" என்ற பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதி யிருக்கும் நிருபத்தில் ஸ்ரீமான் டாகூரைப் பற்றிய பின்வரும் வசனங்கள் கவனிக்கத் தக்கன :—"ஸ்ரீமான் ரவீந்த்ரநாத் டாகூர் ஸபைக்குள் வந்து பிரவேசித்த மாத்திரத்தில் எங்கள் அறிவுக் கெட்டாத ஒரு சக்தி வந்து புகுந்தது போலிருந்தது. இந்த மனிதருடைய வாழ்க்கையில் ஒற்றை க்ஷணமாவது இவர் எல்லையில்லாத ஜகத்துடன் லயப்பட்டு நில்லாத க்ஷணம் கிடையாதென்பது தெளிவாகப் புலப்பட்டது. அவருடைய ஆரம்ப வசனங்களே மிகவும் வியக்கத் தக்கனவாக இருந் தன. கீழ்த்திசைக்கும், மேற்றிசைக்கும் நிகழ்ந்திருக்கும் ஸந்திப்பே இந்த நூற்றுண்டின் மிகப் பெரிய ஸம்பவமென்று ரவீந்திரர் தம்முடைய முதல் வாக்யமாகக் கூறினர். ஆசியா ஐரோப்பாவிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய உண்மை

கள், ஆசியா ஐரோப்பாவிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சக்திகள் பல இருக்கின்றன என்பதை ரவீந்திரர் மறுக்கவில்லை. இதனை மேற்றிசை உபந்யாஸங்களினிடையே அவர் பன்முறை அங்கீகாரம் செய்திருக்கிறார். இந்தியாவுக்கு வந்த பின்னர் சில ஆங்கிலோ-இந்தியப் பத்திராதிபர்களுக்குப் பேரானந்தம் விளையும்படி மிகவும் அழுத்தமான பாஷையில் வற்புறுத்தி யிருக்கிறார். ஆனால் இஃதன்று அவருடைய முக்யோபதேசம். நாம் மேற்றிசையாரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அம்சங்களைக் காட்டிலும், அவர்கள் நம்மிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அம்சங்கள் அதிகமென்பதே அவருடைய மதம். ஆசியாவையும், ஐரோப்பாவையும் ஒற்றுமைப்படுத்தினாலன்றி, உலகத்தில் யுத்தங்கள் நிற்கப் போவதில்லை. ஆசியாவும், ஐரோப்பாவும் ஸமத்வம், ஸஹோதரத்வம், அன்பு என்ற தளைகளாலே கட்டப்பட்டாலன்றி உலகத்தில் ஸமாதானத்துக் கிடமில்லை. ஸமாதானமே யில்லாமல், மனிதர் பரஸ்பரம் மிருகங்களைப்போலே கொலை செய்து கொண்டு வருமளவும், மனிதருக்குள்ளே நாகரிக வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசுதல் வெற்றுரையேயாகுமென்று கூறி விடுக்க. ஆசியாவையும் ஐரோப்பாவையும் இங்ஙனம் ஒற்றுமைப்படுத்துதற்குரிய பல புதிய உண்மைகளையும், அறங்களையும், தம்முடைய அற்புதமான நூல்களாலும், உபந்யாஸங்களாலும் தெளிவுபடுத்தி, மஹான் டாகுர் இந்தப் பூமண்டலத்தையே தமக்குக் கடம்படுமாறு செய்துவிட்டார். இதனை ஜெர்மனி முற்றிலும் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டு, அதன் பொருட்டாக நம் ரவீந்திரரிடம் அளவிறந்த மதிப்புச் செலுத்துவதுமன்றி அபாரமான நன்றியும் செலுத்துகிறது.

ஆஸ்த்ரியாவில்

ஆஸ்த்ரியா தேசத்தில் பாரதகவிராஜ ரவீந்திரருக்கு நடந்த உபசாரங்கள் வர்ணிக்கத்தக்கன அல்ல. 1921 ஜூன் 26-ஆந் தேதியன்று, லண்டன் "அப்ஸர்வர்" பத்திரிகையில் வியெந்நா நிருபர் எழுதிய கடிதமொன்றில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :—

"வியெந்நா நகரத்துப் பொதுஜனங்களாலும், பத்திராதிபர்களாலும், ஒருங்கே இத்தனை ஆழ்ந்த பக்தி சிரத்தைகளுடனே, இத்தனை ஒருமனமான புகழ்ச்சி வந்தனைகளுடனே நல்வரவேற்கப்பட்டோர், வேறெவரும் கவிகளிடையேயுமில்லை, பெரிய பெரிய ராஜ்ய தந்த்ரிகளிடையேயுமில்லை, வீரஸேனாதி

பதிகளிடையேயுமில்லை; மன்னரிடையேயுமில்லை" என. அஹா! இஃதன்றோ கீர்த்தி. இதனைக் குறிப்பிட்டன்றோ, முன்பு திருவள்ளுவனாரும் —"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்றார்.

தன் பொருட்டாகச் சேகரிக்கப்படும் கீர்த்தியொரு கீர்த்தியாகுமோ? ஒரு தேச முழுமைக்கும் கீர்த்தி சேகரித்துக் கொடுப்போனுடைய புகழேபுகழ். ரவீந்திரநாதர் இந்தியாவை பூலோக குருவென்று பூமண்டலத்தார் கண் முன்னே நிலை நாட்டிக் கொடுத்தார். அவருடைய திருவடி மலர்கள்வாழ்க.

ஐரோப்பாவின் தாஹம்

இந்தியாவின் ஞானோப தேசமாகிய அமிர்தத்துக்கு ஐரோப்பாவில் உயர்ந்த தரத்து மேதாவிகள் எத்தனை வேட்கையுடன் காத்திருந்தன ரென்பது மேலே கூறிய ஆஸ்த்ரிய நிருபரின் கடிதத்திலே மற்றொரு பகுதியில் பின் வரும் வசனத்தாலே நன்கு விளக்கப் படுகின்றது :—"இந்த நூற்றாண்டின் சிதறுபட்ட குழந்தைகளாகிய நாம் (ஐரோப்பியர் இப்போது ஒற்றுமையை நாடித் தவிப்பதுபோல் இதுவரை எப்போதும் தவித்தது கிடையாது.)—நரகவேதனைப் படுகிற நாம் இன்னும் எதிர் காலத்தில் இந்த மண் மீது தேவ லோக அனுபவங்களெய்துவோம் என்று கனவுகள் காண்பதை விடவில்லை. இப்படியிருந்த எங்கள் முன்னே மற்றொரு லோகத்திலிருந்தொரு மனிதன் வந்தது போலே டாகூர் வந்தார். அவரை நல்வரவுகூறி உபசரிப்பதற்கு இப்போது நாம் தகுதிபெற்றிருப்பதுபோல் இதுவரை எப்போது மிருந்ததில்லை. இப்போது ஆயத்தமாக இருப்பது போல், இதுவரை எப்போதும் ஆயத்தமாக இருந்தது கிடையாது. இஃது நேற்று அவருக்கு நடந்த உபசாரங்களாலே நன்கு விளங்கிற்று" என்று அந்நிருபர் கூறுகிறார்.

இனி, பிரான்ஸ் முதலிய மற்றத் தேசங்களில் இந்தக் கவீசுவரருக்கு நடந்த உபசாரங்களைப்பற்றிப் பேசு முன்னர், இவர் இந்தியாவின் எந்த உண்மையைத் தெரிவித்தபடியாலே இங்ஙனம் பாரத பூமிக்குப் பூலோகக் குருத்தன்மை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வல்லோர் ஆயினர் என்பதைச் சற்றே ஆராய்ச்சி புரிவோம் :—

அஃது பழைய வேத உண்மை ; எல்லாப் பொருள்களும் ஒரே வஸ்துவாகக் காண்பவன் ஒருவனுக்கு மருட்சியேது?

துயரமேது ? எல்லாம் ஒரே பொருளென்று கண்டவன் எதனிடத்தும் கூச்சமேனும், வெறுப்பேனும், அச்சமேனும் எய்தமாட்டான். அவன் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் அன்பும், ஆதரவும், ஸந்துஷ்டியும், பக்தியும் செலுத்துவான். எல்லாப் பொருளிலும் திருப்தி பெறுவோன் எப்போதும் திருப்தியிலிருப்பான். இங்ஙனம் மாறுத சந்தோஷ நிலேயே முக்தி நிலேயென்றும் அமரபதமென்றும் கூறப்படுவது. இதனே மனிதன் அப்யாஸத்தாலும், நம்பிக்கையாலும் இந்த உலகத்தில் எய்திவிட முடியும். இஃதே வேதரஹஸ்யம்.

இந்த ஆத்ம ஐக்கியமான பரம தத்துவத்தை மிக இனிய தெளிந்த வசனங்களாலே ஐரோப்பாவுக்கு எடுத்துக் கூறியது பற்றியே ரவீந்திர கவிச் சக்ரவர்த்திக்கு ஐரோப்பா இங்ஙனம் அற்புத வழிபாடு செலுத்திற்று.

13

பழைய உலகம்

இந்த உலகம் மிகப் பழமையானது. இதின் வடிவம் புதிதாகத் தோன்றும். இயற்கை பழமை ; தனி வேப்ப மரம் சாகும் ; ஒற்றை வேப்பமரம் பிறக்கும் ; வேம்புக் குலம் எந்நாளுமுண்டு. பூமியுள்ளவரையில் வெயில் என்றைக்கும் இப்படியே அடிக்கும். மழை, காற்று, வளர்ப்பு, நோய், தீர்வு, கட்டு, விடுதலே, தீமை, இன்பம், துன்பம், பக்தி, மறதி, நரைப்பு, துயரம், கலக்கம்—எல்லாம் எக்காலத்திலுமுண்டு.

கருவிகள் மாறுபடுகின்றன ; இயற்கை செல்கின்றது. ஏன் சொல்லுகிறேன், தெரியுமா ? நமக்கெல்லாம் தெரியாமல் ஆகாசத்திலிருந்து புதிய நாகரீகம் ஒன்று குதித்திருப்பதாகச் சில பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் சொல்லிக்கொள்ளுகிருர்கள். நான் அதை நம்பவில்லே. உலகமே பழைய உலகம்.

ஏழை பாடு எப்போதும் கஷ்டம். பணக்காரனுக்குப் பலவித செளக்கியங்களுண்டு. கோயில் காத்தவனுக்குப் பஞ்சமில்லே. சாமிகள், முக்கால்வாசிக்குக் குறையாமல், பாதி கல் ; பாதி சாமி. முழுச்சாமி இருந்து கோயில் நடத்தினுல், உடனே கிருதயுகம் பிறந்து விடாதா ?

எந்தத் தேசத்திலும், எந்தக்காலத்திலும் இதே கதை தான் நடந்து வருகிறது. எவன் கைஏறியிருக்கிறதோ அவன் பாடு கோலாஹலம். ஏழைக்குக் கஷ்டம்.

பணக்காரன் ஏழை என்ற பிரிவு முன் காலத்தில் எப்படி உண்டாயிற்று ? குடி, படை என்ற இரண்டாக மனித ஜாதி ஏன் பிரிந்தது ? எல்லாரும் ஒன்று கூடி உழுது பயிரிட்டுப் பிழைக்கும் கிராமத்தில் வேற்றுமை எந்தக் காரணத்தினால் வந்தது ? இவை யெல்லாம் ஏஜமானன் விசாரணைகள். இந்த நிமிஷம் ஸௌகர்ய மில்லை. ஏழை பணக்காரன் விஷயத்தை மாத்திரம் இப்போது கருதுவோம்.

ஒரு செட்டி வியாபாரத்தில் ஏழையாய் நொந்து போய்த் தனது வீட்டுப் பஞ்சாங்கத்தையரிடம் 'பணக்காரனாவதற்கு என்ன செய்யலாம் ?' என்று கேட்டான். நவக்ரஹ பூஜை நடத்தவேண்டும் என்று அய்யர் சொன்னார். எவ்வளவு பணம் செலவாகுமென்று செட்டி கேட்டான். பத்துப் பொன் னாகுமென்று பார்ப்பான் சொன்னான். அதற்குச் செட்டி சொல்லுகிறான்:—"என்னிடம் இப்போது கொழும்புக்காசு, தென்னைமரம் போட்டது, ஒற்றைக்காசுகூடக் கிடையாது. இந்த நிலைமையில் என்ன செய்தால் பணம் கிடைக்கு மென்று உம்முடைய சாஸ்திரம் பேசுகிறது. அதைச்சொல் லும்" என்றான்.

அப்போது பார்ப்பான் சொன்னான்:—"நீ போன ஜன்மத் தில் பிராமணருக்கு நல்ல தானங்கள் செய்திருக்கமாட்டாய். அதனால் இந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது. உனக்குப் பிராயச்சித்தம் நம்முடைய சாஸ் திரத்தில் கிடையாது. இந்த ஜன்மத்தில் இனியேனும் புண்ணியங்கள் செய்தால் அடுத்த பிறவியில் உனக்குச் செல்வமுண்டாகலாம்".

இவ்வாறு அய்யர் சொல்லிய உபாயம் செட்டிக்கு ரஸப்பட வில்லை. எனக்கும் பயனுடையதாகத் தோன்றவில்லை. அடுத்த ஜன்மத்தில் நான் மற்றொரு மனிதனைப் பிறந்து வாழ்க்கையிலே செல்வ முண்டானால், இப்போதுள்ள எனக்கு எவ்விதமான லாபமும் இல்லை. அதைப்பற்றி எனக்கு அதிக சிரத்தையில்லை. இந்த ஜன்மத்தில் பணம் தேடுவது தான் நியாயம். வரும் ஜன்மத்து ரூபாய்க்கு இப்போது சீட்டுக் கட்டுவது புத்திக் குறைவு.

எவ்விதமான மிருக பக்ஷியும் கூட்டம் கூடி கக்ஷி கட்டித் தன் குலத்தைத் தானே அழிப்பது வழக்கமென்று தோன்ற வில்லை. மனித ஜந்து ஒன்றுக்கே இவ் வழக்கம் நெடுங்கால மாக இருந்துவருகிறது. ஹோமர் காலமுதல் கான்ஸ்டண்டைன் ராஜா காலம் வரையிலும் யவன தேசத்தில் போர் நிற்கவில்லை. புயற்காற்றடித்த இரவிலே கூட, களவு நிற்க வில்லை. தீமை எக்காலத்திலுமுண்டு. விஷத்துக்கு மாற்றும், நோய்க்குத் தீர்வும், மிடிமைக்குச் செல்வமும், மடமைக்குக் கல்வியும் எக்காலத்திலும் தேடலாம். தேடவேண்டுமானால், அதற்கு உபாயங்களும் எல்லாக்காலத்திலும் ஒன்றாகவே யிருப்பதன்றி மாறுபடுவதில்லை. மனிதர் கருவிகளையே மாற்றுகின்றனர். மற்றப்படிப் பழமையை விடாமல் நடத்தி வருகிறார்கள்.

ஒரு வியாபாரத்தில் ஒரு லாபம் கிடைக்கவேண்டுமானால், ஒரேயடியாக ஸௌர்யமண்டலத்துக்குத் தாவிப்போக முடியாது. பழைய வழக்கப்படி மெதுவாக ஒவ்வோர் அடியாகத்தான் போகவேண்டும். பதறின காரியம் சிதறும். மெதுவாகச் செல்வோனே குறியடைவான். பழைய வழிதான் நல்ல வழி. அதுதான் எப்போதுமே நடக்கக்கூடிய வழி. உலகத்தில் எல்லாக் காரியமும் படிப்படியாகத்தான் ஏறுகிறது. படீ லென்று ஏறினால், படீலென்று விழ நேரிடலாம். காற்றடி துள்ளிப் பாய்கிறது. சூரியன் ஒரே கணக்காக நடக்கிறான். அவன் நெறி மாறுவதில்லை, தாழ்ப்பதில்லை. செல்லு கிறான்; எப்போதுமே ஏறிச் செல்லுவான், பழைய வழி தான் வியாபாரத்துக்குச் சரியான வழி.

14

கொள்கைக்கும் செய்கைக்குமுள்ள தூரம்

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருகொள்கையை உடையவரா யிருக்கலாம். அதாவது, மற்ற எல்லாரையும்விட ஒரு நியா யம், அல்லது ஒரு தர்மம், அல்லது ஒரு மதம், இவற்றில் ஒன்றில் ஒருவன் விசேஷ மனப் பற்றுடையவனாய் இருக்க லாம். இவை ஒவ்வொன்றும் ஸர்வ ஜன ஸம்மதமாய், நன்மை பயக்கத் தக்கதாய் இருக்கவேண்டும் என்பது அவசிய மில்லை. ஒரு கொள்கை தீமையை விளையச் செய்யினும் செய்யும். நன்மையை விளையச் செய்யினும் செய்யும்.

ஆனால், ஒருவர் ஒரு கொள்கைப்படிக் கருமங்களைச் செய்யும் பொழுது அது தனக்காவது பிறருக்காவது நன்மை தருமென்றே செய்வார். ஒருவன் கொடுங்கோல் அரசில் குடித்தனம் செய்தால் வயிற்றுக்குச் சோறில்லாமலும் சர்க்கார் அதிகாரிகளின் ஹிம்சையால் மானமிழந்தும் துன்பமடைய வேண்டியிருக்கிறது; குடியானவனாயிருந்து பயிர்த்தொழில் செய்யவோ அநேக தடங்கல்கள் இருக்கின்றன. கட்டத்தில் மழை பெய்யவில்லை; அப்படி மழை பெய்தாலும், உழ எருதுகள் இல்லை; உழுதாலும், விதைக்க வித்துக்களில்லை; விதை விதைத்தாலும், களைகளைச் சரியான காலத்தில் எடுத்துப் பயிர் அடித்துக் காவல் காத்து மாசூலை அறுவடை செய்து வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்து ஸ-கிக்க ஐவேஜி இல்லை; அப்படி வீடுகொண்டு வந்து சேர்த்தும் பலனை அநுபவிக்கவும் இடமில்லை; ஏனென்றால் சர்க்கார் தீர்வைக்கே தானிய தவசங்களைக் களத்தில் விற்றுவிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால், உழுது உண்ணுவதைவிட வேறு என்ன தொழில் செய்தாயினும் பிழைக்கலாமென்று கொள்ளைக் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து பிரயாணிகளை வழிப்பறி செய்தோ, கன்னம் வைத்துத் திருடியோ பிழைக்க ஆரம்பிக்கிறான். அவன் செய்யும் தொழில் ஒரு கொள்கையினடியாய் உண்டானதாயினும், அது அவனுக்குத்தான் நன்மை தருமேயல்லாது இதரர்களுக்குத் தீமையே செய்யும். இருந்தாலும் ஆபத்தர்மம் என்ற கொள்கையை அவன் அனுசரிக்கிறான். மனைவி மக்கள் உடுக்க உடையின்றி, உண்ண உணவின்றி, பார்த்தவரெல்லாம் பரிதாபங் கொள்ளும்படியாய், ஒரு புருஷன் குடும்ப சவரக்ஷணை செய்வதால், அவன் மானம் அழிந்து போகிறது. 'பயிர்த் தொழிலில் ஒன்றும் கிடைக்காது' என்ற நிச்சயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. திருட்டுத் தொழிலில் ஏதேனும் பசியாற உண்ணக் கிடைக்கும் என்ற திண்ணம் உண்டு. பிரயாணிகளோ ஆங்கிலேயர் ஆசீர்வாதத்தால் நிராயுதபாணிகளாய் இருக்கிறார்கள். போலீஸ் என்ற உள் நாட்டுக்காவற்காரரோ சம்பளம் சொற்பமானதாலும், அந்நியர் அரசாட்சி தங்கள் தயவின்றி நடவாதென்ற நம்பிக்கையாலும், தாங்களே திருடத்தயாராயிருக்கிறார்கள். கொள்ளைக் கூட்டத்தாரோடு 'எக்கிரிமெண்டு' (உடன் படிக்கை) செய்துகொண்டு அவர் கொள்ளையில் ஒரு பங்கு பெற்றுக் காலத்தைத் தள்ள காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தியாதி சவுகரியங்களால் திருட்டுப் பிழைப்பே மேலானதென்று ஒரு குடியானவன் அதைக் கைக்கொள்ளுகிறான். ஆனால், அந்தத் தொழிலில் ஜீவஹிம்ஸை செய்தே நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வது பாபமாகும்.

அந்தப் பாபத்தால் பாபத்திற்குரிய மோட்சத் தடை நேரிடும் என்ற பயமோ, சந்தேகமோ அவனுக்கு உண்டாகிறது. அதற்கு ஈடாக அவன் வழிப்பறி செய்யுங் காலத்தில் ஒரு தருமத்தை அனுசரிக்கிறான். அதாவது, சில வகுப்பார்களை அவன் தொடுவதில்லை. ஏழைகள், துணையின்றிச் செல்லும் ஸ்திரீகள், நோயாளிகள், தூர ஸ்தலங்களிலிருந்து வரும் யாத்திரைக்காரர்கள் ஆகிய இவர்களையும் இவர்களைப் போன்ற மற்றவர்களையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை. அதோடு நில்லாமல், தான் கொள்ளையடித்து ஈட்டிய பொருளில் ஒரு பாகத்தைக் கொண்டு தான தருமங்களும் செய்கிறான். தன்னைப் பகலில் கொள்ளையடித்த சாவுகாரனையும், லேவாதேவி செய்யும் நிஷ்கண்கனையும், ஏன் இரவிற் கொள்ளை யடிக்கக் கூடா தென்று தன்னைத்தானே கேட்கலாகிறான். 'குனிந்தால் வரி, நிமிர்ந்தால் வரி, நின்றால் வரி, உட்கார்ந்தால் வரி, நில வரி, நீர் வரி, பாசி வரி, ரோட்டு வரி, காட்டு வரி, வீட்டு வரி, மோட்டு வரி, கொடுக்கல் வரி, வாங்கல் வரி, வருமான வரி, தொழில் வரி, தோல்கேட்டு வரி, ரயில் வரி, சாக்கடை வரி, சாராயக்கடை வரி, மாட்டு வரி, ஆட்டு வரி, நாய் வரி, பூனை வரி, இறக்குமதி வரி, ஏற்றுமதி வரி, இன்னும் எண்ண முடியாத வரிகளைப் போட்டு, வீடு வாசல், நிலம் கரை, ஆடு மாடு, சட்டி பொட்டி இவைகளை ஜப்தி செய்து ஏலங்கூறிக் கொள்ளையடித்துப் போகும் சர்க்கார் பணத்தை நாம் ஏன் திரும்பக் கொள்ளையடிக்கப்படாது?' என்ற கேள்வியும் அவனுக்கு உண்டாகிறது. இவ்விதமாக ஆட்சேபணை ஸமாதானங்களால் தம் மனதில் கொள்ளை யடித்துப் பிழைப்பதே நல்லதென்று ஒரு தீர்மானம் செய்து கொள்ளுகிறான். இந்தத்தீர்மானம் அவன் பிறவிக் குணத்துக்கு விரோதமாய் இருப்பினும், தர்ம சாஸ்திரத்திற்கு முற்றும் ஒவ்வாததாய் இருப்பினும், காலசுபாவம் என்ற அவசியத்தால் ஆபத் தர்மமாக அவன் சித்தத்தில் நிலைத்துவிடுகிறது. இதை ஒரு கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டு அவன் காரியங்களை ஆரம்பிக்கிறான். சிலர் இதை நல்லதென்று சொல்லுவார்கள். எவர் எதைச் சொல்லினும் எவர் எதைச் செய்யினும், தான் கொண்டதே கொள்கை யென்று அவன் காலத்தைக் கழித்து வருகிறான். அவன் கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் ஒற்றுமை இருக்கிறது. இரண்டும் ஒன்றை யொன்று அடுத்துத் தொடர்ந்தே வரு கிறது. அவன் மனோதிடம் வாய்ந்த புருஷன் என்றே சொல்ல லாம்.

ஒரு கொள்கை என்பதென்ன ? இதை நாம் ஆராய்ந்து அறிவது அவசியம். ஏனெனில் கொள்கையின்றிக் காரியங் களைச் செய்து திரியும் சில மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். பகுத் தறியும் சக்தி இல்லாத எவனுக்கும் கொள்கையென்று ஒன்று இருக்காது. ஒரு கொள்கையை யுடையவன் பகுத் தறியும் சக்தி உடையவனாகவே இருக்கவேண்டும். ஒரு கிரா மம் இருக்கிறது. அதில் வசிப்பவர்கள் ஒரே ஜாதி அல்லது வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். எல்லோரும் கள்ளர்கள். தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களுக்குக் கொள்ளையே ஜீவனோபாயம். அந்த ஊரில் ஒருவனை எடுத் துக்கொள்ளுவோம். அவன் அப்பன் திருடன், பாட்டன் திரு டன், முப்பாட்டன் திருடன், அண்டை வீட்டுக்காரன் திருடன், மாமன் திருடன், மைத்துனன் திருடன், ஆகையால் அவனும் திருடன். அம்மாதிரியான ஒருவன் தன் கருமங்களை ஒரு கொள்கை வசமாய்ச் செய்தான் என்று சொல்லக் கூடாது. அவனுக்குப் பகுத்தறிவு இருக்கலாம், அல்லது இல்லா திருக்கலாம். ஆனால், அவ்வறிவின் துணையால் ஒரு கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு அதின் சாயலாகவே தன் கருமங்களைச் செய்து வருபவனல்ல. எத்தனையோ ஜீவப் பிரேதங்கள், ஜீவியத்தின் நோக்கம் இன்னதென்றே அறியா மல், கேவலம் இந்திரிய உபாதைகளைக் கழித்துக்கொண்டு, உண்டு உடுத்தி, வாழ்ந்து இறந்து போகின்றனர். அவர் களெல்லாம் ஏதோ நல்லதோ கெட்டதோ கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துக் கருமங்களை அவரவர்க் குரியபடிச் செய்து ஜீவிக்கும் மனிதர்களல்ல. ஆகையால் கொள்கை யென்ப தென்ன ?

ஒரு கொள்கையாவது, 'பகுத்தறிவின் துணையால் செய் யத்தகாதது இது' என்று ஒருவன் அறிந்து முன் பின் யோசித்துத் தன் வாழ்நாளில் நீடித்துச் செய்ய மனத்தால் ஒப்புக்கொள்ளும் கருமத் தொடரின் அஸ்திவாரமாகிய ஒரு கருத்தாம். நம்நாட்டில் இவ்வாறு கொள்கைகளைத்தேர்ந்து எடுத்துக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்த மனிதர்கள் பலர் இருக் கிறார்கள். ஆனால் கொள்கைகளை அவரோடு மனத்தால் இரகித்தல் வேறு, அவற்றின்படி நடத்தல் வேறு. யாதே னும் ஒரு கொள்கையை ஒருவன் அங்கீகரித்துக் கொண்டு அதன்படி நடக்க முடியாதவனாய் இருந்தால், அவனும் ஜீவப் பிரேதந்தான்.

இதிலிருந்து, 'கொள்கையற்ற மானிடப் பதர்கள், கொள்கையிலிருந்தும் அதன்படி நடக்கவியலாத மானிடப் பதர்கள்' என்ற இரண்டு ஜாதிகள் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விரண்டு வகுப்பாரால் ஜன சமூகத்திற்கு அவ்வளவு கெடுதல் நேரிடாது. அவர்கள் இருக்கும் வரை சோற்றிற்குக் கேடாகவும் நிலத்திற்குப் பளுவாகவும் இருந்து போவார்கள்.

ஆனால், தாங்கள் வசிக்கும் நாட்டிற்குக் குடலைத்தின்னும் அரிப்பூச்சிகள் போல ஒரு வகுப்பார் தலையெடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் தலைநிறையத் திவ்வியமான கொள்கைகளை அடைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கொள்கைகளை விற்றும் ஜீவிக்கிறார்கள். பொதுப் பீடங்களினின்றும் உயர்ந்த அவற்றை ஸாங்கோபாங்கமாகப் போதிக்கிறார்கள். பொது ஜனங்கள் அக்கொள்கைகளைக் கேட்டுப் பிரமித்து, இவ்வரிய கருத்துக்களுக்கு ஆலயமாக விருக்கும் இவர்கள் மனமே மனம், இம் மஹான்கள் அவதார புருஷர்களே, என்று தம்மைப் போற்றும் பொழுது, அப் பூஜிதையையும் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்து வெறியடைகிறார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து அவர்களின் வீட்டிற்குச் செல்வோமானால், அங்கே எலும்பும் தோலும் குப்பையும் சகல விதமான அழுக்குகளும் நிறைந்து கிடக்கின்றன. இம் மஹான்களின் செய்கைகள் அவர்கொண்ட கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் விரோதமாய் இருக்கின்றன. 'தட்டிச் சொல்ல ஆள் இல்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டம்' என்றபடிப் பேசிவிட்டு, ஆபத்து வந்த காலத்தில் 'நான் சொன்னபடி நீங்கள் செய்யவேண்டும். நான் செய்கிறபடி நீங்கள் செய்யப்படாது' என்று ஜனங்களை ஏமாற்றுகிறார்கள். அதினும் கேடாய், தங்களுடைய கொள்கைகளை ஜால வித்தைக்காரன் போல் மாற்றிவிடுகிறார்கள்.

இம் மஹா பாதகர்களால் நம்தேசத்திற்கு விளையும் தீமைகள் கணக்கில் அடங்கா. ஏனெனில் இவர்களைப் பார்த்து அநேகம் அறிவில்லாத மனிதர்கள் செல்லக்கூடாத மார்க்கங்களிற் சென்றுவிடுகிறார்கள். நமக்குக் கொள்கை வேண்டுமேயல்லாது ஆள் வேண்டியது அவசியமில்லை. ஒருவன்தான் பறையறையும் நல்லதோர் கொள்கையை விட்டுவிட்டு விலகி நடப்பானானால், அப்பொழுது நாம் அவனைக் கொண்டாடுவது மதியீனம். அவனை எவ்வகையாலும் நாம் இகழ்ச்சி செய்தே நடத்தவேண்டும். தான் குடிக்கும்

காப்பிக்காகவும், தான் தின்னும் சோற்றிற்காகவும், தான் உடுத்தும் ஆடைக்காகவும் ஒருவன் தன்னுடைய அருமையான கொள்கைகளைக் கைவிடுவானானால், அவனை மானிடரில் எந்த வகுப்பில் நாம் சேர்க்கலாம்? அவனிலும் பதரான மனிதன் ஒருவன் இருக்கமுடியாது. அவன் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், கொள்கைக்கும் செய்கைக்கும் வெகு தூரம் உண்டு.

பாரத தேசத்தாராகிய நாம் சகலவிதமான சுதந்திரங்களையும் இழந்து எங்கேயோ யிருந்துவந்த ஒரு வெள்ளை நிற ஜாதியாருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் முப்பது கோடி ஜனங்கள். அவர்கள் இரண்டு லக்ஷங்கூட இல்லை. உலகத்தோர் எல்லோரும் இதை எங்கும் எக்காலத்திலுமில்லாத அற்புதம் என்று நினைக்கிறார்கள். இதனால் உலகத்திலுள்ள மற்ற ஜாதியார்கள் நம்மை (முப்பது கோடி அல்லது மூவாயிரம் லக்ஷம் ஜனங்களையும்) அடக்கி ஆளும் ஆங்கிலேயர்களை மகா வீரசூரர்களென்றும், ஒப்பற்ற பலிஷ்டர்களென்றும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. ஆனால் அதற்குப் பதிலாய், நம்மிடத்தில் அவர்களுக்கு அவ்வளவுக்கவ்வளவு வெறுப்பும் மதிப்புக் குறைவும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. இந்தியன் எங்கே போனாலும் நிந்திக்கப்படுகின்றான். யாரும் நம்மீது காறித் துப்புகிறார்கள். உலகத்தார் 'இந்த இந்தியர் என்ற ஆடுகளை ஆங்கிலேயர் மட்டுமல்ல வேறே எந்த ஜாதியாரும் இலேசாக ஆளலாம்' என்று நம்பியிருக்கிறார்கள். அப்படி யிருக்க, நாம் மிகுந்த அந்தஸ்துக்களைப் பாராட்டினால் அது ஒவ்வா ஒழுக்கம். நாம் சுயாதீனம் அடைந்தபிறகு மீசை முறுக்கலாம். இப்பொழுது வீண்டம்பங்கள் செய்தால் எல்லோரும் நகைப்பார்கள்.

நம்மில் ஒவ்வொரு புருஷனும் ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய கொள்கை ஒன்றேதான் உண்டு. அதாவது, நம்முடைய அருமை நாட்டில் சுயாதீனத்தை நாட்டிப் பிறர் அஞ்சி மதிக்கும்படியாக நாம் ஜீவிக்கவேண்டியது. இந்தக் கொள்கைப்பட்டி நடக்க என்ன இடையூறுகள் வந்தாலும் அவற்றை நாம் விலக்கிக்கொண்டு போகவேண்டும். இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து நடப்பதில் எவ்விதமான சுகத்தையும், மரியாதையும் அந்தஸ்தையும் இச்சிக்கப்படாது. வீடு வாசல், மனைவி மக்கள், எல்லோரையும் இழக்கும்படி நேர்ந்தாலும் இழந்தே தீரவேண்டும்.

**மெய்வருந்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்பும் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணுயினர்.**

என்ற மூதுரைக்கு இணங்கியே நாம் நடக்கவேண்டும். இவ்வாறு நடக்க முடியாதவன் தான் பேடியென்று ஒப்புக் கொண்டு பின்னடைய வேண்டும். நானும் ஸ்வராஜ்யக் கொள்கையுள்ளவன் என்று முன் வந்து நிற்கவேண்டாம். சுதந்திரக் கொள்கையை உடையவன் தன் ஆத்மாவைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடச் சித்தமா யிருக்கவேண்டும். ஹே. பரதா! சோம்பலுள்ளவனுக்கு எவ்விதக் கொள்கையும் ஏற்காது. மழையென்றும், வெய்யி லென்றும், காற்றென்றும், பசியென்றும், தாகமென் றும், நித்திரையென்றும் பாராட்டாதே. இந்தச் சரீரமே அநித்தியம் என்ருல் அதையொட்டிய அவஸ்தைகள் நித்திய மாகுமா? இந்திரிய அவஸ்தைகளுக்கு அஞ்சியாவது இந் திரியச் சுகங்களைக் கோரியாவது தேசீய தர்மத்தைக் கைவிடாதே; பிரம்மமே நித்தியம். சத்தியமே ஜெயம். நீயும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து நீங்கவேண்டும். உன்னுடைய ஜயபேரிகையை அடித்துக்கொண்டு உலகத்தில் எந்தெந்தப் பாகத்தில் யார் யார் அடிமைப்பட்டிருக்கிருர் களோ அவரவரை விடுவிக்க வேண்டும். உன்செயலால் பாரதமாதா முன் போல உலகத்திற்குத் திலகமாய் ஜ்வலிக்க வேண்டும். இந்தக் கொள்கைகளைக் கைவிடாதே, கை விடாதே. கைவிடாதே, முக்காலும் சொன்னேம்.

15

பெண்கள் சர்வகலா சங்கம்

நமது தேசத்தில் இப்போது புதிதாக யோசனை செய்யப் படும் காரியங்களில் பூனுவில் ஸ்ரீ கார்வே என்பவர் ஏற்படுத்தப் போகிற ஸ்திரீகளின் சர்வகலா சங்கம் பிரதான வகுப்பைச் சேர்ந்தது. இந்த முயற்சிக்குச் சர்க்காரின் உதவி கிடைத் தால் அதனை ஸ்ரீ கார்வே மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொள்ளக் காத்திருக்கிருர். அவ்வுதவி பின்னிட்டுத்தான் கிடைக்குமென்ருல் அதுவரை தமது காரியத்தை இவர்

நிறுத்திவைக்கப் போகிறதில்லை. ஜனங்களின் சஹாயத்தை மாத்திரமே வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சர்வகலாசங்கத்தை ஸ்தாபனம் செய்துவிடலாமென்ற நம்பிக்கை இவருடைய மனத்தில் பரிபூரணமாக ஏறியிருக்கிறது. ஆனால் இவர் ஒரு விஷயத்தை முன்யோசனையில்லாமல் தொடங்கிப் பின்னிட்டு அதன் கஷ்டங்களுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் இடை முறிந்து போகும் தன்மையுடையவரல்ல. தம்மால் நிர்வகிக்க முடியாத காரியத்தைப் படபடத்த விருப்பத்தாலே கைக்கொள்ளக் கூடியவரல்ல. இவர் ஒன்றைத் தொடங்கினால் அக்காரியம் தெய்வங்கள் எதிர்த்து நாசஞ் செய்தாலொழிய மனிதர் எதிர்ப்பினாலே நின்றுபோய் விடாது. முதிர்ந்த அறிவு, வயது, அநுபவம் இவற்றினால் காரியசித்திக்குத் தகுதி பெற்றவர், வீண் படாடோபமும் ஆடம்பரமும் இல்லாதவர். உண்மையான தேசபிமானி. அநாதைக் கைம் பெண்களுக்கு இவர் செய்திருக்கும் நிலையான உபகாரம் நம்மவர்களால் மறக்கக் கூடியதன்று.

ஸ்திரீகளுக்கென்று தனியான யூனிவர்சிடி இதற்கு முன் பூமண்டலத்திலேயே இரண்டுதான் இருக்கின்றன. ஜெர்மனியில் லைப்ஜிக் பட்டணத்திலே ஒன்றிருக்கிறது. ஜப்பானில் ஒன்றேற்பட்டிருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திலே இந்தக் காரியததை முதலாவது ஸ்ரீ கார்வேதான் ஆரம்பம் செய்கிறார்.

ஒரு காரியத்தைத் தொடங்குவோன் அதன் சம்பந்தமான விஷய நுட்பங்கள் தெரிந்தவனாகவும் விடாமுயற்சி யுடையவனாகவும் இருந்தால் அந்தக் காரியம் எப்படியும் கைகூடிவிடும். பொதுவாக எல்லாத் தேசங்களிலும் அநேக நற்காரியங்கள் பணமில்லாமல் முறிந்துபோவது வழக்கம். அதிலும் நமது தேசம் உலக முழுவதிலுமுள்ள எல்லா நாடுகளைக்காட்டிலும் இப்போது அதிக ஏழைமை கொண்டிருப்பதால் இங்கே பணமில்லாமல் உடைந்துபோன காரியங்களுக்கு அளவில்லை. இருந்தபோதிலும் தர்மதீரர் இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். அறிவும் மன உறுதியும் சேர்ந்தால் வானத்தை வெல்லலாம். லௌகிக காரியங்கள் சாதிப்பது எம்மாத்திரம்? ஸ்ரீ கார்வேயின் பிரயத்தனத்திற்குப் பணம் போதுமான வரை சேர்ந்து கொண்டுதான் வருகிறது. பூனாவிலே ஒருவர் தமது வீட்டை விற்று 10,000 ரூபாய் கொடுததாகத் தெரிகிறது. ஸ்ரீ கார்வே ஏற்படுத்தப்போகிற சர்வகலா

சங்கத்தில் தேச பாஷைகளின் மூலமாகவே சகல சாஸ்திரங்களும் கற்றுக் கொடுக்கப்படும். இவருடைய சர்வகலா சங்கம் ஸ்தாபனமாகிப் பத்து வருஷம் நடக்குமானால் அதுவரை நம் நாட்டு ஆண் பள்ளிக்கூடங்களில் இங்கிலீஷ் பாஷை மூலமாகவே கல்விப் பயிற்சி நடந்து வருமானால், பிறகு நமது நாட்டில் ஆண்களைக் காட்டிலும் பெண்கள் உயர்ந்த கல்வியும் அறிவுத் திறமையும் சாஸ்திரப் பழக்கமும் பெற்றிருக்கும்படி நேரிடும். அந்த நிலை ஏற்படுமுன்னாகவே ஆண் பள்ளிக்கூடங்களிலும் சுதேச பாஷைகளின் பழக்கம் அதிகப்பட்டு விடுமென்று நம்புகிறேன்.

16

பல

பல துளி பெருவெள்ளம், பல உயிர் பெருந்தெய்வம். தேசத்தின் மேன்மைக்குப் பலர் பல விதங்களிலே தொழில் செய்து வருவதைக் கண்டு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது.

ஸ்ரீமான் காந்தி—

நமது தேசத்தார் ஆப்பிரிக்கா முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு "ஒப்பந்தக் கூலி" க்காரராகப் போவதை எந்த விதத்திலும் தடுத்துவிட வேண்டுமென்று ஸ்ரீ காந்தி பாடுபடுகிறார். "ஒப்பந்தக் கூலி" யென்பது விலையடிமையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இந்த விஷயம் நமது தேசத்துப் பண்டிதர்களுக்கும், செல்வர்களுக்கும் நெடுங் காலமாகத் தெரியும். ஆனாலும் ஆத்ம சக்திக் குறைவினால் இதுவரை தடுக்க முடியவில்லை. லார்டு ஹார்டிஞ்ச் வைஸ்ராய் வேலையை விட்டுப் போகுமுன்பு, இந்த "ஒப்பந்தக் கூலி" கூடாதென்று சட்டஞ் செய்துவிடவேண்டு மென்பதற்காக ஸ்ரீ காந்தி மன்றாடுகிறார். நமது தேசத்து மானஸ்தரெல்லோரும், இந்த விஷயத்தில் தத்தமக்கு இயன்றவரை முயற்சி செய்யும்படி வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீமதி மங்களம்மா—

சென்னைப் பட்டணத்தில் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஸ்ரீ சதாசிவய்யருடைய புத்திரியாகிய ஸ்ரீமதி மங்களம்மாள் திருவல்லிக்கேணி ஸம்ஸ்கிருதப் பெண் பள்ளிக்கூடத்திலே சில தினங்களின் முன்பு செய்த உபந்யாஸத்தில் நம்மவர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பல இருக்கின்றன.

ஹிந்துக்களுடைய நாகரிகத்துக்குத் தலைமைக் களஞ்சியம் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையாதலால் நமது நாட்டில் பாண்டித்யம் பெற்று விளங்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய எல்லோரும்—பிராமணரும், சூத்திரரும், ஆணும், பெண்ணும்—ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் தேர்ச்சி பெற முயலவேண்டு மென்று ஸ்வாமி விவேகானந்தர் சொல்லி யிருக்கிறார். ஸ்ரீமதி மங்களம்மாளும் அதே கொள்கையையுடையவரென்று புலப்படுகிறது.

பிராம்மணர்களிலே ஸ்திரீகளுக்கு வேத மந்திரம் படிக்க அதிகாரம் கிடையாதென்ற வார்த்தையை ஸ்ரீமதி மங்களம்மாள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அந்த வார்த்தை இடைக்காலத்திலே ஏற்பட்டது. வேத மந்திரங்களிலேயே பல, பெண்களால் எழுதப்பட்டன.

மேலும் விவாகம் செய்யும்போது பெண்ணுடைய இஷ்டத்தை மீறிச் செய்வது அநாகரிக வழக்கமென்பதை இவர் நன்றாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். "பெண்களாகிய நாம் ஆப்பிரிக்கா அடிமைகளில்லை. குடும்பத்து யஜமானிகள்" என்று ஸ்ரீ மங்களம்மாள் சொல்லியதை எங்கள் வீட்டுப் பெண் குழந்தைக்கு வாசித்துக் காட்டினேன். குழந்தைக்கு ஸந்தோஷம் பொறுக்க முடியவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த வீடுகளுக்கெல்லாம்போய் இந்த வார்த்தையை எல்லோரிடத்திலும் முழங்கிவிட்டுவர வேண்டுமென்று குழந்தை தீர்மானம் செய்திருக்கிறது.

தமிழ்

தமிழ் நாட்டில் உண்மையான கல்வி பரவ வேண்டுமானால், சகல சாஸ்திரங்களும் தமிழ் பாஷை மூலமாகவே கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை நமக்குள்ளே அறிவுடையோரெல்லோரும் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதை அனுஸரணைக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தக்கபடி

நமக்குள்ளே சக்தி பிறக்கவில்லை. ஐரோப்பிய ஸ்திரீயாகிய மிஸ்ஸஸ் பெஸண்ட்கூடச் சில தினங்களின் முன்பு பெங்களூரில் செய்த பிரசங்க மொன்றிலே தமிழ்ப் பாஷையை மிகவும் வியந்து கூறி, நாமெல்லோரும் தமிழ்ப் பயிற்சியில் தக்கபடி சிரத்தை செலுத்தாமல் இருப்பது பற்றி வருத்தப் பட்டதாகத் தெரிகிறது. இப்படி நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் இரக்கப்படும்படியான அவமான நிலை விரைவில் நீங்கவேண்டு மென்று தேவர்களை வணங்குகிறோம்.

ஹிந்து மகம்மதிய ஒற்றுமை

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஓங்கோல் என்ற ஊரில் வக்கீல் வேலை பார்க்கும் ஸ்ரீ நாராயண சாஸ்திரி என்பவர் 'ஹிந்து' பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். ஹிந்து-மகம் மதியருக்கிடையே பரஸ்பர மதிப்பும் அன்பும் அதிகப்படும்படிச் செய்வதற்கு அவர் சில வழிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

அவற்றுள் முக்கியமானவை பின் வருமாறு :—

(1) ஹிந்துக்களிலே சிலர் மஹம்மதிய வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்து அவற்றிலே தேர்ச்சி பெறவேண்டும்.

(2) அங்ஙனமே, மஹம்மதியர்களில் சில ஸம்ஸ்கிருதம் படித்து ஹிந்துக்களுடைய வேத சாஸ்திரங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

(3) ஹிந்துக்களுடைய மனத்திலே மஹம்மதியர் நமது தேசத்தார் என்பதும், இஷ்ட தேவதை வேறாக இருப்பதைப் பற்றி அவர்களை மிலேச்சரென்று நினைப்பதுகூடப் பிழை யென்பதும் நன்றாக ஞாபகமிருக்க வேண்டும்.

(4) மஹம்மதியரும் அங்ஙனமே ஹிந்துக்களைக் காபிர் (அவிசுவாஸிகள்) என்று நினைப்பது பெரிய தவறென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

(5) விவாகம் முதலிய சோபன காலங்களில் ஹிந்துக்கள் மஹம்மதியரையும், மஹம்மதியர் ஹிந்துக்களையும் அழைத்து உபசாரங்கள் செய்து தனியாக விருந்துகள் செய்து வைக்க வேண்டும். ஹிந்துக்களுக்குள்ளே ஜாதிக் கட்டுகள் இருப் பதைப் பற்றி மஹம்மதியர் அருவருப்புக் கொள்ளக்கூடாது

இங்ஙனம் ஸ்ரீ நாராயண சாஸ்திரி சொல்வதை நாட்டிலுள்ள ஹிந்து-மஹம்மதியத் தலைவர்கள் கவனித்து அந்தந்த இடங்களிலேயே இயன்றவரை இருதிறத்தாருக்குள்ளேயும் சகோதர உணர்ச்சி மேன்மேலும் பெருகி வருவதற்கு வேலை செய்தால் தேசத்துக்கு அளவிறந்த நன்மையுண்டாகும்.

17

நாநா விஷயங்கள்

குரு

இக்காலத்தில், பிராமணர் தமக்குச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஆறு தொழில்களை மறந்து பெரும்பாலும் வேறு தொழில் செய்து வருகிறார்கள். இருந்தாலும், ஐரோப்பா முதலிய இதர தேசத்துக் குருக்களைக் காட்டிலும், நமது தேசத்துப் பிராமணர்கள், சிறந்தவர்கள் என்று "அமிர்தபஜார்" பத்திரிகை சொல்லுகிறது. 'புரோஹிதத் தொழிலும், சாஸ்திரப்படிப்பும் விடாமலிருக்கும் பிராமணர் இப்போதுகூடப் பல இடங்களில் விசாலப்பயிற்சியும், அதனால் உண்டாகும் பெருமைகளும் இல்லாதிருந்த போதிலும், நல்லொழுக்கம் வைதீக புத்தி முதலியவற்றில் பிறதேசத்துக் குருக்களிலும் மேல்' என்பது அந்தப் பத்திரிகையின் கொள்கை. இது சம்பந்தமாக எழுதி வருகையில், மேற்படி பத்திரிகை பின்வரும் கதையைச் சொல்லுகிறது.

ஐம்பதறுபது வருஷங்களுக்கு முன்பு நவ த்வீபத்தில் ராமநாதர் என்ற தர்க்க சாஸ்திரி இருந்தார். மேற்படி ராமநாத சாஸ்திரியிடம் கிருஷ்ண நகரத்து மஹாராஜா பூதானம் வாங்கிக் கொள்ளும்படி வேண்டினார். அதற்குச் சாஸ்திரி சொன்னாராம் :—" என் குடும்ப ஸம்ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய தானியம் என்னுடைய கழனியிலிருந்து வருகிறது. கொல்லைப் புளியமரத்தின் பசுந்தழைகளைக் கொண்டு எனது பத்தினி ருசியான குழம்பு வைக்கப் படித்திருக்கிறாள். உன்னிடமிருந்து நான் பூதானம் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன். எனக்கு வேண்டிய செல்வமெல்லாம் என்னுடைய

வீட்டில் இருக்கிறது" என்று. மேற்படி கதை நம்பத் தக்கது. இப்போது சென்னப்பட்டணத்தில் பெரிய தமிழ்ப் பண்டிதராக விளங்கும் ஒரு வேதியர், சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, தென்னுட்டு ஜமீன்தார் ஒருவரிடம் 'தாம் பூதானம் வாங்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை' யென்று சொல்லி விட்டதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். விதி விலக்கான சிற்சில விசேஷ மனிதரைத் தவிர, மற்றப்படி பணவிருப்பம் எல்லாருக்குமுண்டு. ஆனுலும், லௌகிக ஆசை விஷயத்தில், ஐரோப்பியப் புரோகிதர் குருக்கள் முதலியவர்களைக் காட்டி லும் நமது தேசத்து 'ஐயன்மாரை' கொஞ்சம் நேர்மை யுடையவர்களாகவே நினைக்க வேண்டும். காசுக்கும் அதிகா ரத்திற்கும் எல்லாருந்தான் வாயைப் பிளக்கிருர்கள், ஆனுலும், ரோமாபுரியில் கிறிஸ்தவக் குருக்கள் ஐரோப்பா எல்லை முழுதிலும் பூமியாட்சி விவகாரங்களில் தலையிட்டு, ராஜாக்களுடன் கூடியும் பகைத்தும் கலகங்கள் ஏற்படுத்தியது போல் நமது தேசத்துப் புரோஹிதரும் குருக்களும் செய்த தில்லை. தமிழ் நாட்டில் வன்னியரும், மறவரும், நாயகரும், துருக்கரும் அரசும் அதிகாரமும் செலுத்துகையில், குருக்கள் தெய்வ பக்தியை மறந்து பணத்துக்காகச் சூழ்ச்சிகள் செய்ய வில்லை. இக்காலத்திலே கூட, ஒரு ஆங்கிலேயக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிக்குக் கிடைக்கும் வரும்படியில் நூறில் ஒரு பங்குகூட அதே தொழில் செய்யும் புரோகிதப் பிராமணருக்குக் கிடைப்பதில்லை. இதையெல்லாம் உத்தேசித்து, நான் 'அமிர்தபஜார்' பத்திரிகையின் கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளு கிறேன்.

இதன் பெயரென்ன ?

லண்டன் "டைம்ஸ்" பத்திரிகையில், ஸர் வாலண்டைன் கிரால் பின்வருமாறு பரிதபிக்கிருர் :—

"பத்து வருஷங்களின் முன்னே, டில்லி நகரத்துக்கு வெளியே, இந்தியாவில், பண்டு இஸ்லாமிய ஆதிக்கமிருந்த தற்குச் சிறந்ததொரு சின்னமாகிய குதுப்மினர் என்ற கோரியின் கீழே ஒரு நாள் காலையில் சில மஹமதிய நண்பர்கள் என்னேடு சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந் தனர். இனி இந்திய ஸ்வராஜ்யமும், ஹிந்து ஆதிக்கமும் நேர்ந்தால் இந்திய மஹமதியரின் கதி என்ன ஆகுமோ என்றெண்ணி அவர்கள் பெருமூச்செறிந்தார்கள். இன்றைக்கு

அவர்களில் சிலர் ஸ்ரீமான் காந்தியின் பரம சிஷ்யராக இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு எங்குப் பார்த்தாலும் 'ஹிந்து முஸ்லிம் கீ ஜய்' என்ற சத்தம் பிறந்து விட்டது. மஹமதியரின் மசூதிகளுக்குள் ஹிந்துக்கள் உபன்யாஸகராய் முஸ்லீம்களுக்கு ஸ்வராஜ்ய உபதேசம் பண்ணுகிறார்கள். டில்லி நகரத்தில், சில தினங்களின் முன்பு உலேமாக்களின் ஸர்வ பாரத ஸங்கம் நடைபெற்றபோது அங்கு ஸ்ரீ காந்தி விருந்தாளியாகச் சென்றிருந்தார். இதைக் காட்டிலும் விநோதமான செய்தி ஹிந்துக்களின் கொள்கைக் கிணங்கி முஸல்மான்கள் முக்யமான உத்ஸவ காலங்களில் பசுக்களை விட்டு ஆடுகளைக்கொல்ல உடம்பட்டசெய்ய. ஆனால் இப்படிச் செய்யலா மென்று அக்பர் சக்ரவர்த்தி விதித்திருக்கிறார்." என்று மேன்மேலும் ஸர் வாலன்டைன் தமது மன வருத்தத்தை விஸ்தரித்தெழுதிக்கொண்டுபோகிறார். பொறுமையும் வயிற்றெரிச்சலும் இந்த வார்த்தைகளில் கொழுந்து விட்டெரிகின்றன. இப்படிப்பட்ட மனோபாவ விலாஸங்களை இங்கிலாந்தில் ப்ரகடனம் செய்வதனால் யாருக்கென்ன பயன் விளையுமென்று "டைம்ஸ்" பத்திரிகை அதிகாரிகள் நினைக்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் ஊஹிக்க முடிய வில்லை.

வரம்பு கடந்து விட்டமை

ஆனால் தேசீயப் பாடசாலைகளில் ஹிந்துமத கிரந்தங்களுக்குத் தக்கபடி கல்வி கற்பிக்கப்படுமாதலால் அப்பாடசாலைகள் முஸல்மான்களுக்குப் பயன்படமாட்டாவென்று ஸர் வாலன்டைன் சொல்லும்போதுதான், அவர் நம்பிக்கையின் வரம்புக்கு வெளியே பஹிரங்கமாக வந்து நிற்கிறார். ஏனெனில் தேசீயப் பாடசாலைகளில் முஸ்லிம் பிள்ளைகளுக்கு முஸ்லிம் மத நூல்களே உபதேசிக்கப்படுமென்பது ஸகலருக்குந் தெரிந்த விஷயம்.

ஆறில் ஒரு பங்கு

முகவுரை

ஒரு ஜாதி; ஓர் உயிர்; பாரத நாட்டிலுள்ள முப்பது கோடி ஜனங்களும் ஒரு ஜாதி. வகுப்புகள் இருக்கலாம்; பிரிவுகள் இருக்கலாகாது. வெவ்வேறு தொழில் புரியலாம்;

பிறவி மாத்திரத்தாலே உயர்வு தாழ்வு என்ற எண்ணம் கூடாது. மத பேதங்கள் இருக்கலாம்; மத விரோதங்கள் இருக்கலாகாது.

இந்த உணர்வே நமக்கு ஸ்வதந்திரமும், அமரத் தன்மையும் கொடுக்கும். "நாந்ய : பந்தா வர்த்ததே அயநாய ;" வேறு வழியில்லை.

இந்நூலை, பாரத நாட்டில் உழவுத் தொழில் புரிந்து நமக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்து ரக்ஷிப்பவர்களாகிய பள்ளர், பறையர் முதலிய பரிசுத்தத்தன்மை வாய்ந்த வைசிய சகோதரர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

—ஆசிரியன்.

ஆத்தியாயம் 1.

மீனும்பாள் வீணை வாசிப்பதிலே ஸரஸ்வதிக்கு நிகரானவள். புரசைவாக்கத்திலுள்ள எங்கள் வீட்டிற்கு அவள் வரும் சமயங்களிலெல்லாம் மேல் மாடத்து அறையை அவளுடைய உபயோகத்துக்காகக் காலி செய்து விட்டுவிடுவது வழக்கம். நிலாக் காலங்களில் இரவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் போஜனம் முடிந்துவிடும். ஒன்பது மணி முதல் நடு நிசி வரையில், அவள் தனது அறையில் இருந்து வீணை வாசித்துக்கொண்டிருப்பாள். அறைக்கு அடுத்த வெளிப்புறத்திலே பந்தரில், அவளுடைய தகப்பனார் ராவ்பகதூர் சுந்தர ராஜுலு நாயுடு கட்டிலின்மீது படுத்துக்கொண்டு, சிறிது நேரம் வீணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, சீக்கிரத்தில் குறட்டைவிட்டு நித்திரை செய்யத் தொடங்கி விடுவார். ஆனால், மகாராஜன் குறட்டைச் சத்தத்தால் வீணைச் சத்தம் கேளாதபடி செய்து விடமாட்டார்; இலேசான குறட்டைதான். வெளி முற்றத்தின் ஒரு ஓரத்திலே, நான் மட்டும் எனது 'பிரம்மசாரி'ப் படுக்கையைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்திருப்பேன். வீணை நாதம் முடிவுறும்வரை, என் கண்ணிமைகளைப் புளியம் பசைபோட்டு ஒட்டினாலும் ஒட்டமாட்டா. மீனும்பாளுடன் அறையிலே படுத்துக்கொள்ளும் வழக்கமுடைய எனது தங்கை இரத்தினமும் சீக்கிரம் தூங்கிப்

போய்விடுவாள். கீழே, எனது தாயார், தமையனார் அவரது மனைவி முதலிய அனைவரும் தூங்கி விடுவார்கள், எனது தமையனார் மனைவி, வயிற்றிலே சோற்றைப்போட்டுக் கைகழுவிக் கொண்டிருக்கும்போதே, குறட்டைவிட்டுக் கொண்டிருப்பாள். இடையிடையே குழந்தைகளின் அழுகைச் சத்தம் மட்டிலும் கேட்கும். தமையனாருக்குக் கோட்டையில் ரெவினியூ போர்டு ஆபீஸிலே உத்தியோகம். அவருக்கு நான்கு வருடங்களுக்கொருமுறை ஆபீஸில் பத்து ரூபாயும், வீட்டில் இரண்டு குழந்தைகளும் 'ப்ரமோஷன்.'

வஸந்த காலம், நிலாப்பொழுது; நள்ளிரவு நேரம், புரசைவாக்கம் முழுதும் நித்திரையிலிருந்தது. இரண்டு ஜீவன்கள்தான் விழித்து இருந்தன. நான் ஒன்று, மற்றொன்று அவள்.

கந்தர்வ ஸ்திரீகள் வீணை வாசிப்பதுபோல மீனாம்பாள் வாசிப்பாள். பார்ப்பதற்கும் கந்தர்வ ஸ்திரீயைப்போலவே இருப்பாள். அவளுக்கு வயது பதினாறு இருக்கும். கதையை வளர்த்துக்கொண்டு ஏன் போகவேண்டும்? மன்மதன் தனது அம்பொன்றின் முனையிலே என் பிராணனைக் குத்தி எடுத்துக்கொண்டுபோய் அவள் வசம் ஒப்புவித்து விட்டான். அடடா! அவளது இசை, எவ்வளவு நேரம் கேட்டபோதிலும், தெவிட்டாது; தினந்தோறும் புதுமை தோன்றும், அவள் முகத்தில் தோன்றுவதுபோல. அவளுடைய தந்தையாகிய ராவ்பகதூர் சுந்தரராஜுலு நாயுடு எனது தாயாருக்கு ஒன்றுவிட்ட அண்ணன். தஞ்சாவூர் முதலிய பல ஜில்லாக்களில் நெடுங்காலம் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தியோகம் பார்த்து ஸர்க்காருக்கு நன்றாக உழைத்ததினால் 'ராவ் பகதூர்' என்ற பட்டம் பெற்றவர். சுதேசீயம் தொடங்கும் முன்பாகவே இவர் வேலையிலிருந்து விலகிவிட்டார். இதை எதன் பொருட்டாகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், அவருக்குக் கிடைத்த பட்டம் வெறுமே சில சுதேசியத் தலைவர்கள் மீது 'ரிப்போர்ட்' எழுதிக் கொடுத்துச் சுலபமாகச் சம்பாதித்த பட்டமன்று. யதார்த்தத்திலேயே திறமையுடன் உழைத்த தினால் கிடைத்த பட்டம். குழந்தை முதலாகவே மீனாம்பாளை எனக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய கருத்து. அந்தக் கருத்து நிறைவேறுவதற்கு நேர்ந்த விக்கினங்கள் பல. அவ் விக்கினங்களில் பெரும்பான்மையானவை என்னாலேயே உண்டாயின.

நான் சுமார் பதினாறு பிராயம் வரை சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். "வேத கால முதலாக இன்றுவரை பாரத தேசத்திலுள்ள ரிஷிகளெல்லோரும் ஒன்றும் தெரியாத மூடர்கள். அர்ஜுனனும், காளிதாஸனும், சங்கராசாரியாரும், சிவாஜியும், ராமதாஸரும், கபீர்தாஸரும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் நேற்றுவரையிருந்த பாரத தேசத்தார் அனைவரும் நெஞ்சில் வளர்த்துவந்த பக்திகளெல்லாம் இழந்த அநாகரீகமான மூடபக்திகள்" என்பது முதலான ஆங்கிலேய 'சத்தியங்கள்' எல்லாம் என் உள்ளத்திலே குடிபுகுந்துவிட்டன. ஆனால், கிறிஸ்துவப் பாதிரி ஓர் விநோதமான ஐந்து. ஹிந்து மார்க்கத்திலும், ஹிந்து நாகரீகத்திலும் பக்தி செலுத்துவது பேதமை என்று ருஜுப்படுத்திக்கொண்டுவரும் போதே, அவர் கொண்டாடும் கிறிஸ்து மார்க்கமும் மூட பக்தி என்று வாலிபர் மனதில் படும்படி ஏற்பாடு செய்து விடுகிறார். மத விஷயங்களைப் பற்றி விஸ்தாரமான விவகாரங்கள் எழுதி, படிப்பவர்களுக்கு நான் தலைநோவு உண்டாக்கப்போவதில்லை. சுருக்கம்: நான் எனது பூர்வ மதாசாரங்களில் பற்று நீங்கி, 'ஞான ஸ்நானம்' பெறவில்லை; பிரம்ம ஸமாஜத்திலே சேர்ந்து கொண்டேன்.

சிறிது காலத்திற்கு அப்பால், பட்டணத்தில் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, வீட்டில் யாரிடமும் சொல்லாமல் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட்டுப்போய், அங்கே பிரம்ம ஸமாஜத்தாரின் மார்க்க போதனை கற்பிக்கும் பாடசாலை யொன்றிலே சேர்ந்து சில மாதங்கள் படித்தேன். பிரம்ம ஸமாஜத்தாரின் 'உபதேசி'களில் ஒருவனாக வெளியேற வேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கம். அப்பால் அங்கிருந்து பஞ்சாப், ஹிந்துஸ்தானம் முதலிய பல பிரதேசங்களில் யாத்திரை செய்துகொண்டு, கடைசியாக சென்னப்பட்டணம் வந்து சேர்ந்தேன். நான் ஹிந்து மார்க்கத்தைவிட்டு நீங்கியதாக எண்ணி, எனது ஜாதியார் என்னைப் பல விதங்களில் இம்சை செய்தார்கள். இந்த இம்சைகளினால் எனது சித்தவுறுதி நாளுக்கு நாள் பலம் அடைந்ததே யல்லாமல், எனக்கு மனச்சோர்வு உண்டாகவில்லை. எனது தகப்பனார்—இவர் பெயர் துபாஷ் ராமச்சந்திர நாயுடு—வெளிவேஷ மாத்திரத்தில் சாதாரண ஜனங்களின் ஆசார வ்யவகாரங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தார்; எனினும், உள்ளத்தில் பிரம்ம ஸமாஜப் பற்று உடையவர். ஆதலால், நான் ஸ்வஸ்தவமான

பரமாத்ம பக்தியும், ஆத்ம விசுவாஸமும், எப்போதும் உபநிஷத்துக்கள் படிப்பதில் சிரத்தை கொண்டிருப்பது கண்டு, அவருக்கு அந்தரங்கத்தில் மிகுந்த உவகை யுண்டாயிற்று. வெளி நடப்பில் என் மீது கோபம் பாராட்டுவது போலிருந்தாரே யன்றி, எனது பந்துக்கள் சொற்படிக் கேட்டு என்னைத் தொல்லைப்படுத்தவில்லை. ஸகல ஸௌகரியங்களும் எனக்கு முன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக நடக்கும்படி வீட்டில் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தார். ஆனால், எனது தமையன் மாத்திரம் என்னிடம் எக்காரணம் பற்றியோ மிகுந்த வெறுப்புப் பாராட்டினான். நான் தலையிலே பஞ்சாபிகளைப் போலப் பாகை கட்டிக்கொள்வது வழக்கம். '15 ரூபாய்'க் குமாஸ்தாக்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாக அழகு, அந்தம், ஆண்மை எதுவுமின்றி ஏற்பட்டிருக்கும் கும்பகோணத்துப் பாகை நான் கட்டிக்கொள்ளுவதில்லை. இதுகூடத் தமையனுக்குக் கோபம் உண்டாக்கும். "ராஜபுத்ருடு வீடு, தொங்க விதவா! தலலோ மகா ஆடம்பரமுக பகடி வீடிகி!" என்று ஏதெல்லாமோ சொல்லி ஓயாமல் திட்டிக்கொண்டிருப்பான். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் எனது தகப்பனார் திடீரென்று வாயு குத்தி இறந்து போய் விட்டார். அவருக்குப் பிரம்மஸமாஜ விதிப்படிக் கிரியைகள் நடத்தவேண்டும் என்று நான் சொன்னேன். எனது தமையன் சாதாரண ஆசாரங்களின்படிதான் நடத்த வேண்டும் என்றான். பிரமாத கலகங்கள் விளைந்து, நானூறு மத்தியஸ்தங்கள் நடந்த பிறகு, மசானத்தில் அவன் தனதிஷ்டப்படிக் கிரியைகள் முடித்த பின்பு நான் எனது கொள்கைப்படிப் பிரம்ம ஸமாஜ குரு ஒருவரை வைத்துக் கொண்டு கிரியைகள் செய்தேன். இதுவெல்லாம் எனது மாமா ராவ் பகதூர் சுந்தரராஜுலு நாயுடுக்கு என்மீது மிகுந்த கெட்ட எண்ணம் உண்டாகும்படிச் செய்துவிட்டது. ஆதலால், விவாகம் தடை பட்டுக்கொண்டே வந்தது. ஆனால், இறுதிவரை, என்னை யெப்படியேனும் சீர்திருத்தி, எனக்கே தனது மகளைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய இச்சை.

வஸந்தகாலம், நிலாப்பொழுது, நள்ளிரவு நேரம். புரசைவாக்கம் முழுமையும் நித்திரையிலிருந்தது. விழித்திருந்த ஜீவன்கள் இரண்டே. ஒன்று நான், மற்றொன்று அவள். இன்பமான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. மேல் மாடத்தில், மீனாம்பாளுடைய அறையிலிருந்து, முறைப்படி வீணைத் தொனி கேட்டது. ஆனால் வழக்கப்படி குறட்டை

கேட்கவில்லை. ராவ்பகதூர் குறட்டை மாமா ஊரிலில்லை, வெளியே ஒரு கிராமத்துக்குப் போயிருந்தார். நான் நிலா முற்றத்தில் எனது கட்டிலின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டிருந் தேன். என் உள்ளத்திலோ, இரண்டு எரிமலைகள் ஒன்றை யொன்று சீறி யெதிர்த்துப் போர் செய்துகொண்டிருந்தன. இவற்றுள்ளே, ஒன்று காதல் ; மற்றொன்று—பின்பு தெரிய வரும். வீணைத் தொனி திடீரென்று நின்றது. சிறிது நேரத்தில், எனது பின்புறத்தில் ஒரு ஆள் வந்து நிற்பது உணர்ந்து, திரும்பிப் பார்த்தேன். மீனாம்பாள் !

இப்பொழுதுதான் நாங்கள் புதிதாக தனியிடத்திலே சந்தித் திருக்கிறோமென்றும், அதனால் இங்கு நீண்டதோர் காதல் வர்ணனை எழுதப்படுமென்றும் படிப்பவர்கள் எதிர்பார்க்க வேண்டாம். இவ்விதமாக நாங்களிருவரும் பலமுறை சந்தித் திருக்கிறோம். மீனாம்பாள் மஞ்சத்தின்மீது உட்கார்ந்தாள்.

‘ மீனா ! இன்று உன்னிடத்தில் ஒரு விசேஷம் சொல்லப் போகிறேன் ’ என்றேன். ‘ எனக்கு அது இன்னதென்று ஏற்கெனவே தெரியும் ’ என்றாள்.

‘ என்னது ? சொல்லு. ’

‘ நீ பிரம்மசரிய சங்கற்பம் செய்து கொள்ளப் போகிறாய் என்ற விசேஷம். ’

‘ ஏன் ? எதற்கு ? எப்படி ? உனக்கு யார் சொன்னார்கள் ?’ என்று கேட்டேன்.

‘ வந்தே மாதரம் ’ என்றாள்.

மீனாம்பாளுடைய அறிவுக் கூர்மை எனக்கு முன்னமே தெரியுமாதலால், அவள் சொல்லியதிலிருந்து அதிக வியப் புண்டாகவில்லை.

அதன் பின் நான் அவளிடம் பின்வருமாறு கூறலாயி னேன் :— ‘ ஆம். பாரத தேசத்தை இப்போது பிரம்மச் சாரிகளே ரக்ஷிக்கவேண்டும். மிக உயர்ந்திருந்த நாடு மிகவும் இழிந்துபோய் விட்டது. இமயமலையிருந்த இடத்தில் முட் செடிகளும் விஷப்பூச்சிகளும் நிறைந்த ஒரு பாழுங் காடு இருப்பதுபோல் ஆய்விட்டது. அர்ஜுனன் வாழ்ந்த மாளிகை யில் வௌவால்கள் தொங்குவது போலிருக்கிறது.

இதைப் பிரம்மசாரிகளே காப்பாற்ற வேண்டும். பொப்பிலி ராஜாவின் மகனுகவேனும், ராஜா ஸர் ஸவலே ராமசாமி முதலியார் மகனுகவேனும் பிறவாமல் நம்போன்ற சாதாரண குடும்பங்களிலே பிறந்தவர்கள் விவாகம் செய்து கொண்டால், இந்தப் பஞ்ச நாட்டில் அவர்களுக்கு மூச்சு முட்டிப்போகிறது. குருவியின் தலையிலே பனங்காயை வைப்பதுபோல, இந்த நரிக் கூட்டத்திலுள்ள ஒரு வாலிபன் தலையிலே ஒரு குடும்ப பாரத்தைச் சுமத்தும்போது, அவனுக்குக் கண் பிதுங்கிப்போய்விடுகிறது. அவனவனுடைய அற்பக் காரியங்கள் முடிவு பெறுவதே பகீரத ப்ரயத்தனம் ஆய்விடுகிறது. தேச காரியங்களை இவர்கள் எப்படிக் கருதுவார்கள் ? பிரம்மசாரிகள் வேண்டும் ; ஆத்ம ஞானிகள் வேண்டும் ; தம் பொருட்டு உலக சுகங்களை விரும்பாத தீரர்கள் வேண்டும். இந்தச் சுதேசீயம் கேவலம் ஒரு லௌகிக காரியமன்று, இது ஒரு தர்மம். இதில் பிரவேசிப்பவர்களுக்கு வீர்யம், தேஜஸ், கர்மயோகித் தன்மை முதலிய அரிய குணங்கள் வேண்டும். நான் பிரம்மச்சாரிய விரதத்தைக் கைக்கொள்ளலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன். ஆனல்—

மீனு.—' ஆனல், நான் அதற்கு ஒரு சனியாக வந்து குறுக்கிட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லுகிருய்.'

'பார்த்தாயா, பார்த்தாயா! என்ன வார்த்தை பேசுகிருய்? நான் சொல்லவந்ததைக் கேள். எனது புதிய சங்கற்பம் ஏற்படுமுன்னதாகவே, என் உயிரை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். இப்போது எனது உயிருக்கு வேறொரு கடமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவ் விஷயத்தில் உனது கட்டளையை எதிர் பார்த்திருக்கிறேன்' என்றேன். அவள் ஏதோ மறு மொழி சொல்லப் போனுள். அதற்குள் வாயிற்புறத்தில் ஒரு வண்டி வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது.

' நாயன்ன வந்து விட்டார், நான் போகிறேன்' என்று சொல்லி ஒரு முத்தத்துடன் பிரிந்தாள். குறட்டை நாயுடு கதவை உடைத்து உள்ளிருக்கும் குறட்டைகளையெல்லாம் எழுப்பி, மேலே வந்து படுத்து அரை நாழிகைக்கெல்லாம் தமது தொழிலை ஆரம்பித்துவிட்டார். இரண்டு ஜீவன்கள் அன்றிரவு முழுதும் விழித்திருந்தன. ஒன்று நான் ; அவள் மற்றொன்று.

அத்தியாயம் 2

மேல் அத்தியாயத்தில் இறுதியில் குறிக்கப்பட்ட செய்தி நிகழ்ந்ததற்கு அப்பால், சில மாதங்கள் கழிந்து போயின. இதனிடையே, எங்களுடைய விவகாரத்திற் பல மாறுபாடுகள் உண்டாயிருந்தன. 'வந்தே மாதரம்' மார்க்கத்தில் நான் பற்றுடையவன் என்பதை அறிந்த ராவ்பகதூர் எனக்கு தமது கன்னிகையை மணஞ் செய்து கொடுப்பது என்ற சிந்தனையை அறவே ஒழித்துவிட்டார். சில மாதங்களாக, அவர் தமது சாச்வத வாஸஸ்தானமாகிய தஞ்சாவூரிலிருந்து புரசைவாக்கத்துக்கு வருவதை முழுவதும் நிறுத்திவிட்டார். இதனிடையே மீனாம்பாளுக்கு வேறு வரன்கள் தேடிக் கொண்டிருந்ததாகவும் பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்டது. அவளிட மிருந்தும் யாதொரு கடிதமும் வரவில்லை. ஒரு வேளை முழுதும் மறந்து போய்விட்டாளா? பெண்களே வஞ்சனை யின் வடிவம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அது மெய்தானோ? "பெண்ணெனப்படுவ கேண்மோ......உள் நிறைவுடைய வல்ல, ஓராயிர மனத்தவாகும்" என்று நான் சீவக சிந்தாமணியிலே படித்தபோது, அதை எழுதியவர் மீனாம்பாளைப் போன்ற ஸ்திரீயைக் கண்டு அவளுடைய காதலுக்குப் பாத்திரமாகும் பாக்கியம் பெறவில்லை போலும் என்று நினைத்தேனே. இப்போது, அந்த ஆசிரியருடைய கொள்கைதான் மெய்யாகி விட்டதா? நான் இளமைக்குரிய அறிவின்மையால், அத்தனை பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியரது கொள்கையைப் பிழையென்று கருதினேன் போலும்!

'அடா மூடா! உனக்கு ஏன் இதில் இவ்வளவு வருத்தம்? நீயோ பிரம்மசரிய விரதத்திலே ஆயுளைக் கழிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நாள்தோறும் மேன்மேலும் வளர்த்து வளர்த்து வருகின்றாய்? மீனா மற்றொருவனை மணஞ்செய்து கொண்டால் உனக்கு எளிதுதானே? நீயோ வேறொரு பெண்மீது இவ்வாழ்க்கையில் மையல் கொள்ளப் போவதில்லை. இவளொருத்தி தான் உனது விரதத்திற்கு இடையூறாக இருந்தாள். இவளும் வேறொருவனை மணஞ் செய்து கொண்டு அவன் மனைவியாய் விடுவாளாயின், உனது விரதம் நிர்விக்னமாக நிறைவேறும். ஈசனன்றோ உனக்கு இங்ஙனம் நன்மையைக் கொண்டு விடுகிறான்? இதில் என் வருத்தமடைய வேண்டும்?' என்று சில சமயங்களில் எனதுள்ளம் தனக்குத்தானே நன்மதி புகட்டும்.

மீண்டும் வேறொரு விதமான சிந்தை தோன்றும்:—"அவள் நம்மை மறந்திருக்கவே மாட்டாள். மாமா சொற்படிக் கேட்டு அவள் வேறொருவனை மணஞ்செய்துகொள்ளவே மாட்டாள். எனது பிராணனோடு ஒன்று பட்டவளாதலால், எனது நெஞ்சத்திலே ஜ்வலிக்கும் தர்மத்தில் தானும் ஈடுபட்டவளாகி அந்தத் தர்மத்திற்கு இடையூறு உண்டாகும் என்று அஞ்சி எனக்கு ஒன்றும் எழுதாமலிருக்கிறாள். ஆமடி, மீனு! உன்னை நான் அறியேனா? எது வரினும் நீ என்னை மறப்பாயா? அந்தக் கண்கள் 'உன்னை மறக்கவே மாட்டேன்' என்று எத்தனை முறை என்னிடம் பிரமாணம் செய்து கொடுத்திருக்கின்றன! அந்தக் கண்கள்! அந்தக் கண்கள்! ஐயோ, இப்பொழுதுகூட என் முன்னே நிற்கின்றனவே! அவை பொய் சொல்லுமா?"

அப்பால் ஒரு உள்ளம் :—"அடா! நல்ல துறவடா உன் துறவு! நல்ல பக்தியடா உன் பக்தி! நல்ல தர்மம்! நல்ல சிரத்தை! ஆரிய நாட்டை உத்தாரணம் செய்வதற்கு இப்படியன்றோ பிள்ளைகள் வேண்டும்? பீஷ்மர் வாழ்ந்திருந்த தேசமல்லவா? இப்பொழுது அதற்கு உன்னைப்போன்றவர்கள் இருந்து ஒளி கொடுக்கிறார்கள்! சீச்சீ! நாய் மனமே! அம்ருத வெள்ளத்தைவிட்டு வெறும் எலும்பைத் தேடிப் போகிறாயா? லோகோத்தாரணம் பெரிதா, உனது புலனின்பம் பெரிதா? தர்ம சேவை பெரிதா, ஸ்திரீ சேவை பெரிதா? எதனைக் கைக்கொள்ளப்போகிறாய்? சொல்லடா சொல்!"

பிறகு வேறொரு சிந்தை :—"எப்படியும் அவளிடமிருந்து ஓர் உறுதி கிடைத்தால், அதுவே நமக்குப் பெரியதோர் பலமாயிருக்கும். 'நீ தர்ம பரிபாலனம் செய், என் பொருட்டாக தர்மத்தைக் கைவிடாதே. நான் மரணம்வரை உன்னையே மானஸிகத் தலைவனாகக்கொண்டு நோம்புகள் இழைத்துக் காலம் கழிப்பேன். ஸ்வர்க்கத்திலே நாம் இருவரும் சேர்ந்து வாழலாம்' என்று அவள் உறுதி தருவாளானால், இந்த ஜன்மத்தில் ஜீவ்யம் வெகு சுலபமாய் இருக்கும்."

அப்பால் :—"ஒரேயடியாக, இவளுக்கு இன்னொருவனுடன் விவாகம் நடந்து முடிந்துவிட்டது என்று செய்தி வருமானால் கவலை விட்டிருக்கும். பிறகு, இத்தொடர் ஒன்றுமேயில்லாமல், தர்ம சேவையே தொழிலாக நின்றுவிடலாம்."

பின் மற்ருெரு சிந்தை :—“ ஆ! அப்படி ஒரு செய்தி வருமானல், பின்பு உயிர் தரித்திருப்பதே அரிதாய்விடும். அவளுடைய அன்பு மாறிவிட்டது என்று தெரிந்தபின் இவ் வுலக வாழ்க்கையுண்டா ? ”

அப்பால் பிறிதொரு சிந்தை :—“ அவள் அன்பு ! மாதர் களுக்கு அன்பு என்பதோர் நிலேயும் உண்டா ? வஞ்சனே லோபம் இரண்டையும் திரட்டிப் பிரம்மன் ஸ்திரீகளேப் படைத்தான். ”

இப்படி ஆயிர விதமான சிந்தனேகள் மாறிமாறித் தோன்றி எனது அறிவைக் கலக்கின. ஆண்மைவுறுதி இல்லாதவ னுடைய உள்ளம் குழம்பியதோர் கடலுக்கு ஒப்பாகும். இதனேப் படிக்கின்றவர், ஒரு கணம் சாக்ஷிபோல் நின்று தமது உள்ளத்தினிடையே நிகழும் புரட்சிகளேயும் கலக்கங் களேயும் பார்ப்பாராயின், மிதந்த வியப்பு உண்டாகும். மனித வாழ்க்கையிலே இத்தனே திகைப்புகள் ஏன் உண்டா கின்றன ?

“ மறப்பும் நினேப்புமாய் நின்ற வஞ்சமாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி. ”

இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு நாள் திடீரென்று எனது கையில் மீனும்பாளின் கடிதமொன்று கிடைத்தது. அதனே இங்குத் தருகின்றேன். அதைப் படித்துப் பார்த்தபொழுது என் னுள்ளம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்பதை நீங்களே யோசித்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஓம்

தஞ்சாவூர்.

உடையாய்,

இக் கடிதம் எழுதத் தொடங்கும்போதே எனது நெஞ்சு பதறுகிறது. எனக்கு எப்படி எழுதுகிறது என்று தெரிய வில்லே. ஐயோ இது என்னுடைய கடைசிக் கடிதம் ! உன் முகத்தை நான். இனி இவ்வுலகத்திலே பார்க்கப்போவதில்லே. ‘ நாயன்ன ’ வருகிற தை மாதம் என்னே இவ்வூரில் புதிய இன்ஸ்பெக்டராக வந்திருக்கும் மன்னர் என்பவனுக்குப் பலியிடவேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்துவிட்டார். கலியாணத் துக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளெல்லாம் தயாராகின்றன. உனது பெயரைக் கேட்டால், வேட்டை நாய் விழுவதுபோல் விழுந்து, காதால் கேட்கமுடியாத கெட்ட வார்த்தைகள்

சொல்லி நிந்திக்கிறார். நான் தப்பியோடி விடுவேன் என்று நினைத்து என்னை வெளியேறாதபடிக் காவல் செய்து வைத்திருக்கிறார். நீ ஒரு வேளை இச் செய்தி கேட்டு இங்கு வருவாய் என்று கருதி, நீ வந்தால் வீட்டுக்கு வர முடியாமல் செய்ய, இவரும் மன்னாரென்பவனும் சேர்ந்து நீசத்தனமான ஏற்பாடுகளும் செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். அவன் 'நாயனா'வின் பணத்தின்மீது கண்வைத்து, இந்த விவாகத்தில் ஆசை மூண்டிருக்கிறான். என்னுள்ளத்திலே அவனிடம் மிகுந்த பகைமையும், அருவருப்பும் உள்ளன வென்றும், இப்படிப்பட்ட பெண்ணைப் பலவந்தமாகத் தாலி கட்டினால் அவனுக்கு வாழ்நாள் முழுதும் துக்கமிருக்குமே யல்லாது சுகமிருக்காது என்றும் சொல்லியனுப்பினேன். அதற்கு, அந்த மிருகம், "எனக்கு அவளுடைய உள்ளத்தைப் பற்றி லக்ஷ்யமில்லை. அதைப் பின்னிட்டுச் சரிப்படுத்திக் கொள்வேன். முதலாவது, பணம் என் கையில் வந்து சேர்ந்தால், பிறகு அவள் ஓடிப்போய் அந்த ஜெயிலுக்குப் போகிற பயலுடன் சேர்ந்து கெட்டுத் திரிந்துவிட்டுப் பிறகு சமுத்திரத்தில் விழுந்து சாகட்டும்" என்று மறுமொழி கொடுத்தனுப்பிவிட்டது.

அநேக தினங்களாக எனக்கு இரவில் நித்திரை என்பதே கிடையாது. நேற்றிரவு படுக்கையின்மீது கண் மூடாமல் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தேன். அப்போது கனவு போன்ற ஒரு தோற்றமுண்டாயிற்று. தூக்கமில்லாதபோது, கனவு எப்படி வரும்? அஃது கனவுமில்லை, நினைவுமில்லை, ஏதோ ஒரு வகையான காட்சி. அதில் அதிபயங்கரமான ரூபத்துடன், இரத்தம்போன்ற சிவந்த விழிகளும் கரிய மேகம் போன்ற மேனியும், வெட்டுண்ட தலைகளின் மாலையும், கையில் சூலமுமாகக் காளிதேவி வந்து தோன்றினாள். நான் நடுங்கிப்போய், 'மாதா என்னைக் காத்தருள் செய்ய வேண்டும்' என்று கூறி வணங்கினேன். உடனே, திடீரென்று அவளுடைய உருவம் மிக அழகியதாக மாறு பட்டது. அந்த சௌந்தர்யத்தை என்னால் வருணிக்க முடியாது. அவளுடைய திருமுடியைச் சூழ்ந்து கோடி சூரியப் பிரகாசம்போன்ற தேஜோமண்டலம் காணப்பட்டது. கண்கள் அருள் மழை பொழிந்தன. அப்பொழுது தேவி எனக்கு அபயப் பிரதானம் புரிந்து பின்வருமாறு சொல்ல லாயினாள்: 'குழந்தாய், உனது அத்தான் கோவிந்த ராஜனை எனது சேவையின் பொருட்டாக எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன். உனக்கு இம்மையில் அவனைப் பெறமுடியாது.

நீ பிறனுக்கு மனைவியாகவும் மாட்டாய். உனக்கு இவ் வுலகத்தில் இனி எவ்வித வாழ்வுமில்லை. உங்கள் வீட்டுக் கொல்லையில், வடமேற்கு மூலையில், தனியாக ஓர் பச்சிலை படர்ந்திருக்கக் காண்பாய். நாளைக் காலை ஸ்நானம் செய்து பூஜை முடிந்தவுடனே அதில் இரண்டு இலைகளை எடுத்துத் தின்றுவிடு. தவறாதே!' மேற்கண்டவாறு கட்டளை கொடுத்து விட்டுப் பராசக்தி மறைந்துபோயினள்.

காலையில் எழுந்து அந்தப் பச்சிலையைப் பார்க்கப்போனேன். வானத்திலிருந்து ஒரு காகம் இறங்கிற்று. அது அந்தப் பச்சிலையைக் கொத்தி உடனே தரையில் மாண்டு விழக் கண்டேன். தேவியின் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன். இன்று பகல் பத்து நாழிகைக்கு, அந்த இலைகளை நான் தின்று பரலோகம் சென்றுவிடுவேன். நின் வரவை எதிர் பார்த்து அங்கும் கன்னிகையாகவே யிருப்பேன். நீ உனது தர்மங்களை நேரே நிறைவேற்றி மாதாவுக்கு திருப்தி செய்வித்த பிறகு அவள் உன்னை நான் இருக்குமிடம் கொண்டு சேர்ப்பாள். போய் வருகிறேன். ராஜா! ராஜா! என்னை மறக்காதே. வந்தே மாதரம்!

* * *

இக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தவுடன் மூர்ச்சைபோட்டு விழுந்துவிட்டேன்.

அத்தியாயம் 3.

மீனாம்பாளுடைய 'மரண வோலை' கிடைத்ததின் பிறகு இரண்டு வருஷங்கள் கழிந்துவிட்டன. இதனிடையே எனக்கு நிகழ்ந்த அனுபவங்களையெல்லாம் விஸ்தாரப்படுத்திக் கொண்டு போனால் பெரிய புராணமாக வளரும். சுருக்க மாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த ஆற்றாமையால் வெளியேறிய நான் அப்படியே காஷாயம் தரித்துக்கொண்டு துறவியாக வடநாட்டிலே ஸஞ்சாரம் செய்து வந்தேன். 'வந்தே மாதர' தர்மத்தை மட்டிலும் மறக்கவில்லை. ஆனால், என்னைச் சர்க்கார் அதிகாரிகள் பிடித்துச் சிறையிடும்படியான முயற்சி களிலே நான் கலக்கவுமில்லை; ஜனங்களுக்குள் ஒற்றுமையும்

பலமும் ஏற்படுத்தினால், ஸ்வதந்திரம் தானே சித்தியாகும் என்பது என்னுடைய கொள்கை. காரணத்தை விட்டுப் பயனைச் சீறுவதில் என் மனங் குவியவில்லை. அங்கங்கே சில சில பிரசாரங்கள் செய்ததுண்டு. இதுபற்றி, சில இடங் களில் என்னைப் போலீஸார் தொடரத் தலைப்பட்டார்கள். இதனால், நான் ஜனங்களிடையே நன்றாகக் கலந்து நன்மைகள் செய்துகொண்டு போக முடியாதபடிப் பல தடைகள் ஏற்பட்டன. ஆகவே, எனது பிரசங்கங்களிலிருந்து எனது நோக்கத்திற்கு அனுகூலத்திலும் பிரதிகூலமே அதிக மாக விளையலாயிற்று. இதையும் தவிர எனது பிரசங்கங் களைக் கேட்டு ஜனங்கள் மிகவும் வியப்படைவதையும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிக உபசாரங்கள் செய்வதையும் கண்டு, உள்ளத்திலே கர்வம் உண்டாகத் தலைப்பட்டது.

"இயற்கையின் குணங்களிலிருந்து செய்கைகள் பிறக் கின்றன. மூடன் 'நான் செய்கின்றேன்' என்று கருது கின்றான்" என்ற பகவத்கீதை வாக்கியத்தை அடிக்கடி மனனஞ் செய்து கொண்டேன். இந்த வீண் கர்வம், நாளுக்கு நாள் மிகுதியடைந்து என்னை விழுங்கி, யாதொரு காரி யத்திற்கும் பயன்படாமற் செய்துவிடுமோ என்ற அச்சம் உண்டாயிற்று. வெளிக்குத் தெரியாமல் எவருடைய மதிப்பை யும், ஸன்மானத்தையும் எதிர்பார்க்காமல் ஸாதாரணத் தொண்டு இழைப்பதற்கு என்னை மாதா வைத்திருக்கிறாள் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். எனவே, பிரசங்கக் கூட்டங் களிற் சேர்வதை நிறுத்திவிட்டேன். சில தினங்களுக்கு அப்பால், எனக்குப் போலீஸ் சேவகர்கள் செய்யும் உபசாரங் களும் நின்று போய்விட்டன. பாதசாரியாகவே பல இடங் களிற் சுற்றிவிட்டு, பலபல தொழில்கள் செய்துகொண்டு லாஹூர் நகரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

அங்கே லாலா லஜபதிராய் போன்ற பலரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற இச்சை ஜனித்தது. அவரைப் போய்க் கண்ட தில், அவர் என்னிடம் நம்பிக்கை கொண்டவராகி, கோசல நாட்டுப் பிரதேசங்களில் கொடிய பஞ்சம் பரவியிருக்கிறதென் றும், பஞ்சத்திற் கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்குச் சோறு துணி கொடுக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன் தாம் நிதிகள் சேர்த்து வருவதாகவும், பல வாலிபர்கள் தம்மிடமிருந்து திரவியங்

கொண்டுபோய்ப் பஞ்சமுள்ள ஸ்தலங்களில் இருந்து உழைத்து வருவதாகவும் தெரிவித்துவிட்டு, 'நீரும் போய் இவ்விஷயத்தில் வேலை செய்யக் கூடாதா ?' என்று கேட்டார்.

ஆ! ராமச்சந்திரன் அரசு செலுத்திய நாடு! வால்மீகி முனிவர் புகழ்ந்து போற்றிய நாடு! அங்கு, ஜனங்கள் துணியும் சோறு மில்லாமல், பதினாயிரக் கணக்காகத் தவிக்கிறார்கள்! அவர்களுக்கு உதவிசெய்யப் போவாயா என்று என்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? அவர்களெல்லோரும் எனக்குத் தெய்வங்களல்லவா? அவர்களுக்கு வேண்டியன செய்ய முடியாவிட்டால், இந்தச் சதை யுடம்பை எதன்பொருட்டாகச் சுமக்கிறேன்? லாலாவிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு போய்ச் சிறிது காலம் அந்தக் கடமையைச் செய்துகொண்டு வந்தேன். அங்குக் கண்ட காட்சிகளைப்பற்றி எழுத வேண்டுமா? எழுதுகிறேன், கவனி. தேவலோகத்தைப் பற்றி கேள்வியுற்றிருக்கிறாயா? சரி. நரகத்தைப் பற்றி கேள்வியுற்றிருக்கிறாயா? சரி. தேவலோகம் நரகலோகமாக மாறியிருந்தால் எப்படித் தோன்றுமோ, அப்படித் தோன்றியது பகவான் ராமச்சந்திரன் ஆண்ட பூமி. நான் அங்கிருந்த கோரங்களையெல்லாம் உங்களிடம் எதற்காக விரித்துச் சொல்ல வேண்டும்? புண்ணிய பூமியைப்பற்றி இழிவுகள் சொல்வதினால் ஒரு வேளை சிறிது பாவம் உண்டாகக்கூடும். அந்தப் பாவத்தைத் தவிர வேறென்ன பயன் கிடைக்கப்போகிறது? உன்னால் எனது தாய் நாட்டிற்கு என்ன பயன் கிடைக்கப் போகிறது? எழுந்திருந்து வா, பார்ப்போம். எத்தனை நாள் உறங்கி இப்படி அழியப் போகிறீர்களோ? அட பாப ஜாதியே, பாப ஜாதியே! இது நிற்க, ஓரிரண்டு மாதங்களுக்கு அப்பால் லாலா லஜபதிராய் எங்களுக்குக் கடிதம் எழுதி, இனி அந்த வேலை போதும் என்று கட்டளை பிறப்பித்து விட்டார்.

கோசல நாட்டுப் பிரதேசங்களில் பஞ்சத்தின் சம்பந்தமாக நான் வேலை செய்த சில மாதங்களில், ஏற்கெனவே என் மனதில் நெடுங்காலமாக வேரூன்றியிருந்த ஒரு சிந்தனை பலங் கொண்டு வளரலாயிற்று. தணிந்த வகுப்பினரின் நன்மை தீமைகளிலே, நமது நாட்டில் உயர்ந்த வகுப்பினரென்று கூறப்படுவோர் எவ்வளவு தூரம் அசிரத்தையும், அன்னியத் தன்மையும் பாராட்டுகிறார்கள் என்பதை நோக்குமிடத்து எனது உள்ளத்தில் மிகுந்த தளர்ச்சி உண்டாயிற்று. தென்னாட்டைப் போலவே வடநாட்டிலும், கடைசி வகுப்பினர் என்பதாகச் சிலர் கருதப்படுகின்றனர். தென்னாட்டைப் போலவே

வடநாட்டிலும், இந்த வகுப்பினர் பெரும்பாலும் விவசாயத் தொழிலேயே கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உழவுத் தொழில் உடைய இவர்கள் சாஸ்திரப்படி வைசியர்கள் ஆகவேண்டும். ஆனால், இவர்களிலே பலர் மாட்டிறைச்சி தின்பது முதலிய அநாசாரங்கள் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால், ஹிந்து ஜாதி இவர்களைத் தாழ்வாகக் கருதுகின்றது. ஹிந்து நாகரிகத்தில் பசுமாடு மிகப் பிரதானமான வஸ்துக்களிலே ஒன்று. ஹிந்துக்களின் நாகரிகம் விவசாயத் தொழிலைப் பொறுத்து நிற்கின்றது. விவசாயத் தொழிலுக்குப் பசுவே ஜீவன். ஆதலால் ஹிந்துக்கள் புராதனகால முதலாகவே கோ மாமிஸத்தை வர்ஜனம் செய்துவிட்டார்கள். ஒரு சிறு பகுதி மட்டும் வர்ஜனம் செய்யாதிருப்பது கண்டு, ஜாதிப் பொதுமை அப்பகுதியைத் தாழ்வாகக் கருதுகின்றது. இது முற்றிலும் நியாயம். ஆனால், பஞ்சம், நோய் முதலிய பொதுப் பகைவருக்கு முன்பு, நமது உயர்வு தாழ்வுகளை விரித்துக்கொண்டு நிற்பது மடமை. தாழ்ந்த ஜாதியாரை நாம் மிதமிஞ்சித் தாழ்த்திவிட்டோம். அதன் பயன்களை நாம் அனுபவிக்கிறோம். "ஹிருதய மறிந்திடச் செய்திடுங் கர்மங்கள் இகழ்ந்து பிரிந்து போமோ?"

'முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்'. நாம் பள்ளர் பறையருக்குச் செய்ததையெல்லாம், நமக்கு அன்னிய நாடுகளில் பிறர் செய்கிறார்கள். நமது சிருங்ககிரி சங்கராச்சாரியாரும், வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமிகளும் டெட்டால், ட்ரான்ஸ்வால் தேசங்களுக்குப் போவார்களானால், ஊருக்கு வெளியே சேரிகளில் வாசம் செய்யவேண்டும். ஸாதாரண மனிதர்கள் நடக்கும் ரஸ்தாக்களில் நடக்கக்கூடாது பிரத்யேகமாக விலகி நடக்கவேண்டும். பல்லக்குகள். வண்டிகள், இவற்றைப்பற்றி யோசனையே வேண்டியதில்லை. சுருக்கம்; நாம் நமக்குள்ளேயே ஒரு பகுதியாரை நீசர்களென்று பாவித்தோம்; இப்போது, நம்மெல்லோரையுமே உலகத்தார் மற்றெல்லா நாட்டினரைக் காட்டிலும் இழிந்த நீசர்களாகக் கருதுகின்றார்கள். நம்முள் ஒரு வகுப்பினரை நாம் தீண்டாத வகுப்பினர் என்று விலக்கினோம்; இப்போது, வேத மார்க்கஸ்தர், மகம்மதியர் என்ற இரு பகுதிகொண்ட நமது ஹிந்து ஜாதி முழுதையுமே உலகம் தீண்டாத ஜாதி என்று கருதுகிறது. உலகத்தில் எல்லா ஜாதியாரிலும் வகுப்புகள் உண்டு. ஆனால் தீராத பிரிவுகள் ஏற்பட்டு ஜாதியைத் துர்பலப்படுத்தி விடுமானால், அதிலிருந்து நம்மைக் குறைவாக நடத்துதல் அன்னியர்களுக்கு எளிதாகிறது. 'ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்.'

1,200 வருஷங்களுக்கு முன்பு, வடநாட்டிலிருந்து மகம்மதியர்கள் பஞ்சாப் நாட்டில் பிரவேசித்தபோது நம்மவர்களின் இமிசை பொறுக்கமுடியாமல் வருந்திக்கொண்டிருந்த பள்ளர் பறையர் பேரிகைக் கொட்டி, மணிகள் அடித்துக் கொண்டுபோய் எதிரிகளுக்கு நல்வரவு கூறி அவர்களுடன் கலந்துகொண்டதாக இதிஹாஸம் சொல்லுகின்றது. அப்போது நமது ஜாதியைப் பிடித்தநோய் இன்னும் தீராமலிருக்கிறது. பஞ்சத்தில் பெரும்பாலும் பள் பறை வகுப்பினரே மடிந்து போகிறார்கள். இதைப்பற்றி மேற் குலத்தார்கள் வேண்டிய அளவு சிரத்தை செலுத்தாமலிருக்கின்றனர். எங்கிருந்தோ வந்த ஆங்கிலேயப் பாதிரிகள் பஞ்சம் பற்றிய ஜனங்களுக்குப் பலவித உதவிகள் செய்து, நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களையும், முக்கியமாக, திக்கற்ற குழந்தைகளையும், கிறிஸ்து மதத்திலே சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஹிந்து ஜனங்களின் தொகை வருஷந்தோறும் அதிபயங்கரமாகக் குறைந்துகொண்டு வருகிறது. மடாதிபதிகளும், ஸந்நிதானங்களும் தமது தொந்தி வளர்வதை ஞானம் வளர்வதாகக் கொண்டு ஆனந்த மடைந்து வருகின்றனர். ஹிந்து ஜனங்கள்! ஹிந்து ஜனங்கள்! நமது இரத்தம், நமது சதை, நமது எலும்பு, நமது உயிர்—ஹிந்து ஸ்தானத்து ஜனங்கள்—எனென்று கேட்பாரில்லாமல் பசிப்பிணியால் மாய்ந்து போகின்றனர்.

கோ மாமிசம் உண்ணுதபடி அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தி அவர்களை நமது ஸமூகத்திலே சேர்த்து அவர்களுக்குக் கல்வியுந் தர்மமுந் தெய்வமும் கொடுத்து நாமே ஆதரிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவர்களெல்லோரும் நமக்குப் பரிபூர்ண விரோதிகளாக மாறிவிடுவார்கள். இந்த விஷயத்திலே எனது சிறிய சக்திக்கு இயன்றவரை முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற அவா எனது உள்ளத்தில் வளரலாயிற்று. வங்கநாட்டில் அசுவினி குமார தத்தர் என்ற தேசபக்தர் ஒருவர் இருப்பதாகவும், அவர் இந்தப் பிரதேசங்களில் ' நாம் சூத்திரர் ' (பெயர் மட்டில் சூத்திரர்) என்று கூறப்படும் பள்ளர்களை ஸமூக வரம்பினுள்ளே சேர்த்து உயர்வுபடுத்த முயற்சிகள் செய்வதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அவரைப் பார்க்க ஆசை உண்டாயிற்று.

அத்தியாயம் 4.

கல்கத்தாவுக்கு வந்து சில தினங்கள் இருந்துவிட்டு பாப்லாலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்குப்போய், வழிவிசாரணை செய்துகொண்டு அசுவினி குமாரத் தத்தருடைய வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தேன். வீட்டுவாயிலில் ஒரு வங்காளி பாபு நின்று கொண்டிருந்தார். அவரிடம "அசுவினி பாபு இருக்கிறாரா ?" என்று கேட்டேன். "இல்லை, நேற்றுத்தான் புறப்பட்டுக் காசிக்குப் போயிருக்கிறார்" என்றார். "அடடா ?" என்று சொல்லி திகைத்து நின்றேன். காஷாய உடையைக் கண்டு அந்தப் பாபு உபசார மொழிகள் கூறி உள்ளே அழைத்துப் போய், தாகசாந்தி செய்வித்துவிட்டு. 'யார்' 'எவ்விடம்' என்பதையெல்லாம் விசாரணை செய்தார். நான் எனது விருத்தமெல்லாம் தெரிவித்துவிட்டு, என் மனதிலிருந்த நோக்கத்தையும் சொன்னேன். "பாரும், பாபு, நம்மில் ஆறில் ஒரு பங்கு ஜனங்களை நாம் தீண்டாத ஜாதியாக வைத்திருப்போமானால் நமக்கு ஈசன் நல்ல கதி கொடுப்பாரா ?" என்று என் வாயிலிருந்து வாக்கியம் கேட்டவுடனே அவர் முகத்தில் மிகுந்த வருத்தம் புலப்பட்டது. முகத்தைப் பார்த்தால் கண்ணீர் ததும்பி விடும்போலிருந்தது. தீண்டாத வகுப்பினரின் நிலையைக் கருதித்தான் இவ்வளவு பரிதாப மடைகிறார்போலும் என்று நான் நினைத்து, "ஐயா, உம்முடைய நெஞ்சுபோல் இன்னும் நூறு பேருடைய நெஞ்சு இருக்குமானால் நமது நாடு செம்மைப்பட்டுவிடும்" என்றேன்.

"ஸ்வாமி, தாங்கள் நினைக்கிறபடி அத்தனை கருணையுடைய நெஞ்சம் எனக்கு இன்னும் மாதா அருள் புரியவில்லை. ஹீன ஜாதியாரைக் காக்கவேண்டும் என்ற விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் சிரத்தையுண்டு என்பது மெய்யே. அசுவினி பாபுவுடன் நானும் மேற்படி வகுப்பினருக்கு நன்மை செய்வதில் சிறிது உழைத்திருக்கிறேன். ஆயினும், என் முகத்தில் தாங்கள் கவனித்த துக்கக்குறி நம்மில் ஆறிலொரு பங்கு ஜனங்கள் இப்படி அவலமாய் விட்டார்களே என்பதைக் கருதி ஏற்பட்டதன்று. தாங்கள் சொன்ன வாக்கியம் சில தினங்களுக்கு முன்பு இங்கு வந்திருந்த ஒரு மந்த்ராஜி*யம்மாளின் வாயிலிருந்து அடிக்கடி வெளிவரக் கேட்டிருக்கிறேன். தாம் அது சொன்ன

---

*மந்த்ராஜியம்மாள், என்பது மதராஸ் பிரதேசத்து ஸ்திரீ என்று பொருள்படும். 'மதராஸி என்பதற்கு வடநாட்டார் மந்த்ராஜ் என்பார்கள்.

வுடனே எனக்கு அந்த அம்மாளின் நிலை ஞாபகம் வந்தது. அவளுடைய தற்கால ஸ்திதியை நினைத்து வருத்தமுண்டா யிற்று. அடடா! என்ன குணம்! என்ன வடிவம்! இவ்வளவு பாலியத்திலே நமது தேசத்தினிடம் என்ன அபிரிமிதமான பக்தி!" என்று சொல்லித் திடுக்கென்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டார். அப்பால் என் முகத்தை ஓரிரண்டு தடவை நன்றாக உற்று நோக்கினார். அவருடைய பெயர் ஸதீச சந்திர பாபு என்பதாக ஏற்கெனவே சொல்லி இருக்கிறேன்.

"ஸதீச பாபு, ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறீர்?" என்று கேட்டேன்.

"ஸ்வாமீஜீ, க்ஷமித்துக்கொள்ளவேண்டும். நீங்கள் ஸந்யாஸி. எந்தத் தேசத்தில் பிறந்தவரென்பதைக்கூட நான் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆயினும் உங்கள் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, அதில் எனக்கு அந்த யுவதியின் உருவம் கலந்திருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. உங்களிருவருடைய முகமும் ஒன்றுபோலிருப்பதாக நான் சொல்லவில்லை. உங்கள் முகத்தில் எப்படியோ அவளுடைய சாயல் ஏறியிருப்பது போலத்தோன்றுகிறது" என்றார்.

மதராஸ் பக்கத்து யுவதியென்று அவர் சொன்ன வுடனேயே என் மனதில் ஏதோ ஒருவிதமான பதைபதைப்பு உண்டாயிற்று. அதன் பின்னிட்டு, அவர் சொன்ன வார்த் தைகளைக் கேட்டவுடன், அந்தப் பதைபதைப்பு மிகுதியுற்றது. ஸந்யாஸி உடை தரித்து இருந்தேன். நெடுநாளாகத் துறவையே ஆதரித்து வந்திருக்கிறேன். வேஷத்திலென் னடா இருக்கிறது, கோவிந்தா, வேஷத்திலென்ன இருக் கிறது?

"மீனம்பா?—அட, போ! மீனம்பாள் இறந்துபோய் இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாகிறதே?........ஐயோ, எனது கண்மணி என்ன கஷ்டத்துடன் இறந்தாள்?......" என்பதாக, ஒரு க்ஷணத்திலே மனப்பேய் ஆயிரம் விதமாகக் கூத்தாடிற்று.

"ஸதீச பாபு! நானும் மதராஸ் பக்கத்திலே ஜனித்தவன் தான். நீர் சொல்லிய யுவதியைப் பற்றிக் கேட்கும்போது, எனக்குத் தெரிந்த மற்றொரு பந்துவைப் பற்றி ஞாபகம் வருகிறது. நீர் சொல்லிய பெண் யார்? அவள் பெய ரென்ன? அவள் இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்? அவள் இங்கே என்ன நோக்கத்துடன் வந்திருந்தாள்? அவளுடைய

தற்கால ஸ்திதியைக் குறித்து உமக்கு வருத்தமுண்டாவதேன்? அவளுக்கு இப்போது என்ன கஷ்டம் நேரிட்டிருக்கிறது? எனக்கு எல்லாவற்றையும் விவரமாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றேன்.

கதையை விரிக்கத் தொடங்கினார், ஸதீச சந்திர பாபு. ஒவ்வொரு வாக்கியமும் என் உள்ளத்திலே செந்தீக் கனலும் இரும்புத் துண்டுகளை எறிவது போல விழுந்தது. அவர் சொல்லிய கதையினிடையே என்னுள்ளத்தில் நிகழ்ந்தனவற்றையெல்லாம் இடையிட்டுக்கொண்டுபோனால் படிப்பவர்களுக்கு விரஸமாயிருக்கும் என்று அஞ்சி, இங்கு அவர் சொல்லிய விஷயங்களை மட்டிலும் குறிப்பிடுகறேன். என் மனத்ததும்புதல்களை படிப்பவர்கள் தாமே ஊகத்தாற் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஸதீச பாபு சொல்லலாயினர்:

"அந்த யுவதிக்குத் 'தாஞ்சோர்'. அவள் பெயர் எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் எல்லோரும் அவளைத் 'தீன மாதா' என்ற பெயர் சொல்லி அழைப்போம். அவளுடைய உண்மைப் பெயர் அசுவினி பாபுவுக்கு மாத்திரந்தான் தெரியும். ஆனால், அந்தத் தேவியின் சரித்திரத்தை எங்களுக்கு அசுவினி பாபு அடிக்கடிச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை உம்மிடம் சொல்லுகிறேன், கேளும். அவள் ஒரு போலீஸ் பென்ஷன் உத்தியோகஸ்தருடைய குமாரியாம். அவளது அத்தை மகனாகிய ஒரு மந்த்ராஜ் . நகரத்து வாலிபனுக்கு அவளை விவாகம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருந்ததாம். அவ் வாலிபன் 'வந்தே மாதரம்' கூட்டத்திலே சேர்ந்துவிட்டான். அதிலிருந்து, அவள் தகப்பன் அவளை வேறொரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தனுக்கு மணம் புரிவிக்க ஏறபாடு செய்தான். கடைசித் தருணத்தில் அவள் கனவில் ஏதோ தெய்வத்தின் கட்டளை பெற்று ஒரு பச்சிலையைத் தின்றுவிடவே அவளுக்குப் பயங்கரமான ஜ்வர நோய் கண்டு விவாகம் தடைப்பட்டுப் போய்விட்டது. அப்பால் தகப்பனாரும் இறந்து போய்விட்டார். இதனிடையே அவளுடைய காதலனாகிய மந்த்ராஜ் வாலிபன், என்ன காரணத்தாலோ, அவள் இறந்துவிட்டதாக எண்ணி, ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொண்டு வெளியேறிவிட்டானாம்—"

"ஏழை மனமே, வெடித்துப்போய்விடாதே. சற்றுப் பொறு" என்று என்னால் கூடியவரை அடக்கிப் பார்த்தேன். பொறுக்க முடியவில்லை. "ஐயோ, மீனா! மீனா!" என்று

கூவினேன். பிறகு 'ஸதீச பாபு, அவளுக்கு இப்போது என்ன கஷ்டம் நேரிட்டிருக்கிறது? சொல்லும், சொல்லும்" என்று நெரிததேன்.

ஸதீச சந்திரருக்கு உளவு ஒருவாறு துலங்கிவிட்டது. "இப்போது ஒன்றுமில்லை. சௌக்கியமாகத்தானிருக்கிறாள்" என்றார்.

"இல்லை, இல்லை. என்னுடன் நீர் உண்மை பேசத் தயங்குகிறீர். உண்மை தெரிந்தால் நான் மிகத் துன்பப் படுவேன் என்று எண்ணி நீர் மறைக்கிறீர். இதுவே என்னை நரக வேதனைக்கு உட்படுத்துகிறது. சொல்லிவிடும், சொல்லிவிடும்" என்று வற்புறுத்தினேன்.

மறுபடியும் ஸதீச பாபு ஏதோ பொருளற்ற வார்த்தைகளைப் போட்டுக் குழப்பி எனக்கு ஸமாதான வசனம் சொல்லத் தலைப்பட்டார்.

"பாரத தேவியின் ஹிருதயத்தின் மீதும், பகவத் கீதையின் மீதும் ஆணையிட்டிருக்கிறேன். என்னிடம் உண்மையை ஒளியாமற் சொல்லும்" என்றேன். இந்த ஸத்தியம் நவீன வகங்காளத்தினரை எவ்வளவு தூரம் கட்டுப்படுத்தும் என்பது எனக்குத் தெரியும். இங்ஙனம் நான் ஆணையிட்டதிலிருந்து அவருக்குக் கொஞ்சம் கோபம் உண்டாயிற்று.

"போனமையா, மூட ஸந்யாஸி. என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டீர்! இதோ, உண்மை தெரிவிக்கிறேன்; கேட்டுக் கொள்ளும் அந்தப் பெண் இங்கு நாலு சூத்திரர்களைப் பஞ்சத்திலிருந்து மீட்கப் படட்டதில், தீராத குளிர் ஜ்வரங் கண்டு, வைத்தியர்கள் சமீபத்தில் இறந்து விடுவாள் என்று சொல்லிவிட்டனர். அதற்குமேல் அவள் காசியில் போய் இறக்க விரும்பியது பற்றி, அசுவினி பாபு அவளைக் காசிக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார். உண்மை சொல்லிவிட்டேன், போம்" என்றார்.

"காசிக்கா?"

"ஆம்."

"காசியில் எங்கே?"

"அஸி கட்டத்தில்."

"அஸி கட்டத்தில் எந்த இடம்?"

"அலீக்குத் தெற்கே 'நர்வா' என்ற இடமிருக்கிறது. அதில் பல தோட்டங்களும், பங்களாக்களும் உண்டு. அதில் தைப்பூர் மஹாராஜா பங்களாவில் அசுவினி பாபு இறங்கி யிருக்கிறார்."

"ரயில் செலவுக்குப் பணம் கொடும்" என்றேன். ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து வீசியெறிந்தார். மானத்தைக் கண்டதார், மரியாதையைக் கண்டதார்? அங்கிருந்து அந்த க்ஷணமே வெளியேறிவிட்டேன். வழியெல்லாம் தின்பதற்கு நெஞ்சத்தையும், அருந்துவதற்குக் கண்ணீரையுமே கொண்ட வனாய்க் காசிக்குப்போய்ச் சேர்ந்தேன்.

அத்தியாயம் 5.

காசியில் ஹநுமந்த கட்டத்திலே எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனது நண்பர் ஒருவருடைய பந்துக்கள் அங்கு வாசஞ் செய்கின்றனர். இதைப் படிக்கும் தமிழர்கள் காசிக்குப் போயிருப்பதுண்டானால், நான் சொல்லப்போகிற இடம் அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். தமிழர்களெல்லாரும் பெரும்பாலும் ஹநுமந்தக் கட்டத்திற்கே போய் இறங்குவதுண்டு. அங்குக் கீழ்மேற் சந்து ஒன்றிருக்கிறதல்லவா? அதில் கீழ் மேற்கு மூலையிலிருந்து மூன்றாம் வீடு. அந்த வீட்டிற்குச் சிவ மடம் என்று பெயர். யாத்திரைக்காரர்கள் போய் இறங் கக்கூடிய வீடுகளைக் காசியிலே மடங்கள் என்கிறார்கள். சிவ மடத்திற் போய் இறங்கி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, மடத்தார் கொடுத்த ஆகாரத்தை உண்டபிறகு, அப்பொழுதே அந்த மடத்துப் பிள்ளைகளில் ஒருவரைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு நர்வா கட்டத்திற்குப் போனேன். அங்கே தாய்ப்பூர் ராஜா பங்களா எது என்று விசாரித்து, பங்களாவிற்குப் போய்ச் சேரும்போது இரவு ஏழுமணியாகிவிட்டது. வாயிலில் ஒரு குதிரை வண்டி வந்து நின்றது. அந்த வண்டி புறப் படுந் தருவாயில் இருந்தது. வண்டியின் மேலே ஆங்கிலேய உடை தரித்த ஒரு வங்காளி உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். வண்டிப் பக்கத்திலே ஒரு கிழவரும் வேறு சிலரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அசுவினி குமார தத்தரின் படத்தை நான் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கிறபடியால், அந்தக் கிழவர் தான் அசுவினி பாபு என்று தெரிந்துகொண்டேன். நான் போனவுடனே, அசுவினி பாபு பக்கத்திலிருந்த மனிதனை நோக்கி, "யாரோ ஒரு ஸந்யாஸி வந்திருக்கிறார். அவரைத்

தாழ்வாரத்தில் வரச்சொல். நான் இதோ வருகிறேன்" என்றார். தாழ்வாரத்தில் போட்டிருந்த நாற்காலிகளில் நானும் என்னுடன் வந்திருந்த வாலிபனும்போய் உட்கார்ந்தோம். அசுவினி பாபுவும் வண்டிக்குள்ளிருந்த வரும் பேசியது என் செவியில் நன்றாக விழுந்தது.

அசுவினிபாபு.—" டாக்டர் ஸாஹப் ! நேற்றைக்காட்டிலும் இன்று சிறிது குணப்பட்டிருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது, தமது கருத்தென்ன? "

டாக்டர்.—" மிகவும் துர்ப்பல நிலையிலேதான் இருக்கிறாள். இன்னும் இருபத்துநான்கு மணி நேரம் இருப்பது கஷ்டம். அந்த நேரம் தப்பினால், பிறகு விபத்தில்லை" என்றார்.

காதில் விஷந்தடவிய தீயம்புபோல இந்த வார்த்தை கேட்டது; " மீனா! மீனா ! மீனா!" என்று அலறினேன் வண்டி புறப்பட்டுவிட்டது. அதற்குள் நான் என்னை மீறி அலறிய சத்தம் கேட்டு, அசுவினி பாபுவும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் நான் இருந்த பாரிசமாக விரைந்து வந்தார்கள். அவர் வருதல் கண்டு, நான் மனதை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு எழுந்து நின்று வணங்கினேன். அவர், "ஸ்வாமிக்கு எவ்விடம் ? இங்கு வந்த கருத்தென்ன ? ஏன் சத்தம் போட்டீர்கள் ?" என்று ஹிந்துஸ்தானி பாஷையிலே கேட்டார்.

" பாபு, நான் ஸந்யாஸியல்ல, நான் திருடன். நான் மஹாநிர்பாக்கியமுடைய பாவி. மீனாம்பாள் தம்மிடம் கோவிந்தராஜன் என்ற பெயர் சொல்லியிருப்பாளல்லவா ? அந்தப் பாவி நான்தான்" என்றேன்.

உடனே அவர் என்னை மேன்மாடத்திலுள்ள ஒரு அறைக்குத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார். அங்கு என்னை நோக்கி, " நேற்றெல்லாம் நான் உம்மை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். நீர் இங்கு வரக்கூடும் என்ற சிந்தனை எனக்கு அடிக்கடித் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது" என்றார்.

பிறகு என்னிடம் " கிழக்கு முகமாக திரும்பி உட்காரும்" என்றார். அப்படியே உட்கார்ந்தேன். ' கண்ணை மூடிக்கொள்ளும் " என்றார். இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டேன். பிறகு எனது நெற்றியைக் கையலோ தடவி ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு

உறக்கம் வருவது போலிருந்தது. 'அடடா! இன்னும் மீனாம்பாளைப் பார்க்கவில்லை. எனது உயிரினுமினியாள் மரணாவஸ்தையிலிருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்கும் முன்பாக உறக்கம் வருகிறதே. இவர் என்னை ஏதோ மாய மந்திரத்துக்கு உட்படுத்துகிறார். எனது பிராணரத்தினத்தைப் பார்க்காதபடிக் கெடுத்துவிட முயலுகிறார். இந்த மாயைக்கு உட்படலாகாது. கண் விழித்து எழுந்து நின்றுவிடவேண்டும்' என்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டு, எழுந்து நிற்க முயன்றேன். "ஹூம்" என்றொரு சத்தம் கேட்டது! விழித்துப் விழித்துப் பார்க்கிறேன்; கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லை. மயக்கம் மேன்மேலும் அதிகப்பட்டது. அப்படியே உறங்கி விழுந்துவிட்டேன்.

விழித்த பிறகு, நான் இரண்டு நாள் உறங்கிக் கிடந்ததாகத் தெரிந்தது. பக்கத்திலிருந்து ஒரு சேவகன் சொன்னான். "மீனா எங்கே? மீனா சௌக்கியமாயிருக்கிறாளா?" என்று அந்த சேவகனிடம் கேட்டேன். "எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது" என்று மறுமொழி கூறினான். சாதாரணமாக எப்போதும் போல இருந்தேனாயின், அந்தச் சேவகனை உதைத்துத் தள்ளி, இடையே வந்தவர்களையெல்லாம் வீழ்த்திவிட்டு, மீனாளிருக்குமிடம் ஓடிப்போய்ப் பார்த்திருப்பேன். ஆனால், இந்த நேரம் எனனுடலில் மிகுந்த அயர்வும், உள்ளத்தில் மிகுந்த தெளிவும், அமைதியும் ஏற்பட்டிருந்தன. மனதிலிருந்த ஜ்வரமும் நீங்கிப்போயிருந்தது. 'பாரிஸால் கிழவன்' செய்த சூது என்று தெரிந்துகொண்டேன். அரை நாழிகைக்கெல்லாம், அசுவனி பாபு, தாமே நானிருந்த அறைக்குள் வந்து, என் எதிரே ஒரு நாற்காலியின் மீது வீற்றிருந்தார். என்னை அறியாமல், எனது இரண்டு கைகளும் அவருக்கு அஞ்சலி புரிந்தன.

"ஓம்" என்று கூறி ஆசிர்வாதம் செய்தார். "பால ஸந்யாஸி, கபட ஸந்யாஸி, அர்ஜுன ஸந்யாஸி, உன் பக்கம் சீட்டு விழுந்தது" என்றார். மீனா பிழைத்துவிட்டாள் என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

"முற்றிலும் சௌக்கியமாய் விட்டதா?" என்று கேட்டேன்.

"பூரணமாகச் சௌக்கியமாய் விட்டது. இன்னும் ஓரைம்பது வருஷத்திற்கு சமுத்திரத்திலே தள்ளினாலும் அவளுக்கு எவ்விதமான தீங்கும் வரமாட்டாது" என்றார்.

“ அப்படியானால் நான் போகிறேன், அவள் இறந்து போகப்போகிறாள் என்ற எண்ணத்தினாலேதான் என் விரதத்தைக்கூட மறந்து, அவளைப் பார்ப்பதற்காகப் பறந்தோடி வந்தேன். இனி அவளைப்பார்த்து அவளுடனிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கில்லை. நான் போய் வருகிறேன் ” என்று சொன்னேன்.

அசுவனிபாபு கடகட வென்று சிரித்துவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த சேவகனை நோக்கி, “ இவருக்குக் கொஞ்சம் பால் கொணர்ந்து கொடு ” என்று ஏவினார். அவன் முகம் கழுவ நீரும், அருந்துவதற்குப் பாலும் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அந்தப்பாலை உட்கொண்டவுடனே, திருக்குற்றாலத்து அருவியில் ஸ்நானம் செய்து முடிந்ததுபோல், எனது உடலிலிருந்த அயர் வெல்லாம் நீங்கிப்போய் மிகுந்த தெளிவுடன் சௌக்கியமும் அமைந்திருக்கக் கண்டேன்.

“ இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறாய் ? புறப்பட்டுப் போகிறாயா ?” என்று அசுவினிபாபு புன்னகையுடன் கேட்டார்.

“ அவளை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, அவளிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு செல்லுகிறேன் ” என்றேன்.

திடீரென்று அசுவினிபாபுவின் முகத்தில் இருந்த புன்னகை மாறி சிரித்தா ரூபம் தோன்றியது. அப்பால் என்னிடம், ‘ மகனே, நீ மீனாம்பாளை மணஞ் செய்துகொள்வாய். நீங்களிருவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்து, முற்காலத்தில் ரிஷியும் ரிஷிபத்தினியுமாக வேதயக்ஞம் செய்ததுபோல, உங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் மாதாவின் ப்ரீத்யர்த்தமாக ஜீவயக்ஞம் புரியக்கடவீர்கள் ” என்றார்.

“ காளி தேவியின் கட்டளை என்னாகிறது ?” என்று கேட்டேன். இந்த ஜன்மத்தில் ‘ நீ கோவிந்தராஜனை மணஞ் செய்துகொள்ளலாகாது ’ என்று காளிதேவி மீனாளுக்குக் கூறி, அவளை விஷம் தின்னும்படியாகக் கட்டளையிட்ட செய்தியை அவருக்கு நினைப்புறுத்தினேன்.

அதற்கு அவர், ‘ அந்தச் செய்தியையெல்லாம் நான் அறிவேன். மஹாசக்தியின் கட்டளையை மீனாம்பாள் நன்கு தெரிந்துகொள்ளாமல் உனக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டாள். மீனாம்பாளுடைய ஜன்மம் மாறுபட வேண்டுமென்று அம்மை

சொல்லியதின் பொருள் வேறு. அவள் பச்சிலை தின்னும் படிக் கட்டளையிட்டது, மீனும்பாளுக்கு ஜ்வரமுண்டாய் தந்தை எண்ணிய விவாகம் தடைப்படும் பொருட்டாகவே. அதற்கு முன்பு அவளுடைய ஜன்மம் வேறு; அதற்கப்பால் அவளுடைய ஜன்மம் வேறு. மாதா தெளிவாகத்தான் சொல்லினள். ஆனால், மீனும்பாள் தனக்கு வேண்டாத ஒருவனுடன் விவாகம் நடக்கப்போகிறது என்ற தாபத்தால் படபடப்புண்டாகி, உனக்கு ஏதெல்லாமோ எழுதிவிட்டாள். நீயும் அவசரப்பட்டு, காஷாயம் தரித்துக்கொண்டுவிட்டாய். உனக்கு ஸந்யாசம் குருவினால் கொடுக்கப்படவில்லை, ஆயினும் இதுவெல்லாம் உங்களிருவருடைய நலத்தின் பொருட்டாகவே ஏற்பட்டது. உங்களிருவருக்கும், பரிபூரணமான ஹிருதய சுத்தி உண்டாவதற்கு இப்பிரிவு அவசியமாயிருந்தது. இப்போது நான் போகிறேன். இன்று மாலை நான்கு மணிக்கு, பூஞ்சோலையிலுள்ள லதா மண்டபத்தில் மீனும்பாள் இருப்பாள். உன் வரவிற்குக் காத்திருப்பாள்" என்று சொல்லிப் போய் விட்டார்.

மாலைப் பொழுதாயிற்று. நான் ஸந்யாஸி வேஷத்தை மாற்றி, எனது தகுதிக்கு உரிய ஆடை தரித்துக்கொண்டிருந்தேன். பூஞ்சோலையிலே லதா மண்டபத்தில் தனியாக நானும் எனது உயிர் ஸ்திரீ ரூபங்கொண்டு பக்கத்தில் வந்து வீற்றிருப்பது போலத் தோன்றியவளுமாக இருந்தோம். நான்கு இதழ்கள் கூடின. இரண்டு ஜீவன்கள் மாதாவின் ஸேவைக்காக லயப்பட்டன. பிரகிருதி வடிவமாகத் தோன்றிய மாதாவின் முகத்திலே புன்னகை காணப்பட்டது.

வந்தே மாதரம்

புதுச்சேரியில் புயற் காற்று

இரவு

நள வருஷம் கார்த்திகை மாதம் 8-ம் தேதி புதன் கிழமை இரவு புதுச்சேரியில் யுகப் பிரளயத்தைப் போலேயிருந்தது.

நெடும் பொழுதாக—புதன்கிழமை மாலை தொடங்கியே—மழையும், காற்றும் கடுமையாகத்தான் இருந்தன. இடைவிடாத மழை. இடை விடாத காற்று.

இரவு பதினொரு மணிக்குமேல் பெரிதாக வளர்ந்து விட்டது. ஊழிக் காற்று ; படீல், படீல், படீல்.

வீடுகள் இடிந்து விழுகின்றன ; மரங்கள் சாய்கின்றன ; காந்த விளக்குக் கம்பி அறுந்து போகிறது. நான்கு சுவர் களும் மேலே விழுந்து விடும் போலிருந்தன ; நல்ல கோட்டை போன்ற வீட்டிலே இருந்தேன். இருந்தாலும் சத்தம் பொறுக்க முடியவில்லை. ஊழிக் காற்று. மருத்துககளின் களியாட்டம். பேரச்சம்.

வெளியே என்ன நடக்கிறதென்று சாரளத்தைத் திறந்தால் மழைநீர் சரேலென்று வெள்ளமாக உள்ளே பாய்கிறது. ஒன்றும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரே பேரிருள், திறந்த சாரளத்தை மூடுவது பிரமப் பிரயத்தனம்.

காலைப் பொழுது

காத்திகை மாதம் 9-ம் தேதி வியாழக்கிழமை நல்ல பொழுது விடிந்தது. புயற் காற்று நின்றது.

ஊர்க்காரர் வெளியேறி வீதிக்கு வந்தார்கள். புதுச்சேரிப் பட்டணத்தை நேற்றுப் பார்த்த கண்ணுக்கு இன்று அடையா ளம் தெரிய இடம் இல்லை. தெருவெல்லாம் ஒடிந்த மரங்கள். தென்னையும், பூவரசும் வீதிகளில் அதிகம்; நூற்றில் எண்பது முறிந்து கிடந்தன. ஓடுகளும், மாடங் களும், கூரைகளும் சேதப்படாத வீடு நான் ஒன்றுகூடப் பார்க்கவில்லை. சில கூரைகள் நெடுந்தூரம் தள்ளி விழுந்து கிடந்தன. காலையிலே தபால் வரவில்லை. தந்திக் கம்ப களும், காந்த விளக்குக் கம்பிகளும் அறுந்துபோய்விட்டன. காந்த விளக்குத் தொழிற்சாலையின் தலை விழுந்துவிட்டது. ஈசுவரன் கோயிலில் சிகரம் விழுந்து விட்டது. சுற்று வீதியில் ஏழைக் குடிசைகள் அழிந்து போய்விட்டன. உயிர்ச்சேதமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. தொகை தெரியவில்லை . . .

இதுவரை கிடைத்த தகவல்—

முத்தியால் பேட்டையில் 6,000 வீடு நெசவுகாரருண்டு. அநேகமாக அத்தனை வீட்டிலும் தறி, சாமான் எல்லாம் சேதம். பெரும்பாலும் வீடுகளே சேதம். மொத்த நஷ்டம் கணக்கிட முடியவில்லை. ஜனச் சேதம் அதிகமில்லை.

பாக்கமுடையான் பேட்டையில் கிராமத்தில் பெரும்பகுதி அழிந்துபோய்விட்டது. ஜனச் சேதம் அதிகம்.

அரியாங்குப்பம், குறிச்சிக்குப்பம் முதலிய பக்கத்துக் கிராமங்களிலெல்லாம் ஜனச் சேதமும் வீடு நஷ்டமும் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

பல வாலிபர்கள் ஜனக் கஷ்டத்தை இயன்றவரை நீக்கும் பொருட்டாக அன்னதானம் செய்து வருகிறார்கள். இன்று கூட ஊதலடிக்கிறது.

புயற்காற்றுத் தேவரை வணங்குகிறோம், அவர்கள் உலகத்தில் சாந்தியேற்படுத்துக.

(வெள்ளி, நவம்பர் 24, புதுச்சேரி.)

புதன்கிழமை ராத்திரி அடித்தது புயற்காற்றில்லை. அது மருத்துத் தேவர்களின் களியாட்டம். தெருவெல்லாம் ஒடிந்த மரம். காடு தோட்டமெல்லாம் அழிந்த வனம். பயிரெல்லாம் வெள்ளம் போன தரை.

வீடெல்லாம் இடி சுவர்; பல கிராமங்களிலே கூரை வீடுகள் அநேகமாக ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். கடற்பாலத்திலே போட்டிருந்த ஆஸனப் பலகைகளைக் காற்றுக் கொண்டுபோய் விட்டது. கலவை காலேஜில் பெரிய மகிழ மரம் ஒடிந்து விழுந்துவிட்டது. ஜன்னல்கள் சேதம். இன்று வெள்ளிக்கிழமையானபோதிலும் காற்றுக்காக ரஜா. பெரிய காலேஜிலும் ரஜா.

அனேகமாக எலலாக் கச்சேரிகளிலும் ரஜாவாகவே நடந்து வருகிறது. காந்த விளக்குக் கம்பிகளை இப்போதுதான் ஒரு ஓரத்தில் ஒட்டத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். தெருவில் வெட்டுண்டு கிடக்கும் மரங்களை இன்னும் எல்லா இடங்களிலும் எடுக்கத் தொடங்கவில்லை. பல இடங்களில் காக்கைகள் விழுந்து செத்துக் கிடக்கின்றன. இந்தமாதிரி உற்பாதம் இந்தக் காலத்திலும் பார்த்தது கிடையாது என்று பெரிய எழவர்களெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள்.

ராஜாத் தோட்டம்

இந்த ஊரில் ராஜாத் தோட்டம் ஒன்றிருந்தது. ஆஹா! என்ன நேர்த்தியான உபவனம். வாயு அந்தத் தோட்ட முழுவதையும் அழித்துவிட்டான். மரங்களெல்லாம் கையாலே ஒடிக்கப்பட்ட கரும்பைப்போலே ஒடியுண்டிருக்கின்றன. ஊரைச் சுற்றிலும் நாலு குக்கிராமங்கள் ஜலத்துக்குக் கீழே. இங்கே பஞ்சம். வாழைத் தோட்டங்களை இழந்தார் பலர். வெற்றிலைத் தோட்டமிழந்தவர் பலர். நேற்றுப் பகலில் சலவைப் பங்களாவுக்கு எதிரே வயல் நடுவிலுள்ள ஒரு திட்டை மேலே எழெட்டுப் பேர் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். சுற்றிலும் தண்ணீர். ராத்திரி மழைக்கெல்லாம் அந்தத் திட்டை வெளியிலே நின்று விறைத்தார்கள். பகலிலே ஆட்கள் போய் நீரிலே நீந்தி இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். தண்ணீரில் எத்தனை ஜனங்கள், எத்தனை ஆடுமாடுகள் மிதந்து போயிருக்கக்கூடுமோ? கணக்குத் தெரிய இடமில்லை. விறகு வெட்டிகளுக்கு நல்ல லாபம். ஒரு தென்னை மரத்தை வெட்டித் தள்ளினால் இரண்டு ரூபாய் கூலி. வீடு காப்புக்காக அபாயமாகத் தோன்றும் தென்னை மரங்களையெல்லாம் வெட்டுகிறார்கள் . . .

அன்னதானம்

அன்னதானம் பல இடங்களில் நடக்கிறது. கஞ்சி விடுகிறார்கள். கஷ்ட நிவர்த்தி போதாது. ஏழை ஜனங்களின் கஷ்டங்கள் பொறுக்கக்கூடிய நிலைமையிலேயில்லை. தெய்வந் தான் ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

குறிப்பு.—இந்தக் கடுமையான புயற்காற்றைப்பற்றி கவிச் சக்கரவர்த்தி சுப்ரமண்ய பாரதி சரிதம் என்னும் நூலில் திரு ஆக்கூர் அனந்தாச்சாரி அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியுள்ளார் :—

" ஓர் நாளிரவு முழுதும் பாண்டியில் கடும் புயலும் மழையும் மாறி மாறி அடித்தன. வெள்ளைக்காரத் தெருவில் பாபு அரவிந்த கோஷ், ஈசுவரன் தர்மராஜா கோவில் தெருவிலுள்ள வீடொன்றில் ஸ்ரீமான் பாரதியாரும், மற்றொன்றில் வ. வெ. சு. அய்யரும் குடியிருந்தனர். ஏறக்குறைய எல்லா வீடுகளும் புயலுக்கும் மழைக்கும் சரணாகதியடைந்து தரையோடு தரையாய்ப் போயின. ஜனங்கள் மழை குளிர் இவற்றால் நடுநடுங்கிப் போயினர். வ. வெ. சு. அய்யர் வீட்டில் முழங்கால்வரை ஜலம். தமது குழந்தைகளைத் தோளின்மேல் சுமந்து நின்ற வண்ணமாகி இரவெல்லாம்

இருந்தார். பாரதியார் அதற்கு முந்தின நாள் குடியிருந்த வீடு திடீரென்று விழுந்தது. ஆனால் அன்று புதிதாய்க் குடி புகுந்த வீடோ அப்பெரும் புயல் மழை இவற்றை லக்ஷியம் செய்யாமல் ஒருவாறு தாங்கியது. ஆனால் நெற்குவியல் மாத்திரம் நனைந்துவிட்டது. பாரதியார் வீட்டுக் கண்ணாடி ஜன்னல்களைச் சுவரில் ஓயாமல் மோத வைப்பதே காற்றின் வேலையாயிருந்தது. கண்ணாடி உடைந்து தூள் படுத்திருக்கும் அவரது குழந்தைகள் மீது விழுந்தது. அப்போது அவை களுக்கு எவ்வித ஆபத்தும் வரக்கூடாதெனப் பராசக்தியைப் பிரார்த்தித்தார். இச் சம்பவத்தால்

‘ காற்றடிக்குது கடல் குமுறுது ’ முதல்
‘ தீனக் குழந்தைகள் துன்பப்படா திங்கு
தேவியருள் செய்ய வேண்டுகின்றோம்.’

வரை உள்ளதோர் ஸ்வாரஸ்யமான கீதம் பிறந்தது.

“ நள வருஷம் கார்த்திகை மாதம் 8-ம் தேதி புதன் கிழமை இரவு முழுதும் பிரளய காலமாகவே இருந்து ஜனங் களுக்குப் பெரிதும் பீதியை உண்டாக்கியது பொழுது விடிந் தது. புயலும் மழையும் அஸ்தமித்தன. வெளியே வந்து பார்த்தால் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. பாரதி, அய்யர், அரவிந்தர் முதலியோர் பண வசூல் செய்து கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு உதவினர்.”

குறிப்பு.—ஸ்ரீமதி தங்கம்மாள் பாரதி அவர்கள் எழுதிய “ பாரதியும் கவிதையும் ” என்னும் நூலில் இந்தப் புயற்காற்றில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களுக்கு நேர்ந்த கொடிய அநுபவமும் மற்ற விபரங் களும் தரப்பட்டுள்ளன.

ஹிந்துக்களின் கூட்டம்

இந்தியா முழுவதிலுமுள்ள ஹிந்துக்களின் அனுகூலத்திற் குப் பாடுபட்டுவரும் “ அகண்ட பாரத ஹிந்து சபை ” யின் காரியதரிசியாக ஸ்ரீ ரத்னசாமு என்பவர் தோராதூன் பட்ட ணத்திலிருந்து “ ஹிந்து ” பத்திரிகைக்கு எழுதியிருக்கும் லிகிதமொன்றில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார் :—

‘ இந்த மாதம் முதல் தேதி, சென்னைத் தலைமைப் பாதிரி என்னூரில் ஆணும் பெண்ணும் குழந்தைகளுமாக ஏறக் குறைய முந்நூறு பேரைக் கிறிஸ்து மதத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார் என்று தெரிகிறது. இந்த விஷயம் நமது நாட்டில் பல இடங்களில் அடிக்கடி நடந்து வருகிறது. இது ஹிந்து மதத்தில் அபிமானமுடையவர்களுக்கெல்லாம் மிகுந்த வருத்தத்தை விளைவிக்கத்தக்கது. ’

ஆம்; ஹிந்துக்கள் வருத்தப்படத்தக்க செய்திதான் அது. ஹிந்துக்களுடைய ஜனத்தொகை நாளுக்குநாள் குறைவுபட்டு வருகிறது. கவிதையிலுள்ள மலைப்பாம்புபோல, வாலில் நெருப்புப் பிடித்தெரியும்போது தூங்கும் வழக்கம் இனி ஹிந்துக்களுக்கு வேண்டாம். விழியுங்கள்; ஜனத் தொகை குறையும்போது பார்த்துக்கொண்டே சும்மா இருப்போர் விழித்திருக்கும்போதே தூங்குகிறார்கள்; அவர்கள் கண்ணிருந்தும் குருடர்.

பஞ்சமர்களின் விஷயமாக அகண்ட பாரத ஹிந்து சபையின் காரியதரிசி ஸ்ரீ ரத்னசாமு என்பவருக்கு ஸ்ரீ காசி ஹிந்து சபையின் தலைவராகிய வைதிகமணி ஸ்ரீமான் பகவான் தாஸர் எழுதியிருக்கும் கடிதத்தில் ஒரு நல்ல யோசனை சொல்லுகிறார்: “ பறையர்களுடைய தீண்டாமையை உடனே நீக்கிவிடவேண்டும். காசி நவத்வீபம், பிருந்தாவனம் என்ற ஸ்தலங்களிலுள்ள பண்டிதர்களும் சங்கர மடத்தார்களும் மற்றுமுள்ள மடாதிபதிகள் முதலியவர்களும் இவ் விஷயமாக உடனே உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்”.

பஞ்சமருடன் பந்திபோஜனம் செய்யவேண்டுமென்றாவது, சம்பந்தங்கள் செய்யவேண்டுமென்றாவது, மேல்படி ரத்னசாமு முதலிய தர்மிஷ்டர்கள் விரும்பவில்லை. ஹிந்துக்களுக்கு இதர வகுப்பினர் பந்திபோஜனம், சம்பந்தங்கள் இல்லாதிருக்கும் வரை பஞ்சமரும் அப்படியே இருக்கலாமென்று ஸ்ரீ ரத்ன சாமு சொல்லுகிறார். ஆனால் பஞ்சமரின் சேரிகளிலே கிறிஸ்துவப் பாதிரிகள் பள்ளிக்கூடங்கள் முதலியன வைப்பது போல் நமது குருக்கள் ஏன் செய்யவில்லை? அவர்களுக்கு ஹிந்து மதோபதேசம் செய்யும் கடமை யாரைச் சேர்ந்தது? அதற்கு மேற்படி மடாதிபதிகள் ஏன் ஆளனுப்பவில்லை? ஹிந்து தர்மத்தின் பெருமையை நன்றாக அறிந்தோர் இஹலோக வாழ்க்கையில் எத்தனை கொடூரமான கஷ்ட

நிஷ்டூரங்கள் நேரிட்டாலும் இந்தத் தர்மத்தைக் கைவிட மாட்டார்கள். உலகத்தில் நிகரற்றதாகிய வறுமையானது நமது தேசத்தை வந்துபிடித்துக்கொண்ட கால முதலாக நமது நாட்டார் பசியாலும் அதனுலேற்படும் நோய்களாலும் லக்ஷக்கணக்காக அகால மரணத்துக் கிரையாகி வருகிருர்கள். பசித் துன்பம் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும், கீழ் வகுப்பினருள் அதிகமாகப் பாதிக்கிறது. நாட்டில் பஞ்சம் நேரிட்டால் பஞ்சமர் முதலிய தாழ்ந்த வகுப்பினர் அதிகமாகச் சாகிருர்கள். பறையரும், புலேயரும், பள்ளரும், சக்கிலியரும், நம்மைப்போல ஹிந்துக்களென்பதையும், விபூதி நாமம் போட்டுக்கொண்டு நமது தெய்வங்களேயே வணங்குவோரென்பதையும், மடாதிபதி, புரோஹிதர், குருக்கள் முதலியவர்கள் சற்றே மறந்துபோய் விட்டதாகத் தோன்றுகிறது.

" அங்கமெ லாங் குறைந்தழுகு தொழு நோயராய்
ஆ உரித்துத் தின்றுழலும் புலேயரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராயின்
அவர் கண்டீர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே "

என்ற வாக்கை தமிழ்வேதமாகக் கொண்டாடுவோர் அதன் பொருளேத் தெரிந்து கொள்ளவில்லே.

" ஒக்கத் தொழுகிற்றி ராயின் கலியுகம் ஒன்று மில்லே " என்ற திருவாய்மொழிக் கருத்தை அநேகர் அறியாதிருக்கிருர்கள். ஹிந்துக்களுக்குள்ளே இன்னும் ஜாதி வகுப்புகள் மிகுதிப் பட்டாலும் பெரிதில்லே. அதனுல் நாம் தொல்லேப் படுவோமே யன்றி அழிந்து போய் விடமாட்டோம். ஹிந்துக்களுக்குள் இன்னும் வறுமை மிகுதிப் பட்டாலும் பெரிதில்லே. இதனுல் தர்ம தேவதையின் கண்கள் புண்படும்; இருந்தாலும் நமக்கு ஸர்வ நாசம் ஏற்படாது. ஹிந்து தர்மத்தைக் கவனியாமல், அசிரத்தையாக இருப்போமாஞல் நமது கூட்டம் நிச்சயமாக அழிந்துபோகும்; அதில் சந்தேகமில்லே.

ஹிந்து மதம் ஒன்று. சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய ஆறு சமயங்களும் அதன் உட்பிரிவுகள். இதைத் தேசத்து ஜனங்களில் பெரும்பாலோர் நன்ருக ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்ருடிக்கிருர்கள். ஆனுல், குருக்கள், மடாதிகாரிகள் முதலிய சிலர் மறந்து போயிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

“ திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கை கொடு முளற அறிவார்
ஆறு சமயங்கடொறும் வேறு வேருகி
விளையாடும் உலையாவரறிவார் ? ”

என்று தாயுமானவர் சொல்லியது பாரத தேசத்து மகா ஜனங்களுக்கன்று. மஹாஜனங்கள் இவ்வுண்மையை நன்ருகக் தெரிந்து நடக்கிருர்கள். பிரம்ம, க்ஷத்ரிய, வைசிய, சூத்ர— என்ற நான்கு பிரிவிலும் பெரும் பகுதியோர் எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஒன்று போலவே வணங்குகிருர்கள் வேதரிஷிகளைப்போலே.

ஆனல் சைவ வைஷ்ணவ மடங்களிலும் பௌராணிகர் கூட்டத்திலும் பரஸ்பரமாகிய மதகண்டனைகள் கொஞ்சம் நடந்து வருகின்றன. அதை உடனே நிறுத்தவேண்டும்.

ஹிந்துக்கள் யார் ?

வேதத்தை நம்புவோர்.

ருத்ரன், நாராயணன், குமாரன் முதலிய தேவர்கள் வேதரிஷிகளால் ஒன்ருகக் கருதி வணங்கப்பெற்ருேர், ஒரே தெய்வத்தை இங்ஙனம் பல பெயர் கூறி வணங்கியதாக அந்த ரிஷிகளே சொல்லியிருக்கிருர்கள்.

நல்ல காலம்

ஹிந்து மதம் ஒன்று. ஆகவே, வைஷ்ணவ சமயாசாரியார், சைவ சமயாசாரியார், சங்கர மடத்தார் முதலிய குருக்களெல்லாரும் தமது பிரதிநிதிகள் மூலமாக ஒன்று கூடி யோசனை செய்து, ஹிந்துக்களுடைய ஜனத்தொகை குறையாமல் பாதுகாப்பதற்கு வழி செய்யவேண்டும். ‘ பிற மதங்களிலிருந்து ஜனங்களை நமது கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு வழிகளென்ன ’ என்பதைப்பற்றி யோசனை செய்ய வேண்டும். தெய்வம் ஹிந்துக்கள் மீது கடைக்கண் செலுத்தி விட்டது ; நாம் கும்பிடும் சிலைகளெல்லாம் வெறும் கல்லும் செம்புமல்ல. மனிதர்களாலே சீர்ப்படுத்த முடியாதபடி அத்தனை கெட்ட நிலைமையில் ஹிந்துக்கள் வீழ்ந்த சமயத்தில், மேற்படித் தெய்வங்கள் காப்பாற்றக் கருதி முற்பட்டு நிற்கின்றன. நமக்குள்ளே மஹா ஞானிகளும், சித்த புருஷர்களும் அவதரித்து விளங்குகிருர்கள். ஹிந்துக்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது. இதனை எல்லோரும் தெரிந்து நடக்கவேண்டும்.

ஜாதிப் பிரிவு

காச்மீர ராஜ்யத்திலே ஹிந்து ராஜா; ஆனால் ஹிந்துக் குடிகளைக் காட்டிலும் முகம்மதியக் குடிகள் அதிகம். அந்த ராஜ்யத்து ஹிந்துக்களிலே ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் அவர்களத்தனைபேரும் பிராம்மணர்; வேறு ஜாதியே இடையாது. இமயமலைக் கருகேயுள்ள காஸ்கரா ஜில்லாவில் பிராம்மணரைக் காட்டிலும் க்ஷத்திரிய ஜாதியாருக்கு மதிப்பு அதிகம். க்ஷத்திரியன் உயர்ந்த ஜாதி, பிராம்மணன் தணிந்த ஜாதி. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் 'கம்பளத்து நாயகன்' என்ற ஜாதியைச் சேர்ந்த சில ஜமீன்தார்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் கலியாணத்திலே தாலி கட்டும் பொழுது பிராம்மணன் வரக்கூடாது. அவர்கள் ஜாதிப் புரோகிதர்கள் வந்து கலியாணத்திலே முக்கியச் சடங்குகள் நடத்தவேண்டும். அப்போது அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலே ஒரு பிராம்மணன் வந்தால் அதுவே அபசகுனம். அடித்துத் துரத்தி விடுவார்கள். "ஜாதி பேதவிநோதங்கள்" என்று யாரேனும் புஸ்தகம் எழுதினால் நிறைய விலையாகும். சர்க்கார் அச்சிடும் (ஜனசங்கியை) புஸ்தகத்திலும் வட இந்திய ஜாதிகளைப்பற்றி நெஸ்பீல்டு (Nesfield) என்ற ஆசிரியர் எழுதியிருக்கும் புத்தகத்திலும், பத்திரிகை களிலும் அனுபவத்திலும் தெரியக்கூடிய செய்திகளை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து நல்ல தமிழ்ப் புஸ்தகம் போடலாம்; நிறைய லாபம் கிடைக்கும். இந்த மாதிரியான புஸ்தகம் எழுதுவதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் எனக்கு இல்லை: தமிழ்நாட்டில் வேறு யாரேனும் இந்தத் தொழில் செய்தால் நான் பத்துப் புஸ்தகம் விலைக்கு வாங்கிக்கொள் வேன்.

ஆசாரச் சீர்திருத்தம்

இன்று காலையில் நான் நம்முடைய ஸ்நேகிதராகிய இடிப் பள்ளிக்கூடம் பிரமராய வாத்தியாரைக் கண்டு, புரோகிதர் வந்தால் என் வீட்டுக்கு ஆவணி அவிட்டம் பண்ணுவிக்கும் பொருட்டு அனுப்பும்படிச் சொன்னேன். பிரமராயர் சொன் னார்:—"பெரிய வாத்தியாருடைய தங்கைக்கு உடம்பு சரி யில்லை. மிகவும் ஆபத்தான நிலைமையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். என்ன செய்யலாம்? ஐயோ பாவம்! விழுகி அந்த ஆனிபெஸன்ட் வயது இவளுக்கிருக்கும்.

அதனாலே அந்த வாத்தியார் இன்றைக்கு உபாகர்மம் பண்ணி வைக்கக் கோவிலுக்கு வருவதே சந்தேகம். அவருடைய மருமகன் குமாரசாஸ்திரி வருவான். நான் கோவிலுக்குத் தான் போவேன். ராமராயர் உங்களைப்போலே உபாகர்ம உபநயன விஷயங்களை வீட்டுக்குள்ளேயே ரஹஸ்யமாக நடத்தி வருகிறாராகையால், அந்தக் குமார சாஸ்திரி என் வீட்டுப் பக்கமாக வருவான். உங்கள் வீட்டுக்கு உடனே அனுப்புகிறேன்" என்று சொன்னார்.

நான் அவரிடம் :—" அதென்ன ஸ்வாமி? இந்த ப்ராம்மண ஸமூஹத்தில் வருஷந்தவறாமல் இன்றைக்கு ஆவணியவிட்டமா நாளை ஆவணியவிட்டமா என்ற சண்டை நியதமாகவே நடந்துகொண்டு வருகிறதே, காரணமென்ன?" என்று கேட்டேன். அவர் சொன்னார் :—" இந்துக்களிலே பத்தாயிரத்தில் ஒன்பதாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் அபண்டிதர்கள். பஞ்சாங்கமே முழுதும் தப்பிதம். உத்தராயண தக்ஷிணாயனக் கணக்கில் 22 நாள் தப்பிதம் போட்டிருக்கிறான்; இருபத்திரண்டுக்கும் இருபத்து மூன்றுக்கும் நடுவிலே; அதாவது, பஞ்சாங்கம் பிரயோஜனமில்லை. நம்முடைய வருஷ மாஸந் தேதியெல்லாம் தப்பிதம். இதைக் கவனிக்க நாதனைக் காணோம். ஆவணியவிட்டச் சண்டை நிர்த்தூளிப்படுகிறது. அஹோ! அபண்டிதா" என்றார். "பத்திரிகைகளிலே நடக்கிறதே அதைத் தவிர இந்த உள்ளூர்ப் பண்டிதர்களுக்குள்ளே வேறே 'லடாயி'கள் உண்டோ?" என்று கேட்டேன்.

"அதை என்ன சொல்வேன், போம்! அத்வைத சமாஜமே மிகவும் த்வைத ஸ்திதியில் இருக்கிறது. உச்சி குமாஸ்தா முத்துஸாமி அய்யர் வியாழக்கிழமைதான் பூணூல் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கக்ஷி. மணிலாக்கொட்டை மஹாதேவ அய்யர் வெள்ளிக்கிழமை கக்ஷி. வெங்காயக் கடை வெங்கு அய்யர் தெரியுமோ உமக்கு? அவருக்கு முத்துஸாமி அய்யரே திதி, நக்ஷத்திரம் எல்லாம். யாராவது நம்மிடம் வந்து இன்றைக்கு திதி என்னவென்று கேட்டால் நாம் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்வோமோ, மாட்டோமோ? அந்த இடத்தில் அவர் முத்துஸாமியைப் பார்த்து வந்து சொல்லுகிறேன் என்பார். அவர்கூட இந்தத் தடவை ஸர்க்கார் ரஜா ஆவணியவிட்டத்துக்காக வெள்ளிக்கிழமை தான் விடுகிறார்கள் என்பதையும்

அவருடைய மாப்பிள்ளை ஸர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்ப தாலும், அவருக்கு வியாழக்கிழமை ரஜா கிடையாதாகை யாலும் வெள்ளிக்கிழமையன்று உபாகர்மம் நடத்தினால் தான் மாப்பிள்ளையும் தானும் சேர்ந்து நடத்த முடியும் என்பதையும் உத்தேசித்து, இந்த நிலைமையில் முத்துஸாமி அய்யரைக் காட்டிலும் கும்பகோணமே ப்ரமாணம் என்பதாகத் தீர்மானஞ் செய்து விட்டார். ருஷியாவிலே குழப்பம் எப்படி இருக்கிறது ஸ்வாமி ?" என்று பிரமராயர் முடித்தார். "அது எக்கேடும் கெட்டுப்போகிறது. மேலே உபாகர்ம விஷயத்தைச் சொல்லும்" என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் கோயில் தர்மகர்த்தா வீரப்ப முதலி யாரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர், என்னை நோக்கி "இன்று கோயிலில் பிராமண அட்டஹாஸம் அதிகமாக நடக்கும். நீங்கள் கோயிலிலே பூணூல் போட்டுக் கொள்ளு கிறீர்களா ? வீட்டிலேதானா ?" என்று கேட்டார். "வீட்டில்" என்றேன். "கோயிலும் வீடும் ஒன்று தானே ?" என்று பிரமராயர் ஸூக்ஷ்மார்த்தமாகக் கேட்டார். "ஆம்" என்றேன். வீரப்ப முதலியார் பேசத் தொடங்கினார்: "பூணூலை எடுத்துப் போடுங்கள் ; இந்தியா முழுவதும் ஒரே ஜாதி, ஒரே உடுப்பு, ஒரே ஆசாரம் என்று செய்து விடவேண்டும். அதுவரை பிராம்மண சபை, அப்ராம்மண சபை, ரெட்டி சபை, வன்னியர் சபை, முதலியார் சபை— இந்த இழவெல்லாம் தீராது. ஒரே கூட்டம் என்று பேசு. பூணூலென்ன கீணூலென்ன, வீண் கதை !" என்றார். பிரமராயர் சமாதானப்படுத்தப் போனார். வீரப்ப முதலியார் சொல்லுகிறார்: "எல்லாம் தெரியும், தெரியும். யாரோ ஒரு ராஜாவாம் ; அவன் பூணூலை ஒரு தட்டிலும் பொன்னை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்துப் பார்த்தானாம் ; பூணூல் கீழே இழுத்ததாம் ; பொன் மேலே போய்விட்டதாம். இதெல்லாம் மூட்டை. சரி சமானமாக ஐரோப்பியர்களைப்போலே நடப்போம். ஜப்பானிலே அப்படித்தான். ஜாதி வித்தியா சத்தை முதலாவது நீக்கிவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். ஜப்பானியரைப்போல இருப்போம்" என்றார்.

"ஹிந்துக்களைப் போலவே இருப்போம்" என்று நான் சொன்னேன்.

"எப்போதும் பிரிவும் சண்டையும் இருக்கவேண்டுமென்பது உம்முடைய கக்ஷியோ ?' என்று வீரப்ப முதலியார் கேட்டார். "வேண்டியவர்கள் எல்லாம் பூணூல் போட்டுக்கொள்ளலாம்.

அது யாகத்துக்கு வெளியடையாளமாக அந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டது. இஷ்டமான ஹிந்துக்கள் எல்லாரும் பூணூல் போட்டுக்கொள்ளலாம். மற்றவர்கள் சரி சமானமாக இருக்க லாம். பூணூல் இருந்தாலும் ஒன்று போலே, இல்லா விட்டாலும் ஒன்றுபோலே. ஹிந்துக்களெல்லாம் ஒரே குடும்பம். அன்பு காப்பாற்றும். அன்பே தாரகம்" என்றேன். "அன்பே சிவம்" என்று பிரமராயர் சொன்னார். இவ்வளவுடன் காலைச் சபை கலைந்தது.

2

ஆசாரத் திருத்த மஹாசபை

இப்போது நடைபெறும் 1920-ம் வருஷம் ஜூன் மாஸம் 22-ந் தேதியன்று தொடங்கி, அன்றைக்கும், அடுத்து இரண்டு மூன்று தினங்களும் திருநெல்வேலியில் "மாகாண ஆசாரத் திருத்த மஹாஸபை" நடைபெறும் என்று தெரிகிறது. 21-ந் தேதியன்று மாகாணத்து ராஜரீக மஹா ஸபை திருநெல்வேலியில் கூடுகிறது. அதை அனுசரித்து, அதே பந்தரில் ஆசார ஸபையும் நடக்கும்.

22-ந் தேதி முதல், இரண்டு மூன்று நாள் கூடி, அங்கு, நம் மாகாணத்து ஆசாரத் திருத்தக்காரர் வழக்கப்படி விவாதங்கள் நடத்தி மாமூலைத் தழுவி சில தீர்மானங்கள் செய்து முடித்துப் பின்பு கலைந்து விடுவார்கள்.

எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் அழைப்புக் கடிதத்தைப் பார்க்கு மிடத்தே இந்த வருஷம் நடப்பது இருபத்திரண் டாவது வருஷக் கூட்டமென்று விளங்குகிறது. சென்ற இருபத்திரண்டு வருடங்களாக இம் மாகாணத்திலுள்ள ஆசாரத்திருத்தக் கூட்டத்தார் வெறுமே ஸபைகள் கூடித் தீர்மானங்கள் செய்திருப்பதே யன்றி உறுதியான வேலை என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய வழியில்லை.

ராஜரீக மஹா சபையில் செய்யப்படும் தீர்மானங்கள் காரியத்துக்கு வராவிட்டால், "அதற்கு நாம் என்ன செய்ய லாம்? அதிகாரிகள் பார்த்து வாங்கொடுத்தால்தானே உண்டு. நாம் கேட்க மாத்திரமே தகுதியுடையோர். நம் முடைய விருப்பங்கள் நிறைவேற வேண்டுமாயின், அதற்கு

அதிகாரிகளின் தயவு வேண்டும்; அல்லது, இங்கிலீஷ் பார்லிமெண்டின் தயவு வேண்டும். அவை நிறைவேறுமலிருப்பது பற்றி நம்மீது குறை கூறுதல் பொருந்தாது" என்று சாக்குப் போக்குச் சொல்ல இடமிருக்கிறது.

ஆசாரத் திருத்த மஹாசபையின் விஷயமோ அப்படியில்லை. இதில் நம்மவர்கள் செய்யும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களும் நம்மவரே யன்றிப் பிறரில்லை. அதிகாரிகளின் தயவு வேண்டியதில்லை. இங்கிலீஷ் பார்லிமெண்டின் கருணையும் அவசியமில்லை. இதில் நாமே வரங் கேட்டு, நாமே வரங் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தும், இந்த ஆசாரத் திருத்தக் கூட்டத்தாரின் முயற்சிகள் ராஜ்யத் திருத்தக் கூட்டத்தாரின் பிரயத்தனங்களைக் காட்டிலுங்கூடக் குறைவான பயன் எய்தியிருப்பதை நோக்கும்போது மிகவும் வருத்த முண்டாகிறது.

இந்தத் தேசத்து ஜனத்தலைவர்கள் மனிதர்களா? அல்லது வெறும் தோல் பொம்மைகள் தானு? இவர்கள் மனித ஹ்ருதயத்தின் ஆவலையும், மனித அறிவின் நிச்சயத்தையும் அவற்றின் பெருமைக்குத் தக்கபடி மதிப்பிடுகிருர்களா? அல்லது வெறும் புகையொத்த பதார்த்தங்களாகக் கணிக்கிருர்களா?

மேற்படி ஆசாரத் திருத்த சபைகளிலே அறிவுடைய மனிதா பலர், ஜனத் தலைவர்களும், உத்தியோக பதவிகளில் உயர்ந்தோரும், பிரபுக்களும், கீர்த்திபெற்ற பண்டிதர்களும், சாஸ்திரிகளும், நீதி நிபுணர்களும் கூடி அறிவுடன் வாதங்கள நடத்தி, அறிவுடன் சில தீர்மானங்கள் செய்து முடிக்கிருர்கள். அப்பால், அத்தீர்மானங்களைத் தமது சொந்த ஒழுக்கத்திலும் தேச ஜனங்களின் நடையிலும் செய்கைகளாக மாற்றுவதற்குரிய முயற்சிகள் ஒன்றுமே நடப்பதில்லை. எனவே, மனித அறிவை இவர்கள் களைந்து போடும் குப்பைக்கு நிகராகவே மதிக்கிருர்கள் என்று தோன்றுகிறது. மேலும், அந்தத் தீர்மானங்கள் நிறைவேறுவதினின்றும் தேசத்து ஜனங்களுக்கு நன்மை விளையும் என்ற உண்மையான நம்பிக்கையுடனேயே அவை பிரேரேபணை செய்யப்படுகின்றன. இந்த விஷயத்தில் ஏராளமான கால விரயமும் பொருட்செலவும் ஏற்படுகின்றன. இவ்வளவுக்கும் முடிவாக யாதொரு பயனும் விளையக் காணுமென்ருல், இந்த ஆசாரத் திருத்தக்காரரின் சக்தியைக் குறித்து நாம் என்ன சொல்லலாம்! இவ்வருஷமேனும், இவ் விஷயத்தில் தகுந்த சீர்திருத்தம்

ஏற்படுமென்று நம்புகிறேன். முதலாவது விஷயம், ஆசாரத் திருத்த மஹா சபையில் பேசுவோராவது, 'உண்மையிலேயே தாம் பேசும் கொள்கையின்படி நடப்பவரா என்பதை நிச்சயித்து அறிந்துகொள்ள வேண்டும். மஹா சபைக்குப் பிரதிநிதிகளாக வந்திருப்போர் அத்தனை பேரிலும் பெரும் பகுதியார் 'இப்போது உடனே தத்தம் குடும்ப வாழ்க்கையில் என்னென்ன சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறார்கள்' என்பதைக் கண்டு பிடித்துப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடவேண்டும்.

நமது மாகாண முழுமையிலும் ஆசாரத் திருத்த விஷயத்தில் சிரத்தை யுடையோர் எல்லோரும் இந்த மாதம் திருநெல்வேலிக் கூட்டத்துக்கு அவசியம் வந்து சேர முயற்சி செய்யவேண்டும். இந்தக் கூட்டத்தையொட்டி மாதர்களின் சபையொன்று நடக்கப் போகிறதாகையால், கல்வி கற்ற மாதர்களெல்லோரும் அவசியம் வந்திருந்து தமக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை உறுதிப்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். 'தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு' அவரவருக்கு வேண்டிய விஷயங்களைக் குறித்து அவரவர் பாடு பட்டாலொழியக் காரியம் நடக்காது. மேலும், நம் நாட்டு ஆண் மக்கள் தமது நிலைமையை உயர்த்திக் கொள்ளக்கூடிய சுலபமான உபாயங்களைக் கூடக் கையாளத் திறமையற்றோராகக் காணப்படுகிறார்களாதலால் நம்முடைய ஸ்த்ரீகளை மேன்மைப்படுத்துதற்குரிய காரியங்களை முற்றிலும் இந்த ஆண் மக்கள் வசத்திலே விட்டுவிடாமல், மாதர்கள் தாமே முற்பட்டுத் தமக்கு வேண்டிய சீர்த்திருத் தங்களைத் தேடிக் கொள்வதே நன்றாகும். அன்னிய தேசங் களில் விடுதலைக்காக உழைக்கும் ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் ஆண் மக்களின் உதவியை அதிகமாக நாடாமல் தமது மேம் பாட்டுக்குரிய வேலைகளைத் தாங்களே செய்து வருவதை நம் தேசத்து ஸ்திரீகள் நன்கு கவனிக்கவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டு மக்களே! ஆரம்ப முதல் சமீப காலம் வரை ஆசாரத்திருத்தத் தலைவர்கள் பெரும்பாலும் தேசாபிமானம், ஸ்வபாஷாபிமானம், ஆர்ய நாகரீகத்தில் அனுதாபம், இம் மூன்றும் இல்லாதவர்களாக இருந்து வந்தபடியால் பொது ஜனங்கள் இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கவனிக்க இட மில்லாமல் போய்விட்டது. எனினும், அவர்களுடைய கொள்கைகளிற் பல மிகவும் உத்தமமான கொள்கைகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

"எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு."

தேசாபிமானம் முதலிய உத்தம குணங்கள் இல்லாவிடினும், இந்த முயற்சி தொடங்கியவர்கள் உலகப் பொது நீதிகளை நன்குணர்ந்தோர். யாவராலே தொடங்கப்பட்டதாயினும், இப்போது இம் முயற்சி தேச ஜனங்களின் பொதுக் கார்யமாகப் பரிணமித்து விட்டது. எனவே, இவ்வருஷத்து மஹா ஸபையில் தமிழ் மக்கள் பெருந்திரளாக எய்தி நின்று ஸபையின் விவகாரங்கள் பெரும்பாலும் தமிழிலேயே நடக்கும்படியாகவும், தீர்மானங்கள் பின்பு தேச ஒழுக்கத்தில் காரியப்படும் வண்ணமாகவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யக் கடவர். எதற்கும் பிரதிநிதிகள் நல்ல பெருங் கூட்டமாக வந்தால்தான் நல்ல பயன் ஏற்படும். ஜெர்மன் பாஷையில் "கூட்டம்" என்பதற்கும் "உத்ஸாஹம்" என்பதற்கும் ஒரே பதம் வழங்கப்படுகிறது. பெருங் கூட்டம் சேர்ந்தால், அங்கு உத்ஸாஹம் இயல்பாகவே பெருகும் என்பது குறிப்பு.

பொது ஜன உத்ஸாஹமே ஸகல காரியங்களுக்கும் உறுதியான பலமாகும். எனவே, நமது தேச முன்னேற்றத்தின் பரம ஸாதனங்களில் ஒன்றாகிய இந்த ஆசாரத் திருத்த மஹா சபையின் விஷயத்தில் நம்மவர், ஆண் பெண் அனைவரும், தம்மால் இயன்ற வகைகளிலெல்லாம் உதவி புரிந்து மிகவும் அதிகமான உத்ஸாஹம் காட்டுவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

3

நாற்குலம்

சாதுர்வர்ண்யம்

சென்ற 'காங்கிரஸ்' ஜனஸபை 'லக்நௌ' நகரத்தில் கூடிக் கலைந்த பிறகு, ஸ்ரீமான் லோகமான்ய பாலகங்காதரத் திலகர் தமது இஷ்டர்களுடன் கான்பூருக்கு வந்தார். அங்கு ராமலீலை நாடக வெளியில் பதினையாயிரம் ஜனங்கள் சேர்ந்த பொதுக்கூட்டம் ஒன்று கூடி அவரை ஸ்வராஜ்ய போதனை

செய்யும்படி வேண்டினார்கள். ஸ்வராஜ்ய பேச்சுக்கிடையே அவர் ஜாதிக்கட்டை முறித்துச் சொல்லிய சில வார்த்தைகளை இங்கு மொழி பெயர்த்துக் காட்டுகிறேன்.

திலகர் சொன்னார் :—“ பழைய காலத்து நான்கு வர்ணப் பிரிவுக்கும் இப்போதுள்ள ஜாதி வேற்றுமைக்கும் பேத மிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக, இப்போது ஒரே பந்தியில் இருந்துண்ண விரும்பாதிருத்தல் சாதிப் பிரிவுக்கு லக்ஷணம் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். பழைய காலத்து விஷயம் இப்படியில்லை.

‘ நான்கு வர்ணங்கள் பிறப்பினாலேயல்ல, குலத்தாலும் தொழிலாலும் உண்டாயின ’ என்று கீதை சொல்லுகிறது. அதன்படிப் பார்த்தால் இப்போது நமக்குள் க்ஷத்திரியர் எங்கே இருக்கிறார்கள் ? நம்மைக் காப்போர் ஆங்கிலேயர்கள்; ஹிந்துக்களுள் க்ஷத்திரியரைக் காணோம். இந்தக் கான்பூர் பெரிய வியாபார ஸ்தலம். ஆனால், இங்குள்ள வைசியர் பிறதேசத்து வியாபாரிகளின் வசத்தில் நிற்கிறார்கள். செல்வத் தலைமை நழுக்கில்லை ; இப்போதுள்ள பிராமணர் தாமே தேசத்தின் மூளையென்று சொல்லுகிறார்கள் ஆனால், இந்த மூளை மண்ணடைந்து போய், நாம் வெளியிலிருந்து அதிக மூளை இறக்குமதி செய்யும்படி நேரிட்டிருக்கிறது.

“ நான்கு வர்ணத்தாருக்குரிய நால்வகைத் தொழில்களும் ஹிந்துக்களல்லாத பிறர் நியமனப்படி நடக்கின்றன. நாமெல்லோரும் தொண்டர் நிலையிலே இருக்கிறோம். தேசம் கெட்ட ஸ்திதியிலே இருக்கிறது. உங்களுடம்பில் பிராமண ரத்தம் ஓடுவதாகவும் க்ஷத்திரிய ரத்தம் ஓடுவதாகவும் நீங்கள் வாயினால் சொல்லலாம். ஆனால், உங்களுடைய வாழ்க்கை அப்படி இல்லை. ”

இவ்வாறு திலகர் சொல்லியதிலிருந்து நமது தேசத்திற்கு மிகுந்த நன்மை உண்டாகக் கூடும். ஏனென்றால், இவர் தேசம் முழுவதிலும் சுதேசியக் கட்சியாருக்குத் தலைவராக இருப்பது மாத்திரமேயன்றி, மஹாராஷ்டிரத்து வைதீகப் பிராமணர்களின் தலைவராகவும் விளங்குகிறார். வேத சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் உயர்ந்த கீர்த்தி பெற்றவர். நெடுங் காலமாக இடைவிடாது செய்துவரும் ஆராய்ச்சியினாலும், உயர்ந்த மேதையினாலும் நமது பூர்வீகமான ஜாதி தர்மத்தின் உட்கருத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு நமது

தற்காலப் பிரிவுகளைக் கண்டிக்கிறார். புராதன தர்மமே பின்பற்றத்தக்கது. ஹிந்துக்களாகிய நாமெல்லோரும் இவருடைய உபதேசப்படி நடந்தால் நன்மையுண்டாகும். இப்போதுள்ள ஜாதி விரோதங்களும் தாழ்வுகளும் நீங்கி எல்லோருக்கும் மேன்மை யுண்டாகும்.

ஏனென்றால், எல்லாச் செய்கையும் ஈசனுடைய செய்கை, சோம்பர் ஒன்றுதான் இழிவு ; அதுதான் சண்டாளத்தனம். எந்தத் தொழிலையும் நேரே செய்வோர் மேன்மக்கள்.

ஒருவன் தான் பிராமணனாக வேண்டும் என்று கருதினால், அவன் உண்மை ஆராய்ச்சியே முதற் காரியமாகக் கொண்டு வாழக் கடவான். க்ஷத்திரிய பதவி வேண்டுமானால், தன்னுயிர்க்கிரங்காமல் மன்னுயிரைக் காப்பதே விரதமாகக் கொண்டு வாழக் கடவான். இங்ஙனமே மற்றவையும் கொள்ளுக. குணத்தாலும் தொழிலாலும் ஏற்படுகிற மேன்மையைக் கண்டு யாரும் பழிகூற இடமில்லை. குணத்திலும் தொழிலிலும் கடைப்பட்ட ஒருவன் பிறப்பைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு “ நான் மற்றவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ” என்று சொல்லும்போது, மற்றவருக்குக் கோபம் உண்டாகிறது.

“ செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் ; சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலாதார் ”

என்று, தாம் வள்ளுவர் மரபில் பிறந்தாலும் நமது முன்னோரால் பிரமதேவனுடைய அவதாரமென்று போற்றப் பட்ட திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்லுகிறார் :—ஒருவன் குண கர்மங்களால் பிராமணனாக இருப்பானாகில், அவனுக்கு நாட்டில் முதலாவது மதிப்புண்டாதல் பொதுவாக எல்லாத் தேசங்களிலும் இயற்கையாக நடந்து வரும் நெறி. ஏனென்றால் எல்லாத் தொழில்களுக்கும் சாஸ்திரமே நேத்திரம். சரீர இன்பங்களைத் தேடுவதே முதற் காரியமாகக் கொண்ட மனிதர் மிகுந்து போயிருக்கும் இவ்வுலகத்தில், சிலர் அந்தப் படியைக் கடந்து மேல் ஏறிப் போய் உண்மை தேடுவதே முதற் காரியமென்றும், மற்றதெல்லாம் அதற்குப் பிறகு தான் என்றும் உணர்ந்து நடப்பாராயின், அவரே தலை மக்கள். மற்ற வருணத்து நெறிகளையும் இப்படியே வகுத்தறிந்து கொள்ளுதல் எளிது.

பறையர்

'பறையர் என்பது மரியாதை உள்ள பதம் இல்லை' என்று கருதி இக்காலத்தில் சிலர் பஞ்சமர் என்ற சொல்லை அதிகமாக வழங்குகிறார்கள். நானும் சில சமயங்களில் பஞ்சமர் என்ற சொல்லை வழங்குவது உண்டு. ஆனால் பறையர் என்பதே மேற்படி ஜாதியாருக்குத் தமிழ் நாட்டில் இயற்கையாக ஏற்பட்ட பெயர். பறை என்பது பேரிகை. பூர்வ காலத்தில் நமது ராஜாக்கள் போர் செய்யப்போகும்போது ஜயபேரிகை கொட்டிச் செல்லும் உத்தமமான தொழில் இந்த ஜாதியார் செய்து வந்தபடியால் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. 'இது குற்றமுள்ள பதமில்லை' யென்பதற்கு ருஜு வேண்டுமானால், மேற்படி கூட்டத்தாரால் சென்னையில் நடத்தப்படும் சபைக்கு "பறையர் மஹாசபை" என்று பெயர் வைத்திருப்பதைக் காண்க. அவர்களை மிருகங்களைப்போல் நடத்துவது குற்றமேயொழிய பறையர் என்று சொல்லுவது குற்றமில்லை.

என்னடா இது! ஹிந்து தர்மத்தின் பஹிரங்க விரோதிகள் பறையரைக் கொண்டு பிராமணரை அடிக்கும்படிச் செய்யும் வரை சென்னைப் பட்டணத்து ஹிந்துக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்! அடே! பார்ப்பானைத் தவிர மற்ற ஜாதியாரெல்லாம் பறைய[illegible] அவமதிப்பாகத்தான் நடத்துகிறார்கள். எல்லாரையும் அடிக்கப் பறையரால் முடியுமா? பறையருக்கு அனுகூலம் மற்ற ஜாதியார் செய்யத் தொடங்கவில்லையா? எதற்கும் ஹிந்து மத விரோதிகளின் பேச்சைக் கேட்கலாமா? நந்தனாரையும், திருப்பாணாழ்வாரையும் மற்ற ஹிந்துக்கள் கும்பிடவில்லையே? பறையருக்கு நியாயம் செலுத்த வேண்டியது நம்முடைய முதற் கடமை. அவர்களுக்கு முதலாவது வேண்டியது சோறு. சென்னைப் பட்டணத்து 'பட்லர்' களைப் பற்றிப் பேச்சில்லை. கிராமங்களிலுள்ள பண்ணைப் பறையர்களைப் பற்றிப் பேச்சு. அவர்களையெல்லாம் ஒன்று திரட்டு. உடனே விபூதி நாமத்தைப் பூசு. பள்ளிக்கூடம் வைத்துக்கொடு. கிணறு வெட்டிக் கொடு. இரண்டு வேளை ஸ்நானம் பண்ணச் சொல்லு. அவர்களோடு சமத்துவம் கொண்டாடு. நான் நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருகிறேன். அவர்களை எல்லாம் உடனே ஒன்று சேர்த்து ஹிந்து தர்மத்தை நிலைக்கச் செய்யுங்கள்; நம்முடைய பலத்தைச் சிதற விடாதேயுங்கள். மடாதிபதிகளே! நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிகளே! இந்த விஷயத்தில் பணத்தை

வாரிச் செலவிடுங்கள். இது நல்ல பயன் தரக்கூடிய கைங்கர்யம். தெய்வத்தின் கருணைக்குப் பாத்திரமாக்கும் கைங்கர்யம்.

'பறையரை', 'பரை' (அதாவது ஆதிசக்தி முத்துமாரி) யின் மக்களென்றும் பொருள் சொல்வதுண்டு. நமக்கு மண்ணுழுது நெல்லறுத்துக் கொடுக்கிற ஜாதியாரை நாம் நேரே நடத்த வேண்டாமா? அது சரிதான். இனிமேல் பறையன் கை நீட்டாமல் இருப்பதற்கு வழி தேடிக் கொள்ளுங்கள். சென்னைப் பட்டணத்தில் நாலு பட்லர்கள் ஹிந்து மதத்தை உல்லங்கனம் செய்த போதிலும், நாட்டிலுள்ள பறையர் எல்லாரும் உண்மையான ஹிந்துக்கள் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. எனக்கும் ஒரு வள்ளுவப் பையனுக்கும் ஸ்நேஹம். அவனுடைய கோயில் அம்மன் மீது நான் பாட்டுக் கட்டிக் கொடுத்தேன். அவன் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதுண்டு. அவன் காத்தவராயசாமி விஷயமாகச் சில பாட்டுக்கள் சொன்னான். காத்தவராயன் வேதத்திலேயே சொல்லிய காற்று (வாயு)க் கடவுளேயன்றி வேறில்லையென்று அந்தப் பாட்டுக்களினாலேயே தெரிந்து கொண்டேன். முத்துமாரி என்ற பராசக்தியுடைய பிள்ளை தான் காத்தவராயன். பறையர்களும் நம்மைப் போலவே வைதிக தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்கள். மற்றொன்று சொல்லுகிறேன்.

> " அங்க மெலாங் குறைந்தழுகு தொழு நோயராய்
> ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
> கங்கைவார்ச் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராயின்
> அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும் கடவுளாரே."

பறையர் ஹிந்துக்கள். அவர்களைக் கை தூக்கி விட்டு மேல் தலைக்குக் கொண்டு வருதல் நம்முடைய தொழில்.

பஞ்சமர்

லண்டனிலிருந்து மந்திரி மாண்டேகு வருவதற்கு முந்தி நமது தேசத்துப் பஞ்சமரை யெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து விடுதலைக் கக்ஷியில் சேர்க்க வேண்டும் என்று சில சீர்த் திருத்தக்காரர் சொல்லுகிறார்கள். மிஸ்டர் மாண்டேகு வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி, நமது நாட்டுப் பறையரை உயர்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவருவது நம்முடைய கடமை.

பறையருக்கெல்லாம் நல்ல சோறு, நல்ல படிப்பு முதலிய சௌக்கியங்களும் மற்ற மனுஷ்ய உரிமைகளும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தல் நம்முடைய கடமை. சென்னைப்பட்டணத்தில் நாயகர் கக்ஷிக் கூட்டமொன்றில் பறையரைவிட்டு இரண்டு மூன்று பார்ப்பனரை அடிக்கும்படித் தூண்டியதாகப் பத்திரிகைகளில் வாசித்தோம். ராஜாங்க விஷயமான கொள்கைகளில் அபிப்பிராய பேதமிருந்தால், இதை ஜாதி பேதச் சண்டையுடன் முடிச்சுப்போட்டு அடிபிடிவரை கொண்டு வருவோர் இந்தத் தேசத்தில் ஹிந்து தர்மத்தின் சக்தியை அறியாதவர்கள். இது நிற்க, அடுத்த நவம்பர் மாதம் பட்டணத்தில் பறையரை உயர்த்தவேண்டுமென்கிற நோக்கத்துடன் மகா சங்கம் நடத்தப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். முற்காலத்தில் நந்தனார் தோன்றியது போலவே, இப்போது மேற்படியார் குலத்தில் ஸஹஜாநந்தர் என்ற ஸந்யாஸி ஒருவர் நல்ல பக்தராயும் ஸ்வஜனாபிமானம் உடையவராகவும் தோன்றியிருக்கிறார். அவருடைய முயற்சிகளை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும்படி உதவி செய்ய விரும்புவோர் குத்தியில் ஸ்ரீ. கேசவப் பிள்ளை திவான்பகதூருக்கு எழுதி விவரங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். மேற்படி ஸஹஜாநந்தர் சிதம்பரத்திற்கு அருகே ஒரு கிராமத்தில் பறைப் பிள்ளைகளுக்காக ஒரு பள்ளிக்கூடம் போட்டிருக்கிறார். அந்தப் பள்ளிக்கூடம் மே மாதம் திறக்கப்பட்டது. இப்போதைக்கு மண் கட்டிடம், கூரை வேய்ந்திருக்கிறார்கள். அதில் நானூறு பிள்ளைகள்வரை ஏற்கெனவே சென்று படிக்கிறார்கள்.

தியஸாபிகல் சங்கத்தார் சில பஞ்சம பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தி அந்த ஜாதியாரை மேன்மைப் படுத்தும் பொருட்டு மிகுந்த சிரத்தையுடன் உழைத்து வருகிறார்கள். ஸ்ரீமதி அனிபெஸண்டுக்கு இந்த விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் அன்பும் உத்ஸாஹமும் மெச்சத் தகுந்தன.

பகவன் என்ற பிராமணனுக்கும் ஆதி என்ற பறைச்சிக்கும் ஔவை, திருவள்ளுவர், கபிலர், பரணர், உப்பை, உறுவை, வள்ளி என்ற குழந்தைகள் பிறந்து உபய குலத்துக்கும் நீங்காத கீர்த்தி ஏற்படுத்தியதை இக்காலத்திலும் பறையர் மறந்துபோகவில்லை. சிறிது காலத்துக்கு முன்பு ஒரு கிழச் சாம்பான் என்னிடம் வந்து "முப்போதும் நீரில் முழுகிக் குளித்தால் முனிவர்களாவாரோ? எப்போதும்

இன்பத்திலிருப்பவரன்ரே இரு பிறப்பாளராவார் ?" என்ற தத்துவராயர் வாக்கைச் சொல்லிப் பறை யென்பது ஹிந்து தர்மத்தில் கோயிற் பேரிகை யென்றும் அதைக் கொட்டு வோன் பறையன் என்றும், பறை யென்பது சத்தியின் பெய ரென்றும், அவளே ஆதி யென்றும், சிவனே பகவன் என்று பிராமண ரூபங்கொண்டு அவளுடன் வாழ்ந்தானென்றும், பறையர் மேன்மைப் பட்டால் பார்ப்பார், வேளாளர், முத லியார், செட்டியார் முதலிய இதர ஜாதியாரும் மேன்மை யடைவார்கள் என்றும் பலவித நீதிகளைச் சொன்ஞன். அதே கருத்துடையவராய் ஹிந்துக்களுடைய விடுதலையிலும் மேம்பாட்டிலும் மிகுந்த நாட்டத்துடன் உழைத்துவரும் ஸ்ரீ நீதிபதி மணி அய்யரும், வைத்தியர் நஞ்சுண்டராயரும், சுதேசமித்திரன் ரங்கசாமி அய்யங்காரும் பறையர் குலத் தைக் கைதூக்கி விடுவதில் தம்மால் இயன்றவரை உதவி செய்வதைக் கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

"ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும்."

வந்தேமாதரம்

4

ஜாதிக் குழப்பம்

இந்தியாவில் விசேஷக் கஷ்டங்கள் இரண்டு. பணமில்லா தது ஒனறு. ஜாதிக் குழப்பம் இரண்டாவது. பணக் கஷ்ட மாவது வயிற்றுக்குப் போதிய ஆஹாரமில்லாத கொடுமை. இந்தத் துன்பத்துக்கு முக்கியமான நிவர்த்தி யாதென்றுல் நமது தேசத்தில் விளைந்து, உணவுக்குப் பயன்படக்கூடிய தான்யங்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகாமல் தடுத்து விடவேண்டும். இங்கிலாந்து முதலிய சில தேசங்களில் காலையில் எழுந்தால் ஆஹாரத்துக்கு மீன் தென் அமெரிக் காவிலிருந்து வரும்படியாக இருக்கும், வெண்ணெய் ஆஸ்டிரேலியாவிலிருந்து வரும்படியாக இருக்கும். இந் நாட்டினரின் நிலைமை அப்படியில்லை. இங்குப் பூமி நம் முடைய ஜனங்களுக்கெல்லாம் போதிய ஆஹாரம் கொடுக் கிறது. ஆதலால், ஏற்கெனவே போதிய அளவு பணம் குவித்து வைத்திருந்தாலன்றி உணவுக்கு வழி கிடையாது என்ற நிலைமை நம்முடைய தேசத்திற்கில்லை. உணவுத்

தான்யங்களின் ஏற்றுமதியை எந்த நிமிஷத்தில் நிறுத்தி விடுகிறேமோ, அந்த நிமிஷம் முதல் நம்முடைய ஜனங்களுக்குத் தட்டில்லாமல் யதேஷ்டமான ஆஹாரம் கிடைத்துக் கொண்டு வரும். இந்த விஷயத்தில் ஜயமடைய வேண்டினுல் நம்முடைய வியாபாரிகள் வெறுமே தம்முடைய வயிறு நிரப்புவது மாத்திரம் குறியாகக் கொள்ளாமல் தமக்கும் லாபம் வரும்படியாகவும் பொதுஜனங்களுக்கும் கஷ்டம் ஏற்படாமலும் செய்தற்குரிய வியாபார முறைகளைக் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களை வற்புறுத்த வேண்டும். இங்ஙனம் நம்முடைய நாட்டிலேயே தான்யங்களை நிறுத்திக் கொண்டு, அந்தந்த ஊரில் மிக எளியோராக இருப்போரிடம் தக்க வேலைகள் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு உணவு வேண்டியமட்டும் கொடுத்து வர ஏற்பாடு செய்தல் மிகவும் எளிது.

பூரி (ஜகந்நாதம்) பிரதேசங்களில் மிகவும் கொடிய பஞ்சம் இந்த க்ஷணத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. நம் நாட்டில் ராஜாக்களும், சாஸ்திரிகளும், பெரிய மிராசுதார்களும், ஸாஹுகார்களும், வியாபாரிகளும், வக்கீல்களும், பெரிய பெரிய உத்யோகஸ்தர்களும், வயிறு கொழுக்க, விலாப் புடைக்க, அஜீர்ணமுண்டாகும்படி ஆஹாரங்களைத் தம்முள் திணித்துக்கொண்டிருக்கையிலே, உலகத்தில் வேறெந்த நாட்டிலும் இல்லாதபடி இந்தியாவில் மட்டும், தீராத மாருத பஞ்சம் தோன்றி ஜனங்களை அழிக்கிற கொடுமையைத் தீர்க்க வழிதேட வேண்டிய யோசனை அவர்களுடைய புத்திக்குச் சற்றேனும் புலப்படாதிருப்பதை எண்ணுந்தோறும் எனக்கு மிகுந்த வருத்தமுண்டாகிறது. இத்தனை கஷ்டத்திற்கிடையே ஜாதிச் கொடுமை ஒருபுறத்தே தொல்லை படுத்துகிறது.

அநீதி உலக முழுதிலுமிருக்கிறது. எனினும், நம்முடைய தேசத்தைப்போல் இத்தனை மோசமான நிலைமை வேறெங்குமில்லை.

இந்த ஊரில் (கடையத்தில்) ஒரு செல்வர் வீட்டு விசேஷமொன்றுக்காகச் சங்கரநயினர் கோயிலிலிருந்து கோவில் யானையை இங்குக் கொண்டு வந்திருக்கிருர்கள். அது ஆண் யானை, 18 வயதுள்ள குட்டி. அது மிகவும் துஷ்ட யானையென்று பெயர் கேட்டிருப்பதால் அதை இவ்வூரில் அனேக ஜனங்கள் திரள்திரளாகச் சென்று பார்க்கிருர்கள். இன்று

காலை நானும் என் நண்பரொருவருமாக இந்த யானையைப் பார்க்கச் சென்றோம். அந்த யானையைப்பற்றிய முக்கிய விசேஷம் யாதெனில், இதற்கு மாவுத்தர்களாக இரண்டு பிராமணப் பிள்ளைகளும், சைவ ஒதுவார் (குருக்கள்) வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரும் வேலை பார்க்கிறார்கள். ஸாதாரனமாக, மாவுத்தர் வேலை செய்ய மஹம்மதியர்களும் ஹிந்துக்களில் தணிந்த ஜாதியாருமே ஏற்படுவது வழக்கம். இந்த யானைக்குப் பிராமண மாவுத்தர் கிடைத்திருக்கிறார்கள்.

மேற்படி பிராமண மாவுத்தரில் ஒருவனிடம் நான் இந்த யானையின் குணங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நான் நதிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவன் அந்த யானையை நிஷ்கருணையாக அடித்துக் கொண்டிருக்க நான் பார்த்தேனாதலால், அதை அவனுக்கு நினைப்பு மூட்டி "மிருகங்களை அன்பினால் பழக்கவேண்டும். கருணையில்லாமல் அடித்துப் பழக்குவது சரியில்லை" என்றேன். நான் இந்த வார்த்தை சொன்னதுதான் தாமஸம், அவன் மிகவும் நீளமாகத் தன் சாஸ்திரக் கட்டுகளையெல்லாம் அவிழ்த்து விரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அந்த மாவுத்தன் சொல்லுகிறான் :—"இந்த யானை கீழ் ஜாதி யானை. யானைகளில் ப்ரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என நான்கு முக்கிய ஜாதிகளுண்டு. ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் கிளை வகுப்புக்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் இது சூத்திர ஜாதியைச் சேர்ந்த யானை. மனிதர்களில் சூத்திரர்களுக்குள்ளே ஈழுவர் என்ற ஜாதியர் இருக்கிறார்களே அதேமாதிரி இந்த யானை 'வீரன்' வகுப்பைச் சேர்ந்தது........"

இங்ஙனம் அந்த மாவுத்தன் நீண்ட கதை சொன்னான்.

நான் இந்த விஷயத்தை இங்கு எடுத்துச் சொல்லியதின் நோக்கம் யாதெனில், நம்மவர்கள் மனதில் இந்த ஜாதிக் கொள்கை எத்தனை ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டேயாம். யானையை எடுத்தால், அதில் ப்ரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் ; குதிரையிலும் அப்படியே ; வானத்திலுள்ள கிரஹங்களிலும் அதேமாதிரி ப்ரம்ம க்ஷத்திரிய முதலிய ஜாதி பேதங்கள் ; இரத்தினங்களிலும் அப்படியே.

இங்ஙனம் ஜாதிக்கொள்கை வேரூன்றிக்கிடக்கும் நாட்டில், மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரம், ஸமத்வம் ஸஹோதரத்வம் என்னுங் கொள்கைகளை நிலை நிறுத்துவதென்றால் அது ஸாதாரண

வேலையா ? கொஞ்ச ஜாதியா ? அவற்றில் உட்பிரிவுகள் கொஞ்சமா ? பறை பதினெட்டாம் ! நுளை நூற்றெட்டாம் ! அதாவது பறையர்களுக்குள்ளே 18 பகுதிகளும், நுளையர் களில் 108 பகுதிகளும் இருக்கின்றனவாம். மேலும், பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் வெவ்வேறு ஜாதிகள். ஒன்றுக்கொன்று பந்தி போஜனம் கிடையாது, பெண் கொடுக்கல், வாங்கல் கிடையாது. கேலி, கேலி, பெருங்கேலி. இங்ஙனம் ஏற்கெனவே மலிந்து கிடக்கும் பிரிவுகள் போதாவென்று புதிய புதிய பிரிவுகள் நாள் தோறும் ஏற்பட்டு வருகின்றன. சீர்த்திருத்தம் வேண்டு மென்ற நல்ல நோக்கமுடையவர்களிலே சிலர் செய்கை நெறியுணராமல் புதிய வகுப்புக்கள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளு கிறார்கள். கடையத்து வேளாளரில் இங்கிலீஷ் படித்த சிலர் தாங்கள் “ திராவிடப் பிராமணர் ” என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு பரம்பரையாக வந்த “பிள்ளை”ப் பட்டத்தை நீக்கி “ராயர்” பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திருஷ்டாந்த மாக ஒருவருக்கு “ ஆண்டியாப் பிள்ளை ” என்ற பெயர் இருந்தால், அவர் அதை ஸர்க்கார் மூலமாக “ ஆண்டியப்ப ராயர் ” என்று மாற்றி அப்படியே ஸகல விவகாரங்களும் நடத்துகிறார். இந்தத் திராவிடப் பிராமணரின் பட்டம் எப்படி நேரிட்டது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வழியில்லை.

இங்ஙனமே சில தினங்களின் முன்பு வள்ளுவர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஒரு கூட்டங் கூடித் தாங்கள் உயர்ந்த ஜாதியாரென்றும் மற்றப் பறையர்களைத் தொடக்கூடா தென்றும் அவர்களுக்குப் பஞ்சாங்கம் முதலியன சொல்லக் கூடாதென்றும் அவ்வாறு செய்யும் வள்ளுவர்களைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டுமென்றும் துண்டுப் பத்திரிகைகள் போட் டிருந்தார்களாம். இதைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமல் வள்ளுவக் குலத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் வி. எல். பெருமாள் நாயனார் என்பவர் “ வள்ளுவர் பறையரே, பஞ்சமரே ” என்பதை மிகவும் தெளிவாக ருஜுப்படுத்திச் சென்ற வியாழக்கிழமை [ஜூன்மீ 3-ம் தேதி] சுதேசமித்திரனில் ரஸமான வியாஸமொன்று எழுதியிருப்பதைக்கண்டு என் மனம் சால மகிழ்ச்சி எய்திற்று.

ஆனால், அதே வியாஸத்தில், நாயனார் நான்காம் வகுப் பாகிய வேளாளர் குலத்திலிருந்து பறையர் பிரிந்தாரென்று சொல்லுவது பொருத்தமில்லாத வார்த்தை. இவர் எந்த

ஆதாரத்தில் இங்ஙனம் சொல்லுகிறார் என்பது விளங்கவில்லை. வெறும் ஜாதி விரோதத்தாலேதான் இங்ஙனம் சொல்லுகிறாரென்று தோன்றுகிறது. வீண் பகைமைகளால் நன்மை ஏற்படாது.

எல்லா வகுப்பு மக்களுக்கும் சரியானபடி படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்தால், எல்லோரும் ஸமான அறிவுடையோராய் விடுவார்கள். மாம்ஸ போஜனம் செய்யும் வகுப்பினர் அதை நிறுத்திவிடவேண்டும். பிறகு, ஸ்வாமி விவேகாந்தர் சொல்லியபடி, எல்லாரையும் ஒரேயடியாகப் பிராமணராக்கி விடலாம். கீழ் ஜாதியரை நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களால் பிராமணர்களாக்கிவிட முடியுமென்பதற்கு நம்முடைய வேத சாஸ்திரங்களில் தக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன. அந்தப்படி இந்தியா முழுவதையும் பிராமண தேசமாகச் செய்துவிட்டால் நல்லதென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். எந்த ஜாதியாகயிருந்தாலும் சரி. அவன் மாம்ஸபக்ஷணத்தை நிறுத்தும்படிச் செய்து அவனுக்கு ஒரு பூணூல் போட்டு, காயத்திரி மந்திரம் கற்பித்துக் கொடுத்துவிடவேண்டும். பிறகு, அவன் பிராமணனாகவே கருதப்படவேண்டும். இதுதான் விவேகாநந்தர் சொல்லிய உபாயம்; கூடியவரை நல்ல உபாயமும் கூட. ஆனால், மேல் வகுப்பினர் தம்முடைய உயர்வை மறந்து கீழ்வகுப்பினருடன் கலத்தல் இதனிலும் சிறந்த உபாயமாகும்.

ஜாதி பேத விநோதங்கள்

இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிகளைக் காட்டிலும் நமது சென்னை மாகாணத்தில்தான் ஜாதிபேதத்தைப் பற்றிய மனஸ்தாபங்கள் இப்போது அதிகமாக முளைத்திருக்கின்றனவென்பது அந்த மனஸ்தாபங்கள் ராஜரீக வ்யவகாரங்களிலுங் கூடப் புகுந்து தேச விடுதலையாகிய பரம தர்மத்துக்கே ஓர் இடுக்கணாகக்கூடிய நிலைமை இம்மாகாணத்தில் மாத்திரமே காணப்படுவதினின்றும் நன்கு விளங்கும்; ஆயினும், இது பற்றிச் சுதேசாபிமானிகள் அதிகமாகப் பயப்படவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், முதலாவது உலக முழுதிலும் புதிதாகத் தோன்றிச் சென்ற சில வருஷங்களாகப் புயற் காற்றைப் போல் தொழில் செய்துவரும் தெய்விகமான விடுதலைக் கிளர்ச்சியின் சக்தியால் இந்தியாவின் மக்கள் முப்பது கோடிப் பேரும் எங்களுக்கு ஸ்வராஜ்யம் வேண்டியதில்லையென்று அடம் பண்ணிய போதிலும் இந்தியாவுக்குக்

கட்டாயமாக ஸ்வராஜ்யம் வந்து தீரவேசெய்யும். மனிதர் எண்ணத்தை மீறியும் கால சக்தி வேலை செய்வதுண்டு. அப்படிப்பட்டகாலம் இப்போது உலக மெங்கும் தோன்றி யிருக்கிறது. மேலும் இந்தச் சமயத்தில் இந்தியாவிலும் ஜனங்களிற் பெரும்பகுதி ஸ்வராஜ்ய தாகத்தில் ஈடுபட்டுத் தான் கிடக்கிறார்கள். எனவே, எந்த வகையாய் யோசித்த போதிலும், இந்தச் சென்னை மாகாணத்து ஜாதிபேதக் கிளர்ச்சியினால் இந்தியாவின் விடுதலைக்குத் தாமஸம் ஏற்படு மென்று நினைக்க ஹேது இல்லை.

தவிரவும், இந்தப் 'பிராமணரல்லாதார் கிளர்ச்சி' கால கதியில் தானே மங்கி அழிந்து விடுமென்று நிச்சயிப்பதற்கும் போதிய காரணங்களிருக்கின்றன. முதலாவது, இதில் உண்மையில்லை. உண்மையாகவே இந்தியாவில் ஜாதி பேதங்கள் இல்லாமல் செய்துவிடவேண்டுமென்ற ஐக்கிய புத்தியுடையோரில் மிக மிகச் சிலரே இந்தக் கிளர்ச்சியில் சேர்ந் திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் சர்க்கார் அதிகாரங்களையும் ஜில்லா போர்டு, தாலூகா போர்டு, முனிசிபாலிட்டி, சட்ட சபை முதலியவற்றில் கௌரவ ஸ்தானங்களையும் தாமே அடையவேண்டுமென்ற ஆவலுடையவர்களே இக்கிளர்ச்சியின் தலைவராக வேலை செய்து வருகிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக, பிராமணருக்கு அநேகமாக அடுத்தப்படி தென்னிந்தியாவில் பல இடங்களிலே சைவவேளாளர் என்ற வகுப்பினருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த வகுப்புக்குக் கீழே பஞ்சமர் வரை சுமார் இரண்டாயிரம் சாதி வகுப்புக்களிருக் கின்றன. அவர்களுக்கு மேலே பிராமணராகிய ஒரு வகுப்பினரே இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நம்முடைய சைவவேளாளருள்ளே 'அல்லாதார்' கிளர்ச்சியைச் சேர்ந் திருப்பவருங்கூடத் தமக்கு மேற்படியிலுள்ள பிராமணர் பிரிவுக் குணமுடையோ ரென்றும், மற்ற வகுப்பினருடன் சேர்ந்துண்டு மணம் புரிந்து வாழ மறுக்கிறரென்றும் நிந்திக்கிறார்களே யல்லாது, தமக்குக் கீழேயுள்ள இரண்டா யிரத்துச் சில்லரை ஜாதியர்களுடனும் தாம் சேர்ந்துண்டு மணம் புரிந்து வாழுமாறு யாதொரு பிரயத்தனமும் செய்யாதிருக்கிறார்கள். 'பிராமணரல்லாதார்' என்றொரு வகுப்பு இந்தியாவில் கிடையவே கிடையாது. ஒன்றோடொன்று சம்பந்தம் பந்திபோஜம் செய்துகொள்ள வழக்கப்படுத்தாத ஆயிரக்கணக்கான வகுப்புகள் இந்துக்களுக்குள்ளே நெடுங் காலமாக இருந்து வருகின்றன. இவற்றுள் பிராமணர் ஒரு

வகுப்பினர். இங்ஙனம் வகுப்புகளாகப் பிரிந்திருத்தல் குற்றமாயின் அக்குற்றம் பிராமணரை மாத்திரமே சார்ந்த தாகாது; எல்லா வகுப்பினரையும் சாரும். பிராமணரும் மற்ற வகுப்பினரைப் போலவே இந்த முறைமை யால் பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிராமணருக்குள்ளேயே பரஸ்பரம் சம்பந்தம், சமபந்தி போஜனம் செய்து கொள்ளாத பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன.

'பிராமணரல்லாதார்' என்ற வகுப்பே கிடையாது, அதுவே பொய். எனவே, இந்தக் கிளர்ச்சியின் மூலமே பொய்யாக இருப்பது கொண்டு இதனை உண்மையில்லாத கிளர்ச்சி என்கிறேன். உண்மையாகவே, இந்தியாவில் ஜாதி பேதங் களில்லாமல் சமத்வக் கொள்கை வெற்றியடைய வேண்டு மென்றால், அதற்கு ஸ்வராஜ்ய ஸ்தாபனமே சரியான உபாயம். ஸ்வராஜ்யம் கிடைத்தால் சட்ட சபைகளில் எல்லா ஜாதி மேதாவிகளும் கலந்திருப்பார்களாதலால் அந்தச் சபைகளின் மூலமாக இந்தியாவில் முதலாவது ராஜரீக வாழ்வில் சமத்துவக் கொள்கையை நிறுத்திவிடலாம். பிறகு சமூக வாழ்விலும் அக்கொள்கை தானே பரவிவிடும். இதை விட்டுப் பொய்யும் புலையுமாக, திராவிடர்களென்றும் ஆரிய ரென்றுமுள்ள பழைய சொற்களுக்குப் புதிய அபாண்டமான அர்த்தங்கள் கற்பித்துக்கொண்டு வீண்சண்டைகள் வளர்ப்ப தனால் ஹிந்து சமூகத்துக்கே கெடுதி விளையக்கூடும். எந்த வகுப்புக்கும் அனுகூலம் ஏற்படாது.

5

பிராமணன் யார்

ஓர் உபநிஷத்தின் கருத்து

அஷ்டதச உப நிஷத்துக்களிலே வஜ்ரஸூசிகை என்பது தொன்று. "வஜ்ரஸூசி" என்றால் வயிர ஊசி என்பது பொருள். இவ்வுபநிஷதம் 'பிராமணன் யார்?' என்பதைக் குறித்து மிகவும் நேர்த்தியாக விவரித்திருக் கின்றது.

"நான் பிராமணன், நீ சூத்திரன்" என்று சண்டை போடும் குணமுடையவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வேத நூல் தக்க மருந்தாகும். அன்னிய ராஜாங்கத்தாரிடம் ஒருவன் போலீஸ்

வேவுத் தொழில் பார்க்கிறான் அவன் ஒரு பூணூலைப் போட்டுக்கொண்டு, எதேனும் ஒரு நேரத்தில், கிராமபோன் பெட்டி தியாகைய கீர்த்தனைகள் சொல்லுவது போல, பொருள் தெரியாத சில மந்திரங்களைச் சொல்லிவிட்டு ஐயர், ஐயங்கார் அல்லது ராயர் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு, "நான் பிராமணன், நான் தண்ணீர் குடிப்பதைக்கூட மற்ற வர்ணத்தவன் பார்க்கலாது" என்று கதை பேசுகிறான். மற்றொருவன் தாசில்தார் வேலை பார்க்கிறான். பஞ்சத்தினால் ஜனங்கள் சோறின்றி மடியும்போது, அந்தத் தாசில்தார் தனது சம்பளம் அதிகப்படும் பொருட்டு "பஞ்சமே கிடையாது, சரியானபடி தீர்வை வசூல் செய்யலாம்" என்று 'ரிப்போட்டு' எழுதி விடுகிறான். ஆறிலொரு கடமைக்கு மேல் ராஜாங்கத்தார் தீர்வை கேட்பதே குற்றம். பஞ்சநாளில் அதுகூடக் கேட்பது பெருங்குற்றம். அங்ஙனம் தீர்வை வாங்கிக்கொடுக்கும் தொழிலிலே இருப்பவன் ஹிந்து தர்மத்துக்கு விரோதி. அதற்குமப்பால், உள்ள பஞ்சத்தை இல்லையென்றெழுதி ஜனத்துரோகம் செய்யும் தாசில்தாருக்கு என்ன பெயர் சொல்வதென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட தாசில்தார் தனக்கு 'சாஸ்திரியார்' என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு நான் "கௌதம ரிஷியின் சந்ததியிலே பிறந்தேன்" என்பதாகப் பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளுகிறான். இப்படியே, வைசியத் தொழில்கள் சூத்திர தொழில் என்ற கௌரவத் தொழில்கள் செய்வோரும் இவற்றிற்குப் புறம்பான புலைத் தொழில்கள் செய்வோருமாகிய பல போலிப் பார்ப்பார் தங்களுக்கு இயற்கையாகவுள்ள பெருமையை மறந்துவிட்டுப் பொய்ப் பெருமையைக் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

நாட்டிலே இவ்விஷயமான விவாதங்களும் போராட்டங்களும் அதிகரிக்கின்றன. இத்தருணத்தில் நமது வேதம் இவ்விவகாரத்தைப் பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் கொடுக்கிறது என்பது ஆராயத் தக்க பொருளாகும்.

வஜ்ரஸூசீ உபநிஷத்து பின்வருமாறு :—

ஞானமற்றவர்களுக்குத் தூஷணமாகவும், ஞானக் கண்ணுடையவருக்குப் பூஷணமாகவும் விளங்குவதன்று அஞ்ஞானத்தை உடைப்பதுமாகிய "வஜ்ர ஸூசீ" என்ற சாஸ்திரத்தைக் கூறுகிறேன் :—

'பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு வர்ணங்கள் உண்டு. அவற்றிலே, பிராமணன் பிரதான மானவன் என்று வேத வசனத்தைத் தழுவி ஸ்மிருதிக ளாலும் சொல்லப்படுகிறது. அதில் பிராமணன் யாரென்பது பரிசோதிக்கத்தக்கதாகும். ஒருவன் தன்னைப் பிராமணன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். அங்ஙனம் பிராமணன் என்பது அவனுடைய ஜீவனையா? தேகத்தையா? பிறப்பையா? அறிவையா? செய்கையையா? தர்மகுணத்தையா? அவனுடைய ஜீவனே பிராமணனென்றால் அஃதன்று முன் இறந்தனவும், இனி வருவனவும் இப்போதுள்ளனவும் ஆகிய உடல்களிலெல்லாம் ஜீவன் ஒரே ரூபமுடையதாயிருக் கின்றது. ஒருவனுக்கே செய்கைவசத்தால் பலவித உடல்கள் உண்டாகும்போது, எல்லா உடல்களிலும் ஜீவன் ஒரே ரூபமுடையதாகத் தான் இருக்கின்றது. ஆகையால், (அவனுடைய) ஜீவன் பிராமணனாக மாட்டாது. ஆயின், (அவனது) தேஹம் பிராமணனெனில் அதுவுமன்று. சண்டாளன் வரையுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் பஞ்ச பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட உடலும் ஒரே அமைப்புடையதாகத் தானிருக்கின்றது. மூப்பு, மரணம், இயல்கள், இயலின் மைகள்—இவையனைத்தும் எல்லா உடல்களிலும் சமமாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும், பிராமணன் வெள்ளை நிற முடையவன், க்ஷத்திரியன் செந்நிற முடையவன், வைசியன் மஞ்சள் நிறமுடையவன், சூத்திரன் கருமை நிற முடையவன் என்பதாக ஓர் நியமத்தையும் காணவில்லை. இன்னும், உடல் பார்ப்பானுயின் தகப்பன் முதலியவர்களை இறந்த பின் கொளுத்தும் மகன் முதலியவர்களுக்குப் பிரமஹத்தி தோஷம் உண்டாகும். ஆதலால் (அவனுடைய) தேஹம் பிராமணனாகமாட்டாது. ஆயின், பிறப்புப்பற்றிப் பிராமணன் என்று கொள்வோமென்றால். அதுவுமன்று. மனிதப் பிறவியற்ற ஜந்துக்களிடமிருந்து கூடப் பல ரிஷிகள் பிறந்ததாகக் கதைகளுண்டு. ரிஷ்ய சிருங்கர் மானிலிருந் தும், ஜாம்புகர் நரியிலிருந்தும், வால்மீகர் புற்றிலிருந்தும், கௌதமர் முயல் முதுகிலிருந்தும், பிறந்ததாகக் கேட்கி றோம். அது போக வஷிஸ்டர் ஊர்வசி வயிற்றில் பிறந்தவர், வியாஸர் மீன் வலைச்சியின் வயிற்றில் பிறந்தவர், அகஸ்தி யர் கலசத்திலே பிறந்ததாகச் சொல்லுவார்கள். முன்னு ளில் ஞானத்தில் பெருமை யடைந்தவர்களாகிய பல ரிஷி களின் பிறவிவகை தெரியாமலேயே இருக்கிறது. ஆகையால் பிராமணத்துவம் பிறப்புப்பற்றியதன்று. ஆயின், அறிவினால்

பிராமணன் எனக் கொள்வோமென்றால், அதுவுமன்று. க்ஷத்திரியர் முதலிய மற்ற வர்ணத்தவர்களிற்கூட அநேகர் உண்மை தெரிந்த அறிவாளிகளா யிருக்கிறார்கள். ஆதலால், அறிவு பற்றி ஒருவன் பிராமணன் ஆகமாட்டான். ஆயின் செய்கைபற்றி ஒருவனைப் பிராமணனுக் கொள்வோமெனில் அதுவுமன்று. பிராப்தம், சஞ்சிதம், ஆகாமி என்ற மூவகைச் செயல்களும், ஒரே விதமான இயற்கையுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. முன் செயல்களால் தூண்டப்பட்டு, ஜனங்க ளெல்லோரும் பின் செயல்கள் செய்கிறார்கள். ஆதலால், செய்கைப்பற்றி ஒருவன் பிராமணனாய் விடமாட்டான். பின் தர்மஞ் செய்வோனைப் பிராமணனாகக் கொள்வோமென்றால் க்ஷத்திரியன் முதலிய நான்கு வருணத்தவரும் தர்மஞ் செய்கிறார்கள். ஆதலால், ஒருவன் தருமச் செய்கையைப் பற்றியே பிராமணனாகி விடமாட்டான். அப்படியானால் யார் தான் பிராமணன்? எவனொருவன் இரண்டற்றதும், பிறவி குணம், தொழில் என்பவை இல்லாததும், உள்ளும் புறமும் ஆகாசம் போலக் கலந்திருப்பதும், அளவிடக்கூடாததும், அனுபவத்தால் உணரத்தக்கதாகிய இறுதிப் பொருளை, நேருக்கு நேராகத் தெரிந்து காமம், ராகம் முதலிய குற்றங் களில்லாதவனாய், பாபம், மாற்சரியம், விருப்பம், ஆசை, மோகம் முதலியவை நீங்கினவனாய், இடம்பம், அகங்காரம் முதலியவை பொருந்தாத நெஞ்சமுடையவனாய் இருக்கின் றானோ, இங்ஙனம் கூறப்பட்ட இலக்கணமுடையவனே பிரா மணனென்பது சுருதி, ஸ்மிருதி, புராண, இதிகாசமென்ப வற்றின் அபிப்பிராயமாகும். மற்றப்படி, ஒருவனுக்குப் பிராமணத்துவம் சித்தியாகாது என்பது உபநிஷத்து.

பிராமணராக வேண்டுவோர் மேற் கூறப்பட்ட நிலைமை யைப் பெற முயற்சி செய்யக் கடவர். க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் முதலிய மற்ற லௌகிக வர்ணங்களுக்கும் இது போலவே தக்கவாறு லக்ஷணங்கள் அமைத்துக்கொள்க. அவ்வவ் விலக்கணங்கள் பொருந்தியவர்களே அவ்வவ் வருணத்தினரென்று மதிக்கத் தக்கவர்கள். அந்த இலக்க ணங்கள் இல்லாதவர்கள் அவற்றையடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும். போலீஸ் வேவுத் தொழில் செய்பவன் பிரா மணன் ஆகமாட்டான். குமஸ்தா வேலை செய்பவன் க்ஷத் திரியன் ஆகமாட்டான். கைத் தொழில்களை யெல்லாம் இறக்கக் கொடுத்துவிட்டுச் சோற்றுக்குக் கஷ்டமடைவோர் சூத்திரர் ஆகமாட்டார்கள். இவர்களெல்லாம் மேம்

பாடுடைய ஆரிய வர்ணங்கள் நான்கிற்கும் புறம்பாகிய நீசக் கூட்டத்தார். நமது தேசம் முன் போலக் கீர்த்திக்கு வர வேண்டுமானால், உண்மையான வகுப்புகள் ஏற்படவேண்டும். பொய் வகுப்புகளும் போலிப் பெருமைகளும் நசிக்கவேண்டும். இது நம்முடைய வேத சாஸ்திரங்களின் கருத்து.

6

இந்துக்களின் சிறப்பு

ஆனால், இவ் விஷயத்திலே கூட, மற்றத் தேசத்தாரைக் காட்டிலும் ஹிந்துக்கள் மேலென்று எனது விசாரணையில் தென்படுகின்றது. ஏனென்றால், ஹிந்துக்களிடம் தெய்வ பக்தி என்ற சிறந்த குணம், மற்றெல்லாத் தேசத்தாரைக் காட்டிலும் அதிகமென்பதை மேற்குப் பக்கத்துப் பண்டிதரிலே கூடப் பக்ஷபாதமற்ற பல யோக்கியர் கண்டு பிடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தெய்வ பக்தியினால் ஜீவதயை உண்டாகிறது.

> " எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
> யல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே "

என்று தாயுமானவர் தமது தெய்வ பக்தியின் உண்மையை விளக்கினார்.

சென்ற கார்த்திகை மாதம், புயற்காற்றடித்ததைப் பற்றித் தென்னாற்காடு ஜில்லாவைச் சோதனை செய்த சர்க்கார் அதிகாரியான ஓர் ஆங்கிலேயர் தம்முடைய அறிக்கையில், ஹிந்து ஜனங்களுடைய விசேஷ ஜீவதயை, அதிதி ஸத்காரம் என்ற குணங்களை மிகவும் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார். காற்றடித்த இரவில் சில வைதிகப் பிராமணர் தமது வீட்டிற்குள் பறையர் வந்திருக்க இடங்கொடுத்ததாகப் பத்திரிக்கைகள் கூறின. ஏழைகளாக நம்மைச் சூழ்ந்திருப்போர் சிவனுடைய கணங்கள். நாராயணனுடைய மக்கள் முருகனுக்குத் தோழர். சக்தியின் அவதார ரூபம். பரமசிவன் சண்டாள ரூபத்துடன் சங்கராசார்யாருக்கு ஸமத்துவ ஞானத்தை ஊட்டினார். ஸ்ரீரங்கத்தில் எம்பெருமான் கடைக்குலத்தவராகிய திருப்பாணாழ்வாரைப் பரிசாரக வேதியன் முதுகிலே சுமந்து கொண்டு வந்து தனது கர்வ நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படிக் கட்டளையிட்டருளினார்.

சந்திரனில் ஒரு களங்கம்—
ஆனல் தீர்க்கக் கூடியது

சந்திரனுக்குள் ஒரு களங்கம் இருப்பதுபோல், இப்போது நம்முடைய கூட்டத்தில் ஒரு களங்கமிருக்கிறது. ஆனல் பூத சந்திரனில் உள்ள களங்கத்தை அது தானே மாற்றிக் கொள்ளாது. ரன சூர்யராகிய ஹிந்துக்கள் தமக்குள்ள குறையை விரைவாக நீக்கி வருகிறார்கள். அந்தக்களங்கமாவது நமது ஜாதிக் கட்டிலுள்ள சில வழக்கங்கள். மறுபடி தெய்வத்தை நம்பி எல்லேரும் இன்புற வேண்டி குண கர்மங்களால் வர்ண நிச்சயம் செய்து கொண்டு, பூமண்டலத்துக்கு ஞானோபதேசம் செய்யும் பொருட்டாகப் பாரத தேவி தனது பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறாள். காலம் ஹிந்துக்களின் சார்பில் வேலை செய்கிறது. தேவர்களெல்லோரும் ஹிந்துக்களைக் கைத் தூக்கிவிடப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். பரமாத்மா ஒன்று. அவனுக்கு ரிஷிகள் பல பெயர் சொல்லிப் போற்றுகிறார்களென்று வேதம் சொல்லுகிறது.

"பேரானந்தம் பேசி மறையானந்தஞ் சொலும்
பெரிய மௌனத்தின் வைப்பு"

என்று தாயுமானவர் காட்டினார். ராமகிருஷ்ணர் இதையே சொன்னார். இந்த உண்மை ஹிந்துக்களுடைய புத்தியில் வேரூன்றி விட்டது. எனவே கலி நீங்கிவிட்டது.

பலாப்பழம்

நெல்லிக்காய் மூட்டையைப் பற்றி இப்போது யாரும் பேசுவதில்லை. நெல்லிக்காய் கொடுத்தால் எல்லோரும் வாங்கித் தின்கிறார்கள். ஆனல், ஹிந்துக்கள் நெல்லிக்காய் மூட்டை போலென்று சொல்வோனைக் கண்டால் எல்லோரும் கை கொட்டி சிரிப்பார்கள். இந்து தேசம் ஒரு தேவலோகத்துப் பலாப் பழுத்தைப் போலாகிவிட்டது. இனியென்றும் அழியாத பலாப்பழம். ஒவ்வொரு ஆர்யனும் அதில் முளைத்தவன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து அந்தப் பலாப்பழத்தின் மேல் தோல். உள்ளே ஞானச்சுளை. நமக்கு அழிவில்லை. நமக்குள்ளே பிரிவில்லை. நாமொன்று. நாம் எப்போதும் தெய்வத்தை நம்புகிறோம். தெய்வத்தை நம்பி நாம் அறத்தைச் செய்தால், நம்முடைய யோக க்ஷேமங்களைத் தெய்வம் ஆதரிக்குமென்று பகவத்கீதை சொல்லுகிறது.

7

ஹிந்து தர்மம்

காளிதாஸன்

29 நவம்பர் 1917

வாரீர் நண்பர்களே, ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் ஹிந்து தர்மத்தைப் பரவும்படி செய்யவேண்டுமானால் அதற்கு இதுவே மிகவும் ஏற்ற தருணம். ஆஹா! ஸ்வாமி விவேகாநந்தரைப்போலப் பத்துப்பேர் இப்போதிருந்தால் இன்னும் ஒரு வருஷத்திற்குள் ஹிந்து தர்மத்தின் வெற்றிக் கொடியை உலகமெங்கும் நாட்டலாம். அந்தக் கண்டங்கள் யுத்தமாகிய சுழற் காற்றுக்குள்ளே அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கையிலே, ஹிந்து தர்மத்தை எவன் கவனிப்பான் என்று கூறிச் சிலர் 'ஆக்ஷேபிக்கலாம். அந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. சண்டைக் காலந்தான் நமக்கு நல்லது. இந்தச் சமயத்திலேதான் மனுஷ்ய அஹங்காரத்தின் சிறுமையும், தெய்வத்தினுடைய மஹிமையும் மனுஷ்யனுடைய புத்திக்கு நன்றாக விளங்கும். இவ்வுலக இன்பங்களைத் தர்மத்தினாலே பெற்றாலொழிய அவை இன்பங்கள் போலே தோன்றினாலும் துக்கமாகவே முடியும். அவரவர் கர்மத்தின் பயனை அவரவரே அனுபவிக்கவேண்டும். வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான். தினை விதைத்தவன் தினையறுப்பான். நாம் இன்று நூறு ஸப்மரீன் வைத்துக் கொண்டு பிறருடைய கப்பல்களைத் தகர்த்தால் நாளை மற்றொரு ஜாதியார் ஆயிரம் ஸப்மரீன் கட்டி நம்முடைய கப்பல்களை நொறுக்கிப் போடுவார்கள். பாம்பைக் கொல்ல ஒரு கீரிப்பிள்ளையுண்டு; பகை, பகையை வளர்க்கும். நாம் மற்றவரை அடிமைப்படுத்தினால் நம்மை அடிமைப்படுத்த வேறு யாரேனும் முளைப்பார்கள்.

இவ்வுலகத்தில் நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு செய்கையும், ஸ்வப்ரயோஜனத்தைக் கருதாமல், லோகோபகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்ய வேண்டும். தீராத ஆவலும், அவஸரமும், ஓயாத பரபரப்பும் உள்ள ஜ்வர வாழ்க்கை நாகரிகமாகமாட்டாது. சரியான நாகரிகத்துக்கு சாந்தியே ஆதாரம். யந்திரப் பீரங்கிகளும், ஸப்மரீன்களும் நாகரிகத்துக்கு அடையாளமல்ல. நிலக்கரிச் சுரங்கங்களும், ஆகாச

வெடிக் குண்டுகளும் அபிவிருத்திக்கு லக்ஷணமல்ல. அவை மனுஷ்யனுக்சப் பலமல்ல, துணையல்ல; அவை மனிதனுக்குப் பகை. மனுஷ்யனையும் அவனுடைய நாகரிகத்தையும் அழிக்கும் குணமுடையன.

கர்வத்தினாலே மரணம் உண்டாகும். அடக்கம், பொறுமை ஜீவகாருண்யம் என்ற குணங்களே உண்மையான நாகரிகத்தையும் நித்ய ஜீவனையும் விளைக்கும். இப்படி நூற்றுக் கணக்கான ஹிந்து தர்மக் கொள்கைகளை நாம் உலகத்தார் கேட்க முழங்குவதற்கு இதுவே நல்ல தருணம். இந்தச் சமயத்தில் மனுஷ்ய சமூகம் அழிந்து போகாமல் அதைக் காப்பற்றி நல்ல வழியிலே சேர்க்கக்கூடிய ஜாதியார் நம்மைத் தவிர வேறுயாருமில்லை. கண்ணைத் திறந்து பூமண்டல முழுதையும் ஒரே பார்வையாகப் பார்த்தால் நான் சொல்வதுண்மையென்பது தானே விளங்கும். இவ்விஷயத்தை ஆழ்ந்து யோசனைபண்ணி இங்கிருந்து வெளி நாடுகளுக்கு நூற்றுக்கணக்கான பிரசங்கிகளை அனுப்பும்படி ராஜாக்களையும், ஜமீன்தார்களையும், செட்டியார்களையும், மடாதிபதிகளையும் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுகிறேன்.

8

லோகோபகாரம்

ஏற்கெனவே 'சக்தி தர்மம்' என்ற மகுடத்தின் கீழ் ஓரிரண்டு விஷயங்கள் எழுதியிருக்கிறேன்.

'லோகோபகாரம்' என்றாலும் அதே அர்த்தந்தான். லோகோபகாரமாவது லோகத்துக்கு உபகரணம் அல்லது கருவியாக நடத்தல்.

லோகத்துக்கு உபகாரத்தை அதாவது இனிய செய்கையைச் செய்தல். லோகத்துக்கு இனியது செய்வேன், லோக சக்திக்கு ஒரு கருவியாகவே தொழில் செய்கிறேன். சக்தியின் கருவியாக இருந்து தொழில் செய்வதையே சக்தி தர்மம் என்றும் சொல்லுகிறோம். பிறருக்கு நாம் செய்தல் இ·.தேயாம்.

லோகத்துக்கு இனியது செய்வோன் தன் உள்ளத்தில் பயம் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாகாது. பயம் தீர்வதற்கு வழியென்ன? பகை தீர்ந்தால் பயம் தீரும். பகை தீர்க்கும் வழியென்ன? நம்முடைய மனத்தில் பிறர்மீது பகை யெண்ணம் தோன்ருமலிருக்கவேண்டும். பாம்பினிடத்திலே நாம் விரோத புத்தி கொள்ளாவிட்டால் அது நம்மைக் கடிக்காது. இந்த வார்த்தையைப் பரிஹாசம் பண்ணுதல் எளிது. யாரும் செய்யலாம். ஆனால் அது உண்மை. பாம்பைப் பழக்கி வைக்கும் திறமை அன்புக் குண்டு; பாம்பினிடத்தில் கருணை செய்யும் ஞானியைப் பாம்பு கடிக்காது; லோகோபகாரத்தைக் கருதி அந்த ஞானி மனதிலே அன்புடன் அந்தப் பாம்பைக் கோபித்தால் அது அவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போய்விடும்.

எல்லா ஜீவராசிகளிடத்தும் அன்பு செலுத்தவேண்டும். இதுவே புத்தன் சொல்லிய தர்மம். மஹான்களெல்லாம் காட்டிய வழி இதுதான். தற்காலத்தில் மனித ஜாதி கூடியவரை நாகரிகப்பட்டிருப்பதால், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், பூச்சி, புழு இவற்ருல் மனிதனுக்குள்ள பயம் அநேகமாகத் தீர்ந்துபோய்விட்டது.

இப்போது மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் பயப்பட்டுவதுதான் அதிகம். இதற்கு இதுவரை மனித ஜாதியார் கண்டுபிடித்து அனுசரணையில் வழங்கிவரும் மருந்து உபயோகமில்லை. பயத்தினுல் விரோதம் வளர்கிறது. விரோதத்தால் போர் உண்டாகிறது; மனித ஜாதி வீணுக அழிகிறது. எல்லோருக்குமே நஷ்டமுண்டாகிறது. பரஸ்பர பயம் நீங்கவேண்டுமானுல் அதற்குப் போர் சரியான மருந்தில்லை. உலகம் தோன்றிய காலமுதல் இன்றுவரை போர்கள் நடந்துதான் வருகின்றன. இது மட்டிலும் மனித ஜாதியிலே ஒருவருக்கொருவர் பயப்படுவது துளிகூடக் குறையவில்லை.

அன்பிருந்தால் பயந் தெளிந்துபோகும். ஒரே குடும்பத்திலே ஒருவரை ஒருவர் கண்டுமனப்பயம் கொள்வதில்லை. உலக முழுவதும் ஒரே குடும்பத்தைப்போல் வாழக் கூடாதா? எளியவன் அன்பு தொடங்கி வலியவன் சும்மாயிருந்தால் ஒன்றும் நடக்காது. எளியவன் வலுமையை விரும்பி நடக்கவேண்டும். வலியவன் எளியவனிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும்.

யாரிடத்திலும் அன்புடன், யாரிடத்திலும் பயமின்றி நல்லோன் லோகோபகாரஞ் செய்கின்ருன் ; பராசக்தியின் கையிலே தன்னை ஒரு கருவியாக ஒப்புவித்து விட்டு, அவள் சித்தப்படித் தொழில் செய்து வருகிருன். உலகத்தை ஆக்குதல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று தொழிலுக்கும் பராசக்தி வெவ்வேறுவிதமான கருவிகளை வழங்குகிருள். காற்றும், ஒளியும், வெம்மையும், மண்ணும், நீரும், சித்தமும் உயிரை ஆக்குவதற்குக் கருவிகளாகின்றன.

காற்றும், ஒளியும், வெம்மையும், மண்ணும், நீரும், சித்தமும், பிற உயிர்களும் உயிரைக் காப்பதற்குக் கருவிகளாகின்றன. மனித வுயிர்களைக் காக்கும் கருவியாகத் தொழில் செய்வது நன்ரு ? அழிக்கும் கருவியாகப் போவது நன்ரு ? காப்பது நன்று.

மேலும் கர்ம விதியை மறக்கலாகாது. காக்க விரும்புவோன் காக்கப்படுவான் ; அழிக்க விரும்புவோன் அழிக்கப் படுவான். நன்மை விரும்பினுல் நன்மை விளையும் ; இல்லாவிட்டால் விளையாது.

ஒருவன் லோகோபகாரத்தை மாத்திரமே விரும்பி நடக்கத் தொடங்கினுல் அவனுடைய சொந்த விவகாரங் களுக்குச் சேதமுண்டாகுமென்று சிலர் நினைக்கிருர்கள். இது பிழை. தனது இன்பத்தை விரும்புவோன் முதலாவது செய்யவேண்டிய காரியம் லோகோபகாரம்.

" நன்றி யொருவருக்குச் செய்தக்கால் அந் நன்றி " நமக்குத் திரும்பி வந்தே தீரும். அடுத்த ஜன்மத்திலன்று, இந்த ஜன்மத்திலேயே திரும்பிவரும். இது கண்ணுலே கண்ட செய்தி. செல்வம், புகழ், துணை, வினையேற்றம் முதலிய எந்த நலத்தை ஒருவன் விரும்பினபோதிலும், பிறர்க்கு நன்மை செய்யாவிட்டால் அது கைகூடாது. அனுபவத்திலே பார்த்துக்கொள்ளலாம். குடும்பத்தைக் காப்பவன், ஊருக்கு நலஞ் செய்வோன் இவர்கள் உண்டு வாழ்ந்திருப்பதனுல் உலகத்துக்கு நன்மையன்ரே ? நீ பிறரைக் காப்பாற்றினுல் தெய்வம் உன்னைக் காப்பாற்றும்.

தெய்வம் உண்டு. " நலஞ் செய்வோன் என்றும் கெட்ட வழி சேரமாட்டான் " என்று கீதை சொல்லுகிறது. அவனுக்குக் கெடுதி நேரிடாதபடி அவனுடைய யோக க்ஷேமத்தைத் தான் சுமப்பதாகத் தெய்வம் வாக்களித்

திருக்கிறது. ஆனால் ஆரம்பத்திலே சோதனைகள் நேரிடும். மனந்தளராமல் லோகோபகாரம் செய்துகொண்டே போனால் பிறகு சோதனைகள் நின்றுபோய் நன்மை உதயமாகும். லோகோபகாரத்திலே "ஆரம்பத்தில்" மனத் தளர்ச்சி ஏற்படுவது சகஜம்.

"ஏதடா இது! தெய்வத்தை நம்பி, தெய்வமே கர்த்தா, நாம் கருவி யென்று நிச்சயித்து மற்றவர்களுக்கு நன்மை செய்யப்போன இடத்தில் நமக்குத் தீமையுண்டாகிறதே! கிணறு வெட்டப்போன இடத்தில் பூதம் புறப்படுகிறதே! உலகத்தைக் கிளி யென்று நினைத்து அதன் பசி தீரப் பால் வபர்க்கும்படிப் போனால் அது கழுகாக மாறி நம்மைக் கொத்துகிறதே!" என்று திகைத்துப் போய் மனிதன் லோகோபகாரத்தைக் கைவிடக்கருதல் ஸாமான்யம், இது தவறு. தெய்வம் நமக்குத் தகுதி யேறும் பொருட்டாக நம்மைச் சோதனை செய்கிறது. உள்ளம் பதறாதிருந்தால் விரைவிலே வானந்தெளியும்.

லோகோபகாரம் எப்போது, எந்த வயதில் தொடங்கலாம்? இப்போது, இந்த நிமிஷத்திலே தொடங்க வேண்டும். யார் தொடங்கலாம்? ஆண், பெண், அலி, வலியவன், எளியவன், கிழவன், குழந்தை, குருடன், நொண்டி எல்லோரும் தொடங்கவேண்டும்.

பிறருக்கு இனியது செய்தலாவது யாது? நோய் தீர்த்தல், உணவு கொடுத்தல், அறிவு கொளுத்துதல் முதலிய செய்கை.

பிறரென்றால் அதற்கெல்லையுண்டா? சக்திக்குத் தக்கபடி எல்லை. குடும்பத்தைக் காத்த பிறகு நாட்டைக் காக்க வேணும். பிறகு மனித ஜாதி முழுதையும் காக்க வேணும்.

லோகோபகாரத்தினால் மனிதன் என்ன பயனடைவான்? எப்போது?

லோகோபகாரத்தையே பரிபூரணமாகச் செய்வோன் மனித நிலை கடந்து அமரநிலை பெறுவான். இவ்வுலகத்தில் இந்தப் பிறவியில் பயன் அடைவான். செய்கையின் வேகத்துக்குத் தக்கபடி பயனின் வேகம்.

(சக்தி காக்கும்)

8

கடற் பாலத்தில் வர்ணுசிரம சபை

காளிதாஸன்

7 ஏப்ரல், 1917 நள, பங்குனி 25

வஸந்த காலத்தில், ஒரு நாள் காலையில் இளவெயில் அடிக்கும் நேரத்தில் வேதபுரத்திலுள்ள கடற்பாலத்தின் கடைசியில், நடுக் கடலின் மீது ஒரு செம்படவன் உட்கார்ந்து மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அங்கே நானும், எனது நண்பர் சக்ரவர்த்தி சேஷய்யங்காரும், சரீர சுகத்திற்காக நடை பழகப் போனேம். அங்குப் புதிதாகச் செய்து வைக்கப் பட்டிருந்த ராஜாங்கத் தோணிகளின் நிழலிலே போய்ச் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து ஆயாஸம் தீர்த்துக் கொள்ளலா மென்று சேஷய்யங்கார் சொன்னுர். அந்த நிழலிலே போய் உட்கார்ந்தோம். என் கையில் சில வர்த்தமானப் பத்திரி கைகள் கொண்டு போயிருந்தேன். அவற்றை யெடுத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். சேஷய்யங்காருக்குப் பொழுது போகவில்லை. அவர் அந்த மீன் பிடிக்கும் செம்படவ னிடத்திலே போய்ப் பேச்சுக் கொடுத்தார். அவனே மீன் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை யென்ற கோபத்திலிருந்தான். சிறிது நேரம் கழிந்த பிறகு சேஷய்யங்கார் என்னை நோக்கி, "வீட்டுக்குக் கிளம்பலாம், புறப்படும்" என்றுர்.

நான் சொன்னேன் :—

"ஸ்வாமி, நான் காலையில் காபி குடித்துவிட்டுத்தான் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன். எனக்கு இங்கே சிறிது நேரம் தனியே யிருப்பதில் பிரியமுண்டாகிறது. நீர் அவஸரமானுல் வீட்டுக்குப் போம். நான் கொஞ்சம் இங்கே இருந்துவிட்டு வருகிறேன்" என்றேன்.

அப்போது சேஷய்யங்கார் புன்சிரிப்புடனே "நான் ஆஹாரமில்லாமல் வெளியே புறப்படும் வழக்கம் எப்போதுமே கிடையாது. எனக்கும் பசியில்லை. ஆதலால், நானும் இங்கேயே உம்மோடு சிறிது நேரம் பொழுது போக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இந்த இடத்தில் ஒரு சபை கூடிப் பேசினுல் மிகவும் நன்றுக இருக்கும். என்ன செய்யலாம் ? அந்தச் செம்படவன் பேச வரயாட்டான். அவன் மீன் கிடைக்கவில்லை யென்று என் மேலே கோபித்துக் கொள்ளு

கிறான். நீரோ பத்திரிகையிலுள்ள அண்டப் புளுகுகளை யெல்லாம், வேத வுண்மைபோலே கருதி, மஹா சிரத்தை யுடன், நுழைந்து நுழைந்து வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர். விடுங்காணும்! பத்திரிகையை அப்பாலே போடும். காற்று மிகவும் ரஸமாக வீசுகிறது. எனக்கு இந்த இடத்தை விட்டுப் போக மனதாகவில்லை. ஏதாவது பேச்செடும்" என்று சொன்னார்.

விதியே சேஷய்யங்கார் ரூபமாக வந்து நம்மைப் பேச்சுக் கிழுக்கிற தென்பதை நான் தெரிந்துகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானேன் :—

"ஸ்வாமி, என்னால் வஞ்சனையில்லை. சபை போடுவோம், அதைப்பற்றி யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை. ஆனால் உபந்யாஸ மெல்லாம் நீர் தான் செய்ய வேண்டும். நீர் உபந்யாஸி; நான் தான் சபைக் கூட்டம். நடத்தும்" என்றேன்.

அதற்குச் சேஷய்யங்கார் சொல்கிறார் :—

"நாம் உபந்யாஸ கர்த்தா; நீர் அக்ராஸநாதிபதி; அந்தச் செம்படவன்தான் சபை" என்றார்.

அப்போது சற்றுத் தூரத்திலேயிருந்த அந்தச் செம்படவன் சொல்லுகிறான் :—

"சாமிமாரே, நீங்கள் வந்தாலும் வந்தீர்கள். எனக்கு மூன்று மீன் கூட முழு மீனாகக் கிடைக்கவில்லை." சேஷய்யங்கார் இதைக் கேட்டவுடனே கால் ரூபாயை அவன் கையிலே கொண்டு போய்க் கொடுத்து அவனை யழைத்து வந்து நாங்களிருந்த நிழலிலே உட்காரும்படிச் செய்தார். இவருடைய படாடோபத்தைக் கண்டு ஆரம்பத்திலே அவன் கொஞ்சம் பயந்தான். பிறகு அவர் சொன்னபடி கேட்டால் காசு கிடைக்குமென்று தெரிந்துகொண்டு, அவன் எங்கள் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

சேஷய்யங்கார் உபந்யாஸிக்கலானார் :—

"நாலு ஜாதி தான் உண்டு. பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்ரர். படித்தவன் பிராமணன்; வீரன் க்ஷத்திரியன்; தந்திரசாலி வைசியன்; தொழிலாளி சூத்திரன். இது எந்தத் தேசத்திலும் உண்டு. எந்தக் காலத்திலும் உண்டு. இதை மாற்றவே முடியாது."

செம்படவன்.—"மெய்தான் சாமி! மெய்தான் சாமி" என்றான்.

சேஷயங்கார் :—"இந்தச் செம்படவன் மகன் படித்து சாஸ்திரத் தேர்ச்சி யடைந்து பிரமஞானியாய் விட்டால் அவனுக்கு என் பெண்ணை விவாகம் செய்து கொடுப்பேன். அதில் தோஷமில்லை" என்றார்.

செம்படவன் நடுங்கிப் போனான். ஐயங்காருக்குப் புத்தி ஸ்வாதீனமில்லை யென்று நினைக்கத் தொடங்கினான்.

சேஷய்யங்கார் மொழிகிறார் :—"ஆனால் குலத்தையும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். குலத்தளவே யாகும் குணம் என்று பெரியோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அம்பட்டனுடைய குழந்தை சிறு பிள்ளையாக இருக்கும்போதே ஒருவரும் சொல்லிக்கொடுக்காமல் தானாகவே சிரைக்கக் கற்றுக்கொள்ளுகிறது. கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்; ராஜா வீட்டுப் பிள்ளை இயற்கையாகவே சைன்யம் வகுத்து விளையாடிப் பழகுகிறது. தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும். ஆதலால் பிறவி ஒருவனுடைய குணத்தையும் தொழிலையும் நிர்ணயிக்கத்தான் செய்கிறது. ஆதலால் இப்போதுள்ள ஜாதிப் பிரிவை அதிகமாக மாற்றக் கூட வேண்டியதில்லை. 'எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும் அக்குடியிற் கற்றோரே மேல் வருக' என்று சொல்லி பிராமணப் பதவியிலே சேர்க்கவேண்டும். இதற்கிடையே திருஷ்டி, தோஷம் புத்திசாலித் தனமில்லை. அதை உடனே நிறுத்திப் போடவேண்டும். 'தீண்டாத ஜாதி' என்கிற பேச்சே கூடாது. அது வெறும் பயித்தியம். நந்தன் சிலையை அறுபத்து மூன்று நாயன்மாருக்கு நடுவிலே வைத்து குருக்கள் மணியடித்துக் கும்பிடவில்லையா? ஜாதியாவது குலமாவது! இவையெல்லாம் லௌகிகம். இதனாலே மனுஷ்ய ஸமத்வத்துக்குக் குறைவு நேரிடக்கூடாது. ராம்தாஸ், கபீர்தாஸ் அவர்கள் சொன்னதெல்லாம் பொய்யா?"

இவ்வாறு சேஷய்யங்கார் நெடுந்தூரம் சொன்னார். போகப் போக அவருடைய பிரசங்கத்தில் நான் கொஞ்சம் கவனக் குறைவாக இருக்கும்படி நேரிட்டது. ஏனென்றால் இவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே எங்கள் பக்கத்தில் ஒரு கிழவன் வந்து நின்றான். அவனுக்கு சுமார் அறுபது வயதிருக்கும் போலே தோன்றிற்று. ஆனால் திடகாத்திரமுடையவன். அவன் சேஷய்யங்காருடைய பிரசங்கத்தை

மிகவும் ஜாக்கிரதையாகக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தான். சேஷய்யங்கார் சொல்லும் வார்த்தைகளிலே ஒன்றிரண்டைக் கேட்டுப் புன்சிரிப்புச் சிரித்தான். ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் அவன் முகத்திலே கோபக் குறி விளைவித்தன. நான் அவனைக் கையினால் சமிக்கை காட்டி என்னருகே வரும்படிச் சொன்னேன். ஸமீபத்தில் வந்தான். "நீ என்ன ஜாதி ?" என்று கேட்டேன். "பறையன்" என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே சக்ரவர்த்தி சேஷய்யங்கார் திரும்பிப் பார்த்தார்.

II

சக்ரவர்த்தி சேஷய்யங்கார் கிழச் சாம்பானை உட்காரச் சொன்னார். அவன் உட்கார்ந்தான். "நான் சொல்லிய வார்த்தைகளை நீ மிகவும் கவனத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந் தாயே, நீ யார் ? உன் பெயர் என்ன ?" என்று சேஷய்யங்கார் சொன்னார்.

அப்போது கிழச்சாம்பான் சொல்லுகிறான் :—

"சாமிகளே, நான் பஞ்சம ஜாதி. என் பெயர் லக்ஷ்மணன். பிராம்மணரே எங்களுக்கு குரு. முன்பொரு மாட்டுக் கொட்டகையில் எங்கள் தாயாகிய ஆதியைப் பகவன் என்ற பிராம்மணன் மனைவியாகச் செய்து கொண்டான். பிராம்மண ஜாதி எங்களுக்குத் தகப்பன் முறை. இக் காலத்தில் பலர் எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ண வருகிறார்கள். எல்லா மனிதரும் சரிசமான மென்றும் மனிதருக்குள் எவ்விதமான பேதமும் கிடையாதென்றும் பலர் சொல்லு கிறார்கள். எல்லாம் வாய்ப் பேச்சாகத்தானிருக்கிறது. நடத்தையில் ஒன்றையும் காணவில்லை. ஹிந்து மதத்தில் எங்களுடைய நிலைமை தாழ்ந்திருக்கிற தென்றும், கிறிஸ்து மதத்தில் சேர்ந்தால் எங்களுடைய நிலைமை மேன்மைப் படுமென்றும் சொல்லிக் கிருஸ்தவப் பாதிரிகள் எங்களிலே சிலரைக் கிறிஸ்து மதத்தில் சேர்த்தார்கள். அதில் யாதொரு பயனையும் காணவில்லை. நூற்றிலொருவனுக்குப் பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளத்தில் ஒரு வேலை கிடைக்கிறது. மற்றவர்களெல்லாரும் துரைமாரிடத்தில் சமையல் வேலை பண்ணுதல், பயிரிடுதல், குப்பை வாருதல் முதலிய பழைய தொழில்களைத்தான் செய்து வருகிறார்கள். எனக்கு முன்னோருடைய மதமே பெரிது. கிறிஸ்தவர்களுடன் எங்க ளுக்குக் கொடுக்கல், வாங்கல், சம்பந்தம், சாப்பாடு ஒன்றுமே கிடையாது. என்ன கஷ்டமிருந்தாலும் நாங்கள் ஹிந்து

மதத்தை விடமாட்டோம். உங்களைப் போலே எல்லாப் பார்ப்பாரும் எங்களிடம் அன்பு பாராட்டினால், பிறகு எங்களுக்கு யாதொரு குறையுமில்லை. தொழில் ஏதாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை. ஒரே தேசத்தில் பிறந்து, ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்து, ஒரே கூட்டமாக இருக்கும் ஹிந்துக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்போடிருக்க வேண்டாமா? எங்கள் ஜாதிக்காரருக்குச் சோறும் துணியும் நேரே கிடைத்து வருகிறதா என்பதைக்கூட மற்ற ஹிந்துக்கள் கவனியாமலிருப்பது நியாயமா? எந்தத் தொழில் செய்து பிழைத்தாலும் தெய்வ பக்தி இருந்தால் இஹத்தில் மேன்மையும் பரத்திலே மோக்ஷமும் உண்டு. திருவள்ளுவர் எங்கள் குலத்தில் வளர்ந்தார்."

இங்ஙனம் அவன் பேசிக்கொண்டு போகையில் சக்ரவர்த்தி சேஷய்யங்கார் அவனை நோக்கி "உனக்கு வயதென்ன?" என்று கேட்டார்.

"நீங்களே சொல்லுங்கள். எனக்கு வயதெவ்வளவிருக்கலாம்?" என்று கிழச் சாம்பான் திருப்பிக் கேட்டான்.

"அறுபதிருக்கும்?" என்றார் அய்யங்கார்.

"என்னைப் பார்த்தவர்களெல்லாம் ஐம்பதறுபது வயதென்றுதான் மதிக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கு எண்பது பிராயமாய் விட்டது. இந்தப் பாலம் கட்டினபோது எனக்குத் தெரியும். அந்தக் காலத்தில் நான் இருவது வயது பிள்ளை. நானும் இதில் வேலை செய்தேன். நித்தம் மூன்றணாக் கூலி" என்று கிழவன் சொன்னான்.

"இப்போது உனக்கு ஜீவனம் சுகமாக நடந்து வருகிறதா?" என்று அய்யங்கார் கேட்டார்.

"சுகந்தான் சாமி. இரண்டு பெண்ணும் ஒரு பிள்ளையும் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார். இரண்டு பெண்ணையும் சரியான இடத்தில் கட்டிக்கொடுத்து விட்டேன். மகன் பயிர்த்தொழில் செய்கிறான். நான் மாட்டு வண்டி வைத்திருக்கிறேன். கடலோரத்துக்குக் கிடங்குகளிலிருந்து சரக்கேற்றி வந்தால் வியாபாரிகள் கூலி கொடுப்பார்கள். அதில் எனக்குக் கூடிய வரை சரியான வரும்படி கிடைத்து வருகிறது. இப்போது சண்டையினால் மணிலாக்கொட்டை ஏற்றுமதி குறைந்திருக்

கிறது. அதனுல் எனக்கு வரும்படியில்லாமலிருக்கிறது. இருந்தாலும், கடவுள் கிருபையால் போஜனத்துக்குக் கஷ்ட மில்லை" என்று கிழச் சாம்பான் சொன்னுன்.

"இவ்வளவு படிப்பு நீ எங்கே படித்தாய்?" என்று நான் அந்தக் கிழச் சாம்பானிடம் கேட்டேன். அதற்குக் கிழச் சாம்பான் சொல்லுகிறன்—

"என்னுடைய பிதாவுக்கு வாத்தியார் வேலை. அவர் தமிழிலே மேலான படிப்புள்ளவர். நானும் திருக்குறள் முதலிய சாஸ்திரங்கள் படித்திருக்கிறேன். படிப்பிலே என்ன பயனுண்டு, சாமி? பெரியோர்களுடைய சேர்க்கையால் தெய்வபக்தி ஏற்பட்டது. அதையே ஊன்று கோலாகக் கொண்டு பிழைத்து வருகிறேன்" என்ருன்.

அப்போது சேஷய்யங்கார் அவனை நோக்கி—

"இந்தத் தேசத்து ஜாதிக்கட்டு அநியாயமென்று உனக்குத் தோன்றவில்லையா? தெருவுக்குள் உங்களவர் வரக்கூடாதென்று மற்ற ஜாதிக்காரர் ஏற்பாடு செய்திருப்பது பற்றி உனக்கு வருத்த முண்டாகவில்லையா? உன்மனம் அதை நினைத்து நினைத்துக் கொதிக்கவில்லையா?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் கிழச் சாம்பான் :—

"இல்லை, சாமீ! என் மனம் அதிலே கொதிப்படைய வில்லை. மனிதருடைய இஷ்டப்படி இந்த உலகம் நடப்பதாக மூடர் நினைக்கிருர்கள். நீங்கள் சொல்லிய அநியாயம் என் கண்ணுக்குத் தெரியத்தான் செய்கிறது. அதிலே வருத்த மில்லை. விதிப்படி எல்லாம் நடக்கிறது. அநியாயம் உலக முழுதையும் சூழ்ந்திருக்கிறது. சீக்கிரம் அழிந்து போய் விடும். உலகத்தில் அநியாயம் குறைவுபடும்போது எங்கள் ஜாதிக்கும் நியாயம் கிடைக்கும். அதைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சமேனும் பயமில்லை. எந்த அநியாயமும் உலகத்தில் நீடித்து நிற்காது. ராவணுதிகள் இப்போதிருக்கிருர்களா? அவர்கள் காலத்தில் என்ன அநியாயம் நடந்தது! பிராமணர் களுடைய யாகத்தை அழிக்க வில்லையா? மனிதர்களைப் பிடித்துத் தின்னவில்லையா?.........................

கேட்டீர்களா சாமிமாரே ? என் தகப்பனார் இறந்துபோய் இப்போது நாற்பது வருஷமாகிறது. அவர் தொண்ணூற்றி ரண்டு வயதிருந்தார். சாகும் வரையில் பேச்சு வார்த்தை தள்ளாடவில்லை. உறுதியாகவே யிருந்தார். அவர் செத்துப் போவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னே ஒரு நாள் பாதி ராத்திரியில் என்னை எழுப்பிப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு பல செய்திகள் சொன்னார். அதில் ஒரு வார்த்தை இப்போது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. கேட்டீர்களா, சாமிமாரே ? என் தகப்பனார் சொன்னார் : ' அடே, லக்ஷ்மணா, நான் எப்போது செத்துப் போவேனோ தெரியாது. ஆனால் என்னுடைய குரு எனக்குச் சொல்லி வைத்த ஆச்சரிய மொன்றை உனக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன். கலியுகம் ஐயாயிரம் வருஷத்துக்குப் பிறகு ஒரு புது யுகம் பிறக்கும்- அதுதான் கலியுகத்துக்குள்ளே கிருதயுகம் அப்போது இந்த உலகமே மாறும். அநியாயங்களெல்லாம் நொறுங்கித் தவிடுபொடியாகி விடும். நாலு குலம் மறுபடியேற்படும். அந்த நாலு குலத்தாரும் வெவ்வேறு தொழில் செய்து பிழைத்தாலும், ஒருவருக்கொருவர் அநியாயம் செய்ய மாட்டார்கள். துரோகம் செய்யமாட்டார்கள். அன்பே தெய்வ மென்று தெரிந்து கொள்ளுவார்கள். அன்பிருந்தால் குழந்தையும் தாயும் ஸமானம் ; ஏழையும் செல்வனும் ஸமானம் ; படித்தவனும் படியாதவனும் ஸமானம் ; அன்பிருந்தால் மனிதனும் தெய்வமும் ஸமானம் : அன்பு பூமியிலே மேலோங்கி நிற்கும். அப்போது மாதம் மூன்று மழை நேரே பெய்யும். பஞ்சம் என்ற வார்த்தையே இராது. தெற்குத் தேசத்தில் பிராமண குலத்தில் கபில முனிவரும் அகப் பேய்ச் சித்தரும் திரும்பி அவதாரம் செய்வார்கள். அவர்கள் ஊரூராகப் போய் ஜனங்களுக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லி ஜாதி வழக்கை யெல்லாம் தீர்த்து வைப்பார்கள். அப்போது தர்மம் நிலைபெற்று நிற்கும். நீ இருக்கும்போதே இந்தப் புதிய யுகம் ஆரம்பமாய்விடும். உன் கண்ணாலே பார்ப்பாய் ' என்று என் தகப்பனார் சொன்னார்."

இங்ஙனம் அந்தக் கிழச் சாம்பான் சொல்லி முடித்தான்- பிறகு நேரமாய் விட்டபடியால் சபையைக் கலைத்து விடலா மென்று நான் சொன்னேன்- சேஷய்யங்கார் அந்தக் கிழச் சாம்பானைப் பல வார்த்தைகள் சொல்லிப் புகழ்ந்தார்- பிறகு அவ்விருவரும் தனியாகப் போய் எதோ பேசிக்கொண்டிருந் தார்கள். அப்பால் சேஷய்யங்கார் செம்படவன் கையில்

இன்னும் கால் ரூபாய் கொடுத்து, "என்னால் உனக்கு நஷ்டமேற்பட்டதற்குச் சரியாய்ப் போய்விட்டது" என்றார். கிழச் சாம்பானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனான். நானும் சேஷய்யங்காரும் திரும்பி வீட்டுக்கு வருகையிலே அவர் என்னிடம் ஒரு வார்த்தைக் கூடச் சொல்லவில்லை. ஏதோ தன் மனதுக்குள் தீர்க்கமான யோசனை செய்து கொண்டு வந்தார். இடையிடையே அவர் முணு முணுவென்று சொல்லிய வார்த்தைகளில் இரண்டொன்று என் காதில் பட்டது.

"ஹிந்து தேசமே! உன்னுடைய மஹிமையை நான் என்னென்று புகழ்வேன்?" என்றார்.

குறிப்பு.—இக் கட்டுரையின் இரண்டாம் பாகம் 17—1—1917-ல் வெளிவானது.

9

சக்தி தர்மம்

சக்தி தாஸன்.

கடவுளை ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இரண்டு கலைகளாக வழங்குதல் புராதன தேசங்கள் யாவற்றிலுமே உண்டு. சிலவிடங்களில் சக்தியே பிரதானமென்று கொள்கையிருந்தது.

உதாரணமாகக் கிறிஸ்துநாதரின் மாதாவுக்கு 'மாரி என்று பெயர். (இதனை ஆங்கிலேயர் 'மேரி' என்று பிழையாக உச்சரிக்கிறார்கள்.) இந்த மாரி யென்னும் பெயர் பாலஸ்தினா தேசத்தில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக வழங்கிவந்தது. அங்கு மாத்திரமன்று, அங்கிருந்து வடக்கே நெடுந்தூரம் கருங்கடல் வரையிலுமுள்ள நில முழுவதிலும் மிகவும் பழமைக் காலங்களிலே 'மாரி' என்பதோர் தெய்வப் பெயர் வழங்கிற்று. கருங்கடலுக்கும் தர்தாநெல் (இங்கிலீஷ் - டார்ட்னெல்ஸ்) ஜல சந்திக்குமிடையே ('ஸங்கரியுஸ்' என்று கிரேக்க பாஷையில் சொல்லப்படும்) சங்கரிநதிக் கரையில் முற்காலத்திலே பிஸ்கேனு (Piscenus) என்றதோர் பெரிய நகரமிருந்தது அங்குப் பெருங் கோயிலொன்று கட்டி 'மாரியமமா என்ற தெய்வத்தை வணங்கினார்கள். அதற்கருகே மாரியாந்தினி என்றோர் நகரிருந்தது. இந்த மாரியை

உலகத்தின் தாயென்றும் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஆதார மானமகாசக்தி என்றும் அந்த நாட்டிலும் அதன் சுற்று வட்டங்களிலுமிருந்தோர் கொண்டாடினார்கள். இயற்கைத் தெய்வமே மஹா சக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனையே பூர்வ காலத்தில் பல்வேறு தேசத்தார் பலபெயர் கூறி 'ஈஸிஸ்' (ஈசி) என்றும் 'மாரி' யென்றும் 'துர்க்கை' யென்றும் வணங்கிவந்தார்கள்.

அதனை அரசர் வீரதேவதையாகவும், சில இடங்களில் ஸம்ஹார தேவதையாகவும் கொண்டாடினர். பொது ஜனங்கள் அரசர் வழியை அனுசரித்தனர். யோகிகளும், ஞானிகளும், கவிகளும் அதனைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலுக்கும் ஆதியான மோனவெளி யென்று போற்றினர். எல்லாம் ஒன்றுதான். "வாக்கையும் மனதையும் கடந்த பரம்பொருளை" ஆணென்று சொன்னா லென்ன, பெண்ணென்று சொன்னாலென்ன? தாயென்றா லென்ன, தந்தையென்றாலென்ன? எனினும் தெய்வத்தைக் கருதும்போது "வாக்கையும் மனதையும் கடந்த பரம் பொருள்" என்று மாத்திரம் நினைப்பது பிரயோஜனமில்லை. அது உண்மையன்று.

"சுத்த அறிவே சிவம்" வாஸ்தவந்தான். ஆனால் இந்த உலகம் என்ன? இதுவும் சிவமே. அறிவுக் கெட்டாதது; பெயர் சொல்லமுடியாதது; ஆதலால் அப்பொருளுக்கு வெறுமே, 'தத்' (அது) என்ற பெயர்காட்டி வேதரிஷிகள் போற்றினர். பின் அதையே அதிதி யென்றும், விஷ்ணு வென்றும், ருத்ர னென்றும், ப்ரம்மணஸ்பதி என்றும், இந்திரன், வாயு, ஸூர்யன், அக்நி, மித்திரன். வருணன், பூமி, சிந்து என்றும் பலவகைகளிலே வணங்கினார்கள். தெய்வம் உண்டென்பதை எப்படியறிந்தோம்? உலகமிருப்ப தாலே அறிந்தோம். தெய்வம் உயிர்; உலகம் அதன் வடிவம். உலகந் தெய்வந்தான். உலகத்துச் செய்கை களெல்லாம் தெய்வத்தின் செய்கைகளே. உலகத்தின் நடைகளிலும் விதிகளிலும் தெய்வத்தை உணரவேண்டும். இந்த வழியறியாதோர் உலகத்துக்குப் பயப்படுகிறார்கள். இவ் வுலகத்தைவிட்டுத் தப்பினால் இன்பமுண்டாகுமென்று நினைக்கிறார்கள். அதிலிருந்து பல்வேறு பிழைகளும் தொல்லைகளும் விளைகின்றன. இந்த உலகம் நாராயண னுடைய லீலை. அவன் தனது சக்தியுடன் விளையாடும் விளையாட்டு. சக்தி மார்க்கத்தில் இந்த உலகத்து ஞானம் அதிகப்படவேண்டும். பராசக்தி தெய்வம். ஆத்ம ஞானத்தைக்

காட்டும் நூல்கள் அவளுடைய வேதம். லௌகிக சாஸ்திரமும் அவளுடைய வேதந்தான். பௌதிக சாஸ்திரம் (ஸயன்ஸ்) சக்தி தர்மத்துக்கு முதலாவது வேதம்-வேதாரம்பம். ஸ்தூலத்தை அறிந்தாலொழிய ஸூக்ஷ்மத்தை நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியாது. இஹலோக ஞானத்தை இகழ்ச்சியாகப் பேசும் "ஆத்ம சாஸ்திரம்" பொய். உண்மையான ஆத்ம சாஸ்திரம் இஹலோக ஞானத்தை வளர்க்கும். வான சாஸ்திரம் இல்லாத நாட்டில் ஞானவாசிட்டம் பயன் தரமாட்டாது. எந்த மதமும் ஆரம்பத்தில் லௌகிக ஞானத்தை இகழவில்லை. எல்லாரும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு எப்போதும் சிவனைத் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தால் சிவன் கோயில் கட்டியிருக்கமுடியாது. ஒருவேலையும் நடக்காது. கண்ணைத் திறந்து உலகக் காரியங்கள் செய்துகொண்டே சிவனை அறிய முயல்வதுதான் சரியான ஞானம். எல்லா மதங்களிலும் இதுதான் உண்மை. உள்ளத் துறவுடன் இன்பங்களைத் துறந்திடுக என்று ஈசோபநிஷத்துக் கூறுகின்றது. ஆனால் கிறிஸ்து மதம், மகம்மதிய மதம், பௌத்த மதம் முதலிய புறமதங்களிலும் நமது தேசத்து மதங்கள் சிலவற்றிலும், பிற்காலத்துப் பாதிரிகளும் பக்கிரிகளும் பிக்ஷுக்களும் ஸந்நியாசிகளும் ஒரே முழக்கமாக லௌகிக ஞானத்தையும், லௌகிக அனுபவத்தையும் பழிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சக்தி தர்மம் சில இவ்வகையான வார்த்தைக்கே இடங்கொடுக்காது. ஏன்?

பராசக்தியை முதலாவது இவ்வுலகத்திலே கண்டு வணங்குதல் வேண்டும். நக்ஷத்திரங்கள் எல்லாம் அவளுடைய விழிகள். தீயும் காற்றும் அவளுடைய வேகம். மண் அவளுடைய திருமேனி. இருப்பதெல்லாம் அவளுடைய கலைதான். அவளை இகத்திலே கண்டு போற்றி நலம்பெற வேண்டும்.

காலம்

'ஜாதி' என்ற சொல் இரண்டர்த்தமுடையது. முதலாவது ஒரு தேசத்தார் தமக்குள் ஏற்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளும் பிரிவு. வேளாள ஜாதி, பிராமண ஜாதி, கைக்கோள ஜாதி என்பது போல். இரண்டாவது, தேசப் பிரிவுகளைத் தழுவிய

வேற்றுமை. ஜப்பானிய ஜாதி, சீன ஜாதி, பார்ஸீ ஜாதி, பாரத ஜாதி, ஆங்கிலேய ஜாதி, ஜர்மானிய ஜாதி, ருமானிய ஜாதி என்பது போல். இவ்விரண்டும் அதிக அனுகூலம் இல்லையென்பது ஸ்ரீமான் ரவீந்திரநாத டாகுருடைய கக்ஷி.

அமெரிக்காவிலே பிறந்தவன் தன்னை அமெரிக்க ஜாதியென்பதும், இங்கிலீஷ் ஜாதி இல்லையென்றும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். இங்கிலாந்திலுள்ள ஆங்கிலேயனுக்கும் குடியரசுத் தலைவன் வில்ஸனுக்கும் நடை, உடை, ஆசாரம், மதம், பாஷை எதிலும் வேற்றுமை கிடையாது. ஆனால் தேசத்தை யொட்டி வேறு ஜாதி, நேஷன். இந்த தேச ஜாதிப பிரிவு மேற்குப் பக்கத்தாரால் ஒரு தெய்வம போலே ஆதரிக்கப்படுகிறது. அங்கு, யுத்தங்களுக்கு இக்கொள்கை ஒரு முக்கிய காரணம். எல்லா தேசத்தாரும் சகோதரரென்றும், மனுஷ்ய ஜாதி முழுதும் ஒன்றேயென்றும், ஆதலால் தேச வேற்றுமை காரணமாக ஒருவரை யொருவர் அவமதிப்பதும் அழிக்க முயல்வதும் பிழைகளென்றும் ஸ்ரீ டாகுர் சொல்லுகிறார்.

அமெரிக்காவில் ஒரு சபையிலே இவர் மேற்படிக் கொள்கையை எடுத்துக் காட்டுகையில், அந்தத் தேசத்தாரொருவன் இவரை நோக்கி, "இவ்விதமான கொள்கை இருந்தது பற்றியே உங்கள் தேசத்தை அன்னியர் வென்று கைப்பற்றிக் கொள்ள நீங்கள் தோற்றுக் கிடக்கிறீர்கள்" என்றான்.

"நாங்கள் இப்போது புழுதியோடு புழுதியாக விழுந்து கிடந்தாலும் எங்கள் பூமி புண்யபூமி. உங்களுடைய செல்வத்தின்மேலே தெய்வசாபமிருக்கிறது" என்று ரவீந்திரநாத டாகுர் அவருக்கு மறுமொழி சொன்னாராம். அதாவது, இந்த நிமிஷத்தில் செல்வத்திலும், பெருமையிலும் நம்மைக் காட்டிலும் அமெரிக்கா தேசத்தார் உயர்வு பெற்றிருந்த போதிலும், இந்த நிலைமை எப்போதும் மாறாமலிருக்குமென்று அமெரிக்கர் நினைப்பது பிழை. நாங்கள் தெய்வத்தையும் தர்மத்தையும் நம்பியிருக்கிறோம். கீழே விழுந்தாலும் மறுபடி எழுந்து விடுவோம். அமெரிக்கா விழுந்தால் அதோகதி. ஆதலால், இனிமேலேனும் அந்த தர்மத்தை அனுசரித்து உலக முழுவதிலும் எல்லாத் தேசத்தாரும் உடன் பிறப்பென்றும், சமானமென்றும் தெரிந்து

கொண்டு, பரஸ்பரம் அன்பு செலுத்தினல் பிழைக்கலா மென்று ரவீந்திரர் அவர்களுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்கிறார்.

வெளித் தேசத்தாருக்குத் தர்மோபதேசம் செய்கையில், நமது நாட்டில் குற்றங்கள் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா ? இங்கே, அநாவசியமான ஜாதி விரோதங்களும், (அன்புக் குறைவுகளும்) அவமதிப்புக்களும், வளரவிடலாமா ? அவற்றை அழித்து உடனே அன்பையும், உடன் பிறப்பையும் நிலைநாட்டுவது நம்முடைய கடமை யன்றோ ?

எது எப்படியாலும், இந்தத் தினத்தில் இந்த க்ஷணத் தில் நாமெல்லோரும் டறைபர், பார்ப்பார் எல்லாரும்) ராஜாங்க விஷயத்தில் ஒரே ஜாதி. இப்போது எங்களுக்கு அதி காரிகள் தயவுசெய்ய வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் ;

எல்லா ஜாதியாரும் சீட்டுப் போட்டுப் பிரதிநிதிகள் குறிக்க வேண்டும். அந்தப் பிரதிநிதிகள் சேர்ந்ததொரு மஹாசபை வேண்டும். ராஜ்யத்தில் வரவு செலவு உட்பட எல்லா விவகாரங்களும் மேற்படி மஹாசபையார் இஷ்டப்படி நடக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். மற்றப்படி ஆங்கிலேய சாம்ராஜ்யத்தை விட்டு விலகவேண்டு மென்ற யோசனை எங்களுக்கில்லை. மேற்படிப் பிரார்த்தனை பிராமணர் மாத் திரம் செய்வதாக அதிகாரிகள் நினைக்கலாகாது. எல்லா ஜாதியாரும் சேர்ந்து விண்ணப்பம் செய்கிறோம். விடுதலை விண்ணப்பத்துக்கு நல்ல உத்தரவு கொடுக்கவேணும்.

10

சக்தி தர்மம் 2

ஆத்மா - உணர்வு : சக்தி - செய்கை.

உலக முழுதும் செய்கை மயமாக நிற்கிறது, விரும்புதல், அறிதல், நடத்துதல் என்ற மூவகையான சக்தி இவ்வுல கத்தை ஆளுகின்றது. இதைப் பூர்வ சாஸ்திரங்கள் இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, கிரியா சக்தி என்று சொல்லும்.

ஆறு மதங்கள்

ஆதி சங்கராசார்யார் பௌத்தமதத்தை எதிர்த்த போது, தமக்குச் சார்பாக வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் எல்லா வகுப்புகளையும் ஒன்றாக்கிக் கொண்டனர். அக் காலத்தில் பௌத்தம், ஜைனம் என்ற வேத விரோதமான மதங்களில் சேராமல் வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டோர் ஆறு மதங்களாகப் பிரிந்து நின்றனர்.

இந்த ஆறு மதங்களில் எதையும் கண்டனம் செய்யாமல் சங்கராச்சார்யார் இவ்வாறும் வெவ்வேறு வகையான வைதிகப் படிகளென்றும், வேதாந்தமே இவையனைத்திற்கும் மேலான ஞானமென்றும் சொன்னார். இது பற்றியே அவருடைய கூட்டத்தார் அவருக்கு "ஷண்மத ஸ்தாபனாசார்யார்" என்று பெயர் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த ஆறு மதங்களாவன :—

1. **ஐந்தரம்**—தேவர்களிலே இந்திரன் தலைவன் என்று சொல்லிப் பரமாத்மாவை "இந்திரன்" என்ற பெயரால் வழிபடுவது.

2. **ஆக்னேயம்**—அக்னியே முதற்கடவுளென்பது.

3. **கணபத்தியம்**—பரமாத்மாவைக் கணபதி என்ற நாமத்தால் வழிபடுவது.

4. **சைவம்**—சிவனே தேவர்களில் உயர்ந்தவன் என்பது.

5. **வைஷ்ணவம்**—விஷ்ணுவே மேலான தெய்வம் என்பது.

6. **சாக்தம்**—சக்தியே முதல் தெய்வமென்பது.

வேதம் உபநிஷத் இரண்டையும் இந்த ஆறு மதஸ்தரும் ஒருங்கே அங்கீகாரம் செய்வார்கள். ஆனால் புராணங்கள் வெவ்வேறாக் வைத்துக்கொள்ளுதல் அவசியமாயிற்று, திருஷ்டாந்தமாக, வைஷ்ணவர் சிவ புராணங்களையும்.

சைவர் வைஷ்ணவ புராணங்களையும் உண்மையாக ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை. பொதுக் கதைகளை எல்லாப் புராணங் களிலும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

இதிகாசங்களையும் பொதுவாகக் கருதினர். எனினும், பழைய சாந்த தர்மத்தின் அழுத்தம் பொது ஜனங்களின் சித்தத்தை விட்டுப் பிரியவில்லை. மதுரை சுந்தரேசர், காஞ்சி ஏகாம்பர மூர்த்தி என்ற பெயர்களைக் காட்டிலும் மதுரை மீனாக்ஷி, கஞ்சிக் காமாக்ஷி என்ற பெயர்கள் அதிகப் பெருமை கொண்டு நிற்கின்றன. மாரி, காளி என்ற பெயர் களுடன் சக்தி தெய்வத்தையே மஹாஜனம் மிகுதியாகக் கொண்டாடி வருகிறது.

நவசக்தி மார்க்கம்

சக்தி வணக்கம் இத்தனை சாதாரணமாக இருந்த போதி லும், அந்த மதத்தின் மூலதர்மங்களை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. வெறுமே பொருள் தெரியாமல் சிலை களையும் கதைகளையும் கொண்டாடுவோர்க்குத் தெய்வங்கள் வரங் கொடுப்பதில்லை.

பரமாத்மா வேறாகவும் பராசக்தி வேறாகவும் நினைப்பது பிழை. சர்வ லோகங்களையும் பரமாத்மா சக்தி ரூபமாக நின்று சலிக்கச் செய்வதால் சாக்தமதஸ்தர் நிர்குணமான பிரம்மத்தை ஸகுண நிலையில் ஆண்பாலாக்காமல் பெண் பாலாகக் கருதி "லோக மாதா" என்று போற்றினார். ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் "எனது தாய் காளி" என்று தான் பெரும்பாலும் பேசுவது வழக்கம். ஜனங்கள் வணங்கும் "லோக மாதா" இன்ன பொருள் என்று நாம் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். நவசக்தி என்பது புதிய தெய்வமன்று, அதனைப் பொருள் தெரிந்து போற்றும் முறையே நவசக்தி மார்க்கம். இந்தத் தர்மத தின் பலன்களைத் தாயுமானவர் பின் வருமாறு சொல்லு கிறார்.

"பதியுண்டு, நிதியுண்டு, புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் பக்க முண்டெக்காலமும், பவிசுண்டு, தவிசுண்டு, திட்டாந்தமாக மாபடர் எனும் திமிரம் அணுகா கதியுண்டு, ஞானமாங் கதி யுண்டு சதுருண்டு, கயச் சித்திகளுமுண்டு." (மலைவளர் யுகதலி, முதற்பாட்டு.)

இந்த மதம் ஸந்யாஸத்தை ஆதரிப்பதன்று ; இஹலோகத்திலிருந்து தேவ வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்ற நோக்கமுடையது.

குருக்களுக்குள்ளே மேற்படி மத வேற்றுமைகள் தீவிரமாக இருந்திருக்கலாமாயினும், பொதுஜனங்கள் எல்லாத் தெய்வங்களையும் தம் தம் மனப்படி வைத்து வணங்கி வந்தனர். சங்கராசார்யார் கொள்கையை அனுசரிப்போர், 'எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஒன்று போலவே வணங்கலாம்' என்று சொல்லியது பொது ஜனங்களின் வழக்கத்துக்கு நல்ல பலமாயிற்று. மேலும், ஞானிகளும் சித்தர்களும் இடைக்கிடையே தோன்றி, 'ஒரே பரம்பொருளைத் தான் ஆறு மதங்களும் வெவ்வேறு பெயர் கூறிப் புகழ்கின்றன' என்ற ஞாபகத்தை ஜனங்களுக்குள்ளே உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட ஆறு மதங்களில், இப்போது வைஷ்ணவம், சைவம் என்று இரண்டுமே ஓங்கி நிற்கின்றன. மற்ற நான்கும் ஒருவாறு க்ஷீணமடைந்து போனதாகக் கூறலாம். 'ஒருவாறு' என்றேன் ; ஏனெனில் ஐந்திரம் ஒன்றைத் தவிர மற்றவை முழுதும் க்ஷீணமடையவில்லை. ஐந்திர மதமொன்று தான் இருந்த சுவடே தெரியாதபடி மங்கிப் போய் விட்டது. நாடு முழுவதிலும் கணபதி பூஜையுண்டு. ஆனால் கணபதியே முதற் கடவுளென்று பாராட்டும் காணபத்ய மதம் பரவி நிற்கவில்லை. மஹாராஷ்டிரத்தில் இக்கொள்கையுடையோர் சிலர் இப்போதும் இருப்பதாகக் கேள்வி. நிச்சயமாகத் தெரியாது. அக்னி பூஜை, பிராமணர்க்குள் இருக்கிறது. ஆனால் ஆக்னேய மதமில்லை.

சாக்தம்

இப்போதும் சாக்த மதம் வங்காளத்தில் உயிர் கொண்டு வலிமை பெற்று நிற்கிறது. மற்ற இடங்களில் பொது ஜனங்கள் எங்கும் சக்தியை மிகுந்த கொண்டாட்டத்துடன் வணங்கி வருகிறார்களாயினும், தனியாகச் சாக்தமென்ற கொள்கையில்லை. பூர்வீக ஹிந்து ராஜாக்கள் காலத்தில் சாக்த மதம் மிகவும் உயர்வு பெற்றிருந்தது. ஹூணர்களை எல்லாம் துரத்தி, மஹா கீர்த்தியுடன் விளங்கி, தனது பெயரைத் தழுவி ஒரு சகாப்தக் கணக்கு வரும்படிச் செய்த விக்ரமாதித்ய ராஜா மஹாகாளியை உபாஸனை செய்தவன். அவன் காலத்துத் தோன்றி, பாரத தேசத்திற்கும் மண்டலத்திற்கும்

தலைமைக்கவியாக விளங்கும் காளிதாஸன் சக்தி ஆராதனத்தை மேற்கொண்டவன். சிவாஜி மஹாராஜாவுக்குப் பவானியே தெய்வம்.

(தென்னாட்டிலே இப்போதும் சிலர் சக்தியுபாஸனை என்று தனிமையாகச் செய்துவருகிறார்கள். இவர்கள் புராதன க்ஷத்திரிய வழக்கத்திலிருந்த மது மாமிசங்களை அந்தத் தெய்வத்துக்கு அவசியமான நைவேத்யம் என்ற தப்பெண்ணத்தால் தாமும் வழக்கப்படுத்திக்கொண்டு ஜாதியாரின் பழிப்புக்கு அஞ்சி ரஹஸ்யமாகப் பூஜை செய்துவருகிறார்கள், எனவே சில இடங்களில் "சாக்தன்" என்றால் "ரஹஸ்யமாகக் குடிப்பவன்" என்ற அர்த்தம் உண்டாய்விட்டது. காலத்தின் விந்தை!)

கணபதி

வேதத்தில் பிரம்மதேவனையே கணபதியென்று ரிஷிகள் வணங்கினர். அவரே ப்ரஹ்மணஸ்பதி; அவரே ப்ருஹஸ்பதி.

விநாயகர் பிரணவ மந்திரத்தின் வடிவம். யானைமுகம் பிரணவ மந்திரத்தைக் காட்டுவது அறிவின் குறி. 'கணாநாம் த்வா கணபதிம் ஹவாமஹே' என்று ஸமான்ய வழக்கத்திலுள்ள வேத மந்திரத்திலே பிள்ளையாரைப் பிரம்மதேவனென்று காட்டியிருப்பது தெரிந்துகொள்ளுக.

'ஒன்றே மெய்ப்பொருள்; அவனை ரிஷிகள் பல விதமாகச் சொல்லினர்' என்று வேதமே சொல்லுகிறது. கடவுளின் பல குணங்களையும் சக்திகளையும் பல மூர்த்திகளாக்கி வேதம் உபாஸனை செய்கிறது. வேதகால முதல் இன்றுவரை ஹிந்துக்கள் தமது தெய்வங்களை மாற்றவில்லை. வேதம் எப்போது தொடங்கிற்றோ, யாருக்கும் தெரியாது. கிரேக்க, எகிப்திய, பாபிலோனிய தெய்வங்களெல்லாம் காலத்தில் மறைந்துபோயின. ஹிந்துக்களுடைய தெய்வங்கள் அழியமாட்டா. இவை எப்போதுமுள்ளன.

படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு ஆகிய முத்தொழிலையும் குறிப்பிட்டுப் புராணங்களில் மூன்று மூர்த்தியாகப் பரமாத்மாவைப் பேசுகிறார்கள். பிரம்மம் என்ற பெயரை விசேஷமாகப் பரமாத்மாவுக்கு வேதாந்த சாஸ்திரம் வழங்குகிறது. பிரம்மம் என்பது வேள்வியையும் மந்திரத்தையும் ஞானத்தையும் குறிப்பிட்டு வேத ரிஷிகளால் வழங்கப்பட்டது; மந்திரநாதனும் ஸரஸ்வதி நாயகனும், வேத மூர்த்தியு

மாகிய பிரம்ம தேவனை வேதம் (ப்ரஹ்மணஸ்பதி) என்று கூறும்; அதாவது, ப்ரஹ்மத்தின் பதி அல்லது தலைவன், என்றர்த்தம். மூன்று மூர்த்திகளில் ஒவ்வொன்றையும் உபாஸனையின் பொருட்டுப் பிரிவாகக் காட்டினாலும், அந்தந்த மூர்த்தியையே ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். நாராயணன் பரிபாலன மூர்த்தி, பரப்ரஹ்மம் அவரே. சிவன் ஸம்ஹார மூர்த்தி, பரப்ரஹ்மம் அவரே. பிரம்மா சிருஷ்டிமூர்த்தி; அவரே ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மம். அவருடைய பெயரைத் தான் ப்ரஹ்மத்திற்கு வைத்திருக்கிறது.

இந்திரன், அக்னி, வாயு, வருணன் என்ற நாமங்கள் வேதத்தில் பரமாத்மாவுக்கே வழங்குகின்றன. மேலே, 'ஏகம் ஸத்' என்ற ரிக்வேத மந்திரத்தின் பொருள் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். மூர்த்தி யுபாஸனைக் கூட்டத்தாருக்கிடையே லௌகீக காரியங்களை அனுசரித்துப் பிற்காலத்தில் பல சண்டைகளுண்டாயின. தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரன் வந்து, இந்திரன், அக்னி. சூரியன், பகன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைத் தண்டனை செய்ததாக ஒரு புராணம் சொல்லுகிறது. இப்படியே, பல புராணங்கள் தாம் உபாஸனைக்குக் காட்டும் மூர்த்தி மற்ற மூர்த்திகளைப் பலவிதங்களில் விரோதித்துத் தண்டனை செய்ததாகச் சொல்லுகின்றன. இப்படிப் பட்ட கதைகள் பழைய புராணங்களில் பிற்காலத்தாரால் நுழைக்கப்பட்ட பொய்க் கதைகளேயன்றி வேறில்லை. இந்தக் கதைகள் வேதக் கருத்துக்கு முற்றிலும் விரோதம். வேதத்தில் ஹிந்துக்களுடைய தேவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பழிப்பதும் அடிப்பது மில்லை.

11

காமதேனு

நம்பிக்கையே காமதேனு

இன்று ராமானுஜ தரிசனம் முக்கிய ஹிந்து தரிசனங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. ஆனால் ஆரம்பத்தில் அப்படியில்லை. ராமானுஜ மதத்தைக் காக்கும் பொருட்டு ராமானுஜரின்

முக்கிய சிஷ்யராகிய கூரத்தாழ்வான் கண்களைப் பறிகொடுக்கும்படியாக நேரிட்டது. இவருடன் பெரியநம்பி என்ற யோகிக்கும் அதே தண்டனை யேற்பட்டது. பெரியநம்பி அப்போது கிழவர். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் ஒரு கொல்லையிலே பெரியநம்பி கண்போன வேதனையைப் பொறுக்க மாட்டாமல் பக்கத்தில் வேண்டியவர்கள் எவருமில்லாமல் கூரத்தாழ்வான் மடியில் படுத்துக்கொண்டு மஹா ஸந்தோஷத்துடன் உயிர் துறந்தார். கூரத்தாழ்வானோ "தரிசனத்துக்காகத் தரிசனத்தை யிழந்தேன். அது எனக்குப் பெரிய பாக்கியம்" என்று மகிழ்ச்சி கொண்டாடினார். தம்முடைய கொள்கை நிலைபெறும் என்று நம்பிக்கை அவர்கள் மனதில் உறுதியாக நின்றது.

நம்பினர் கெடுவதில்லை

சிவாஜி மஹாராஜா இளம்பிள்ளையாக இருந்தபோது மஹாராஷ்டிரம் என்ன நிலைமையில் இருந்தது? சிவாஜி இறக்கும்போது என்ன நிலைமை? சிவாஜி துணிவினால் ராஜ்ய ஸம்பத்தை அடைந்தான். நம்பிக்கையினால் நெப்போலியன் ராஜா பிரான்ஸ் தேசத்தைக் கட்டியாண்டு ஐரோப்பா முழுவதிலும் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை நிறுத்தினான். நம்முடைய முயற்சியின் ஆரம்பத்தில் நம்மைப் பிறர் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். பலர் துணை செய்ய மாட்டார்கள். ஆனால் நம்பிக்கையைக் கைவிடாமல் இருந்தால் காலக் கிரமத்தில் வெளியுதவிகள் தாமே வரும். ஆரம்பத்தில் நமக்கு நாமே துணை. எத்தனை இடையூறுகள் எவ்வளவு பெரிதாகி வந்தபோதிலும் எடுத்த காரியத்தை ஒரே உறுதியாக நடத்திக் கொண்டுபோவதே ஆரிய லக்ஷணம். அவ்வாறு செய்யக் கூடியவனே மனிதரில் சிறந்தவன்.

நம்பினார் கெடுவதில்லை
நான்கு மறைதீர்ப்பு—இது
நான்கு மறைதீர்ப்பு

திருநாவுக்கரசர்

மனிதனுக்குப் பகை புறத்திலில்லை. நமக்குள்ளே சத்துருக்கள் மலிந்துகிடக்கிறார்கள். பயம், சந்தேகம், சோம்பல் முதலான குணங்கள் நம்மை ஜயம் அடைய வொட்டாமல் தடுக்கும் உட்பகைகளாம். இவை அனைத்துக்கும் ஒரே பெயர்: அதாவது, நம்பிக்கைக் குறைவு. இந்த ராக்ஷஸனை

அழித்தாலொழிய நமக்கு நல்ல காலம் வராது. பகீரதன் கங்கையை வரவழைத்த கதையை இந்தக் காலத்தில் நாம் பொய்க் கதையாகச் செய்து விட்டோம். முன்னோர் அக் கதையின் உட் பொருளைக் கொண்டனர். நம்பிக்கையினால் ஆகாய கங்கையைப் பூமியில் வரவழைத்தார்களாம். எத்தனை பெரிய ஆபத்துக்கள் வந்து குறுக்கிட்ட போதிலும், அவற்றை நம்பிக்கையினால் வென்றுவிடலாம்.

" கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே "

என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமி பாடியிருக்கிறார்.

சில முயற்சிகள்

இக்காலத்திலே பலர் நமது பாஷைகளை ஒளிமிகச் செய்து பூமண்டலத்தார் வியக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். பலர் நமது பூர்வ சாஸ்திரங்களின் உண்மையை உலக முழுவதும் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று பாடுபடுகிறார்கள். பலர் நமது நாட்டுச் செல்வத்தை வெளியேற்றவொட்டாமல் தடுக்க வழி தேடுகிறார்கள். பலர் ஹிந்து தேசத்துக்குத் தன்னாட்சி வேண்டுமென்று தொழில் செய்து வருகிறார்கள். பலர் ஆரிய வேதத்தைச் சரண் புகுந்து பூமண்டலம் வாழும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார்கள். இவ்வனைவருக்கும் வெற்றியுண்டு ; நம்பிக்கை உண்டானால் வெற்றியுண்டு.

ராமானுஜர் வெள்ளையுடை தரித்தது

சோழனுடைய பயத்தாலே ராமானுஜமுனி ஸந்யாஸி வேஷத்தை மாற்றி ஸ்ரீரங்கத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு நீலகிரிச் சாரலில் வேடர்களுடைய உதவியினால் தேனும் தினைமாவும் தின்று பசி தீர்த்துக்கொண்டு படாத பாடெல்லாம்பட்டு மைசூர்ப் பக்கத்திலேபோய் வாழ்ந்தார். " இனிமேல் ராமானுஜக் கூட்டம் அதிகப்படாது ; ஆரம்பத்திலேயே கிள்ளி எறிந்துவிட்டோம் " என்று ராஜா நினைத்தான். அனுபவத்தில் பார்த்தீர்களா ? அந்த ராஜா ராமானுஜருடைய நம்பிக்கையைக் கணக்கிலே சேர்க்கவில்லை.

சிலுவை

யூதர்களை ரோம தேசத்தார் வென்று யூத நாட்டில் பிலாத்து ரோமன ராஜாதிகாரியாய்விட்டான். இயேசுகிருஸ்து தெய்வத்தை நம்பி விடுதலையை முழக்கினார். யூத குருக்களே அவருக்கு விரோதமாய் அன்னியனை அதிகாரியிடம் கோள் மூட்டிவிட்டார்கள். உள்ளூர் யோக்கியர்கள், வெளிநாட்டு யோக்கியர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கிருஸ்துவைச் சிலுவையிலடித்துக் கொன்றார்கள். 'கிருஸ்து மதத்தையே கொன்றுவிட்டோம்' என்று அந்த மூடர்கள் நிச்சயித்தார்கள். இன்று கிருஸ்து மதம் உலக முழுவதையும் சூழ்ந்து நிற்கிறது. வருந்தினால் வாராதது ஒன்றுமில்லை.

நம்பிக்கையின் முக்கிய லக்ஷணம்

நம்பிக்கையுண்டானால் வெற்றியுண்டு. அந்த நம்பிக்கையின் முக்கிய லக்ஷணம் என்னவென்றால் விடா முயற்சி. மனதிற்குள் நிலைத்த நம்பிக்கையிருந்தால் செய்கை தடைப்படுமா? முயற்சி தூங்குமா? இடுக்கண் பய மறுத்துமா? உள்ளம் சோருமா? ராமானுஜர் சோழநாட்டிலிருந்து போகும் காலத்தில் தம் பின்னே தம்மைப்பிடித்துச் செல்லும் பொருட்டுக் குதிரைப்படை வருகிறது என்று கேள்விப்பட்ட பொழுது, தம்முடன் வந்த சிஷ்யர்களிடம் சொல்லிய மந்திரம் நல்ல மந்திரம்:—

" கொடுமை செய்யும் கூற்றமும்
என் கோலாடிற்குறுகப் பெறா,"

'எனது கோல் ஆடும்பொழுது எமனும் கிட்டவர மாட்டான்' என்று சொன்னார். அதற்குப் பெயர்தான் நம்பிக்கை.

முகமது நபி

'பழைய பொய்ச்சிலைகளின் வணக்கத்தை ஒழித்து எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் பிரம்மத்தையே தொழவேண்டும்' என்று முஹம்மது நபி அலகிவஸல்லாம் அவர்கள் புதியமதம் உண்டாக்கினர் என்ற கோபத்தால், குராயிஷ் கூட்டத்தார் அவருடைய சிஷ்யர்களைப் பயமுறுத்தியும் கொலைசெய்தும் அடக்கிவிட்டு நபியையும் கொல்ல வேண்டுமென்று சதிசெய்து கொண்டிருக்கையிலே, அந்த மஹான் மெக்கா நகரத்திலிருந்து தப்பி மெடீனா நகரத்திற்குச் செல்லும்போது

பின்னே அவரைப் பிடிக்கும்பொருட்டாக குராயிஷ் குதிரைப் படை துரத்திக்கொண்டுவந்தது. நபியானவர் தம்மோடு வந்த ஒரே சிஷ்யருடன் அங்கு ஒரு புதரில் ஒளிந்திருந்தார். துரத்திவரும் குதிரைகளின் காலடி சமீபமாகக் கேட்டது. சிஷ்யன் பயந்துபோய், 'இனி என்ன செய்வது ?' என்று தயங்கினான். அப்போது நபி, "அப்பா, நான் அல்லாவின் தர்மத்தை உலகத்தில் நிலைநிறுத்தும்பொருட்டாக வந்திருக்கிறேன். என் காரியம் நிறைவேறும்வரை எனக்கு மரணம் இல்லை. என்னுடன் இருப்போர் பயப்படாமலிருந்தால் அவர்களுக்குமில்லை." என்று சொல்லி அபய தானம் செய்தார். ஆபத்து வரவில்லை. குதிரைப்படையோர் இடந் தெரியாமல் ஏமாறித் திரும்பினார்கள். முகமது நபி பின்னிட்டு, காலானுகூலம்பெற்று அந்த ராஜ்யத்துக்கெல்லாம் தாமே ராஜேசுவரனாய்த் தமது தரிசனத்தை என்றும் அழியாமல் நிலைநிறுத்திச் சென்றார்*. நம்பிக்கையே காம தேனு; அது கேட்ட வரமெல்லாம் கொடுக்கும்.

நம்பிக்கை

மயிலாப்பூரில் ஸ்ரீ கலவல கண்ணன் செட்டியார் ஏற்படுத்திய புதிய ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையின் க்ருஹப் பிரவேசத்தை ஒட்டி நீதிப்ரவீண ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அய்யர் செய்த ஆசி வசனங்களிடையே ராமானுஜாசார்யருடைய மகிமையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொன்னார். ஸ்ரீமான் நீதிமணி அய்யர் பிரம்ம வேதாந்தியாகையால் இவருக்குத் த்வைதம், விசிஷ்டாத்துவைதம், அத்வைதம் என்ற மூன்று கட்சியும் ஸம்மதம். ஸத்யம் ஒன்று ; அதனை ஆராதனை செய்யும் வழிகள் பல ; அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்த சங்கராச்சார்யரே ஷண்மத ஸ்தாபனமும் செய்ததாக அவருடைய சரித்திரம் சொல்லுகிறது.

பக்தியின் பெருமையை உலகத்துக்கு விளங்கக் காட்டிய மஹான்களிலே ராமானுஜாசாரியார் ஒருவர். பக்தியாவது தெய்வத்தை நம்புதல் ; குழந்தை தாயை நம்புவது போலவும், பத்தினி கணவனை நம்புவது போலவும், பார்த்த பொருளைக் காண நம்புவதுபோலவும், தான் தன்னை நம்புவதுபோலவும் தெய்வத்தை நம்பவேண்டும். இரவிலும்

பகலிலும், இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், தொழிலிலும் ஆட்டத்திலும், எப்போதும் இடைவிடாமல் நெஞ்சம் தெய்வ அருளைப்பற்றி நினைக்கவேண்டும். நோய் வந்தால் அதனைத் தீர்க்கும்படி தெய்வத்தைப் பணியவேண்டும். செல்வம் வேண்டுமானால், தெய்வத்தினிடம் கேட்கவேண்டும். கல்வி, அறிவு, புகழ், ஆயுள் முதலிய எல்லா மங்களங் களையும் தெய்வத்தினிடம் உண்மையுடன் கேட்டால் அது கொடுக்கும். தெய்வம் கொடுக்காவிட்டாலும் அதை நம்ப வேண்டும். கேட்டவுடனே கொடுப்பது தெய்வத்திற்கு வழக்கமில்லை. பக்தி பக்குவமடைந்த பிறகுதான் கேட்ட வரம் உடனே கிடைக்கும். அதுவரை தாமஸங்கள் உண்டாகும். இது கர்மவிதி. 'அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி எடுத்த கருமங்கள் ஆகா'. எனவே, நாம் தெய்வத்தினிடம் கேட்ட பயன் கைகூடுவதற்கு எத்தனை காலமானபோதிலும், அதைரியப்படாமல், தெய்வ பக்தியையும் அதனாலுண்டாகும் ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் துணையாகக்கொண்டு நடக்க வேண்டும். விதியின் முடிவுகளைத் தெய்வபக்தி வெல்லும். இந்த உலக முழுமைக்கும் ஈசனே தலைவன். அவனும் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவன். பக்தன் எது கேட்டாலும் கைகூடும். நம்பு; கேள். ஓயாமல் தொழில் செய்து கொண்டிரு. பயனுக்கு அவசரப்படாதே. தெய்வம் நிச்சய மாக வரம் கொடுக்கும். தெய்வம் பிரஹலாதனை ஹிரண்ய னிடமிருந்து காத்தது. முதலை வாயிலிருந்து யானையை விடுவித்தது. பாஞ்சாலியின் மானத்தைக் காத்தது. தெய்வம் விக்கிரமாதித்யனுக்கும், காளிதாஸனுக்கும், சிவாஜி ராஜா வுக்கும், நிகரில்லாத வெற்றியும் தீராத புகழும் கொடுத்தது. இவ்விதமான தெய்வ பக்தியை ராமாநுஜர் மனிதருடைய இஹபரவாழ்வுக்கு முதல் ஸ்தானமாகச் சொன்னார். ஆழ் வார்களுடைய பாட்டில் விடுதலை யொளி நிற்பதுகண்டு அவற்றை வேதம்போல் கருதவேண்டுமென்று போதனை செய்தார்.

ஆழ்வார்களுடைய குலம் நானாவிதம்; அப்படியிருந்தும் அவர்களைக் கோயிலில் வைத்து பூஜை செய்யலாமென்று ராமானுஜர் நியமித்தார். முற்காலத்தில் பிராமணர் இதர ஜாதியாரை இழிவாக வைத்துக் கெடுத்தார்களென்றும், ஞானத்துக்குத் தகாதவரென்று சொல்லி அடிமைப்படுத் தினார்களென்றும் பொய்க்கதைகள் சொல்லி ஹிந்து தர்மத்தை அழிக்க விரும்புகிற கிருஸ்துவப் பாதிரிகளும் அவ்விடத்துச் சிஷ்யர்களும் ராமாநுஜாசாரியர் பிராமணர்

என்பதை அறிய மாட்டார் போலும். சூத்திரராகிய திருக்கச்சி நம்பியை ராமாநுஜர் குருவாகக்கொண்டு அவருடைய உச்சிஷ்டத்தை உண்ணத் திருவுளங்கொண்டார். திருநாரா யணபுரத்தில் பறையர் ஒரு சமயம் கோயிலுக்குள் வரலா மென்று ஸ்ரீ ராமாநுஜர் நியமித்தருளிய முறை இன்றைக்கும் நடந்து வருகிறது.

இப்படிப்பட்ட மனுஷ்யர்களுடைய தர்மத்தை இக்காலத்தில் வளரும்படிச் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஸ்ரீ கண்ணன் செட்டியார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கலாசாலையில், பிற மதங்களும் உண்மையென்ற சமரஸ ஞானத்தை ஊட்டத் தவறலாகாது. இந்த ஸமரஸ ஞானம் இல்லாவிட்டால் எந்தச் சித்தாந்தமும் நாளடைவில் பொய்யாகவும், குருட்டு நம்பிக் கையாகவும், வீண் அலங்காரமாகவும் முடிந்து ஜனங்களை மிருகங்களைப் போலாக்கிவிடும். வேத தர்மம் ஒன்று. அதில் ராமாநுஜர் தர்மம் ஒரு கிளை. பாஷ்ய விசாரணை நல்லது. உண்மையான பக்தியே அமிர்தம். எல்லா உயிர்களிடத் திலும் நாராயணன் விளங்குவது கண்டு, அந்த ஞானத் தாலே கலியை வென்று தர்ம ஸ்தாபனம் செய்வதற்குள்ள பயிற்சி மேற்படி கண்ணன் செட்டியார் கலாசாலையிலும், அது போன்று எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தால், தேசம் மறுபடி மேன்மையடையும். இது கைகூடும் வண்ணம் பராசக்தி அருள் செய்க.

12

சிதம்பரம்

காலை பத்து மணியிருக்கும். நான் ஸ்நானம் செய்து பூஜை முடித்துப் பழம் தின்று, பால் குடித்து, வெற்றிலை போட்டு மேனிலத்திற்கு வந்து நாற்காலியின் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு, இன்ன காரியம் செய்வதென்று தெரி யாமல் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஜன்ன லுக்கு எதிரே வானம் தெரிகிறது. இளவெயில் அடிக்கிறது. வெயிற்பட்ட மேகம் பகற் சந்திரன் நிறங்கொண்ட முதலை யைப் போலும் எரிக்கரையைப் போலும் நானாவிதமாகப் படுத்துக் கிடக்கிறது. எதிர் வீட்டில் குடியில்லை. அதற்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து சங்கீத ஓசை வருகின்றது. வீதியி லிருந்து குழந்தைகளின் சப்தம் கேட்கிறது. வண்டிச் சப்தம்,

பக்கத்து வீட்டு வாசலில் விறகு பிளக்கிற சப்தம், நான்கு புறத்திலும் காக்கைகளின் குரல், இடையிடையே குயில் கிளி புறுக்களின் ஓசை, வாசலிலே காவடி கொண்டுபோகும் மணியோசை, தொலையிலிருந்து வரும் கோயிற் சங்கின் நாதம், தெருவிலே சேவலின் கொக்கரிப்பு, இடையிடையே தெருவில்போகும் ஸ்திரீகளின் பேச்சொலி, அண்டை வீடுகளில் குழந்தையழும் சப்தம், 'நாராயணு, கோபாலா' என்றொரு பிச்சைக்காரனின் சப்தம், நாய் குலைக்கும் சப்தம், கதவுகள் அடைத்துத் திறக்கும் ஒலி, வீதியில் ஒருருவம் 'ஹூகும்' என்று தொண்டையை லேசாக்கி இருமித் திருத்திக்கொள்ளும் சப்தம், தொலையிலே காய்கறி விற்பவன் சப்தம், 'அரிசி, அரிசி' என்று அரிசி விற்றுக்கொண்டு போகிற ஒலி—இப்படிப் பலவிதமான ஒலிகள் ஒன்றன்பின் மற்றொன்றாக வந்து செவியில் படுகின்றன. இந்த ஒலிகளை யெல்லாம் பாட்டாக்கி இயற்கைத் தெய்வத்தின் மஹா மௌனத்தைச் சுருதியாக்கி என் மனம் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தது.

வல்லூறு நாயக்கர்

இப்படியிருக்கையில், என்முன்னே வேதபுரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கான சபையாரின் காரியதரிசியாகிய வல்லூறு நாயக்கர் வந்து நின்றார். உட்காரும்படிச் சொன்னேன். உட்கார்ந்தார். "விஷயமென்ன?" என்று கேட்டேன். அவர் சொல்லுகிறார், "அடுத்த செவ்வாய்க்கிழமை இரவு நமது சபையின் ஆதரவின் கீழ் நடைபெறும் ராமாயண உபந்நியாசக் கோவையில் இரண்டாவது பகுதியாகிய சீதா கலியாணம் நடக்கிறது. முதல் கதையாகிய ஸ்ரீ ராமஜனனம் சென்ற புதன்கிழமை நடந்தது. தஞ்சாவூரிலிருந்து மிகவும் நன்றாகப் பாடக்கூடிய பின்பாட்டுக்காரர் வந்திருக்கிறார். இவருக்குச் சன்னமான சாரீரம்; ஆனால், பெண் குரல் அன்று. நன்றாகப் பாடுவார். ஒரு தரம் வந்து கேட்டால் உங்களுக்கே தெரியும். மேலும், இந்த ராமாயணக் கதையில் வசூலாகும் பணத்தில் ஒரு சிறு பகுதி நமது அரசாங்கத்தாரின் சண்டைச் செலவிற்கு உதவி செய்வதாக அதிகாரிகளிடம் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். நான்கு ரஸிகர் வந்து கேட்டால் தானே பாகவதர்க்குச் சந்தோஷம் ஏற்படும். ரஸிகராக இருப்பவர் வந்து கேட்டால் மற்ற ஜனங்களும் வருவார்கள். நம் சபைக்கு லாபமுண்டு. பாகவதர் ராமாயணப் பிரசங்கத்தில் தேர்ச்சியுடையவர்.

மிருதங்கம் அடிக்கிற பிராமணப்பிள்ளை பதினைந்து வயதுடைய வன்; ஆனால் மிகவும் நன்றாக அடிக்கிறான். தாங்கள் அவசியம் வரவேண்டும்" என்றார்.

அதற்கு நான், "சீதாகல்யாணம், பாதுகாபட்டாபிஷேகம் லக்ஷ்மண சக்தி, பட்டாபிஷேகம் என்கிற நான்கு கதைக்கும் நான் வரலாமென்று உத்தேசிக்கிறேன்; நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. பட்டாபிஷேகத்தன்று நிச்சயமாக வருகிறேன். எனக்கு இரவிலே தூக்கம் விழிப்பது கொஞ்சம் சிரமம். ஆயினும் தங்கள் பொருட்டாகவும், தங்கள் சபையின் தலைவராகிய ஓங்காரச் செட்டியார் பொருட்டாகவும், அந்தச் சிரமத்தைப் பார்க்காமல் வருவேன்" என்றேன். "இராமயணப் பிரசங்கத்தில் வரும் தொகையிலே ராஜாங்கத்தாரின் சண்டைச் செலவிற்காக உதவி செய்யப்படும் என்ற விஷயத்தைத் தனியாகக் காட்டி ஒரு விசேஷ விளம்பரம் போடப்போகிறோம். அதில் என்ன மாதிரி வக்கணை எழுத வேண்டும் என்பதைத் தாங்கள் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று வல்லூறு நாயக்கர் பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். நான் வக்கணை சொன்னேன். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் குள்ளச்சாமி வந்து சேர்ந்தார்.

ஜீவன் முக்தி : அதுவே சிதம்பரம்

குள்ளச்சாமி யாரென்பதை நான் முன்னொரு முறை சுதேச மித்திரன் பத்திரிகையில் எழுதிய "வண்ணான் கதை"யில் சொல்லியிருக்கிறேன். இவர் ஒரு பரமஹம்ஸர். ஜடபரதரைப் போல், யாதொரு தொழிலும் இல்லாமல், முழங்காலுக்கு மேல் அழுக்குத் துணி கட்டிக் கொண்டு, போட்ட இடத்தில் சோறு தின்று கொண்டு, வெயில் மழை பாராமல் தெருவிலே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். இவருடைய ஒழுக்க விநோதங்களை மேற்படி வண்ணான் கதையிலே, காண்க. இவர் வந்து சோறு போடு என்று கேட்டார். தான் திருவமுது செய்யுமுன்பாக, ஒரு பிடி அன்னம் என் கையில் நைவேத்தியமாகக் கொடுத்தார். நான் அதை வாங்கியுண்டேன். அப்பொழுது சாமியார் போஜனம் முடித்த பிறகு என்னுடன் மேல் மெத்தைக்கு வந்தார். 'கண்ணை மூடிக்கொள்' என்றார் கண்ணை மூடிக் கொண்டேன். நெற்றியில் விபூதியிட்டார். 'விழித்துப் பார்' என்றார். கண்ணை விழித்தேன். நேர்த்தியான தென்றல் காற்று வீசுகிறது. சூரியனுடைய ஒளி தேனைப் போலே மாடமெங்கும் பாய்கின்றது. பலகணி வழியாக

இரண்டு சிட்டுக் குருவிகள் வந்து கண் முன்னே பறந்து விளையாடுகின்றன. குள்ளச்சாமியார் சிரிக்கிறார். கடைக் கண்ணால் தளத்தைக் காட்டினார். கீழே குனிந்து பார்த்தேன். ஓர் சிறிய ஓலைத் துண்டு கிடந்தது. அதை நான் எடுக்கப் போனேன். அதற்குள்ளே அந்தக் குள்ளச்சாமி சிரித்துக் கொண்டு வெளியே ஓடிப்போனார். அவரைத் திரும்பவும் கூப்பிட்டால் பயனில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். அவர் இஷ்டமானபோது வருவார்; இஷ்டமானபோது ஓடிப்போவார். சிறு குழந்தை போன்றவர். மனுஷ்ய விதிகளுக்குக் கட்டுப் பட்டவரில்லை. ஆகவே, நான் அவரைக் கூப்பிடாமலே கீழே கிடந்த ஓலையை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தேன்.

"(1) எப்போதும் வானத்திலே சுற்றும் பருந்து போல் போக விஷயங்களினால் கட்டுப்படாமல், பரமாத்மாவின் ஞானக்கதிரை விழித்து நோக்குதலே விடுதலை. அது நான் சிதம்பரம். மகனே! சிதம்பரத்துக்குப் போ. (2) சிதம்பரத் தில் நடராஜருடன் சிவகாம சக்தி, பக்தருக்கு வரதானம் கொடுக்கிறார். போய், வரம் வாங்கு. (3) சிதம்பரமே ஸ்ரீரங்கம்; அதுவே பழனி மலை. எல்லாப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களும் ஜீவன் முக்திச் சின்னங்கள் என்று தெரிந்து கொள். உனக்கு க்ஷேமமும் நீண்ட வயதும் ஜீவன் முக்தியும் விளைக" என்றெழுதியிருந்தது. இந்த வசனங்கள் நமது புராதன வேத தர்மத்திற்கு முற்றும் ஒத்திருக்கிறபடியால் அவற்றைச் **சுதேசமித்திரன்** பத்திரிகை மூலமாக வெளியிடலானேன்.

☞ குறிப்பு.—"சிதம்பரம் போகாமல் இருப்பேனோ? இந்த ஜன்மத்தை வீணாகக் கழிப்பேனோ?" என்று நந்தன் சரித்திரத்தில் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் பாடியிருப்பதற்கும் இதுவே பொருள் என்றுணர்க.

13

மகாலக்ஷ்மி

"இல்லறம் பெரிதா, துறவறம் பெரிதா?" என்பது கேள்வி.

ரிஷி சொல்லுகிறார், "அரசனே, நீ என்னோடு பாதசாரி யாக வருவாயானால் தெரியப்படுத்துகிறேன்" என்று.

அப்படிக்குப் பாதசாரியாகப் போகும் போது கன்னட தேச ராஜ குமாரத்திக்கு விவாகம் நிச்சயித்திருப்பதால் ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராஜாக்களும் ராஜ குமாரத்தியின் விவாகத்திற்கு வந்திருக்கிறபோது, அவ்விடத்திற்கு மேற்படி அரசனும் ரிஷியும் இருவருமாகப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்படி எல்லோரும் விவாக மண்டபத்தில் கூடியிருக்க, அந்த விவாக மண்டபத்தில் ஒரு பால்ய ஸந்யாஸியும் வேடிக்கை பார்க்க வந்தார். "கன்னடத்து ராஜகுமாரி! எந்த ராஜகுமாரனை விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறாய்"? என்று தோழியானவள் கேட்டுக் கொண்டுபோனாள். அவ்விடத்து ராஜகுமாரர்களையெல்லாம் 'வேண்டாம் வேண்டாம்,' என்று கடந்துபோய், இந்தப் பால்ய ஸந்யாஸியைக் கண்டு புஷ்ப மாலையை அணிந்தாள். அந்தப் புஷ்ப மாலையானது பாம்பாகி மேற்படி பால்ய ஸந்யாஸியின் கழுத்தில் யமனுடைய பாசம் போல் வந்துவிழ, அவன் திடுக்கிடாமல் "ஓம் சக்தி" "ஓம் சக்தி" என்ற மந்திரத்தை ஜபித்து மனதைத் தைரியப் படுத்திக் கொண்டான். பிறகு அதே மாலை மீண்டும் பரிமளகந்தமுடைய புஷ்பமாலையாய்விட்டது.

இதனை மேற்படி மஹரிஷியானவர், அந்த ராஜனிடத்திலே காண்பித்து, "இல்லறத்தில் வாழ்ந்தால் இப்படிப்பட்ட தைரியத்துடன் வாழவேண்டும். மணமாலையே பாம்பாக வந்து விழுந்தபோதிலும் மனம் பதறக்கூடாது. தைரியம் பாம்பைக்கூட மணமாலையாக மாற்றிவிடும். இவ்விதமான தைரியத்துடன் இல்லறத்தில் நிற்பார் வீடு பெறுவர். துறவறத்துக்கும் இதுவே வழி. ஆகவே இரண்டும் ஒன்றுதான்" என்று சொன்னார்.

வரலக்ஷ்மி நோன்பு சில தினங்களுக்கு முன் நடைபெற்றது. அதன் விவரம்:—அன்றையத் தினம் பெண்மக்களெல்லாம் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, பழைய பட்டுக்கயிறுகளைக் கட்டிக் கொண்டு நெற்றியில் பொட்டிட்டுக்கொண்டு கூந்தல்களில் புஷ்பங்களை அணிந்து கொண்டு, பார்க்கிற பார்வைக்கு வரலக்ஷ்மியைப் போலவே, அதிபக்தி விநயத்துடன் இருந்து சில பக்ஷணங்களையும் பழவர்க்கங்களையும் வைத்து அம்பாளுக்கு நைவேத்தியம் செய்து பெண் குழந்தைகளுக்கு விநியோகப்படுத்தி, அன்றிரவு பூர்த்திசெய்து, மறுதினம் காலையில் பௌர்ணமி பூஜை. சாப்பாடு செய்து அவர்களுக்குரிய இஷ்டகாம்யார்த்த சித்தி பெற்று, ஜீவ கோடிகள்

அம்பாள் அனுக்ரஹத்தினால், அவள் திருவடியை முடிமீது சூட்டி, ஞானசித்தியை உணர்ந்து, ஸதா முக்தர்களாக வாழும் வழியைக் காட்டுகிறார்கள்.

நவராத்திரி (1)

ஒன்பதிரவு பராசக்தியைப் பூஜை செய்கிறோம். லக்ஷ்மியென்றும், ஸரஸ்வதியென்றும், பார்வதியென்றும் மூன்று மூர்த்தியாக நிற்பது பராசக்தி. இவ் வுலகத்தை ஆக்கல், அழித்தல், காத்தல் என மூன்று தொழில் நடத்துவது

ஹிமாசலந் தொடங்கிக் குமரி முனை வரை, வேதத்தை நம்பும் கூட்டத்தார் எல்லாம் இந்தப் பூஜை செய்கிறோம். ஏழைகளாக இருப்போர் பராசக்திக்கு மலரையும் நீரையும் உள்ளத்தையும் கொடுத்து வலிமை பெறுகிறார்கள் செல்வமுடையோர் விருந்துகளும் விழாக்களும் செய்கின்றனர். பக்தி செய்யும் செல்வரும் உண்டு.

மஹாளய அமாவாஸ்யை கழிந்தது.

இருளும் ஒளியும் மாறி வருவது இவ்வுலக இயற்கை. பகலிலே பெரும்பாலும் ஒளியுண்டு; மேகங்கள் வந்து சூரியனை மறைத்தாலொழிய சில சமயங்களில் கிரஹணம் பிடிக்கும். அதையும் தவிர்த்து விட்டால், இரவிலேதான் ஒளியின் வேறுபாடுகளும் மறைவுகளும் அதிகப்படுகின்றன. பகல் தெளிந்த அறிவு; இரவென்பது மயக்கம். பகலாவது விழிப்பு; இரவாவது தூக்கம். பகலாவது நல்லுயிர் கொண்டு வாழ்தல்; இரவு லயம். மஹாளய அமாவாசை ஒழிந்து போய்விட்டது.

சக்தி: நல்ல வல்லெழுத்துச் சேர்ந்த மொழி. விக்ரமாதித்யனும், காளிதாஸனும் வணங்கிய தெய்வம். “உலகத்தார் இந்தப் பராசக்தியை நல்ல மழை யருள்புரியும் சரத்காலத்தின் முதல் ஒன்பதிரவும் வணங்கிப் பூஜைகள் செய்யவேண்டும்” என்பது பூர்வீகர் ஏற்பாடு. மிகப் பயனுடைய காரியம். மேலான வழி. கும்பகோணம் சங்கர மடத்தில் இந்தப் பூஜை மிகவும் கோலாஹலமாக நடத்தப் போவதாகப் பத்திரிகையில் ஒரு தந்தி போட்டிருந்தது. ஸஹஜமான விசேஷம். தேச முழுதும் [இப்படி] நடப்பது [நல்லது]. சங்கர மடத்திலும் [எனக்கு] ஒருவிதமான ஆவல்

உண்டானதால் தந்தியை வாசித்துப் பார்த்தேன். அந்தத் தந்தியிலே பாதி சாஸ்திரம். வர்த்தமானத் தந்திக்குள்ளே சாஸ்திரத்தை நுழைத்தது ஒரு விநோதம். ஆனால், அதிற் கண்ட சாஸ்திரம் உண்மையாக இருந்தது. நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. எனவே, தந்தியைப் படித்தபோது எனக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று.

கும்பகோணத்துத் தந்தி பேசுகிறது :—" இந்தப் பூஜை களின் நோக்கம் உலக நன்மை. நவராத்திரிக் காலத்தில் யோகமாயை துர்க்கை, லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி என்ற மூன்றுவித வடிவங்கொண்டு துஷ்டரை யெல்லாம் அழித்து மனித ஜாதிக்கு மகிழ்ச்சி பெருக வைத்தாள். மனிதர் படும் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டாகத் தேவி அவ்வாறு அவதாரம் செய்த காலமுதல் இன்றுவரை, பாரததேசத்தில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஆரியர் இந்தத் திருவிழாவைக் கொண்டாடி வருகிறார்கள். தேவி உலகம் முழுவதிலும் பரவி யிருக்கிறாள். ஒவ்வொரு தனிப்பொருளிலும் நிறைந்து நிற்கிறாள். இவளே மாயை ; இவளே சக்தி ; செய்பவனும் செய்கையும், செய்கைப் பயனும் இவளே ; தந்தையும் தாயும் இவள் ; இவளே பரப் பிரம்மத்தின் வடிவம். இவள் காத்திடுக " என்பது தந்தி.

உண்மைதான். ஆனால், " தேவி அவ்வாறு அவதாரம் செய்த காலம் முதல் " என்ற வாக்கியம் மாத்திரம் கதை. தேவி எப்போதும் அந்த வடிவங்களிலே நிற்கிறாள். ஆக்கல், அழித்தல், காத்தல் என்ற முத்தொழிலும் எப்போதும் நடக்கின்றன. லோக ஸம்ரக்ஷணை எப்போதும் செய்யப்படு கிறது. எப்போதுமே ஆராதனை செய்யவேண்டும். சரத்காலத் தொடக்கத்திலே பொருளைக் கண்டு விசேஷ விழா நடத்து கிறோம். ' தவம், கல்வி, தெய்வத்தைச் சரண்புகுதல்,—இம் மூன்றும் கர்ம யோகம் (கிரியா யோகம்) ' என்று பதஞ்சலி முனிவர் சொல்லுகின்றார். லௌகிகக் கவலைகளாலே இம் மூன்று தொழிலையும் எப்போதும் செய்துகொண்டிருகக முடியாமல் தடுக்கப்படும் சாமானிய ஜனங்கள் நவராத்திரி ஒன்பது நாள் இரவும் பகலும் மேற்கூறிய மூவகை நெறியில் நிலைபெறும் வண்ணமான விதிகள் ஆகமங்களிலே கூறப் பட்டன.

ஒன்பது நாளும் தியானம், கல்வி, தவம் இவற்றிலே செலவிடத் திறமையில்லாதோர் கடைசி ஒன்பதாம்

நாள்மாத்திரமேனும் விரதம் காக்கவேண்டும்; இந்தப் பூஜையின் பொருள் மிகவும் தெளிந்தது.

சக்தியால் உலகம் வாழ்கிறது ;
நாம் வாழ்வை விரும்புகிறோம் ;
ஆதலால் நாம் சக்தியை வேண்டுகிறோம்.

நவராத்திரி (2)

ஒவ்வொருவனுக்கும் மூன்று விதச் சக்தி **வேண்டும் :—(1) அறிவு, (2)** செல்வம், **(3)** தைரியம். இந்த மூன்றும் நமக்கு இஹலோகத்திலே கிடைக்கும்படியாகவும், இதனால் பரலோக இன்பங்களும் சாத்தியமாகும்படியாகவும், நம் தெய்வத்தை வழிபடுகிறோம். முக்திக்கு மாத்திரமே தெய்வத்தை நம்புவது சிலருடைய வழி ; இஹலோக இன்பங்களுக்கும் தெய்வமே துணை யென்று நம்பி, இன்பங்கள் வேண்டுமென்று தெய்வத்திடம் கேட்டு வாங்கிக்கொள்வது மற்றொரு வழி. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குப் பரமசிவன் என்னென்ன வெல்லாம் செய்தார் ? அர்ச்சுனன் தனக்குச் சுபத்திரையை வசப்படுத்திக் கொடுக்கும்படி யாரிடத்தில் கேட்டான் ? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலே கேட்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுபத்திரையைக் கவர்ந்து செல்வதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் காட்டினார். ஆம், தெய்வம் எல்லாம் செய்யும்.

இஹலோகத்திலே எல்லாவிதமான இன்பங்களும் நமக்கு வேண்டும். அவற்றை வசமாக்குவதற்கு அவசியமான திறமை நமக்குத் தரும்படி தெய்வத்தைக் கேட்கிறோம். “ தெய்வமே, நான் தூங்குகிறேன். நீ எனக்கு மாம்பழம் கொடு ” என்று கேட்கவில்லை. “ தெய்வமே ! தெய்வமே ! மாம்பழ விஷயத்தில் எனக்கு இத்தனை ருசி ஏற்படுத்திக் கொடுத்த தெய்வமே ! உனக்குப் புண்ணியமுண்டு. மா விதை எங்கே அகப்படும் ? ஓட்டுமாஞ்செடி எப்படி வளர்ப்பது ? சொல்லு. பாடுபடச் சம்மதம் ; காத்துக் கொண்டிருக்கச் சம்மதம். ஆனால் மாம்பழம் கொடுத்துத் தீரவேண்டும் நீதானே இந்த ருசியை ஏற்படுத்தினாய் ?” என்று கேட்கிறோம். இது நியாயமான கேள்வி. **தெய்வம் உதவி செய்யும்.**

விக்ரமாதித்தியன் வணங்கிய தெய்வம், காளிதாஸனுக்குக் கவிதை காட்டிய தெய்வம், பாரதநாட்டு மஹாராஜனங்கள் இன்னும் தலைமையாகக் கொண்டாடும் தெய்வம். ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியின் சக்தியாக விளங்கும் லக்ஷ்மிதேவதை சிவபிரானுடைய வலிமையாகத் திகழும் பார்வதி, பிரம்ம தேவன் தலைவியாகிய சரஸ்வதி: மூன்று மூர்த்திகள்; மூன்று வடிவங்கள்; பொருள் ஒன்று: அதன் சக்தி ஒன்று; பொருளும் அதன் சக்தியும் ஒன்றே. இங்ஙனம் ஒன்றாக விளங்கும் சக்தியென்ற தெய்வத்தை ஹிந்துக்கள் உபாஸனை செய்வதற்கு விசேஷ பருவமாக இந்த நவராத்திரியின் காலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், காரண மென்ன?

பராசக்தி மழையருள் புரியும் சரத்காலத்தின் ஆரம்ப மென்று கருதியா? சரத்காலம் நம் நாட்டில் ஒன்றுபோல எல்லாப் பகுதிகளிலும் தொடங்கவில்லை யாயினும், ஓரிடத்திலே தோன்றிய திருவிழா நாடு முழுவதும் பரவி யிருக்கலாம்.

'மஹாளய அமாவாஸ்யை' என்பது யோகானுபவத்தில் மரணத்திற்குப் பெயர். அதைத் தப்பி புதிய உயிர் கொண்ட வுடன், சேர்ந்தபடியாகப் பலநாள் பராசக்தியை இடைவிடாமல் உபாஸனை செய்ய வேண்டுமென்ற கொள்கையின் அறிகுறி யாக இருக்கலாம். கும்பகோணம் சங்கராச்சாரிய மடத்தி லிருந்து பத்திரிகைகளுக்கு வந்த தந்தியொன்றிலே நவராத்திரி பூஜைக்குப் புராணப்படி முகாந்திரம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நவராத்திரி காலத்தில் தேவி (யோகமாயை) லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி, துர்க்கையென்று மூன்று விதமாக அவதாரம் செய்து பல அசுரர்களை அழித்ததாகவும், அது முதல் வருஷந்தோறும் நமது தேசத்தில் இந்தத் திருவிழா நடந்து வருவதாகவும் மடத்தார் தந்தியில் விளக்கப்பட் டிருக்கிறது. இது புராண ஐதீகம். இதற்குப் பொருள் அத்யாத்மம். பராசக்தி யெங்கும் இருக்கிறாள். எப்போதும் அவள் இருக்கிறாள். தொழிலே உலகம். அவளே உலகம். குழந்தைகளும் ஸாமான்ய ஜனங்களும் அவளைச் சிலை யென்று நினைக்கிறார்கள். அவள் சிலையில்லை; உண்மை யொளி. அது கோயிற்புறத்திலே மாத்திரம் இல்லை,—அகத் திலு மிருக்கிறது. கடலை அசைப்பது; பாதாளத்தின் கீழே மற்றொரு பாதாளம்; அதன் கீழே ஒன்று, அதன் கீழே ஒன்றாக எல்லையின்றிப் பரந்த திசை முழுதையும் கவர்ந்தது.

எப்படிப் பார்த்தாலும் ஆரம்பமில்லாமலும், எப்படிப் பார்த்தாலும் முடிவில்லாமலும் இருக்கும் அற்புத வஸ்து.

கோடானுகோடி அண்டங்களை ஒரு சிறு மூக்கினால் உடைப்பது.

ஒரு சிறிய மலரின் இதழிலே வர்ணந்தீட்டுவதற்குப்பல்லாயிர வருடங்கள் இருந்து பழகும் நெடுநேர்மை கொண்டது; பெரிதும் சிறிதுமாகிய முதற்பொருள் பராசக்தி.

இதனைத் தியானத்திலே நிறுத்துகிறோம். இதனை நாவிலே புகழ்ச்சி புரிகின்றோம். செய்கையில் இதனைப் பின்பற்றுகின்றோம். நமது மதி தெய்வமதி யாகின்றது. நமது நாவு புதிய வலிமையும் மஹிமையும் பெறுகின்றது. நமது செய்வினை தர்மமாகின்றது. ஒரே வார்த்தை: சக்தியை வேண்டினால் சக்தி கிடைக்கும். "கேட்டது பெறுவாய்" என்று யூத நாட்டு மாரி யம்மை பெற்ற கிறிஸ்து சித்தர் சொல்லுகிறார்.

14

சிட்டுக் குருவி

சிறிய தானியம் போன்ற மூக்கு; சின்னக் கண்கள்; சின்னத்தலை; வெள்ளைக் கழுத்து; அழகிய மங்கல் வெண்மை நிறமுடைய பட்டுப்போர்த்த வயிறு; கருமையும் வெண்மையும் கலந்த சாம்பல் நிறத்தாலாகிய பட்டுப் போர்த்த முதுகு; சிறிய தொடை, துளித் துளிக் கால்கள்.

இத்தனையும் சேர்த்து ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் கைப் பிடியிலே பிடித்து விடலாம். இவ்விதமான உடலைச் சுமந்துகொண்டு என் வீட்டிலே இரண்டு உயிர்கள் வாழ்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று ஆண்; மற்றொன்று பெண். இவை தம்முள்ளே பேசிக்கொள்கின்றன. குடும்பத்துக்கு வேண்டிய உணவு தேடிக்கொள்கின்றன. கூடு கட்டிக் கொண்டு, கொஞ்சிக் குலாவி மிக இன்பத்துடன் வாழ்ந்து, முட்டையிட்டுக் குஞ்சுகளைப் பசியில்லாமல் காப்பாற்றுகின்றன.

சிட்டுக்குருவி பறந்து செல்வதைப் பார்த்து எனக்கு அடிக்கடிப் பொறாமை யுண்டாகும். ஆஹா? உடலை

எவ்வளவு லாகவத்துடன் சுமந்து செல்கின்றது. இந்தக் குருவிக்கு எப்போதேனும் தலை நோவு வருவதுண்டோ? ஏது, எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு முறையேனும் தலை நோவை அனுபவித்த முகத்திலே அத்தனை தெளிவு இருக்க நியாயமில்லை. பயமும் மானமும் மனிதனுக்குள்ளது போலவே குருவிக்கும் உண்டு. இருந்தபோதிலும், க்ஷண ந்தோறும், மனிதருடைய நெஞ்சைச் செல்லரிப்பதுபோலே அரிக்குங்கவலைத் தொகுதியும், அதனால் ஏற்படும் நோய்த் திரளும் குருவிக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தெய்வமே, எனக்கு இரண்டு சிறகுகள் கொடுக்க மாட்டாயா? பாழ்பட்ட மனிதர் கூட்டத்தையும், அதன் கட்டுகளையும், நோய்களையும், துன்பங்களையும பொய்களையும் உதறி எறிந்துவிட்டு, நான் இச்சைப்படி வானத்திலே பறந்து செல்ல மாட்டேனா? ஆஹா! எத்தனை தேசங்கள் பார்க்கலாம்! எத்தனை நாடுகள், எத்தனை பூக்கள்! எத்தனை மலைகள், எத்தனை சுனைகள், எத்தனை அருவிகள், எத்தனை நதிகள், எத்தனை கடல் வெளிகள்! வெயில், மழை, காற்று, பனி இவையெல்லாம் என் உடம்புக்கு நன்றாய் வழக்கப்பட்டு, இவற்றால் நோய்கள் உண்டாகாமல், எப்போதும் இன்ப உணர்ச்சிகளே உண்டாகும். இந்த நிலை எனக்கு அருள் புரியலாகாதா? குருவிக்குப் பேசத் தெரியும்; பொய் சொல்லத் தெரியாது. குருவியில் ஆண் பெண் உண்டு; தீராத கொடுமைகள் இல்லை. குருவிக்கு வீடுண்டு, தீர்வை கிடையாது. குருவிக்கு உணவுண்டு; உழைப்புண்டு. நாயகனில்லை; சேவகமில்லை.

தெய்வமே, எனக்கு இவ்விதமான வாழ்க்கை தரலாகாதா? குருவிக்கில்லாத பெருமைகள் எனக்கும் சில அருள் செய்திருக்கிறாய் என்பது மெய்தான். ஆராய்ச்சி, பக்தி, சங்கீதம், கவிதை முதலிய இன்பங்கள் மனிதனுக்குக் கைகூடும்; குருவிக்கு இயல்பில்லை. ஆனாலும், இந்த இரண்டுவித இயல்பும் கலந்து பெற்றால் நான் பரிபூரண இன்பத்தை அடைய மாட்டேனா?

இந்தக் குருவி என்ன சொல்லுகிறது? "விடு" "விடு" "விடு", என்று கத்துகிறது. இஃது நான் விரும்பிய இன்பத்திற்கு வழி இன்னதென்று தெய்வம் குருவித் தமிழிலே எனக்குக் கற்றுக்கொடுப்பது போலிருக்கிறது.

விடு விடு விடு,—தொழிலை விடாதே. உணவை விடாதே. பேட்டை விடாதே. கூட்டை விடாதே. குஞ்சை விடாதே. உள்ளக்கட்டை அவிழ்த்துவிடு. வீண் யோசனையை விடு. துன்பத்தை விடு.

இந்த வழி சொல்லுவதற்கு எளிதாயிருக்கிறது. இதனை நன்றாக உணர்ந்துகொள்ளுதல் எளிதன்று. உணர்ந்த பின்னும், இதை வழக்கப்படுத்துதல் அருமையிலும் அருமை யிலும் அருமை.

"விடு" என்ற பகுதியிலிருந்து "வீடு" என்ற சொல் வந்தது. வீடு என்பது விடுதலை இதை வடமொழியில் முக்தி என்கிறார்கள். இந்த நிலையை இறந்து போனதன் பின்பு பெறவேண்டும் என்று பெரும்பாலோர் விரும்புகிறார் கள். இவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே இப்போதே, அந்நிலையை விரும்புதல் நன்று.

விடுதலையே இன்பத்திற்கு வழி; விடுதலை பெற்றோர் வறுமையிலிருந்து மாறிச் செல்வமடைவார்கள். மெலிவும் நோயும் நீங்கி வலிமையும் உறுதியும் பெறுவார்கள். சிறுமை நீங்கிப் பெருமை காண்பார்கள். துன்பங்கள் நீங்கி இன்பம் எய்துவார்கள்.

வா; நெஞ்சே, பராசக்தியை நோக்கிச் சில மந்திரங்கள் சாதிப்போம்:

நான் விடுதலை பெறுவேன்; எனது கட்டுகள் அறுபடும். நான் விடுதலை பெறுவேன்; என்னிச்சைப்படி எப்போதும் நடப்பேன். என்னிச்சையினாலே பிறருக்குத் தீங்கு விளையாது, எனக்கும் துன்பம் விளையாது. நன்மைகளே என்னுடைய இச்சைகள். இவற்றை நான் எப்போதும் நிறைவேற்றும்படி யாக க்ஷணந்தோறும் எனக்குப் பிராண சக்தி வளர்ந்து கொண்டு வருக. உயிர் வேண்டுகிறேன். தலையிலே இடி விழுந்தபோதிலும் சேதப்படாத வயிர உயிர். உடலை எளிதாகவும், உறுதியுடையதாகவும், நேர்மையுடைய தாகவும் செய்து காக்கின்ற உயிர்.

அறிவு வேண்டுகிறேன்; எந்தப் பொருளை நோக்கு மிடத்தும், அதன் உண்மைகளை உடனே தெளிந்து கொள்ளும் நல்லறிவு; எங்கும் எப்போதும், அச்சமில்லாத வலிய அறிவு.

பிறவுயிருக்குத் தீங்கு தேடமாட்டேன்; என்னுடைய உயிருக்கு எங்கும் தீங்கு வரமாட்டாது.

பராசக்தி, நின்னருளால் நான் விடுதலை பெற்று இவ்வுலகத்தில் வாழ்வேன்.

15

சந்திரத் தீவு

தென் கடலில் மலையத் தீவுகளினிடையே "பூலோ பூலாங்" என்ற ஒரு சிறிய தீவிருக்கிறது. "பூலோ பூலாங்" என்ற மலேய பதத்துக்குச் சந்திரோதயத் தீவு என்று அர்த்தம். சுமார் எழுபதினாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னே இத் தீவு 'சந்த்ர த்வீபம்' என்ற பெயருடன் விளங்கிற்று. அக்காலத்தில் அங்குக் கங்காபுத்ரன் என்ற ஹிந்து ராஜா ராஜ்யம் செலுத்திக்கொண்டு வந்தான்.

அவனுக்கு ஆண் மகவு இடையாது. பலவிதமான தவங்களும் வேள்விகளும் புரிந்தபின் ஒரே ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்குச் சந்திரிகை என்ற பெயரிட்டு வளர்த்தான்.

அந்தப் பெண்ணினுடைய அழகும், கல்வியும், வர்ணிப்பதற்கு அரியன. கப்பல் வியாபாரிகளின் மூலமாக அப் பெண்ணினுடைய கீர்த்தி பூமண்டல முழுதிலும் பரவி விட்டது.

அப்போது காசி நகரத்தில் அரசு செலுத்தின வித்யாபுத்ரன் என்ற பிராம்மண ராஜன் அந்தப் பெண்ணை மணம் செய்துகொள்ளவிரும்பி, சண்டிகை என்ற தன் பெரிய தாயையும் ஸுதாமன் என்ற தன் மந்திரியையும் சந்திரத் தீவுக்கு அனுப்பினான்.

அவ்விருவரும் பல ஸம்மானப் பொருள்களுடனும் பரிவாரங்களுடனும் சந்திரதீவிலே போயிறங்கி கங்காபுத்ரனைக் கண்டு வரிசைகளையெல்லாம் கொடுத்துக் காசிராஜன் கருத்தை அறிவித்தார்கள்.

சந்திரிகைக்கு வயது பதினேழு. நடுப்பகலில் அவள் ஓரிடத்துக்கு வந்தால் அங்குப் பகலொளி மங்கி நிலவொளி வீசும்.

அவள் முகம் முழுமதி போன்றிருந்தது. அவள் நெற்றி பிறை போன்றது. அவள் விழிகள் நிலவு கொப்புளித்தன. அவள் புன்னகை நிலவு வீசிற்று. அவள் மேனியும் நிலவையே தெறித்தது.

இத்தகைய அழகுடைய பெண் பூமண்டலத்தில் எங்கும் கிடையாதபடியால், அவளைத் தகுதியற்ற வரனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாதென்று கங்காபுத்ரன், வந்த வரன்களை யெல்லாம் விலக்கி, மிகப் பொறுமையுடன் காத்திருந்தான்.

காசிராஜன் படத்தைப் பார்த்தவுடனே, அவனைத் தன் மகள் மணம் புரியலாமென்ற எண்ணம் கங்காபுத்திரனுக் குண்டாயிற்று. அவன் ராணியும் இணங்கினாள். ஆனால், அந்தப் பெண்ணுக்கு ஸம்மதமில்லை. பெண், சந்திரிகை, காசியிலிருந்து வந்த மந்திரி ஸுதாமனுடைய அழகையும், அவன் சொல்—நயத்தையும், நடை மேன்மையும் கண்டு மயங்கியவளாய் அவனையே மணம்புரிந்து கொள்வேனென்று ஒரே ஸாதனையாக ஸாதித்தாள்; அதாவது, முரண்டு பண்ணினாள்.

மறுநாள் கங்காபுத்ரன் தனது மந்திரியாகிய ராஜ கோவிந்தனையும் காசி தேசத்து மந்திரியான ஸுதாமனையும் பல வேடர் பரிவாரங்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு யானை வேட்டைக்குச் சென்றான். வேட்டையில் இரண்டு ஆண் யானைகள் பட்டன. அப்பால் வனத்திலேயே ஸ்நான போஜனங்கள் முடித்துக்கொண்டு சிரம பரிஹாரத்தின் பொருட்டாக ஆங்கோர் ஆலமர நிழலிலே, கங்காபுத்ரன், ராஜகோவிந்தன, ஸுதாமன் மூவருமிருந்து பலவிதமான சாஸ்திர ஸம்பாஷணைகள் செய்யலாயினர்.

அந்த ஸம்பாஷணையிடையே சந்திரத் தீவின் ராஜா கேட்கின்றான்: "இன்று காலையில் இரண்டு யானைகளைக் கொன்றோமே? அது பெரிய பாவமன்றோ? ஆஹா! என்ன நேர்த்தியான மிருகங்கள்! ஆஹா! எத்தனை அழகு, எத்தனை ஆண்மை, எத்தனை வீரம், எத்தனை பெருந்தன்மை. அவற்றைக் கொன்றோமே, இது கொடிய பாவமன்றோ?" என்றான்.

அதற்குக் காசிமந்திரி ஸுதாமன் சொல்லுகிறான்:—"ஆர்ய புத்ரா, யானையைக் கொல்வது மாத்திரந்தானா பாவம்? ஆடு, மாடு, கோழிகளைத் தின்கிறோம், அது பாவமில்லையா?" என்றான்.

சந்திரத் தீவின் அரசன் "அதுவும் பாவந்தான்" என்றான்.

அப்போது ஸுதாமன் சொல்லுகிறான்:—"மாம்ஸ போஜனம் ஜந்துக்களுடைய இயற்கை; ஆதலால், பாவமாகாது. மனிதன் மாத்திரந்தானா மாம்ஸம் தின்னுகிறான்? மனிதனைப் புலி தின்னவில்லையா? சிங்கம், புலி கரடி, நாய், நரி முதலிய மிருகங்களெல்லாம் அஹிம்ஸா விரதத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனவா? கொக்கு மீனைத் தின்னவில்லையா? பெரிய மீன் சிறிய மீனை விழுங்கவில்லையா? பருந்து கோழியைத் தின்னவில்லையா? காக்கை பூச்சிகளைத் தின்னவில்லையா? குருவி புழுக்களை உண்ணவில்லையா? புழுக்கள் ஒன்றையொன்று பக்ஷிக்கவில்லையா?" என்றான். அதற்குச் சந்திரத் தீவின் மந்திரியாகிய ராஜகோவிந்தன் சொல்லுகிறான்:—"ஜீவஹிம்ஸை பொது நியாயமென்று சொல்லுதல் தவறு. யானை மாம்ஸந் தின்னாது. யாடு தின்னாது. யான் தின்னாது. குரங்கு தின்னாது. ஒட்டகை தின்னாது. குதிரை தின்னாது. கழுதை தின்னாது" என்றான்.

அப்போது கங்காபுத்ரன் நகைத்துக்கொண்டு:—"சிங்கம் புலி நம்மைத் தின்னுமென்றால், நாம் வேட்டையாடி அவற்றைத் தின்பது நியாயமென்று விளையாட்டுக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம். சிங்கம் புலிகளை வேட்டையாடித் தின்போர் யாரையுங் காணோம். யாதொரு சூதுமறியாத, எவ்வுயிருக்கும் எவ்வகைத் தீமையும் செய்யாத ஆட்டையும், மானையும், பசுவையும் மனிதன் தின்பது நியாயமா?" என்றான்.

அப்போது மந்திரி ராஜகோவிந்தன் சொல்லுகிறான்:—"சிற்சில ஜந்துக்கள்—பெரும்பான்மையான ஜந்துக்கள்—இதர உயிர்களைக் கொன்றுதான் ஜீவிக்கின்றன. ஆனால், மனிதனைத் திருத்தினால் பிறகு காக்கை, குருவி முதலிய அநேக ஜந்துக்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாமிஸம் தின்னாதபடித் திருத்திவிடுதல் ஸாத்தியமென்று தோன்றுகிறது; போதுமான தானியங்களும் பழங்களும் கிடைத்தால்

காக்கை, குருவி, கிளி—இவை பூச்சி புழுக்களைத் தின்றதை படிப் பயிற்சி செய்விக்கலாம். மனிதன் உயிர்க்குலத்தின் ராஜா. "அரசனெப்படி அப்படி மன்னுயிர்." மனிதன் கருணை தர்மத்தையும் ஸமத்வ தர்மத்தையும் கைக் கொண்டால், பிற உயிர்களும் நாளடைவிலே கைக் கொள்ளும்" என்றான்.

அப்போது காசி மந்திரி ஸுதாமன் சொல்லுகிறான்:— "இதர ஜீவ ஜந்துக்களின்மீது கருணை செலுத்து முன்னே, மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் கருணை செலுத்து வதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்தால் நல்லது. போர்களில் மனிதர் ஒருவரையொருவர் கொல்லவில்லையா? ஆட்டை மாட்டைக் கொன்றாலும் தின்ன உபயோகப்படுகிறது. மனிதரை மனிதர் தி னும் வழக்கம் சிற்சில தீவினருக் குள்ளே காணப்படுகிறதெனினும், நம்மைப் போன்ற நாகரீக ஜாதியார்களுக்குள்ளே அவ்வித வழக்க மில்லை. மனிதரை மனிதர் தின்னப் பயன்படா விடினும் அநாவசியமாகக் கொன்று தள்ளு கிறார்கள். மேலும் பிற உயிர்களை அடிமைப்படுத்தும் வழக்கம் மிருகங்களுக்கில்லை. சிங்கத்துக்குக் கீழே மற்றொரு சிங்கம் அடிமை கிடையாது. ஒரு நாய், ஒரு கழுதை, ஒரு நரி, ஒரு பன்றி கூடச் சிங்கத்தின் கீழே அடிமையில்லை. முயல்கூடக் கிடையாது. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பிற ஜாதி மிருக பக்ஷிகளை அடிமைப் படுத்துவதில்லை; ஸ்வ ஜாதி களையும் அடிமையாக்குவதில்லை. மனிதரோ, ஆடு, மாடு, குதிரை, கழுதை, ஒட்டகை, யானை முதலிய அன்னிய ஜாதி ஜந்துக்களை அடிமைப் படுத்திவைத்திருப்பது மட்டுமே யல்லாது, பிற மனிதர்களையும் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக் கிறார்கள். இதைப்போல் பாவம் வேறேதேனு முண்டோ? பிற உயிரொன்றை ஆயுள் முழுதும் தன் கீழே வைத்துச் சிறிது சிறிதாக மனமுடையச் செய்து அடிமை நிலையிலே வருந்தி வருந்தி வாணாள் தொலைக்கும்படிச் செய்வதைக் காட்டிலும் ஒரேயடியாக அவற்றைக் கொன்றுவிடுதல் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததன்றோ? மனிதர் கீழே மனிதர் இருப்பதைக் காட்டிலும் சாதல் சிறந்தது."

"ஆணுக்காண் அடிமைப்பட்டிருக்கும் அநியாயத்தைக் காட்டிலும் ஆணுக்குப் பெண் அடிமைப்பட்டிருக்கும் அநியாயம் மிகமிகப் பெரிது" என்று சந்திரத் தீவின் மந்திரியாகிய ராஜகோவிந்தன் சொன்னான்.

"ஆணுக்காணும், ஆணுக்குப் பெண்ணும் அடிமைப்படிய திருத்தல் ஸாத்யமென்று தோன்றவில்லை" என்று ராஜா கங்காபுதரன் சொன்னான்.

எங்ஙனம்?" என்று காசி மந்திரி ஸுதாமன் கேட்டான்.

"ஆண்களில் பெரும்பாலோர் செல்வமில்லாதவர்கள், சிலர் செல்வமுடையவர்கள். ஆதலால் செல்வமுடைய சிலருக்கு அஃதில்லாத பலர் அடிமைப்படுதல் அவசியம்" என்று; ராஜா சொன்னான்.

"பெண்களை ஏன் அடிமையாக்கவேண்டும்?" என்று சந்திரத் தீவின் மந்திரியாகிய ராஜகோவிந்தன் கேட்டான்.

அதற்கு ராஜா கங்காபுத்ரன் சொல்லுகிறான்:—"பெண் சரீர பலத்தில் ஆணைக்காட்டிலும் குறைந்தவள். அவளாலே ஸ்வாதீனமாக வாழ முடியாது. தனிவழி நடக்கையில் துஷ்டர் வந்து கொடுமை செய்தால், தனைக் காத்துக் கொள்ள வலியில்லாதவள். குழந்தை ஸம்ரக்ஷணம் முதலிய அவசியங்களாலே, உழுது பயிரிட்டுத் தொழில் புரிந்து ஜீவனம் செய்வதில் இயற்கையிலேயே பெண்ணுக்குப் பல தடைகள் ஏற்படுகின்றன. அப்போது அவள் ஆஹார நிமித்தமாக ஆணைச் சார்ந்து நிற்றல் அவசியமாகிறது. பிறன் கைச்சோற்றை எதிர்பார்த்தால், அவனுக்கடிமைப்படாமல் தீருமா?" என்றான்.

அப்போது காசி மந்திரியாகிய ஸுதாமன் சொல்கிறான்:— "பெண்கள் உழவு முதலிய தொழில் செய்வதிலும் ஆண் மக்களுக்கு ஸமானமான திறமை காட்டுகிறார்கள். மேலும், அவர்களுக்கு ஆண்மக்கள் ஸம்பாத்தியம் பண்ணிப் போடாமல், அவர்கள் ஸம்பாதித்து ஆண்மக்களுக்குச் சோறு போடும் நாடுகளிலே கூட, ஆண்மக்கள் பெண்களை அடிமை நிலையிலேதான் வைத்திருக்கிறார்கள். சரீர பலத்தில் ஸ்திரிகள் ஆண்களை விட இயற்கையிலேயே குறைந்தவர்கள் என்பது மாத்திரம் மெய். இது மனிதருக்குள் மாத்திரமன்று எல்லா ஜந்துக்களுள்ளும் அப்படியே. ஆண் சிங்கத்தைக் காட்டிலும் பெண் சிங்கம் பலங்குறைந்தது; வடிவில் சிறியது. காளை மாட்டைக் காட்டிலும் பசுமாடு பலங்

குறைந்தது, வடிவத்திலே சிறியது. ஆண் நாயைக் காட்டிலும் பெண் நாய் பலங்குறைந்தது. சேவலைக் கட்டிலும் கோழி சிறியது. ஆண் குருவியைக் காட்டிலும் பெண் குருவி சிறியது. அநேகமாக எல்லா ஜந்துக்களின் விஷயத்திலும் இதுவே விதி. இக்காரணம் பற்றியே மிருகங்கள், பக்ஷிகள், மனிதர், பூச்சிகள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களிலும் பெண்ணை ஆண் தாழ்வாக நடத்தும் வழக்கமிருக்கிறது. மனிதன் நாகரீக ஜந்துவாதலால் மற்றைய ஜந்துக்களைப்போல் அத் தாழ்வு நிலையைப் புறக்கணித்து விடாமல், அதைச் சாசுவதமாக்கி, சாஸ்த்ர மேற்படுத்தி வைத்திருக்கிறான். மனித ஜாதியில் ஆணுக்குப் பெண் அடிமைப்பட்டிருப்பது போல் இதர ஜந்துக்களுக்குள்ளே கிடையாது. மனிதரிலே கொடுமை அதிகம். இதற்கெல்லாம் ஆதிகாரணம் ஒன்றே. பலங்குறைந்த உயிரைப் பலம் மிகுந்த உயிர் துன்பப் படுத்தலாம் என்ற விதி ஸகல பிராணிகளினிடையேயுங் காணப்படுகிறது. மனிதர் அதை எல்லையில்லாமல் செய்கிறார்கள்" என்றான்.

அப்போது ராஜா கங்காபுத்ரன் ஸுதாமனை நோக்கி :— "ஒரு ஸ்திரியைப் புருஷன் அடிமையாக நடத்துவதும் மானைப்புலி தின்பதும், ஆட்டை மனிதன் தின்பதும் பள்ளனை அரசன் சொற்பக் கோபத்தால் சிரச்சேதம் செய்வதும் இவை அத்தனைக்கும் ஒரே பேர் என்று சொல்லுகிறாயா ?" என்றான்.

அதற்கு ஸுதாமன் :—"ஆம். ஜந்துக்கள் பரஸ்பரம் துன்பப்படுத்தாமல் தடுப்பது நமக்கு ஸாத்யமில்லை. நாட்டிலுள்ள காக்கை குருவிகளை ஒரு வேளை திருத்தினாலும் திருத்தலாம். வனத்திலுள்ள துஷ்டமிருகங்களையும் கோடானுகோடி ஜந்துக்களையும் மண்ணுக்குள் பூச்சி புழுக்களையும் கடலில் மீன்களையும் திருத்த மனிதனால் ஆகாது. மேலும் சிங்கம் புலிக்கு வாழைப்பழங்களும், மீன் புழுக்களுக்கெல்லாம் கீரையும், பூச்சி புழுக்களத்தனைக்கும் அரிசியும் தயார் பண்ணிக்கொடுக்க மனிதனால் முடியுமா ? அதாவது ஒரு வேளை அவை எல்லாம் மாம்ஸ பக்ஷணததை நிறுத்திவிடுவதாக ஒப்புக்கொண்ட போதிலும், நாம் அவற்றைச் சாகபக்ஷணிகள் ஆக்க வழியில்லை. ஆனால் மனிதருக்குள்ளே பரஸ்பரம் அடிமைப்படுத்தாமலும், முக்கியமாக

ஆண் பெண்ணை அடிமைப்படுத்தாமலும் மனிதர் ஸமத்வ மாகவும் நியாயமாகவும் வாழ வழியுண்டு" என்றான்.

"மனிதர் பிறவுயிர்களைத் தின்னாதபடிச் செய்யும் வழி யுண்டு" என்று ராஜகோவிந்தன் சொன்னான்.

"எப்படி?" என்று சந்திரத் தீவின் ராஜாவாகிய கங்கா புத்ரன் கேட்டான்.

அப்போது ஸுதாமன் சொல்லுகிறான் :—"அரசனெப்படி அப்படி மன்னுயிர்". ராஜா ஸ்திரிகளையும், மற்ற மனிதரையும் அடிமையாகக் கருதாமலிருந்தால் நாட்டில் ஸமத்வ முண்டாகும். ஒரு நாட்டில் நிலையுற்றால் எல்லா நாடுகளிலும் சீக்கிரத்தில் பரவிவிடும். கெட்ட வழக்கங்களைப் போலவே நல்ல வழங்கங்களையும் பூமண்டலத்து ஜனங்கள் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவர் கைக்கொள்ளுதல் மரபே" என்றான்.

அப்போது மந்திரி ராஜகோவிந்தன் சொல்லுகிறான் :—"நாட்டில் அரசன் எவ்விதமான ஆஹார முண்கிறானோ, அதுபோன்ற ஆஹாரமே சகல ஜனங்களுக்கும் என்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் எல்லாக் கஷ்டங் களும் நீங்கிப்போம்" என்றான்.

அப்போது ராஜா கங்காபுத்ரன் சொல்லுகிறான்.—நமது சந்திரத் தீவை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்குள்ள மனிதர் அத்தனை பேரும் மாம்ஸம் தின்பதில்லையென்று வைப்போம்; இத்தனை பேருக்கும் தின்ன சாக பதார்த்தங்கள் நம் தீவிலில்லையே?" என்றான்.

"வருஷந்தோறும் இரண்டு லக்ஷம் சாக்குத் தேங்காய் களும் மூன்று லக்ஷம் சாக்கு மற்றப் பழவகைகளும் பாரத தேசத்துக்கு நம் நாட்டினின்றும் ஏற்றுமதி செய்யப்படு கின்றன" என்று மந்திரி சொன்னான்.

அப்போது ராஜா கங்காபுத்ரன் சொல்லுகிறான்.—"சரி, நான் தீர்மானம் செய்துவிட்டேன். ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு, இன்றைக்கிருப்பவர் நாளைக்கிருப்பார்களென்று நிச்சயமாகச் சொல்ல இடமில்லை. எனக்கு முன் கோடானுகோடி அரசர்

உலகத்திலே பிறந்து மாண்டுபோயினர். மனு, மாந்தாதா; தசரத ராமாதிகளெல்லாம் மண்ணிலே கலந்துவிட்டனர் என் காலத்தில் ஒரு புதிய தர்மம் நிலைப்படும்படிச் செய்கிறேன். மந்திரி ராஜகோவிந்தா, கேள்! நம்முடைய ப்ரஜைகள் எத்தனை பேர்? மொத்தம் 2 லக்ஷம் பேர். சரி. இங்கு விளைகிற நெல், புல், கிழங்கு, காய், கனி, ஒன்றும் வெளியே போகக்கூடாது. பதினெட்டு வயதுக்குமேல் அறுபது வயது வரையுள்ள எல்லாரும் உழுதல், பயிரிடுதல், தோட்டஞ் செய்தல், துணி நெய்தல், மனை கட்டுதல், ஊர் துடைத்தல் முதலிய அவசியமான தொழில்களிலே ஸமமான பாகம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வீடு விளக்கலும், குழந்தை வளர்த்தலும், சோறாக்கலும் பெண்களுடைய தொழிலாதலால், அவர்கள் பயிர்த்தொழில் முதலியவற்றிலே துணை புரிதல் வேண்டாம், சரி. மொத்த விளைவை இந்த இரண்டு லக்ஷம் ப்ரஜைகளும் ஸமமாகப் பகுத்துக் கொள்வோம. எனக்கும்—எனக்கும் என் பத்தினிக்கும் என் குழந்தைகளுக்கும்—எத்தனை தானியம, எத்தனை கனி, எத்தனை கிழங்குண்டோ அப்படியே ஒவ்வொரு ஆண், பெண், குழந்தைக்கும் ஸமபாகமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து விட ஏற்பாடுசெய்வோம். பெண்களை அடிமைப்படுத்தவும் வேண்டாம். காசி ராஜன் பெரிய தாயாராகிய சண்டிகையை அவள் கொண்டுவந்த வரிசைகளுடன் ஒற்றைக் கிட்டையாக வரிசை கொடுத்துப் பரிவாரங்களுடன் அடுத்த கப்பலில் பாரத தேசத்துக்கனுப்பிவிடுவோம். நமது மகள் சந்திரிகையின் இஷ்டப்படி அவளை ஸுதாமனுக்கே மணம் புரிந்து கொடுத்து விடுவோம். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? ஸுதாமா, இங்கேயே இருப்பாயா? காசிக்குப் போனால் நான் உன்னுடன் என் மகளை அனுப்பமுடியாது" என்றான்.

அதற்கு ஸுதாமன்:—"நான் இங்கேயே இருக்கிறேன் பயமில்லை விஷயத்தை யெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லியனுப்பினால் காசி ராஜா கோபம் கொள்ளமாட்டார். என்னுடைய தம்பியை அவருக்கு மந்திரியாக நியமித்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன். நான் இங்கே இருப்பேன்ள இந்தத் தீவும் அழகிது. இதிலுள்ள ஜனங்களும் நல்லவர்கள். இதன் அரசனாகிய நீயும் நல்லவன் நின் மகளோ என் நெஞ்சில் தெய்வம். ஆதலால் இங்கிருப்பேன்" என்றான். விவாகம் நடந்தது, அங்கு மன்னனும் குடிகளும் அண்ணன் தம்பிகள் போல—யாருக்கும் பசி

யில்லாமல், யாருக்கும் நோவில்லாமல், யாருக்கும் வறுமை யில்லாமல், யாருக்கும் பகையில்லாமல்—எவ்விதமான துன்பமுமில்லாமல், ஸுதாமன், ராஜகோவிந்தன் என்ற இரண்டு மந்திரிகளுடன் கங்காபுத்ர ராஜன் நெடுங்காலம் ஸுகத்துடன் வாழ்ந்தான்.

16

யாரைத் தொழுவது

பல தேவராக வணங்காமல் ஒரே மூர்த்தியாகத் தெய்வத்தை உபாஸனை செய்வதற்கும் இந்து மதம் இடம் கொடுக்கிறது. இவ்வித உபாஸனே, சித்தத்தை எளிதிலே ஒருமுகப்படுத்தும். பக்திக்கு இதுவே சுலபமான வழி. ஆதலால், வீர சைவன் வீர வைஷ்ணவன் இவர்களுடைய உபாஸனே வேத விரோதமில்லை. இதர தெய்வங்களை விஷயந் தெரியாமல் பழித்தால், அது தான் வேத விரோதம். வட ஹிந்துஸ்தானத்தில் சில இடங்களில் ராமன் கக்ஷி, கிருஷ்ணன் கக்ஷி என இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்துச் சிலர் பரஸ்பரம் பகையைச் செலுத்துகிறார்கள். இஃதெல்லாம் மடமையின் லக்ஷணம்.

பிரம்மாவுக்குக் கோவில் அரசமரத்தடியில் பிள்ளையார் கோவிலாக ஊர்தோறும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் விவாகம் நடந்தபோது, முதலாவது கணபதிக்குப் பூஜை நடந்ததாக வேதம் சொல்லுகிறது. வேதத்தில் அக்னியை இரண்டு ரூபமாக்கி ஒரு ரூபம் குமாரனாகவும் தேவ சேனாதிபதியாகவும், மற்றொரு ரூபம் தேவகுருவாகவும் சொல்லபபடுகிறது. அக்னியை ருத்ரனுடைய பிள்ளையென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அக்னியே ருத்ரரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. தேவகுரு அமிர்த வாக்கையுடைய பிரஹமணஸ்பதி, கணநாதன். அவனையே ஹிந்துக்கள் ஸகலவித பூஜைகளிலும், ஸகல கர்மங்களிலும். முதலாவது வணங்குகிறார்கள். வேத புராணங்களில் சொல்லப்படும் மூர்த்திகளெல்லாம் ஒரே பரமாத்மாவின் கலைகளென்பதை

ஹிந்துக்கள் எப்போதும் மறக்கக்கூடாது. "ஒக்கத் தொழுகிற்றிராயின், கலியுகம் ஒன்றுமில்லை" என்று நம்மாழ்வார் சொல்லுகிறார். ஹிந்துக்கள் தங்களுடைய வேதப் பொருளை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு கூடித் தொழுவார்களானால், கலியுகம் நீங்கிப் போய்விடும்.

இனி

நடந்ததெல்லாம் போக; இனி மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை நாம் யோசனை செய்யவேண்டும்.

கோவில் குருக்களுக்கு இனி நம்முடைய தேசத்து ஜனங்கள் ஒத்து நடக்க வேண்டுமானால், ஜனங்களிடம் பூசாரிகள் எதையும் மறைக்காமல், எந்த விஷயத்திலும் ஜனங்களை ஏமாற்றாமல், விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும்.

'கடவுள் எங்கும் இருக்கிறாரே? எல்லாம் கடவுள் தானே? ஊருக்கு நடுவில் ஒரு கோவிலைக் கட்டி, அதில் ஒரு கல்லையோ செம்பையோ நட்டு, அங்கே தான் எல்லோரும் வந்து கும்பிடவேண்டும் என்ற நியமம் எதற்காக?' என்றால் ஜனங்களுக்குள் ஐக்கியம் ஏற்படுவதற்காக.

கல்லில் மாத்திரம் தெய்வம் இருக்கிறதென்று நம்பி, நம்மைச் சூழ்ந்த ஜனங்களிடம் தெய்வம் இல்லையென்று நம்பலாமா?

கவனி! அண்ட பகிரண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளே இருந்து ஆட்டுவிக்கும் பரஞ்சுடரே நம்மைச் சூழும் அநந்த கோடி ஜீவராசிகளாக நின்று சலிக்கிறது.

இதுதான் வேதத்தின் கடைசியான கருத்து. "தன்னிடத்தில் உலகத்தையும் உலகத்தினிடம் தன்னையும் எவன் காண்கிறானோ அவனே கண்ணுடையவன், என்பது முன்னோர் கொள்கை.

உன்னுடைய ஆத்மாவும் உலகத்தினுடைய ஆத்மாவும் ஒன்று. நீ, நான், முதலை, ஆமை, ஈ, கருடன், கழுதை— எல்லோரும் ஒரே உயிர், அந்த உயிரே தெய்வம்.

ஒன்று கூடிக் கடவுளை வணங்கப் போகுமிடத்து, மனிதரின் மனங்கள் ஒருமைப்பட்டுத் தமக்குள் இருக்கும் ஆத்மவொருமையை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள இடமுண்டாகுமென்று கருதி முன்னோர் கோவில் வகுத்தார்கள்.

ஊரொற்றுமை கோவிலால் நிறைவேறும். வீட்டுக்குள் தனியாகச் சிலை வைத்துக் கும்பிடுவது குடும்ப ஒற்றுமை உண்டாகும் பொருட்டாக.

கவனி ! நல்ல பச்சைத் தமிழில் சொல்லுகிறேன். ஆணாகிய நீ கும்பிடுகிற தெய்வங்களில் பெண் தெய்வம் எல்லாம் உனது தாய், மனைவி, சகோதரி, மகள் முதலிய பெண்களிடத்தே வெளிப்படாமல் இதுவரை மறைந்தே நிற்கும் பராசக்தியின் மகிமையைக் குறிப்பிடுகின்றன. அம்மன் தாய். அவளைப் போலவே நம்முடைய பெண்கள், மனைவி, சகோதரி, மாதா முதலியோர் ஒளி வீச நாம் பார்க்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

ஆண் தெய்வமெல்லாம், நீ, உன் பிதா, உன் சகோதரர், உன் மகன், உன்னைச் சேர்ந்த ஆண் மக்கள் அடைய வேண்டிய நிலைமையைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சிவன் நீ ; சக்தி உன் மனைவி.
விஷ்ணு நீ ; லக்ஷ்மி உன் மனைவி.
பிரம்மா நீ ; ஸரஸ்வதி உன் மனைவி.

இதைக் காட்டி மிருக நிலையிலிருந்து மனிதரைத் தேவ நிலையிற் கொண்டு சேர்க்கும் பொருட்டாக ஏற்பட்ட தேவப் பள்ளிக்கூடங்களே கோயில்களாம்.

இதைப் பூசாரிகள் மறைக்கிறார்கள்.

கும்பிடுவோர் நித்ய அடிமைகளாகவும், தெய்வாம்சம் உடையோர் தாமாகவும் இருந்தால் நல்லதென்று பூசாரி யோசனை பண்ணுகிறான். பிறரை அடிமை நிலையில் வைக்க விரும்புவோரிடம் தெய்வாம்சம் ஏற்படாது.

அப்படியிருக்கப் பல பூசாரிகள் தம்மிடம் தெய்வாம்சம் இருப்பதுபோலே நடித்து ஜனங்களை வஞ்சனை செய்து பணம் பிடுங்குகிறார்கள்.

கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாள். எத்தனை காலம் ஒரு மோசக்கார மனிதனை மூடிவைத்து அவனிடம் தெய்வங் காட்ட முடியும்? ஆகையால் இந்தப் பூசாரிகளுடைய சாயம் சீக்கிரம் வெளுத்துப் போகிறது. ஜனங்கள் பூசாரிகளை அவமதிப்பாக நடத்திப் பழைய மாமூலை உத்தேசித்துக் கல்லை மாத்திரம் கும்பிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கல் வரம் கொடுக்கவே கொடுக்காது. எப்படிச் சாதாரணமாக ஒரு கல்லில் நல்ல சாதுக்கள் பக்தியுடன் மந்திரம் ஜபித்துக் கும்பிட்ட மாத்திரத்தில் பகவான் நேரே வந்து நர்த்தனம் பண்ணுவாரோ, அதுபோல் யோக்கியதையில்லாத பூசாரி தொட்ட மாத்திரத்தில் பகவான் அந்தக் கல்லை விட்டுப்போய் விடுவார். அது மறுபடி சாதாரண ரஸ்தா உருளை ஸ்தானத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிடும்.

கோவிலுக்குப் போனாலும் சரி; போகாவிட்டாலும் சரி; தெய்வத்தைக் கும்பிட்டாலும் சரி; கும்பிடாவிட்டாலும் சரி; பிறரை ஏமாற்றுவதை நிறுத்தினால், தெய்வம் அருள் புரியும். துளிகூட, ஒரு அணுக்கூட, மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதே கிடையாதென்று ஒருவன் பரிபூரண சித்தி அடைவானாகில், அவனே ஈசுவரன். குருவி, காக்கை, புழு, எறும்பு, ஒரு ஜந்துவுக்கும் வஞ்சனை பண்ணக்கூடாது. வஞ்சனையில்லாமல் "ஏதோ உலகத்திற் பிறந்தோம் தெய்வம் விட்டதே வழி" என்று ஆற்றின்மீது மிதந்து செல்லும் கட்டைபோல் உலக வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்ல வேண்டும். அங்ஙனம் முற்றிலும் பராதீனனாய் எவன் ஈசுவரன்மீது ஸகல பாரத்தையும் போட்டுவிட்டு நடக்கிறானோ, அவனுக்குத் தெய்வத்தன்மை உண்டாகும். இதில் ஸந்தேஹமே கிடையாது.

பலஹீன ஜந்துக்களுக்கு மனிதன் எதுவரை அநியாயம் செய்கிறானோ அதுவரை கலியுகம் இருக்கும். அநியாயம் நீங்கினால் கலியில்லை; உலகம் முழுதும் கலியில்லை. "உலகம் முழுதும் அநியாயத்தை விட்டுச் சமீப காலத்தில் நீங்குமென்று நினைக்க ஏதுவில்லை யாதலால் கிருதயுகம் வரப்போவதில்லை. நாம் மாத்திரம் ஏன் நியாயம் செய்யவேண்டும்?" என்று விபரீதமாக யோசித்து எவனும் தான் நடக்கும் அநியாய வழியிலே தொடர்ந்து செல்லக்கூடாது. எவன் அநியாயத்தை விடுகிறானோ, அவனுக்குக் கிருதயுகம் அந்த க்ஷணமே கைமேலே கிடைக்கும். இதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஒருவன் கலியை உடைத்து நொறுக்கினல், அவனைப் பார்த்துப் பத்துபேர் உடனே நொறுக்கி விடுவார்கள். இங்ஙனம், ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடியாக மனித ஜாதியில் ஸத்யயுகம் பரவுதலடையும் காலம் ஏற்கெனவே ஆரம்பமாய்விட்டது. இதில் ஸந்தேஹ மில்லை.

17

பாரத தேசத்தில் ஒவ்வொருவனும் செய்வதற்குரிய தியானம்

தியானத்தின் சக்தியை எளிதாக நினைக்கவேண்டாம். மனிதன் தான் விரும்புகிறபடியே ஆகிருன். இதைக் காரணங்கள் காட்டி ருஜுப்படுத்த வேண்டுமானல், அது ஒரு பத்திரிகைக் குறிப்பின் அளவுக்குள் முடிவு பெறமாட்டாது. ஆனல் அனுபவத்தில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

ஒருவன் மனத்தில் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் தோன்றி மறையுந் தோற்றங்களெல்லாம் தியானமாகமாட்டா. புதர்க் கூட்டத்திலே தீப் பிடித்தாற்போலே மனதிலுள்ள மற்றக் கவலைகளையும் எண்ணங்களையும் எரிக்கும் ஒரே ஜோதியாக விளங்கும் பெரிய விருப்பத்தைத் தியானமென்று கூறு கிறேம். உள்ளத்தில் இவ்வித அக்னி யொன்று வைத்துக் கொண்டிருப்போமானல், உலகத்துக் காரியாதிகளெல்லாம் நமது உள்ள நிலைக்கு இணங்கியவாறே மாறுபடுகின்றன.

சுவாமிகள் ஆத்ம நாசத்திற் கிடமான ஒருவகை இன்பத் தையே தியானமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகத் திலுள்ள மெய்யான இன்பத்தை யெல்லாம் நுகர்ந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் நிலைத்த பயன்கள் விளைவதற்குரிய நற்காரியங்கள் செய்து உள்ளத்திலுள்ள குழப்பங்களும் துன்பங்களும் நீங்கி, ஸந்தோஷமும் புகழும் பொங்கவேண்டு

மென்ற இச்சையுடையவர்கள் தமது இச்சையை நிறைவேற்றிக் கொள்வது அசாத்தியமன்று. அது இவ்வுலகத்திலேயே இந்த ஜன்மத்திலேயே சாத்யமாகும்.

அ·.தெப்படி யென்றால், தமது உள்ளத்திலே தீரத் தன்மை, அமைதி, பலம், தேஜஸ், சக்தி, அருள், பக்தி, சிரத்தை இந்த எண்ணங்களையே நிரப்பவேண்டும்.

'இவற்றை யெல்லாம் நான் எனது உடமையாக்கிக்கொள் வேன், இவற்றுக்கு எதிர் மறையான சிந்தனைகள் என்று அறிவினுள்ளே நுழைய இடங்கொடுக்கமாட்டேன்' என்று ஒவ்வொருவனும் உறுதி செய்துகொள்ளவேண்டும்.

'தனது உள்ளத்தில் இன்னின எண்ணங்களைத்தான் வளரவிடவேண்டும், இன்னின எண்ணங்களை வளரவிடக் கூடாது' என்று நிச்சயிக்கும் அதிகாரம்—திறமை—ஒவ்வொருவனுக்கும் இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறபடி இதை அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வரும்போது ஆரம்பத்தில் சில கஷ்டங்களுண்டாகும். உன்னை எதிர்த்துச் சில விகார மான சிந்தனைகள் அறிவிற்குள் வந்து நுழைந்துகொண்டு, 'வெளியே பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகமாட்டோம்' என்று பிடிவாதஞ் செய்யும். அங்ஙனம் சிறுமைக்குரிய எண்ணங்கள் உன் அறிவில் புகுந்து கொண்டு தொல்லைப் படுத்துமானால், நீ அவற்றை வெளியே தள்ளுவதில் நேராக வேலை செய்யவேண்டாம். நீ அதைத் தள்ளத்தள்ள அது அங்கேதானிருக்கும். அதற்கு யுக்தி வேறு. அந்த எண்ணத்திற்கு நேர்மாறான வேறொரு நல்ல சிந்தனையில் அறிவு செலுத்துக. அப்போது அந்த நல்ல சிந்தனை வந்து அறிவில் இருந்துகொள்ளும். உன்னைத் தொல்லைப்படுத்திய குட்டிச்சாத்தான் தானாகவே ஓடிப்போய்விடும். தெய்வபக்தி யுள்ளவர்களாயினும், நாஸ்திகர்களாயினும், எந்த மார்க்கஸ் தர்களாயிருந்தாலும், அவர்களுக்குத் தியானம் அவசியம். பாரத தேசத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் தற்காலத்தில் நல்ல தியானம் உணவைக் காட்டிலும் இன்றியமையாதது. சோற்றை விட்டாலும் விடு. ஒரு தனியிடத்தே போயிருந்து உயர்ந்த சிந்தனைகள், அமைதி கொடுக்கக்கூடிய சிந்தனைகள், லம் தரக்கூடிய சிந்தனைகள், துணிவும் உறுதியும் தரக் கூடிய சிந்தனைகள், இவற்றால் அறிவை நிரப்பிக்கொண்டு

தியானம் செய்வதை ஒருநாளேனும் தவறவிடாதே. தெய்வ பக்தியுடையவர்கள் இஷ்ட தெய்வத்தை அறிவில் நிறுத்தி அதனிடம் மிகுந்த தாகத்துடனும் உண்மையுடனும் மேற் கூறியவாறு பெருமைகள் உண்டாகுமாறு ப்ரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். வாயினால் பழங் கதை யொன்றை முணு முணுப்பது அதிகப் பயன்தரமாட்டாது. உன்னுடைய உள்ளுயிரிலிருந்து அந்தப் பிரார்த்தனை வெளியேறவேண்டும். நீயாக உனது சொந்தக் கருத்துடன் சொந்த வசனங்களில் உயிர் கலந்து தியானம் செய்வதே பயன்படும். நாஸ்திகர் கூட, இஷ்ட தெய்வமில்லாவிட்டாலும் வெறுமே தியானம் செய்வது நன்று "உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்" என்பது குறள்.

பரிபூர்ண விருப்பத்துடன் தியானம் செய். சோர்வும் அதைரியமும் விளைவிக்கத்தக்க எண்ணங்களுக்கு இடங் கொடாதே. ஊற்றிலிருந்து நீர் பெருகுவது போல உனக்குள் ளிருந்து தெளிந்த அறிவும், தீரத் தன்மையும், சக்தியும் மேன்மேலும் பொங்கிவரும். உனது இஷ்ட சித்திகளெல்லாம் நிறைவேறும். இது சத்தியம். அனுபவத்திலே பார்.

18

மூட பக்தி

நம்முடைய ஜனங்களுக்கிடையே இந்த நிமிஷம் வரை நடை பெறும் மூட பக்திகளுக்குக் கணக்கு வழக்கே கிடையாது. இதனால் நம்மவர்களின் காரியங்களுக்கும் விவஹாரங் களுக்கும் ஏற்படும் விக்கினங்களுக்கு எல்லையில்லை.

இந்த மூட பக்திகளிலே மிகவும் தொல்லையான அம்சம் யாதெனில், எல்லாச் செய்கைகளுக்கும் நாள், நக்ஷத்திரம், லக்னம் முதலியன பார்த்தல். க்ஷவரம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், அதற்குக்கூட நம்மவர் மாஸப் பொருத் தம், பக்ஷப் பொருத்தம், திதிப் பொருத்தம், நாட் பொருத் தம், நக்ஷத்திரப் பொருத்தம், இத்தனையும் பார்த்தாக வேண்டியிருக்கிறது. க்ஷவரத்துக்குக்கூட இப்படி யென்றால், இனிக் கலியாணங்கள், சடங்குகள், வியா

பாரங்கள், யாத்திரைகள், விவசாய ஆரம்பங்கள் முதலிய முக்கிய காரியங்கள் பல்லாயிரத்தின் விஷயத்திலே நம்மவர் மேற்படிப் பொருத்தங்கள் பார்ப்பதில் செலவிடும் கால விரயத்துக்கும், பொருள் விரயத்துக்கும் வரம்பே கிடையாது. சகுனம் பார்க்கும் வழக்கமும் காரியங்களுக்குப் பெருந் தடையாக வந்து மூண்டிருக்கிறது. இதில் நேரும் அழிவுகளும், அவற்றால் பொருள் அழிவுகளும் எவ்வளவு உண்டாகின்றன என்பதை நம்மவர் கணிப்பதே கிடையாது. சகுனம் பார்ப்பதினால் கார்ய நஷ்டம் மாத்திரம் உண்டாகிறது. நாட் பொருத்தம், லக்னப் பொருத்தம் முதலியன பார்க்குமிடத்தே கார்ய நஷ்டம் மட்டுமன்றி மேற்படி லக்னம் முதலியன பார்த்துச் சொல்லும் சோதிடருக்கு வேறு பணம் செலவாகிறது.

"காலம் பணவிலையுடையது" என்ற குறிப்புடைய இங்கிலீஷ்ப் பழமொழி ஒன்றிருக்கிறது. இந்தச் சமாசாரம் நம்மவருக்குத் தெரிவதே கிடையாது. பொழுது வீணே கழிக்கப்படுமாயின், அதனால் பண லாபம் கிடையாமற் போகும். இன்று செய்யக்கூடிய காரியத்தை நாளைக்குச் செய்யலாமென்று தாமஸப்படுத்தி வைப்பதனால், அந்தக் கார்யம் பலமான சேதமடைந்து போகும். எதையும் தோன்றிய மாத்திரத்திலே சூட்டோடு செய்யும்போது, அதில் வெற்றி பெரும்பாலும் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். அதைத் தூங்கப் போட்டுவிட்ட பிறகு செய்யப்போனால், அதில் ஆரம்பத்தில் இருந்த ரஸம் குறைந்து போகும். அதற்குத் தக்கபடி பயனும் குறைவெய்தும்.

'இத்தகைய மூட பக்திகளெல்லாம் படிப்பில்லாமையால் ஏற்பட்டிருக்கின்றன' என்றும், 'ஜனங்களுக்குப் படிப்புக் கற்றுக்கொடுத்தால இவை அழிந்துபோய்விடும்' என்றும் இங்கிலீஷ்ப் படிப்பாளிகள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நானும் ஒருவாறு அது மெய்யென்றே நம்புகிறேன். ஆனால் அதற்குத் தற்காலத்தில் நமது தேசத்துப் பாடசாலைகளில் பயிற்றுவிக்கப்படும் இங்கிலீஷ்ப் படிப்பு சுத்தமாகப் பிரயோஜனமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. சென்ற நூறு வருஷங்களாக இந் நாட்டில் இங்கிலீஷ்ப் படிப்பு நடந்து வருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான பாடசாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் லக்ஷக்கணக்கான—கோடிக்கணக்கான ஜனங்கள் படித்துத் தேறியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மூட பக்திகளை எல்லாம் விட்டு விலகி நிற்கிறார்களா? இல்லை.

நமது தேசத்தில் முப்பத்து மூன்று கோடி ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். இத்தனை ஜனங்களுக்கும் ஒருவர் மிச்ச மில்லாமல் உயர்தரக் கல்வி கற்றுக்கொடுத்த பின்புதான் மேற்கூறிய ஸாமான்ய மூட பக்திகள் விலக வேண்டு மென்பது அவசியமில்லை. ஏற்கனவே, இங்கிலீஷ் பள்ளிக் கூடங்களில் படித்துத் தேறியவர்கள் இந்த விஷயத்தில் தமது மனச்சாக்ஷிப்படி யோக்யமாக நடந்து வந்திருப்பார் களானால், மற்றவர்களினும் பெரும்பாலர் நடை திருந்தி யிருப்பார்கள். இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்களில் நம்மவர் இங்கிலீஷ் படித்தவரின் நடையைப் பின்பற்றித் தங்கள் புராதன வழக்கங்களை மாற்றிக்கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். அதுபோலவே இந்த விஷயத்திலும் நடந் திருக்கும்.

ஆனால் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய் தேறின வர்களிடம் மனச்சாக்ஷிப்படியும், தன் அறிவுப் பயிற்சியின் விசாலத்திற்குத் தகுந்தபடியும் நடக்கும் யோக்யதை மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களில் எத்தனையோ சாஸ்திரங்கள்—நிஜ சாஸ்திரங்கள், பொய்ச் சாஸ்திரங்கள். இரண்டுங் கலந்தன—எத்தனையோ விதச் சாஸ்திரங்கள் பயிற்றுகிறார்கள்.

ஆனால் ஸ்வதந்திரம், ஆண்மை, நேர்மை, உண்மை வீர்யம்—இவை அத்தனை ஜாக்கிரதையாகக் கற்றுக் கொடுப்ப தில்லை. அதிலும் ஒருவன் தன் மனமறிந்த உண்மையின் படி ஒழுக வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் ஒழுகாதிருத்தல் மிகவும் அவமானமும், பாவமுமாகுமென்றும் கற்றுக் கொடுக்கும் வழக்கமேயில்லை; இந்தவிஷயத்தைக் கூட வாய்ப்பாடமாய்ப் படிப்பித்துக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் ஒழுக்கப் பயிற்சியில்லை. புஸ்தகத்துக்கும் வாய்ப்பேச்சுக்கும் செய்கைக்கும் இடையே லக்ஷம் யோசனை தூரமாக நடப்பவர் களுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டப் புகுமிடத்தே, நமது நாட்டில் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களில் தேறிவரும் மனிதரைப்போல் இத்தனை சிறந்த த்ருஷ்டாந்தம் வேறெங்கும் கிடைப்பது மிகவும் துர்பலமென்று தோன்றுகிறது.

> கனவினும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
> சொல் வேறுடையார் தொடர்பு

என்று திருவள்ளுவர் பாடியிருக்கிறார்.

இதன் பொருள் "வாய்ப் பேச்சு ஒரு மாதிரியாகவும் செய்கை வேறொரு மாதிரியாகவும் உடையோரின் உறவும் கனவிலும் கொள்ளுதல் தீது" என்பதேயாம். பீ.ஏ., எம்.ஏ பரிக்ஷைகள் தேறி வக்கீல்களாகவும், உபாத்தியாயராகவும், என்ஜினீயர்களாகவும், பிற உத்தியோகஸ்தராகவும் வாழும் கணக்கில்லாத ஐயர், அய்யங்கார், பிள்ளை முதலியவர் களில் எவராவது ஒருவர் தன் வீட்டுக் கல்யாணத்துக்கு லக்னம் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று உறுத்தி யிருப்பாரா? "பெண் பிள்ளைகளின் உபத்திரவத்தால் இவ்விதமான மூட பக்திகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழும்படி நேரிடு கிறது" என்று சிலர் முறையிடுகிறார்கள். பெண் பிள்ளை களுக்கு மரியாதை கொடுக்கவேண்டிய இடத்தில் கொடுக்க வேண்டும். மூடத்தனமான, புத்திமான்கள் கண்டு நகைக் கும்படியான செய்கைகள் செய்ய வேண்டுமென்று ஸ்திரீகள் பலனின்றிப் பிதற்றுமிடத்தே, அவர்களுடைய சொற்படி நடப்பது முற்றிலுந் தவறு. மேலும் அது உண்மையான காரணமன்று. போலிக் காரணம். நம்மவர் இத்தகைய ஸாதாரண மூட பக்திகளை விட்டு விலகத் துணியாமலிருப்பதின் உண்மையான காரணம் வைதிகரும் பாமரரும் நம்மை ஒரு வேளை பந்திபோஜனத்துக்கு அழைக் காமல் விலக்கி விடுவார்கள் என்பதுதான். இங்கிலீஷ்ப் படித்த மேற்குலத்து ஹிந்துக்கள் கணக்கில்லாத மூட பக்தி களைக் கை விலங்குகளாகவும், கால் விலங்குகளாகவும், கழுத்து விலங்குகளாகவும் பூட்டிக்கொண்டு தத்தளிப்பதின் தலைமைக் காரணம் மேற்படி பந்தி போஜனத்தைப் பற்றிய பயந் தான். அதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அந்த மெய்யான காரணத்தை மறைத்துவிட்டு ஸ்திரீகளின் மீது வீண்பழி சுமத்தும் இந்த வீரர்கள் மற்றும் எத்தனையோ விவகாரங் களில் தம்மினத்து மாதரை விலையடிமைகள் போலவும், விலங்குகள் போலவும் நடத்தும் விஷயம் நாம் அறியாத தன்று. எண்ணில்லாத பொருள் நஷ்டமும் கால நஷ்டமும் அந்தக் காரணத்தின் இகழ்ச்சியும் உலகத்து அறிஞரின் நகை யாடலும் ஸத்ய தெய்வத்தின் பகைமையும் சிறிதென்று கொண்டீர்! பந்திபோஜன ஸ்வதந்திரம் பெரிதென்று கொண்டீர்! தைர்யமாக நீங்கள் உண்மையென்று உணர்ந் தபடி நடவுங்கள். பந்திபோஜனம் சிறிது காலத்துக்குத் தான் உங்களுக்குக் கிடைக்காதிருக்கும். பிறகு உங்கள் கூட்டத் தொகை அதிகமாகும். ஸத்ய பலம் முதலிய பலப் பல காரணங்களால் மேற்படி பந்திபோஜனமும் உங்களுக்கு ஸித்தியாய்விடும். தைரியமாக வேலை செய்யுங்கள்.

20

வாசக ஞானம்

வியாபாரம், கைத்தொழில், ராஜாங்கச் சீர்திருத்தம், ஜன சமூகத் திருத்தம் முதலிய லௌகிக விவகாரங்கள் எல்லாவற்றிலும், மனிதர் ஏறக்குறைய எல்லாத் திட்டங்களையும் உணர்ந்து முடித்துவிட்டனர். ஒரு துறை அல்லது ஒரு இலாக்காவைப் பற்றிய ஸூக்ஷ்ம தந்திரங்களை மற்றொரு துறையிற் பயிற்சி கொண்டோர் அறியாதிருக்கலாம். ஆனால், அந்தந்த நெறியிற் தக்க பயிற்சி கொண்ட புத்திமான்களுக்கு அதனையதனைப் பற்றிய நுட்பங்கள் முழுமையும் ஏறக்குறைய நன்றாகத் தெரியும்.

பொதுவாகக் கூறுமிடத்தே, மனித ஜாதியார் அறிவு சம்பந்தப்பட்டமட்டில் மஹா ஸூக்ஷ்மமான பரம ஸத்யங்களையெல்லாம் கண்டுபிடித்து முடித்து விட்டனர். ஆனால் அறிவுக்குத் தெரிந்ததை மனம் மறவாதே பயிற்சி செய்ய வலிமையற்றதாய் நிற்கிறது. அறிவு சுத்தமான பின்னரும், சித்தசுத்தி ஏற்பட வழியில்லாமல் இருக்கிறது. எனவே, அறிவினால் எட்டிய உண்மைகளை மனிதர் ஒழுக்கத்திலே நடத்திக் காட்டுதல் பெருங்கஷ்டமாக முடிந்திருக்கிறது. ஆத்மஞானத்தின் சம்பந்தமாகக் கவனிக்குமிடத்தே, இந்த உண்மையைத் தாயுமானவர்,

> " வாசக ஞானத்தினால் வருமோ ஸுகம் பாழ்த்த
> பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே"

என்ற கண்ணியில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இதன் பொருள் " வெறுமே வாக்களவாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஞானத்தினால் ஆனந்தமெய்த முடியவில்லையே ? என் செய்வோம் ? பாழ்பட்ட மனம் ஓயாமல் பூசலிட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே ? இந்தப் பூசல் எப்போது தீரும் ? கடவுளே, நீ அதனைத் தெரிவிப்பாய்" என்பதாம். இதே உண்மையை உலகநீதி விஷயத்தில் ஏற்கும்படி, திருவள்ளுவர்,

> " சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய ; அரியவாம்
> சொல்லிய வண்ணம் செயல் "

என்ற குறளால் உணர்த்துகிறார்.

இதன் பொருள் "வாயினால் ஒரு தர்மத்தை எடுத்துச் சொல்லுதல் யாவர்க்கும் சுலபமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்தச் சொல்லின்படி நடத்தல் மிகவும் துர்லபம்" என்பது.

திருஷ்டாந்தமாக, 'ஆண்களும், பெண்களும் ஸமான மான ஆத்ம இயல்பும், ஆத்ம குணங்களும் உடையோரா தலால், பெண்களை எவ்வகையிலும் இழிந்தவராகக் கருதுதல் பிழை' என்ற கொள்கை ஐரோப்பாவிற் படிப்பாளிகளுக் குள்ளே மிகவும் ஸாதாரணமாகப் பரவியிருக்கிறது. ஆயினும், பெண்களுக்கு வாக்குச்சீட்டு ஸ்வதந்திரம் வேண்டும் என்று கேட்டால், அதைப் பெரும்பான்மையான ஐரோப்பிய ராஜ தந்திரிகளும், பண்டிதர்களும் எதிர்த்துப் பேசுவதுடன், அங்ஙனம் எதிர்ப்பதற்குப் பல போலி நியாயங் களையும் காட்டவும் துணிகிறார்கள்.

"விஷ்ணுபக்தியுடையோர் எந்தக் குலத்தோர் ஆயினும் எல்லா வகையிலும் ஸமானமாகப் போற்றுவதற்குரியர் என்பது ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யருடைய பரமசித்தாந்தம்" என் பதை நன்குணர்ந்த தற்காலத்து வைஷ்ணவர்கள் பிராமண சூத்ர பேதங்களை மற்ற வகுப்பினரைக் காட்டிலும் அதிக மாகப் பாராட்டுவது மாத்திரமன்றி, இன்னும் வடகலை தென்கலைச் சண்டைகளைக் கூட விடாமல் வீண் சச்சரவுகளில் ஈடுபட்டு உழல்கின்றார்கள்.

"எல்லாச் சரீரங்களிலும் நானே ஜீவனாக இருக்கிறேன்" என்று கண்ணன் கீதையால் உணர்த்திய உண்மையையும், "எல்லா உயிர்களினிடத்தும் தன்னையும் தன்னிடத்தே எல்லா உயிர்களையும் காண்பவனே காட்சியுடையவன்" என்று கண்ணபிரான் அதே கீதையிற் சொல்லிய கொள்கையையும் வேதோபநிஷத்துக்களின் முடிவான தீர்மானம் என்று தெரிந்த ஹிந்துக்கள், உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லா ஜனங் களைக் காட்டிலும், ஜாதிவேற்றுமை பாராட்டுவதில் அதிகக் கொடுமை செலுத்துகிறார்கள்.

> "இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன் கொலோ
> வன்சொல் வழங்குவது"

என்ற குறளின்படி, 'இனிய சொற்கள் சொல்வதினின்றும் நன்மைகள் விளைவது கண்டும் மானிடர் ஒருவருக்கொருவர் கொடுஞ்சொற்கள் வழங்குவது மடைமை' என்பது உலகத் தில் சாதாரண அனுபவமுடையவர்களுக்கெல்லாம்

தெரியும். அங்ஙனம் தெரிந்தும், கொடுஞ்சொற்களும் கோபச் செயல்களும் நீங்கியவர்களை உலகத்திற் தேடிப்பார்த்தாலும் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது.

"மரணம் பாவத்தின் கூலி" என்று கிருஸ்தவ வேதம் சொல்வது எல்லாக் கிருஸ்தவர்களுக்கும் தெரியும். அப்படி யிருந்தும், பாவத்தை அறவேயொழித்த கிருஸ்தவர்கள் எவரையும் காணவில்லை. 'நாமெல்லோரும் பாவிகள்' என்பதைப் பல்லவிபோலே சொல்லிக்கொண்டு காலங் கடத்துகிறார்கள்.

இதென்ன கொடுமை! இதென்ன கொடுமை! இதென்ன கொடுமை! ஸாதாரணமாக வியாபாரம், விவசாயம் முதலிய காரியங்களிலேகூட மனிதர் நிச்சயமாக லாபங் கிடைக்கும் என்று தெரிந்த வழிகளை அனுசரிக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்தப்பெரிய சக்திஹீனத்திற்கு மாற்றுக் கண்டு பிடிக்காமல் நாம் சும்மா இருப்பது நியாயமன்று.

கண்ணைத் திறந்துகொண்டு படுகுழியில் விழுவது போல, மனித ஜாதி நன்மையை நன்றாய் உணர்ந்தும் தீமையை உதற வலிமையின்றித் தத்தளிக்கிறது.

இதற்கென்ன நிவாரணம் செய்வோம்? தைர்யம் தான் மருந்து. தற்கால அஸௌகர்யங்களையும், கஷ்ட நஷ்டங்களையும் பொருட்படுத்தாமல் மனிதர் உண்மையென்று கண்டதை நடத்தித் தீர்த்துவிட வேண்டும். அங்ஙனம் தைரியத்துடன் உண்மை நெறி பற்றி நடப்போரை மற்றவர்கள் புகழ்ச்சியாலும், ஸம்மானங்களாலும் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். கலி போதும்; வீண் துன்பங்களும், அநாவசியக் கஷ்டங்களும் பட்டுப் பட்டு உலகம் அலுத்துப்போய் விட்டது.

வாருங்கள், மக்களே! வாருங்கள், அண்ணன் தம்பிமார்களே! ஒருவரிருவர் நேர்மைவழியில் செல்ல முயல்வதில் பல இடர்கள் ஏற்படுகின்றன. அதனால் நேர்மை வழியிற் செல்ல விரும்புவோர்களுக்கெல்லாம் அதைர்யம் ஏற்படுகிறது. வாருங்கள், உலகத்தீரே! கூட்டங் கூட்டமாக நேர்மை வழியிற் புகுவோம்.

ஆண் பெண் ஸமத்வமே தர்மமென்று தெரிகிறதா? அப்படியானால், வாருங்கள்; மாதர்களை லக்ஷக்கணக்காக விடுதலை செய்வோம். ஜாதி பேதங்கள் பிரயோஜனம் இல்லை என்று தெரிந்ததா? நிறவேற்றுமைகளும் தேச வேற்று

மைகளும் உபயோகம் இல்லாதனவென்று தெரிந்ததா? நல்லது, வாருங்கள் கோடிக்கணக்காக. ஸமத்வ நெறியிலே பாய்ந்து விடுவோம். பழைய கட்டுகளை லக்ஷக்கணக்கான மக்கள் கூடி நின்று தகர்ப்போம்.

'அன்பே இன்பம் தரும். பகைமை அழிக்கும்' என்று தெரிந்தோமோ? நல்லது, எழுங்கள் கோடிக்கணக்காக மானிடர் எங்கும், எப்போதும், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்தத் தொடங்குவோம். கலியை அழிப்போம். ஸத்யத்தை நாட்டுவோம்.

21

அமிர்தம் தேடுதல்

" காக்க நின்னருட் காட்சியல்லாலொரு போக்குமில்லை "

—தாயுமானவர்.

பல வருஷங்களின் முன்னே தெரு வழியாக ஒரு பிச்சைக்காரன் பாடிக்கொண்டு வந்தான்

"தூங்கையிலே வாங்குகிற மூச்சு—அது
சுழிமாறிப் போனாலும் போச்சு"

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டவுடனே எனக்கு நீண்ட யோசனை உண்டாய்விட்டது. என்னடா இது! இந்த உடல் இத்தனை சந்தேகமாக இருக்கும்போது இவ்வுலகத்தில் நாம் என்ன பெருஞ்செய்கை தொடங்கி நிறைவேற்ற முடியும்? ஈசன் நம்மிடத்தில் அறிவை விளங்கச் செய்கிறான். அறிவே நமது வடிவமாக அமைத்திருக்கிறான். அறிவு இன்பத்தை விரும்புகிறது. அளவில்லாத அழகும் இன்பமும் கொண்ட உலகமொன்று நம்மோடிருக்கிறது. எப்போதும் இவ்வுலகம் இன்பம். இந்த உலகம் கவலையற்றதாகும்; இதிலே அணுவிலும் அணுவொக்கும் சிறியபூமண்டலத்தின்மீதுதான் நம்மால் ஸஞ்சரிக்கமுடிகிறது. இதுபோலக் கணக்கில்லாத மண்டலங்கள் வானவெளியிலே சுழல்கின்றன. அவற்றின் இயல்பையும் நாம் அறிவினாலே காண்கிறோம். அவற்றிலே ஒரு பகுதியின் வடிவங்களைக் கண்ணாலே தூரத்திலிருந்தே பார்க்கிறோம். இவ்வளவில் எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே அழகு

மயமாக இருக்கிறது. நமது பூமண்டலத்திற்கு வான் முழுதும் ஒரு மேற்கட்டிபோலத் தோன்றுகிறது. இடையெல்லாம் ஓரே தெளிவான வெளி; ஸூர்யன் செய்கிற ஆயிர விதமான ஒளியினங்கள்; மலை, காடு, நதி, கடல்—அழகு.

தவிரவும், எதைத் தொட்டாலும் இன்பமும் துன்பமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால், நாம் அறிவினாலே பொருள்களின் துன்பத்தைத் தள்ளி இன்பத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். தண்ணீர், குளித்தால் இன்பம்; குடித்தால் இன்பம்; தீ, குளிர் காய்ந்தால் இன்பம், பார்த்தாலே இன்பம்; மண், இதன் விளைவுகளிலே பெரும்பான்மை இன்பம், இதன் தாங்குதல் இன்பம்; காற்று, இதைத் தீண்டினால் இன்பம், மூச்சிலே கொண்டால் இன்பம்; உயிர்களுடனே பழகினால் இன்பம்; மனிதரின் உறவிலே அன்பிருந்தால் இன்பக் கட்டி. பின்னும் இவ்வுலகத்தில், உண்ணுதல் இன்பம், உழைத்தல் இன்பம், உறங்கல் இன்பம், ஆடுதல் இன்பம், கற்றல், கேட்டல், பாடுதல், எண்ணுதல், அறிதல்—எல்லாம் இன்பம்தான்.

துன்பத்தை நீக்குதல் விரைவிலே ஈடேறவில்லை

ஆனால் இவ்வின்பங்களெல்லாம் துன்பங்களுடனே கலந்திருக்கின்றன. துன்பங்களை அறிவினால் வெட்டியெறிந்து விட்டு இன்பங்களை மாத்திரம் சுவைகொள்ளவேண்டுமென்று ஜீவன் விரும்புகிறது. துன்பங்களை வெட்டியெறியத் திறமைகொண்ட அறிவும், உறுதியும் வேண்டுமானால், அது எளிதில் முடிகிற காரியமாகத் தோன்றவில்லை. பெரிய பெரிய கஷ்டங்கள் பட்ட பிறகுதான், சிறிய உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. நம்மைச் சுற்றி இன்பக்கோட்டைகள் கட்டிக் கொள்ளவேண்டும் என்கிற ஆசை ஒவ்வொருவனுக்கும் இருக்கிறது. மஹத்தான அறிவு வேண்டும். அழியாத நெஞ்சுறுதி வேண்டும். கல்விகள் வேண்டும். கீர்த்திகள் வேண்டும். செல்வங்கள் வேண்டும். சூழ்ந்திருக்கும் ஊரார், தேசத்தார், உலகத்தார், எல்லாரும் இன்பத்துடன் வாழும்படி நாம் செய்யவேண்டும். நல்லாசைகள் பெரிது பெரிதாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த ஆசைகள் நிறைவேற வேண்டுமானால், பலமான அடிப்படைபோட்டு மெல்ல மெல்லக் கட்டிக்கொண்டு வரவேண்டும். நிலைகொண்ட இன்பங்களை விரைவிலே உண்டாக்குதல் சாத்தியமில்லை.

ஏழையாக இருப்பவன் பெரிய செல்வவானுக வேண்டு மானுல், பல வருஷங்கள் ஆகின்றன. கல்வியில்லாதவர் கற்றுத் தேறப் பல வருஷங்கள் ஆகின்றன. உலகத் தொழில்களிலே தேர்ச்சியடைய வேண்டுமானுல் அதற்குக் காலம் வேண்டும். ஆத்ம ஞானம் பெறுவதற்குக் காலம் வேண்டும். "பொறுத்தவன் பூமியாள்வான்." "பதறின காரியம் சிதறும்." இடையே குறுக்கிடும் மரணம். இங்ஙனம் இன்பங்களின் தேட்டத்தில் நம்மால் இயன்றவரையில் இடைவிடாமல் முயற்சி செய்துகொண்டு நாம் காலத்தின் பக்குவத் துக்காகக் காத்திருக்கும்படி நேரிடுகிறது. இதனிடையே, மேற்படிப் பிச்சைக்காரன் பாட்டு வாஸ்தவமாய் விட்டால் என்ன செய்வது ? தூங்கையிலே வாங்குகிற மூச்சு, அது சுழிமாறிப் போனாலும் போச்சு. என்ன ஹிம்சை இது ? நூறு வயதுண்டு என்பதேனும் நல்ல நிச்சயமாக இருந்தால் குற்றமில்லை. நூறு வருஷங்களில் எவ்வளவோ காரியம் முடித்து விடலாம். 'அடுத்த நிமிஷம் நிச்சயமில்லை' என்று தீர்ந்துவிட்டால் எதைக் கொண்டாடுவது ? இது கட்டி வராது. எப்படியேனும், தேகத்தை உறுதி செய்து கொள்ளவேண்டும். நமது காரியம் முடிந்த பிறகுதான் சாவோம்; அதுவரை நாம் சாகமாட்டோம். நமது இச்சைகள், நம்முடைய தர்மங்கள் நிறைவேறும்வரை நமக்கு மரணமில்லை.

22

உண்மை

ரத்தினக் களஞ்சியம்

பூமண்டலத்தில் வெவ்வேறு தேசங்களில் வெவ்வேறு காலங்களிலே பிறந்து, மனுஷ்ய ஜாதியாருக்கு ஞானதானம் செய்த சில பெரியோரின் வசனங்களை இங்குக் கோத்தெழுது கிறேன். தயவு செய்து சிரத்தையுடன் படிக்கும்படித் தமிழ்நாட்டு மஹா ஜனங்களை வேண்டுகிறேன்.

தெலுங்கு தேசத்து ஞானியாகிய வேமன்ன கவி சொல்லுகிறார் :—

"கல்லைக் குவித்துப் பெரியகோயில்கள் என் கட்டு கிறீர்கள் ? தெய்வம் உள்ளுக்குள்ளே யிருப்பதை யறியாமல், வீணுக என் தொல்லைப் படுகிறீர்கள் ?"

ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் :—“ஒவ்வொரு மனிதனுடைய அறிவிலும் பரமாத்மா மறைந்து நிற்கிறது. வெளியுலகத்தையும் உள்ளுலகத்தையும் வசப்படுத்தி உள்ளே மறைந்திருக்கும் தெய்வத்தை வெளிப்படுத்துவதே நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம். செய்கை, அன்பு, யோகம், ஞானம் இவற்றினால் அந்தப் பொருளை யடைந்து விடுதலைபெற்று நில்லுங்கள். தர்ம முழுதும் இஃதேயாம். மற்றப்படி மதங்கள், கொள்கைகள், கிரியைகள், சாஸ்திரங்கள், கோயில்கள், ஆசாரங்கள் எல்லாம் இரண்டாம் பக்ஷமாகக் கருதத் தக்க உபகரணங்களே யன்றி வேறில்லை.”

அமெரிக்கா தேசத்து மஹா வித்வானும் ஞானியுமாகிய எமெர்ஸன் சொல்லுகிறார் :—

“எவன் வந்தாலும் சரி, அவனிடமுள்ள தெய்வத்தை நான் பார்ப்பதற்குத் தடை யுண்டாகிறது. ஒவ்வொருவனும் தன்னுள்ளே யிருக்கும் திருக்கோயிலின் கதவுகளை மூடி வைத்துவிட்டு மற்றொருவனுடைய தெய்வத்தையும் மற்றொருவனுக்கு வேறொருவன் சொல்லிய தெய்வத்தையும் பற்றிப் பொய்க் கதைகளை என்னிடம் சொல்லவருகிறான்.”

த்ஸென்-தஸே-த்ஸுங் என்ற சீன தேசத்து ஞானி சொல்லுகிறார் :—

“பழைய காலத்திலிருந்து வந்ததென்று கருதி ஒரு மதம் உண்மையென்பதாக நிச்சயித்து விடலாகாது. உண்மை இதற்கு நேர் மாறானது. மனித ஜாதி நாளாக நாளாக வாழ்க்கையின் உண்மைவிதிகளை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறது. நமது பாட்டன்மாரும் பூட்டன்மாரும் நம்பிய விஷயங்களையே நாமும் நம்ப வேண்டுமென்ற விஷயமானது குழந்தையாக இருக்கும்போது தைத்த உடுப்புகளையே பெரியவனானபோதும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கு ஒப்பாகும்.”

மேற்கூறிய எமெர்ஸன் பண்டிதரின் சிஷ்யரும் நல்ல ஞானியுமான தோரோ சொல்லுகிறார் :—

“என்ன ஆச்சரியம்! உண்மையின் பிரகாசங்களில் நமது காலத்துக்குப் பயன்படாத பழையனவற்றை உலகம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறது. இப்போது புதிய ஞானிகள் கண்டு சொல்லும் உண்மைகளை வீணென மதிக்கிறது; சிற்சில சமயங்களில் பகைக்கவும் செய்கிறது. என்ன ஆச்சரியம்!

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் :—

"ஆச்சரிய சித்திகள் காட்டுவதாகச் சொல்லும் மனிதர் இருக்குமிடத்துக்குப்போக வேண்டாம். அவர்கள் உண்மை நெறியினின்றும் தவறிவிட்டார்கள்."

ருஷியா தேசத்து ஞானியாகிய டால்ஸ்டாய் (தோல்ஸ் தோய்) :—

"நமது மதக் கொள்கைகளில் பயனில்லாதது, ஜடமாவது, புறவடிவமாவது, தெளிவில்லாதது, நிச்சய மில்லாதது இவற்றை நாம் பயமில்லாமல் தள்ளிவிட வேண்டும். அதன் ஸாரத்தை மாத்திரம் கொள்ளவேண்டும். எத்தனைக்கெத்தனை இந்த ஸாரத்தை நாம் சுத்தப்படுத்து கிறோமோ, அத்தனைக்கத்தனை ஜகத்தின் உண்மை விதி நமக்குத் தென்படும்."

எது தெய்வம் ?

'ஹெர்மெஸ்' என்ற புராதன மிசிர (ஈஜிப்டு) தேசத்து ஞானி சொல்லுகிறார் :—

"உடலில்லாதது, தோற்றமில்லாதது, வடிவமற்றது, ஜடமில்லாதது, நமது புலன்களுக்கு எட்டாதது—இது தெய்வம்."

ராமகிருஷ்ண பரஹம்ஸர் :—"ஈசன் ஒளி; எல்லாப் பொருள்களிலும் திரைக்குள் மறைந்தது போல் மறைந்து நிற்கும் ஒளியே தெய்வம்."

பட்டினத்துப்பிள்ளை :—"எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்குமொன்றாய் முட்டித் ததும்பி முளைத் தோங்கும் ஜோதி."

தாயுமானவர் :—"சுத்த அறிவே சிவம்."

ரிக்வேதம்:—"உண்மைப் பொருள் ஒன்று. அதனைப் புலவோர் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள்."

நம்மாழ்வார் :—"திடவிசும்பு, எரி, வளி, நீர் நிலம் இவை மிசைப் படர் பொருள் முழுவதும் ஆய், அவை யவைதோறும் உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்துளன்."

ஹெர்மெஸ் :—"தெய்வம் எது ? ஜகத்தின் உயிர்."

முடிவுரை.

எனவே, எல்லா மதங்களும் உண்மைதான் ; ஒரு மதமும் முழு உண்மையன்று. ஆதலால் மதப்பிரிவுகளைக் கருதி மனிதர் பிரிந்துவிடக்கூடாது. எல்லா மதஸ்தரும் ஒரே தெய்வத்தைத்தான் வணங்குகிருர்கள். லௌகிக விஷயங்களைப்போலவே மத விஷயங்களிலும் ஒப்பு, உடன்பிறப்பு, விடுதலை மூன்றும் பாராட்டவேண்டும்.

23

தைரியம்

நமது முன்னோர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி நாமும்கூடப் புண்ணிய பாஷையாகக் கொண்டாடிவரும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை மிகவும் அற்புதமானது. அதைத் தெய்வ பாஷை என்று சொல்வது விளையாட்டன்று. மற்ற ஸாதாரண பாஷைகளையெல்லாம் மனித பாஷையென்று சொல்லுவோமானல் இவையனைத்திலும் சிறப்புடைய பாஷைக்குத் தனிப்பெயர் ஒன்று வேண்டுமல்லவா? அதன் பொருட்டே அதைத் தெய்வ பாஷையென்கிறோம்.

அந்தப் பாஷையில் தைரியம் என்பதோர் சொல்லுண்டு தீரனுடைய இயற்கை தைரியம். தீரன் என்ற வார்த்தையின் தாதுப்பொருளைக் கவனிப்போமானல் அறிவுடையவன் என்று அர்த்தமாகும். துணிவுடையவனுக்கும் அந்தப் பாஷையிலே அதுவே பெயராக வழங்கப்படுகிறது. எனவே 'தைரியம்' என்ற சொல் அறிவுடைமையென்றும் துணிவுடைமையென்றும் இருவித அர்த்தங்கள் உடையது. இங்ஙனம் இவ்விரண்டு கருத்துக்களுக்கும் ஒரே சொல்லை வழங்குவது அந்தப் பாஷையின் பெருமைக்குள்ள சின்னங்களிலே ஒன்றாகும்.

உலகத்தில் வேறு எந்தப் பாஷையிலும் மேற்கூறிய இரண்டு கருத்துக்களையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடக்கூடிய ஒரே பதம் கிடையாது. எந்த நாட்டினரைக் காட்டிலும் அதிகமாக யதார்த்தங்களைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்த மஹான் வழங்கிய பாஷையாதலால், அந்தப் பாஷையிலே இவ்விரண்டு பொருள்களுக்கும் ஒரே பதம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலிருந்து தெரியக்கூடியது யாதென்றால், துணிவுள்ளவனையே அறிவுள்ளவனென்பதாக நமது முன்னோர்கள் மதிக்கிறார்கள். எடுத்ததற்கெல்லாம் அஞ்சும் இயல்புடைய கோழையொருவன் தன்னைப் பல சாஸ்திரங்கள் கற்றவன் அறிவாளியென்றும் சொல்வானானால், அவனை நம்பாதே; அவன் முகத்தை நோக்கிக் காறி உமிழ்ந்துவிட்டு', அவனிடம் பின்வருமாறு சொல்:—, 'அப்பா, நீ ஏட்டைத் துளைக்கும் ராமபாண பூச்சியைப்போல், பல நூல்களைத் துளைத்துப் பார்த்து ஒருவேளை வாழ்நாளை வீணாக்கியிருக்கக்கூடும். ஆனால் அச்சம் இருக்கும்வரை நீ அறிவாளியாகமாட்டாய். அஞ்சாமைக்கும் அறிவுக்கும் நமது முன்னோர்கள் ஒரே சொல்லை உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதை நீ கேள்விப் பட்டதில்லை.

ஆம், அச்சமே மடைமை. அச்சமில்லாமையே அறிவு. விபத்துக்கள் வரும்போது நடுங்குபவன் மூடன். அவன் எத்தனை சாஸ்திரம் படித்திருந்தாலும் மூடன்தான். விபத்துக்கள் வரும்போது எவன் உள்ளம் நடுங்காமல் துணிவுடன் அவற்றையெல்லாம் போக்க முயற்சி செய்கிறானோ, அவனே ஞானி. 'ஹரி: ஓம்' என்று எழுதத் தெரியாத போதிலும் அவன் ஞானிதான்.

சிவாஜி மஹாராஜர் தனது சொந்தப் பிரயத்தனத்தினாலும் துணிவாலும், புத்தி கூர்மையாலும் அவுரங்கசீப்பின் கொடுங்கோன்மையை யழித்து, மகாராஷ்டிரம் ஏற்படுத்தித் தர்ம ஸ்தாபனம் செய்தார். அவர் எட்டுப் படிப்பில் தேர்ந்தவர் அல்லர். இந்தக் காலத்தில் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்துப் பரீக்ஷைகள் தேறி 15 ரூபாயைக்கொண்டு பிழைப்பதற்காக தமது தர்மத்தையும் ஆத்மாவையும் விலைப்படுத்தக்கூடிய மனிதர்கள் ஆயிரக்கணக்கான சுவடிகள் படித்துக் கண்களைக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிவாஜிக்கு மகாராஷ்டிர ராஜ்யம் லாபம். இவ்விருவரிலே யார் சிறந்தவர், இவ்விருவரிலே யார் அறிஞர் ?

பாரதவாசிகளாகிய நாம் இப்போது புனருத்தாரணம் பெறுவதற்குக் கல்விவேண்டும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நாம் 'துணிவு வேண்டும்' என்கிறோம். துணிவே தாய்; அதிலிருந்துதான் கல்வி முதலிய மற்றெல்லா நன்மைகளும் பிறக்கின்றன.

24

உயிரின் ஒலி

சில தினங்களுக்குமுன்பு கல்கத்தாவில் ஸ்ரீ ஜகதீச சந்திர வஸு, தமது "வஸு மந்திரம்" என்ற கூடத்தைப் பாரத மாதாவுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்கையில், "உயிரின் ஒலி" என்ற மகுடமிட்டு ஒருப் பிரசங்கம் செய்தார்.

அவருடைய கொள்கை எப்படியென்றால் :—நாம் ஜட பதார்த்தமாக நினைக்கும் உலோகாதிகளில் உயிர் நிறைந்திருக்கிறது. ஜந்துக்களைப்போலவே விருக்ஷாதிகளுக்கும் உணர்ச்சியிருக்கிறது. ஆகவே, மண், செடி, ஜந்து, மனுஷ்யன் அத்தனைக்குள்ளும் ஒரே விதமான ப்ராண சக்தியிருக்கிறது. 'இந்த உலகமே உயிர்க்கடல், என்பது அவரது சித்தாந்தம். அவர் பல நுட்பமான கருவிகள் செய்திருக்கிறார். ஹிந்து தேசத்துத் தொழிலாளிகளைக்கொண்டு அந்த ஸூக்ஷ்மக் கருவிகளை எல்லாம் செய்துகொண்டார். அந்தக் கருவிகளின் நேர்த்தியைப் பார்த்து ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகளும் யந்திரிகளும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். அந்தக் கருவிகளின் உதவியால் ஒரு பூண்டின் கையில் ஒரு ஊசி எழுதுகோல் கொடுக்கிறார். ஒரு புகைப்பட்ட கண்ணாடியின்மேல் அந்த ஊசி எழுதுகிறது ; அதாவது, கோடுகள் கீறுகிறது. அந்தக் கோடுகளினால், மேற்படி செடியின் உள்ள நிலையை அதன் நாடியின் அசைவு தெரிவிக்கிறது.

செடிக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தால் மூர்ச்சை போடுகிறது. மறுபடி, தெளிய மருந்து கொடுத்தால் தெளிகிறது. மதுபானம செய்வித்தால் உண்டாட்டுக் கேளிகள் நடத்துகிறது. செடியின் சந்தோஷம், சோர்வு, வளர்ச்சி, சாவு ஆகிய எல்லா நிலைமைகளையும் கண்ணாடியிலே கீறிக் காட்டுவதைப் பார்க்கும்போது 'செடியின் நாடியுணர்ச்சிகளுக்கும் இதர மனுஷ்ய மிருகாதி ஜந்துக்களின் நாடியுணர்ச்சிகளுக்கும் பேதமில்லை' என்பது ருஜுவாகிறது.

இவ்விதமான அற்புதப் பரீக்ஷைகளினால் உலகத்தின் உயிரொலியை நமக்குத் தெரியும்படிச் செய்த மஹானாகிய மேற்படி ஜகதீச சந்திரவஸு நம்முடைய ஹிந்து மதத்தில் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஹிந்துக்களின் மேன்மையைப்பற்றி அவர் வார்த்தை

சொல்லும்போது, அந்த வார்த்தைகளிலே மிகச் சிறந்த தொரு ஜீவநாதம் உண்டாகிறது. அந்த வார்த்தைகளைப் படிக்கும்போதே படிப்போரின் ஜீவசக்தி மிகுதிப்படுகிறது.

அவர் சொல்லுகிறார் :—" சாதாரணக் கருவிகளால் மஹத்தான காரியங்களை நிறைவேற்றிய மஹான்களின் ஸந்ததியிலே நாம் பிறந்திருக்கிறோம். ஒருவன் ஒரு பெருங் காரியத்தில் முழுதும் தன்னை ஈடுபடுத்தினால், அடைத்திருந்த கதவுகள் திறக்கும். அஸாத்யமாகத் தோன்றுவது அவனுக்கு ஸாத்யமாகும் : உண்மை தேடுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒருவன் சிற்றின்பங்களை விரும்பலாகாது. லாப நஷ்டங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஒன்று போலக் கருதி அவன் தனது ஜீவனை உண்மைக்கு நைவேத்யமாக விடவேண்டும். பாரத தேசம் இப்போது வென்று காப்பாற்றவேண்டிய வஸ்து யாது? சிறியதும் வரம்புற்றதமாகிய ஒரு பொருளினால் பாரத மாதா திருப்தியடைவாளா? இவளுடைய அற்புதமான பூர்வ சரித்திரத்தையும் பூர்வ சாஸ்திரங்களையும் செயல்களையும் யோசிக்கும்போது, தாழ்ந்த தரமுள்ளதும் சிலநாள் நிற்கிறதுமான லாபமொன்றை இவள் விரும்பமாட்டாளென்பது தெரியும்."

"இப்போது நம்முடைய கண்முன்னே இரண்டு விதமான தர்மங்கள் காணப்படுகின்றன.

"முதலாவது (ஐரோப்பியரைப்போல நாமும்) படிப்பின் பரவுதலாலும், நகரத்தானுக்குரிய கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்றுவதாலும், கைத்தொழில், வியாபார சம்பந்தமான பலவித முயற்சிகளாலும், பாரத நாட்டை வலிமையுடைய நாடாகச் செய்யவேண்டும். இவையெல்லாம் தேசக் கடமையின் முக்கியாம்சங்கள். இவற்றைப் புறக்கணித்தால் நமது ஜீவனுக்கே ஆபத்து நேரிடும். வாழ்க்கையிலே ஜயமும் அவனவன் தன் தன் அவாவைத் திருப்தி செய்து கொள்ளும் வழியும் வேண்டிப் பாடுபட்டால், அதிலிருந்தே மேற்கூறிய லௌகிக தர்மத்திற்குத் தூண்டுதல் உண்டாகும். இரண்டாவது ஆத்ம தர்மம். க்ஷணமாயிருக்கும் இன்பங்களை மாத்திரம் கருதாமல், மனுஷ்ய வாழ்க்கையின் அத்யுந்நதமான நோக்கத்தை நாடி உழைத்தவர்கள், நமது நாட்டில் எக்காலத்திலும் மாறாமல் இருந்து வருகிறார்கள்."

ஆத்ம தர்மமாவது யாதென்றால், ஸ்ரீ. வஸு சொல்லு கிறார் :—“ மனுஷ்ய ஜாதியின் பரம க்ஷேமத்திற்காக ஒரு வன் தன்னைத் துறந்து விடுதல் ” என்று. வந்தே மாதரம். இந்தத் தர்மத்தை எக்காலத்திலும் இடைவிடாமல் ஒரு சிலரேனும் ஆதரவு செய்து வந்தமையாலேதான்—அஸ் ஸிரியா தேசத்திலும் நீல நதிக்கரையிலும் தலைதூக்கி நின்ற பெரிய ஜாதிகள் அழிந்துபோயின—நாம் அழியாமல் என்றும் இளமை கொண்டிருக்கிறோம். கால வெள்ளத்தில் வரும் மாறுதல்களுக்கெல்லாம் மாறாமல், தான் அவற்றைத் தனதாக்கிக்கொண்டு வாழும் திறமை நமது நாட்டிற்கு இருக்கிறது.

வந்தே மாதரம்.

இதுவே உயிரின் ஒலி. ஹிந்துஸ்தானத்தை வணங்கு கிறேன், ஹிந்து தர்மத்தைப் போற்றுகிறேன். லோக நன் மைக்காக என்னை மறந்து என்னை இரை கொடுப்பேன்.

இதுதான் ஜீவசக்தியின் சாந்தி வசனம். தர்மம் ஐரோப்பியருக்குத் தெரியாது. அதை நாம் ஐரோப்பி யருக்குக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுடைய முயற்சி களை நாம் கற்றுக்கொண்டு, பிறகு தான் அவர்களுக்கு நாம் உபாத்யாயராகலாம்.

ஐரோப்பாவின் தொழில் நுட்பங்களை நாம் பயிற்சி செய் தல் எளிதென்பது ஸ்ரீமான் வஸுவின் சரிதையிலே நன்கு விளங்கும். நம்முடைய சாந்தி தர்மத்தை ஐரோப்பியர் தெரிந்து கொள்வதால், அவர்களுக்கு விளையக்கூடிய நன் மையோ மிக மிகப் பெரியது.

ஸ்ரீமான் ஜகதீச சந்திர வஸு சொல்லுகிறார் :—“ தன்னை அடக்கியாளும் சக்தியில்லாமையால் மனுஷ்ய நாகரீகமானது சேதப் படுகுழியின் கரையில் நடுங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது. ஸர்வ நாசத்திலே கொண்டு சேர்ப்பதாகிய இந்த வெறி கொண்ட வேகத்திலிருந்து மனிதனைக் காப்பாற்ற மற்றொரு தர்மம் வேண்டும். அதாவது, நம்முடைய ஹிந்து தர்மம். ஏனென்றால், “ ஆத்ம த்யாகம் தனக்குத் தனக்கென்ற அவாவினால் உண்டாகாது. எல்லாச் சிறுமைகளையும் அழித்து, பிறர் நஷ்டமெல்லாம் தனக்கு லாபமென்று கருதும் அஞ் ஞானத்தை வேரறுப்பதால் விளையும் ” என்கிறார்.

முன்ஞெரு முறை சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஜகதீச சந்தர் சொல்லிய வாக்கிய மொன்றையும் இங்கு மொழி பெயர்த்துக் காட்டுதல் பொருந்தும்; லண்டன் நகரத்தில் "ராயல் ஸொஸைடி" என்ற பெரிய சாஸ்திர சங்கத்தார் மூன்பு செய்த ப்ரசங்க மொன்றிலே அவர் சொன்ஞர் :— "ஸ்வலி கீதங்களின் பேசாத ஸாக்ஷயத்தை நான் பார்த்தேன். எல்லாப் பொருளேயும் தன்னுள்ளே கொண்ட ஏக வஸ்துவின் கலே ஒன்றை அங்குக் கண்டேன். ஒளியின் சிறு திரைகளுக்கிடையே தத்தளிக்கிற துரும்பும், பூமியின் மேலே பொதிந்து கிடக்கும் உயிர்களும், நமது தலே மேலே சுடர் வீசும் ஞாயிறும்—எல்லாம் ஒன்று. இதைக்கண்ட பொழுதே, மூவாயிரா வருஷங்களுக்கு முன்பு என் முன்னேர் கங்கைக் கரையில் முழங்கின வாக்கியத்திற்குச் சற்றே பொருள் விளங்கலாயிற்று. 'இந்த ஜகத்தின் பேத ரூபங்களில் ஒன்று காண்பார் எவரோ அவரே உண்மை காண்பார்.' பிறர் அல்லர், பிறர் அல்லர்; இதுதான் ஜீவ ஒலி. வாயு பகவானுடைய ஸ்ரீமுக வாக்யம். எல்லாவற்றிலும் ஒருயிரே அசைகிறது. அதை அறிந்தால் பயமில்லே; பயம் தீர்ந்தால் சாவில்லே. அமிர்தம் ஸதா."

25

புனர்ஜன்மம் (1)

புனர் ஜன்மம் உண்டு.

மதுரையிலே ஒரு சாஸ்திரியார் நேற்று மாலே இறந்து போனதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். அவர் திரும்பவும் பிறப்பாரா? தெரு வழியாக ஒருவன் நடந்து போகும்போது காலிலே ஒரு சிற்றெறும்பு மிதிபட்டு இறந்து போவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அது திரும்பவும் பிறக்குமா? இதையெல்லாம் பற்றி சாஸ்திரங்கள் மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பேசியிருக்கின்றன. அவற்றிலே படித்துக்கொள்ளலாம். ஆனுல், நான் இப்போது சொல்ல வந்த கதை இதுவன்று. நான் சொல்ல வந்த விஷயம் ஹிந்துஸ்தானத்தின் புனர் ஜன்மம்.

'ஹிந்து ஸ்தானம்' என்பது ஹிந்துக்களின் ஸ்தானம். இது நமது தேசத்திற்கும், தேசத்திலுள்ள ஜனக் கூட்டத்திற்கும் பெயர். இந்த ஜனக் கூட்டத்திற்குப் 'பாரத ஜாதி' என்றும் பெயர் சொல்வதுண்டு.

பாரத ஜாதி

பாரதம் பரதன் நிலைநாட்டியது. இந்தப் பரதன் துஷ்யந்த ராஜாவின் மகன். இமயமலை முதல் கன்யாகுமரி முனை வரையிலுள்ள நமது நாட்டை இவன் ஒன்று சேர்த்து அதன்மிசை முதலாவது சக்ராதிபத்யம் ஏற்படுத்திய படியால், இந்த நாட்டிற்குப் 'பாரத தேசம்' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. கங்கையிலே வந்து சேரும் வாய்க்கால்களெல்லாம் கங்கையாகவே மாறிவிடும். பாரத தேசத்தில் வந்து குடியேறித் தலைமுறை தலைமுறையாக இங்கு வாழ்பவர்களெல்லாம் நமது ஜனக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகின்றனர்.

கிருஸ்துவர்களாயினும், பார்ஸிகளாயினும், மகம்மதியராயினும், எங்கிருந்து வந்து எந்த இஷ்ட தெய்வத்தைக் கொண்டாடிய போதிலும், பாரத பூமியிலே பிறந்து வளர்ந்து இதையே சரணாகக் கொண்ட மனிதர்களை யெல்லாம் பாரத ஜாதியிலே சேர்த்துக் கணக்கிட வேண்டும். இது ஒரே ஜாதி ; பிரிக்க முடியாதது ; அழிவில்லாதது ; இதற்கு ஆதாரமும் மூலபலமுமாவது யாதெனில், ஆர்ய ஸம்பத்து. அதாவது ஆரியரின் அறிவும் அந்த அறிவின் பலன்களும்.

ஆர்ய ஸம்பத்து

ஸம்பத்து என்பது ஸமஸ்கிருதசொல். இதன் பொருள் செல்வம், ஆனால் இங்குச் செல்வம் என்பது திரவியத்தையும், பூஸ்திதியையும், ஆடு மாடுகளையும் மாத்திரமே குறிப்பிடுவதன்று, (1) அறிவுச்செல்வம், (2) ஒழுக்கச்செல்வம், (3) பொருட்செல்வம் ஆகிய மூன்றையும் குறிப்பிடும். 'ஆரிய ஸம்பத்து' என்பது இந்துக்களுடைய அறிவு அனர்ச்சி.

நமது வேதம், நமது சாஸ்திரம், நமது ஜனக்கட்டு, நமது பாஷைகள், நமது கவிதை, நமது சிற்பம், நமது ஸங்கீதம், நமது நாட்டியம், நமது தொழில் முறைகள்,

நமது கோபுரங்கள், நமது மண்டபங்கள், நமது குடிசைகள்—இவையனைத்துக்கும் பொதுப் பெயர் ' ஆர்ய ஸம்பத்து '. காளிதாஸன் செய்த சாகுந்தல நாடகம், ஹிந்து பாஷையிலே துளஸீதாஸர் செய்திருக்கும் ராமாயணம், கம்ப ராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், ஆண்டாள் திருமொழி—இவையனைத்துக்கும் பொதுப் பெயராவது ஆர்ய ஸம்பத்து. தஞ்சாவூர்க் கோயில், திருமலை நாய்க்கர் மஹால், தியாகையர் கீர்த்தனங்கள், எல்லோராவிலுள்ள குகைக் கோயில், ஆக்ராவிலுள்ள தாஜ்மஹால், சரப சாஸ்திரியின் புல்லாங்குழல்—இவையனைத்துக்கும் பொதுப் பெயர் ஆர்ய ஸம்பத்து. எனவே, ஆர்ய ஸம்பத்தாவது ஹிந்துஸ்தானத்தின் நாகரீகம். இந்த ஸம்பத்தைப் பாதுகாக்கும் வரையில் இந்த ஜாதிக்கு உயிருண்டு. இந்த ஸம்பத்திலே துருப்பிடிக்க இடம் கொடுத்தால், இந்த ஜாதியைச் செல் அரித்துவிடும்.

இந்த ஆர்ய ஸம்பத்தை உலகம் உள்ளவரை ஸம்ரக்ஷணம் செய்து, மேன்மேலும் ஒளியும் சிறப்பும் உண்டாகும்படிச் செய்யுங் கடமை தேவர்களால் பாரத ஜாதிக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட கடமையாகும்.

இடையில் நமக்கு நேர்ந்த கேடு

இந்த ஆர்ய ஸம்பத்தை நாம் பலப் பல நூற்றாண்டுகளாக ஆதரித்துக்கொண்டு வந்தோம். சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக இதில் துருப்பிடிக்க இடங்கொடுத்து விட்டோம். தேவர்கள் நமக்குக் கொடுத்த கடமையைக் கர்வத்தாலும், சோம்பலாலும், சிறுமையாலும் உல்லங்கனம் செய்யத் தொடங்கினோம். தேவர்கள் ' இந்தப் பாரத ஜாதியைக் கொஞ்சம் செல் அரிக்கக் கடவது ' என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணினார்கள்.

மலைப் பாம்புக் கதை கேட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அதன் வாலிலே தீப்பற்றி எரியுமாம். மலைப் பாம்பு சுகமாக குறட்டுவிட்டுத் தூங்குமாம். செல்லரித்துக்கொண்டு போனது நமது ஸ்மரணையிலே தட்டவில்லை. அத்தனை கர்வம், அத்தனை கொழுப்பு, அத்தனை சோம்பர்.

நமது கவிதையிலே ஆனந்தம் குறையத் தொடங்கிற்று, ருசி குறைந்தது. கரடுமுரடான கல்லும் கள்ளி முள்ளும் போன்ற பாதை நமது கவிகளுக்கு நல்ல பாதையாகத்

தோன்றலாயிற்று. கவிராயர் 'கண்' என்பதைச் 'சக்கு' என்று சொல்லத் தொடங்கினர். ரஸம் குறைந்தது; சக்கை அதிகப்பட்டது. உண்மை குறைந்தது; பின்னல் திறமைகள் அதிகப்பட்டன.

சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென்றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்

என்று கம்பன் பாடியிருக்கின்றான்.

'சவி' என்பது ஒளி; இது வட சொல்; கம்பன் காலத்தில் அதிக வழக்கத்திலிருந்தது போலும். "ஒளி பொருந்தும்படித் தெளிவு கொண்டதாகித் தண்ணென்ற குளிர்ந்த, நடையுடையதாகி, மேலோர் கவிதையைப் போலக் கிடந்தது கோதாவரி நதி" என்று கம்பன் வர்ணனை செய்கிறான். எனவே, கவிதைகளில் ஒளி, தெளிவு, குளிர்ந்த நடை மூன்றும் இருக்கவேண்டுமென்பது கம்பனுடைய மதமாகும். இதுவே நியாயமான கொள்கை. மேலும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப் பாஷையைத் தழுவினவை. காலம் மாற மாற, பாஷை மாறிக்கொண்டு போகிறது; பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவர் அந்த அந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய பதங்களையே வழங்கவேண்டும். அருமையான உள்ளக் காட்சிகளை எளிமை கொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெகு ஸாதாரண விஷயங்களை அஸாதாரண அலெளகிக அந்தகார நடையில் எழுதுவதுதான் உயர்ந்த கல்வித் திறமை என்று தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார்கள்.

இடைக்காலத்து ஸங்கீதம்

பாரத தேசத்து ஸங்கீதம் பூமியிலுள்ள எல்லாத் தேசத்து ஸங்கீதத்தைக் காட்டிலும் மேலானது. கவிதையைப் போலவே ஸங்கீதத்திலும் நவரஸங்களின் தொழில் இருக்க வேண்டும். நவரஸங்களைப்பற்றி இந்தப் பத்திரிகையிலே* தனியாக ஒரு வியாஸம் பின் எழுதப்படும். இன்ன இன்ன

* சுதேசமித்திரன் பத்திரிக்கை.

ராகங்களிலே இன்ன இன்ன சமயங்களில் இன்ன இன்ன ரஸங்கள் தோன்றப் பாடவேண்டு மென்ற விதிகள் எல்லாம் பூர்வ காலத்து நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. கீர்த்தனத்திலுள்ள சொற்களின் அர்த்தமும் ராகத்தின் ஒலியும் ரஸத்திலே ஒன்றுபட்டிருக்க வேண்டும். தியாகையர் காலம் வரை நமது தேசத்து ஸங்கீதம் ஒளியுடனிருந்தது. பிறகு இதிலும் இருள் சேரத் தொடங்கிவிட்டது. பாட்டிலே ரஸச் சேர்க்கை கிடையாது. அப்படியே சேர்த்தாலும் சோக ரஸம் (கருணை ரஸம்) தான் சேர்ப்பார்கள். மற்றவை மடிந்து போயின. பாட்டுக் கிசைந்தபடி தாளம் என்பது மாறிப் போய், தாளத்துக் கிசைந்தபடி பாட்டாகிவிட்டது. 'இன்பத்தைக் காட்டிலும் கணக்கே பிரதானம்' என்று முடிவு செய்து கொண்டார்கள். இன்பமும் கணக்கும் சேர்ந் திருக்கவேண்டும். இன்பமில்லாமல் கணக்கு மாத்திரமிருந் தால், அது பாட்டாகாது.

மறு பிறப்பு

இடைக் காலத்தே நமக்குச் சேர்ந்த கேட்டிற்கு ஸங்கீதத்தையும் கவிதையையும் திருஷ்டாந்தங் காட்டினேம். ஆனால், இந்தக் கேடு அவை இரண்டையும் மாத்திரமே தொட்டு நிற்கவில்லை. நமது சித்திரத் தொழில் நமது சிற்பம், நமது ஜனக்கட்சி, ஜன நீதி, நமது சாஸ்திரம், தலை, கால்—எல்லாவற்றிலும் இந்தக் கேடு பாய்ந்துவிட்டது. நோய் முற்றிப்போயிருந்தது. பராசக்தி நல்ல வேளையில் நமக்குள் உயர்ந்த வைத்தியர் பலரை அனுப்பினாள். அவளுக்கு நம்மீது கிருபை வந்து விட்டது. எனவே, பிழைத்தோம். ஆனாலும், இம்முறை பிழைத்தது புனர் ஜன்மம். இந்தப் புனர் ஜன்மத்தின் குறிகளை எல்லாவற்றி லும் காண்கிறோம். பாரத ஜாதி புதிதாய் விட்டது. தற் காலத்திலே பூமண்டலத்து மஹா கவிகளில் நமது ரவீந்த்ர நாதர் ஒருவர் என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறது. இது வரை ஐரோப்பியப் பண்டிதர்கள் இயற்கை நூல் (ப்ரகிருதி சாஸ்திரம்) தம்து விசேஷ உடமை என்று கருதி வந்தார்கள். இப்போது நமது ஜகதீச சந்திர வஸு அந்த வழியில் நிகரற்ற திறமை பெற்றவர் என்பதை மேல் நாட்டு வித்வான்களில் ஒப்புக்கொள்ளாதார் யாருமில்லை. தமிழ் நாட்டிலே புதிய கவிதையும் சாஸ்திர ஒளியும் விரைவிலே தோன்றும்; நாள் உலகம் பார்த்து வியப்படையும்.

செத்துப் பிழைத்தோம். ஆனால் உறுதியாக நல்ல வயிரம் போலே பிழைத்து விட்டோம். புதிய ஜன்மம் நமக்கு மிகவும் அழகான ஜன்மமாகும்படித் தேவர்கள் அருள் புரிந்திருக்கிறார்கள். அதன் பொருட்டு அவர்களை இடைவிடாமல் வாழ்த்துகின்றோம்.

ஜன வகுப்பு

இனிமேல் யாரேனும் ஒரு மஹான் வந்து மனுஷ்யனைச் சாகாமல் நூறாண்டேனும் பயமில்லாது வாழக்கூடிய மருந்தும் உபாயமும் உலகத்துக்குக் காண்பிக்கலாம். மனுஷ்யன் பாபத்தை விட்டால் அமரத் தன்மையை அடையலாம். 'பாபத்திற்கு மரணம் சம்பளம்' என்று கிருஸ்துவ வேதம் சொல்லுகிறது. பாபத்தை நீக்கி மனிதர் மரணத்தை வெல்லக் கூடிய காலம் வரலாம்.

ஆனால், இப்போதுள்ள நிலைமையில் மனிதன் இந்த உலகத்தில் வாழ்வது சதமில்லை. 'இன்றைக்கிருப்பாரை நாளைக்கிருப்பார் என்று எண்ணவோ திடமில்லையே' யென்று தாயுமானவர் சொன்னார்.

எங்கிருந்தோ வந்து இவ்வுலகத்தில் சில நாள் வாழ்கிறோம். செத்த பிறகு நம்முடைய கதி என்ன ஆகுமோ? கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். மூன்றே முக்கால் நாழிகை உயிர் வாழ்வது; சந்தோஷத்துடன் இருந்துவிட்டுப் போகக் கூடாதா? அடடா. இந்தப் பூமியில் மனித உயிருக்கு எத்தனை கஷ்டம், எத்தனை பயம், எத்தனை இடையூறு; எத்தனை கொலை, எத்தனை துரோகம், எத்தனை பொய், எத்தனை கொடுமை, எத்தனை அநியாயம். ஐயோ பாவம்!

அடா, மனிதர்களே; எத்தனையோ சாஸ்திரங்களுக்கும், ஆக்கினைகளுக்கும், கட்டுப்பாடுகளுக்கும், நம் மனிதர் உட்பட்டிருக்கவில்லையா? ஒரு புதுக் கட்டுப்பாடு செய்து கொள்வோமே. அந்தக் கட்டுப்பாடு யாதெனில்—"ஒருவர்க் கொருவர் மனதாலும் தீங்கு நினைப்பதில்லை. ஒருவர்க் கொருவர் பயப்படல் இல்லை.' மானிடரே, இந்த விரதம் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இது பிழைக்கும் வழி. தெருவில் நடக்கும்போதே முன்பின் தெரியாத மனிதர்கூட ஒருவர்க் கொருவர் கோபம் அல்லது அவமதிப்பு அல்லது பயத்தோடு

பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். மனிதனுக்கு மனிதன் இயற்கையில் விரோதம் என்ற நிலையில் உங்களுடைய மூடத் தனமான மனுஷ்ய நாகரீகம் வந்து சேர்ந்து இருக்கிறது. இதை மாற்றி, அன்பை மூலாதாரமாக்கவேண்டும்.

முதலாவது, சிலருக்குச் சோறு மிதமிஞ்சியிருக்கப் பலர் தின்னச் சோறில்லாமல் மடியும் கொடுமையைத் தீர்த்துவிட வேண்டும். இது இலக்கம் ஒன்று. பூமியின் மீதுள்ள நன்செய், புன்செய், தோப்பு, துரவு, சுரங்கம், நதி, அருவி, குப்பை, செத்தை, தரை—கடவுளுடைய சொத்தில் நாம் வேலி கட்டக்கூடிய பாகத்தையெல்லாம்—சிலர் தங்களுக்குச் சொந்தமென்று வேலி கட்டிக் கொண்டனர். பலருக்கு ஆகாசமே உடைமை. வாயு ஆகாரம். இதற்கு மருந்து என்னவென்றால் ' எல்லோரும் சமானம், அண்ணன் தம்பி போல ' என்ற புத்தி உண்டாய் ஏழைகள் வயிறு பசிக்காமல் செல்வர்கள் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அது முடியாவிட்டால், ஐரோப்பாவில் ' சோஷலிஸ்ட் ' கட்சியார் சொல்வது போல நிலத்தை ஸகலருக்கும் பொது வென்று ராஜ்யவிதி ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும்.

மனிதர் அத்தனை பேருக்கும் போதுமான ஆகாரம் பூமிதேவி கொடுக்கும். பூமிதேவியின் பயனை நேரே கையாளத் தெரியாமல் பொறுமையாலும், அறியாமையாலும், தாறுமாறாக விழல்படுத்திச் சோறு தேடும் இடத்தில் சோறு தேடாமல், ஒருவர்க் கொருவர் கொல்லவழி தேடி, பலர் வயிறு வாடச் சிலர் வயிறு ஜீர்ண சக்தியில்லாமல் போக, மனிதர் பரிதாப கரமாகக் காக்கையிலும் கடைப்பட்ட வாழ்வு வாழ்ந்து வீணே நசித்துப் போகிறோம். ' ஏழைகள் வருந்தினால் நமக் கென்ன ? ' என்று நினைப்பவர் பரம மூடர். பலர் சௌகரி யப்படும்வரை சிலர் சௌகரியம் அடைதல் இந்த உலகத்தில் சாத்தியமில்லை. பொருளாளி நல்ல உடுப்புக்கள் அணிந்து கொண்டு தெருவில் உலாவப் போவதையும், அவனுடைய கன்னத்தில் சதை உப்பியிருப்பதையும், அவனுடைய ஏவ லாட்களின் தொகையும் சிறுமையும், மேற்படிப் பொருளாளி பிறரை அவமரியாதை செய்வதையும் கண்டு மயங்கிப் போய் அவன் பரமானந்த நிலையிலிருப்பதாக ஏழை நினைக்கிறான். அது தவறு. அவன் மனதில் ஒளிந்து கிடந்து அவன் உயிருக்கு நரகவேதனை செய்யும் துயரங்களை ஏழை அறியமாட்டான். ஒரு வகுப்பின் மனம் மற்றொரு வகுப்புக்குத் தெரியாமலும்

ஒருவனுடைய உள்ளம் மற்றொருவனுக்குத் தெரிய இடமில்லாமலும், மனுஷ்ய நாகரீகம் அவ்வளவு மூடத்தனமான நிலைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

வறுமையின் பயன்

ஏழையின் அழுக்குத் துணியையும், அழுக்குடம்பையும், சிரைக்காத முகத்தையும் பார்த்துப் பொருளாளியின் குழந்தைகள் மேற்படி ஏழை தமது மனுஷ்யப் பதவிக்குத் தாழ்ந்த பன்றி, நாய், மாடு வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் என்று நினைக்கிறார்கள். ஐரோப்பாவில் ஏழைக்கும் பொருளாளிக்கும் விரோதம் முற்றிப்போய், உள்நாட்டுச் சண்டைகள் நேரிட்டும், அப்படி நேரிடாதபடித் தடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஜனங்களை ஒன்று சேர்க்கும் பொருட்டாக வெளிநாடுகளின் மீது சில ராஜாக்கள் போர் தொடங்க, கண்டங்களில் போர் பரவியும், பூமண்டலம் தூள் தூளாகிறது. கிழக்குத் தேசங்களிலும், யுத்தமில்லாமல் சமாதானத்துடன் இருக்கும் இடங்களிலும்—திருஷ்டாந்தமாக நமது தமிழ் நாட்டுப் பறையர் கூட—கண் விழித்துத் தாங்கள் மனிதர் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு மற்ற ஜாதியாருக்குத் தாங்கள் சமானமென்று சபை கூட்டித் தீர்மானம் செய்கிறார்கள். மந்திரி மாண்டேகுவிடம் முறையிட்டார்கள். கிழக்குத் தேசங்களில் சமாதான எல்லைகளிலே கூட ஏழைகள் கண் திறந்து பொருளாளிகளை எதிர்க்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, சோற்றுக்காக மனிதர் ஒருவர்க்கொருவர் செய்து கொள்ளும் அநியாயம் நாய்களும் பன்றிகளும் தமது ஜாதிக்குள்ளே செய்யும் வழக்கமில்லை என்பது உலகப் பிரசித்தமான விஷயம். ஆங்கில பாஷையில் (**Lord Byron**) என்ற மகா கவி ஒரு சமயத்தில் மனிதரை 'நாய்களே' என்று கூறினார். பிறகு, உண்மையில் மனிதரைக் காட்டிலும் நாய் ஜாதி மேம்பட்டதாகையால், மனிதரை நாய்களே என்று சொல்லியதிலிருந்து நாய் ஜாதிக்கு அவமரியாதை செய்வதாக ஏற்படுமாகையால், அதை மாற்றி 'ஏ மனிதரே' என்று கூப்பிட்டார்.

தீர்ப்பு

அன்பு தான் இதற்கெல்லாம் தீர்ப்பு. எல்லா மனிதருக்கும், ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும், குழந்தைக்கும், வெள்ளைக்கும், மஞ்சளுக்கும், செம்புக்கும், கருநிறத்து நீக்ரோவருக்கும்—

சகலருக்கும் உள்ளே பரமாத்மா பரம புருஷனாகிய நாராயணனே அந்தர்யாமியாக நின்று வெளித் தொழில்களை நிகழ்த்துகிறான். ஆதலால் மானிடரே, சகோதர உணர்ச்சியே தீர்ப்பு. சகோதர உணர்ச்சியைப்பற்றிக் கவிதைகள் பாடுவதும் நீதி நூல்கள் புகழ்வதும் வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் கர்ஜனை செய்வதும் இவ்வுலகத்தில் சாதாரணமாக இருக்கிறது. நடையில், எந்தக் கண்டத்திலும் எந்த மூலையிலும் அந்த முயற்சி காணப்படவில்லை. அது நடைக்கு வர வேண்டும். கண்ணில்லாதவன் வான சாஸ்திரம் படிக்கமுடியாது. இன்பமோ அன்புலகத்தைச் சேர்ந்த பதார்த்தம். ஆதலால் அன்பில்லாவிடின் இன்பமில்லை. இன்பத்தைத் தேடித்தேடி எங்கும் எப்பொழுதும் எதனிலும் காணாமல் வருந்துகிற மானிடரே, கேளுங்கள்.

அன்புண்டானால் இன்பமுண்டு என்பதைப் புத்த பகவான் கண்டுபிடித்துச் சொன்னார். அந்த யுக்தியின் மகிமையை நேரே மனிதர் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவர் காட்டிய பயனை அடையாமலே யிருந்து வருகிறார்கள். அன்பு கொள்கையில் இருந்தால் போதாது; செய்கையில் இருக்கவேண்டும். உன்னிடம் ஒரு கோடி ரூபாய் இருந்தால் தேச நன்மைக்காகக் கொடுத்துவிட்டு நீ ஏழையாகிவிடத் துணிவாயானால், நீ உன் தேசத்தின் மீது அன்புடையவனாகக் கருதப்படுவாய். உன்னுடைய குழந்தையின் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டாகப் புலியின் வாயில் நீ போய் முதலாவது கையிடத் துணிவாயானால், நீ குழந்தையிடம் அன்புடையவனாகக் கருதப்படுவாய். பறையனுக்கும் போஜனம் செய்வித்துப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டால், நீ மனுஷியனிடம் அன்புடையவனாக விளங்குவாய்.

26

புனர்ஜன்மம் (2)

பாப புண்ணியங்களுக்கு இணங்க மானிடரின் கர்மத்தினுடைய பலனாக அடுத்த ஜன்மத்தில் உயர்ந்த பிறப்பேனும் தாழ்ந்த பிறப்பேனும் கிடைக்கும் என்பது நமது தேசத்துப் பொது நம்பிக்கை. பாவம் செய்யும் ஒருவனை ‘நீ அடுத்த

ஜன்மம் மிருகமாகப் பிறப்பாய்' என்ருல் அவனுடைய மனம் பதைக்கிறது. ஆனல், இந்த ஜன்மத்திலேயே மனிதர்கள் தாம் மிருகங்களைப் போலிருப்பதைக் கவனிப்பது கிடையாது. ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலேயும் ஒருவன் நினைக்கும் நினைப்புகளும் செய்யும் செய்கைகளும் அவன் பலவிதப் பிறவிகளை அடைவதற்குக் காரணமாகின்றன. இந்த உலகத்திலேயே, இப்பொழுதே, ஒரே சரீரத்திலுள்ள ஒருவன் ஆயிரம் பிறவிகள் பிறந்து மடிகிருன். 'ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஒவ்வொருவனும் பிறந்து பிறந்து மடிகின்ருன் ; ஒவ்வொரு க்ஷணமும் ஒவ்வொருவனும் பிறந்து பிறந்து மாய்கிருன்' என்று கூறத் தகும். மிருகங்களைப் போன்ற மனிதர்களை நாம் பார்த்ததில்லையா? நம்மை நாம் கவனிக்குமிடத்து, எத்தனை விதமான மிருகங்களாயிருந்திருக்கிறேம் என்பது தெரியும். வஞ்சனையாலும், சூத்திரத்தாலும், சமயத்திற்கேற்பப் பலவித கபடங்கள் செய்து ஜீவிப்பவன் நரிதானே? ஊக்கமில்லாமல் ஏதேனுமொன்றை நினைத்துக்கொண்டு மனஞ்சோர்ந்து தலை கவிழ்ந்து உட்கார்ந்திருப்பவன் தேவாங்கு. மறைந்திருந்து பிறருக்குத் தீங்கு செய்பவன் பாம்பு. தர்மத்திலும், புகழிலும் விருப்பமில்லாமல், அற்ப சுகத்திலே மூழ்கிக் கிடப்பவன் பன்றி. சுயாதீனத்திலே இச்சையில்லாமல் பிறர்களுக்குப் பிரியமாக நடந்துகொண்டு, அவர்கள் கொடுத்ததை வாங்கி வயிறு வளர்ப்பவன் நாய். கண்ட விஷயங்களிலெல்லாம் திடீர், திடீர் என்று கோபமடைகிறவன் வேட்டை நாய். காங்கிரஸ் சபையிலேயும் சேர்ந்துகொண்டு, ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுக்கும் ஹிதமாக நடக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுடைய 'மேத்தா' கட்சியைச் சேர்ந்தவன் வௌவால். அறிவுத் துணிவால் பெரும் பொருள்களைத் தேர்ந்துகொள்ளாமல், முன்ஞேர் சாஸ்திரங்களைத் திரும்பத் திரும்ப வாயினல் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவன் கிளிப்பிள்ளை. பிறர் தன்னை எவ்வளவு அவமதிப்பாக நடத்திய போதிலும், அவன் அக்கிரமத்தை நிறுத்த முயலாமல் தனது மந்த குணத்தால் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பவன் கழுதை. வீண் மினுக்கு மினுக்கி டம்பம் பாராட்டுகிறவன் வான்கோழி. கல்வியறிவில்லாதவனை மிருகக் கூட்டத்திலேயும் சேர்க்கலாகாது, அவன் தூண். தான் சிரமப்படாமல் பிறர் சொத்தை அபகரித்து உண்ணுபவன் கழுகு. ஓர் நவீன உண்மை வரும்போது, அதை ஆவலுடன் அங்கீகரித்துக்கொள்ளாமல் வெறுப்படைகிறவன் (வெளிச்சத்தைக் கண்டு அஞ்சும்) ஆந்தை.

ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சத்தியமே பேசித் தர்மத்தை ஆசரித்துப் பரமார்த்தத்தை அறிய முயலுகிறவனே மனித னென்றும், தேவனென்றும் சொல்வதற்குரியவனுவான். மிருக ஜன்மங்களை நாம் ஒவ்வொருவரும் க்ஷணந்தோறும் நீக்க முயலவேண்டும்.

27

லோக குரு

சென்ற ஜூன் மாதம் பன்னிரண்டாம் தேதி ஜப்பான் ராஜ தானியாகிய டோக்கியோ நகரத்தில் ஸாம்ராஜ்ய ஸர்வகலா சங்கத்தாரின் முன்பு ரவீந்திர நாதர் செய்த பிரசங்கம் பூமண்டலத்தின் சரித்திரத்திலே ஒரு புதிய நெறியைக் காட்டு வது. விவேகாநந்தர் செய்துவிட்டுப் போன தொழிலை வளர்ப்போரில் ரவீந்திரர் ஒருவர்.

விவேகாநந்தர் ஆத்மாவின் பயிற்சியை மாத்திரம் காட்டி ஞர். ரவீந்திரர், 'உலக வாழ்க்கையும், உண்மையான கவிதையும், ஆத்ம ஞானமும் ஒரே தர்மத்தில் நிற்பன' என்பதை வெளி நாடுகளுக்குச் சொல்லும் பொருட்டாகப் பாரத மாதாவினுல் அனுப்பப்பட்டிருக்கிருர்.

'பாரத தேசமே லோக குரு' என்ற செய்தி ஏற்கெனவே பல ஜப்பானியப் பண்டிதருக்குத் தெரியும். எனினும், நம்ம வர் ஒருவர் நேரே போய் அந்த ஸ்தானத்தை நிலைநிறுத்து வதற்கு இதுவரை அவகாசப்படாமலிருந்தது. வங்காளத்து மஹா கவியாகிய ரவீந்திரநாத தாகூர் போய் அந்தக் குறை யைத் தீர்த்து வைத்தார். இந்தத் தொழிலுக்கு அவர் மிக வும் தகுதியுடையவர். அவருடைய கவிதையின் கீர்த்தி பூமண்டல முழுதும் ஏற்கனவே பரவியிருக்கிறது. உலகத்து மஹா கவிகளின் தொகையில் அவரைச் சேர்த்தாய்விட்டது.

'கீதாஞ்சலி' முதலாவதாக, அவர் இங்கிலீஷ்ப் பாஷை யில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கும் நூல்கள் மிகவும் சிறியன; பார காவியங்களல்ல, பெரிய நாடகங்களல்ல; தனிப் பாடல்கள் சில காண்பித்தார். உலகம் வியப்படைந் தது. நல்வயிர மணிகள் பத்துப் பன்னிரண்டு விற்ருல்,

லக்ஷக்கணக்கான பணம் சேர்ந்துவிடாதோ ? தெய்வீகக் கவிதையிலே பத்துப் பக்கம் காட்டினால் உலகத்துப் புலவரெல்லாம் வசப்படமாட்டாரோ ?

கோபோ நகரத்தில் உயேனோ என்றதோர் பூஞ்சோலை இருக்கிறது. அதனிடையே அழகான பௌத்தக் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. அந்தச் சோலையிலே குளிர்ந்த மரங்களின் நிழலில் பல ஜப்பானிய வித்வான்கள் கூடி அவருக்கு நல்வரவுப் பத்திரிகை படித்தார்கள். ஜப்பானிய ஸாம்ராஜ்யத்தில் முதல் மந்திரியாகிய ஒகூமாப் பிரபு என்பவரும், வியாபார மந்திரியாகிய ஸ்ரீமான் கோனோவும், கல்வி மந்திரியாகிய பண்டித தகாத்தாவும் வேறு பல பெரிய கார்யஸ்தர்களும் அந்த சபைக்கு வந்திருந்தார்கள். நல்வரவுப் பத்திரிகை வாசித்து முடிந்தவுடனே, ரவீந்திரநாதர் பின் வருமாறு வங்காளி பாஷையில் பேசலானார் :—“ எனக்கு ஜப்பானிய பாஷை தெரியாது. இங்கிலீஷ் தெரியும் ; ஆனால் அது உங்களுடைய பாஷையன்று. உங்களிடம் அந்தப் பாஷை பேச எனக்கு ஸம்மதமில்லை. மேலும், எனக்கே அது இரவல் பாஷை ; ஆனபடியால் ஸரளமாக வராது. ஆதலால், வங்காளியிலே உங்களிடம் பேசுகிறேன் ” என்றார். பண்டித கிமுரா என்ற ஜப்பானிய வித்வானொருவர் வங்கத்து மொழி தெரிந்தவராதலால் ரவீந்திர நாதரின் வார்த்தைகளைச் சபையாருக்கு ஜப்பானிய பாஷையில் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னார்.

பின்பு, ரவீந்திர நாதர் பேசுகிறார் :—“ கோபோ நகரத்தில் வந்து இறங்கியவுடனே எனக்கு ஜப்பான் விஷயத்தில் அதிருப்தியுண்டாய் விட்டது. எதைப் பார்த்தாலும் மேற்குத் தேசங்களின் மாதிரியாகவேயிருக்கிறது. ஜப்பானியர் தமது ஸ்வயமான தர்ம ஸம்பத்தை இழந்துவிடலாகாது ” என்றார். இந்தக் கருத்தின் விவரத்தைப் பின்னே நாம் படிக்கப் போகிற டோக்கியோ ஸர்வகலா ஸங்க உபந்யாஸத்திலே விஸ்தாரமாகக் காணலாம். அப்போது மஹா மேதாவியாகிய முதல் மந்திரி ஒகூமா எழுந்திருந்து ரவீந்திரருக்கு நன்றி கூறினார். ஸ்ரீமான் ஒகூமா கூறியது :—“ எனக்கு இங்கிலீஷ் நேரே தெரியாது. இவர் வங்காளி பாஷை பேசியதை நான் இங்கிலீஷ் என்று நினைத்தேன். நல்ல தருணத்திலே இவர் நமது தேசத்துக்கு வந்தார். நியாயமான எச்சரிக்கை கொடுத்தார். நமது தேசத்தின் சித்த நிலை இப்போது இரண்டு பட்ட பாதைகளின் முன்பு வந்திருக்கிறது. நமதறிவு எந்த வழியிலே திரும்புதல் தகும் என்பதை இப்போது நிச்சயிக்க

வேண்டும். இத் தருணத்தில் நமக்கு நல்வழி காட்டும் பொருட்டாக இந்த மஹான் தோன்றினார்" என்றார்.

டோக்கியோ உபந்யாஸத்தைப் பற்றி ஒரு தனிப்பகுதி எழுத வேண்டும்.

அதன் ஸாராம்சம் :—'உறங்கின ஆசியாவை ஜப்பான் எழுப்பிவிட்டது. அதன் பொருட்டு நாமெல்லோரும் ஜப்பானுக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டும். உறங்கும் பூமண்டலத்தைப் பாரத நாடு தலைமையாக ஆசியா எழுப்பிவிடப் போகிறது.' இந்தக் கருத்தை ஜப்பானியப் பண்டிதர் அந் நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் அங்கீகாரம் செய்துகொண்டு மிகவும் அழகாக நன்றி வார்த்தைகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

டோக்கியோ ஸாம்ராஜ்ய கலாசங்கத்தில் பாரதகவி ரவீந்திரர் செய்த ஆச்சரியமான பிரசங்கத்திலே அவர் சொன்னதாவது :—"முதலாவது, உங்களுக்கு நன்றி சொல்லுகிறேன். ஆசியா கண்டத்தில் பிறந்த எல்லா ஜனங்களும் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடன்பட்டிருக்கிறோம். எல்லாப் பந்தங்களைக் காட்டிலும் இழிவான பந்தம் உள்ளச் சோர்வு. இதனால் கட்டுண்டவர் தன் நம்பிக்கையில்லாதவர். கேட்டீர்களா, சிலர் சொல்லுவதை :—ஆசியாக் கண்டம் பழமையிருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது ; அதன் முகம் பின்னே முதுகுப் புறமாக திருப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று. இப்படி வார்த்தை சொல்வோரின் பேச்சை நாமும் நம்பினோம். சிலர் இதையே ஒரு தற்புகழ்ச்சியாக்கி "அப்படித்தான் ; நாங்கள் பழமைமையிலேதானிருப்போம். அதுதான் எங்களுக்குப் பெருமை என்றார்கள்."

"விஷயங்கள் இந்த ஸ்திதியில் இருக்கும்பொழுது நாமெல்லாம் ஒரு மோஹ நித்திரையில் வீழ்ந்திருந்த காலத்திலே, ஜப்பான் தனது கனவு நிலைமை நீங்கி எழுந்தது; நடக்கத் தொடங்கிற்று ; பூதாகாரமான அடியெடுத்து விவத்தது ; நிகழ் காலத்தை அதன் முடியிலேபோய்ப்பற்றிக் கொண்டது. எல்லோரும் தட்டி யெழுப்புண்டோம். பூமி என் மேலே, சில எல்லைக்குள்ளிருக்கும் சில தேசத்தாருக்கு மாத்திரம் முன்னேற்றம் வசப்படாது" என்ற மாயை போய் விட்டது. ஆசியா கண்டத்தில் பெரிய ராஜ்யங்கள் ஸ்தாபனம் செய்திருக்கிறோம். பெரிய சாஸ்திரம், கலை, காரியம்—மல்லாம் இங்கே தழைத்தன. உலகத்திலுள்ள பெரிய யிதங்களெல்லாம் இங்கேபிறந்தன. 'இந்த மனிதனுடைய

சுபாவமே மதிச்சோர்வும் வளர்ச்சிக் குறையும் உண்டாகும் என்று சந்தேகப்படவேண்டாம். பல நூற்றுண்டு நாம் நாகரீக விளக்கைத் தூக்கி நிறுத்தினேம். அப்போது மேற்குலகம் இருளில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நமக்குப் புத்தியுண்டு. நம்முடைய புத்தி ஒரு நத்தைப் பூச்சியில்லை. நம்முடைய கண் மாலைக் கண்ணில்லை.

"ஆசியா ஜப்பானுக்குக் கொடுத்தது அந்தப் பயிற்சி, அந்தப் பயிற்சி."

ஜப்பான் இக்காலத்திலே புதியவளும் பழையவளுமாக விளங்குகிறாள். குல உரிமையால் கீழ்த் திசையில் நமது பழைய பயிற்சி அவளுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. 'மெய்யான செல்வமும் மெய்யான வலிமையும் வேண்டுமானால், ஆத்மாவுக்குள்ளே நோக்கத்தைச் செலுத்தவேண்டும்' என்று கற்பித்த பயிற்சி, ஆபத்து வரும்போது பிரார்த்தனை தவருதபடிக் காப்பாற்றும் பயிற்சி; மரணத்தை இகழச் சொல்லிய பயிற்சி, உடன் வாழும் மனிதனுக்கு நாம் எண்ணற்ற கடமைகள் செலுத்தவேண்டும் என்று தெளி வித்த பயிற்சி, "கண்ட வஸ்துக்களிலே, அகண்ட வஸ்துவைப் பார்" என்று காட்டிய பயிற்சி. "இவ்வுலகம் ஒரு மூட யந்திர மன்று. இதற்குள்ளே தெய்வமிருக்கிறது; இது யதேச்சையாக நிற்பதன்று; கண்ணுக்கெட்டாத தொலையில் வானத்திலிருக்கவில்லை; இங்கே இருக்கிறது அந்தத் தெய்வம். ' இந்த ஞானத்தை உயர்த்திய பயிற்சி. அநாதியாகிய கிழக்குத் திசையில் புதிய ஜப்பான் தாமரைப் பூவைப் போல் எளிது தோன்றி விட்டாள். பழைய மூடாசாரங்களை ஜப்பான் உதறித் தள்ளி விட்டாள்; சோம்பர் மனதிலே தோன்றிய வீண் பொய்களை மறந்து விட்டாள்; நவீன யுகத்தின் ஸம்மானங்களை நிர்ப்பயமாகக் கேட்டாள்; நவீன நாகரிகப் பொறுப்புக்களைத் தீவிரமாகவும் தகுதியாகவும் தரித்து வருகிறாள்.

"ஜப்பான் ஆசியாவுக்குத் தைரியம் கொடுத்தது. ' உள்ளே உயிர் இருக்கிறது. நமக்குள் வலிமையிருக்கிறது. மேல் தோல் தான் காய்ந்து போயிருக்கிறது. அதைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டு, அதற்கு அப்பால், ஓடுகிற காலநதியிலே முழுகி ஸ்நானத்தைப் பண்ணியெழ வேண்டும்.' தற்காலத்துக்குப் பயந்து, முற்காலத்திலே போய்த் தலையை நுழைத்துக் கொள்ளுவோன் உயிரிருந்த போதிலும் செத்தவனுக்கு

ஸமானமே." இது ஜப்பான் சொல்லிக்கொடுத்த விஷயம். பழைய விதையிலே உயிர் ஸத்து நீங்கவில்லை. புதிய காலமாகிய வயலிலே நடவேண்டும். இது ஜப்பான் சொல்லிக் கொடுத்த விஷயம்.

"ஜப்பான் பிறரைப் போல் வெளியபிநயம் காட்டி இந்தப் பெரிய ஸ்தானத்தை அடையவில்லை. பிறரைப் பார்த்து நாமும் அவர்களைப்போல் ஆகவேண்டுமென்று பாவனைகள் காட்டினால், வலிமையுண்டாகாது. பிறரிடம் சாஸ்திர ஞானம் வாங்கிக் கொள்ளுதல் வெளியபிநயம் அன்று. பிறர் கல்வியை நாம் வாங்கலாம்; கோணல்களை வாங்கக்கூடாது. தேசத்தாருக்கென்று பிரிவுபட்ட தனித்தனித் குணங்கள் பலவுண்டு. எல்லாத் தேசத்தாருக்கும் பொதுவான மானுஷீக குணங்கள் பலவுண்டு. பிறரிடம் ஒன்றை வாங்கிக் கொள்ளும்போது, ஸாவதானமாக வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்."

ரவீந்திர கவியின் உபந்யாஸத்தை ஜப்பான் தேசத்தார் மிகவும் பக்தியுடன் கொண்டாடுகிறார்கள். பத்திரிகைகள் உயர்ந்த புகழ்ச்சி பேசுகின்றன. நல்ல காரியம் செய்தார். இப்படியே இங்கிலாந்து முதலிய எல்லாத் தேசங்களிலும் போய், பாரத தேசத்தின் அறிவு மஹிமையை மற்றொரு முறை விளக்கி வரும்படிப் புறப்பட்டிருக்கிறார் போலும்.

'டோக்கியோ ம்ானிச்சி' என்ற ஜப்பானியப் பத்திரிகை சொல்லுகிறது :—"அறிவில் ஜப்பான் பாரத தேசத்திற்குக் கடன்பட்டிருக்கிறது. ஜப்பான் நாகரீகம் பெறுதிருந்த காலத்தில், பாரத தேசம் அதில் உயர்ந்திருந்தது. பாரத ஞானம் பூ மண்டலம் முழுதையும் தீண்டியிருக்கின்றது. 'ப்லாத்தோவுக்கு உபதேசம் பாரத தேசத்திலிருந்து கிடைத்தது.' ஸ்வேதன் போர்க் ஷாபன் ஹோவர் என்ற பிற்காலத்து ஞானிகளும் பாரத தேசத்தின் அறிவுக்கு வசப்பட்டார். பாரத நாகரிகம் நமக்குச் சீனா, கொரியா வழியாக வந்தது.' நாம் இந்தியாவின் கடனைத் திரும்பக் கொடுக்கவேண்டும். ரவீந்திர நாதரை நாம் மிகவும் கௌரவப்படுத்தவேண்டும்."

"யோர்த்ரை" என்ற ஜப்பானியப் பத்திரிகை சொல்லுகிறது :—"உலக வாழ்க்கையும் கவிதையும் சுதி சேர்ந்து நிற்க வேண்டும்" என்பது ரவீந்திரர் கொள்கை. ஜப்பான் பாரத நாட்டுக்கு மிகவும் அறிவுக்கடன்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு ரவீந்திரருடைய பேச்சு வரும்போது, ஜப்பானியப் பத்திரிகைகள் தமது நாடு பாரத பூமிக்கு அறிவுக் கடன் பட்டிருப்பதை நினைத்துக் கொள்ளுகின்றன. ரவீந்திரருடைய கீர்த்தி உலகத்தில் அதிகமாகப் பரவி ஏறக்குறைய நான்கு வருஷங்களாகவில்லை. இந்த நான்கு வருஷங்களுக்குள், ஜப்பான் தேசத்தில் ஸம்ஸ்கிருத இலக்கண புஸ்தகங்கள் எப்போதைக்காட்டிலும் அதிகமாக விலையாகின்றனவாம். 'பாரத தேசமே லோககுரு' என்பதை உலகத்தார் அங்கீகாரம் செய்வார்கள். நாம் போய் நினைப்பூட்டவேண்டும்.

பாரத பூமி உலகத்தாருக்கு எவ்விதமான ஞானத்தைக் கொடுத்துப் புகழைக் கொள்ளுமென்பதை விளக்குவதற்கு முன்பாக, சாஸ்திர (ஸயின்ஸ்) வார்த்தை ஓரிரண்டு சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். 'செடியின் நாடி மண்டலம் மனிதனுடைய நாடி மண்டலத்தைப் போலவே உணர்ச்சித் தொழில் செய்கிறது' என்பதை உலகத்தில் சாஸ்திர நிரூபணத்தால் ஸ்தாபனம் செய்தவர் நமது ஜகதீச சந்திர வஸு. உலோகங்களிலும் இவர் பல புதிய சோதனைகள் செய்திருக்கிறார். ஒளி நூலில் மஹா வித்வான். தந்தியில்லாத தூரபாஷைக் கருவியை 'மார்க்கோனிப் பண்டிதர் உலகத்துக்கு வழக்கப்படுத்து முன்பே, ஜகதீச சந்திரர் அந்தவிஷயத்தைப் பற்றித் துல்யமான ஆராய்ச்சிகள் செய்து முடித்திருந்தார். செடிகளுடைய ப்ராணனில் நாடியுணர்ச்சி யெங்ஙனமெல்லாம் தொழில் செய்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடித்ததே, இவர் மனித சாஸ்திரத்துக்கு இதுவரை செய்திருக்கும் உபகாரங்களில், பெரிது. இப்போது சில வருஷங்களாக ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள பண்டிதக் கூட்டத்தார் ஜகதீச வஸுவினிடம் மிகுந்த மதிப்புப் பாராட்டி வருகின்றனர்; நல்ல புகழ்ச்சி கூறுகின்றனர். நவீன சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் நுட்பமான கருவிகள் வேண்டும். ஜகதீச வஸுவின் ஆராய்ச்சிக் கருவிகள் கல்கத்தாவில் நமது தேசத் தொழிலாளிகளாலே செய்யப்படுபவன. ஐரோப்பிய ராஜதானிகளிலே இத்தனை நேர்த்தியாக அந்தக் கருவிகளைச் செய்யத்தக்க தொழிலாளிகள் இல்லை. ஆகையால் அங்குள்ள பண்டிதர்கள் புதிய வழியில் செடியாராய்ச்சிக்கு வேண்டிய கருவிகளை யெல்லாம் கல்கத்தாவிலிருந்து வரவழைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

சாஸ்திரம் பெரிது. சாஸ்திரம் வலியது. அஷ்ட மஹா சித்திகளும் சாஸ்திரத்தினால் ஒரு வேளை மனிதனுக்கு வசப் படலாம். பூர்வ காலத்தில் பலவகைக் கணித சாஸ்திரங்

களும் இயற்கை நூல்களும் பாரத நாட்டிலே பிறந்த பின்பு தான் உலகத்தில் பரவியிருப்பதாகச் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலே தெரிகிறது. இப்போது "ஸயின்ஸ்" பயிற்சியில் இவ்வளவு தீவிரமாக மேன்மை பெற்று வருகிறோம்; காலக்கிரமத்தில் தலைமை பெறுவோம்.

இனிமேல், கதையைச் சுருக்கிவிடவேண்டும்; வருங் காலத்தில் உலகத்துக்கு பாரத தேசம் என்ன பாடம் கற்பிக்கும்? எதனால் இந்நாடு 'லோககுரு' ஆகும்? உலகத்திற்கு நாம் கற்றுக்கொடுக்கப் போவது கர்மயோகம். கடமையைச் செய்து, தவறாதபடி செய்து, இன்பத்தோடிருக்க வழி எப்படி? யோகமே வழி. "யோகமாவது செய்கைத் திறமை" என்று பகவான் கீதையிலே சொல்லுகிறார். பூமண்டலத்துக்கு யோகம் நாட்டுவோம்.

சென்னைக் கிருஸ்துவக் கலாசாலையில் டாக்டர் மில்லர் என்றொரு பாதிரியிருந்தார். அவர் நல்ல புத்திசாலி என்று பெயரெடுத்தவர். அவர் ஹிந்து மதத்தைப் பற்றிப் பேசும் போது, கடவுளின் அந்தர்யாமித் தன்மையை மற்றெல்லா மதங்களைக் காட்டிலும் ஹிந்து மதத்திலேதான் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார். சாதாரணப் பாதிரி. கொஞ்சம் புத்திசாலியாகையால் இதைத் தெரிந்து கொண்டார். கடவுள் சர்வாந்தர்யாமி என்பது எல்லா மதங் களிலுமுண்டு. ஆனால் இங்கேதான் அதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறோம். பிற மதங்களில் தெளிவில்லை.

'அந்தர்யாமி'—'உள்ளே செல்வோன்.' 'உள்ளே நிற்போன்.' 'உள்ளே செல்வோன்' என்பது தாதுப் பொருள். 'உள்ளே நிற்போன்' என்பது வழக்கப்பொருள்.

"தெய்வம் எதற்குள்ளேயும் நிற்கிறது" என்று சாதாரணமாக எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். இதன் அர்த்தத்தை அவர்கள் நன்றாக மதியினாலே பற்றிக் கொள்ளவில்லை. "தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான்."

ஆம், அதன் பொருள் முழுதையுங் கண்டாயா? சாத்தன் எழுதுகிறான், கொற்றவன் எழுதச் சொல்லுகிறான், எழுதுவோன், எழுதுவிப்போன்—இரண்டும் தெய்வம். பன்றி

பன்றியாக இருந்து சாவது தெய்வம் 'எதனிலும் உள்ளே நிரம்பிக்கிடக்கிறது' என்றால் செய்கையெல்லாம் அதனுடையது என்று அர்த்தம்.

இயற்கையின் குணங்களால் செய்கையெல்லாம் நடப்பன. அகங்காரம் கொண்ட மூடன் 'நான் செய்கிறேன்' என்று நினைத்துக் கொள்ளுகிறான்" என்று பகவத் கீதையிலே பகவான் சொல்லுகிறான். செய்கைகள் எல்லாம் பரமா வின் செய்கைகள். 'அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.' 'என் செயலாவதுயாதொன்றுமில்லை.'

நமக்குப்பொறுப்பில்லை, தொல்லையில்லை, செய்கையில்லை ; கடமை மாத்திரம் உண்டு.

'கடமையில் உனக்கு அதிகாரம்; பயனிலே இல்லை' என்பது கீதை. 'செய்கையில்லாது நீங்கிவிடுவது' என்றால், சோம்பேறியாய்விடுதல் என்று அர்த்தமில்லை. பகவத் கீதை மூன்றும் அத்தியாயத்தை ஒவ்வொரு ஆர்யனும் தினம் மூன்று வேளை வாசிக்கவேண்டும்.

முதலாவது விஷயம் :—' ஒருவிதமான செய்கையுமில்லாமல் சும்மாயிருப்பது இவ்வுலகத்தில் எப்பொழுதும் சாத்தியப் படாது. நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், உன்னை எப்போதும் பிரகிருதி செய்கையிலே புகுத்தி ஆட்டிக்கொண் டிருக்கிறாள். உன்னிஷ்டப்படியெல்லாம் நடக்கவில்லை. நீ இஷ்டப்படுவதே மழை பெய்வதைப்போல் இயற்கையிலேயே விளையும் செய்கை. சித்தமே ஜடம்.'

இரண்டாவது விஷ்யம் :—' நான் பிரிவில்லை என்று கண்டு, தெய்வமே உள்ளதாகையால் அதற்குச் சேவகமாக உலகத் தொழில்களைப் பிழையில்லாமல் செய்து கொண்டு வரவேண்டும். கடமையைத் தவிருவோன் விடுதலை பெற்றவன் அன்று. விடுதலையின் தலைமேலே ஒரு கடமை நிற்கிறது. தெய்வத்துக்கே கடமையுண்டு. பகவான் கர்ம யோகி. ஸந்யாஸம் அவசியமில்லை. பெண்டு பிள்ளைகள் பொய்யில்லை. மற்ற மனிதர்கள் மண் கட்டிகள் அல்லர். அவர்களுக்கு நாம் செலுத்தவேண்டிய கடமைகள் உண்டு'

'கடமை செய்யாதவன் வயிறு பிழைப்பதே நடக்காது' என்று கிருஷ்ணன் அழுத்திச் சொல்லுகிறார்.

'இவ்வுலகத்துச் செய்கைகளுக்கு நாம் பொறுப்பில்லை' என்று எல்லாச் செயல்களையும் ஈசனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டோர் சோம்பேறிகளாய்ப் பிறருக்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லாமல் வெறுமே பிறர் போடும் தண்டச்சோறு தின்று கொண்டிருக்கும் துறவு நிலையிலே போய்ச் சேரும்படி நேரிடும்' என்று சில புத்திமான்கள் பயப்படுகிறார்கள். 'அப்படிப் பயப்பட இடம் இல்லை' என்பதை வற்புறுத்திக் காட்டும் பொருட்டாகவே, நான் இந்த வார்த்தையை இத்தனை விஸ்தாரப் படுத்துகிறேன்.

'தெய்வமே துணை' என்று இருப்போர் ஓயாமல் தொழில் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். தெய்வ பக்தி உண்மையானால், பரோபகாரம் அங்கேயிருக்கும். பரோபகாரம் இல்லாத இடத்தில், தெய்வ பக்தி வேஷத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சியர், ருஷியர், பெல்ஜியர், செர்வியர், யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ்காரர், இத்தாலியர், ஜப்பானியர், மாண்டிநீக்ரோவர், அல்பானியர், போர்ச்சுகேசியர், ருமானியர், க்யூபா நாட்டார், பனமர், கிரேக்கர், சீய நாட்டார் ஆகிய பதினாறு தேசத்தாரும் ஜர்மனிக்கும் அதனுடன் சேர்ந்த ஆஸ்திரியா, துருக்கி, பல்கேரியா தேசத்தாருக்கும் விரோதமாகப் போர் புரிந்து வருகிறார்கள். மேன்மேலும் நம்முடைய நேசக் கட்சியாருக்குத் தான் துணை சேருகிறதே ஒழிய, ஜெர்மனிக்குப் புதிய துணை கிடையாது. மேற்கூறிய பதினாறு தேசங்களைத் தவிர, சீனா, ப்ரஜீல், பொலீவியா, க்வாடிமாலா, ஹொண்டூராஸ், நிகராகுவா, லிப்ரியா, ஹெய்தி, ஸாண்டோமிங்கோ முதலிய நாட்டார் மேற்படி ஜர்மனியருடன் தூது சம்பந்தங்களை நீக்கித் தமது விரோதத்தை உணர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

இத்தனைக்கும் பயப்படாமல் அந்த மானங்கெட்ட ஜர்மனிக்காரப் பயல்கள் நேசக்கட்சியாருடைய நியாயங்களைக் காட்டிலும் தங்களுடைய இரும்பு வலிமையே பெரிய வலிமை என்று எண்ணி வீண் இறுமாப்புக் கொண்டு சண்டை நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

'இன்றைக்கானாலும், நாளைக்கானாலும், நாளையன்றைக்கானாலும், ஒரு மாசம் சென்றாலும் ஒரு வருஷம் சென்றாலும், என்றைக்கானாலும், ஜர்மனியை நம்மால் தோற்கடிக்க முடியுமாதலால், ருஷ்யாவில் கோன்ஸ்கியை நீக்கி அதிகாரம்

பெற்றிருக்கும் மாக்ஸிமிலியன் கட்சியார் ஜர்மனியுடன் தனிச் சமாதானமும் பேசத் தொடங்கியிருப்பது பெரிய காரியமில்லை. நாம் கடைசி ஆள், கடைசி ரூபாய் மிஞ்சும்வரை போரை நிறுத்த மாட்டோம்' என்ற ஒரே உறுதியுடன் மிஸ்டர் லாயிட் ஜார்ஜ் முதலிய நேசக் கட்சி மந்திரிகள் பேசுகிறார்கள்.

இதனிடையே, 'நேசக் கட்சியார் இந்தப் போரை நடத்தி வரும் நோக்கந்தான் யாதோ?' என்று கேட்டால், 'ஒரு ஜாதியாரை மற்றொரு ஜாதியார் தம் இஷ்டப்படி அந்தந்தத் தேசத்தாரால் ஆளப்படவேண்டுமென்ற கொள்கையை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டாகவும் சண்டை போடுகிறோம்' என்று நேசக்கட்சி மந்திரிகளும் ப்ரசிடென்ட்மார்களும், பத்திராதிபர்களும், சென்ற மூன்று வருஷங்களாகத் தினம் மூன்று முறை ஓதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பாரத புத்திரராகிய ஹிந்து முஹமதியர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டு, "சபாஷ்! நேசக் கட்சியாருக்கும் நமக்கும் ஒரே நோக்கம். நம்முடைய தேசத்தில் ஆங்கிலேயர் தம் இஷ்டப்படி அரசு செலுத்தும் முறைமையை மாற்ற வேண்டும் என்றே நாமும் முயற்சி செய்து வருகிறோம். ஏற்கனவே, இங்கிலாந்தும் நம்முடைய கொள்கையைத் தழுவி விட்டதாகச் சொல்லுகிறபடியால், இங்கிலாந்து கஷ்ட தசையிலிருக்கும் இத் தருணத்தில் நாம் இங்கிலாந்துக்கு இடையூறு செய்யாமல் இங்கிலாந்துக்கு நம்மால் இயன்ற உதவி செய்ய வேண்டும்" என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டார்கள்.

பாரத தேசத்தாரில் லட்ச லட்சமான ஜனங்கள் இந்தப் போரில் மடிந்து ஆங்கிலேயருக்கு உதவி புரிந்தோம். கோடானுகோடி திரவியத்தைக் கொடுத்து வருகிறோம். இன்னும் சேனையில் ஆள் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எனவே, நாம் வாய் திறந்து கேட்டால், இங்கிலாந்து நமக்கு இப்போது சுயராஜ்யம் கொடுக்கும். நம்மை ஏமாற்றாது. இந்தச் சமயத்தில், நாம் இத்தனை உதவி செய்யும்போது, காங்கிரஸ் முஸ்லீம் சபையார் சொல்வதை நாம் சரி என்று நினைக்கவில்லை. சண்டை முடியுமுன்பாக இப்பொழுதே கைமேலே சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்று நம்மவர் கேட்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன். சண்டை முடிந்த பிறகு சுயராஜ்யம் போதுமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அது கிடைப்பது அரிதாகும். இப்பொழுதே என்

கொடுக்கும்படிக் கேட்கக் கூடாது ? அயர்லாந்து தேசத்தில் சண்டை முடியு முன்பாகவே ஸ்வயராஜ்யம் கொடுப்பதற்குரிய முறைமைகளைப்பற்றி ஆலோசனை செய்வதற்காக ஒரு சபை நடந்து வருகிறது. அதில் ஸகல கட்சியாரும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அதுபோலவே, இந்தத் தேசத்திற்கும் ஒரு சபை ஏற்படுத்த வேண்டும் ; அதில் இங்கிலீஷ் பிரதிநிதிகள் பாதித் தொகை, பாரதப் பிரதிநிதிகள் பாதித்தொகையாக இருந்து நடத்த வேண்டும். அவ்விதமான சபையை மந்திரி மாண்டேகு இந்தத் தேசத்தில் இருக்கும்போதே நியமிக்க வேண்டுமென்று நம்மவர் கிராமந்தோறும் சபைகள் கூடி 'கூ ! கூ !' என்று பெரிய சப்தம் போடவேண்டும். திராவிடக் கட்சியார் என்றும், இஸ்லாமியக் கட்சியார் என்றும் யாரோ சிலர் செய்யும் பொய் மேளக் கச்சேரியை நாம் இகழ்ந்து நகைத்து, 'காங்கிரஸ் முஸ்லீம் சங்கங்களே தேசத்துக்குப் பொது' என்பதை ஒரே வார்த்தையாக எங்கும் நிலை நிறுத்த வேண்டும். காங்கிரஸ் முஸ்லீம் சபைகளை எதிர்த்து, நமக்குச் சுயராஜ்யம் வேண்டாமென்று சொல்லும் ஸர்வதேச விரோதிகளை அடக்கிவிட்டு, நாம் இப்போதே ஸ்வயராஜ்யம் கேட்கும்படி நமது பிரதிநிதிகளாகிய காங்கிரஸ் முஸ்லிம் சபையாரைத் தூண்டவேண்டும்.

மந்திரி மாண்டேகு சென்னைக்கு வந்திருப்பதால், இந்தச் சத்தம் கிராமங்களில் இடிமுழக்கம் போலே நடைபெற்று வர வேண்டும்.

ஜனங்களே ! உடனே சுயராஜ்ய ஸ்தாபன சபைக்கூட்டும்படி இரைச்சல் போடுங்கள். அழுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்.

28

புராணங்கள்

வேதக் கொள்கைகளை எல்லா ஜனங்களுக்கும் தெளிவாக உணர்த்தும் பொருட்டு முன்னோர்களால் புராணங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. 'நான்' 'எனது' என்ற அகந்தையாலும் பிறருக்குப் பல விதங்களிலே தீங்கிழைப்பதும், தமக்குத் தாமே பலவிதமான அச்சங்களும் தீங்குகளும் வருவித்துக்கொள்ளுதலும் ஜீவர்களின் இயற்கை. இந்த

இழிவு கொண்ட இயற்கையை ஞானத் தீயிலே போட்டுப் பொசுக்கிவிடுதல் வேத ரிஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட யக்ஞம் அல்லது வேள்வியின் கருத்து.

எல்லாம் ஈசன் செயல்; எல்லாம் அவனுடைய ரூபம். கம்ப ராமாயணத்தில் ஹிரண்யனுக்குப் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் உபதேசித்தருளியபடி, அவன்

சாணிலு முளன் ; மற்றுங்கோர்
அணுவினைச் சத கூறிட்ட
கோணிலும் உளன் ; மாமேருக்
குன்றிலும் உளன் ; இந்நின்ற
தூணிலும் உளன் ; யான் சொன்ன
சொல்லிலும் உளன்.

அவனைத் தவிர வேறு பொருளே கிடையாது. 'அவனன்றி ஒர் அணுவுமசையாது'. ஆதலால், இந்த உலக முழுவதும் பரிபூரண அழகுடையது ; பரிபூரண மங்களத் தன்மை யுடையது. அந்தக் கடவுள் ஸர்வ சக்தியுடையவன். ஆதலால் கீதையிலே சொல்லியபடி, எல்லாப் பொறுப்புகளையும் அவன் பாதங்களிலே சுமத்திவிட்டு, நாம் எப்போதும் கவலையின்றி ஆனந்தத்துடன் வாழும்படியாக நம் மனத்தைத் திருத்திக் கொள்ளக் கடவோம் என்ற துணிவே ஞானத் தீ என்று சொல்லப்படும். அது வேதாக்நி.

இங்ஙனம் நிச்சயிக்கப்பட்ட கடவுளிடத்தும், அவனுடைய கலைகளாகிய எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் தீராத மாறாத அன்பு செலுத்துதலே பக்தி என்று சொல்லப்படும். இந்தப் பக்திதான் முடிவான ஸாதனம். இதனால் ஈசன் நம்மிடத்தே கருணை பூண்டு நமக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பான். இது அமிர்த பானம். இதுதான் நான்கு வேதங்களின் தீர்ப்பு.

இந்தக் கடவுளை முழுமையாக நோக்குமிடத்தே, வேதம் அவனுக்கு "தத்" (அஃது) அதாவது பரப்ரஹ்மம் என்ற பெயரும், "ஸத்" (உண்மைப் பொருள்) முதலிய பெயர்களும் கொடுக்கிறது.

படைத்தல், காத்தல், மாற்றுதல், அருள் செய்தல், வலிமையுடைமை, தெளிவுடைமை, ஒளியுடைமை எங்கும் பரந்திருக்குந் தன்மை, பலபடத் தோன்றுந் தன்மை,

ஆனந்த இயல்பு முதலிய கடவுளின் எண்ணிறந்த குணங்களையும் இயல்புகளையும் பிரிவுபடுத்தி நோக்குமிடத்தே, வேதம் அந்தந்தக் குணங்களுக்கும் இயல்புகளுக்கும் தக்கபடி அவன் ஒருவனுக்கே பிரமன், விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், வாயு, ஸோமன், ஸூர்யன், வருணன், அக்நி, பகவான் முதலிய பல்வேறு நாமங்களை வழங்குகிறது.

இந்த விஷயத்தை ரிக் வேதம் "ஏகம் ஸத்" என்ற தொடக்கமுடைய மந்திரத்தில் மிகவும் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டுகிறது.

எனவே, வேதத்தின் வழி நூல்களாகிய புராணங்களில், இக் கடவுளை உணர்வதற்கு ஸாதனங்களாகிய தவம், பக்தி, யோகம் முதலியனவற்றை அனுஷ்டிக்கும் நெறிகளும், இந்த வழியே செல்ல விரும்புவோனுக்கு இன்றியமையாதனவாகிய திடசித்தம் நேர்மை, ஜீவகாருண்யம் முதலிய குணங்களைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளும் நெறிகளும், இந்தக் குணங்கள் ஏற்படாதபடி தடுக்கும் பயம், கர்வம், கோபம், நிஷ்ரேம் முதலிய அசுர குணங்களை அறுக்கும் நெறிகளும் பல திருஷ்டாந்தங்களாலும் சரித்திரங்களாலும் உவமைக் கதைகளாலும் உபதேசங்களாலும் விஸ்தாரமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

உபாஸனை புரிவோரின் இயல்புகளுக்கும் வேண்டுதல்களுக்கும் தக்கபடி, அப் புராணங்கள் பரமாத்மாவின் முக்கியமாக மூர்த்தி பேதங்கள் அதாவது குண பேதங்களைச் சிறப்பாகக் காட்டவேண்டி, சில இடங்களில் அக்கினியையும், சில இடங்களில் இந்திரனையும், இங்ஙனமே மற்ற மூர்த்திகளையும் முதன்மையாகக் கூறும் வேத வழியை அனுசரித்துப் புராணங்களும் சில அக்கினியை மேம்படுத்தியும், சில விஷ்ணுவை மேட்படுத்தியும், சில சிவனை மேம்படுத்தியும் காட்டுகின்றன.

ஆயினும், கால நடையிலே இப்புராணங்களை மாத்திரமே ஆதாரமாகக் கொண்ட மதபேதங்கள் நம்முடைய தேசத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டன. வேதக் கல்வியும் வேத ஞானமும் குன்றிப் போயின. வேத ஆராய்ச்சி ஒரு வகுப்பினருக்கே விசேஷ உரிமையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இதனால் பொது ஜனங்களுக்குள்ள வேத ஆராய்ச்சி சூன்யமாய் விட்டது. புரோ

ணங்களில் வேறு வேறு மூர்த்திகளுக்கு ஆதிக்யம் சொல்லப் பட்டிருப்பதை யொட்டி, மத பேதங்கள் கட்சி பேதங்களாகி முடிந்தன. இதனால் வைதிக மதமாகிய ஹிந்துமதம் பல பிளவுகளுடையதாய் விட்டது. ஜனத்தொகை, அவ்வக் காலத்து அரசர்களின் கொள்கை-இவற்றிற்குத் தக்கபடி ஹிந்து மத பேதங்களுக்கு மேன்மையும் தாழ்வும் ஏற்பட லாயின. பெயரளவில் எல்லா மதங்களும் வேதம் ஒன்றையே பிரமாணமாகப் பேசியபோதிலும், நடையிலே ஹிந்து மதஸ் தர்கள் தத்தம் புராணங்களையே தலைமையாகக் கொண்டு அவற்றின் கருத்துக்குத்தக்கபடி வேதத்தை மாற்றிப் பொருள் செய்யலாயினர். தம் தம் மூர்த்திகளை உயர்வாகக் கூறு வதின் உண்மைப் பொருளை மறந்து இந்த மதஸ்தர்கள் மிகப் பெரிய அஞ்ஞானத்தில் ஆழ்ந்து வேதத்திற் காட்டிய இந்த மூர்த்திகளை இழிவுபடுத்திப் பேசலாயினர். இந்திரன், அக்கினி, வாயு, வருணன் என்ற மூர்த்திகளே வேதத்தில் முக்கியமானவை. பின்னிட்டு இந்த மூர்த்திகளைத் தாழ்ந்த தேவதைகளாக மதிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். காலக் கிரமத்தில் வைணவம், சைவம், சாக்தம் முதலிய சில மதங்களே நாட்டில் மிஞ்சி நின்றன. எனவே, வேதத்தில் முக்கிய மூர்த்திகளாகிய வாயு, வருணன், சூரியன், இந்திரன் முதலியவர்களைப் பிற்காலத்துப் புராணங்கள் தூஷணை செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. முற்பகல் செய்தது பிற்பகல் விளையும். பின்னிட்டுச் சைவ வைஷ்ணவப் புராணங்களில் அவ்வக் காலத்து ராஜாக்கள் ஜனங்களின் கோட்பாடுகளை உயர்த்தும் பொருட்டாக மேற்படிக் கட்சி பேதங்கள் பஹிரங்க விரோதங்களாக முடிந்து, சைவ புராணங்களில் விஷ்ணு தூஷணைகளும் வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவதூஷணை களும் ஏராளமாகச் சேர்க்கப்பட்டன. அதற்கிசையவே புதிய கதைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன.

எனவே, இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் நம்முடைய தெய் வத்தன்மையையும் வைதிக மாண்பையும் இழந்துபோய், வெட்கமற்ற அவைதிக தூஷணைகள் நிரம்பிக் கக்ஷிச் சண்டை களை மிகுதியாகச் சேர்த்து ஜனங்களுக்குள்ளே பகைமைத் தீயை மூட்டிவிடலாயின. இங்ஙனம் பரம சத்தியமாகிய ஹிந்து மதம் சிதைவுபெற்றுப் போயிற்று. ஹிந்து ஜாதியார் வீழ்ச்சி யடைந்தனர். வேதம் ஒளி மறைந்து, பிற்காலத் தில் வேதத்துக்கு நாம் மாத்திரையாகக் கொடுக்கப்பட்ட உயர்வைக்கூட இந்தக் கக்ஷிக்காரர் சிலர் மறுக்கலாயினர். திருஷ்டாந்தமாகப் பிற்காலத்துச் சைவர்களிலே சிலர் வேதங்

களைக் காட்டிலும் சிவகாமங்களே மேலென்று சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். இங்ஙனம் ஏற்பட்ட புராணச் சண்டைகளுக்கு வேதமே காரணமாக இருந்ததென்று தவருகக் கருதி வைதிக ஞானிகளே சிலர் வேதத்தைக் கர்ம காண்டமென்றும் உபநிஷத்தை ஞானகாண்ட மென்றும் சொல்லலாயினர்.

வஸிஸ்டர் முதலியவர்களைக் 'கர்மி'களென்றும் பிற்காலத்துப் பண்டாரங்களை 'ஞானி'களென்றும் ஜனங்கள் மதிக்கலாயினர்.

இந்த அலங்கோலங்களெல்லாம் தீர்ந்து, ஹிந்து மதம் ஒருமை நிலையெய்தி, ஹிந்துக்கள் ஒற்றுமையும் வைதிக ஞானமும் எய்தி, மேம்பாடு பெற்று, பூமண்டலத்தின் ஆசார்ய பதவிகொண்டு வாழவேண்டுமாயின், அதற்கு நாம் கையாள வேண்டிய உபாயங்கள் பின் வருவன :—

(1) வேதம், உபநிஷத்துக்கள், புராணங்கள்—இவற்றை இக்காலத்தில் வழங்கும் தேச பாஷைகளில் தெளிவாக மொழி பெயர்க்கவேண்டும்.

(2) புராணங்களில் தத்தம் தேவர்களை மேன்மைப்படுத்தும் அம்சங்களையும், மேற்படி பொது வேதக் கொள்கைகளாகிய தவம், உபாஸனை, யோகம் முதலியவற்றை விளக்கும் அம்சங்களையும், உலகநீதி, பூர்வ சரித்திரம் இவற்றை விளக்கும் அம்சங்களையும் மாத்திரமே ப்ரமாணமாகக் கொண்டு, இதர தேவ தூஷணை செய்யும் அம்சங்களைப் ப்ரமாணமில்லாதன வென்று கழித்துவிட வேண்டும்.

(3) வேதத்தின் உண்மைக் கருத்தை உணர்ந்தோரும் ஸமரஸ ஞானிகளுமான பண்டிதர் மூலமாக நாடு முழுதும் புஸ்தகம், பத்திரிகை, உபந்யாஸங்கள் முதலியவற்றால் பிரமாண்டமான ப்ரசாரத் தொழில் நடத்த வேண்டும். ஹிந்துக்களே, பிளவுண்டு மடியாதீர்கள்! வேதத்தின் பொருளை உணர்ந்து மேம்பட்டு வாழ வழி தேடுங்கள்!

———

29

மகாமகம்

இந்த்ரனைத் தேவ தேவன் என்ப. மற்ற மனிதருக்கு வானவர் எப்படியோ, அப்படி வானவர்க்கவன் என்பது குறிப்பு. வடமொழியில் வால்மீகி, காளிதாஸர்களையும் தமிழில் கம்பனையும், புகழேந்தியையும், இங்கிலீஷில் ஷெல்லியையும், "கவிகளின் கவி" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது, மற்ற மனிதருக்குக் கவி களால் எத்தனை புதிய சுவை கிடைக்கிறதோ அத்தனை புதிய சுவை கவிஞருக்கு அவ்வால்மீகி முதலியவர்களிடம் கிடைக்கிற தென்பது குறிப்பு.

அதுபோல கும்பகோணத்திலுள்ள அமிர்த வாவிகள் என்று சொல்லப்பட்ட பொற்றாமரைக் குளம், மஹாமகக் குளம் இவ்விரண்டும் புண்ய தீர்த்தங்களுக்குப் புண்ய தீர்த்த மென்று புராணம் சொல்லுகிறது. அதெப்படி யெனில் முற்காலத்தில் ஒன்பது தீர்த்த தேவதைகளும் ஈசனிடத்தில் சென்று "கடவுளே, உலகத்திலுள்ள பாவி களெல்லாரும் எங்களிடம் வந்து மூழ்கித் தங்கள் பாவங் களை யெல்லாம் எங்களுக்குக் கரைத்து விட்டுவிட்டுப் புண் யாத்மாக்களாகிச் செல்லுகின்றனர். நாங்கள் சம்பாதிக்கும் இந்தப் பாவங்களுக் கெல்லாம் விமோசனம் அருள் புரிய வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தனை செய்தனர். அவர்களிடம் கருணை பாலித்து எம்பெருமான் "புண்ய தீர்த்தங்களே! பாவங்களாலே தீண்டப் படாத அமிர்த வாவிகள் இரண்டு நான் கும்பகோணத்தில் சமைத்திருக்கிறேன். அவற்றில் சென்று ஸ்நானம் புரிந்தால் உங்களுடைய பாவங்கள் விலகி விடும்" என்று கட்டளை புரிந்தார்.

பன்னிரண்டு வருஷங்களுக் கொரு முறை இங்குக் கங்கை முதலிய தீர்த்த தேவதைகள் வந்து ஸ்நானம் புரியும் ஸமயமாகிய மஹாமக புண்ய காலம் நேற்று (பெப். 22) செவ்வாய்க்கிழமையன்று கும்பகோணத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. லக்ஷக் கணக்கான ஹிந்துக்கள் நேற்று அதில் ஸ்நானம் செய்திருப்பார்கள்.

ஆனால், இத்தனை பேர்களும் ஸர்வ பாப ரஹிதர்களாய்ப் பரம சுத்த த்தன்மை யெய்தி விடுவார்களோ என்று சில

மதப் பற்றில்லாதார் ஆக்ஷேபிக்கலாம். தீர்த்த ஸ்தலங்கள், புண்ய க்ஷேத்ரங்கள், எல்லா மதஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாக அமைந்திருக்கின்றன. யூதர்கள் யெருஸலேமைப் புண்ய க்ஷேத்ர மென்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் யெருஸலேம், நஜரேத், ரோமாபுரி முதலிய பலப் பல புண்ய க்ஷேத்திரங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். முஸ்லிம்கள் மக்கம், மதீனம், யெருஸலேம் முதலிய கணக்கற்ற க்ஷேத்ரங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். பௌத்தர் கயை முதலிய ஆயிரக் கணக்கான புண்ய க்ஷேத்ரங்களைப் போற்றி வருகிறார்கள். எனவே, அறியாமை காரணமாகவோ, மறதி காரணமாகவோ சில கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் புண்ய க்ஷேத்ர யாத்திரை ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரம் விசேஷமாக ஏற்பட்ட வழக்கமென்று கருதுவார் போல், ஹிந்து மதத்தின் மீது இவ்விஷயத்தில் பழி கூறுவதை நாம் புறக்கணித்து, மதவாதிகளுக்குள்ளே இவ் வழக்கத்தை மறுத்துரைப்போர் யாருமிருக்க நியாயமில்லை யாதலால் மதப் பற்றில்லாதவர்களே மேற்கூறிய கேள்வி கேட்டார்களென்று குறிப்பிட்டோம்.

ஆனால், மதப்பற்றுடையார், அஃதற்றோர் என்னும் இரு திறத்தாரும் உணர்ந்து கொள்ளும்படி, இதுபோன்ற தீர்த்த யாத்திரைகளின் தத்துவத்தை இங்கு விளக்குவோம். இவற்றில் பாவமழிந்து புண்யத் தன்மை பெறவேண்டுமானால், உண்மையான நம்பிக்கையிருக்கவேண்டுமென்று நம்முடைய புராதன ஹிந்து சாஸ்த்ரங்கள் மிகத் தெளிவாக வற்புறுத்தியிருக்கின்றன. உண்மையான மனக்கோளின்றி கங்கையில் முழுகினாலும், மஹாமகத்தில் மூழ்கினாலும் பாப கர்மந் தொலையாதென்று சாஸ்த்ரங்கள் தெளிவு படத் தெரிவிக்கின்றன. இனிமேல் நாம் பாவம் பண்ணுவதில்லை யென்ற மனோ நிச்சயம் வேண்டும்.

தீர்த்த யாத்திரையின் அர்த்தமும் பயனும்

இந்தத் தீர்மானந்தான் பரிசுத்தத் தன்மை கொடுக்கிறது. ஒருவன் இந்த க்ஷண முதல் பாவம் செய்வதில்லை யென்று மனவுறுதி செய்துகொள்ளுதலாகிய அக்நி மயமான செய்கையாலேயே அவன் அதுவரை செய்த பாவமெல்லாம் எரித்து விடப்படுகிறது. "ஞானாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேர்ஜுன" என்று பகவத் கீதையில்

கடவுள் சொல்லி யிருக்கிறார். பாவத்தை இனிச் செய்ய வில்லை யென்ற தீர்மானம் உண்மையாக இருக்க வேண்டும். ஞானமே அவ்வளவுதான். அதைக் காட்டிலும் பெரிய ஞானம் கிடையாது. சிலர் தவத்தால் ஞானமெய்த நாடு கிறார்கள். சிலர் தானத்தால், சிலர் ஆராய்ச்சியால், சிலர் தியானத்தால், சிலர் பூஜையால் ஞான மெய்த முயலு கிறார்கள். ஆனால் எல்லா வழிகளும் உண்மையான வழிகளே. இவை யெல்லாம் ஞானத்தைத் தரும். ஆனால் எந்த வழியாலே தரும்? பாவத்தைத் தீர்த்து விடுதலாகிய வழியிலே தரும். அவற்றால் பாவம் நீங்கும். அதனால் மோக்ஷம் அல்லது அறிவு மயக்கம் தெளியும். அதிலிருந்து ஞான முண்டாகும். ஞானமாவது எல்லாம் கடவுள் மயமென்ற அனுபவம். பாவமாவது தனக்கேனும் பிறர்க் கேனும் துன்பம் விளைவித்தல். இங்ஙனமே, புண்யமாவது தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் துன்பக் கலப்பில்லாத சுத்த மான இன்பம் விளைவித்ததற்குரிய செய்கை யென்பது சாஸ்த்ர கோடிகளின் பரம ஸித்தாந்தம். எல்லாம் ஆத்மா—எல்லாம் கடவுள் ஆதலால், எல்லாம் தான் என்ற ஞானத் தால் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் குணம் நீங்கிவிடும். அதாவது பாவம் போய்விடும். நியாயம் புண்யம்; அநியாயம் பாவம்; ஹிதம் புண்யம்; அஹிதம் பாவம். ஸத்யம் புண்யம்; அஸத்யம் பாவம். திருப்தி புண்யம்; துக்கம் பாவம்.

மரணமாவது பாவத்தின் கூலி யென்று கிறிஸ்தவ வேதம் சொல்லுகிறது.

"இங்ஙனம் பாவத்தைத் துறந்துவிட விரும்புவோனுக்கு மனோ நிச்சயமும், ஞான உதயமும் கதியாயின், பணச் செலவு செய்து ரயிலேறிக் கும்பகோணத்துக்கும், காசிக்கும், ராமேசுவரத்திற்கும் என் போகவேண்டும்?" என்று சிலர் வினவக்கூடும்.

மன மாறுதல்கள் சாசுவதமான இடத்தே விரதங்கள் என்று கூறப்படும். பெரிய சாசுவதமான ஸங்கல்பங்கள் விரதங்களெனப்படும். இந்த விரதங்கள் மனிதருடைய நினைப்பில் நன்றாக அழுந்தும் பொருட்டு ஆன்றோர் உலக மெங்கணும் இவற்றுக்குச் சில சடங்குகள் வகுத்திருக் கிறார்கள். கல்வி தொடங்கப் போகிறபோது ஒரு சடங்கு நடத்தப்படுகிறது. விவாகம் பண்ணும்போது மிகவும் கோலா

கலமான கிரியைகள் நடக்கின்றன. புதிய வீட்டில் குடி புகும்போது ஒரு சடங்கு நடத்துகிறோம். இவற்றின் நோக்கம், நாம் ஏதேனும் அமங்களத்தை நீக்கி மங்களத்தைச் சாசுவத உடைமையாகச் செய்து கொள்ள வேண்டு மென்பதேயாம். நான் மேலே கூறியபடி, மரணம் பாவத்தின் கூலி என்று கிறிஸ்தவ வேதம் சொல்வதைக் கருதுமிடத்தே, அமங்கள மனைத்திலும் அமங்களமானது பாவமென்று விளங்குகிறது. எனவே, மங்களங்களிற் சிறந்தது புண்ய மென்பதும் வெளிப்படையாம்.

இப்படிப்பட்ட பாவத்தைக் களைந்து புண்யத்தைப் போர்த்துக் கொள்வதாகிய ராஜ விரதத்துக்கு ஒரு சடங்கு வேண்டாவோ? அவ்விதச் சடங்கே மஹாமக முதலிய புண்ய தீர்த்த யாத்திரை யென்க.

30

தியானங்களும் மந்திரங்களும்

(விடுதலைக்கு வழி)

என் அறிவில் தெய்வத் தன்மை காணப்படுகிறது. நான் ஒரு தேவனைப்போலே சிந்தனை செய்யவல்லேன். இனி என் செய்கைகளிலும் தெய்வத் தன்மை விளங்குதற்குரிய வழி செய்யவேண்டும்.

நான் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களின் மீது பேரவாக் கொள்வதில்லை. நான் இவ்வுலகத்தின் நாதன். இதற்கு நான் அடிமையில்லை. என் கையில் இயற்கை கொணர்ந்து தரும் பொருள்களைக் கொண்டு நான் திருப்தி எய்தக் கடவேன்.

நான் வேண்டிக் கரையத் தக்கது யாது ? அதிகாரத்தை வேண்டி வருந்துவேனோ ? ருஷிய ஜார் சக்கரவர்த்தி வரம் பற்ற அதிகாரம் படைத்திருந்தான். அதினின்றும் என்ன பயனைக் கண்டான் ? அன்றி, நான் செல்வத்தை வேண்டி அழுங்குவேனா ? செல்வம் என்ன பயன் தரும் ? நோவின்

றிக் காக்குமோ ? அன்று ; நோவுகளை விளைவிக்கும் ; பகை யின்றி காக்குமா ? அன்று ; பகையைப் பெருக்கும் ; கவலை களும் அச்சங்களும் இன்றிக் காக்குமா ? அன்று ; அவற்றை மிகுதிப்படுத்தும். மரண மின்றிக் காக்குமா ? காக்காது. எனில், அதனை வேண்டி அழுங்குதல் பெரும் பேதைமை யன்றோ ?

இரப்போன் தன்னைத்தான் விலைப்படுத்திக் கொள் கிறான். பசுவுக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்று கூடப் பிறரிடம் யாசித்தல் பெரிய அவமானம் என்று திருவள்ளு வர் சொல்லுகிறார். நான் எவரிடத்தும் ஒரு பொருள் வேண்டுமென்று கேட்கமாட்டேன. கடவுள் தன் அருளால் கொடுப்பவற்றை ஏற்று மகிழ்வேன்.

ஆரோக்கிய ஸம்பந்தமான மந்திரங்கள்

நான் நோயற்றேன். நான் வலிமையுடையேன். என் உடம்பின் உறுப்புக்கள் என் தெய்வ வலிமையைப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டன. அவை திறனுடையன ; இலாகவ முடையன ; இன்பந்தரித்தன ; மிக எளிதில் இயங்குவன ; மஹாசக்தியின் வீடுகளாயின. உன் உடம்பில் நோயின் வேகமே கிடையாது. நான் நோய்களை யெல்லாம் புறத்தே வீசியெறிந்துவிட்டேன். நான் ஸுகம், நானே பலம் ; நான் சக்தி. பொய் பலஹீன முடையது ; நான் ஸத்யம் ; நான் கடவுள் ; நான் ஆற்றல் : நான் வலிமையின்றி நோயுறல் யாங்ஙன மியலும் ?

ஆஹா ! வலிமையும், நோயின்மையும் ஆற்றலு மிருப்ப தால் எனக்கு விளையுமின்பத்தை என்னென்றுரைப்பேன் ? தேவத்தன்மையால் நான் எய்தும் ஆனந்தத்தை ஏதென்று சொல்வேன் ? நான் தேவன் ; நான் தேவன் ; நான் தேவன்.

என் தலை, என் விழிகள், எனது நாசி, என் வாய், என் செவிகள், என் கழுத்து, மார்பு, வயிறு, கைகள், இடை, கால்கள்—இவை யெல்லாம் முற்றிலும் ஆரோக்கிய முடையன ; நோயற்றன ; நோயுறத்தகாதன ; எக்காலும் நோயுற மாட்டா.

என் மனம் ஆரோக்கியமே வடிவுகொண்டது. என் மனமும், ஹ்ருதயமும் எவ்வித நோய்ப் பூச்சிகளாலும் தாக்கப்படாதன.

நோய்களையும் அசுத்தங்களையும் நான் அறவே எறிந்து விட்டேன். அவை மீண்டு வராதபடி அவற்றை சூன்யத்திற் குள்ளே வீழத்தி விட்டேன்.

நானே ஆரோக்கியம் ; நான் தேவன்.

அமரத் தன்மையைக் குறித்த மந்திரங்கள்.

நான் அமரன். எனக்குச் சாவு கிடையாது, நாழிகைகள் கழிக. நாட்கள் ஒழிக. பருவங்கள் மாறுக. ஆண்டுகள் செல்க. நான் மாறுபட மாட்டேன். நான் எக்காலமும் உறுதியாகவும் ஸ்திரமாகவும் இருப்பேன். என்றும் உயிர்வாழ்வேன். எப்போதும் ஸத்யமாவேன். எப்போதும் களித்திருப்பேன். இதையெல்லாம் நான் உறுதியாகத் தேர்ந்துகொண்டேன். இஃதெல்லாம் உண்மை யென்று அறிவேன்.

நான் கடவுள் ; ஆதலால் சாகமாட்டேன். தெய்வம் என்னுள் எப்போதும் வந்து பொழிந்து கொண்டிருக்கும்படி என்னைத் திறந்து வைத்திருக்கிறேன். அதாவது, நான் என்னுள் விழும்படி எப்போதும் திறந்து நிற்கிறேன். என்னுள்ளே கடவுள் நிரம்பியிருக்கிறான். அதாவது, என்னுள் யான் நிரம்பிக்கிடக்கிறேன். என் நாடிகளில் அமிர்தம் ததும்பிப் பாய்கிறது. அதனால் என் இரத்தம் வேகமும் தூய்மையும் உடையதாய் இருக்கிறது. இதனால் என்னுள்ளே வீர்யம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் எப்போதும் வீர்யமுடையேன், ஜாக்கிரதை யுடையேன், எப்போதும் தொழில் செய்வேன் ; எப்போதும் காதல் செய் வேன் ; அதனால் சாதல் இல்லேன்.

நான் இத்தனை ஆனந்தத்துள் மூழ்கிக் கிடக்குமாறென்னே ? நான் தேவனாதலால்.

நான் தீராத இளமை சார்ந்தேன். என்றும், எப்போதும், நித்யமான கால முழுமையிலும், தீராத, மாறாத இளமை யுடையேன். மூடமனிதர் தீர்க்காயுள்வேண்டுகின்றனர். நான் அதனை வேண்டேன். ஏனென்றால், இவர்களெய்தும் நீண்ட வயது துன்பமாகிறதேயன்றி வேறில்லை. நான் ஸதாகாலம் துன்பமின்றி வாழும் வாழ்க்கையை விரும்புகின்றேன்.

அதனை நான் எய்தி விட்டேன். தீராத கவலை பொதிந்த சாதாரண மனித வாழ்க்கை சற்று நீடிப்பினால் என்ன பயன் தரும்? நான் கவலையை ஒழித்தேன்; ஆதலால் எப்போதும் வாழ்வேன். ஆதலால் கவலையை விட்டேன். கவலையாலும் பயத்தாலும் மரணமுண்டாகிறது. கவலையும் பயமும் பகைவர். நான் இப் பகைவரை வென்று தீர்த்தேன். ஆதலால் மரணத்தை வென்றேன். நான் அமரன்.

31

அனந்த சக்தி

எறும்பு இறந்துபோன புழுவை இழுத்துச் செல்லுகிறது எதனால்? சக்தியினால். தூமகேது அநேக லட்சம் யோசனை தூரமான தனது வாலை இழுத்துக்கொண்டு திசைவெளியில் மஹா வேகத்தோடு சுழலுகின்றது. எதனால்? சக்தியினால். அந்தத் தூமகேது எழுபத்தைந்து வருஷத்தில் ஒரு மண்டலமாகத் தன்னைச் சுற்றிவரும்படிச் சூரியகோளம் நியமிக்கிறது. எதனால்? சக்தியினால்.

ஓர் கன்னிகை பாடுகிறாள். நெப்போலியன் ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுமையும் வெல்லுகிறான். இவை இரண்டிற்கும் சக்தியே ஆதாரம். கண்ணுக்குப் புலப்படுவதும், ஊகத்திற்குப் புலப்படுவதுமாகிய வெளியுலகங்கூட எல்லையற்றதென்று பண்டிதர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். இந்த எல்லையற்ற உலகத்தை இயக்கும் சக்தி தானும் எல்லையற்றதாகும், அநந்தமானது, அதனிலும் பெரிது. இவ்விதச் சக்தியை மனிதன் பாவனை செய்வதால் பலவிதப் பயன்களுண்டு. "யத் பாவயஸி தத் பவஸி" எதனைப் பாவிக்கிறாயோ நீ அதுவாக ஆகின்றாய்.

ஆனால், இங்ஙனம் பாவனை செய்வது லேசான காரியமென்று நினைத்துவிடலாகாது. உயிர் ததும்பியதும் கனல்வதுமான சிரத்தையுடன் பாவனை செய்யவேண்டும். பொறி பறக்கும் பக்தியுடன் தியானம் செய்யவேண்டும். இதனை வீண் கதை யென்று நினைத்துவிடவேண்டாம். விடாமல் அனுஷ்டானம் செய்து பார்த்தால் இதன் பயன் தெரியும்.

ஞானிகளென்றும் யோகிகளென்றும் சொல்லப்படுவோர், இந்தச் சக்தியை, மனதறிந்து சில முறைகளை அனுஷ்டித்துப் பெறுகிறார்கள். ஸாமான்ய ஜனங்கள் விஷயம் தெரியாமல் இயற்கை முறையிலே சிறிது பெற்றவர்களாகின்றனர். சக்தி சிறிதும் இல்லாவிட்டால், ஒருவன் க்ஷண நேரங்கூட மூச்சு விட்டுக்கொண்டு இவ் வுலகத்தில் இருக்கமுடியாது. வெளிக் காற்றிலே உலவி அத்துடன் யோகப்படுவதால் சக்தி உண்டாகிறது. சரீரத்தை உழைப்புக்கு உட்படுத்துவதால் இடைவெளியெங்கும் ததும்பி கிடக்கும் சக்தி அதனுள்ளே குடிகொள்ளுகிறது. அறிவைப் பல விஷயங்களிலே சிரத்தையுடன் செலுத்தி உழைப்பதனால் சக்தி உண்டாகிறது. இங்ஙனம் சிறிது சிறிது ஏற்படும் சக்தியினாலேயேதான் உலகத்தில் மனிதர்கள் ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ் ஜனங்களுக்குள் சக்தி மேன்மேலும் பெருகச் செய்ய வேண்டுமென்பது நமது நோக்கம். இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டாகவே நாம் உயிர் தரிக்கின்றோம். "மாதா இந்த நாட்டு ஜனங்களுக்குச் சக்தி யதிகரிக்கும்படிச் செய்க; அக்காரியத்தை நிறைவேற்றுதற்குரிய சக்தியை எனக்கருள் புரிக" என்று நம்மில் ஒவ்வொருவனும் தியானம் புரியவேண்டும். ஆட்டம் ஆடுதல், கூத்து முதலியவை, மற்போர் முதலியவற்றிலே பழகுதல், பாடுதல், தர்க்கம், வாதம், தவம், பிரம்மசரியம், சுத்தம் முதலியவற்றால் ஓர் ஜாதிக்குச் சக்தி அதிகப்படுகிறது. மனம், வாக்கு, செயல் மூன்றும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். உள்ளும் புறமும் மாசில்லாது செய்யப்பழகவேண்டும். பயம், ஸந்தேஹம், சலனம் மூன்றையும் வெறுக்கவேண்டும். இதனால் சக்தி யேற்படும்.

புராதன ஸம்பிரதாய மென்பதால் மட்டுமே ஒன்று பொய்யாய்விட மாட்டாது; புதியதென்பதால் மாத்திரமே ஒன்றை மெய்யாகக் கொண்டுவிடுதலும் பிழை. ஆராய்ந்து, அனுபவத்தால் பார்க்குமிடத்தேதான், ஒரு விஷயத்தின் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் விளங்கும். நமது முன்னோர்கள் "யோகம்" என்றதோர் மார்க்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இஃது ஹடயோகம், ராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என நான்கு வகைப்படும். இவற்றில் ஹடயோகந்தான் மிகக் குறைந்த பயன் தரக்கூடியது; மற்ற மூன்றிலும் அனந்த சக்திகள் பெறலாம். விஷயம் தெரியுமுன்பாகவே, "இதில் பயனென்ன விளையப்போகிறது" என்று சந்தேகப்படுதல்

தெளிந்தோர் செய்யும் காரியமன்று. அவற்றை ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கவேண்டும். அங்ஙனம் சாதனை செய்தவர்களுக் குப் பலவித அபூர்வ சக்திகளுண்டாயிருப்பதைக் கண்ணாரக் காண்கிறோம். நமக்கும் ஏன் இந்தச் சக்திகள் ஏற்படக் கூடாது? இந்த மூடத் தமோ குணத்தால் என்ன சுகங்கள் கண்டுவிட்டோம்? சோம்பராலும் அற்ப விஷயங்களிலே ஆசை கொண்டு மனதைக் கடலில் அகப்பட்ட துரும்புபோலச் சலிக்க விடுவதாலும் என்ன பேறுகள் பெற்றுவிட்டோம்?

துணிவு, உள்ளத் தூய்மை, ஏதாவதொரு மகத்தான லட்சி யத்திலே அறிவை ஆணி கொண்டடித்ததுபோலப் பற்றுச் செய்துகொள்ளுதல், லாப நஷ்டங்களிலே சிந்தனை இல்லாமை —இவைதான் யோகத்தின் இரகசியம்.

இன்று!

(ஒரு ரிஷி குமாரன் எழுதியது)

இன்று தேவர்களை அழைக்கிறோம்.

இந்த மண்ணுலகத்திலே மீளவும் கிருத யுகத்தை நாட்டும் பொருட்டாக.

அறிவின்மை, அசுத்தம், சிறுமை, நோய், வறுமை கொடுமை, பிரிவு, அநீதி, பொய் என்ற ராக்ஷஸக் கூட்டங் களை யழித்து மனித ஜாதிக்கு விடுதலை தரும் பொருட்டாக.

கல்வி அறிவு, தூய்மை, பெருமை, இன்பம், செல்வம், நேர்மை, ஒன்றுமை, நீதி, உண்மை என்ற ஒளிகளெல்லாம் வெற்றியடையும் பொருட்டாக.

இன்று தேவர்களை அழைக்கிறோம், எம்மை ரிஷிகளாகச் செய்து தரும்பொருட்டு, எமது குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கிக் கோணல்களை நிமிர்த்தி, எமக்கு அமர இன்பத்தைத் தரும் பொருட்டு.

எமதறிவையே தேனாக்கிக் கொடுக்கிறோம். இந்தத் தேனைத் தேவர்கள் உண்டு களிபெறுக. எமது மந்திரங்கள் தேவ ருடைய திருவடியைப் பற்றுக. அவர்களை இந்த வேள்வி

யிலே கொண்டுதருக. எமதுடலேயும், உயிரையும், அறிவை யும் அவர்களுக்குக் கோயிலாக்குகிறேம். எமதுடைமைகள் எல்லாம் அவர்களைச் சார்ந்தன; எமது மனேவி மக்கள் அவர்களுக்குச் சேவகர்; எமது வீடு, வாயில், மாடு, கழனி யெல்லாம் அவர்களுக் குரியன. எமது தொழில் அவர் களுடையது. எமது நினைப்புக்களெல்லாம், ஆசைகளெல் லாம், விருப்பங்கள் எல்லாம், இன்பங்கள் எல்லாம் தேவர் முன்பு வைக்கின்றேம்; அவை அவரின் உணவாகுக.

வானவரே, வந்து சுவை கொள்ளுவீர்.

அன்பே, வா, மித்ரா; உன்னைப் பணிகின்றேம். உன்னுலே காக்கப்பட்டவன் அழிவதில்லே. தோல்வி பெறுவதில்லே. இவனே இங்கிருந்தேனும், தொலேயில் இருந்தேனும் தீங்கு வந்து தீண்டுவதில்லே என்று எமது முன்னேர் கண்டனர். நாமும் அங்ஙனமே காண்கிறேம்.

அனைத்தையும் ஆழ்ந்து நிற்கும் அநந்த நிலேயே, வருக, வருணு, எல்லேயற்ற நினது ஆண்மை, இந்த எமதறிவாகிய யாகஸ்தலத்திலே நிறுத்தி, எமது கட்டுகளை எல்லாம் வெட்டி விடு. வலிமையே, நினது வரவு நல் வரவு. உன்னே மிகவும் வேண்டுகின்றேம். அர்யமந், எமக்கு வலிமை தருதல் வேண்டும்.

இன்பமே வா, வா, வா. பகதேவா, எப்போதும் எம்மோடு கூடி வாழ்ந்திரு. உனது முகம் மிகவும் அழகுடையது. அதைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தால் போதும், எமதுள்ளம் நிறைந்திருக்கும். உனது உதயதேவி முன்னமே வந்துவிட் டாள். இளேயவள், செந்நிற முடையவள், என்றும் விழிப் பவள், இவளேத் தீ கொணர்ந்து கொடுத்தான். தீ எம் மிடத்தே வளர்கிறுன். தீ வலியவன். அவன் உண்மையை யுடைய கடவுள். உள்ளத்தை அவனுக்கு விறகாகக் கொடுத் தோம். அதில் என்றும் எரிவான்; அவிந்து போகமாட் டான். தீ எமது தலேவன். அவனே முப்போதும் சரண மடைகின்றேம்.

இன்று இப்போது தேவர்களே அழைக்கிறேம். வா, சூர்யா, தெய்வ ஒளியே, ஞானச்சுடரே, அமிர்த ஊற்றே, வலிமை யின் தந்தையே, வானவர் வழியே, அநந்தவிரிவே, ஆக்கமே, புகழே, வெற்றியே, எமதரசே, நின் வரவு நன்று, மிகவும் நன்று.

மருத்துக்களே, புயற் காற்றுக்களே, மனதின் அசைவுகளே, மதிகளே, ஒளி மிகுந்தீர், வலிமையுடையீர், வானத்தையும் மண்ணையும், வலிமைக்களியிலே, குமுறும்படிச் செய்வீர். மேகங்களைப் புடைத்து நல்ல மின்னல் காட்டுவீர், மருத்துக்களே, வாரீர். மனதிலே நேரும் சோர்வுகளை யெல்லாம் உங்கள் வீரத்திலுலே தீர்த்து விடுக. நீங்கள் வாயுமண்டலத்தைப் புனிதப்படுத்துகிறீர்கள். வானத்திலிருந்து மழை பொழியச் செய்கிறீர்கள். வருக.

இன்று தேவர்களை அழைக்கின்றோம்.

காற்றே வா. இங்கேயே இரு எப்போதும் ; திரும்பியே போகாதே. நீ உயிர், உன்னை வரிக்கின்றோம். அசுவினீ-தேவர் உயிர்ப் பரிகளிலே ஏறிவருகின்றனர். அவர் நோய்களைத் தீர்ப்போர். அவரை எம்முள்ளே பதியும்படிச் செய்கிறோம்.

32

தமிழருக்கு

தமிழா, தெய்வத்தை நம்பு. பயப்படாதே. உனக்கு நல்ல காலம் வருகின்றது.

உனது ஜாதியிலே உயர்ந்த அறிஞர் பிறந்திருக்கிறார்கள், தெய்வங்கண்ட கவிகள் அற்புதமான ஸங்கீத வித்வான்கள். கைதேர்ந்த சிற்பர், பல நூல் வல்லார், பலதொழில் வல்லார், பல மணிகள் தோன்றுகிறார்கள். அச்சமில்லாத தர்மிஷ்டர் பெருகுகின்றனர். உனது ஜாதியிலே தேவர்கள் மனிதராக அவதரித்திருக்கிறார்கள். கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டு நான்கு பக்கங்களிலும் பார். ஒரு நிலைக் கண்ணாடியிலே போய்ப் பார்.

நமது நாட்டு ஸ்திரீகளிலே பலர் சக்தி கணங்களின் அவதாரமாக ஜனித்திருக்கிறார்கள். ஒளி சக்தி, வலிமை, வீர்யம், கவிதை, அழகு, மகிழ்ச்சி நலங்களெல்லாம் உன்னைச் சார்கின்றன.

தமிழா, பயப்படாதே, ஊர் தோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடங்கள் போட்டு ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்களை எல்லாம் தமிழில் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடுசெய்.

ஜாதி வேற்றுமைகளை வளர்க்காதே. 'ஜாதியிரண் டொழிய வேறில்லை' என்ற பழந்தமிழ் வாக்யத்தை வேதமாகக் கொள்.

பெண்ணை அடிமை என்று கருதாதே. முற்காலத்துத் தமிழர் மனைவியை "வாழ்க்கைத் துணை" என்றார். ஆத்மாவும் சக்தியும் ஒன்று. ஆணும் பெண்ணும் சமம்.

வேதங்களை நம்பு. அவற்றின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு பின் நம்பு. புராணங்களைக் கேட்டுப் பயனடைந்து கொள். புராணங்களை வேதங்களாக நினைத்து மடமைகள் பேசி விலங்குகள் போல் நடந்து கொள்ளாதே.

தமிழா, உனது வேலைகள் அனைத்திலுமே பொய்க் கதைகள் மிதமிஞ்சி விட்டன. உனது மதக்கொள்கைகள், லௌகீகக் கொள்கைகள், வைதிக நடை—எல்லாவற்றிலுமே பொய்கள் புகுந்து தலை தூக்கி ஆட இடங்கொடுத்து விட்டாய். இவற்றை நீக்கிவிடு. வீட்டிலும், வெளியிலும், தனிமையிலும், கூட்டத்திலும், எதிலும், எப்போதும் நேர்மையிருக்கவேண்டும்; உண்மையிருக்க வேண்டும். நீயும் பிறரை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறரும் உன்னை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறர் பிறரை வஞ்சிப்பதையும் நீ இயன்றவரை தடுக்க வேண்டும். எல்லாப் பேறுகளைக் காட்டிலும் உண்மைப் பேறுதான் பெருமை கொண்டது. உண்மை தவங்களுக்கெல்லாம் உயிர். உண்மை சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் வேர். உண்மை இன்பத்திற்கு நல்லுறுதி. உண்மை பரமாத்மாவின் கண்ணாடி. ஆதலால், தமிழா, எல்லாச் செய்திகளிலும் உண்மை நிலவும்படிச் செய்.

தமிழா, எழுதிப் படிப்பதெல்லாம் மெய்யுமில்லை, எதிர் நின்று கேட்பதெல்லாம் பொய்யு மில்லை. "முந்திய சாஸ்திரந்தான் மெய், பிந்திய சாஸ்திரம் பொய்" என்று தீர்மானம் செய்துகொள்ளாதே. காலத்துக்கும் உண்மைக்கும் எதிரிடையாக ஓர் கணக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? "தகப்பன் வெட்டிய கிணறு என்று சொல்லிய மூடர்கள் உப்பு நீரைக் குடிக்கிறார்கள்" என்று பஞ்சதந்திரம் நகைக்கிறது.

இவ்வுலகில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று பெரியோர்கள் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு—என்பன.

இவற்றுள் அறமாவது கடமை அது. உனக்கும் உனது சுற்றத்தாருக்கும், பிறர்க்கும் நீ செலுத்தவேண்டிய கடமை. 'பிறர்' என்பதனுள் வையகம் முழுதும் அடங்கும். கடமையில் தவறலாகாது. தொழில்களெல்லாம் நற்பயன் தருமிடத்து அறங்களாகும்.

பொருள் என்பது செல்வம். நிலமும், பொன்னும், கலையும், புகழும் நிறைந்திருத்தல், நல்ல மக்களைப் பெறுதல், இனப்பெருமை சேருதல், இவையெல்லாம் செல்வம். இச் செல்வத்தைச் சேர்த்தல் மனித உயிருக்கு ஈசன் இட்டிருக்கும் இரண்டாம் கட்டளை.

இன்பம் என்பது இனிய பொருள்களுடன் உயிர் கலந்து நிற்பது. பெண், பாட்டு, கூத்து முதலிய ரஸவஸ்துக்களை அனுபவிப்பது. இவ் வின்பங்கள் எல்லாம், தமிழா, உனக்கு நன்றாக அமையும்படிப் பராசக்தி அருள் புரிக. உன்னுடைய நோய்களெல்லாம் தீர்க. உனது வறுமை தொலைக. உனக்கு இனிமையும் அழகு முடைய வஸ்துக்களெல்லாம் வசப்படுக. பஞ்ச பூதங்களும் உனக்கு வசப் படுக. நீ எப்பொழுதும் இன்பம் எய்துக.

வீடாவது பரமாத்மாவுடன் அறிவு கலந்து நிற்பது. "வீடு" என்ற சொல்லுக்கு "விடுதலை" என்பது பொருள். மேற்கூறப்பட்ட மூன்று புருஷார்த்தங்களும் ஈடேறிய பெரியோருக்கு ஈசன் தானாகவே வீட்டு நிலை யருள் செய்வான். தமிழா, உனது புருஷார்த்தங்கள் கை கூடுக!

33

நெல்லிக்காய்ச் கதை

நான் சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போது, 'ஹிந்துக்களைப் போலே ஒற்றுமைக் குறைவான கூட்டத்தார் உலகத்தில்

வேறெந்த தேசத்திலும் இல்லை' யென்றும் ஹிந்துக்கள் 'நெல்லிக்காய் மூட்டைக்குச் சமான' மென்றும் சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பிறகு, உலகத்திலுள்ள வேறு பல தேசங்களின் பூர்வ சரித்திரத்தையும் தற்கால இயல்பையும், பல விதங்களில் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்ததில் மேற்படி வார்த்தை தவறு என்று தெரிந்தது. கிழக்கே, மேற்கே, தெற்கே, வடக்கே, உலகத்திலுள்ள எந்த ராஜ்யத்தைப் பார்த்த போதிலும் அங்குப் பணமும் அதிகாரமும் இருக்கும் வரை மனிதர் பரஸ்பர விரோதங்களையும் பொறாமைகளையும் உள்ளே அடக்கி வைத்துக்கொண்டு ஒரு விதமான வெளியொற்றுமை பாராட்டித் திரிகிறார்கள். இருந்தாலும் நாலடியாரில் சொல்லியபடி

"அகடுற யார் மாட்டும் நில்லாதுசெல்வம்
சகடக்கால் போலவரும்"

லக்ஷ்மீதேவி எந்த இடத்திலும், ஒரே நிலையாக நிற்பது வழக்கமில்லை. செல்வமும் அதனாலுண்டான பெருமையும் ஒரு கூட்டத்திற்கிடையே குறைவுபடும்போது, உட் பொறாமையும் மாற்சரியமும் வெளிப்பட்டுத் தலைதூக்கி ஆடுகின்றன. உலக சரித்திரத்தை அறிவுடன் படித்த புத்திமான்கள் இதனை நன்றாக அறிவார்கள்.

பலாப்பழம்

நெல்லிக்காய் மூட்டையைப் பற்றி இப்போது யாரும் பேசுவதில்லை. நெல்லிக்காய் கொடுத்தால் எல்லோரும் வாங்கித் தின்கிறார்கள். ஆனால் ஹிந்துக்கள் நெல்லிக்காய் மூட்டை போலென்று சொல்வோனைக் கண்டால் எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்கள். இந்து தேசம் ஒரு தேவலோகத்துப் பலாப்பழத்தைப் போலாகிவிட்டது. இனியென்றும் அழியாத பலாப்பழம். ஒவ்வொரு ஆரியனும் அதில் முளைத்தவன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து அந்தப் பலாப்பழத்தின் மேல் தோல், உள்ளே ஞானச்சுளை, நமக்கு அழிவில்லை, நமக்குள்ளே பிரிவில்லை. நாமொன்று, நாம் எப்போதும் தெய்வத்தை நம்புகிறோம், தெய்வத்தை நம்பி நாம் அறத்தைச் செய்தால், நம்முடைய யோக க்ஷேமங்களைத் தெய்வம் ஆதரிக்குமென்று பகவத் கீதை சொல்லுகிறது.

34

ராகவ சாஸ்திரியின் கதை

வேதபுரத்தில் தெலுங்குப் பிராமணர்களின் புரோகிதராகிய குப்பு சாஸ்திரி என்பவர் நேற்றுக் காலை என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்தார். நாற்காலியில் உட்காரச் சொன்னேன். உட்கார்ந்தார்.

“ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்!” என்றார்.

“என்னங் காணும் ஆச்சர்யம்!” என்று கேட்டேன். குப்புசாமி சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறார்.—

“புளியஞ்சாலைக்கு அருகே சத்திரம் இருக்கிறது. தெரியுமா! அங்கே மலையாளத்திலிருந்து ஒரு நம்பூரிப் பிராமணர் வந்திருக்கிறார். அவருடைய கல்விக்கோர் எல்லையே கிடையாது. நாலுவேதம், ஆறு சாஸ்திரம் அறுபத்தி நாலு கலைஞானம்—ஸகலமும் அவருக்குத் தெரிகிறது” என்றார்.

“இத்தனை விஷயம் அவருக்குத் தெரியுமென்பது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றுகேட்டேன். குப்பு சாஸ்திரி :— நேற்று நான் சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஸம்ஸ்கிருதம் தான் பேசுகிறார். கடல் மடை திறந்துவிட்டது போல் வார்த்தை சொல்லுகிறார். ஸரஸ்வதி அவதாரமென்றே சொல்லவேண்டும்” என்று அளவில்லாமல் புகழ்ந்தார்.

“அந்த நம்பூரியின் பெயரென்ன?” என்று கேட்டேன். “அவர் பெயர் ராகவ சாஸ்திரி” என்று குப்பு சாஸ்திரி சொன்னார். “அவரை நம்மிடம் அழைத்து வாரும்” என்று சொல்லி அனுப்பினேன்.

இன்று காலையில் மேற்படி ராகவ சாஸ்திரி வந்தார். குப்பு சாஸ்திரிக்குப் பக்கத்துக் கிராமத்தில் ஏதோ விவாகக் கிரியை நடத்தி வைக்கும்படி நேரிட்டிருப்பதால், அவர் கூடவராமல் இந்த ராகவ சாஸ்திரியை என் வீட்டு அடையாளம் சொல்லி யனுப்பிவிட்டாரென்று பின்னிட்டுத் தெரிந்தது. ராகவ சாஸ்திரியைப் பார்த்தால் பார்ஸிக்காரரைப் போலேயிருந்தது. காலிலே பூட்ஸ், கால்சட்டை, கோட்டு, நெக்டை, தொப்பி பாதாதி கேசம் வெள்ளைக்கார உடுப்புப் போட்டிருந்தார். நான் இவரைப் பார்த்தவுடனே ‘பார்ஸியோ

யூரேஷியனோ' என்று எண்ணி "நீர் யார்" என்று இங்கிலீஷிலே கேட்டேன். நான் தான் ராகவ சாஸ்திரி. தாங்கள் என்னைப் பார்க்க விரும்பியதாக குப்பு சாஸ்திரி சொன்னார். தாங்கள் தானே காளிதாசர்?" என்று அவர் கேட்டார். 'ஆம், என்று சொல்லி உட்காரச் சொன்னேன். அவ்வரை ஏற இறங்க மூன்று தரம் பார்த்தேன். என் மனதில் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. "நீர் பிராமணனா? என்று கேட்டேன். "இல்லை" என்றார். "நீர் நம்பூரிப் பிராமணன் என்று குப்பு சாஸ்திரி சொன்னாரே?" என்றேன்.

அதற்கு ராகவ சாஸ்திரி சொல்லுகிறார்:—"நான் மலையாளி என்று குப்புசாஸ்திரியிடம் சொன்னேன். ஸம்ஸ்கிருதம் பேசுவதிலிருந்து நம்பூரிப் பிராமணனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று குப்பு சாஸ்திரி தாமாகவே ஊகித்துக் கொண்டார் போலும். நான் ஜாதியில் தீயன். மலையாளத்தில் தீயரென்றால் தமிழ் நாட்டில் பள்ளர் பறையரைப் போலேயாம். தீயன் சமீபத்தில் வந்தால் பிராமணர் அங்கே ஸ்நானம் செய்து பாவத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்வது வழக்கம்" என்றார்.

இவர் இங்கிலீஷ்காரரைப் போல் உடுப்புப் போட்டிருந்தாலும் இவருக்கு இங்கிலீஷ் பாஷை தடதடவென்று பேச வரவில்லை. எனக்கோ ஸம்ஸ்கிருதம் பேசத் தெரியாது. பிறர் பேசினால் அர்த்தமாகும். ஆகவே, 'நான் இங்கிலீஷில் கேட்பது, அவர் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மறுமொழி சொல்வது' என்பதாக உடன்பாடு செய்து கொண்டோம். நெடுநேரம் சம்பாஷணை நடந்தது. அவருடைய பூர்வோத்தரங்களை யெல்லாம் விசாரணை செய்தேன். அவர் என்னிடம் சொல்லிய கதையை இங்கே சுருக்கமாக சொல்லுகிறேன்.

ராகவ சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

"நான் பிறந்தது கள்ளிக்கோட்டை என்று சொல்லப்படும் கோழிக்கூட்டுக்குச் சமீபத்தில் இரண்டு காதம் தூரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமம். என்னுடைய தாயார் நான் பிறந்து நாலைந்து மாதத்திற்குள் இறந்து போய்விட்டாள். தகப்பனார் என்னை இங்கிலிஷ்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வைத்தார். நாலைந்து வகுப்புவரை படித்தேன். எனக்கு இங்கிலீஷ்ப் படிப்பு சரியாக வரவில்லை. அப்போதே எனக்கு மலையாள

பாஷையில் தேர்ச்சி உண்டாயிற்று. பதினைந்து வயதாக இருக்கையில் எனக்கு மலையாளத்தில் சுலோகம் எழுதத் தெரியும். பதினெட்டு வயதுவரையில் சும்மா சுற்றிக்கொண் டிருந்தேன். பிறகு தகப்பனாரிடம் சொல்லாமல் காசிக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டேன். காசியில் பண்டிதர்கள் "நான் பிராமணன் இல்லை" என்று எனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கச் சம்மதப்படவில்லை. அங்கே ஆர்யஸமாஜத்தைச் சேர்ந்த சிலர் எனக்கு நண்பர்கள் ஆனார்கள். ஆர்ய ஸமாஜத்தார் ஜாதி பேதம் பார்ப்பது கிடையாது. அவர் களுக்குள்ளே உயர்ந்த ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்கள் இருக் கிறார்கள். அவர்களிடம் நான் ஐந்தாறு வருஷம் ஸம்ஸ் கிருதம் படித்தேன். பிறகு பஞ்சாப் நாட்டிற்குப்போய் லாஹூர் பட்டணத்தில் ஆர்யஸமாஜ உபதேசியாய்ச் சில வருஷங்கள் கழித்தேன். அங்கிருந்து கல்கத்தாவுக்கு வந்தேன். கல்கத்தா ஸர்வகலா சங்கத்தார் முன்பு பரீக்ஷை தேறி, "வியாகரண தீர்த்தன்" என்ற பட்டம் பெற்றேன். இதற்கிடையே மலையாளத்திலிருந்து என்து பிதா இறந்து போய்விட்டார் என்று செய்தி கிடைத்தது. கொஞ்சம் பூர்வீகச் சொத்து உண்டு. அதைப் பிறர் கைக்கொள்ளாத படிப் பார்க்கும் பொருட்டு, மலையாளத்துக்கு வந்தேன். இப்போது சில வருஷங்களாகக் கோழிக்கூட்டிலேதான் வாஸம் செய்து வருகிறேன். எனக்குச் சாஸ்திரிப் பட்டம் பஞ்சாபிலே கிடைத்தது" என்றார்.

"இங்கு எதற்காக வந்தீர்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு ராகவசாஸ்திரி சொல்லுகிறார்.

"எனக்கு விவாஹம் ஆகவில்லை. வேறு பந்துக்களும் இல்லை யாதலால் எவ்விதமான குடும்ப பாரமும் கிடையாது. போஜனத்திற்குப் பூர்வீக சொத்திருக்கிறது. ஆதலால், என் காலத்தைத் தேசத்துக்காக உழைப்பதிலே செலவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிருக்கிறது. தேசத்துக்கு எவ்விதமான கைங்கர்யம் பண்ணலாம் என்பதைத் தங்க ளிடம் கேட்டுக்கொண்டு போகலாம் என்ற நோக்கத்துடன் இந்த ஊருக்கு வந்தேன்" என்று சொன்னார்.

"எனக்குத் தெரியாது. நீர் உலகத்துக்கு என்ன விதத்திலே உபகாரம் பண்ண முடியுமென்பது உம்முடைய காலதேச வர்த்தமானங்களையும் உம்முடைய திறமையையும் பொறுத்த விஷயம்" என்றேன்.

" ஜாதி பேதம் கூடாது. அதற்கு நமது பூர்வ சாஸ்திரங்களில் ஆதாரமில்லை. ஆணும் பெண்ணும் ஸமானம். யாரும் யாரையும் அடிமையாக நடத்துக்கூடாது. இன்று நாம் பிறரை அடிமையாக நடத்தினால் நாளை நம்மையேனும் நம்முடைய மக்களையேனும் பிறர் அடிமையாக நடத்துவார்கள். ஹிந்துக்கள் சட்டத்தை உடைக்காமல், இரவிலும், பகலிலும், விழிப்பிலும், தூக்கத்திலும், கனவிலும் எப்போதும் ஸ்வராஜ்யத்துக்குப் பாடுபடவேண்டும். விடுதலையில்லாதவர் எப்போதும் துன்பப்படுவார்கள். இது போன்ற விஷயங்களை ஊரூராகப் போய் உபந்யாஸம் செய்தாலென்ன? தாங்கள் உத்திரவு கொடுத்தால் நான் இந்தக் காரியம் செய்யக் காத்திருக்கிறேன் " என்று ராகவ சாஸ்திரி சொன்னார். இப்படி இவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது நம்முடைய சிநேகிதர் வேதாந்த சிரோமணி ராமராயர் வந்து சேர்ந்தார். அவரிடம் இந்த மலையாளியின் பூர்வோத்தரங்களையும் இவர் என்னிடம் கேட்கும் கேள்வியையும் சொன்னேன். ராமராயர் ஸந்தேஹமே அவதாரம். இவர் இந்த மலையாளியின் உடுப்பையும், இவர் கேள்வியையும் பார்த்து ஏதோ மனதில் ஐயங்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார் :—

" ஓய் மலையாளி, 'காளிதாஸர்' இஹலோக தந்திரங்களில் புத்தி செலுத்துவது கிடையாது. 'சக்தி, சக்தி' என்று ஒருவன் ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தால், அவன் எல்லாவிதமான பந்தங்களினின்றும விடுபட்டு ஜீவன்முக்தியடைவான் என்ற தர்மத்தையே அவர் இடைவிடாமல் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். இந்த தர்மம் ஹிந்துக்களுக்கு மாத்திரமன்று. அமெரிக்கா தேசத்தார் எல்லாருக்கும் நல்லது. சக்தி உபாஸனையினாலே காளிதாஸன் மஹாகாவியானான். சக்தி உபாஸனையாலே விக்ரமாதித்தன் மாறாத புகழ்பெற்றான். இதைத்தான் இவர் சொல்லுவார். சுதேசிய விஷயமாக எப்படி உழைக்கலாம் என்பதை நீர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், சென்னைப் பட்டணத்திலும் வடநாட்டு நகரங்களிலும் புகழ்பெற்ற ஜனத்தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவரிடத்திலே போய் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும் " என்று ராமராயர் சொன்னார்.

இங்ஙனம் ராமராயர் சொல்லியதில் அந்த ராகவ சாஸ்திரி திருப்தி அடையாமல், மறுபடி என்னை நோக்கி எனக்கு என்ன உத்திரவு செய்கிறீர்கள் ?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு நான் :—

கேளீர், ராகவ சாஸ்திரியாரே ! சட்டத்திற்கு விரோதமில்லாமல் நீர் சுதேசியம் பேசுவதிலும், மற்றப்படி ஸமத்வம், விடுதலை முதலிய தர்மங்களை நீர் ஹிந்துக்களுக்குப் புகட்டுவதிலும் எனக்கு யாதொரு ஆக்ஷேபம் கிடையாது. ஆனால் நான் இப்போது கைக்கொண்டிருக்கும் தர்மத்தை உம்மிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். ஸம்மதமுண்டானால் அதை இந்தியாவில் மாத்திரமன்று, பூமண்டல முழுதும் சென்று முரசு அடிக்கக் கடவீர். அந்தத் தர்மம் யாதெனில் :—மானுடரே, நம்முடைய இஷ்டப்படி உலகம் நடக்கவில்லை. தெய்வத்தின் இஷ்டப்படி உலகம் நடக்கிறது. 'தெய்வமே சரண்' என்று நம்பி எவன் தொழில் செய்கிறானோ, அவன் என்ன தொழில் செய்த போதிலும் அது நிச்சயமாகப் பயன்பெறும். மனிதன் தன் உள்ளத்தைத் தெய்வத்துக்குப் பலியாகக் கொடுத்துவிடவேண்டும். அதுவே யாகம். அந்த யாகத்தை நடத்துவோருக்குத் தெய்வம் வலிமை, விடுதலை, செல்வம், ஆயுள் புகழ், முதலிய எல்லாவிதமான மேன்மைகளும் கொடுக்கும். இந்தக் கொள்கை நமது பகவத் கீதையில் சொல்லப்படுகிறது. இதனை அறிந்தால், பயமில்லை. ஹிந்துக்களுக்குத்தான் இவ்விதமான தெய்வபக்தி சுலபம். ஆதலால் ஹிந்துக்கள் தெய்வத்தை நம்பி எப்போதும் நியாயத்தைப் பயமில்லாமல் செய்து மேன்மைபெற்று மற்றத் தேசத்தாரையும் கைதூக்கி விட்டாலொழிய இந்தப் பூமண்டலத்துக்கு நன்மை ஏற்படாது. உலகத்தார் அகங்காரம் என்ற அசுரனுக்கு வசப்பட்டுச் சகல தேசங்களிலும் நரக துன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அஹங்காரத்தை வெட்டி எறிந்துவிட்டால் மனித ஜாதி அமரநிலை யடையும். தன்னை மற. தெய்வத்தை நம்பு. உண்மை பேசு. நியாயத்தை எப்போதும் செய். எல்லா இன்பங்களையும் பெறுவாய். இப்போது பழைய யுகம் மாறி புதிய யுகம் தோன்றப் போகின்றது. அந்தப் புதிய யுகம் தெய்வ பக்தியையே மூலாதாரமாகக் கொண்டு நடைபெறப் போகிறது. ஆதலால் அதில் ஹிந்துக்கள் தலைமை பெறுவார்கள். இது ஸத்யம். இதை எட்டுத் திசைகளிலும் முரசு கொண்டடியும். இதுவே யான் சொல்லக்கூடிய விஷயம்" என்றேன்.

பிறகு, நான் சில வார்த்தைகள் பேசியபிறகு ராகவ சாஸ்திரி விடை பெற்றுக்கொண்டு போகுந் தருணத்தில் ராமராயர் அவரை நோக்கி :—

"முதலாவது, இந்த உடுப்பை மாற்றி ஹிந்துக்களைப் போல உடுப்புப் போட்டுக்கொள்ளும். அதுவே ஆரம்பத் திருத்தம். கல்கத்தாவில் ''அமுர்த பஜார்'' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமான் மோதிலால் கோஷ் அங்கே கவர்னராக இருந்த லார்ட் கார்மைக்கேல் என்பவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தாராம். உஷ்ண காலத்தில் சீமை உடுப்பைப் போட்டுக்கொண்டு லார்ட் கார்மைக்கேல் வியர்த்துக் கொட்டுகிற ஸ்திதியில் இருந்தாராம். அப்போது மோதிலால் கோஷ் கவர்னரை நோக்கி, 'இந்தியாவில் இருக்கும் வரை எங்களைப்போலே உடுப்புப் போட்டு கொண்டால், இத்தனை கஷ்டம் இராது' என்று சொன்னாராம். அதற்கு லார்ட் கார்மைக்கேல் 'நீர் சொல்லுவது சரிதான். எங்களுடைய மூடத்தனத்தாலே அவ்வாறு செய்யாமலிருக்கிறோம்' என்று மறுமொழி சொன்னாராம். அப்படியிருக்க நம்மவர் நம் தேசத்தில் சீமையுடுப்பு மாட்டுவது எவ்வளவு மூடத்தனம், பார்த்தீரா ?" என்று சொன்னார். "இனிமேல் சுதேசி உடுப்புப் போட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று ராகவ சாஸ்திரி ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டார்.

மலையாளம் (1)

மலையாளத்து ராகவ சாஸ்திரி என்பவர் நேற்றுச் சாயங் காலம் மறுபடி என்னைப் பார்க்க வந்தார். நான் மௌன விரதம் பூண்டிருந்தேன். பிரமராய அய்யரும் 'பெண்—விடுதலை' வேதவல்லியம்மையும் ஏற்கனவே வந்திருந் தார்கள். மேனிலை முற்றத்தில் நல்ல தென்றல் காற்று வந்தது. அங்குப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டோம். அவர்கள் பேசினார்கள். நான் வாயைத் திறக்காமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

பிரமராய அய்யர் ராகவ சாஸ்திரியை நோக்கி மலையாளத்திலிருப்போர் இந்தப் பக்கத்தாரைக் காட்டிலும் நல்ல சிகப்பு நிறமாக இருக்கிறார்களே. காரணமென்ன ?" என்று கேட்டார், "குளிர்ச்சியான பூமி" என்று வேத வல்லியம்மை சொன்னாள். கமுக மரத்திலே வெற்றிலைக்

கொடிகள் படர்ந்திருக்குமென்றும், எங்கே பார்த்தாலும் ஏலக்காய் சிதறிக் கிடக்குமென்றும், பல வகைகளிலே மலையாளத்து நிலவளத்தைப் புகழ்ந்து சில சுலோகங்கள் சொல்லி அவற்றை ராகவ சாஸ்திரி கொச்சை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார். வேதவல்லியம்மைக்கும் பிரமராயருக்கும் கொஞ்சம் ஸம்ஸ்கிருதம் தெரியும்; என்றாலும் சௌகரியத்தின் பொருட்டு எல்லோரும் இங்கிலீஷ் பாஷையிலே ஸம்பாஷணை செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

" பூமி மிகவும் செழிப்பாகவும், அழகாகவும் இருக்கிறது ; மலையாளத்தின் மனிதர் மாத்திரம் மூடர் " என்று வேத வல்லி சொன்னாள்.

மூடர் மலையாளத்தில் மாத்திரமா? இந்தியாவில் எங்கும்தான் நிரம்பிக் கிடக்கிறார்கள் " என்றார் ராகவ சாஸ்திரி.

இருந்தாலும் சராசரிக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் மலையாளத்தில் மூடர் தொகை கொஞ்சம் அதிகம். விவேகானந்தர் மலையாளத்தைப்பற்றி எவ்வளவு கோபத்துடன் பேசுகிறார் ?"

" நூறு கஜமுள்ள ஒரு பாலத்தின் இந்த ஓரத்தை ஒரு தீயன் தொட்டால் அந்த ஓரத்திலுள்ள நம்பூரி பிராமணனுக்குத் தீண்டல் வந்து விடுகிறதாம் ; மூட நம்பிக்கை அங்கே மிகவும் அதிகம் " என்று பிரமராய அய்யர் மறுபடி வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

அப்போது ராகவ சாஸ்திரி :—" அதெல்லாம் பண்டைக் காலத்தில். இப்போது மலையாளத்து நாயர்களும் தீயர்களும் பழைய வழக்கங்களை மாற்றுவதற்குப் பெரிய முயற்சிகள் செய்துவருகிறார்கள்."

" ஆமாம், ஐயா, நான் கூடக் கேள்விப்பட்டேன். தீயர்களுக்குச் சிவாலயங்கள் கட்டிக் கொடுத்து அவர்களை மற்ற ஹிந்துக்களைப்போலே செய்து நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று ஸ்ரீ நாராயணஸ்வாமி என்ற ஸந்யாஸி ஒருவர் பாடுபடுகிறதாகவும் படிப்பு, ஒற்றுமை, முதலிய நற்குணங்களில் தேர்ச்சிபெறும் பொருட்டு மலையாள முழுவதும் பல இடங்களில் தீயர் ஸமாஜங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதாகவும்

பத்திரிகைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். அந்த நாராயண ஸ்வாமியின் வரலாறு என்ன ? கொஞ்சம் சொல்லும் ” என்று வேதவல்லியம்மை கேட்டாள்.

ராகவ சாஸ்திரி சொல்லுகிருர் :

“ ஸ்ரீ நாராயணஸ்வாமி என்பவர் தீயர் ஜாதியில் பிறந்து பெரிய யோகியாய் மலையிலே தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது பல தீயர் அவரிடம் போய், ‘ ஸ்வாமி, தங்களை மலையாளத்து மஹாராஜா கூட மிகவும் கௌரவப் படுத்தும்படி அத்தனை மேன்மையான நிலைமையிலே இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் உங்களுடைய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எங்களை இதர ஜாதியார் மிகவும் தாழ்ந்த நிலைமையிலே வைத்திருக்கிருர்கள். கோயிலுக்குப் போனால் மற்ற ஜாதியார் எங்களை வெளிப்புறத்திலே நிறுத்துகிருர்கள். நேரே ஸ்வாமி தர்சனம் பண்ண வழியில்லை. எங்களுக்கு ஒரு புகல் சொல்லக்கூடாதா ?” என்று கேட்டார்கள். அப்போது நாராயணஸ்வாமி சொல்லுகிருர் :—

‘ கேளீர், ஸகோதரர்களே ! கோயில் கட்டுவதற்கு நம்பூரிப் பிராம்மணர் தயவு வேண்டியதில்லை. கல் வேலை தெரிந்த கல் தச்சர் நாட்டில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிருர்கள். பணம் கொடுத்தால் கோயில் கட்டிக் கொடுப்பார்கள். ஆதலால், நீங்கள் இந்த விஷயத்தில் வருத்தப்பட வேண்டாம் ’ ‘‘பணம் சேர்த்துக்கொண்டு வாருங்கள் எத்தனை கோயில் வேண்டுமானாலும் கட்டலாம். நான் ப்ரதிஷ்டை பண்ணிக் கொடுக்கிறேன் ” என்ருர். ‘‘இதைக் கேட்டவுடனே தீயர்கள் தமக்குள்ளிருந்த பணக்காரரிடம் தொகை சேர்க்கத் தொடங்கினுர்கள். காலக் கிரமத்தில் பெரிய தொகை சேர்ந்தது. இப்போது பல இடங்களில் மேற்படி ஸ்ரீ நாராயணஸ்வாமி ஆலயப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கிருர் ” என்று சாஸ்திரி சொன்னுர்.

“ இவர் கோயில்கள் கட்டினதைப்பற்றி இதர ஜாதியார் வருத்தப்படவில்லையா ?” என்று வேதவல்லியம்மை கேட்டாள்.

“ ஆம். அவர்களுக்குக் கோபம்தான். ஒரு நாள் இந்த நாராயணஸ்வாமி ரயில் யாத்திரை செய்கையில் இவர் ஏறியிருந்த வண்டியில் ஒரு நம்பூரிப் பிராமணர் வந்து சேர்ந்தார். அந்த நம்பூரி இவரை நோக்கி இடது கைச் சிறு விரலை நீட்டிக்கொண்டு, “ பெயரென்ன ?” என்று கேட்டார்.

" என் பெயர் நாணு என்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள் " என்று நாராயணஸ்வாமி சொன்னார்.

" தீயர்களுக்குக் கோயில் கட்டிக்கொடுக்கும் ஸந்யாஸி நீர் தானோ ?" என்று நம்பூரி கேட்டார்.

' ஆம் ' என்று ஸ்வாமி சொன்னார். ' பிராமணர் பிரதிஷ்டை செய்ய பூஜிக்க வேண்டிய தெய்வத்தை நீர் பிரதிஷ்டை செய்யும்படி உமக்கு யார் அதிகாரம் கொடுத்தார்கள் ?" என்று நம்பூரி கேட்டார்.

அதற்கு நாராயணஸ்வாமி :—" பிராமணர்களுடைய சிவனை நான் பிரதிஷ்டை செய்யவில்லை. நான் பிரதிஷ்டை செய்தது தீயர்களுடைய சிவன். இதில் தாங்கள் வருதப்பட வேண்டாம். தங்களுடைய சிவன் வழிக்கே நாங்கள் வரவில்லை " என்றார்.

இவ்வாறு ராகவ சாஸ்திரி மேற்படி நாராயண ஸ்வாமியைக் குறித்துப் பல கதைகள் சொன்னார். பிறகு மலையாள பாஷையின் ஆதிகவியாகிய துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் என்பவரைப் பற்றிக் கொஞ்சம் வார்த்தை நடந்தது. எழுத்தச்சன் என்றால் எழுத்தின் அச்சன் (தந்தை) என்ற பொருள். அந்த எழுத்தச்சன் எத்தனைவது நூற்றாண்டி லிருந்தான் என்ற கால நிர்ணயம் ராகவ சாஸ்திரிக்குத் தெரியவில்லை. இவர் பிறந்த கிராமத்தின் பெயர் ஏதோ சொன்னார் ; அது எனக்கு மறந்துவிட்டது. இக் காலத் திலேகூட அந்தக் கிராமத்துக்குப் பக்கத்து நாட்டுப்புறங்களிலே எங்கேனும் ஓரிடத்தில் பிள்ளைக்கு அக்ஷராப்யாசம் பண்ணி வைத்தால் அதற்கு அந்தக் கிராமத்திலிருந்து மண்ணெடுத் துக் கொண்டுவந்து அக்ஷரம் படிக்கும் சிறுவனுக்குக் கொஞ்சம் கரைத்துக் கொடுக்கும் வழக்கம் உண்டு என்று மேற்படி சாஸ்திரியார் சொன்னார். துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் செய்த ராமாயணத்திலிருந்தும் சில புராணத்திலிருந்தும், மேற்படி ராகவ சாஸ்திரி, சில சுலோகங்களை எடுத்துச் சொல்லிப் பொருள் விளக்கினார். அதன் நடை பழைய தமிழ் ; கொச்சையில்லாத சுத்தமான ஸம்ஸ்கிருதச் சொற் களையும் தொடர்களையும் யதேஷ்டமாகச் சேர்த்துச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தமிழ் காதுக்கு மிகவும் ஹிதமாகத் தானிருக்கிறது. துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் வாணிய ஜாதியைச் சேர்ந்தவராம். இவர் தமிழ் நாட்டிலே போய்க் கல்வி

பயின்றவராம். இவருக்குஒரு பெண் இருந்தாள். அவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா விஷயமாகப் பக்திப் பாட்டுகள் பல பாடியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்தப் பாட்டுக்களை மலையாள ஸ்திரீகள் பாடும்போது கேட்டால் மிகவும் இன்பமாக இருக்குமென்று ராகவ சாஸ்திரி சொன்னார். அவரே மாதிரி கொஞ்சம் பாடிக் காட்டினார் :—

“ கண்ணனை எங்களுக்குக் காந்தனாய் நல்கேணும்
விண்ணோர் புகழ்ந்த நாயிகே, மாயிகே, நீ ”

என்று அந்தப்பாட்டின் முதற்கண்ணி சொன்னார். அதாவது :—

“ கண்ணனை எங்களுக்குக் காந்தனாய் நல்க வேணும், விண்ணோர் புகழும் நாயிகே ” என்றவாறு.

‘ நாயிகே ’ என்பது வட சொல். நாயகியே என்பது பொருள். ‘ மாயிகே ’ என்றால் ஹே மாயாதேவி என்று அர்த்தம். இது பராசக்தியை நோக்கிக் கோபிகள் தமக்குக் கண்ணனைத் தரும்படி வேண்டிய பாட்டு.

இங்ஙனம் அவர்கள் நெடுநேரம் ஸம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பிரமராய அய்யர் கடைசியாக “ ஹிந்து தேசமாகிய ரத்ன மலையில் மலையாளம் ஸாமான்ய ரத்னமன்று ” என்றார்.

பிறகு வேதவல்லியம்மை அச்சிகளைப் பற்றிப் பல கேள்விகள் கேட்டார். ஏற்கனவே, ஐரோப்பிய ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள விடுதலை (நாயர் ஸ்திரீகளாகிய) அச்சிகளுக்கு உண்டென்று வெளிப்பட்டது. வேதவல்லியம்மைக்குச் சந்தோஷம் பொறுக்க முடியவில்லை. பிரமராயர் பெருமூச்சு விட்டார். உடனே பிரமராய அய்யருக்கும் வேதவல்லிக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. இந்த வியாஸம் ஏற்கனவே நீண்டு போய்விட்டபடியால், மேற்படி பிரமராயர் வேதவல்லி யுத்தக் கதையை ஸௌகரியப்பட்டால் மற்றொரு முறை எழுதுகிறேன்.

மலையாளம் (2)

அந்த ராகவ சாஸ்திரி இன்னும் ஊருக்குப் போகவில்லை வேதபுரத்திலேதான் இருக்கிறார். இன்று காலையில் வந்தார். நான் தனியே இருந்தேன். வேறு யாருமில்லை. எங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடந்தது. மிகவும் நீண்ட கதை. அவர் ஆறு மணி நேரஞ் சொன்னார். எனக்கு ஞாபகமிருக்கிற பாகத்தைச் சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்-

நான் கேட்டேன், "சாஸ்திரியாரே, அந்தத் தீயர் ஸமாஜத்தின் பெயரென்ன?"

சாஸ்—"ஸ்ரீநாராயண தர்ம பரிபாலன யோகம்"

"யோகம் என்றால் சபை என்று அர்த்தமா?"

சாஸ்—"ஆம்."

"அந்தச் சபை அங்கே, மலையாளத்தில் அதிகமாய்ப் பரவியிருக்கிறதோ?" என்று நான் கேட்டேன்.

சாஸ்—"ஆம். அதில் ஸ்திரீகளுடைய யோகம் என்ற பகுதி ஒன்றிருக்கிறது."

"ஓஹோ! புருஷர் ஸமாஜத்தைப் பற்றி முதலாவது பேசுவோம்" என்றேன்.

ராகவ சாஸ்திரி தொடங்கினார். ராகவ சாஸ்திரி சொல்லியது என்னவென்றால்:—

மேற்படி ஸ்ரீ நாராயண தர்ம பரிபாலன யோகத்துக்கு வட மலையாளத்தில், கண்ணனூர், மாஹி, கோழிக்கூடு முதலிய இடங்களிலும், தென் மலையாளத்தில், திருவனந்தபுரம், கொல்லம் முதலிய இடங்களிலும், கொச்சி ராஜ்யத்திலும், மங்களூரிலும், மலையாள தேசம் முழுவதிலுமுள்ள முக்கிய ஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றிலும் கிளைச் சபைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சென்னைப் பட்டணத்தில் ஒரு கிளை இருக்கிறது. இந்த வருஷத்துப் பெருங் கூட்டம் சில மாதங்களின் முன்பு திருவாங்கூரில் உள்ள ஆலுவாய் என்ற ஊரிலே நடந்தது. அப்போது பாலக்காட்டிலுள்ள விக்டோரியா காலேஜ் முதல் வாத்தியாராகிய ஸ்ரீமான் பி. சங்குண்ணி அக்ராஸனம் வஹித்தார். இப்போது அவர் செய்த பிரசங்கத்தில் சில குறிப்பான வார்த்தைகள் சொன்னார். அவையாவன:—

நாம் பயப்படக் கூடாது. மனம் தளரக் கூடாது. மேற்குலத்தோர் நம்மை எத்தனை விதங்களில் எதிர்த்த போதிலும் நாம் அவர்களைக் கவனியாமல் இருந்துவிட வேண்டும். எனக்குப் பாலக்காட்டில் அடிக்கடிக் கையெழுத்துச் சரியில்லாத மொட்டைக் கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அந்தக் கடிதங்களில் நான் காலேஜ் வாத்தியாராய் வேலையில் இருக்கக்கூடாதென்றும், அது பிராமணர் செய்ய வேண்டிய தொழில் என்றும், எனது முன்னோர் செய்த தொழில்களாகிய உழவு, விறகு வெட்டுதல், பனையேறுதல் முதலியனவுமே நான் செய்யத்தக்க தொழில்களென்றும் பாலக்காட்டுப் பிராமணர் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை நாம் கவனியாததுபோல இருந்து விடவேண்டும். நாம் கீழ் ஜாதி என்ற நினைப்பே கூடாது. எவன் தன்னை எப்படி நினைத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் அப்படியே ஆய்விடுகிறான். நாம் மேல் ஜாதியாரை வெல்ல வேண்டுமானால், மேன்மைக் குணங்கள் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். படிப்பினால் மேன்மை யடையலாம். இங்ஙனம் ஸ்ரீமான் சங்குண்ணி தீயருக்கு நல்ல நல்ல உபதேசங்கள் செய்தார்.

ஸ்ரீ நாராயண தர்மபரிபாலன யோகத்தின் பெண்களின் கூட்டம் இவ்வருஷத்தில் ஆலுவாயில் நடந்தது. ஆண்களின் கூட்டம் கழிந்த பிறகு, பெண் கூட்டம் நடத்தினார்கள். இதில் திருவாங்கூரின் திவானாகிய ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணன் நாயர் அக்ராசனம் வகித்தார். இந்த ஆலுவாயில் ஒரு நதி ஓடுகிறது. அதன் ஜலம் மிகவும் ரமணீயமானது. வஸந்த காலத்தில் அவ்வூர் வாஸத்துக்கு மிகவும் இன்பமென்று கருதி வட நாட்டிலிருந்து கூட அநேகர் வந்து வாஸம் செய்கிறார்கள். ஆலுவாயில் தீயர்—யோகத்தின் பெண்களைக் கூட்டம் நடந்தபோது அங்கே கௌரியம்மையென்ற தீய ஜாதிப் பெண் வந்து இங்கிலீஷில் பேசினாள். இவள் பி.ஏ. பரிக்ஷையில் தேறினவள். இவளுடைய பேச்சை எல்லாரும் வியந்தார்கள். தீயர் முன்னுக்கு வந்து மேன்மை பெற முயற்சி செய்வதில் திவான் கிருஷ்ணன் நாயர் மிகுந்த அனுதாபம் காட்டி வருகிறார்.

“தீயர் கள்ளிறக்கும் ஜாதியார் அன்றோ ? தீயருக்கு ஈழுவர் என்ற பெயர் அன்றோ, நமது தமிழ் நாட்டுச் சாணாரைப் போலே ?” என்று கேட்டேன்.

ராகவ சாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—ஆம். சாணரைப்போல் கள்ளிறக்கும் தொழில் உண்டு. சங்குண்ணி சொல்லியது போல விறகு வெட்டுதல், உழுதல், மற்றும் வைத்தியம் செய்தல், மந்திரவாதம் செய்தல் இவையெல்லாம் பண்டு தீயர் தொழிலாக இருந்தன. இப்போது தீயர்களில் வக்கீல்கள், உத்தியோகஸ்தர், வாத்தியார், உயர்ந்த தொழில் செய்வோர் இருக்கிறார்கள்."

நம்பூரிகளும் தீயரும்

"நம்பூரிகள் மிகவும் வைதீகமாயிற்றே? அவர்களிடத்தில் தற்காலத்துப் புதிய தீயர் எவ்விதமான எண்ணம் வைத்து நடக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"பகை" என்று ராகவ சாஸ்திரி சொன்னார். "காரணமென்ன?" என்றேன்.

"புதிய தீயர் இப்போது நம்பூரிகளைப் பகைப்பது மாத்திரமேயல்லாது, எப்போதுமே நம்பூரிகளைத் தீயர் பகைத்து வந்ததாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆலுவாயில் ஸ்ரீ நாராயணஸ்வாமி ஒரு ஸம்ஸ்கிருதப் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். பெரிய கட்டிடம் கட்டியிருக்கிறார். நிறையப் பணம் சேர்ந்திருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லா ஜாதிப் பிள்ளைகளுக்கும் ஸம்ஸ்கிருதம் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஒரு மகம்மதியப் பிள்ளைகூட அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து வாசித்து வருகிறான். இங்ஙனம் பலவகைகளிலே தீயர் மேன்மை பெற முயல்வதில் நம்பூரிகளுக்குச் சம்மதமில்லை. அதனால் நம்பூரிகளிடம் தீயருக்குப் பகை உண்டாகிறது இயற்கைதானே? செய்வாருக்குச் செய்வார் செத்துக் கிடப்பாரா?

"பிராமணராக நம்பூரிகள் பரசுராமனால் செய்யப்பட்டனர் என்றும், அதற்கு முன்பு மீன் பிடிக்கும் செம்படவர்கள் இருந்தனரென்றும் தீயர்கள் நம்பி வருகிறார்கள். மலையாள பூமி செழித்துப்போய் காடு பட்டுக் கிடந்ததைப் பரசுராமன் நாடாகத் திருத்தியபோது, அங்கு வந்து குடிபோகும்படி கர்நாடகத்திலிருந்தும் சோழநாட்டிலிருந்தும் பிராமணர்களைக் கூப்பிட்டார். இந்தப் பார்ப்பார் அங்கே போய்க் குடியேறச் சம்மதப்படவில்லை. எனவே பரசுராமன் கோபம் கொண்டு தென் கன்னடக் கரையிலிருந்த செம்படவரைப்

பிராமணராகச் செய்து குடியேற்றினர். நம்பூரிகள் விவாய வசமயங்களில் குளம், நதி, ஏதேனும் நீர்நிலைக்குப் போ நலை போடுவது போல அபிநயிக்கும் பொய்ச் சடங்கொன்று நடத்தி வந்தார்கள். இப்போது, நம்பூரிகளும் நாகரீகப்பட்டு வருகிறபடியால் வீட்டிலேயே ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் நீரை வைத்து, அதில் வாழை இலையைத் துண்டு துண்டாக மீன் ஸ்தானத்தில் போட்டு வைத்து, அதன் மேலே வலை போடுவது போல் துணி போட்டு அபிநயித்து வருகிறார்கள். மேற்படி பரசுராமன் கதை பொய்க் கதை என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். இக்காலத்து நம்பூரிகள் விவாக சமயங்களில் மீன் பிடிக்கும் சடங்கு நடத்துவதற்கு வேறே தேனும் மூலமிருந்தாலும் இருக்கலாம். 'நான் அக் கதையை ஏன் சொன்னேன்' என்றால், பெரும்பகை இருக்கிறதென்பதைக் காட்டும் பொருட்டாகச் சொன்னேனே யொழிய வேறொன்று மில்லை.

"ஆதிமுதல் தீயருக்கும் பிராமணருக்கும் சண்டை உண்டு. தீயர் மற்ற ஹிந்துக்களைப்போலே மக்கள்—தாயத்தை அனுசரிக்கிறார்கள். மருமக்கள்—தாயம் நாயருக்குள்ளே இருப்பதுபோல் தீயருக்குள் இல்லை. பிராமணர் நாயர் ஸ்திரீகளுடன் ஸம்பந்தம் செய்வது போலே தீயருடன் செய்து கொள்ள இடமில்லை. தீயர் அதனை விரும்பவில்லை. இதுவே நம்பூரிகளுடன் பகைமைக்கு மூலம்.

"நம்பூரிகளிலே பலர், பரசுராமன் மலையாளத்து பூமியைத் தங்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததாகச் சொல்லு கிறார்கள். அவர்கள் பெரிய ஜமீன்தார்களாகவும் மிராசு தார்களாகவும் இருக்கிறார்கள். 'ஜன்மி'கள் என்று தம்மைச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். 'ஜன்மி' என்றால் ஜன்மபாத்யதை உடையவர்களென்று அர்த்தம்.

"நம்பூரிகளெல்லாம் நல்ல சிவப்பு நிறம்; மிகவும் அழகாக இருக்கிறார்கள். பொதுவாகவே மலையாளத்தார் தமிழரை காட்டிலும், தெலுங்கரைக் காட்டிலும் அதிகச் சிவப்பு நிறமுடையவர்கள். குஜராத்தியரை மாத்திரமே, நிறவிஷயத்தில், தக்ஷிணத்தில் மலையாளிக்குச் சமானமாகச் சொல்லலாம். அதிலும், நம்பூரிகள் நல்ல சிவப்பு. ஆனால் நாகரீக ஜனங்களில்லை. நம்பூரிக்கும் நாகரீகத்துக்கும் வெகுதூரம்,

"நம்பூரிக்குள்ளே ஜாதிப்பிரிவுகள் உண்டு. இந்தியாவில் வித்தியாஸத்திலே ஒரு விநோதம் என்னவென்றால்

எந்த மூலையிலே போய் எந்த ஜாதியை எடுத்துப் பார்த்தாலும் அதற்குள் நாலு உட்கிளையில்லாமல் இருப்பதில்லை. நம்பூரிகளுக்குள்ளே ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்பும் வேதபாடமும் இப்போதும் அழிந்து போகவில்லை, திருஷ்டாந்தமாக தாழைக் காட்டுமனை என்ற இல்லத்து நம்பூரிகள் வேதப் படிப்பில் கீர்த்திபெற்றவர்கள்; அவர்களிடம் பணமும் அதிகம். பிராயச்சித்தம் முதலிய வைதீகக் கிரியைகளிலே முடிவான தீர்மானங்கள் கேட்கவேண்டுமானால், ஜனங்கள் அந்த இல்லத்தாரிடத்தில் கேட்கிறார்கள்."

இங்ஙனம் மேற்படி ராகவ சாஸ்திரி சொல்லி வருகையில், நான் "ஜன்மிகளாகி ஜமீன்தார்களாகவும் வித்வான்களாகவும் ஒரே குடும்பத்தார் இருப்பது விசேஷந்தான்" என்று சொன்னேன்.

அதற்கு ராகவ சாஸ்திரி—"வேதத்துக்குப் பொருள் தெரிந்து படிக்கும் நம்பூரிகளை நான் பார்த்தது கிடையாது. பிறரை மயக்கும் பொருட்டு ஓர் இரண்டு வேத சம்ஹிதைகளைப் பாராமல் குருட்டு உருப்போட்டு வைக்கிறார்கள். இதில் அதிக விசேஷமில்லை" என்றார்.

அதற்கு நான்.—சாஸ்திரியாரே, "ஜமீன்தார்களாய்ப் பணச் செருக்கிலே இருப்போர் பிறரை மயக்கவிரும்பினால் கல்விக் கஷ்டம் இல்லாமலே மயக்குவதற்கு வேறு நூற்றுத்தொண்ணூறு சுலபமான வழிகள் உண்டு" என்றேன்.

பிறகு சாஸ்திரியார் நம்பூரிகளின் அறிவுக்குறைவைக் குறித்துப் பல கதைகள் சொல்லத் தொடங்கினார். அவை மிகவும் பெரிய கதைகள். இந்த வியாஸம் ஏற்கெனவே மிகவும் நீண்டு போய்விட்டது. ஆதலால், அவர் சொல்லியதின் தொடர்ச்சியை மற்றொரு வியாஸத்தில் எழுதுகிறேன். ராகவ சாஸ்திரி நான் மௌன விரதம் பூண்ட நாளில் துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் விஷயமாகச் சொல்லிய விஷயத்தைக் குறித்து மறுபடி இன்று காலை சம்பாஷித்தோம். அதையும் பின்புதான் தெரிவிக்க வேண்டும்.

மலையாளத்துக் கதை

மலையாளத்துக் கதை போகப்போக ரஸப்படுகிறது. ராகவ சாஸ்திரி மலையாளத்தைப் புகழுகிற புகழ்ச்சியைக் கேட்டால் யாருக்கும் அந் நாட்டிலே போய்ச் சிலமாதங்கள் கழித்து வரவேண்டுமென்ற இச்சையுண்டாகும்.

நம்பூரிப் பிராமணர்களும், பலாப்பழமும் மாம்பழமும் வாழைப்பழமும், இனிய ரூபங்களும் மலிந்து கிடக்கும் அந்த நாட்டை நினைக்கும் பொழுது எனக்கும் பெரிய விருப்ப முண்டாகிறது. இயற்கைத் தெய்வம் அங்கே அழகு முழு வதையும் சிந்தியிருப்பதாக ராகவசாஸ்திரி சொல்லுகிறார். மலையாள மென்பது ஸௌந்தரியத்தின் பெயர் என்று குழந்தைப் பருவம் முதலாகவே என்மனதிற் பட்டிருந்தது. நான் மலையாளத்திற்குப் போனதே கிடையாது. சும்மா வடக்கம் மலையாளத்தைப் பற்றியும் தெற்கம் மலையாளத் தைப் பற்றியும் கதை கேட்டிருக்கிறேன். மலையாள பக வதிக்கும் சாஸ்தாவுக்கும் அந்த நாட்டில் நடக்கும் மகிமை யைக் கேட்டுப் பலமுறை ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. மலையாளத்து மந்திரவாதிகளின் கதைகளைக் கேட்டு நகைத்ததுண்டு. மலையாளம் சக்தி நாடென்றும் அங்கே பெண்களுக்குப் படிப்பும் அறிவும் மிகுதியென்றும் அதனாலேதான் அந்த நாட்டிற்குப் பெண் மலையாளம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று என்றும் கேள்விப்பட்டேன். அங்கே புலையரைத் தீயரும் தீயரை நாயரும், நாயரை நம்பூரியும் மிகவும் இழிவாக நினைக்கிறார்களென்பது மூன்று லோகப் பிரஸித்தம். இந்த ராகவசாஸ்திரி வந்ததிலிருந்து எனக்கு அந்த நாட்டிலே ஜாதிப்பகைமை ஏற்படுவதற்குப் போதுமான காரணங்கள் இருப்பதாகத் தெரிவதுடன் இங்கிலீஷ்ப் படித்த தீயர், நாயர், இருபகுதிகளிலும் ஒரு பகுதியார் மேற்படிப் பகையை நெருப்புக்கு நெய்விட்டு வளர்க்கக்கூடிய நிலைமையிலே இருக்கிறார்களென்பதையும் காண்கின்றேன்.

"தமிழ் நாட்டிலேயும் இதுபோலவே ஜாதி விரோதங்களை வளர்த்துவிட வேண்டுமென்று சில கயவர் பாடுபட்டு வரு கிறார்கள். தமிழ் நாட்டு வேளாளருக்கும், பார்ப்பாருக்கும், முதலியாருக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் சொல்லுகிறேன். ஜாதி விரோதத்தை உடனே கைவிடுக" என்று சாஸ்திரி சொன்னார்.

"மலையாளத்துக் கதை மேலே நடத்தும்" என்றேன். ராகவசாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—

"நம்பூரி இல்லத்தில் (வீட்டில்) வெளித்தோட்டமிருக்கும். வேலிக்குள் யாரும் நுழையக்கூடாது. நம்பூரிப்பெண்கள் ஜனனா (அந்தப்புரம்) தோட்டத்திலே குளப்புரை. அந்தப் பெண்களில் பலருக்கு விவாஹமே கிடையாது. சாவுமட்டும்

புருஷரில்லாமல் வாழ்ந்து, செத்த பிறகு பிணத்துக்கு மணச்சடங்கு செய்வதுமுண்டு. நம்பூரிகளில் மூத்த பிள்ளைக்குச் சொத்து எல்லாம். மூத்த பிள்ளை ஒருவன் மாத்திரமே விவாஹஞ் செய்யலாம். மற்ற இளைய பிள்ளைகள் நாயர் ஸ்திரீகளுடன் ஸம்பந்தஞ் செய்து கொள்ளுவார்கள். ஒரு நம்பூரி பல பெண்களை மணந்துகொள்ளுவான். அப்படியிருந்தும் அவர்களில் பெண்தொகை மிச்சப்பட்டுப் பலர் மணமறியாமல், வெயிலறியாமல், காற்றறியாமல் வாழ்ந்து குளப்புரை யருகே தோட்டத்தில் புதைக்கப்படுகின்றனர்.

'மனோரமா' என்று அங்கே (மலையாளத்தில்) ஒரு பத்திரிகை இருக்கிறது. அதில் போன வருஷம் ஒரு நம்பூரி தனது ஜாதி ஸ்திரீகளின் அறியாமையைப் பற்றி ஒரு வேடிக்கையான கதை எழுதினார். அந்த நம்பூரி வீட்டில் அவருடைய பந்துக்களில் ஒரு ஸ்திரீ இந்து தேச சரித்திர விஷயமாகப் பேசுகையிலே கும்பினி (ஈஸ்டு இந்தியா கம்பெனி) என்றொரு ராணியிருந்ததாகவும் ஷை கும்பினியின் தங்கை பெயர் இந்தியா என்றும் சொன்னாளாம்.

"நம்பூரிகளுக்குள்ளே இப்போது தான் ஸபைகூடி 'இங்கிலீஷ் படித்தால் ஜாதிபிரஷ்டம் பண்ணவேண்டுமா வேண்டாமா' என்று ஆலோசனை செய்து வருகிறார்கள். அந்த ஆலோசனை இன்னும் முடிவு பெறவில்லை. 'ஜன்மி'கள் (நம்பூரி ஜமீன்தார்கள்) இப்போது ஏழைகளாய் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய செல்வம் குறைகிறது. அவர்களுக்கு நோயும் மரணமும் மிகுதிப்படுகின்றன" என்றார்.

அப்போது நான் சொன்னேன் :—"உண்மையாகவே இந்த நம்பூரி உயர்ந்த குலம். காலத்தின் குறிப்பை யறியாமல் தாழ்ச்சியடைகிறான் போலும்" என்றேன்.

ராகவ சாஸ்திரி சொல்லுகிறார்.—"நம்பூரிகளுக்குள்ளே எழுதப்படிக்கத் தெரியாத சிலர் கவிதை செய்கிறார்கள். திருஷ்டாந்தமாக காஞ்ஞோனி இல்லம் என்ற குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அண்ணன் தம்பி இருவருக்கும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாது. கவிதை, ராஜாக்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படிச் செய்கிறார்கள். மலையாளத்தில் கவிதைக்காற்று வீசுகிறது.

"நாயர் ஸ்திரீகளுடன் ஸம்பந்தம் என்பது ஒரு வகை மணம். முண்டு (வேஷ்டி) கொடுப்பதே சடங்கு. நாயர்

களுடனும் பிராமணருடனும், நாயர்களில் ராஜ குடும்பத்தார் முதல் ஏழைகள் வரை எல்லோரும் இஷ்டப்படி ஸம்பந்தஞ் செய்து கொள்ளலாம். ஒரு ஸ்திரீ தன் இஷ்டப்படி ஸம்பந் தங்களை நீக்கலாம், மாற்றலாம், சட்டம் தடுக்காது. பிள்ளைக் குத் தகப்பன் பெயர் கிடையாது. தாயின் பெயரை மாத் திரந்தான் நியாயஸ்தர் விசாரணையிலே கூடக் கேட்பார்கள்" என்றார்.

"நல்லது, புதிய தீயருக்கும், நாயருக்கும், நம்பூரிகளுக் கும் ஒற்றுமையும், அன்பும், அறிவும் பகவதி சேர்த்திடுக" என்றேன்.

இந்தச் சமயத்தில் 'பாப்பா'[1] வந்து "பகவதிப் பாட்டு பாடட்டுமா?" என்று கேட்டது. "பாடு பாடு" என்று ராகவ சாஸ்திரி தலையை ஆட்டினார். பாப்பா பாடுகிறது.

ஆ—ஆ—ஆ!

நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்,—அவை
நேரே இன்றெனக்குத் தருவாய்—என்றன்
முன்னைத் தீயவினைப் பயன்கள்;—இன்னும்
மூளாதழிந்திடுதல் வேண்டும்;—இனி
என்னைப் புதிய உயிராக்கி;—எனக்
கேதும் கவலை யறச்செய்து,—என்றும்
சந்தோஷம் கொண்டிருக்கச் செய்வாய்! ஹே!
காளி. வலிய சாமுண்டீ!—ஓங்
காரத் தலைவி யென் னிராணீ!

டிண்டிம சாஸ்திரியின் கதை

இன்று காலை பொழுது விடிய இரண்டு நாழிகைக்கு ஒருவர் வந்து என் வீட்டுக் கதவை இடித்தார். நான் போய்க் கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். கையில் ஒரு லாந்தர் வைத்துகொண் டிருந்தார். நெற்றியிலே ஸ்ரீ சூர்ணம்; தலையில் பாகை; உடம்பில் முழந்தாள்வரை நீண்ட பெரிய கர்நாடக உடுப்பு; காலில் பாதக்குறடு; கையில் தும்பிக்கை போலே ஒரு தடி. "யார்? எந்த ஊர்?" என்று கேட்டேன்.

---

1. 'பாப்பா'—ஸ்ரீ பாரதியாரின் இளையகுமாரி.

அப்போது அவர் சொல்லுகிறார்.—“ நான் வசிப்பது கும்ப கோணம். என் பெயர் டிண்டிமசாஸ்திரி. வேதபுரத்தில் ஸ்வாமி தெரிசனத்துக்காக வந்தேன். தங்களையும் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று நெடுநாளாக இருந்த ஆசையை இப்போது தீர்த்துக்கொண்டேன் ” என்றார்.

‘ சரி ’ என்று சொல்லி நான் அவரை உள்ளே அழைத்து வந்தேன். மேல் மெத்தையில் குழந்தை குட்டிகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபடியால, கீழேயே கூடத்தில் ஒரு பிரப்பம் பாயை விரித்தேன். விளக்கேற்றினேன். டிண்டிமரும் நானும் உட்கார்ந்துகொண்டோம். டிண்டிமசாஸதிரி தன்னுடைய வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்தார். நானும் அவரும் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டோம். அப்போது டிண்டிமர் :—‘‘ தாங்கள் ப்ரஹ்மபத்ரம் (புகையிலை) போடுவது கிடையாதோ ? என்றார்.

நான் சொன்னேன் :—‘‘ கிடையாது, ஸ்வாமி ; முன்னெல்லாம் நாளொன்றுக்கு மூன்று தூக்குப்புகையிலை சுவைத்துத் துப்பிக்கொண்டிருந்தேன். இரண்டு வருஷ காலமாக அவ்வழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டேன் ” என்றேன்.

‘‘ சரிதான் ” என்று சொல்லி லேசாக நகைத்துவிட்டு, டிண்டிமசாஸ்திரி தம்மிடமிருந்த புகையிலை டப்பாவைத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த சுகந்த பரிமள புகையிலையை ஒரு கொத்து, எலுமிச்சங்காய் அளவு, கையில் எடுத்துவாய்க்குள்ளே திணிககமாட்டாமல் திணித்துக்கொண்டார்.

இரண்டுதரம் எழுந்து வெளியே எச்சில் துப்பிவிட்டுவந்தார். மேலே இருந்த படடையையும் தலையில் இருந்த பாகையையும் கழற்றிப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேசததொடங்கினார்.—முந்தி ஒருதடவை ‘ சுதேசமித்திரன் ” பத்திரிகையில் மலையாளத்திலிருந்து தீயஜாதியைச் சார்ந்த ‘ ராகவ சாஸ்திரி ’ என்ற மனுஷ்யன் வந்ததாகவும், அவர் மலையாளத்து நம்பூரிப் பிராமணர்களைத் தூஷித்துப் பேசியதாகவும் தாங்கள் எழுதியிருந்தீர்கள். நான் அதற்கப்புறம் மலையாளத்துக்குப்போய்ப் பல நம்பூரிப் பிராமணர்களைக் கண்டேன். அவர்களெல்லோரும் மஹாயோக்கியர்கள். தீயர்களைக் கஷ்டப்படுத்துகிற

நாயர்களைக் கஷ்டப்படுத்தினார்களே யென்றாலோ, அதுவெல்லாம் பழைய கர்மம். அதனால் உண்டான பாவப் பயன்களை அவர்கள் அனுபவித்தார்கள்; இப்போதும் அனுபவிக்கிறார்கள். சந்திரனிலேகூட மாசு தோன்றுகிறது. அதுபோல், உலகத்திலும் எந்த ஜாதியாரிடத்திலும் குற்றம் கண்டு பிடிக்கப்போனால், குற்றம் இருக்கத்தான்செய்யும். 'குற்றம் பார்க்கில் சுற்றமில்லை' என்று ஒளவை யாரே சொல்லியிருக்கிறார்கள். மேற்படி ஒளவையாரைக் குறித்து நான் மலையாளத்தில் கேள்விப்பட்ட புதுமைகளைத் தங்களிடம் சொல்லவேண்டுமானால், அதுவேறு பெரிய கதையாக நீளும். நம்பூரிப் பிராமணர்களை மொத்தமாகக் கவனிக்குமிடத்து நல்ல ஸாதுக்களாகவே யிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய யோக்யதை இக் காலத்தில் சோபிக்க இடமில்லை. முதலாவது அவர்களுக்கு நவீன லௌகிகக் (அதாவது ஐரோப்பியக்) கல்வியில்லை. அது ஓர் ஊனம். ஆனால், அதை அவர்கள் சீக்கிரத்தில் நிவிருத்தி செய்துகொள்ளுவார்கள்.

"ஒரு நம்பூரி என்னிடம் சொன்னார்: இங்கிலீஷ் பாஷையிலுள்ள சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்வதால் அவர்களுடைய வைதீகநெறிக்கு யாதொரு விரோதம் கிடையாதென்றும், ஆனால், இங்கிலீஷ்பாஷையைப் படித்தால்தான் தோஷமென்றும், ஆதலால் இங்கிலீஷிலிருந்து மேற்படி சாஸ்திரங்களை யாராவது தர்ஜமா பண்ணிப்போட்டால் நம்பூரிமார் வாசிப்பதும் அல்லாமல் மேற்படி சாஸ்திரங்களை அதுல்யமாகப் பாண்டித்யம் பெறுவார்கள் என்றும், நம்பூரியின் புத்திக்கு ஸமானமான தீக்ஷ்ணம் இந்த லோகத்தில் வேறு எந்த ஜாதியாருக்கும் கிடையாது என்றும் அந்த நம்பூரி சொன்னார்." என்று இங்ஙனம் டிண்டிமசாஸ்திரி கதை சொல்லி வருகையில் நான் அவரிடம்:—"ஸ்வாமி, தாங்கள் என்ன ஸ்மார்த்தரா, வைஷ்ணவரா, விஷயம் தெரியவில்லையே. நெற்றியில் நாமம் இல்லை; ஸ்ரீசூர்ணம் மாத்திரம் தெரிகிறது. வைஷ்ணவர் சாஸ்திரி என்று பெயர்வைத்துக்கொள்வதில்லையே" என்றேன்.

அதற்கு டிண்டிமசாஸ்திரி:—"நான் ஸ்மார்த்தன்தான். கீற்று நாமக்காரன். நாங்கள் லேசாக நாமம் போடுவோம். நேற்று மத்தியானம் சாத்தினபடியாலே திருமண் கலைந்து போய் ஸ்ரீசூர்ணம் மாத்திரம் தெரிகிறது. ஸ்ரீரங்கத்துக் கோயி

லில், ஸ்மார்த்தர் நாமம் போட்டுக்கொண்டு பரிசாரகம் செய்கிறார்கள். அனேக ஜில்லாக்களில் நாங்கள் இருக்கிறோம்" என்றார்.

நம்பூரிப் பிராமணரைப் பற்றி நான் பிறந்தது முதல் இன்றுவரை நீர் ஒருவர்தான் ஸ்தோத்திரம் பண்ணக் கண்டேன். இதுவரை எங்கே போனாலும் நம்பூரியைத் திட்டுவார்களே யொழிய, நம்பூரி நல்லவன் என்று யாரும் சொல்வது கிடையாது" என்று நான் சொன்னேன்.

அப்போது டிண்டிமசாஸ்திரி சொல்லுகிறார் :—" ஐயோ, ஸ்வாமி! ஐயோ, ஸ்வாமி! ஐயோ ஸ்வாமி! தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் தாங்கள் இந்த ஸங்கதிமாத்திரம் கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டீர்கள்! மலையாளத்தில் தெய்வம் நேரே பேசுகிறது, ஸ்வாமி. அங்கே நல்ல பாம்புகள் மனுஷ்யருடைய காலைச்சுற்றிவரும், கடிக்காது. பதிவிரதைகள் அந்தப் பாம்புகளை வசப்படுத்திப் போட்டார்களாம்.

" நம்பூரி' என்றால், ' நம்பிஸ்ரீ' என்ற பட்டத்தின் திரிதல் விகாரம். பாலக்காட்டில், எனக்கு ஒரு நம்பூரிப் பிராமணர் ஸ்நேகிதராக இருந்தார். அவருக்கு அவ்வூர் வக்கீல் ஒருவர் சொல்லிய சில சரித்திர சம்பவங்களை அவர் எனக்குச் சொன்னார்.

1521-ம் வருஷத்தில் கொச்சி ராஜா ஐம்பதினாயிரம் நாயர் படையும் சில போர்த்துகீசியப் பீரங்கிப்பட்டாளமும் சேர்த்துக்கொண்டு கோழிக்கூட்டுத் (கள்ளிக்கோட்டையைத்) தம்பிரான் மேலே படையெடுத்துவந்தார். அப்போது தம்பிரானைச் சேர்ந்த பிராமணர்கள் கூட்டம்கூடி, கொச்சி ராஜா அன்னியருடன் சேர்ந்துகொண்டு பிராமண சத்துருவாக மூண்டதுபற்றி அவனைச் சாபமிட்டார்கள். பிராமண சாபத்துக்கிடமான ராஜாவுக்கு ஜயம் கிடையாதென்று தீர்மானித்துக் கொச்சிராஜனுடன வந்த ஐம்பதினாயிரம் நாயர்களும் ஓடிப் போய்விட்டார்கள். கொச்சிராஜன் போர்த்துகீசியர் முகத்தை நோக்கப் போர்த்துகீசியர் கடலை நோக்கத் தம்பிரான் தலை பிழைத்தது.

" திப்பு சுல்தான் காலத்தில் முகம்மதிய ஸேனாதிபதியொருவன் சிறிய படையுடன் வந்து பாலக்காட்டுக் கோட்டையின் முன்னே சில பிராமணர்களை மேல் அங்கவஸ்திரத்தை

உரித்து நிற்கும்படிச் செய்வித்துப் பிராமணர்களை அவமானப் படுத்தியகோரத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் யாதொரு சண்டையு மின்றி தம்பிரான் இனததார் கோட்டையை விட்டுப்போய் விட்டதாகப் புல்லர்டன் என்ற இங்கிலீஷ் ஸேனாதிபதி எழுதி வைத்திருக்கிறான். இச் சங்கதிகளெல்லாம் 'லோகன்' எழுதிய 'மலபார் மானுயல்' புஸ்தகத்தில் போட்டிருக் கிறதாம். அந்தகாலத்து போர்த்துகீசிய வைஸ்ராய், ஆல் பான்ஸொ ஆல்புகர்க்' என்பவன் கொச்சிராஜனிடம் சொன்னானாம் : 'இனிமேல் இந்த ராஜ்யத்தில் பிராமணவாக் குச் செல்லாது. இனிமேல் அன்னியனுடைய கோலுக்கு வணங்கவேண்டும்' என்று சொன்னானாம்.

திப்பு சுல்தான் கோழிக்கூட்டில் ஹிந்துக்களை அடக்க ஆரம்பஞ் செய்தபொழுது, இருநூறு பிராமணரைப்பிடித்து முஸ்லீம் ஆக்கிக் கோமாம்சம் புசிக்கச் செய்தானாம். அவனை எதிர்க்கத் திறமையில்லாமையால் கோடடயம்ராஜாவும் கூத்த நாட்டு ராஜாவும் இங்கிலீஷ்காரருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார் கள் :—"நீங்கள் பிராமணர்களையும் ஏழைகளையும் ராஜ்ய முழு வதையும் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று இங்ஙனம் மேற்படி டிண்டிம சாஸ்திரி எத்தனையோ விதமான கதைகள் சொன்னார். அவர் சொன்ன விஷயங்களை யெல்லாம் பின் னிட்டு "நம்பூரிமார்" என்று தனிக்கதை எழுதுவேன், அதிலே சொல்கிறேன். இதுநிற்க, கலை தோசை தின்று பால் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தாம்பூலம்தரித்துக்கொண்டு டிண்டிம சாஸ்திரி என்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார். அவர் போய் பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் பழைய ராகவசாஸ்திரி முன் போல ஐரோப்பிய உடை தரித்துக்கொண்டு வந்து பிரஸந்ந மானார்.

அவர் யார் ஞாபகமிருக்கிறதா? ஆதியில் இந்த ராகவ சாஸ்திரி என்னிடம் வந்து நம்பூரியைப் பழித்துப்பேச அதை நான் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகைககெழுத, அதைப்பார்த்து தான் டிண்டிம சாஸ்திரி என்னை உணர்ந்துவந்தார். ராகவ சாஸ்திரி வந்தவுடன் நான் அவரிடம் டிண்டிமர் வந்துவிட்டுப் போன விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் சொன்னேன்.

அப்போது ராகவ சாஸ்திரி கடகடவென்று சிரித்தார். இவர் கையில் "ரயில் பை" கொண்டுவந்திருந்தார். அதை எடுத்துக்கொண்டு "நான் மெத்தையிலே போய்த் தனியாக ஐந்துநிமிஷம் இருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார்.

" அதற்கு என்ன, செய்யும்" என்றேன். தனியாகப் போயிருந்தார். திரும்பி வரும்போது பார்த்தால் பூட்ஸ் எல்லாம் போய், ஶ்ரீசூர்ணம், தலைப்பாகைஸஹிதமான டிண்டிமசாஸ்திரி வந்து தோன்றினர். 'இதென்னடா வேடிக்கை யென்று தீர விசாரணைசெய்யும்போது, ஒரே ஆசாமி ராகவ சாஸ்திரியாகவும் டிண்டிம சாஸ்திரியாகவும் இரண்டு வேடந் தரித்து எனக்கு நம்பூரிகளுடைய விஷயத்தில் கோபம் அதிகப் படும்படிச் செய்வதற்காக இப்படி விளையாடினர் என்று தெரிய வந்தது.

அவர் பிறப்பில் தீயரில்லை. நம்பூரிதான் என்றுந் தெரிய வந்தது.

35

கொட்டைய சாமி

தென் பாண்டி நாட்டில் நெட்டையபுரம் என்றொரு ஊர் இருக்கிறது. எந்தக் காரணத்தாலோ, அவ்வூர் ஜனங்கள் அக்கம் பக்கத்துக் கிராமத்தார்களைக் காட்டிலும் சராசரி முக்கால் அல்லது ஒரு சாண் அதிக உயரமாக இருப்பார்கள். இது பற்றியே நெட்டையபுரம் என்ற காரணப் பெயர் உண்டாயிற்றென்று பல பண்டிதர்கள் ஊகிக்கிறார்கள்.

அந்த ஊரில் மிகவும் கீர்த்தியுடைய சிவன் கோயில் ஒன்றிருக்கிறது. ஆனித் திருவிழாவின்போது அக்கோயிலில் தேரோட்டம் மிகவும் அற்புதமாக நடக்கும். சூழ்ந்துள்ள கிராமங்களினின்றும் நாயக்கர்களும், நாயக்கச்சிகளும், ரெட்டிகளும் ரெட்டிச்சிகளும், பறையர் பறைச்சிகளும் பெருங் கூட்டமாகத் தேர் சேவிக்கும்பொருட்டு வந்து கூடுவார்கள்.

கொண்டையெல்லாம் செவ்வந்திப் பூ, வீதியெல்லாம் கரும்பு சுவைத்துத் துப்பிய சக்கை. அவர்களுடைய குழந்தைகள் ஆணும் பெண்ணும், பெரும் பகுதி நிர்வாண மாகவும், சிறு பகுதி இடுப்பில் மாத்திரம் ஒரு சிறு துணியை வளைந்து கட்டிக்கொண்டும் வரும். துணி உடுத்திய குழந்தை களுக்குள்ளே ஆண் பெண் வேற்றுமை கண்டு பிடிப்பது மிகவும் சிரமம். ஏனென்றால், ஆண் குழந்தைகளைப் போலவே பெண் குழந்தைகளுக்கும் முன் குடுமி சிரைக்கும் விநோதமான வழக்கம் அந்த ஜாதியார்களுக்குள்ளே காணப்படுகிறது.

ஷை நெட்டையபுரத்தில் ஒரு ஜமீன்தார் இருக்கிறார். அவருக்கு இப்போது சுமார் முப்பது அல்லது முப்பந்தைந்து வயதிருக்கும். செக்கச்செவேலென்று எலுமிச்சம்பழம் போலே பார்வைக்கு மிகவும் அழகாக இருக்கிறார். அவருடைய நடையுடை பாவனைகளில் உடை மாத்திரம் இங்கிலீஷ் மாதிரி. நடையும் பாவனைகளும் முற்காலத்துப் பாளையக்காரரைப் போலேயாம். பூட்ஸ் முதல் தொப்பிவரை அம் மனிதருடைய உடுப்பைப் பார்த்தால் லண்டன் நகரத்து லார்டு மக்களில் அச்சு சரியாக இருக்கும். இவர் மூன்று தரம் இங்கிலாந்துக்குப் போய் வந்திருக்கிறார். இங்கிலீஷ் பாஷை பேசினால், திக்காமலும் தட்டாமலும் சரசர சரவென்று மழை வீசுவது போல் வீசுவார். அவருக்குக் குதிரையேற்றத்திலும் வேட்டையிலும் பிரியம் அதிகம். நானூறு வேட்டை நாய்கள் வளர்க்கிறார். இவருடைய அந்தப்புரத்தில் பன்னிரண்டு தாலிகட்டிய பெண்டாட்டிகளும் வேறு பல காதல் மகளிரும் இருக்கிறார்கள்.

இந்த ஜமீன்தார் சிவ பக்தியில் சிறந்தவர். விபூதி ருத்திராக்ஷங்களை மிகவும் ஏராளமாகத் தரிக்கிறார். தினம் இரண்டு வேளை அரண்மனையில் தாமே சிவ பூஜை நடத்தி வருகிறார். திங்கள்கிழமைதோறும் தவறாமல் மாலையிலே சிவன் கோயிலுக்குப் போய் ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணி வருகிறார். திருவிழாக் காலங்களில் முதலாவது வந்து நின்று முக்கால்வாசிப் பொழுதையும் கோயிலிலே செலவிடுவார். தேரோட்டத்தின்போது வடத்தை மற்ற ஜனங்களுடன் சேர்ந்து நெடுந்தூரம் இழுத்துக்கொண்டு போவார். அப்பால் கையில் ஒரு பிரம்பை எடுத்துக்கொண்டு ஜனங்களை உற்சாகப்படுத்தினபடியாகவே, தேர் மீட்டும் நிலைக்கு வந்து நிற்க எவ்வளவு நேரமானபோதிலும் கூடவே வருவார்.

கோயிலுக்கு வரும் ஸமயங்களில் மாத்திரம் இவர் ஐரோப்பிய உடையை மாற்றித் தமிழ் உடை தரித்துக்கொண்டு வருவார். பலாச் சுளைகளைப்போல் மஞ்சளாகக் கொழுக்குக் கொழுக் கென்ற உடம்பும் பரந்த மார்பும், விரிந்த கண்களும், தலையில் ஒரு ஜரிகைப் பட்டுத் துண்டும், கை நிறைய வயிர மோதிரங்களும், தங்கப் பொடி டப்பியும், தங்கப்பூண் கட்டிய பிரம்புமாக இந்த ஜமீன்தார் சென்ற ஆனித் திருவிழாவின்போது, ஒரு நாட் காலையில், ஷை சிவன் கோயிலுக்கெதிரே, வெளி மண்டபத்தில் கல்யாண ஜமக்காளத்தின் மீது பட்டுத் தலையணைகளில் சாய்ந்துகொண்டு, வெற்றிலை,

பாக்கு, புகையிலை போட்டுக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த வெள்ளிக்காளாம்பியில் சவைத்துத்துப்பிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சமயத்தில், ஷை ஜமீன்தாரின் முன்னே, கன்னங் கரேலென்ற நிறமும், மலர்போலத் திறந்த அழகிய இளைய முகமும், நெருப்புப் பொறி பறக்கும் கண்களுமாக, ஏறக் குறைய இருபத்தைந்து வயதுடைய இளைஞனொருவன் வந்து தோன்றினன். இவன் பெயர் கொட்டைய நாயக்கன். இவன் யோகியென்றும் அந்த ஊரில், சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஞானப் பயித்தியங் கொண்டவனென்று சிலர் சொல்லு கிறார்கள். பொதுவாக ஜனங்கள் இவனுக்குக் கொட்டையச் சாமியார் என்ற பெயர் வழங்குகிறார்கள்.

இவனைக் கண்டவுடனே ஜமீன்தார் :—" வாடா, கொட்டையா " என்றார்.

" சாமி, புத்தி " என்றான் கொட்டையன்.

" காவி வேஷ்டி உடுத்திக்கொண்டிருக்கிறாயே ; என்ன விஷயம் ? " என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்.

கொட்டையன் மறுமொழி சொல்லவில்லை. சும்மா நின்றான்.

" ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொண்டாயா ? " என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்

" ஆமாம் ; பாண்டியா, ஊரார் வீட்டு ஸ்திரீகளையெல்லாம் ஸந்யாஸம் பண்ணிவிட்டேன் " என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

" சாப்பாட்டுக் கென்ன செய்கிறாய் " என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்.

" என்னுடைய பெண்டாட்டிக்கு அரண்மனையில் சமைய லறையில் வேலையாயிருக்கிறது. அவள் அங்கிருந்து பேஷான நெய், தயிர், சாதம், கறி எல்லாம் மஹாராஜா போஜனம் பண்ணு முன்னாகவே எனக்குக் கொணர்ந்து தருகிறாள். ஆதலால் பரமசிவனுடைய கிருபையாலும், மஹாராஜாவின் கிருபையாலும், ஷை பெண்டாட்டியின் கிருபையாலும் சாப்பாட்டுக்கு யாதொரு கஷ்டமுமில்லை " என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

" துணிமணிகளுக்கு என்ன செய்கிறாய்? " என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்.

கொட்டையன் மறுமொழி யொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. ம்மா நின்றான்.

அப்போது ஜமீன்தார் அவனை நோக்கி :—" நாலாநாள் இரவில் நீ கீழைவாயிலோரத்திலுள்ள பாம்பலம்மன் கோயிலிலிருந்து சில கற்சிலைகளையும், ஒரு வேலாயுதத்தையும் வேஷ்டிகளையுந் திருடிக்கொண்டு வந்தாயாமே; அது மெய்தானா ?" என்று கேட்டார்.

" இல்லை, பாண்டியா, திருடிக்கொண்டு வரவில்லை. சும்மா எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்" என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டவுடனே ஜமீன்தார் கலகலவென்று சிரித்தார். பக்கத்திலிருந்த மற்றப் பரிவாரத்தாரும் சிரித்தார்கள்.

அப்போது ஜமீன்தார் கேட்கிறார் :—" சரி, கொட்டையா, நீ திருடவில்லை; சும்மா எடுத்துக்கொண்டு வந்தாயாக்கும். சரி, அப்பாலே என்ன நடந்தது ?" என்றார்.

" கோயிற் பூசாரி சில தடியாட்களுடன் என் வீட்டுக்கு வந்து ஸாமான்களைக் கேட்டான். சிலைகளையும் துணிகளையும் திரும்பக் கொடுத்துவிட்டேன். வேலாயுதத்தை மாத்திரம் கொடுக்கவில்லை" என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

" ஏன் ?" என்று ஜமீன்தார் கேட்டார்.

" அந்த வேலை எங்கள் வீட்டுக் கொல்லையில் மந்திரஞ் சொல்லி ஊன்றி வைத்திருக்கிறேன். அத்தனை பயல்களுங் கூடி அதை அசைத்து அசைத்துப் பார்த்தார்கள். அது அணுவளவு கூட அசையவில்லை என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

" அவ்வளவு பலமாக ஊன்றிவிட்டாயா ?" என்று ஜமீன்தார் கேட்டார். " இல்லை பாண்டியா, அதை ஒரு பூதம் காப்பாற்றுகிறது. ஆதலால் அசைக்க முடியவில்லை" என்று கொட்டையன் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஜமீன்தார் கலகலவென்று சிரித்தார். ஸபையாரும் நகைத்தனர்.

அப்போது, ஜமீன்தார் கொட்டையனை நோக்கி :— " ஏதேனும் பாட்டுப் பாடு; கேட்போம்" என்றார்.

" உத்தரவு; பாண்டியா" என்று சொல்லிக் கொட்டையன் கண்ணனைப்போலே கூத்தாடிக்கொண்டு பின்வரும் டொம்பப் பாட்டுகள் பாடலானான்.

(பாட்டு)

[வண்டிக்கார மெட்டு]

1. கால் துட்டுக்குக் கடலே வாங்கிக்
காலே நீட்டித் தின்கையிலே
என்னே யவன் கூப்பிட்டே
இழுத் தடித்தான் சந்தையிலே!
“தண்டை சிலம்பு சல சலென ;
வாடி தங்கம்,
தண்டை சிலம்பு சல சலென.”

2. சந்தையிலே மருக் கொழுந்து
சரம் சரமா விற்கையிலே
எங்களிடம் காசில்லாமல்
எங்கோ முகம் வாடிப் போச்சே !
“தண்டை சிலம்பு சல சலென ;
வாடி தங்கம்,
தண்டை சிலம்பு சல சலென.”

கொட்டையன் இங்ஙனம் ஆட்டத்துடன் பாடி முடித்தவுடனே, ஜமீன்தார் “சபாஷ்” என்று சொல்லி :—“இன்னுமொரு பாட்டுப் பாடு, கொட்டையா” என்றார்.

கொட்டையன் தொடங்கிவிட்டான் :—

(பாட்டு)

“காக்கைக் குஞ்சுக்குக் கலியாணம்,
கொக்குப் பெட்டைக்கு மஞ்சாணம்”
“எப்போ எப்போ கலியாணம் ?”
காடு விளேய விட்டுக்
கண்டாங்கி நெய்ய விட்டுக்
கொக்குச் சமைய விட்டுக்
குழைய விட்டே தாலி கட்டிக்
“காக்கைக் குஞ்சுக்குக் கலியாணம் ;
கொக்குப் பெட்டைக்கு மஞ்சாணம்.”

இதைக் கேட்டு ஜமீன்தார் “சபாஷ்” என்று சொல்லிக் கொட்டையனே நோக்கி :—“இன்னுமொரு பாட்டுப் பாடு” என்றார்.

கொட்டையன் உடனே ஆட்டமும் பாட்டுந் தொடங்கி விட்டான் :—

(பாட்டு)

" வெற்றிலே வேண்டுமா, கிழவிகளே ? "
" வேண்டாம், வேண்டாம், போடா ! "

" பாக்கு வேண்டுமா, கிழவிகளே ? "
" வேண்டாம், வேண்டாம், போடா ! "

" புகையிலே வேண்டுமா, கிழவிகளே ? "
" வேண்டாம், வேண்டாம், போடா ? "

" ஆமக்கன் வேண்டுமா, கிழவிகளே ? "
" எங்கே ? எங்கே ? கொண்டுவா,
கொண்டுவா "

இந்த பாட்டைக் கேட்டு ஜமீன்தார் மிகவும் சிரித்துப் " போதும் ; போதும் ; கொட்டையா, நிறுத்து ; நிறுத்து " என்றார்.

கொட்டையன் ஆட்டத்தையும் பாட்டையும் உடனே நிறுத்தி விட்டான். இப் பாட்டுகளை மிகவும் அற்புதமான நாட்டியத் துடன் கொட்டையன் பாடியது பற்றி ஜமீன்தார் மிகவும் ஸந்தோஷ மெய்திக் கொட்டையனுக்கு ஒரு பட்டுத்துண்டு இனம் கொடுத்தார்.

நான் அந்த ஸமயத்தில் அந்தக் கோயிலுககு ஸ்வாமி தரிசனத்துக்காகப் போயிருந்தேன். அங்கே இந்தச் செய்தி களை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

* * *

அன்று ஸாயங்காலம் நான் மறுபடி அந்தக் கோயிலுக்குப் போனேன். அங்கு வெளி மண்டபத்துக் கெதிரே கொட்டை யன் நின்றான். காலையில் தனக்கு ஜமீன்தார் இனம் கொடுத்த பட்டுத் துண்டை சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்து இரண்டு கைகளிலும் நாலி நாலியாகக் கட்டிக் கொண்டி ருந்தான்.

இதைக் கேட்டுக் கொட்டையன் :—

" பாட்டை கிழித்தவன் பட்டாணி—அதைப்
பார்த்திருந்தவள் கொங்கணச்சி—

துட்டுக் கொடுத்தவன் ஆசாரி—இந்தச்
சூழ்ச்சியை விண்டு சொல்; ஞானப்பெண்ணே

என்று பாடினான்.

" இதற்கென்ன அர்த்தம் ? " என்று கேட்டேன். கொட்டையன் சிரித்துக் கொண்டு மறுமொழி சொல்லாமல் ஓடிப் போய்விட்டான்.

காலையில் ஜமீன்தாரிடம் பட்டுக்கு மேலே இவன் கொஞ்சம் பணமும் கேட்டதாகவும், அவர் கொடுக்க முடியாதென்றும் சொன்னதாகவும், அந்தக் கோபத்தால் இவன் பட்டைக் கிழித்துக் கைகளில் நாலி நாலியாகத் தொங்கிவிட்டுக் கொண்டதாகவும், பின்னாலே பிறரிடமிருந்து கேள்விப்பட்டேன்.

36

உலக வாழ்க்கையின் பயன்

உலக வாழ்க்கையில் மானிடராலும் மற்ற உயிர்களாலும் விரும்பப்படும் மிகச்சிறந்த பயன்யாது ? எப்போதும் நீங்காத எப்போதும் மாறாத, எப்போதும் குறையாத இன்பமெய்தி வாழ்தல்.

இவ்வகையான இன்பத்தை எய்தும் பொருட்டாகவே மானிடர் கல்வி கற்பதும், பொருள் சேர்ப்பதும், தவங்கள் செய்தலும், அரசாள்வதும், களவு செய்தலும், கொலை செய்வதும், பேசுதலும், சிரித்தலும், ஆடுதலும், பாடுதலும், அழுதலும், உழுதலும்—எல்லாத் தொழிலும் செய்கிறார்கள். மனிதர் மட்டுமேயன்றி மற்ற எல்லா உயிர்களும் தாம் செய்யும் எல்லாத் தொழில்களையும் மேற்கூறிய ஒரே நோக்கத்தோடுதான் செய்கின்றன.

ஆயினும், இதுவரை மேற்படி நித்யானந்த நிலையை எந்த உயிரும் எய்தவில்லையென்பது தெளிவு. உலகத்தில் தவிர்க்க முடியாத துக்கம் நிறைந்திருப்பதே, புத்தர் கண்டதாகக் கூறப்படும் நான்கு உண்மைகளில், முதலாவது. இங்ஙனம் தீராத துன்பம் இருப்பதற்குக் காரணம் ஒவ்வோர் உயிரும் தன்னையேனும் பிற உயிர்களையேனும் பார்த்தும், கருதியும் ஓயாமல் அருவருப்பும், பயமும் அடைகின்றனவாதலேயாம்.

இங்ஙனம் ஒவ்வொரு உயிர்க்கும் தன்னிடத்தும் பிற உயிர்களிடத்தும் பொருள்களிடத்தும் தீராத சகிப்பின்மையும், பயமும், வெறுப்பும், கவலையும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், அநாதி காலந்தொட்டு ஜீவர்களுக்குள்ளே நிகழ்ந்துவரும் ஓயாத போராட்டத்தால் ஏற்பட்ட பழக்கந் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

எல்லா வஸ்துக்களும் எல்லாக் குணங்களும் ஒன்றென்னும் வேதாந்த ஞானத்தில் இந்த அஞ்ஞானப் பழக்கத்தை நீக்கவேண்டும். மேற்படி ஞானம், உலகம் தோன்றிய கால முதலாக, எத்தனையோ பண்டிதர்களின் மனத்திலும் கவிகளின் மனத்திலும் உதித்திருக்கிறது ; எத்தனையோ கோடிக் கணக்கான பாமரர் மனத்துள் அவை அழுத்தாமல், வாயினால் பிதற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆயினும், பண்டிதர்களுக்கும் பாமரர்களுக்கும் ஒருங்கே அந்த ஞானத்தை நித்ய அநுபவத்தில் கொண்டுவர முடியாதபடி, பழைய அஞ்ஞானம் தடுக்கிறது.

'அஞ்ஞானத்தை வென்றால், தீராத இன்பநிலையெய்தி வாழலாம்' என்று சாஸ்திரம், யுக்தி, அநுபவம்—மூன்று பிரமாணங்களாலும் விளங்குகிறது. எனினும், அந்த அஞ்ஞானப் பிசாசையும் அதன் குட்டிகளாகிய காமம், குரோதம், மோஹம், லோபம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்ற ஆறு யமதூதர்களையும் வெல்ல மனிதனுடைய சித்தம் இடங்கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறது. நாயைக் குளிப்பாட்டி நல்ல உணவளித்து நடுவீட்டில் வைத்தால், அது மறுபடியும் அசுத்த உணவை விரும்பி வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு ஓடத்தான் செய்கிறது. எத்தனை புதிய இன்பங்களைக் காட்டியபோதிலும், மனம் அவற்றில் நிலைபெறாமல், மீண்டும் ஏதேனும் ஒரு துன்பக் குழியிலே கண்ணைத் திறந்து கொண்டுபோய் விழுந்து தத்தளிக்கத் தொடங்குகிறது.

மனம் கலங்கிய மாத்திரத்தில் புத்தி கலங்கிப் போய்விடுகிறது. ஆகையால், புத்தியை நம்பி எவனும் மனத்தைக் கலங்கவிடாதிருக்கக் கடவன். மனத்தைக் கலங்கவிடாமல் பயிற்சி செய்வதே எல்லாவித யோகங்களிலும் சிறந்த யோகமாகும். மனம் தவறி ஒரு துன்பக் குழியில் போய் விழுங் காலத்தில், புத்தி சும்மா பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறது. ஒரு வேளை புத்தி தடுத்தபோதிலும், அதை மனம் கவனிப்பதில்லை. புத்தியை மீறி உழலும் சக்தி மனத்துக்கு இருக்கிறது.

ஆதலால், மனம் துன்பத்தில் நழுவி விழத் தொடங்கும் போது, அதை உறுதி அல்லது தைர்யம் என்ற கடிவாளத்தால் பிடித்து நிறுத்திப் பழகுவதே சரியான யோகப் பயிற்சியாம். இந்தப் பயிற்சி ஏற்படுத்திக்கொள்ளுமாறு சிலர் உலகத்தைவிட்டு நீங்கித் தனியிடங்களிலிருந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு பழகுகிறார்கள். வேறு சிலர் மூச்சைப் பல இடங்களில் கட்டியும், அவயவங்களைப் பலவாறு திருப்பியும் பழகுகிறார்கள். தனியே இருந்து ஜபம் பண்ணிப் பார்க்கிறார்கள்.

இதிலெல்லாம் இது வேகாது. உலகத்தாருடன் கூடி எல்லா வகைகளிலும் மற்ற உலகத்தாரைப் போலவே தொழில் செய்துகொண்டு உலக விவகாரங்களை நடத்திய வண்ணமாகவே சஞ்சலத்துக்கு இடங் கொடாதபடித் தன் மனதைக் கட்டக்கூடிய திறமையே பயன்தரக்கூடியது. மற்ற முயற்சிகளெல்லாம் வீண்.

நீதி, ஸமாதானம், ஸமத்துவம், அன்பு இவற்றாலேயே இவ்வுலகத்தில் தீராத தைரியமும், அதனாலே தீராத இன்பமும் எய்தலாம். வேறு வழியில்லை.

37

உழைப்பு

ராமகிருஷ்ணர் ‘ நீ யுண்டு, நீ யுண்டு, நீயுண்டு, நானில்லை, நானில்லை, நானில்லை ’ என்று ஜபம் பண்ணினார். அவர் சோம்பேறியா ? அஹா ! ராமகிருஷ்ணர் விவேகானந்தரை உண்டாக்கினார் விவேகானந்தரோ புதிய பாரத தேசத்தை உண்டாக்கினவர்களிலே முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்.

'உழைப்பு எப்போதும் உண்டு. தெய்வமே சரணென்றிருப்போர் உள்ளத்திலே தாபமில்லாமல் உழைப்பார்கள்; ஆனபடியால், அவர்களுடைய செய்கைக்கு வலிமை அதிகம், வேகம் அதிகம், உயர்வு அதிகம், அழகு அதிகம், பயன் அதிகம்' என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

உழைப்பு எப்போதுமுண்டு. தெய்வத்தின் தலையிலே சுமையைப் போட்டுவிட்டு, நாம் கவலை, பயம் என்ற இரண்டு நாய்களுக்கும் உள்ளத்தை இரையாக்காமல், ஸந்தோஷமாகப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு நிலத்தை உழுவது நல்லது. அழுதுகொண்டே உழுதால் உழவுக்குக் கெடுதி; மனத்துக்கு ஸந்தோஷமில்லை; மடத்தன்மை தவிர வேறொன்றுமில்லை.

உழைப்பு எப்போதும் உண்டு. இதிலே நான் என்ற பாரத்தை நீக்கிவிட்டு உழைத்தால், வேலை கிறுகிறுவென்று வேகமாகவும் பிழையில்லாமலும் நடக்கும். தன்னைத் தூக்கித் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்தால் வேலை குழம்பும்.

தன்னை மறந்து, வித்தையின் இன்பத்திலே தன் புத்தி முழுவதையும் செலுத்தி ஆடும் தாசி நன்றாக ஆடுவாள். 'நாம் அழகோ அழகில்லையோ? வகுப்பு சரியாயிருக்கிறதோ இல்லையோ? நெற்றிப் பொட்டு நேரே விழுந்திருக்கிறதோ என்னவோ? பாதி ஆட்டத்தில் முன்னொரு முறை வயிற்றுவலி வந்ததுபோல் வந்துவிடுமோ என்னவோ?' என்று தன் சித்தம் குழம்பிப்போயிருந்தால் ஆட்டம் நேரே வராது.

தன்னை மறந்து சகல உலகினையும்
மன்னி நிதங்காக்கு மகாசக்தி—அன்னை
அவளே துணையென் றமைவெய்தி நெஞ்சம்
துவளா திருத்தல் சுகம்.

நெஞ்சிற் கவலை நிதமும் பயிராக்கி
அஞ்சி உயிர் வாழ்தல் அறியாமை—தஞ்சமென
வையமெலாங் காக்கு மகா சக்தி நல்லருளை
ஐயமறப் பற்றல் அறிவு.

வையகத்துக் கில்லை மனமே நினக்கு நலம்
செய்யக் கருதி யிவை செப்புவேன்—பொய்யில்லை
எல்லா மளிக்கும் இறை நமையுங் காக்குமெனும்
சொல்லால் அழியும் துயர்.

எண்ணிற் கடங்காமல் எங்கும் பரந்தனவாம்
விண்ணிற் சுடர்கின்ற மீனை யெலாம்—பண்ணியதோர்
சக்தியே நம்மைச் சமைத்தது காண் நூறாண்டு
பக்தியுடன் வாழும்படிக்கு.

38

யேசு கிருஸ்துவின் வார்த்தை

யேசுவினிடம் ஒரு நாள் ஒரு மனிதன் வந்து "ஸ்வாமி! எனக்கு நித்ய வாழ்வு வேண்டும். அதற்கு உபாயம் என்ன?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு யேசு சொன்னார்:—"ஈசன் கட்டளைகள் பத்து, அவற்றின்படி நட. விபசாரம் பண்ணாதே, கொல்லாதே, திருடாதே, பொய்ச்சாட்சி சொல்லாதே, வஞ்சனை பண்ணாதே, தாய் தந்தையரைப்போற்று" என்று. வந்த மனிதன்:— "நான் இந்த விதிகளை எல்லாம் தவறாமல் நடத்தி வருகிறேன்" என்றான். அப்போது யேசு கிருஸ்து:—ஒரு குறை இன்னும் உன்னிடத்திலே இருக்கிறது. வீட்டுக்குப் போய் உன்னுடைய சொத்தை எல்லாம் விற்றுப் பணத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துவிடு. உனக்கு மோக்ஷச் செல்வம் உண்டாகும். சிலுவையை (அதாவது வேள்வி விரதத்தைக்) கைக்கொண்டு என்னுடனே வா" என்றார்.

வந்த மனிதன் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் துயரத்துடன் திரும்பிப்போனான். அவன் பெரிய பணக்காரன். அவ்வளவையும் ஏழைகளிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சிலுவையைத் தூக்கிக்கொண்டு யேசுவின் பின்னே போவதில் அவன் மனதிற்கு இன்பந்தோன்றவில்லை. அப்போது யேசு கிருஸ்து பக்கத்திலிருந்த தமது சீடரை நோக்கிச் "செல்வமுடையார் மோக்ஷ ராஜ்யத்தில் புகுதல் மிகவும் அரிது" என்றார். சீட

ரெல்லாம் இதைக் கேட்டு வியப்பெய்தினர். ஸஹஜந்தானே? பணம் நிரம்ப வைத்திருப்போர் யார்? ராஜா, மந்திரி, ஸேனாதிபதி, வியாபாரி, ஜமீன்தார், கோயிலதிகாரிகள், மடாதிகாரிகள்—இத்தனை பேருக்கும் மோக்ஷம் ஸந்தேஹமென்று சொன்னால் கேட்போருக்கு வியப்புண்டாவது ஸஹஜந்தானே? குருக்கள் கூட நரகத்துக்குத்தானா போகவேண்டும்?

யேசு கிருஸ்து பின்னும் சொல்லுகிறார்:—"மக்களிலே செல்வமுடையோர் ஈசனுலகத்திற்குள்ளே புகுதல் மிகவும் அரிது. ஊசித்துளையில் ஒட்டகை நுழைவதைக்காட்டிலும், செல்வன் மோக்ஷத்துக்குள் நுழைவது கடினம்" என்றார். அப்போது பேதுரு என்ற சீடன் சொன்னான்:—"நாங்கள் அனைத்தையும் விட்டு உம்முடன் வந்திருக்கிறோம்" என்று. அப்போது என் பொருட்டாகவும் வேதத்தின் பொருட்டாகவும் எவனொருவன் வீட்டையேனும், உடன்பிறந்தாரையேனும், தாய்தந்தையரையேனும் விட்டுவருகிறானோ, அவனுக்கு அவையனைத்தும் நூறு பங்கு பெருகிவரும். இஹத்தில் உடன் பிறந்தார், தாய் தந்தையர், பெண்டு பிள்ளைகள், பூமி எல்லாம் திரும்பக் கிடைக்கும். ஆனால் கொடுமை அனுபவிக்கவேண்டும். பரத்தில் நித்ய வாழ்வு கிடைக்கும்; ஆனால் இப்போது முதற்பட்டிருப்போர் கடைப்படுவார்கள்" என்று யேசு சொன்னார்.

ஷை கதையை ஸ்ரீ காந்தி எடுத்துக் காட்டிச் சில தினங்களின் முன்பு பிரயாகையிலே ஒரு அர்த்த சாஸ்திர சபையின் முன்பு செய்த பிரசங்கத்தின் கருத்து என்னவென்றால்:—"ஐரோப்பியர் செல்வம் தேடுவதையே ஒரு பெரிய தர்மமாக நினைத்து விட்டார்கள். அப்படி நினைத்தபடியால், அவர்களுக்குப் பலவித அஸௌகர்யங்கள் நேரிட்டன. நாம் செல்வத்தைப் பெரிதாக வைக்கக் கூடாது" என்பதேயாம்.

ஸ்ரீமான் காந்தி சொல்லுகிறார்:—

"இது கொண்டே முற்காலத்திலும் பணந்தேடும் காரியங்களுக்கு ஒரு வரம்பு ஏற்படுத்தினார்கள். லௌகீக ஆசையெல்லாம் நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. பொருள் தேடுவதையே நோக்கமாகக் கொண்ட கூட்டமொன்று நம்முள்ளே இருக்கலாம். ஆனால் அந்த நோக்கம் ஸர்வ உந்நதமன்று."

"மேற்குத் தேசத்தார் தங்களுடைய அபிவிருத்தியைப் பவுன், ஷில்லிங், பென்ஸ், கணக்குப்போட்டுப் பார்க்கிறார்கள். அமெரிக்காவின் செல்வத்தை அளவெடையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்".

"அங்கே எல்லாத் தேசத்தாருக்கும் அமெரிக்காவைக் கண்டால் பொறாமை. நமது தேசத்தில் சிலர் அமெரிக்காவைப் போல நாமும் செல்வந் தேடுவதே சரியென்றும், ஆனால் அந்த மாதிரி நாம் வேலை செய்ய வேண்டாமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த முயற்சி ஈடேறாது. ஒரு மனிதன் ஏக காலத்தில் உத்தமம், மத்திமம், அதமம் என்று மூன்று நிலைமையிலும் இருக்கமுடியாது...... யந்திரசாலை, ஆலை இவற்றால் என்ஜின் புகைமேயறிய நாட்டிலே தேவர்கள் இரார். நவீன யந்திர தந்திரங்களினாலும் அவற்றால் விளையும் செல்வத்தினாலும் இன்பமுண்டாகாது."

இங்ஙனம் ஸ்ரீமான் காந்தி யேசுநாதரை மாத்திரமேயல்லாமல் முஹம்மது, நானக், கபீர், சைதன்யர், சங்கராசார்யார், தயாநந்தர், ராமகிருஷ்ணர் என்ற ஞானிகளை எல்லாம் காட்டி, இவ்வனைவரும் வறுமையை விரதமாகக் கொண்டு மேன்மைபெற்றதையும், உலகத்துக்கு நல் வழி காட்டியதையும் ஞாபகப்படுத்துகிறார். ஆதலால் வறுமை விரதமே உயர்வு என்கிறாரா? ஒரே அடியாக அப்படியும் சொல்லவில்லை. "பொன்னைக் காட்டிலும் அதிக உண்மை காட்டவேண்டும்; அதிகாரத்தைக் காட்டிலும் அதிக தீரம், சுய நலத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஈகை—இவை வேண்டும். நமது வீடுகளையும், அரண்மனைகளையும், கோவில்களையும் பணக்கோலம் குறைவாயும் குணக்கோலம் அதிகமாயும் விளங்கச் செய்வோமானால் நம்மிடத்தில் பாரமான சைன்யமில்லாமலே எதிர்த்து வரும் சேனைக் கூட்டங்களைத் தடுக்கலாம்" என்று ஸ்ரீமான் காந்தி சொல்லிவருவதில் எனக்குப் பெரும்பாலும் உண்மை இருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. தெய்வமில்லை யென்று எந்தத் தவறு செய்தாவது பணந் தேடுவோர், பணத்தையே தெய்வமென்று கொண்டோர், இவ்விதத்தார் எல்லாத் தேசங்களிலும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மனதிலே தம்மை மேதாவிகளாக நினைத்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய மேதாவித்தனம் மடத்தனம். 'தெய்வத்தை நம்பி, எப்போதும் உண்மை சொல்லவேண்டும்; பயப்படக்கூடாது. எது நியாயமென்று தோன்றுகிறதோ, அதை அச்சமில்லாமல் செய்து முடிக்க

வேண்டும்' என்று காந்தி சொல்வதை நான் வேதவாக்காக ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். 'தெய்வத்தின் அருள்' பெற்றால் மற்றச் செல்வங்களெல்லாம் கூடி வரும் என்று யேசுகிருஸ்து சொல்லியதைக் காந்தி எடுத்துக் காட்டுகிறார். அதுவும் வேதாக்கியமாம். ஆனால் அவர் சொல்வது துறவு நெறி. அது சிலருக்குச் சில காலங்களில் பயன்படலாம். இக்காலத்தில் பலருக்கு அது தீமை உண்டாக்கும். தெய்வத்தை எதிர்த்துச் செல்வம் தேடுதல் தீமை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தெய்வத்தை நம்பி உடனே செல்வம் சேர்க்கவேண்டும். இது என்னுடைய கொள்கை. எனக்குத்தெரிந்தவரை ருக்வேதம் இதுபோலவே சொல்லுகிறது.

39

இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் மகிமை

(1920-ம் வருஷம் ஜூன்மீ 20உ, ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலையில், பொட்டல்புதூரிலே தெற்குப் புது மனைத் தெருவில், எல்லா வகைகளிலும் பெருமை பொருந்திய ஒரு முஸ்லீம் ஸபையின் முன்னே, "இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் மஹிமை" என்ற விஷயத்தைக் குறித்து ஸ்ரீமான் சி. சுப்பிரமணிய பாரதி செய்த பிரசங்கத்தின் ஸாரம்.)

இன்று மாலை எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசு முன்பு, நான் அல்லாவின் மீது பாடிக்கொணர்ந்திருக்கும் தமிழ்ப் பாட்டை இங்கு வாசித்துக் காட்ட அனுமதி தரும்படி வேண்டுகிறேன். ஏற்கெனவே அரபி பாஷையில் 'பாத்திஹா' (ஜபம்) ஓதி முடிந்து விட்டது. அதற்கு அனுஸரணையாக இந்தத் தமிழ்ப் பாட்டைப் பாடுகிறேன்.

பல்லவி

அல்லா, அல்லா, அல்லா !

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம் பல்லாயிரம் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லாத் திசையிலுமோ ரெல்லை யில்லா வெளி
வானிலே
நில்லாது சுழன்றோட நியமஞ் செய்தருள் நாயகன்,
சொல்லாலு மனத்தாலுந் தொடரொணாத பெருஞ்
ஜோதி
(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)

2. கல்லாதவ ராயினும் உண்மை சொல்லாதவராயினும்
பொல்லாதவ ராயினும் தவமில்லாதவ ராயினும்
நல்லாரை நீதியின்படி நில்லாதவ ராயினும்
எல்லாரும் வந்தேத்து மளவில் யமபயங் கெடச்செய் [பவன்

(அல்லா, அல்லா, அல்லா !)

எனக்கு முதல் முதல் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் அன்புண்டானதின் காரணம் பின் வருமாறு :—

பல வருஷங்களின் முன்பு நான் ஒரு ஆங்கிலேய பண்டிதர் எழுதிய புஸ்தகமொன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதில் முஹம்மது நபியின் சரித்திரத்தைக் குறித்த சில விஷயங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றைப் படித்துப் பார்த்தபோது, நான் அற்புதமுண்டாய்ப் பரவசமடைந்தேன்.

மக்கா நகரத்தில், பூஜாரிகளின் ஸபை கூடியிருக்கிறது. பிரமாண்டமான ஸபை நாட்டிலுள்ள பூஜாரிகள் அத்தனை பேரும் சேர்ந்து கூடும் வருஷாந்தரக் கூட்டம் திருவிழாக் காலத்தை ஒட்டி நடந்தது; முகம்மது நபி மேற்படிப் பூஜாரிகளின் வம்சத்தில் பிறந்தவர். அரபி தேசத்து ஜனங்கள் அந்தக் காலத்தில் விக்கிரஹாராதனையிலும் பல தேவ உபாஸனையிலும் தற்காலத்தில் தணிந்த ஜாதி ஹிந்துக்கள் எத்தனை மூழ்கிக் கிடக்கிறார்களோ, அத்தனை மூழ்கிக் கிடந்தார்கள். அவர்களிடையே முகம்மது நபியின் குடும்பத்தார் கோவிற் குருக்களையும் பட்டர்களையும் ஒத்திருந்தனர். இவர்களுடைய வைதீகக் கோஷ்டியின் ஸபைக்கு நடுவே முஹம்மது நபி எழுந்து நின்று சொல்லுகிறார் :—“ நான் அல்லாவை நேரே பார்த்திருக்கிறேன். அவர் என்னைத் தமது முக்கிய பக்தராகவும் பிரதிநிதியாகவும் நியமனம் செய்திருக்கிறார். நீங்கள் இனிமேல் அவரைத் தொழுங்கள். அவரை மாத்திரம் தொழுதால் போதும். கடவுள் ஒருவர்தான இருக்கிறார். பல் ஈசுவரர் இல்லை. ஈசனைத் தவிர ஈசன் வேறில்லை. லா இலாஹா இல் அல்லா. அல்லாவைத் தவிர வேறு அல்லா கிடையாது. (அரபி பாஷையில் அல்லா எனற பதத்திற்குக் கடவுள் என்று அர்த்தம்.) அவர் நம்மைப்போல் தோலுடம்பும் கைகால் முதலிய உறுப்புகளுமுடையவரல்லர். அவரைச் சிலைகள் வைத்துத் தொழுவதிலும் அவருக்கு உங்களுடைய ஆகாரங்களை நைவேத்தியம் பண்ணுவதிலும் பயனில்லை. அவர் எல்லாவற்றையும்

படைத்து எல்லாவற்றையும் இயக்கிக் காத்து எல்லாவற்றையும் வடிவு மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் எல்லாவற்றையும் தம்முடைய உடம்புகளாகவும் தம்முடைய ரூபங்களாகவுமுடையவர். அறிவுவடிவமாக நிற்பவர். அருள் வடிவமாக நிற்பவர். அவரை மனமாகிய கோயிலில் நிறுத்தி வீரியம் பக்தி என்ற பூக்களால் அர்ச்சிப்பதே சரியான பூஜை. இடைவிடாமல் அசையாமல் அவரிடம் தீராத மாறாத பக்தி செலுத்துங்கள். அவ்விதமான பக்தி 'இஸ்லாம்' என்று சொல்லப்படும். இந்த இஸ்லாமைத் தரித்திருப்போர் நித்தியானந்த வாழ்க்கையாகிய முக்தி வாழ்க்கையை எய்துவார்கள். ஆதலால் நீங்கள் இந்தப் புராதனக் கிரியைகளையும் கொள்கைகளையும் விட்டு விட்டு என் மதத்தில் சேர்ந்து அல்லாவின் திருவடி நிழலை அடைந்து வாழ முற்பட்டு வாருங்கள்" என்று முஹம்மது நபி யாண்டவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் அங்கிருந்த பெருச்சாளி குருக்களெல்லோரும் தங்கள் சிஷ்யர் ஸஹிதமாக முஹம்மது நபியைப் பரிஹாஸம் பண்ணினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் முஹம்மது நபி (ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்) அவர்களின் மருமகனாகிய அலி என்பவர் எழுந்து "மாமா, உங்கள் கொள்கையை யார் நம்பினாலும் சரி, நம்பாவிட்டாலும் சரி, நான் நம்புகிறேன். லா இலாஹா இல் அல்லா முகம்மதுர் ரஜூல் உல்லா, அல்லாவைத் தவிர வேறு கடவுளில்லை. அவருக்குச் சிறந்த நபி முஹம்மது" என்று பிரதிக்கினை செய்து கொடுத்தார். இது ஒரு செய்தி.

இரண்டாவது செய்தி, முஹம்மது நபியைதமது குமஸ்தாவாகப் பல வருஷம் வைத்திருந்த பிறகு அவருக்கு மாலையிட்டவராகிய கதீஜா பீவியம்மை அவருடைய மதத்தில் சேர்ந்து கொண்டது. ஒருவன் தான் நேரே கடவுளைப் பார்த்ததாகவும் அதினின்றும் தெய்வங்கள் தன்னிடத்தில் விளங்குவதாகவும் வெளியூராரிடம் சொல்லி, அவர்களை நம்பும்படிச் செய்தல் எளிது. இரவு பகல் கூடவேயிருந்து நீ நோய் வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் அழுவதையும் இன்னும் உன்னுடைய பலஹீனங்கள், அதைரியங்கள், அச்சங்கள், அநீதிகள், குரூரங்கள், பொறாமைகள், அதர்மங்கள், குறைகள் எல்லாவற்றையும் ஸஹிப்போராகிய உன் சுற்றத்தாரும், அத்யந்த நண்பர்களும், பக்கத்து வீட்டாரும் உன்னைக்

கடவுளின் அருளும் அம்சமும் அடைந்த மஹானென்று நம்பவேண்டுமானால், நீ உண்மையிலேயே தெய்வத்தைக் கண்டால்தான் முடியும். மற்றப்படி ஏமாற்றலினாலும், வேஷங்களாலும், நடிப்புக்களாலும் இவர்களை நம்பும்படிச் செய்தல் சாத்தியமில்லை. இதுபற்றியே, இங்கிலீஷில் "எந்த மனிதனும், தன் சொந்த ஊரில் தீர்க்கதரிசியாகமாட்டான" என்றொரு வசனம் சொல்லுகிறார்கள்.

முஹம்மது நபியை முதல் முதல் அலியும் அதைக் காட்டிலும் ஆச்சர்யந் தோன்றும்படி, கதீஜாபீவியும் கடவுளின் முக்கிய பக்தரென்றும், தெய்வ அருள் பெற்றவரென்றும், பூமண்டலத்தில் கடவுளுடைய பிரதிநிதியாக அவதரித்த மஹானென்றும் அங்கீகாரம் செய்து கொண்டதைக் கவனிக்குமிடத்தே, அவர் நிகரில்லாத ஞானியென்பதும், பக்த குல சிரோமணியென்பதும் மிகத் தெளிவாக விளங்குகின்றன.

மக்கத்தில் முஹம்மது நபிக்கு அநேகர் சீடராகச் சேர்ந்து விட்டார்கள். அவருடைய மதம் நாளுக்கு நாள் பிரபலமாகத் தொடங்கிவிட்டது. இதைக் கண்டு பழைய விக்ரஹாராதனைக் காரருக்குப் பொறாமையும் அச்சமும் மிகுதிப்படலாயின. மக்கத்து அதிபதி, நபியவர்களையும் அவருடைய முக்கிய நண்பர்களையும் சீடரையும் பிடித்துச் சிறையிலிடும்படி, தன் சேவகரிடம் கட்டளையிட்டான். இந்தச் செய்தி நபி ஆண்டவனுடைய செவிக்கு எட்டி விட்டது. இது 622 கி. பி. வருஷத்தில் நடந்தது. அப்பால், சில நண்பரின் வேண்டுகோளுக்கும் அல்லாவின் உத்தரவுக்கும் இணைந்த முஹம்மது ஒரே ஒரு சீடருடன் மதினாவுக்குப் புறப்பட்டார். போகிற வழியில் காடு. இவ்விருவரும் தனியே சென்று கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் ஊரை விட்டுத் தப்பிய செய்தியறிந்து மக்கத்து அதிபதி இவர்களின் பின்னே ஒரு குதிரைப் படையை அனுப்பினான். இவ்விருவரும் காட்டுவழியே போகையில், பின்னே குதிரைப்படை வரும் சத்தம் இவர்களுடைய காதிற்பட்டது. அங்கொரு புதருக்குள்ளே போய்ப் பதுங்கிக் கொண்டார்கள். குதிரைப் படையின் பாத ஒலி மிகவும் சமீபத்தில் கேட்டது. அப்போது நபியுடன் இருந்த சீடர் :—"ஐயோ, இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் ? எது, நாம் தப்புவது கிடையாது. நம்மை இவர்கள் பார்த்துத் தான் போடுவார்கள். மக்கத்திற்குப் போனால் நம்மை வெட்டிக் கொல்வார்களோ, தூக்குத்தான் போடுவார்களோ!"

என்று சொல்லிப் பலவாறு பரிதபிக்கலானான். அப்போது முஹம்மது நபி (ஸல்லல்லா ஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர் சொல்லுகிறார் :—

" கேளாய் நண்பனே ; நான் இந்த உலகத்தில அல்லாவின் காரியஸ்தனாக வேலை செய்து வருகிறேன். அல்லாவினால் எனக்கு மானுஷ லோகத்தில் நிறைவேற்றும்படி விதிக்கப் பட்டிருக்கும் காரியங்களெல்லாம் நிறைவேறி முடியும்வரை, என்னை உலகத்து மன்னர்களெல்லோரும் ஒன்று கூடிக் கொல்ல விரும்பினாலும் எனக்கொரு தீங்கும் வரமாட்டாது. என் தலையில் ஆயிரம் இடிகள் சேர்ந்து விழுந்தபோதிலும் எனக்கு மரணம் நேரிடாது. அல்லா ஸர்வ வல்லமையுடையவர். அவருடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட சக்தி இந்த ஜகத்தில் வேறில்லை. ஆதலால் எனக்குப் பயமில்லை. என்னுடன் இருப்பதனால் உனக்கும் ஆபத்து வராது. நீயும் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை " என்றார்.

அப்பால் அந்தக் குதிரைப் படை அவர்களைப் பாராமலே போய்விட்டது.

இந்தச் சமாசாரத்தை நான் வாசித்துப் பார்த்தவுடனே, என் மனதில் முஹம்மது நபியிடமிருந்த மதிப்பு ஆயிரம் மடங்கு மிகுதியாயிற்று. ஸாதாரண காலங்களில் தைரியத் துடனிருப்பது ஸுலபம். ஆபத்து நேரே தலையை நோக்கி வரும்போது " கடவுள் துணை செய்வார். எனக்குப் பயமில்லை" என்று மனதுடன் சொல்வோன் உண்மையான தெய்வ பக்தன். தெய்வ பக்தி ஒன்றைத் தவிர வேறெந்தச் சக்தியும் மனிதக் குண்டின் முன்னே தைர்யம் கொடுக்காது. சீறி வரும் பாம்பை நோக்கி அஞ்சாமல் நகைக்கவல்ல தீரர் கடவுளின் கருணைபெற்றோரேயாவர். மற்றப்படி வேறெந்தப் பலமும் அவ்விதமான தைர்யத்தைத் தராது. பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும். இன்னும், மதீனாவுக்கு நபி சென்ற பிறகு இதுவரைப் பல தடவைகளில் மக்கத்தாரின் கொரேஷ்ப் படைகள் எதிர்த்து வந்தன. முஹம்மது நபியிடம் சேர்ந்தவர்கள் தக்க ஸைன்யப் பயிற்சி பெறவில்லை. பயிற்சி பெற்று வந்த படைகளைப் பயிற்சியற்ற மனிதர்களைத் துணைக்கொண்டு முஹம்மது நபி வென்றார். ' கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞானதீரமும் அழியாத நம்பிக்கையும்' அவரிடத்தேயிருந்தன. ஆதலால் அவருக்கு

எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி ;
எங்கும் வெற்றி ; எதனிலும் வெற்றி ;
விடுத்ததாய் மொழிக் கெங்கணும் வெற்றி ;
வேண்டு முன்னர் அருளினர் அல்லா.

இடையிடையே நான் என் மனத்திற்குள் முஹம்மது நபீ (ஸல்லல்லாஹூ அலைஹிவஸல்லம்) அவர்களைப்பற்றிச் சித்திரம் போட்டுப் பார்ப்பது வழக்கம். நடுப் பாலைவனத்தில், நள்ளிரவிலே தனி மணல் வெளியிலே, ஒட்டகையின்மீது தனியாக ஏறிக்கொண்டு போகிறார். அல்லது, அங்கொரு குன்றின்மேல் ஏறி நிற்கிறார். கேள்வியாலும், நெடுங்காலத்துப் பக்தியாலும், நிகரற்ற அன்பினாலும், ஞானத்தாலும் பக்குவப்பட்ட இவருடைய ஹிருதயம் அப்படிப்பட்ட இடத்தில் அல்லாவை நாடுகிறது. வேறு நினைப்புக்கு இடமில்லை. அப்போது அங்கு ஞானவொளி வீசிற்று ; நபி அல்லாவைக் கண்டார். சுகப் பிரம்ம ரிஷிக்கு நேர்ந்த அனுபவம் முஹம்மது நபிக்கு எய்திற்று.

அங்கமே நின் வடிவமான சுகர் கூப்பிட நீ
எங்கும் ஏன் ஏன் என்றதென்னே, பராபரமே

என்று தாயுமானவர் பாடியிருக்கிறார்.

இந்தக் கதை எப்படியென்றால், சுகப் பிரம்ம ரிஷி காட்டு வழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் கடவுளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற தாகமேலீட்டால் "கடவுளே கடவுளே" என்று கதறிக்கொண்டு போனாராம். அப்போது காட்டிலிருந்த கல், மண், மணல், நீர், புல், செடி, மரம், இலை, பூ, காய், காற்று, ஜந்துக்கள் எல்லாவற்றிினின்றும், "ஏன், ஏன்" என்ற மறுமொழி உண்டாயிற்று. அதாவது, கடவுள் ஞானமயமாய் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிரம்பிக் கிடப்பதைச் சுக முனிவர் கண்டார் என்பது இக்கதையின் பொருள். முஹம்மது நபி மஹா ஸௌந்தர புருஷர், மஹா சூரர், மஹா ஞானி, மஹா பண்டிதர், மஹா பக்தர், மஹா லௌகீக தந்திரி, வியாபாரமானாலும் யுத்தமானாலும் முஹம்மது நபி கவனித்தால், அந்த விஷயத்தில் வெற்றி மிகவும் உறுதி. ஆதலால் அவர் மிகவும் அபிமானிக்கப்பட்டார்.

எனினும், புதிய மதமொன்று கொண்டு வந்ததினின்றும் அவர் சுற்றத்தாரும் அத்யந்த நண்பர்களும் பகைமை செலுத்தலாயினர். ஆனால், நபி பொருட்டாக்கவில்லை. முஹம்மது நபி (ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லம்) அவர்கள்

உலகத்தின் பொது நன்மைக்கும் தர்மத்திற்கும் நீதிக்கும் ஸத்யத்திற்கும் அல்லாவிற்கும் முன்னே, தம்முடைய சொந்த ஸௌகர்யங்களையும், ஸௌகர்யங்களையும், வாழ்வையும், செல்வத்தையும், அதனால் விளையும் பெருமைகளையும், இன்பங்களையும் ரக்ஷணைகளையும், உயிரின் பாதுகாப்பையுங்கூடச் சிறிய பொருளாகக் கருதினர்.

இவரிடத்தில் இத்தனை உறுதியான பக்தியிருப்பதை நோக்கியே, அல்லா இவரைத் தமக்கு மிகவும் பிரியமான நபியாகத் தெரிந்தெடுத்தார்.

அரபியா தேசத்தில் மக்கா நகரத்தில் அப்துல்லா என்ற மஹானுக்கும் அவருடைய தர்ம பத்தினியாகிய ஆமீனாவுக்கும் குமாரராக கி.பி. 570-ம் ஆண்டில் நமது நபி ஜனித்தார். புஸ்தகப் படிப்பு கிடையாது. கேள்வியால் மஹா பண்டிதரானார்; ஸஹவாஸத்தால் உயர்ந்த ஞானியானார்; நிகரில்லாத பக்தியால் அரசனும், கலீபும் தீக்ஷதரிசியுமானார். மக்கத்தில் பெருஞ் செல்வியாகிய கதிஜா பீவியையும் வேறு எட்டு ஸ்திரீகளையும் மணம் புரிந்தார். தம்முடைய ஒன்பது பத்தினிகளிலே அபூ பக்கரின் குமாரியான ஆயிஷா பீவியைப் பிரதான நாயகியாகக் கொண்டிருந்தார். நாற்பதாம் ஆண்டில் தம்மை ஈசன் நபியாக்கி விட்டதாக உலகத்துக்குத் தெரிவித்தார். கி.பி. 632-ல் இந்த மண்ணுலகை விட்டு முஹம்மது நபி வானுலகம் புகுந்தார்.

மக்கத்தை விட்டு, இளமையிலேயே இவர் வியாபாரத்துக்காக வெளி நாடுகளில் ஸஞ்சரிக்கும்படி நேர்ந்த ஸமயங்களில், யூத கிருஸ்தவ பண்டிதர்களைக்கண்டு அவர்களுடைய மதக் கொள்கையைப் பற்றி விசாரணை செய்வது வழக்கம். அதனின்றும் விக்ர ஹாராதனை விஷயத்திலும் பல தேவர் வணக்கத்திலும் இவருக்குப் பற்றுதலில்லாமற் போக ஹேது உண்டாயிற்று. ஏகேசுவர மதத்தைக் கைக்கொண்டார். யூதருக்கும் கிருஸ்தவருக்கும் பொதுவாகிய "பழைய ஏற்பாடு" என்ற பைபிலின் பூர்வ பாகத்தை இவர் உண்மையாகவே அங்கீகாரம் செய்துகொண்டார். கிருஸ்துவ நாதரையும் இவர் ஒரு சிறந்த நபியாகக் கொண்டார்; கடவுளின் அவதாரமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. விக்ரஹங்களிடத்தே கடவுளைக் காட்டி வணங்குதல் பொருந்தாத கார்யமென்று யூதருக்கும் கிருஸ்தவருக்கும் தோன்றியது போலவே, ஒரு மனிதன் பக்தி ஞானங்களில் எவ்வளவு சிறப்பெய்திய

போதிலும், அவன் கடவுளை நேருக்கு நேரே கண்டறிந்த வரையிலும் அதுபற்றி அவனை மிக உயர்ந்த பக்தனென்றும் முக்தனென்றும் போற்றலாமேயல்லாது, மனித வடிவத்தில் ஸாக்ஷாத் கடவுளையே சார்த்துதல் பெருந்தாதென்று முஹம்மது நபி எண்ணினர் போலும். இந்த அம்சத்தில் என்னுடைய சொந்தக் கருத்து பின்வருமாறு :—

இந்த உலகம் முக்காலத்திலும் உள்ளது ; இது அசைகிறது ; அண்டங்களாக இருந்து சுழன்றோடுகிறது ; காற்றாகத் தோன்றி விரைகின்றது ; மனமாக நின்று சலிக்கிறது ; ஸ்தூல அணுக்களும் ஸூக்ஷ்ம அணுக்களும் ஸதா மஹா வேகத்துடன், மஹா மஹா மஹா மஹா வேகத்துடன், இயங்கியவண்ணமாகவே இருக்கின்றன. இந்த உலகத்திலிருந்துகொண்டு இதனை அசைக்கிற சக்தியையே கடவுளென்கிறோம். எல்லாம் அவன். உலகத்தின் செயல்களெல்லாம் கடவுளுடைய செயல்கள்.

அவனுடைய நிஜ வடிவம், அதாவது, பூர்வ வடிவம் யாது ? சைதன்யம் அல்லது சுத்தமான அறிவே கடவுளின் மூல ரூபம். மனிதருடைய ஸாதாரணச் செயல்கள் யாவுமே கடவுளின் செய்கைகளேயன்றி வேறில்லை. எனினும், ஜகத்தில் ஞான மயமான கடவுள் எங்கும் நிரம்பிக் கிடப்பதை நேரே ஒருவன் கண்ட பிறகு, அந்த மனிதனுடைய செயல்களிற் பல, கடவுளின் நேரான கட்டளையின்படிச் செய்யப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட நிலைமையை எய்தின மனிதனை நபி அல்லது தீர்க்கதரிசி என்கிறோம். அப்பால் அல்லா, எப்போதுமே ஒருவனுடைய ஹிருதயத்தில் அந்தக்கரணத்துக்கு நன்றாக விளங்கும் வண்ணம் குடி புகுந்து கற்றறிந்தவனுடைய அறிவு முழுவதையும் தாம் விலை கொடுத்து வாங்கிய கருவி போலே ஆக்கிக்கொண்டு, புறச் செயல்களும் உலகத்தாருக்கு வழி காட்டிகளாகும்படிப் பரிபூர்ண சைதன்ய நிலையிலே நடத்திக் கொண்டு வரத் திருவுளம் பற்றுவராயின், அப்படிப்பட்ட மனிதனைக் கடவுளின் அவதாரமென்று சொல்லலாம். ஆனால், கிருஸ்து நாதர் இந்நிலை அடைந்ததாக முஹம்மது நபி நம்பவில்லைபோலும். இது நிற்க.

இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் முதலாவது கலீபாவாக முஹம்மது நபி அரசாண்டார். அவருக்குப்பின் அபுபகர் அந்த ஸ்தானத்தை ஐந்து வருஷம் வகித்தார். அப்பால் ஏழு

வருஷம் உமர் கலீபாவாக ஆண்டார். அந்தக் காலத்திற்குப் பின்பு, முஸல்மான்களிலே, ஷியா, ஸுந்நி என்ற இரண்டு பிரிவுகள் உண்டாயின.

குரான் இஸ்லாம் மார்க்கத்திற்கு வேதம். இதை முஹம்மது நபி தம்முடைய வாக்காகச் சொல்லவில்லை, கடவுளுடைய வாக்கு, தேவதூதரின் மூலமாகத் தமக்கு எட்டியதென்றும் தாம் அதை ஒரு கருவிபோலே நின்று உலகத்தாருக்கு வெளியிடுவதாகவும் சொன்னார்.

40

அடங்கி நட.

[வங்க பாஷையில் ஸ்ரீமான் ஸர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களால் எழுதப்பெற்று, 'மாடர்ன் ரிவியூ' பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, அதனின்றும் ஸ்ரீமான் சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாரால் மொழி பெயர்க்கப் பட்டது.]

மழை கொஞ்சம் தூற ஆரம்பித்தால், எங்கள் சந்திலும், அதபோய்ச் சேரும். சித்பூர் ரஸ்தாவிலும் நீர் வெள்ளமாய் விடுகிறது. நான் தலை நரைத்த கிழவனாய்விட்டேன். சிறு பிராய முதல் இதுவரை, ஒரு முறைகூடத் தவறாமல், வருஷந் தோறும் இப்படி நடப்பதைப் பார்க்கும்போது, இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நீரில் பாதி, நிலத்தில் பாதி குடியிருக்கும் ஜந்துக்களுக்குள்ள யோக்யதைதான் நமக்கும் இருக்கிறதென்ற எண்ணம் என் மனதில் அடிக்கடி உதிப்பதுண்டு.

இங்ஙனம் அறுபது வருஷங்கள் ஆய்விட்டன. இதற்கிடையே உலகத்தில் நடந்த மாறுதல்கள் பல. கலியுகத்தின் குதிரையாக இருந்த நீராவியை இப்போது மின்சார சக்தி கண்டு நகைக்கிறது. கண்ணுக்கெட்டாதிருந்தது பரமாணு. இப்போது மனதுக்கெட்டாதிருந்த சித்தாந்தம் உண்டாயிருக்கிறது. சாகப்போகிற எறும்பைப்போல் மனிதன் சிறகு முளைத்துப் பறக்கிறான். 'வானத்தில் இடம், உனக்கா எனக்கா' என்று நீதிஸ்தலத்திற்கு வியாஜ்யங்கள் விரைவாக வரக்கூடிய காலத்தை வக்கீல்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரே நாள் இரவில் சீனர் எல்லோரும் 'பன்றிக் குடுமி'யை நறுக்கி

எறிந்தனர். ஐந்நூறு வருஷத் தாவுதலை ஜப்பான் ஐம்பது வருஷத்தில் தாவிவிட்டது. ஆனால், இந்தச் சித்பூர் ரஸ்தாவில் மழை பெய்தால் சேறு உண்டாகாமற் செய்ய வழியில்லை. அதன் ஸ்திதிக்கு மாறுதல் இல்லை. காங்கிரஸ் என்ற பெயர் உண்டாவதற்கு முன்பு நமது ஜாதிப்பாட்டு எத்தனை சோகமாயிருந்ததோ, அத்தனை சோகமாகத்தான் இப்போது ஸ்வராஜ்யம் நெருங்கிவரும் தருணத்திலும் இருக்கிறது.

குழந்தைப் பிராயமுதலாகவே நாம் பழகி விட்டபடியால், இதெல்லாம் நமக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, கவலை ஏற்படவில்லை. தண்ணீர் தங்கி ஓயாமல் செப்பனிட்ட ட்ராம் தண்டவாளத்தில் என்னுடைய வண்டிச் சக்கரம் போகும்போது, எனக்கு மறதி தெளிந்து ஜனங்களின் போக்குக்கும், நீரோட்டத்துக்கும் சண்டை உண்டாய் அதிலிருந்து அழுக்குத் தண்ணீர் என்மேல் வந்து தெறிக்கும் செய்தியிலே புத்தி செல்லுகிறது. ‘ இதை நாம் ஏன் பொறுக்கிறோம் ?’ என்று சிறிது காலமாக எனக்கொரு யோசனை உண்டாய் வருகிறது.

இதைப் பொறுக்க வேண்டுமென்று கட்டாயமில்லை. பொறுக்கக் கூடாதென்று தீர்மானிப்பதால் அனுகூலமுண்டு. அதற்கு ஐரோப்பியர்கள் வாஸம் செய்கிற ‘ சௌரிங்கி ’ ரஸ்தா சாக்ஷி. அந்த ரஸ்தாவில் முக்கால் பங்குக்குமேலே ட்ராம் தண்டவாளத்தைப் போட்டு, அதில் முடிவில்லாமல் ‘ யானை நடை ’ யில் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தால் அந்த வீதியார் ட்ராம்வே அதிகாரிகளுக்கு ஊணுறக்கம் இல்லாத படிச் செய்து விடுவார்கள். நாமோ, கீழ்ப்படிதலாகிய குணமே வடிவெடுத்து வந்திருப்பதால், எதையும் திருத்தமுடியு மென்பதை நம்மால் நம்பமுடியவில்லை. இதனால் நமது கன்னத்தில் கண்ணீர்ப் பெருக்கும் நமது வீதியில் ஜலதாரைப் பெருக்கும் தீர இடமில்லை. இது ஸாமான்ய விஷயமன்று. எதிலுமே ‘ நமக்கு நாம் நாயகர் ’ என்ற எண்ணம் நமக்கு ஏற்படவில்லை.

கண்ணாடி மூடிக்குள்ளே தண்ணீர் விட்டு அதில் வளர்க்கப் பட்ட பொன்னிற மீன்கள், கண்ணாடியைத் தண்ணீர் என்று நினைத்து அதில் வந்து மோதிக்கொள்ளுமாம் ; பிறகு பெரிய தொட்டியில் கொண்டு போட்டாலும் தண்ணீரைக்

கண்ணுடி என்று நினைத்துப் பயந்து பழைய எல்லைக்குள்ளே சுற்றுமாம். ‘ அதுபோல தலை உடைந்து போமோ ’ என்கிற பயம் நம்முடைய எலும்புக்குள் ஊறிக் கிடக்கிறது.

மஹாபாரதத்தில், அபிமன்யு பகைவரின் வ்யூகத்துக்குள் நுழையக் கற்று மீளுவதைக் கற்காமல் மாண்டதுபோலே, நாமும் பிறவி முதல் கட்டுப்படக் கற்று அவிழ்க்கக் கல்லாமல், நமக்கு நேரிடும் சகல விபரீதங்களுக்கும் தலை குனிகிறோம்.

மனிதருக்கும், நூல்களுக்கும், திசைகளுக்கும், எல்லைகளுக்கும், கற்பனைத் தடைகளுக்கும் தலை குனிந்து பல தலை முறையாய் வழக்கமாய்விட்டபடியால், எந்தத் துறையிலும் ‘ நாமாக ஒன்று செய்ய முடியும் ’ என்கிற உண்மை நம் முகத்தின் முன்னே நின்றாலும், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது. ஐரோப்பிய மூக்குக் கண்ணுடி போட்டுக் கொண்டாலும் நமக்குத் தெளிவுண்டாகவில்லை.

தனக்குத்தானே நாயகனுயிருக்கும் உரிமை எல்லா மனித உரிமைகளிலும் பெரிது. ஆனால் இந்நாட்டிலே இவ்வுரிமை நூல் வசனங்களாலும், பழமொழிகளாலும், கிரியை சடங்குகளாலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தேசத்தில் மனிதனுடைய புத்தி வழி தவறிப் போகாமலிருக்க, கிரியைகளாலும், சாஸ்திரங்களாலும் கையையும் காலையும் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள். அடிகோணமற் காக்குமாறு, பாதைகளை அழித்து விட்டார்கள். தெய்வத்தின் பெயர் சொல்லி மனிதனை மனிதன் கீழ்ப்படுத்தி அவமதிக்கும்படிச் செய்து விட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட தேசம் அடிமைகளைச் செய்வதற்கு நல்ல தொழிற்சாலையாயிற்று.

ஸர்க்கார் அதிகாரிகளும் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள் :— “ நீங்கள் பிழை செய்யக்கூடும். ஆதலால் சுய சிந்தையும், சுய காரியமும் உங்களுக்குத் தகாது ” என்கிறார்கள். இங்ஙனம், மனுபராசராதிகளுடைய பல்லவியை இங்கிலீஷ்காரர் பாடும்போது நமக்குச் செவி கூசுகிறது. இங்கிலீஷ்காரரிடம் அவர்களுடைய கொள்கைக்கிணங்கப் பின்வரும் மறுமொழி சொல்லுகிறோம் : “ பிழை செய்தால் பெரிய ஆபத்தில்லை. தனக்குத்தானே நாயகனுயில்லாதிருத்தல் பெரிய ஆபத்து. நம்மிஷ்டப்படி இடறி நடந்து பழகினு

லொழிய நாம் உண்மைக்கு வந்து நிலைபெறமுடியாது" என்கிறோம். பின்னும் சொல்லுகிறோம்: "நம்மை ஆளுவோர் இப்போது 'ஜனாதிகாரம்' என்ற மோட்டார் வண்டியில் ஏறிப்போகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய பழைய பார்லிமெண்ட் சபையாகிய வண்டி இரவில் பயணந்தொடங்கிய காலத்தில் ஒரு வழக்கத்திலிருந்து மற்றொரு வழக்கத்திற்கு மாறினபோது அதன் இரைச்சல் வெற்றித் தேர் போலே கேட்கவில்லை. ஒரு வேளை ராஜாவின் சார்பு; பின்பு கோயிற் கக்ஷி; பின் ஜமீன்தார் கக்ஷி; பிறகு சாராயம் வடிப்போர் கக்ஷி; இங்ஙனம் கக்ஷி பேதமும், லஞ்சம் வாங்குதலும், கூச்சலும், சக்திஹீனமும் உடையதாய், அந்த வண்டி பக்கத்துக்குப் பக்கம் சரிந்து சரிந்து நடந்தது. ஒரு காலததில் அந்தச் சபை 'மெம்பர்கள் கூட்டத்துக்கு வராவிட்டால் தண்டனை' உண்டென்று பயமுறுத்தி அழைக்க நேரிட்டதன்றோ பிழைகளைக் குறித்துப் பேசுமிடத்தில், 'பார்லிமெண்ட் சபைகளின் தாய்' என்று சொல்லப்படும் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட் சபை முன்பு அமெரிக்காவிலும், ஐர்லாந்திலும் செய்த பிழைகள் முதலாக, நேற்று 'டார்டனெல்ஸ்,' 'மெஸொபாட்டேமியா' விஷயமாக எத்தனையோ பிழைகள் செய்யவில்லையா? இந்தியாவில் செய்திருக்கும் பிழைகள் கொஞ்சமா? மேலும் அமெரிக்கா ராஜ்யத்தில் பொருளாளிகள் நுழைந்து செய்யும் அக்கிரமங்கள் கொஞ்சமில்லை, 'த்ரெய்புஸ்' என்றவர்மேல் ஏற்பட்ட விசாரணையிலே, பிரான்ஸ் தேசத்து ராணுவ ஊழல்கள் வெளிப்பட்டன. ஆயினும், ஸ்வராஜ்யமென்கிற ஜீவநதியானது எந்த வேகத்தால் பிழையாகிற குழியிற் போய் விழுகிறதோ அதே வேகத்தால் அங்கிருந்து கிளம்பித் தனக்கேற்படும் இடறுகளைத் தானே நீக்கிக்கொள்ளும் என்ற விஷயத்திலும் அத்தேசங்களிலேயுள்ள ஜனங்கள் சந்தேகப்படவில்லை."

நாம் வற்புறுத்தி மேலும் சொல்லத்தக்கதொன்றுண்டு: "ஸ்வராஜ்யத்திலிருந்து ஸாமர்த்தியமும், பாரபுத்தியும் உண்டாவதுடன் உயிருக்கே அதிக பலமுண்டாகும். ஒரு கிராமம் அல்லது வகுப்பின் எல்லைக்குள் புத்தியைக் கட்டுப்படுத்தியிருப்போர் அங்ஙனம் இல்லாமல் பெரிய ராஜ்ய சிந்தனையும், அதற்குத் தக்க செய்கையும் பெறுவாரானால், மானுஷீகத்தைப் பற்றி அவர்களுக்கு விரிந்த உணர்ச்சியுண்டாகிறது. இந்த ஸௌகரியம் இல்லாமையால் இந்நாட்டில் ஒவ்வொருவனும் அரை மனிதனாகவேயிருக்கிறான்.

அவனுடைய யோசனைகளும், சக்திகளும், ஆசைகளும், முயற்சிகளும் அற்பமாகவேயிருக்கின்றன. இங்ஙனம் வலிய வந்திருக்கும் உள்ளச் சிறுமை உயிர்ச்சேதத்திலும் பெரிய கேடாகும். ஆதலால் தவறுதல் நேரிடக்கூடும் என்பதைப் பொருட்டாக்காமல் நாம் சுயராஜ்யம் பெறக் கடவோம். பாதையில் இடறுதலை மாத்திரம் கருதி, எங்கள் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கலாகாது. இதுவே உண்மையான உத்திரம்."

இந்த மறுமொழியை ஒருவன் அதிகாரிகளிடம் சோர்வில்லாமல்; மீட்டுமீட்டும் சொல்லித் தொல்லைப்படுத்தினால், அவனை அதிகாரிகள் 'பந்தோபஸ்த்' பண்ணி வைக்கிறார்கள். ஆனால், அவனுக்கு ஸ்வதேசத்தாரின் மதிப்பு உண்டாகிறது. ஆயின் இதே மாதிரி ஜவாப்பை ஜாதிப் புரோஹிதரிடம் சொல்லப்போய், "ஐயரே, இது கலியுகமென்றும், மனிதனுடைய எளிய புத்தியைச் சுயேச்சைப்படி விட்டால் கெட்டுப்போகும் என்றும், ஆதலால் மூளையை உழைப்பதிலும் தலையைச் சாஸ்திரங்களுக்கு வணங்குதலே சிறந்ததென்றும் சொல்லுகிறீர். இந்த அவமான வார்த்தைக்கு நாங்கள் அடங்கமாட்டோம்" என்று சொன்னால், அவர்களுடைய கண் சிவந்துபோய் உடனே ஜாதியைவிட்டுத் தள்ளும்படி உத்திரவு போடுகிறார்கள். ராஜாங்க விஷயமானால் வானத்தில் பறக்கும்படியாகவும், ஜாதியாசாரமானால் கட்டையில் காலைக் கட்டிப் போடும்படியாகவும் இவர்கள் விரும்புகின்றனர். வலப்புறம் திருப்பவும், இடப்புறம் திருப்பவும் தோணியிலே சுக்கான் ஒன்றுதான் உண்டு. அதுபோலே, மனிதன் ராஜ்ய விஷயத்திலும், ஜாதியாசார விஷயத்திலும்—இரண்டிலும் உண்மை நிலைபெற வேண்டுமானால், அவற்றுக்கு ஒரே வழிதான் உண்டு. இந்த விதியின் அனுசரணையிலேதான் சித்தூர் ரஸ்தாவுக்கும் சௌரிங்கி ரஸ்தாவிற்கும் உள்ள பேதம் தோன்றுகிறது. "எல்லாம் அதிகாரி கையில் இருக்கிறது. நம்முடைய கையைக் கட்டிக் கொண்டு நடப்பதே சரி" என்கிறது சித்பூர் ரஸ்தா. சௌரிங்கி ரஸ்தாவோ, "எமது கைக்குள் காரியங்கள் அடங்கி நடக்க விட்டால், நமக்குக் கையிருந்து பயன் என்ன?" என்று கேட்கிறது. தனது கைக்கும் தெய்வத்தின் கைக்கும் சம்பந்தம் உண்டென்று தெரிந்துகொண்டபடியால், 'சௌரிங்கி' உலக முழுதையும் வசப்படுத்திக்கொண்டது. இந்த நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டபடியால், 'சித்பூர்'

உலகத்தை இழந்துவிட்டது; அரைக் கண் மூடி மவுனியாய், நிஷ்டையின்பங்களை நாடுகிறது.

கண்ணை மூடிக்கொண்டால் ஒழிய, நம்முடைய அற்புதமான ஆசாரங்களைத் தவறாமல் அனுசரிப்பது ஸாத்யமில்லை. கண்ணைத் திறந்தாலோ, உலக முழுவதையும் ஆளுகிற பொதுவான லோகவிதி நமக்குத் தென்படாமல் இராது. ஒரு கூட்டத்தாரேனும், ஒரு மனிதனேனும், இந்தப் பெரு விதியை வசப்படுத்தினால், அதிலிருந்து அதிகாரம், செல்வம், விடுதலை என்ற பரிசுகள் கிடைக்கும். இந்த விதியை உறுதியான அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு ஐரோப்பிய நவீன நாகரிகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இதில் நம்பிக்கையிருப்பதனால், அது பெரிய விடுதலை பெற்று நிற்கிறது. நாமோ கையைப் பிசைந்துகொண்டு, யஜமான் ஆக்கினைக்குக் காத்திருக்கிறோம். வீட்டிலே மூத்தவன், பே லீஸ், தலையாரி, கோயில் குருக்கள் முதலியவர்களில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பூஜைபண்ணி நம்முடைய சொந்த யோசனையையும், சொந்தச் செய்கையின் திறமையையும் ஆயிரம் தூளாக உடைத்து நான்கு பக்கத்துக் காற்றிலும் வீசி எறிந்து விடுகிறோம்.

இதற்கொரு காலேஜ் மாணாக்கன், "நாங்கள் இந்தக் கதையை எல்லாம் நம்புவது கிடையாது. வைசூரிக்குப் பால் குத்திக் கொள்ளுகிறோம். பேதிக்கு உப்புக் கொடுக்கிறோம். விஷ ஜ்வரம், கொசு வாயில் சுமந்துவரும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பூச்சியால் உண்டாவதை அறிவோம். இவற்றை எல்லாம் தெய்வங்களின் கூட்டத்திற சேர்க்கவில்லை" என்று சொல்லக்கூடும். கொள்கை மாறக்கூடும். ஆனால் நாம் நமக்கு நாயகராகாமல், புறத்தே ஓரதிகாரத்தை எப்போதும் குருட்டுத்தனமாக நம்பித் தொங்கும் குணம் நம்முடைய ஊக்கத்தைத வேரறுக்கிறது. இப்படி எங்கும் சூழ்ந்த பயமானது நம் அறிவையும், உள்ளத்தையும் வசப்படுத்தியிருப்பதால், நமது மனம் கோழைப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணம் என்னவென்றால், உலக முழுதும் தழுவிய மாற்றொணாத ஸர்வவிதியை நாம் நம்புவதில்லை. ஐயப்படுதலும், 'ஏது வந்துவிடுமோ, நாம் எப்படி ஒன்றைத் துணிவாகச் செய்யலாம்' என்று திகைப்பதும் பயத்தின் குணங்களாகும். நமது ராஜாங்கத்தாரிடத்திலேகூட இந்தக் குணம் சில சமயங்களில் காணப்படுகிறது. ராஜாங்க யந்திரத்திலே எப்போதேனும் ஓட்டை

யுண்டாகி, அதன் வழியே பயம் நுழைந்து, அதனால் அவர்கள் தமக்கினியவாகிய ஸ்வதர்மங்களை மறந்து தம் ஆட்சியை உறுதியாகத் தாங்கும் வேர்க்கொள்கையைக் கோடரியால் வெட்டுகிறார்கள். அப்போது தர்மமும், நீதியும் ஒதுங்கிப்போய், கௌரவத்தைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணம் முன்னே நிற்கிறது. தெய்வ விதியை மீறி, அழுகைக் கண்ணீரை அந்தமான் தீவில் மறைத்துவிட்டால் கசப்பு இனிப்பாய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். 'ஸகல ரோக நிவாரணி' என்றுதான் ஒரு மருந்தைப் பாவனை செய்துகொண்டு, உலகப் பொது விதியைச் சிலர் உல்லங்கனம் செய்வதற்கு இஃதொரு திருஷ்டாந்தம். இதற்கெல்லாம் உடகாரணம் அற்பத்தனமான பயமும் தன்னலம் வேண்டலும்; அல்லது, அற்பத்தனமான சூதினால் நேர்மையை விட்டு விலக முயலுதல். இங்ஙனம் நாம் எண்ணத்தொலையாத அதிகாரங்களுக்குப் பூஜை நைவேத்தியம் பண்ணிக் குருட்டு அச்சத்தால், மனுஷீக உரிமைகளைப் புறக்கணிக்கிறோம். லௌகிக சாஸ்திரத்திலும், ராஜ்ய சாஸ்திரத்திலும் நாம் எத்தனை உயர்வாகப் பரீக்ஷை தேறியபோதிலும், பிறர் உத்தரவுக்குக் காத்திருப்பதாகிய அடிமையின வழக்கத்தை நம்மால் விடமுடியவில்லை. தற்கால வழியை அனுசரித்து நாம் ஜனாதிகார சபைகள் ஏற்படுத்தினால் அவற்றிலும் எவனாவது ஒருவன் நாயகனாகி மற்றவர்களை மேய்க்கும் தன்மை உண்டாகிறது. இதன் காரணம் யாதெனில், பொது ஜனங்கள் தன்னை மறந்திருத்தல், தூங்குதல், உண்ணுதல், குடித்தல் கலியாணம் பண்ணுதல், பாடையேறுதல், முதலிய ஸகல காரியங்களையும் பிறருடைய ஆணைப்படியே செய்து வழக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பிராமணன் ஒருவன் குடத்தில் கொண்டுவரும் ஜலம் அழுக்காக இருப்பதால் குடிக்கத்தகாதென்றும், சண்டாளன் ஒருவன் சுத்தமாகக் காய்ச்சி வடிகட்டிக்கொண்டுவந்த நீர் சுத்தமாக இருப்பதால் குடிக்கத்தகும் என்றும் நான் சொன்னால் வெறுமே குயுக்தி பேசுகிறான் என்று சொல்லி என்னைக் கண்டிப்பார்கள் ஏனெனில், எனது கொள்கை யஜமான் உத்தரவுடன் ஒட்டவில்லை.

'ஒட்டாவிட்டால் என்ன குடிகெட்டுப்போயிற்று' என்று நான் கேட்டால் உடனே என்னை ஜாதியிலிருந்து தள்ளி விடுவார்கள். என்னை விருந்துக்குக் கூப்பிடமாட்டார்கள். நான் செத்துப்போனால், சாவுக் கிரியைகளுக்குக்கூட வரமாட்டார்கள்.

இப்படி உலக வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் குரூரமான கொடுங்கோன்மை நடப்பதனால் ஜனங்களுக்கு நன்மையென்று நம்புவோர் ராஜாங்கத்தில் கூசாமல் பரிபூர்ண விடுதலை கேட்பது மிகுந்த வியப்புக்கிடமாகிறது.

முன்பு, நமது தேசத்திலே, உபநிஷத்துக்காரர் தெய்வததின் விதியைக் குறித்துப் பேசும்போது சொல்லுகிறார், 'தெய்வத்தின் விதியை மாற்ற முடியாது, அது எங்கும் எப்போதும் இசையும்' என்று. இதை நமது முன்னோர் கண்டிருந்தனர். அந்த விதி நித்யமானது, க்ஷணிகம் அன்று. ஆதலால் அதை நாம் அறிந்துகொண்டு செய்கையில் பயன்படுத்தவில்லை. எத்தனைகெத்தனை அவ்விதியை நாம ஸ்வீகரிக்கிறோமோ, அத்தனைக்கத்தனை நமது பாதையில் உள்ள தடைகள் விலகும். இந்த விதியின் ஞானமே இயற்கை நூல் (ஸயின்ஸ்) என்று சொல்லப்படும். இந்த 'ஸயின்ஸ்' வலிமையாலன்றோ ஐரோப்பா தற்காலத்தில், "பூமியில் விஷக்காய்ச்சல் இல்லாமல் செய்து விடுவேன். மனிதரின் வீடுகளில் சோற்றுப் பஞ்சமும், கல்விப் பஞ்சமும் இல்லாமல் செய்துவிடுவேன். ராஜ்யத்தின் பொது நன்மைக்கும் மனுஷ்யனுடைய ஸ்வதந்திரத்திற்கும் முரண்படாமல் செய்வேன்" என்று துணிவுடன் கூறுகிறது.

'அறியாமையால் கட்டும், அறிவினால் விடுதலையும் கைகூடும்' என்பதை முன்னோர் அறிவார். பொய் எது? தன்னை ஸர்வத்திலிருந்து பிரிவாகக் காணுதல். உலகமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதே உண்மையறிவு. 'இத்தனை பெரிய உண்மையை அக்காலத்தில் எப்படிக் கண்டு பிடித்தார்கள்' என்பதை இப்போது நினைக்க வியப்புண்டாகிறது. பிறகு அரண்ய ரிஷிகளின் காலம் மாறி பௌத்த சந்நியாசிகளின் காலம் வந்தது. மேற்கூறிய மகத்தான ஞானத்தை உலகத்திலிருந்து பிரித்து 'உலகத்தைத் துறப்பதே முக்தி' என்று சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இங்ஙனம் உண்மைக்கும் பொய்க்கும் ஒப்பந்தமுண்டாய் இடையே பாகச்சுவர் போடப்பட்டது. ஆகவே, இக்காலத்தில் ஜாதியாசாரங்களில் எத்தனை திருகுதலும், அநாகரீகமும், மடமையும் இருந்தபோதிலும், உண்மை கண்டவரின் சார்பிலிருந்து யாதொரு ஆட்சேபமும் பிறக்கவில்லை. உண்மைப் பக்கத்தார் இதற்கெல்லாம் இடங்கொடுத்தே பேசுகிறார்கள். மரத்தின்கீழ் இருந்து சந்நியாசி சொல்லுகிறான்—'தன்னிடம் உலகத்தையும்,

உலகத்தினிடம் தன்னையும் காண்பவனே உண்மைக் காண்பான்' என்று. அது கேட்ட சம்சாரி தன்னிடம் உள்ள சிறந்த வஸ்துக்களைச் சந்நியாசியின் திரு ஓட்டுக்குள்ளே போட்டுவிடுகிறான். ஆனால், தெய்வத்தின் பொது விதிக்கு அடங்கி நடப்போருடைய வீட்டிற்கு வண்ணான், அம்பட்டன் போகக்கூடாதென்று சம்சாரி விதி போடும்போது, சந்நியாசி அதனை முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்றுத் தனது த்ருஷ்டி மண சாத்தி ஆசீர்வதிக்கிறான். இப்படித்தான் நமது ஜாதி வழக்கே கெட்டுப்போயிற்று. உண்மைக்குப் பரிந்துபேசுவோர் யாரும் இல்லாமலே போய்விட்டது. இதனால் பல நூற்றாண்டு நேர்ந்த அவமானத்தையெல்லாம் நாம் பொறுத்துக் கொண்டு அழுதுகொண்டிருக்கும்படி நேரிட்டது.

ஐரோப்பாவில் அப்படி இல்லை. அங்கே உண்மையை மனதிற்குள் மறைக்காமல் வழக்கத்தில் காட்டுகிறார்கள். ஜனக்கட்டிலும் ராஜ்யத்திலும் ஏதேனும் குற்றம் வெளிப் பட்டால், அதைப் பொது ஜனங்கள் உண்மை வழக்கால் சோதித்துத் திருத்த வழியுண்டு. இதனால் கிடைக்கும் சக்தியும் விடுதலையும் எல்லாருக்கும் பயன்பட்டு நம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் உண்டாக்குகின்றன. இந்த உண்மை மாயமந்திர இருளில் மறைந்து கிடக்கவில்லை. திறந்த வெளியில், எல்லோரும் காணும்படி. தானும் வளர்ந்து பிறரும் வளரும்படிச் செய்கிறது.

பல நூற்றாண்டு நாம் வாயை மூடிக்கொண்டு அவமானப்பட்டதெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கடைசியில் அந்ய ராஜ்யமாகப் பரிணமித்தது. கை எப்போதும் உடம்பில் நோயுள்ள இடத்தைப் போய்த் தீண்டுவது போலவே நம்முடைய கருத்து முழுதும் நம்மை ஆளும் மேற்றத் திசையாருடைய ராஜ்ய நெறியில் செல்லுகிறது. மற்றதை எல்லாம் மறந்து, 'எங்களுடைய இஷ்டத்தைச் சற்றே கவனித்து எங்களாட்சி நடக்கவிடவேண்டும். வேண்டினாலும் வேண்டாவிடினும், புறத்திலிருந்து விதிநியமங்கள் எங்கள் தலைமேல் பொழியாது இருக்கவேண்டும். ராஜ்ய பாரம் முழுதும் எங்களுக்குச் சுமையாகாதபடி, சக்கரங்கள் போட்ட யந்திரமாக்கி அதை உங்களுடன் நாங்களும் சேர்ந்து தள்ள இடம் கொடுக்கவேண்டும். பொறுப்பில்லாத அன்னியரின் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும்' என்ற பிரார்த்தனை இப்போதும் உலகத்தில் எல்லாத் திசைகளிலும் எழுகிறது. காலசக்தியின் தூண்டுதலால், இந்தப் பிரார்த்தனையில்

நம்முடைய வாக்கையும் சேர்த்தது நன்றாயிற்று. அப்படியன்றி இப்போதும் வழக்கம் போல 'யஜமானன் உத்திரவை' ஒப்புக்கொண்டு நடந்தால், அது நமக்குத் தீராத அவமானமாக முடிந்திருக்கும். இதனால் நம்முள் உண்மையின் ஒரு கிரணம் நுழையக்கூடிய துணை இன்னும் ஏதோ மிஞ்சி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நாம் பார்த்தது உண்மையின் கிரணம் ஆனபடியாலேதான், நம்மை யசையாதபடி பலிமிருகம் போலே கட்டிப்போட்டிருந்த வீண் தற்புகழ்ச்சியை நான் நம்பிக்கையுடன் பழிக்கின்றேன். ராஜாங்கத்தாரை நோக்கி 'ஸாம்ராஜ்ய சபைகளில் எங்களுக்கு ஸ்தானம் வேண்டும்' என்று கேட்பதும், ஜனங்களை நோக்கி, 'ஜாதியாசாரங்களிலும் சொந்தக் காரியங்களிலும்கூட எஜமான் போட்ட கோட்டைமீறி நடக்காதே' என்று சொல்வதும் ஒரேவித கர்வத்தால் உண்டாவது விளைதைமன்றோ ?

இதற்குப் பெயர் 'ஸனாதன தர்ம புனர் உத்தாரணம்' என்கிறோம். ஸனாதன கக்ஷித் தலைவர் நாம் ஒரு கண்ணால் உறங்கி மற்றொரு கண்ணால் விழித்திருக்கும்படி அஸாத்ய உத்தரவு போடுகிறார்கள்.

கடவுளுடைய கோபமாகிய கழி நம் முதுகின்மேல் அடிக்கும் போதும், தேசாபிமானத்தால் மனம் புண்ணாகி, "மூங்கிற் காடுகளை எல்லாம் வெட்டிப்போடுவோம்" என்று கூவலானோம். நான் எத்தனை வெட்டினாலும் மூங்கிற்காடு உலகத்தில் மிஞ்சி இருக்கத்தான் செய்யும். காடென்ன செய்யும் ? குற்றம் நமது. அது யாதெனில் : நாம் உண்மையைவிட அதிகாரம் மேல் என்று மதிக்கிறோம், கண்ணைக்காட்டிலும் தோல் முகப்படாம் மேல் என்று நினைக்கிறோம். நாம் இந்தக் குணத்தை நீக்கும் வரை, ஏதேனும் ஒரு காட்டில் நம்மை அடிக்க யாதேனும் ஒரு கழி மிஞ்சி இருக்கத்தான் செய்யும். ஐரோப்பாவிலும் முன் ஒரு காலத்தில் எல்லா விவகாரங்களிலும் பாதிரிகளுடைய அதிகாரம் மூர்த்தன்யமாய் நடந்தது. எங்கும் வீசி இருந்த பாதிரி வலையை அறுத்த பிறகுதான், ஐரோப்பிய ஜனங்கள் ஸ்வராஜ்யப் பாதையிலே கால் வைக்க இடம் உண்டாயிற்று. இங்கிலாந்து மாத்திரம் தீவானபடியாலும் கோயிலின் ராஜதானியாகிய ரோமாபுரியிலிருந்து மிகத் தூரம் ஆனபடியாலும் பிழைத்தது. இங்கிலாந்திலும் கோயில் (சர்ச்) அதிகாரம் முற்றிலும் நசித்துவிடவில்லை. 'இங்கிலீஷ்

கோயில்' பாட்டியைப்போல முன் நடத்திய ஸர்வாதிகாரம் நீங்கி, இப்போது இரக்கத்தால் அதுவும் இருந்து போகட்டு மென்று விடப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம் 'மாமூல் கிழவி'யை இங்கிலாந்து தேசத்தார் அசைத்தது போலவே, ஸ்பெயின் தேசத்தார் செய்யக்கூட வில்லை. முன்னொரு காலத்தில் ஸ்பெயின் தேசத்தார்பாடு மிகக் கொண்டாட்டமாக இருந்தது. அந்த அநுகூலத்தை அவர்கள் ஏன் இழந்தார்கள்? 'மாமூல் கிழவி'க்கு மணியம் கொடுத்தமையாலேதான்.

ஸ்பெயின் தேசத்து பிலிப் ராஜா இங்கிலாந்தின்மீது சண்டை தொடுத்த காலத்தில், ஸ்பெயின் தேசத்துக் கப்பற் படை விவகாரங்களும் கோயில் விவகாரங்களைப் போலவே வலியதளைகளுக்கு உட்பட்டிருந்தமை வெளியாயிற்று. இங்கிலீஷ் கப்பற் படையோ மிகச் சிறந்த சேனாதிபதிகளின் கீழே, தான் மிதக்கும் கடலலைகள் எப்படி விடுதலைகொண்டு வீசும் காற்றுக்கு ஒத்துச் செல்லுமோ அதுபோலத் தானும் சென்றது. ஸ்பானியக் கப்பற்படையில் ஜாதி மரபுப்படி அதிகாரம் வகுத்திருந்தது. அது அசையாத மாமூலின் இரும்புப் பிடியினின்று விலக வழியில்லாமல் போயிற்று. இங்ஙனம் ஐரோப்பாவில் கோயிற்கட்டுக்குக் குருட்டுத்தன மாகக் கீழ்ப்பட்டிருந்த தளையை வெட்டித் தன்மதிப்பைக் காக்கக் கற்ற ஜாதியாரே தலை தூக்குவது இயல்பாயிற்று. ருஷ்யாவில் அவ்வாறு செய்யாதபடியால், அங்கே உத்தி யோகஸ்தர் காடாகப் பரந்து, ஜனங்கள் மிகச் சிறிய சர்க்கார் அதிகாரிக்கும் மிகவும் அற்பமான பழஞ் சாஸ்திரக் கட்டளைக்கும் முழந்தாள் படியிட்டு ஆண்மை இழந்து போகின்றனர்.

ஸமயம் (மதம்) வேறு; குருக்கள் கட்டுப்பாடு வேறு என்பதை மறக்கலாகாது. அவை ஒன்றுக்கொன்று தீயும் சாம்பரும் போலாம். மதத்தைமீறி கட்டுப்பாடு செல்லும் போது நதியை மணல் மூடுவதுபோல் ஆகிறது. அங்கு நீர் கெட்டுப் பாலைவனம் போல் தோன்றும். 'இந்த நிலையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைவோர் மிகக் கேடுகெட்டவர்கள்' என்பது வெளிப்படை.

ஒருவன் மற்றொருவனைக் கஷ்டப்படுத்தினால், இருவருக்கும் கெடுதி என்று (சமயம்) மதம் சொல்லுகிறது.

மகள் விதவையாகிப் பட்டினி கிடக்கும்போது, ' இன்ன திதியில் அவளுக்குத் தாகத்துக்கு ஜலம் கொடுத்தால் பெற்றோர்களுக்குப் பாவம் ' என்று குருக்களின் கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. ' பச்சாத்தாபத்தாலும் ஒருவன் பாபத்தைக் கழுவலாம் ' என்று ஸமயம் சொல்லுகிறது. ' கிரகணத் தன்று ஒருவன் இன்ன நீரில் முழுகினால்தான் பாவம் தீர்வதுடன் பதினான்கு தலைமுறை பிதிர்கள் செய்த பாவமும் தீரும் ' என்று கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. ' மலைகளையும் கடல்களையும் கடந்துபோய், இவ்வழகிய உலகத்தின் வியப்பு களைக் கண்டுகளிக்கவேண்டும் ' என்று ஸமயம் சொல்லுகிறது. ' கடலைக் கடந்தவன் மண்ணிற் புரண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டும் ' என்று கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. ' எக்குடிப் பிறந்தாலும், உண்மையுடையவன் தொழத் தக்கவன் ' என்று ஸமயம் சொல்லுகிறது. ' பிராம்மணனாகப் பிறந்தவன் அயோக்கியனாக இருந்தபோதிலும் அவன் பாத தூளைப் பிறர் சிரத்தில் தரிக்கலாம் ' என்று கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. சுருக்கிச் சொன்னால், ஸமயம் விடுதலை போதிக்கிறது ; குருக்கள் கட்டுப்பாடு அடிமை நிலையைப் புகழ்ந்து கீர்த்தனம் பாடுகிறது.

பக்தி குருட்டுப் பக்தியாக இருந்தாலும் அதிலொரு வெளி அழகுண்டு. இவ்வழகை நமது நாட்டில் யாத்திரை செய்யும் அன்னியர் சிலர் கண்டு மெச்சுகிறார்கள் : சித்திரக்காரன் ஒருவன் இடிந்த வீட்டின் புராதன அழகுகளைப் பார்த்து மயங்கி, ' அதில் குடி இருக்க யோக்யதை இல்லை ' என்பதை மறந்துவிடுவது போலே கங்கா ஸ்நானத்துக்குத் திருவிழாக் காலத்தில் பாரிஸால் நகரத்திலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரைக்காரர்—பெரும்பகுதி ஸ்திரீகள்—வருவதைப் பார்த்திருக்கிறேன், அடடா ! புகைத் தோணியிலிருந்து புகை வண்டிக்கும் புகை வண்டியிலிருந்து புகைத் தோணிக்கும் மாறுகிற கூட்டங்களில் எல்லாம் அவர்கள் படும் கஷ்டத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் ஓய்வில்லை. அவர்களுடைய பரிதாபத்துக்கிடமான பொறுமையிலும் ஒருவித அழகு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவர்களுடைய துயரங்கள் எப்போதும் அழகு பெறுகின்றன. வீண் கிரியைச் சடங்குகளுக்கு இடையே அவர்கள் வளர்க்கும் பிள்ளைகள் இவ்வுலக இன்பங்களுக்குப் பல்லைக் காட்டியிருந்து பரலோக நிழல்களைக் கண்டு நடுங்குகிறார்கள். தாம் நடக்கும் பாதையில் வளைவுதோறும் தாமே தடைகள் கட்டுவது

அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் ஒரே தொழிலாகக் காணப்படு கிறது ; அத்தடை உயர்வதையே அபிவிருத்தி என்று கருது கிறார்கள்.

இப்படி அவர்கள் தண்டனை அடையும் காரணம் யாதெனில் : ஈசனால் மனிதனுக்குக் கிடைத்த பேறுகளில் சிறந்த பேறாகிய தியாக சக்தியை இவர்கள் துர்விநியோகம் செய்கிறார்கள். கணக்குக் காட்டும் காலம் வரும்போது இவர்களால் நஷ்டக் கணக்குத்தான் காட்டமுடியும். இன்னும் ஓர் இடத்தில் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள், ஆணும் பெண்ணு மாக ஸ்தல தரிசனம் செய்து புண்ணியம் தேடப்போயினர். பாதையோரத்தில் ஒருவன் சாகக் கிடந்தான். அவனுடைய ஜாதி இன்னதென்று தெரியாத காரணத்தால், அவனுக்கு யாரும் தாகத்துக்கு ஜலம் கொடுப்பாரில்லை. பெருஞ் செலவு செய்து புண்ணியம் தேடப்போகும் இவர்களுடைய குருட்டுப் பக்தி எத்தனை அழகாகத் தோன்றியபோதிலும் இவருடைய காருண்யம் எத்தனை பயங்கரமானது பார்த் தீர்களா ! ஒரு தண்ணீரில் அனைவரும் சேர்ந்து விழும்படித் தூண்டுகிற குருட்டுத் தன்மைதான் இனம் தெரியாத மனிதர் கஷ்டப்படும் போதும் இரக்கமுண்டாகாமல் செய்துவிடுகிறது. தான் கொடுத்த சிறந்த வரத்தை இவர்கள் இங்ஙனம் துர்விநியோகம் செய்வதில் ஈசனுக்குத் திருப்தியில்லை.

படிப்பு, பக்தி, ஒழுக்கம் மூன்றும் இல்லாத கோவில் குருக்களுடைய காலில், ஸ்திரீகள் பணத்தைக் கொட்டுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இங்ஙனம் செய்யும் வன்மையால் இவர்கள் உண்மைக்கும் கருணைக்கும் அருகே ஓர் அடியளவேனும் நெருங்கி வந்தனரா ? இல்லை.

இங்கு ஓராக்ஷேபம் சொல்லலாம் : “ குரு புண்ணிய ஆத்மா என்று நம்பித் தானே பணம் கொடுத்தார்கள். இந்த நம்பிக்கை அவர்களுக்கில்லாவிட்டால் மேற்படிப் பணத்தைச் செலவின்றி வைத்திருப்பார்கள். அல்லது சொந்தச் செலவுக்குச் செலவிட்டிருப்பார்கள். குருவின் கையில் கொடுத்தது விசேஷந்தானே ? ” என்று கேட்கலாம். தனக்காகச் செலவிட்டால் பணத்தில் பயனுவது கண்டிருப் பார்கள். தெய்வபக்தியினால் செய்தோமென்ற பொய் மயக் கத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள்.

வெளியே ஒரு நாயகனுடைய ஆக்கினைக்கு அஞ்சித் தன் உயிரை இழக்கத் துணிபவன் தனக்குத்தானே நாயகனுகும் போது, தர்மத்துக்காக உயிர்கொடுக்காமல் போகிருன்.

இங்ஙனம் நமது கிராமங்களில், ஆரோக்யம், கல்வி, உயிரின்பம்—யாவும் வற்றிப்போய்விட்டன. கிராமத்தார் தம்முடைய சக்திகளைத் தாம் அறியும்படிச் செய்தாலொழிய அவர்களைக் காப்பாற்ற வேறு வழியில்லை என்று கருதி நான் ஒரு கிராமத்தில் பிரயத்னம் செய்தேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு பக்கத்துக்கு ஜலம் ஒரு துளிகூடக் கிடையாது. தீ பிடித்தெரிந்தது. தழல் வீசி எரிகையிலே, கிராமத்தார் கூடியழுவதையொழிய வேறென்றும் செய்யமாட்டாமற் போயினர். நான் அவர்களிடம் சொன்னேன்—"நீங்கள் பிரயாசைகொண்டு கிணறு தோண்ட இணங்கினால் கல், சுண்ணும்புக் கிரயம் நான் கொடுக்கிறேன்" என்றேன். கஷ்டத்தில் பாதி அவர்களுடையதாகவும் புண்ணியம் முழுவதையும் நான் கொள்ளையிட விரும்பிய தந்திரத்தை மெச்சித் தங்களால் முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அந்தக் கிணறு இன்னும் தோண்டியாகவில்லை. தண்ணீர்ப் பஞ்சம் அங்கே தீராமலேதான் இருக்கிறது. அக்நி உத்ஸவம் அடிக்கடி நடந்துவருகிறது.

ஆகவே நமது கிராமக் கஷ்டங்கள் தீராமல் இருப்பதன் காரணம் யாதெனில், ஒரு காரியம் செய்வதற்கு மோக்ஷ புண்ணியத்தை விரும்பிச் செய்தாலொழிய வேறுவழியில்லை. ஆகவே, ஒவ்வொரு குறையும் தெய்வம் தானே வந்து தீர்க்க வேண்டும்; அல்லது மோக்ஷத்தை வேண்டி யாராவது செய்தாலுண்டு. மற்றபடித் தாகத்துக்கு ஜலம் இல்லாமல் செத்தாலும் சாவார்களேயன்றி, கிராமத்தார் தாமாக ஒரு கிணறு தோண்டிக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதற்குக் கிராமத்தாரைக் குறைகூறுவதில் பயனில்லை. 'மாமூல் கிழவி' அபினி கொடுத்து அவர்களைப் பாதித் தூக்கத்தில் வைத்திருக்கிறாள். ஆனால் படித்த பிள்ளைகள் அந்தக் கிழவியின் ஸ்துதியைப் பாடக் கேட்கும்போது, எனக்கு ஆச்சர்ய மிகுதியால் பேச முடியாமல் போகிறது. "ஆஹா, இந்தக் கிழவி எத்தனை நல்ல மருத்துவச்சி; இவள் கைக்குள் நமது தேசம் இருப்பது மஹிமையன்றோ! இவள் மடியிலிருந்தபடியே நமக்கு ஸ்வராஜ்யச் செங்கோலும் கிடைத்துவிட்டால், எத்தனை நன்றாக இருக்கும்" என்கிறார்கள்.

பட்டினி, தொத்து வியாதி, பஞ்சம், இவை தலைதூக்கி ஆடுகின்றன. நம்மைப் புலியும் திருடரும் அடிக்காமற் காத்துத் துப்பாக்கி வைத்துக்கொள்ளும்படி ராஜாங்கத்தார் அனுமதி கொடுக்காமல் இருப்பதுபோலவே, மேற்கூறிய துன் பங்களைத் தடுப்பதற்குரிய உபாயங்களைத் தேடவொட்டாமல் ஜாதியாசாரத் தலைவர் தடுக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் நம் மிடம் " தற்காப்புக்கு நீங்கள் கருவிகள் தேடலாமே. நீங்கள் ஸயின்ஸ் படித்து அதைத் தற்காப்புக்கு உபயோகப்படுத்தக் கூடாதென்று யாவரும் தடுப்பாரில்லையே " என்று கூறலாம். உண்மைதான்.

'தற்காப்புக்குரிய ஆயுதங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டார்கள்' எனில் அதிசயோக்தியாகும். ஆனால் அவற்றில் பயிற்சிபெற இடமில்லாமல் செய்வதற்கு வேண்டிய முன் ஜாக்கிரதை எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். நமது தேசத்தார் ஒருபக்கம், ராஜாங் கத்தார் ஒரு பக்கமாக, நம்மைச்சூழ ஏற்படுத்தி இருக்கும் எண்ணற்ற விதிகளைக் கடக்கக்கூடாதென்ற பயத்தினால் நாம் சக்தி இழந்து, நம்மிடம் துப்பாக்கி இருந்தால், திருடரால் ஏற்படும் விபத்தைக் காட்டிலும் துப்பாக்கியால் அதிக விபத்து நமக்கே உண்டாகும்போல் இருக்கிறது.

இந்தக் கஷ்டதசையில் நாம் இருப்பதற்கு அன்னியர் அரசாட்சியே காரணம் என்று சொல்லும் கட்சியை இப்போது ஆராய்ச்சிசெய்வோம். பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் வேர்க் கொள்கை யாதெனில் ' ஜனங்கள் ஆட்சியில் கலக்கவேண்டும்' என்பதேயாம். அன்னியர் யாரும் பொறுப்பின்றி அரசு செய்யும் முறைமையை அக்கொள்கை கண்டிக்கிறது. நம் மிடம் இந்த விஷயத்தை அவர்கள் மறைக்கவில்லை. ஸர்க்கார் பள்ளிக்கூடங்களில் இதை நமக்குப் பஹிரங்கமாகக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். இதைப் பரீக்ஷைக்கு உருப்போடுகிறோம். இந்த அறிவை இனி நம்மிடமிருந்து பறிக்க இடமில்லை. நம் முடைய காங்கிரஸ் சபைகளும் சங்கங்களும் இந்தக் கொள் கையை ஆதாரமாக உடையதுதான ஐரோப்பிய ஸயின்ஸ் தன் இயற்கையாலேயே எல்லாருக்கும் கிடைக்கத்தக்கதாக இருப்பது போல், மேற்படிப் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யக் கொள்கையும் தன் இயற்கையாலேயே பாரததேசத்து ஜனங்களின் அங்கீகாரத்தை வேண்டுகிறது. ஹிந்துதேசத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஐரோப்பிய ஸயின்ஸ் கற்றுக்கொடுக்கக் கூடாதென்று சொல்லும் ஆங்கி லேயர், ஒன்று, அல்லது பத்து, அல்லது ஐந்நூறு பேர்

இருக்கக்கூடும். ஆனால், அந்த ஸயின்ஸ் (சாஸ்திரமோ) பிறப்பிடத்தையும் நிறத்தையும் பொருட்டாக்காமல் எல்லோரும் வந்து தன்னைப் படித்துப் பயன்பெறும்படிக் கூவியழைத்து அவ்வாங்கிலேயரை அவமானப்படுத்தும். அதுபோல், ஐந்நூறு அல்லது ஐயாயிரம் ஆங்கிலேயர் பிரசங்கங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் ஹிந்துதேசத்தார் ஸ்வராஜ்யம் பெறுவதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று உபந்நியஸித்தாலும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யக் கொள்கையானது பிறப்பிடத்தையும் நிறத்தையும் பொருட்டாக்காமல் எல்லோரும் தன்பக்கம் சேரும்படிக் கூவி அவ்வாயிரக்கணக்கான ஆங்கிலேயர் சொல்லும் வார்த்தையை இகழ்ச்சிக்கு இடமாக்குகிறது. 'பிரிட்டிஷ் கொள்கைகள் நம்போல்வார்க்குத் தகுதியில்லை' என்ற அநாகரீகமான மறுமொழி சொல்லக்கூடும். பிரம்ம ஞானமும் விரிந்தவாழ்வும் சூத்திரனுக்குக் கிடையாது என்று முன்பு பிராமணர் விதிபோட்டது போலேதான்.

ஆனால், பிராமணன் தனது ஸ்தானத்தை முன்ஜாக்கிரதையாலே கெட்டிப்படுத்திக்கொண்டான். புறத்தை ஒடுக்குமுன்பு ஜனங்களின் அறிவை ஒடுக்கிவிட்டான். அறிவின் வேர்களைச் சூத்திரனிடமிருந்து பறித்துவிட்டபடியால் இவன் ஸ்வதந்தர கார்யம் செய்ய ஸாத்தியப்படவில்லை. பிறகு சூத்திரனுடைய தலை பிராமணனுடைய பாததூளியிலே ஈடுபட்டிருப்பதை ஸாவதானமாகக் காக்க வேறு சிரமம் வேண்டியதில்லை ஆயிற்று. ஆனால் நம்முடைய பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தார் விடுதலைக்கு வழிகாட்டும் அறிவுக்கதவை முற்றிலும் அடைத்துவிடவில்லை. அதிகாரிகளுக்குப் பச்சாதாபம் உண்டாய், இங்கொரு கதவை அங்கொரு கதவை அடைப்பதாகிய முயற்சியை மிகத் தாமஸமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், 'சுகத்தை உத்தேசித்துத் தர்மத்தைக் கைவிடுதல் ஆத்மசக்திக்கு வழியில்லை' என்பதை அவர்களாலே கூட மறக்கலாவதில்லை.

பிரிட்டிஷாருடைய உட்குணத்தில் நம் ஸ்வதந்திரங்கள் புதைந்துகிடக்கின்றன. இந்த ஸந்தோஷகரமான உண்மையை நமது முழுவலுமையுடன் புத்தியில் நிறுத்திக் கொண்டோமானால், அது நிறைவேறுவதற்காக, நாம் கஷ்டநஷ்டங்களுக்கு உட்படுதல் எளிதாகும். பழைய சாத்திரப்படி "அடங்கி நடப்பதைக்" கைப்பிடித்தோமானால், நமக்கு மகத்தான ஆசாபங்கம் நேரிடும். இரண்டுவகைகளில் ஏற்கனவே இது வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. ரஹஸ்யக் கூட்டத்தாரின்

கொடுஞ்செயல்கள் ஒருவகை, நம்முடைய கூட்டத்து ராஜ தந்திரிகள் தர்க்கம் பண்ணுகிற வியர்த்தம் மற்றொருவகை. "இந்த வைஸ்ராய் நல்லவரா! அந்த வைஸ்ராய் நல்லவரா? 'மார்லி' வந்தால் நமக்கு நிறையச் சீர்திருத்தம் கிடைக்குமா கிடைக்காதா? வீட்டுப்பூனை காட்டுக்குப் போனால், காட்டுப்பூனைபோலே காட்டுத் தனமாய்விடுமா, ஆய்விடாதா?"

இருந்தபோதிலும், நாம் மனுஷ்ய ஜாதியினிடம் அவ நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் அதன் வலிமை ஒன்றுமாத்திரமே பெரியதன்று. அதன் அஸ்திவாரக் கொள்கைகள் அதனிலும் பெரியன என்பதை நாம் மனதார ஒப்புக்கொள்கிறோம். அடிக்கடி இதற்கு விரோதமாக நடக்கக்கூடும். "லோபம், அதிகார விருப்பம், கோபம், பயம், கர்வம் இவை எல்லாம் தொழில் செய்வதை நாம் பார்க்கலாம்" என்பது மெய்தான். மஹிமையும், தீர மும், விரதமும், பக்தி விசுவாசங்களும் உடையவராகிய ராஜ ஜாதியாரிடத்தில் உள்ள நல்ல அம்சங்களுடன் நாம் ஒட்டலாம். அங்கே சத்ருக்கள் நம்மை எங்ஙனம் தாக்கியபோதிலும், நாம் வெற்றிபெறுவோம். நினைத்தபொழுதெல்லாம், புற வெற்றி கிடைக்காவிடினும், அகவெற்றி நிச்சயம். நாம் அற்பர்களாய்ப் பயம்கொண்டிருந்தால், நம்மை ஆளுவோரின் பெரிய கொள் கைகளையெல்லாம் நமது மட்டம் ஆக்கிவிடுவோம். அவர்க ளுடைய கெட்டகுணங்களே தலைதூக்க இடங்கொடுப்போம். பிராமணன் தன்னைக் கீழ்ஜாதி என்பதைச் சூத்திரன் எப் பொழுது ஒப்புக்கொண்டானோ, அப்பொழுது பிராமணனுக்குப் பள்ளம் தோண்டியாய்விட்டது. எளியவன் வலியவ னுக்குச் செய்யும் தீமை வலியவன் எளியவனுக்குச் செய்யும் பகைமைக்கு நிகராகக்கூடும்.

ஒருமுறை ஒரு உயர்ந்த ஸர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்னிடம், "போலீஸ் கொடுமையைப்பற்றி எப்போதும் முறையிடுகிறீர். என் மட்டில், நீங்கள் சொலவதை நம்பக் கூடாதென்ற எண்ணமில்லை. ஆனால், பெயர்வழி, விஷயம் எல்லாம் கொண்டுவந்து ருஜுப்படுத்தும்" என்றார். உண்மை தான். எல்லா அநியாயங்களையும் பஹிரங்கமாகத் தூற்றி, உலகறிய மீண்டும் மீண்டும் முறையிடத்தக்க தைரியவான்கள் சிலரேனும் நமது தேசத்துக்கு வேண்டும். ஆனால் அற்பப் போலீஸ் சேவகனாக இருந்தபோதிலும் அவன் பின்னே

பூதாகாரமான ராஜ்யாதிகாரம் ஒன்றிருக்கிறது. அவன்மேல் குற்றஞ் சாராதபடி காப்பாற்றுவதற்காகப் பொதுப் பணத்தி லிருந்து ஆயிரக் கணக்காகச் செலவு செய்யக் கூடுமென்ற பீதியை மறுக்க முடியாது. நம்மை நசுக்கினுல் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதே நம் உடம்புக்கு நல்லதென்று சில அதிகாரிகள் சொல்லுவது நல்ல மாதிரிதானே? இல்லா விட்டால் அதிகாரிகளுடைய "ப்ரெஸ்டிஜ்" (கௌரவம்) குன்றந்து போகாதோ? "ப்ரெஸ்டிஜ்" நம்மைப் பயமுறுத்தின பழம் பூச்சாண்டி; எப்போழுதும் நம்முடைய செவியைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் நாயகன்; பேஹிலா காவியத்திற்குரிய மாநஸ்ா கவி சங்கனுடைய சண்டி; அதன் பூஜைக்குப் போகையில் தர்ம நியாயங்களை அவமதித்து இடறிக் கொண்டு போகவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அது நம்மை இடறும். எனவே, "ப்ரெஸ்டிஜ்" தேவதைகளுக்கு நமஸ்காரம் போடு.

> யா தேவி ராஜ்யசாஸனே
> 'ப்ரெஸ்டிஜ்' ரூபணே ஸம்ஸ்திதா
> நமஸ்தஸ்யை நமஸ்தஸ்யை
> நமஸ்தஸ்யை நமோ நம:

ஆனுல் இது வெறும் அவித்தை; மாயை தவிர வேறொன்றும் இல்லை. நம்முடைய புறக்கண்ணுக்குத் தோன்றிய போதிலும் நாம் அதை நம்பக்கூடாது. உண்மை அதன் பின்னே நிற்கிறது. அது யாதெனில், "நம்முடைய ஆட்சி, நம்முடைய விவகாரம்". இந்த உண்மையிலேதான் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்துக்கு வலிமை உண்டாகிறது இதுவே நமக்குப் பலம். பிரிட்டிஷ் கொள்கைகளை நாம் தைரியமாக நம்பாவிட்டால், போலீஸ் நம்மை நசுக்கிக் கொண்டேதான் இருக்கும். மாஜிஸ்ட்ரேட்டால் நம்மைக் காக்கவும் முடியாது; "ப்ரெஸ்டிஜ் தேவதை மனுஷ்ய பலி கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும்". இங்குச் சிலர்—"பலத்தைக் காட்டிலும் தர்மம் பெரிதன்று; பரமார்த்திகமாகப் பேசலாமே யொழிய, நடையில் வெளியிட்டால் ஆபத்துவரும்" என்றுகூறி ஆக்ஷேபிக்கலாம். ஸங்கடம் வரக்கூடும். இருந்தாலும், நாம் நம்பிக்கைப்படிச் செய்யவேண்டும். "ஸ்வதேசத்தாரே லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டும் பயந்தும் உமக்கு விரோதமாக ஸாக்ஷி சொல்வார்களே!" என்று சொல்லக்கூடும். இருந்தாலும், உண்மையென்று கண்டுகொண்டதை வெளி யிட்டுச் சொல்லவேண்டும். "ஸ்வதேசத்தாரே உம்மை மறந்து

நின்று தலையில் அடிப்பார்களே". லஞ்சத்தையும் ஸ்துதியையும் வேண்டிச் செய்யலாம் ; எனினும், நாம் உண்மையை நம்பவேண்டும். "அவ்வளவு தூரம் நம்பலாமா?" சரியாக, அவ்வளவும் நம்பியாக வேண்டும் ; துளி குறைந்தாலும் போதாது.

ராஜாங்கத்தாரிடம் பெரிய விஷயங்கள் கேட்கிறோம். ஜனங்களுக்குப் பெரிய வரங்கள் தரவேண்டும். இல்லாவிட்டால், ராஜாங்கத்தாரிடம் செய்யும் பிரார்த்தனை பயன்படாது.

'எல்லோருமே வீரர் அல்லர் ; பயந்தவர்கள் உலகத்தில் உண்டு' என்பதை நான் அறிவேன். இருந்தாலும், எல்லாத் தேசங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் சிலர் தமது ஜாதியின் இயற்கை பிரதிநிதிகளாகப் பிறந்து, தேசத்தின கஷ்டங்களைத் தாம் பொறுக்கிறார்கள். எதிர்ப்பை எல்லாம் வெட்டிப் பாதை போட்டு, மற்றவர் பின் வருவதை எளிதாக்குகிறார்கள் ; மனுஷ்ய ஜாதிகளின் வெளி நடைகளில் எத்தனை விபரீதங்கள் இருப்பினும், அவற்றைப் பொருட்டாக்காமல் அதனிடம் நம்பிக்கை செலுத்துகிறார்கள் ; நிஜாந்தகாரத்தினுடைய கண் விழித்து உதயம் வருமென்று காத்திருக்கிறார்கள். கோழைகளின் பயத்தை நகைத்து,

ஸ்வல்ப மப்யஸ்ய தர்மஸ்ய

த்ராயதே மஹதோ பயாத்

அதாவது, "இந்தத் தர்மத்தில் சிறிதளவு பெரிய பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகிறது" என்ற வாக்கியத்தை உரைக்கிறார்கள். ராஜ்யத்தில் உண்மை அம்சம் உண்டானால் அதை வணங்குவோம் ; பாபத்தை வணங்கோம், பயத்தை வணங்கோம்.

ஒருவனுடைய குழந்தைக்கு உடம்பு சொஸ்தமில்லை ; ஐரோப்பிய டாக்டருக்குப் பெரிய தொகை கொடுத்து வரவழைத்தான் ; டாக்டரும் நாட்டு மந்திரவாதியைப்போல் உச்சாடனங்கள் செய்யத் தொடங்கினான் ; "சிகிச்சை செய்யும் ; இந்தக் காரியத்துக்கு உம்மை அழைக்கவில்லை" என்று இவன் சொன்னான் ; டாக்டர் கோபத்துடன், 'உனக்கென்ன தெரியும் ? நான் வைத்தியன் ; நான் எது செய்தாலும் அதுவே வைத்தியம்' என்றான். அப்போது இவன், 'உன்னைக்காட்டிலும் உன் தொழிலே பெரிது ;

தான் பணம் கொடுத்தது தொழிலைக் கருதி, என்கிறான். டாக்டர் இவனை அடித்துக் கீழே தள்ளிப் பணத்தை இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு போவதாகப் பாவனை செய்துகொள் வாம். அவன் வண்டி ஸவாரி செய்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போகையில் அவன் மனமே அவனைச் சீயென்று சொல்லாதா? அது போல, இப்போது பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் உத்தரவுகளுக்கு உட்படாமல், பிரிட்டிஷ் ஜாதியின் ராஜ்யக் கொள்கைகளை நான் அங்கீகாரம் செய்வதை உத்தேசித்து ஒருவேளை இன்று என்னை அதிகாரிகள் கஷ்டப்படுத்தலாகும்; ஆனாலும், எனக்கு நாளை வெற்றியுண்டாகும்.

நூற்றைம்பது வருஷம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நடந்த பிறகு, இன்று சென்னை மாகாணத்தாரின் கஷ்டங்களுக்கு வங்காளத்தார் இரக்கப்படக் கூடாதென்று கட்டளை போடுகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் முதலாவது நன்மை என்னவென்றால், 'அதனால் பம்பாயும், சென்னைப்பட்டணமும், வங்காளமும், பஞ்சாபும் ஐக்கியப்பட்டு வருகின்றன' என்று சொல்லக் கேள்வியுண்டு. மேற்குக் கண்டத்தில் பிரிட்டிஷார் பெல்ஜியத்துக்காகவும் பிரான்ஸுக்காகவும் இரத்தத்தைச் சிந்தி யமனை எதிர்க்கிறார்கள் என்றும் வதந்தி. அதே மூச்சிலே, சென்னைப்பட்டணத்தாரின் சுகதுக்கங்களை வங்காளத்தார் கவனிக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? அதை எத்தனை உரக்கக் கூறிய போதிலும், மனதிற்குள்ளே வெட்கம் உண்டாகாதோ?

அதிகாரிகளின் ரஹஸ்ய லஜ்ஜைக்கும் நம்முடைய பஹிரங்க உல்லங்கனத்துக்கும் இடையே ஒரு பாலம் போடவேண்டும். இங்கிலீஷ்காரர் இந்தியாவிற்குக் கொடுத்த வாக்கினால் கட்டுப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் பிரதிநிதியாகிய இங்கிலாந்து இந்தியாவிற்கு வந்தது. பிரதிநிதியாகிய இங்கிலாந்து கொடுத்த வாக்குறுதியே மேற்படி ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் ஞான மந்திரம். இதுவே அவர்களுடைய ராஜ்யத்துக்குப் பலம். இதை மஹிமைப்படுத்துவோம். 'இந்தியாவை நசுக்கும் பொருட்டு ஆங்கிலேயர் இங்கு வரவில்லை' என்பதை அவர்கள் மறக்க நாம் இடங்கொடுக்க மாட்டோம்.

ஏதேனும் ஒரு பெரிய ஜாதியாருக்குப் பெரிய அனுபூதி உண்டாயின், அது பிறர்க்கும் கொடுக்கத்தக்கது. லோபத்தினால் தனக்கே நஷ்டம் உண்டாகும். ஸயன்ஸும் மனுஷ்ய உரிமைகளும் ஐரோப்பாவின் அனுபவப் பயன். இந்தக்

செல்வத்தை நமக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டாகத் தெய்வம் இங்கிலாந்தை நம்முடைய கரைகளில் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. இந்தக் கடமையை நிறைவேற்றும்படி அவர்களை வற்புறுத்துவது நம்முடைய கடமை. ஒருபாலார் தம்முடைய கடமையைச் செய்யாவிட்டால், இருபாலாருக்கும் மறதியும் வீழ்ச்சியும் உண்டாகும்.

இங்கிலீஷ்காரர் தம்முடைய தேச சரித்திரத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி, "நாங்கள் நெடுங்காலம் போராடி உழைத்ததன் பயனாக மிகவும் தாமதமாகவே எங்களுக்கு ஸ்வராஜ்யம் கிடைத்தது" என்று சொல்லக்கூடும். இருக்கலாம்! வழி காட்டுகிற ஜாதிக்குக் கஷ்டம். பின்னே வருகிற ஜாதிக்குச் சுலபம். திருஷ்டாந்தமாக, அமெரிக்காவில் வங்காளி மாணாக்கர்கள் தாமே யந்திரங்கள் செய்கிறார்கள். இதற்காக ஆதி காலத்தில் அடுப்புச் சட்டியிலிருந்து நீராவிக் கருவி தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரையில் படிப்படியாக வந்து நூறு ஆண்டு காலம் இவனும் படித்துக்கொண்டு வரவில்லை. ஐரோப்பாவில் பல காலம் வளர்த்த பயிரை ஜப்பான் ஒரு க்ஷணத்தில் கொண்டுபோய் வைத்து நேரே பயிரிட்டு வருகிறது. ஸாமர்த்தியம் குறைவென்றால், அதற்கு விரைவாகவே ஸ்வராஜ்ய வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். 'ஒருவனிடம் ஒரு திறமை இல்லை' யென்று நாம் முன்னதாகவே தீர்மானம் செய்தால், அப்படியே இல்லாமல் போகும். அவன் திறமை நம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரியாமலே போகும். நம்மவரை நாமே இகழ்ந்து, அவர்களிடம் நன்மை பிறப்பதை நாம் தடுத்து அவர்களை உலகம் இகழவைத்தால், அதைவிடப் பெரிய குற்றம் வேறொன்றும் இல்லை.

சரித்திரத்தில் ஸூர்யோதயமாகிறபோது கிழக்கே ஒளி ஊர்ந்தூர்ந்து வராது; பாய்ந்து வரும். எட்டுத் திசையையும் உடனே நிரம்பச் செய்யும். 'உலகத்து ஜாதியார் அங்குலத்தின் மேல் அங்குலமாக மேன்மைக்கு நகர்ந்து தான் செல்லவேண்டும்' என்று விதி போட்டால் எந்த ஜாதிக்கும் மேன்மை நேரிடாது. தகுதி உண்டான பின்பு தான் விடுதலையை விரும்பலாமென்று விதி போட்டால், எந்த ஜாதிக்கும் விடுதலை உண்டாயிராது.

ஐரோப்பியர் தம்முள் ஜனாதிகாரம் உண்டென்று புகழ்ச்சி சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஐரோப்பியர் அமெரிக்கர் வெளி டம்பத்துக்குள் மறைந்து கிடக்கும் அழுகற் சேற்றைக் கீற விருப்பமில்லை. இவர்களுக்குத் சில

அதிகாரமாக ஒன்றை நாட்டி, மேற்படி சேறு முழுதும் கழுவின பிறகுதான், ஐனுதிகாரம் நடத்தலாமென்று விதி போட்டால், சேறும் நீங்காது ; நீங்குமென்ற நம்பிக்கைக்கும் இடமிராது.

இப்படி நமது ஜாதியாசாரங்களிலும், தனி நாட்டங்களிலும், பிழைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை நான் மறைக்க விரும்பினுலும் என்னுல் முடியாது. எப்படிக்கும் நம்மை நாமே ஆளவேண்டும். ஒரு விளக்கு மங்கினதைக் குறித்து, மற்றொரு விளக்கை ஏற்ருமல் தவிர்க்கவிடலாகாது. மனுஷ்ய ஜாதி மொத்தத்துக்கே பெரிய திருவிழா நடக்கிறது. எல்லா நாட்டு விளக்குகளும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தாலும், ஊர்கோலம் முன்னே செல்லுகிறது. நம்முடைய விளக்குச் சற்றே அவிந்தால் இங்கிலாந்தின் விளக்கில் சற்றுப் பற்ற வைத்துக் கொள்ளலாகாதோ ? இதற்கேன் கோபம் ? இதனுல் பிரிட்டிஷ் ஒளி குறையாது. உலகத்தின் ஒளி அதிகப்படும்.

திருவிழாவில் தெய்வம் நம்மைக் கூப்பிடுகிறது. பூசாரி தடுக்க நாம் இடம் கொடுக்கலாமா ? சிறு பணக்காரர் வந்தால் பூசாரி பல்லைக் காட்டுவான். ஆஸ்திரேலியாவும், கனடாவும் வந்தால் எதிர் கொண்டழைத்து நல்வரவு சொல்லுவான். திருவிழாக் கடவுளுக்குக் கண் குருடில்லை. இப்படிப்பட்ட வேற்றுமைகளை அவர் பொறுக்கமாட்டார். உள்ளத்திலே பாவம் வெட்கமாக வந்து சுடாவிட்டால், வெளியே தெய்வக்கோலமாக வந்து சுடுகின்றது.

பிரிட்டிஷாரும் நாமும் கலந்து இக்காரியம் செய்ய வேண்டும். வங்காளிகளிடம் எனக்கு நம்பிக்கைதான். வாலிபர் கிழ வேஷம் போட்டுக்கொண்டு கீழ்ப்பார்வை பார்க்கக்கூடாது, ஆங்கிலேயருக்குள் சில மஹாத்மாக்கள் தோன்றி இங்கிலாந்தின் சரித்திரப் பயனை நாமும் அனுபவிக்கும்படிப் பேசிச் சில ஜனங்களிடம் அவமானப்படுகிருர்கள்.

இந்தியாவிலும் பிறர் சினத்தையும் தமர் நகைப்பையுங் கருதாமல், தோல்விக் கஞ்சாமல், ஆண்மை காட்டும் ஆண் மக்கள் வேண்டும்.

நமது தேசத்தின் குலதெய்வம், என்றும் விழித்திருக்கும் நித்யதேவன், நம்முடைய ஜீவன் இப்பொழுது வெளியதிகாரிகளுக்குப் பயந்து குருட்டாசாரம் என்ற தளைபூண்டுப்

புழுதியில் கிடப்பதை நீக்கி, அதன் ஸஹஜ நிராகர நித்ய ஜயாமிர்த ரூபமான ஆத்ம ரூபத்தில் சேரும்படி அந்த ஈசன் கூறுகிறன். அடிமேல் அடியடித்து "ஆத்மாநம் வித்து" "தன்னை அறி" என்கிறன்.

காலத்துக்கு முந்தியே கிழவனுகி, குருட்டு நம்பிக்கை என்ற மூடச் சுமையால் முதுகு வளைந்துபோய் தன்னைத்தான் நம்பாத கோழையே, கேள்!

நமக்குள்ளே சில்லறைச் சண்டை, அற்பப்பகை, அற்பப் பொருமைகளுக்கெல்லாம் இதுவன்று காலம். கஞ்சிக்குப் பிச்சைக்காரர் சண்டையிடுவதுபோலே, சிறு தயவுகளை விரும்பி நமக்குள்ளே சண்டை போடும் காலம் சென்றது. இருட்டு மூலைக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு, நம்மை 'நாமே மஹான்கள்' என்று பாவனை செய்வதில் பயனில்லை. உலகத்தாரின் சபைகளில் நம்முடைய கர்வம் சிறுமைப் படுகிறது. சக்திஹீனர் போலே நாம் பிறரைக் குற்றங் கூறுதல் கூடாது. பல நூற்றுண்டு செய்த பாவஞ் பெருஞ் சுமையாய், நமதாண்மையை நசுக்கி நம் அறிவை மயக்கி விட்டது. அவற்றின் பெருஞ் சுமையைத் தள்ளி எறிய ஒரு பெரிய முயற்சி செய்யக் காலம் இதுவேயாம். நாம் முன்னே போகவொட்டாமல் இந்தச் சுமை பின்னே இழுக்கிறது. சென்றது வருவதை வசியவித்தை போலே கலங்கச் செய் கிறது. சென்ற காலப் புழுதியுஞ் சருகும் புதிய உதயத்தை மறைக்கின்றன. நம்முடைய புதிய இளமைத் தொழிலை அவை மூடுபனி போலே மறைக்கின்றன. நிஷ்பிரயோஜனம் என்ற அவமானத்திலிருந்து தப்ப விரும்பினுல், இந்தச் சுமையைக் கூசாமல் வீசி எறிந்துவிட வேண்டும். மனுஷ்ய ஜாதி எப்போதும் முன்னே நோக்கிச் செல்லுகிறது; எப்போதும் விழிப்புடன் புது நிலங்களைத் தேடி மரணத்தை வெல்லுகிறது. ஜகத்தின் பெரிய சிற்பிக்கு வலக்கை போன்றது. உண்மையைக் கெஞ்சி அறிவுச் சுடர் கொளுத் திய வீதி வழியே செல்லும்பொழுது, யுகத்துக்கு யுகம் வெற்றி கொண்டு முன்னேறும்போது, உலகம் முழுவதும் எதிரொலி கேட்கத் தனி ஆரவாரம் உண்டாகிறது. இந்த மனுஷ்ய ஜாதியுடன் நாம் ஸம நடையாகச் செல்ல விரும்பினுல், இந்த முதுகுச் சுமையை கூச்சப்படாமல் வீசி எறிந்துவிட வேண்டும்.

புறத்திலிருந்து நம்மீது இடைவிடாமல் அவமானமும் கஷ்டமும் பட்டுப்பட்டுத் தீண்டலாயிருப்பதைச் சுத்தி பண்ணித்

தீர்க்க வேண்டும். ‘ தானாக விரும்பித் தான் உழைத்தல் ’ என்னும் ஹோமத்தைச் செய்து, சுத்தி பண்ணவேண்டும். அந்த யாகத் தீயில் நம்முடைய பாவங்கள் வெந்துபோம். அஞ்ஞானப் புகை விலகும். சோம்பற் குணம் சாம்பராகும்.

பெரிய தீ தேவா! நீ தீரன், தேவன்; எம்மிடத்தே மஹத்தாயும், துக்கரஹிதமாயும், நாசரஹிதமாயும், நாயக மாயும் அமரமாயும் உள்ள அம்சத்துக்கு நீ நாதன்.

அந்தனை உனது ராஜ ஸிம்ஹாஸனத்துக்கு வலக்கையாக அழைக்கிறாய். நம்முடைய சோர்வும், அறியாமையும் பழியுற்று, நமதடிமைக் குணம் தண்டனைப்பட்டு நம்மினின் றும் பிரிந்து செல்க; நன்மை வளர்க.

41

மதிப்பு

நூறு மனிதர் சேர்ந்து ஒருவனை நாயகன் என்று தீர் மானம் செய்தால் அவனுக்கு மிகுந்த வலிமை ஏற்படுகிறது. அங்ஙனம் தீர்மானிக்கப்பட்ட நாயகர்கள் பத்துப்பேர் சேர்ந்து தமக்குள்ளே ஒரு தலைவனை நியமித்துக்கொண்டால், அந்தத் தலைவனுடைய சொல்லைத் தேசத்தார் அனைவரும் மதிக்கும்படி நேரிடும்.

கூட்டத்திற்கு வலிமையுண்டு. இது ஹிந்துக்களுக்குக்கூடத் தெரிந்த விஷயம். ஒரு பெரிய கூட்டத்தின் தலைவனுக்கு மதிப்புண்டு என்பதை ஹிந்துக்கள் நன்றாக அறிந்திருக் கிறார்கள். என்றாலும், புதிது புதிதாகக் கூட்டம் சேர்க்கும் யுக்தி ஹிந்துக்களுக்கு இன்னும் நன்றாகத் தெரியவில்லை. ஒரு பெரிய கூட்டத்தில் சேர்ந்திருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் புதிய வலிமையும் அதனால் புதிய அனுகூலங்களும் கூடப் பெறுகின்றான். பிச்சைக்காரர் தனித் தனியே பிச்சை யெடுப்பதைக் காட்டிலும், நூறு பேர் கூட்டங் கூடிப் பிச்சைக்குப் போனால் அதற்கு மதிப்பு மிகுதியுண்டு.

ஹிந்துக்களை உலகத்தார் பாமர அநாகரீக முக்காற் காட்டு ஜனங்கள் என்று நினைக்கும்படி நாம் இதுவரை இடங் கொடுத்து விட்டோம்.

இந்தியாவை வெளி உலகத்தார் பாமர தேசம் என்று நினைக்கும்படிச் செய்த முதற் குற்றம் நம்முடையது. புறக் கருவிகள் பல.

முதலாவது, கிறிஸ்துவப் பாதிரி. அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் சில கிறிஸ்துவப் பாதிரிகள் தங்கள் மத விஷயமான பிரசாரத்தை உத்தேசித்து நம்மைக் குறித்துப் பெரிய பெரிய பொய்கள் சொல்லி, இப்படித் தாழ்ந்துபோய் மஹத்தான அநாகரிக நிலையிலிருக்கும் ஜனங்களைக் கிறிஸ்து மதத்திலே சேர்த்து மேன்மைப்படுத்தும் புண்ணியத்தைச் செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஹிந்துக்கள் குழந்தைகளை நதியிலே போடுகிறார்கள் என்றும் ஸ்திரிகளை (முக்கியமாக, அநாதைகளாய்ப் புருஷரை இழந்து கதியில்லாமல் இருக்கும் கைம்பெண்களை) நாய்களைப் போல நடத்துகிறார்கள் என்றும் பலவிதமான அபவாதங்கள் சொல்லுகிறார்கள். நம்முடைய ஜாதிப் பிரிவுகளிலே இருக்கும் குற்றங்களை யெல்லாம் பூதக்கண்ணாடி வைத்துக் காட்டுகிறார்கள். இந்தக் கிறிஸ்தவ பாதிரிகளாலே நமக்குநேர்ந்த அவமானம் அளவில்லை.

இரண்டாவது, அன்னியதேசப் பண்டிதர் சரித்திரக்காரர் முதலானவர்கள் ஹிந்துக்களை அன்னிய தேசத்தார் போர் செய்தும் தந்திரத்தாலும் வென்று ஹிந்துக்களின் மீது, அன்னிய ராஜ்யம் நடைபெற்று வருவதை யொட்டி, வெளி தேசத்துச் சரித்திரக்காரர் நமது நாட்டு வீரம், ஒற்றுமை முதலிய குணங்களையும் நமது பொது அறிவையும் மிகவும் இழிந்த நிலைமையிலே இருப்பதாகக் காட்டுதல் வழக்கமாக நடைபெற்று வந்திருக்கிறது.

நம்மை உலகத்தார் முன்னே சிறுமைப் படுத்தி மதிப்பில்லாமல் செய்துவிட்ட புறக்கருவிகள் பல. அவற்றை விரிவாக எழுத வேண்டுமானால் தனிப் புஸ்தகம் போட வேண்டும்.

"போனது போகட்டும்; இனிமேலாயினும் புத்தியாய்ப் பிழை மனமே" என்று ஒரு பண்டாரப் பாட்டு உண்டு. அதுபோல, நடந்ததெல்லாம் நடந்து போய் விட்டது. சிறுமைப்படுவதெல்லாம் பட்டாய்விட்டது. இனிமேலாயினும் ஹிந்துக்கள் தம்மை மதிப்புடையோராகச் செய்துகொள்ள வழி தேடவேண்டும். வெளி தேசங்களில் நமக்கு மதிப்பு உண்டாக்கவேண்டுமானால் அதற்கு மூலம் இங்கே வலிமை

ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் வலிமை சேகரிப்பதற்குக் கூட்டம் ஒன்றே உபாயம் என்பதை இந்த வியாஸத்தின் தொடக்கத்திலே சொன்னோம். நம்முடைய ராஜரீக நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்குப் பல முயற்சிகள் நடந்துவருகின்றன. அந்த முயற்சிகள் மேன் மேலும் வளர்ந்து வெற்றி பெற வேண்டுமானால் அதற்குக் கூட்டங்களை அதிகப்படுத்துவதே வழி. கூட்டங்கள் கூடி யோஜனை பண்ணுகிற விஷயம் கைகூடும். ஓயாமல் கூட்டங்கள் சேர்ந்து திரும்பத் திரும்ப உறுதி செய்யப்படும் தீர்மானம் நிச்சயமாகக் கைகூடும். நமது ராஜாங்கக் கூட்டங்களில் இதுவரை சரியானபடி சக்தி ஏற்படாத காரணம் யாதெனில், இந்தக் கூட்டங்களில் உண்மையாகவே தேசத்துக்கு அனுகூலம் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்கள் மிகச் சிலராகவே இருந்தனர். தேசபாஷைகளிலே பேசுவது கிடையாது. அதாவது, பொய் அதிகப்பட்டுத் தலைதூக்கி நின்றது. இப் போது நாட்டில் உண்மையான தேசாபிமானிகள் தொகை அதிகப்பட்டிருக்கின்றது. தேசபாஷைப் பேச்சு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ராஜ்ய விஷயங்களுக்கு மாத்திரம் நான் பேச வில்லை. நான் பொதுப்படையாகச் சொல்லுகிறேன். எவ் விதமான வலிமைக்கும் கூட்டம் ஆதாரம். சபை சேர்ந்து பேசினால் மாத்திரம் போதாது. எப்போதுமே எங்கும் நம்மில் ஒவ்வொருவரும் நாம் இன்ன பெருங் கூட்டத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறோம் என்பதையும் நமது வாழ்க்கையில் நோக்கம் இன்னதென்பதையும் மறவாதிருக்க வழி தேட வேண்டும்.

இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய ஐரோப்பிய தேசங்களில், கோடானு கோடியாக மனிதரைத் திரட்டிச் சண்டைக்கு உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஒரு தேசம் முழுதுமே ஒரு ஸைன்யம் போல ஆகும்படிச் செய்யவேண்டும் என்று அங் குள்ள சில தலைவர்கள் நினைக்கிறார்கள். நான் சண்டைக் காரனில்லை. ஸமாதானக்காரன். இருபது கோடி ஹிந்துக் களையும் ஒரே கூட்டமாகச் செய்து, சண்டைக்கன்று, ஸமா தானமாக மனிதன் ஸாதனை செய்யக்கூடிய நல்ல பயன் களை நிறைவேற்றும் பொருட்டாக, உபயோகப் படுத்த வேண்டுமென்பது என்னுடைய நோக்கம்.

இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு மற்ற ஹிந்துக் களின் உதவி வேண்டும். தெய்வபலம் வேண்டும். இவ் விரண்டும் கைகூடும்.

இருபது கோடி ஹிந்துக்களையும் ஒரே குடும்பம் போலே செய்துவிட வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை. இந்த ஆசையினாலே ஒருவன் கைக்கொள்ளப்பட்டால், அவன் ராஜாங்கம் முதலிய ஸகல காரியங்களைக் காட்டிலும் இதனை மேலாகக் கருதுவான் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை.

எல்லாத் தர்மங்களைக் காட்டிலும், வேதத்தை நிலை நிறுத்தும் தர்மம் சிறந்ததென்று நான் நினைக்கிறேன். ஹிந்துக்களைத் திரட்டி ஒற்றைக் கருவியாகச் செய்துவிட வேண்டும். இதற்குரிய உபாயங்களைச் சரியான காலத்தில் தெரிவிக்கிறேன்.

42

மாலை

நமக்கு முடியாத காரியத்தைக் கைவிடலாகாது. நம்மைக் காட்டிலும் திறமையுள்ள ஒருவன் கையிலே கொடுத்து அவன் கீழே சிற்றாளாயிருந்து தொழில் பழகிக்கொண்டு, பிறகு நாமாகச் செய்யவேண்டும். இதை நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளும் கவனிக்கலாம். காங்கிரஸ் சபையாரும் கவனிக்கலாம்.

* * *

ஒரு தரம் ஒரு வழக்கம் ஏற்பட்டுப் போனால் பிறகு அதை மாற்ற முடியாது. ஆதலால் புதிய வழக்கத்தைத் தொடங்குவோர் பின் வரக்கூடிய பலாபலன்களைத் தீரயோசனை செய்த பிறகு தொடங்க வேண்டும்.

இது அநேகமாக எல்லா மனிதருக்கும் நினைப்பூட்ட வேண்டிய விஷயம். மாறுதல் இயற்கை. நல்லபடியாக மாறிக்கொண்டு போதல் புத்திமான்களுக்கு லக்ஷணம்.

* * *

மஹம்மதிய புஸ்தக சாலைகள், வாசக சாலைகள், கல்விச் சங்கங்கள் முதலியவற்றிலே ஹிந்து பண்டிதர்களும், ஹிந்துக்களின் கல்விக் கூடங்களிலே முஹம்மதிய வித்வான்களும் வந்து உபந்யாஸங்கள் செய்யும் காட்சி சில நாளாக நமது தேசத்தில் அதிகப்பட்டுவருகிறது. நமது ஜனங்களுக்குக்

கொஞ்சம் கொஞ்சம் கண் திறக்கிறது. எல்லா வித்தைகளும் கலந்தால்தான் தேசத்தினுடைய ஞானம் பரிமளிக்கும். "ஒரு குழம்புக்குள்ளே இரண்டு 'தான்' போட்டாளாம்; 'தான்' தெரியாதா, குழம்புத்தான்; ஒன்று கத்தரிக்காய், ஒன்று உருளைக்கிழங்கு! இதிலே கத்திரிக்காய் உருளைக் கிழங்கைத் தின்றுவிட்டதாம்" என்றொரு பச்சைக் குழந்தைக் கதையுண்டு. கலந்தால் பொது இன்பம். ஒன்றை ஒன்று கடித்தால் இரண்டுக்கும் நாசம்.

முஹம்மதிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்டால் ஹிந்துக் களுக்கு அறிவு விசாலப்படும்.

* * *

ஒரு விரத மெடுத்தால் என்ன வந்தாலும் அதை கலைக்கக் கூடாது. ஆரம்பத்தில் கலைந்து கலைந்து தான் போகும். திரும்பத் திரும்ப நேராக்கிக்கொள்ள வேண்டும். நமது தேசத்திலே (ஸயின்ஸ்) சாஸ்திரப்படிப்பு வளரும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று சில பண்டிதர்கள் அபேக்ஷிக்கிறார்கள். இதற்கு மற்ற ஜனங்களிடமிருந்து தக்க உபபலம் கிடைக்க வில்லை. இருந்தாலும் இந்த நோக்கத்தை மறந்து விட லாகாது. ஊதும்போது ஊதினால் விடிகிறபோது விடியும். சாஸ்திரப்படிப்பு முக்கியம். அதிலேதான் நன்மையெல்லாம் உண்டாகிறது. ஸயின்ஸ் மனித ஜாதியை உயர்த்திவிடும். அது இஹத்துக்கு மாத்திரமேயன்றி பரத்துக்கும் ஸாதனம் ஆகும். காசிக்கு வழி தெற்கே காட்டுகிற மனிதன் கைலா யத்திற்கு நேர்வழி காட்டுவானோ?

* * *

நமது பூர்விகர் ஸயின்ஸ் தேர்ச்சியிலே நிகரில்லாகி விளங்கி னார்கள்—அந்தக்காலத்து லௌகிக சாஸ்திரம் நமக்குத் தெரிந்தமாதிரி வேறு யாருக்குந் தெரியாது. இந்தக் காலத்து ஸங்கதிதான் நமக்குக் கொஞ்சம் இழுப்பு.

* * *

பசி வந்தால் கோபம் வருகிறது. பசி யடங்கினால் கோபம் அடங்குகிறது. இதைக் கருதி அறிவுடைய தகப்பன் தன் பிள்ளைக்கு வயிறு நிறைய சோறு சேர்த்துக் கொடுத்தபிறகு தான் பக்ஷணம், பழம், மிட்டாய், அல்லாவிட்டால் ஊது

குழாய் வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டும். ஒருவன் ஊருடன் கூடி வாழ விரும்பினால் ஊருக்கு வயிறு நிறைய அன்னம் போட வேண்டும். சிற்சிலர் புதிய புதிதான தர்மங்கள் கண்டு தடிக்கிறார்கள். ஏழைக்கு அன்னம் போடுவதுதான உத்தம தர்மம். இது முற்பாட்டனாருடைய தீர்மானம். என்னுடைய தீர்மானமும் அப்படியே, ஜனங்களுடைய வயிற்றுக்குக் கஞ்சி காட்ட முடியாவிட்டால், அந்தச் தேசத்தில் எவ்வளவு பெரிய வித்வானிருந்தும் பிரயோஜனமென்ன ? நாகரீகம் உயர்வதினாலே போஜனம் குறைவாக இருந்தால் அந்த நாகரீகம் அவசியமில்லை. சில நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகள் நாகரீகமாகி இந்தக் காலத்தில் பணம் செலவு பண்ணும் மாதிரியைப் பார்க்கும்போது பழைய காலத்து அநாகரீகமே விசேஷமென்று தோன்றுகிறது. முன்பெல்லாம் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் கோயில் கட்டுவார் ; சத்திரங்கள் வைப்பார் ; பள்ளிக்கூடம் வைப்பார். இதெல்லாம் அநாகரிகமென்று தள்ளிவிட்டுச் சில புது நாகரீகச் செட்டிகள் காட்டு நெருப்பிலே பசு நெய்யைக் கொண்டு கொடுக்கிறார்கள். வேசைக்கும், கூத்துக்கும், வீண்விருந்துக்கும் செலவிடுகிறார்கள். நாகரிகம் வேண்டியதில்லை ; முதலாவது சகல ஜனங்களுக்கும் சோறு கண்டுபிடி. நாட்டுக்கோட்டையார் மாத்திரமில்லை, எல்லாச் செட்டியாரும் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் இது.

ஒரு விரதமெடுத்தால் அது கலையவிடக்கூடாது. இன்னொரு தரம் எதற்காகச் சொல்ல வந்தேன் தெரியுமா ? ஒருவன் யோகசாஸ்திரம் பழகப்போய் மௌன விரதம் எடுத்தான். அப்போது அவனுக்கு வயிற்றுக் கடுப்பு வந்தது பல கடன்காரர்கள் வந்தார்கள். ஒரு புது சிஷ்யன் வந்தான். இராத்திரியில் இரண்டு திருடர்கள் வந்தார்கள். இரண்டு விருந்துகள் வந்தன. ஒரு கல்யாணம் வந்தது, அவசியமாய்ப் போய்த் தீரவேண்டியது. இன்னும் பல விஷயங்கள் வந்தன, ஒரே நாளில் ! அவன் மௌன விரதத்தைக் கலைத்துவிட்டான். உடனே வயிற்றுக்கடுப்பு தீர்ந்துபோய்விட்டது. கடன், சிஷ்யன், திருடன், கல்யாணம் தீர்ந்து போய்விட்டன. மறுநாள் ஒரு தொல்லையுமில்லை.

பிறகு " ஹா ! இந்த ஸங்கடங்களெல்லாம் இத்தனை விரைவாகத் தொலைந்துபோமென்று தெரிந்தால் நான் மௌன விரதத்தைக் கலைத்திருக்க மாட்டேனே " என்று சொல்லி அந்த மனிதன் வருத்தப்பட்டான். எல்லா விரதங்களுக்கும் இதுதான் விதி. நாம் விரதம் எடுத்தவுடனே, அதை நிறை

வேற்றத்தக்க மன உறுதி நமக்குண்டா என்று பார்ப்பதற்காக, இயற்கைத் தெய்வம் எதிர்பாராத பல ஸங்கடங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும். அந்த ஸங்கடங்களை யெல்லாம் உதறியெறிந்துவிட்டு நாம் எடுத்த விரதத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். விரதம் இழந்தார்க்கு மானமில்லை. விரதத்தை நேரே பரிபாலனம் பண்ணினால் சக்தி நிச்சயம்.

அலங்கார சாஸ்திரம்.

எல்லாவித அலங்காரங்களும் உவமையணியின் விஸ்தாரங்களைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை; 'உபமாலங்காரமே அலங்கார சாஸ்திரத்தின் பிராணன்' என்று பழைய இலக்கணைக்காரர் சொல்லுகிறார்கள்.

பிரான்ஸ் தேசத்தில் மஹாகீர்த்தி பெற்று விளங்கிய நெப்போலியன் சக்ரவர்த்தியின் மதம் அப்படியன்று. "உவமையணி விரிவணி ஒன்றும் பெரிதில்லை. புனருக்தி (மீட்டுரை) தான் மேலான அலங்காரம், அதாவது, நம்முடைய கக்ஷியைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டே யிருக்க வேண்டும். எதிராளி சொல்லும் பேச்சைக் கவனிக்கவேகூடாது. நம்முடைய கக்ஷியை ஓயாமல் திரும்பச் சொல்லவேண்டும். அடிக்கடி எந்த வார்த்தை சொல்லுகிறோமோ அந்த வார்த்தை மெய்யாய்ப் போகும்" என்று நெப்போலியன் சொல்லியதாக ஒரு கதை. லௌகீக காரியங்களிலே இது நல்ல உபாயம். நம்முடைய நியாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவதினால், பொய் கூட மெய்யாகத் தோன்றும்படிச் செய்து விடலாம்.

குண்டூசி வியாபாரம்.

ஒருவன் ஊசி வியாபாரம் பண்ணினான். பக்கத்துக் கடையிலே ஒருவன் வாழைக்காய் வியாபாரம். அவனைப் பார்த்துக் குண்டூசி வியாபாரியும் பகல் வெயில் நேரத்தில் அரைத்தூக்கமாய் கண்ணை மூடிக்கொண்டே சாமான் எடுத்துக் கொடுக்கும் வழக்கத்தைக் கற்றுக்கொண்டான். ஒருநாள் பகல் வெயிலில் குண்டூசிக்காரன் அரைக்கண்ணைத் திறந்து கொண்டு முக்கால் குறட்டையாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது இலேசான கனவு காணலானான். கையிலே வாய் திறந்த குண்டூசி டப்பியொன்று இருக்கிறது. இவன் கனவிலே ஒரு பெண் வந்தாள். அவள் வந்து தன்

புருவத்திலும் கண்ணிமையிலும் ஐவ்வாது தடவுவதாகக் கனக் கண்டான். கையிலிருந்த குண்டூசி டப்பியை கண்ணிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு மிகவும் வருத்தப்பட்டான். குண்டூசி வியாபாரம் பண்ணுகிறவன் பட்டப் பகலில் நடுக் கடையில் உட்கார்ந்து தூங்கக்கூடாது.

தூற்றல்.

ஓயாமல் தூற்றல் போட்டால் அது மழையாகமாட்டாது. சிணுங்கல் மழையினால் கெடுதிதான் உண்டாகும். தூற்ற லாகத் தொடங்கியது மழையாக விரைவிலே பெய்து முடித்து விடவேண்டும். ஒரு நல்ல காரியம் செய்யத் தொடங்கு வோன், அதை ஒரே நீட்டாக வருஷக் கணக்கில் நீட்டி, மற்றவர்களுக்கு அதுவே ஒரு தீராத தொல்லையாகும்படிச் செய்யலாகாது. "சுபஞ்ச சீக்கிரம்" நன்மையைத் துரிதப் படுத்த வேண்டும்.

வசன நடை.

தமிழ் வசன நடை இப்போதுதான் பிறந்து பல வருஷமாக வில்லை. "தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும். ஆதலால், இப்போதே நமது வசனம் உலகத்தில் எந்தப் பாஷையைக் காட்டிலும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். கூடியவரை பேசுவதுபோலவே எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய கக்ஷி. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி, ஒரு கதை அல்லது ஒரு தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு பத்திரிகை விஷயம், எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்து விட்டால் நல்லது.

பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து, அதாவது ஜனங்களுக்குச் சற்றேனும் பழக்கமில்லாமல் தனக்கும் அதிக பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எழுத ஆரம்பித்தால் வாக்கியம் தத்தளிக்கத்தான் செய்யும். சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் ஒரு வழியாக முடிக்கும்போது, வாய்க்கு வழங்குகிறதா என்று வாசித்துப் பார்த்துக்கொள்ளு தல் நல்லது. அல்லது, ஒரு நண்பனிடம் படித்துக் காட்டும் வழக்கம் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். சொல்ல வந்த விஷயத்தை மனதிலே சரியாகக் கட்டி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு கோணம், திருகல் ஒன்றுமில்லாமல்,

நடை நேராகச் செல்ல வேண்டும். முன் யோசனை இல்லாமலே நேராக எழுதும் திறமையை வாணி கொடுத்து விட்டால், பின்பு ஸங்கடமில்லை. ஆரம்பத்திலே, மனதிலே கட்டி முடிந்த வசனங்களையே எழுதுவது நன்று. உள்ளத்திலே நேர்மையும் தைர்யமுமிருந்தால் கை பிறகு தானாகவே நேரான எழுத்து எழுதும். தைர்யம் இல்லாவிட்டால் வசனம் தள்ளாடும். சண்டிமாடுபோல ஓரிடத்தில் வந்து படுத்துக்கொள்ளும்; வாலைப் பிடித்து எவ்வளவு திருகினாலும் எழுந்திருக்காது. வசன நடை, கம்பர் கவிதைக்குச் சொல்லியது போலவே தெளிவு, ஒளி, தண்மை, ஒழுக்கம் இவை நான்கு முடையதாக யிருக்க வேண்டும். இவற்றுள், ஒழுக்கமாவது தட்டுத்தடையில்லாமல் நேரே பாய்ந்து செல்லும் தன்மை. நமது தற்கால வசன நடையில் சரியான ஓட்டமில்லை. தள்ளாட்டம் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. உள்ளத்திலே தமிழ்ச் சக்தியை நிலை நிறுத்திக் கொண்டால் கை நேரான தமிழ் நடை எழுதும்.

தமிழ் நாட்டிலே புஸ்தகப் பிரசுரம்.

தமிழ் நாட்டிலே புஸ்தகம் எழுதுவோரின் நிலைமை இன்னும் சீராகவில்லை. பிரசுரத் தொழிலை ஒரு வியாபாரமாக நடத்தும் முதலாளிகள் வெளிப்படவில்லையாதலால், சங்கடம் நீங்காமலிருக்கிறது. புதிய புஸ்தகங்களைப் படித்துப் படித்து, 'பயன்படுமா படாதா'வென்று தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். 'நன்றாக விலையாகுமா விலையாகாதா' என்பதை ஊகித்தறிய வேண்டும். ஆசிரியரிடமிருந்து புஸ்தகத்தை முன் விலையாகவோ, வேறுவித உடன்பாடாகவோ வாங்கிக்கொண்டு தாம் கைம்முதல் போட்டு அச்சிட்டு லாபம் பெறவேண்டும். இந்த வியாபாரத்தை நமது தேச முதலாளிகள் தக்கபடிக் கவனியாமலிருப்பது வியப்பை உண்டாக்குகிறது. புஸ்தகங்கள் வெளிவரத்தான் செய்கின்றன. பெருந்தொகையான ஜனங்கள் வாங்கிப் படிக்கத்தான் செய்கிறார்கள் ஒரு ஒழுங்கான பிரசுர வியாபாரம் நடந்தால் ஜனங்களுக்கு நல்ல புஸ்தகங்கள் கிடைக்கும். இப்போது அச்சிடப் பணமுள்ளவர் எழுதும் புஸ்தகங்களே பொது ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. பெரும்பாலும் பழைய புஸ்தகங்களிலே ஆச்சரியமானவை பல எழுதப்பட்ட காலத்தில், ஆசிரியர் தனவந்தராக இருந்ததில்லை. மேன் மேலும் ஊக்கத்துடன் நடத்தினால், பிரசுர வியாபாரத்தில் நிறைய லாபம் உண்டாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

" ஆணிமுத்தைப் போல அறிவு முத்து மாலையினுள். "

ஐரோப்பிய ஸங்கீதம், ஹிந்து ஸங்கீதம் இரண்டையும் பற்றித் தமது கொள்கைகளை வங்கத்துப் புலவராகிய ஸ்ரீ ரவீந்திரநாத் தாகூர் தமது சரித்திரக் குறிப்புகளிலே. எழுதியிருக்கிறார். இவர் இளவயதிலேயே பல வருஷம் இங்கிலாந்தில் வாஸம் செய்தவர்; குழந்தை முதலாகவே நல்ல ரஸிகர். இவருடைய வார்த்தைகள் மதிப்புக்குரியன.

ரவீந்திரநாதர் சொல்லுகிறார் :—

" குரலைப் பழக்குவதில் நமது தேசத்துப் பாட்டுக்காரரைக் காட்டிலும் மேற்கு நாட்டுப் பாடகர் மிகவும் சிறப்புடையோர். அவர்களுக்குத் தொண்டை வசப்பட்டிருப்பது போலே, இங்கு இல்லை. நம்மவர்களிலே உயர்ந்த பாட்டுக்காரர் பாடும் போது கூட ' இவர்கள் சிரமப்படுகிறார்கள் ' என்ற விஷயம் வெளியே தெரிந்துவிடுகிறது. யாதொரு சிரமமும் காட்டாதபடி மழை பெய்வதுபோல இயற்கையாகப் பாடும்படி நம்மவர் சாரீரத்தைப் பழக்கவில்லை. சில சமயங்களில் மேல் ஸ்தாயியிலும் தமக்கு எட்டாத ஸ்வரங்களைத் தொட முயற்சி செய்கிறார்கள். ஐரோப்பாவில் பாட்டுக்கு வெளியேறுவோரின் தொண்டை, வல்லவன் வாசிக்கும் வாத்தியம் போல, ஒரு குற்றம், ஒரு அபசப்தம், ஒரு கரகரப்பு, ஒரு பிழை இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். இவ்வாறு தொண்டையைப் பயிற்சி செய்யாதோர் அங்கே பாடுவதாக வெளிப்பட மாட்டார்கள்.

" நம்மவர்கள் பாட்டுக்கச்சேரி வந்தால், சபைக்கு வந்த பிறகுதான் தம்பூர் சேர்ப்பதும் மிருதங்கத்தைத் தட்டித் தட்டி ஒத்திட்டுப்பார்ப்பதும் ஏதெல்லாமோ ஒரு மணி நேரத்து வேலை செய்கிறார்கள். இந்த நீண்ட ஹிம்ஸையைச் சபையோர் சுமமா பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பாவிலே அப்படியில்லை. கருவிகளையெல்லாம் சபைக்கு வரு முன்பாகவே நேர்ப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு சபைக்கு வந்த உடனே பாட்டுத் தொடங்குகிறார்கள்.

" நம்மவர்கள் வர்ணமெட்டு சரியா என்பதையே பிரதான மாகப் பார்க்கிறார்கள். அங்குள்ளோர் குரலையே முதலாக வைத்துக்கொண்டு ஆச்சரியமான வேலை செய்கிறார்கள்.

எனக்கு ஐரோப்பிய ஸங்கீதம் ரஸப்படவில்லை; நன்றாகத் தானிருக்கிறது; ஆனால், "ஸர்க்கஸ்" வேடிக்கை எப்படி ஒழுங்காகவும் நன்றாகவுமிருக்கிறதோ அதே மாதிரி. ஒரு பெரிய பாட்டுக்காரி இங்கிலாந்தில் கச்சேரி நடத்தும்போது நான் கேட்கப்போனேன். பாடிக்கொண்டு வரும்போதே பக்ஷிகள் கத்தும் ஒலிகளைக் காட்டத் தொடங்கினாள். எனக்கு சிரிப்புப் பொறுக்கமுடியவில்லை. பெருங்கேலியாக இருந்தது. ஆண்பாட்டு இத்தனை மோசமில்லை.

"நெடுநாள் பழக்கத்தினால் இப்போது எனக்கு ஐரோப்பிய ஸங்கீதத்தின் பொருள் விளங்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் நம்முடைய ஸங்கீதத்தின் வழி வேறு, அவர்கள் வழி வேறு. அது ஜடம், நம்முடையது ஸூக்ஷ்மம்; அது லௌகிகம், நமது பாரமார்த்திகம்; அந்த ஸங்கீதத்திலே மானுஷீக சக்தி அதிகமிருக்கிறது, நமது ஸங்கீதத்திலே தெய்வ சக்தி விளங்குகிறது."

மேலே ரவீந்திரர் வார்த்தைகளை அப்படியே மொழி பெயர்க்கவில்லை. ஸாராம்சத்தை எனது பாஷையில் எழுதியிருக்கிறேன். 'நம்முடைய ஸங்கீத சாஸ்திரம் ஐரோப்பிய சாஸ்திரத்தைவிட மேலானது' என்று ரவீந்திரர் சொல்லும் வார்த்தை முழுவதும் உண்மையென்பது இரண்டு முறைகளிலும் பழக்கமுடைய பண்டிதரெல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமேயாம். ஆனாலும், நமது தேசத்து வித்வான்கள் கண்ட பயிற்சி, ஸபா நாகரீகம் என்ற அம்சங்களில் ஐரோப்பியருக்கு ஸமானமாகும்படி முயற்சி செய்தால் நல்லது. ஜனங்களுக்கு இன்பம் அதிகப்படும்; பாடுவோருக்குப் பணம் அதிகப்படும்.

கவி

ஸ்ரீ விநயகுமார ஸர்க்கார் என்ற சரித்திராசிரியர் சொல்லுகிறார்:—

"கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினிலே ஹிந்து ஜாதியில் மகத்தான ஞானக்கிளர்ச்சி யொன்று தோன்றிற்று. அது தொடங்கிய சில வருஷங்களில் சீன தேசத்திலே பெரிய ராஜ்யங்களும் பெரிய சாஸ்திரப் பயிற்சிகளும் விளங்கி நின்றன. அக்காலத்தில் சீனத்திலே பரவிய அக்கிளர்ச்சியே அடுத்த நூற்றாண்டில் ஜப்பான், அரேபியா, துருக்கிஸ்தானம்

என்ற நாடுகளில் பெருகிச் சென்றது. ஜப்பானில் ஒளி மிகுந்த "நரா"வின் காலம் (கி.பி. 710–'94) அதுவே பாக்டாட் பட்டணத்தில் ஹருன் அல்ரஷீது ராஜ்யம் நடத்தியதும். அந்தக் கிளர்ச்சிக் காலத்திலேதான் பாரத தேசத்திலே காளிதாஸன் பிறந்தான். ஆசியா கண்டத்திலே புதிய ஒளி பிறந்தது".

போத்தன்னு என்ற தெலுங்கக் கவிராயர்.

உண்மையான கவிதை அருமையான திரவியம். அதனால் உலகம் க்ஷேமத்தை அடைகிறது. எந்த நாட்டிலே புதிய மஹாகவி தோன்றுகிறானோ, அந்த நாடு மஹா பாக்யமுடையது. தமிழ் நாட்டிலே கவிதையின் புகழ் ஏறுக.

சென்னைப் பட்டணத்திலிருந்து பம்பாய்க்குப் போகும் (மதராஸ் தென் மராட்டிய) ரெயில் பாதையில் 'வொண்டிமிட்ட' என்றொரு ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்திலுள்ள 'வொண்டிமிட்ட' என்னும் ஊர் மிகவும் அழகுடையது. 'வொண்டிமிட்ட' என்றால் 'ஒற்றை மலை' என்று அர்த்தம். ஒற்றைக் குன்று; அதனடியிலே பெரிய ஏரி. மேலே இராமலிங்கேசர் ஆலயம் தெலுங்குப் பாஷையில் மிகச் சிறந்த காவியமாக ஸ்ரீ பாகவதத்தை எழுதிய 'போத்தன்னு' என்ற மஹாகவி அந்த ஊரிலே பிறந்தவர். இவருடைய பாகவதம் நம்முடைய இராமாயணத்தைப்போல ஸம்ஸ்கிருத நூலைத் தழுவி எழுதப்பட்ட வழிநூல் ஆயினும் படிப்பவருக்கு முதனூலைத்தனை பெருமை தோன்றும்படி அமைந்திருக்கிறது. நாம் கம்ப ராமாயணத்தைக் கொண்டாடுவது போலவே, தெலுங்கர் 'போத்தன்னுவின் பாகவதத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். சில தினங்களின் முன்பு 'ஹிந்து'ப் பத்திரிகையில் மேற்படி 'போத்தன்னு' வைப் பற்றிக் கும்பகோணம் இங்கிலீஷ்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்தியாராக இருக்கும் ஸ்ரீ வெங்கடேசய்யர் என்பவர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். 'போத்தன்னு'வின் ஜன்ம நக்ஷத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து அதனை 'வொண்டிமிட்டா' வில் வருஷந்தோறும் கொண்டாட வேண்டுமென்றும் அதற்குத் தெலுங்கு தேசத்திலும் வெளிப்பக்கங்களிலுமுள்ள ஆந்திர பாஷாபிமானிகள் எல்லோரும் வந்து கூடவேண்டுமென்றும்' ஸ்ரீ வெங்கடேசய்யர் சொல்லுகிறார். அவருடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரம் நிச்சயமாகத் தெரியாத பக்ஷத்தில், ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜயந்தி யன்று அவர் ஞாபகத்தைக் கொண்டாடலா மென்கிறார். இது சரியான வார்த்தை.

கம்பர், திருவள்ளுவர், இளங்கோ.

ஆனால், தமிழ் நாட்டில் இது போன்ற விஷயங்களைக் கவனிப்பார் இல்லை. தமிழ் நாட்டு வீரருக்கும் கவிகளுக்கும், லோகோபகாரிகளுக்கும் இதுவரை எவ்விதமான திருவிழாவையும் காணவில்லை. பூர்வீக மகான்களின் ஞாபகத்தைத் தீவிரமான பக்தியுடன் வளர்க்காத நாட்டில் புதிய மகான்கள் பிறக்க வழியில்லை. தப்பித் தவறி ஓரிருவர் தோன்றினாலும் அவர்களுக்குத் தக்க மதிப்பு இராது. பண்டைக் காலத்துச் சாமான்களை வியப்பதும், அவர்களுடைய தொழிற் பெருமையை உலகறிய முழக்குவதும் கூடியவரை பின்பற்ற முயல்வதுமாகிய பழக்கமே இல்லாத ஜனங்கள் புதிய சாமான்களை என்ன வகையிலே கவனிப்பார்கள் ?

எதனை விரும்புகிறோமோ அது தோன்றுகிறது, எதை ஆதரிக்கிறோமோ அது வளர்ச்சி பெறுகிறது; பேணாத பண்டம் அழிந்து போகும், பழக்கத்தில் இல்லாத திறமை இழந்துவிடப்படும். அறிவுடையோரையும் லோகோபகாரிகளையும் வீரரையும் கொண்டாடாத தேசத்தில் அறிவும், லோகோபகாரமும், வீரமும் மங்கிப்போகும். தமிழ் நாட்டில் இப்போது 'புதிய உயிர்' தோன்றியிருப்பதால் நாம் இவ் விஷயத்தில் தமோ குணஞ் செலுத்தாமல் கம்பன், இளங்கோ, திருவள்ளுவர் முதலிய மகா கவிகளுக்கு ஞாபகச் சிலைகளும் வருஷோத்ஸவங்களும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். திருவள்ளுவர் மயிலாப்பூரிலே பிறந்தவர். அங்கே திருவள்ளுவர் கோயில் இப்போது இருக்கிறது. ஜன்ம தினம் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை அந்தக் கோயிற் பூசாரிக்குத் தெரியக்கூடும்.

ஐந்து மகா காவியங்களிலே சிறந்ததாய் 'சிலப்பதிகாரம்' செய்த இளங்கோ முனிவர் வஞ்சி நகரத்தில் பிறந்தவர். இந்த வஞ்சி நகரம் இப்போது திருச்சினாப்பள்ளிக்கு அருகேயுள்ள கரூர் என்று பண்டித மு. ராகவய்யங்கார் தீர்மானம் செய்கிறார். இந்த ஆசிரியரது ஜன்ம தினத்தையும் நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு வழியில்லை.

மயிலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் கோயிலைச் செம்மையாகக் கட்டவேண்டும். இப்போது மிகவும் ஏழை நிலைமையில் இருக்கிறது. திருவழுந்தூரிலும், கரூரிலும் ஞாபகச் சின்னங்

கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஜன்ம தினங்கள் நிச்சயப்பட வழியில்லை. ஆதலால் ஸரஸ்வதி பூஜைக்கு முன்பு அல்லது பின்பு குறிப்பிட்டதொரு தினத்தில் இந்த மகான்களின் ஞாபகத்தைக் கொண்டாடுதல் பொருத்தமுடைய செய்கை யாகும். நவராத்திரி உத்ஸவங்கள் நமக்குள் வழக்கமாக உள்ளதால், அந்தச் சமயத்தை ஒட்டி நமது மகா கவி களுக்குத் திருவிழாக் கொண்டாடுதல் சுலபமாக இருக்கும்.

பண்டித ஸபைகளையும், பொதுஜன ஆரவாரங்களையும் கோலாஹலமாக நடத்தி, எல்லா வர்ணத்தாரும் எல்லா மதஸ்தரும் சேர்ந்தால் சந்தோஷமும், அறிவுப்பயனும் உள்ளமாண்பும் பெற இடமுண்டாகும். மதபேதங்கள் பாராட்ட இடமில்லாத திருவிழாக்கள் தமிழ் நாட்டில் எவ் வளவு அவசியமென்பதை ஒவ்வொரு அறிவாளியும் எளி தாக ஊகித்துக்கொள்ளலாம்.

43

ரத்னமாலை

பல தேசத்து ஞானிகளின் வசனங்களை ஆர்ய பத்திரிகையில் பால் ரிச்சார்ட் (Paul Richard) என்ற பிரான்ஸ் நாட்டு வித்வான் தொகுத் தெழுதிவரும் கோவையிலிருந்து 'காளிதாஸன்' மொழி பெயர்த்தது.

உண்மை நாட்டம், விடா முயற்சி.

தன்னைத்தான் செம்மைப்படுத்திக் கொள்வதில் செலவிடும் முயற்சியின் பயனே மனிதனுக்குச் சந்தோஷத்தைத் தரக் கூடியது. ('அந்த் வான்' மருத்துவன்.)

மிகவும் மேல் நிலையிலிருப்போரும் மிகவும் தாழ் நிலையி லிருப்போரும் எல்லாரும் ஒருங்கே செய்யவேண்டிய கடமை ஒன்று உண்டு; அதாவது, ஓயாமல் தம்மைத் திருத்திச் செம்மை செய்தல். (கன் பூஷியஸ்.)

தன்னைத் திருத்துவதில் தளர்ச்சியே கூடாது. தான் அற நெறியில் தேர்ந்துவிட்டதாகக் கர்வங்கொள்ளும் போதே, மனிதன் அறத்திலிருந்து நழுவத் தொடங்குகிறான். (சூ—சிங்.)

லாபம் நின்று போனால், அப்போது நஷ்டம் ஆரம்பிக்கிறது ; வேகத்துடன் ஏறிச் செல்வது பெரிதன்று ; எப்போதும் ஏறிச் செல்லவேண்டும் ; அதுவே பெரிது. (ப்ளூதார்க்)

விருப்பமும் நம்பிக்கையும் தூண்டு மிடத்து மனிதன் உயிருக்கு அஞ்சிப் பின் வாங்கலாகாது. பாதையில் ஒரு க்ஷணங்கூடச் சோம்பி யிருக்கலாகாது. தாமதம் செய்பவன் பாதையினின்றும் வலிந்து புறத்தே தள்ளப்படுவான். (பரித்-உத்தீன்-அத்தர்.)

உண்மையை நாடி உழைப்பவன், இடையே சில விசேஷ சித்திகள் பெற்றவுடன் தடைப்பட்டு நில்லாமல், அதற்கு அப்பாலும் முயற்சி செய்தால் கடைசியாக நித்திய ஞான மாகிய செல்வத்தைப் பெறுவான். (ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்.)

நான் என்னை உணர்ந்தவனாகக் கருதவில்லை. ஆனால் ஒரு காரியம் செய்கிறேன். கடந்துபோனவற்றையெல்லாம் மறந்து, முன்னே நிற்பவற்றை நாடுகிறேன் ; பரிசு பெறும் பொருட்டுக் குறியை நோக்கி விரைகின்றேன். (பைபில் : பிலிப்பியர்.)

விடா முயற்சியும் உறுதியும் உடையவருக்கு எதுவும் அரிதில்லை. (லுன்—யூ)

பெறுதற்கரியவற்றைப் பெறவேண்டி அறிஞன் விடா முற்சியைக் கைக்கொள்ளுகிறான். (வஜ—த்ஸே)

ஊக்கத்துடன் தேடுகிறவன் காண்பான். (மஹா—உல்லா.)

சிலர் கல்வி பழகமாட்டார், சிலர் பழகியும் தேறமாட்டார். சிலர் கேள்வி கேட்கமாட்டார், சிலர் கேட்டும் விடைப பொருள் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார். இவர்களெல்லாம் மனஞ் சோர்ந்து போகவேண்டாம். சிலர் எதையும் தெளிவுறக் காணமாட்டார், சிலர் தெளிந்தும் கலங்குவார்; இவர்கள் மனஞ்சோர வேண்டாம். சிலர் அப்யாஸம் செய்வதில்லை. சிலர் செய்தாலும் உறுதி யடைவதில்லை. இவர்கள் மனஞ் சோரவேணடாம். விடாமுயற்சி ஒன்றிருந்தாற் போதும். பிறன் ஓரடியிற் செய்வதை இவர்கள் நூறடியிற் செய்வார்கள். பிறன் பத்தடியிற் செய்வதை இவர்கள்

ஆயிரம் அடியிற் செய்துவிடுவார்கள். இந்த விடாமுயற்சி விதிப்படி நடப்பவன் எத்தனை மூடனாயினும் மேதாவியாய் விடுவான் ; எத்தனை பலஹீனனாயினும் வலிமை பெற்று விடுவான். (கன்ஷியஸ்).

காலத்தாலும் பொறுமையாலும் முசுக் கட்டை இலை பட்டாய் விடுகிறது. (பாரசீகப் பழமொழி.)

உடம்பைப்போல உணர்வும் தான் ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்பும் வழக்கத்தைப் பழக்கத்தினால் அடைகிறது. (ஸொக்ராதெஸ்.)

ஆத்ம சுத்தியாகத் தொழிலைச் செய்யுங்கள் ; அதில் விழிப் போடிருங்கள். விடாமுயற்சி செய்யுங்கள். சிந்தனை யோடிருங்கள். உங்கள் விடுதலையிலே கருத்தைச் செலுத்துங் கள். (மஹா பரி நிர்வாண ஸூக்தம்.)

கடைசிவரை எவன் பொறுத்திருப்பானோ அவன் காக்கப் படுவான். (பைபில் : மத்தேயு.)

விடாமுயற்சியாலே ஆத்மவுடைமை பெறுவீர். (பைபில் லூக்.)

சிறுக விதைத்தவன் சிறுக அறுப்பான்; பெருக விதைத் வன் பெருக அறுப்பான். (பைபில் : கொரிந்தியார்.)

தேவ யாத்திரை செய்வோன் எப்போதும் அதைரியப் படலாகாது. இஷ்ட தேவதையின் அழகை ஒரு லக்ஷ வருஷம் பாடுபட்டுங் காணவிடின் அப்போதும் அதைரியப்படலாகாது. (பஹா உல்லா.)

எந்த நாளும் அதைரியப்படாமல் இருப்பவனே பெருமை யடைந்து நித்தியானந்தத்தை உண்ணுகிறான் (மஹா பாரதம்).

நியாயமுள்ள மனிதர் ஏழுதரம் விழுந்தும் மறுபடி எழுகிறான். (பைபில் : பழமொழி.)

நித்யப் பொருளைக் காணும் பொருட்டாக நீ செய்யும் முதன் முயற்சி பயன்படாவிட்டால், அதனால் தைரியத்தை இழந்து விடாதே. விடா முயற்சி செய்ய தெய்வத்தின் அருள் பெறு வாய். (ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்).

சீன தேசத்து ஞானி 'யாகத்ஸ்உங்—த்ஸே ; என்பவர் சொல்லுகிறார் :—'' மண்ணுலகத்தையும், வானுலகத்தையும் சேர்த்ததோர் விம்பம் ; அதன் பெயர் உடம்பு. அதனைத் தெய்வம் உன் வசம் கொடுத்திருக்கிறது. உன் காவலிலே யகப்பட்டிருக்கும் மண்ணை விண்ணுடன் இசைத்து (ஸம்மேளப் படுத்தி) நடத்துவதே உயிர் வாழ்க்கையென்று சொல்லப் படும்.

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சொல்லுகிறார் :—உயிரும் உடம்பும் உள்ளே குணம், வெளியே குறி. ''

' எபிக்தெதுஸ் ' என்ற கிரேக்க ஞானி சொல்லுகிறார் :— '' ஆத்ம சக்தியால் ஆத்மாவுக்கு விளையும் பயன் சரீரசக்தி யால் உடலுக்கு உண்டாகும். ''

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் :—'' தர்மிஷ்டர் உடம்பைப் போற்ற வேண்டும். அது ஆத்மாவின் கோயில். நித்யப் பொருள் அதனுள்ளே விளங்குகிறது.''

ஸ்வாமி விவேகானந்தர் :—'' வலிமையுற, நோயின்றி உடம்பைக் காத்தல் அவசியம். உடம்பு மிகச் சிறந்த கருவி. அதனிலும் சிறந்தகருவி உன்னிடமில்லை. ஆதலால், அதை வலிதாக, நோயற்றதாக வைத்துக்கொள். உனது உடம்பு எஃகைப்போல் வலியதென்று பாவனை செய்துகொள். மெலிந்தோருக்கு விடுதலை யில்லை ; மெலிவை யெல்லாம் துரத்திவிடு. உடம்பு வலிதென்று அதனிடம் சொல்லு. அறிவு வலிதென்று அறிவினிடம் சொல்லு. உன்னிடத்திலே நீ எல்லையற்ற திடமும் நம்பிக்கையும் கொண்டிரு.''

'' மஹாலக்கம் '' என்ற பௌத்த நூல் சொல்லுகிறது :— '' உடன் பிறந்தோரே ! இரண்டுவித மிகையுமில்லாதிருப் போனே விடுதலை பெறுவான். எப்போதும் காமாதி இன்பங்களை நாடுதல் ஒரு மிகை ; இஃதிழிந்தது, சிறுமை, மிருகத்தன்மை, ஆபத்து இந்த வழியிலே பாமரர் செல்லு கிறார்கள். மற்றொரு மிகையாவது உடம்பை மிதமிஞ்சிய விரத முதலியவற்றால் வருந்தச் செய்தல்; இது துன்பம். இது வீண். புத்த பகவான் கூறியது, மேற்கூறிய அந்தங் களிரண்டினும் வேறான வழி ; அது அறிவைத் திறப்பது, தெளிவு தருவது, விடுதலைக்கும் ஞானத்துக்கும் நிறைவுக் கும் வழி காட்டுவது.''

யோக ஸூத்ரங்களின் ஆசிரியராகிய பதஞ்சலி முனிவர் சொல்லுகிறார் :— வலிமைகளிலே மதியை நிறுத்தி ஸம்யமம் (ஆழ்ந்த தியானம்) செய்தால் யானையின் பலம் முதலியன கை கூடும்."

தமிழ்ப் பழமொழி :—" சுவரிருந்தாலன்றோ சித்திர மெழுதலாம் ?" [கருத்து :—வெயர்வை சிந்தும்படி நாள் தோறும் உடலை உழைக்கவேண்டும். நன்றாகப் பசித்த பிறகு போஜனம் செய்யவேண்டும். மனதிலே சந்தோஷம் வேண்டும். இவற்றாலே ஒருவன் உடம்பைக் காத்தால் ஒழிய, தர்மம் நடக்காது.]

தர்க்கம்.

" விரைந்து கேட்க ; மெல்லச் சொல்லுக." (பைபில்.)

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் :—"பிறர் குணதோஷங்களைப் பற்றித் தர்க்கிப்பதிலே பொழுது செலவிடுவோன், பொழுதை வீணே கழிக்கிறான். தன்னைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்தாற் பயனுண்டு. ஈசனைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்தாற் பயனுண்டு, பிறரைப் பற்றி யோசித்தால் வீண்."

'ஹெர்மஸ்' என்ற புராதன மிசிர (எகிப்து) தேசத்து ஞானி :—" மகனே, விவாதத்திலே நேரங் கழித்தல் நிழலுடனே போராடுவதற்கு நிகராகும்."

'ஸொக்ராதெஸ்' என்ற கிரேக்க ஞானி :—"அறியாதார் பேச்சை நிறுத்தினாற் கலக மில்லை."

ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் :—" வாதாடுவதனால் பிறன் தனது பிழைகளை அறிந்து கொள்ளும்படிச் செய்யமுடியாது. தெய்வத்தின் திருவருள் ஏற்படும்போது, அவனவன் பிழைகளை அவனவன் தெரிந்துகொள்ளுவான்."
திருவள்ளுவர் :—

" யாகாவா ராயினும் நாகாக்க "
" சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லுக "

44

ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார்

7 ஜுலை 1917. நள, ஆனி 24

சுதேசமித்திரன் பத்திராதிபர் அவர்களுக்கு,

சென்னப்பட்டணத்தில் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார் தமது பெண்ணை ருதுவான பிறகு விவாகம் செய்து கொடுத்த செய்தி எனக்கு சந்தோஷம் தருகிறது.

நமது ஜன ஸமூகத்தில் மாறுதல்கள் நடக்க வேண்டும். மாறுதலே உயிர்த்திறமையின் முதற் குறியாகும். மேன் மேலும் சௌகரியத்தை விரும்பித் தானாகவே புதிய புதிய மாறுதல்கள் செய்து கொள்ளாத ஜந்துவை, இயற்கைத் தெய்வம் வலியவந்து கீழ்நிலைமைக்கு மாற்றுகிறது. புராதன ஆசாரங்களில் நல்லதைக் கடைப்பிடித்துக் கெட்டதை நீக்கி விடவேண்டும். "புராண மித்யேவ நஸாது ஸர்வம்." பழமை என்ற ஒரே காரணத்தால் எல்லாம் நல்லதாய் விடாது.

மேலும் விவாக சமயத்தில் சொல்லப்படும் சில வேதமந்திரங்களைக் கொண்டே பூர்வ காலத்தில் பிராமணர்கூட ருதுவான பிறகுதான் பெண்களுக்கு மணம் செய்வித்தார்கள் என்று ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார் தாம் அவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் புத்தகமொன்றில் ருஜுப்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகவே குழந்தைக் கல்யாணம் வேதோக்தமென்றும், தெய்வக் கட்டளையென்றும் இவர் நம்பவில்லை. இடைக் காலத்தில் நம் ஜாதியார் அறிவும், தைரியமும், சக்தியும் இழந்துவிட்ட பிறகு வந்து நுழைந்த அசம்பாவித வழக்கங்களில் இது வொன்றென்பது ஸ்ரீ சாஸ்திரியாரின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கையை நமது நாட்டில் எத்தனையோ ஜனங்கள் மனதிற்குள்ளே அங்கீகாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் ஒப்புக் கொண்ட பிறகும் புதிய சீர்திருத்தத்தை நடைமுறையிலே கொண்டு வருவதற்குத் தைரியமில்லை.

பொதுவாக இங்கிலீஷ் படித்தவர்களிலே பலரும், இங்கிலீஷ் படிக்காவிட்டாலும் விஷயங்களைத் தாமாகவே யோசனை செய்து பார்க்கும் வழக்கமுடைய வேறு பலரும் நமது ஜனக் கட்டிலே எத்தனையோ குற்றங் குறைகள் இருப்பதாக ஓயாமல்

சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவனவனுக்கு நியாயமாகத் தெரிந்ததை அவனவன் தனது அனுஷ்டானத்தில் காட்டும் முறைமை நமது நாட்டில் நன்றாக ஏற்படவில்லை. தர்மத்துக்காகத் தாங்கள் ஸங்கடப்படுவதிலே பெரும்பாலோருக்கு ஸம்மதமில்லை. அதுவும் இங்கிலீஷ் படித்த கூட்டத்தாரில் மனோதைரிய முடையவர்களின் தொகை மிகவும் சொற்பமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உள்ளும் புறமும் ஒன்றுபோல நடக்கவேண்டும். படித்த வித்வான்கள் வஞ்சக நடை நடந்தால் அந்தத் தேசம் சூன்யமாகிவிடும். மனோதைரிய மில்லாவிட்டால் பயனுடைய செய்கை எதுவுமே செய்ய முடியாது.

விதி வசத்தால் நமது ஜனங்களுக்கு இந்த க்ஷணத்திலே பல விஷயங்களிலும் வழி காட்டக்கூடிய திறமை இங்கிலீஷ்ப் படித்த சிலரிடத்திலே தான் காணப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் பூமண்டலத்தின் சாஸ்திரங்களும் நவீன யோசனைகளும் நமது பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்படாமல் இருப்பதொன்று; நம்மவர் அன்ய தேசங்களில் யாத்திரை செய்து தற்கால அனுபவங்கள் திரட்டிக்கொண்டு வராமலிருப்பது இரண்டு; நமக்குள் வந்து புகுந்திருக்கும் கோரமான வறுமை மூன்றாவது.

எனவே, இந்தக் கூட்டத்தாரில் சிலர் கொஞ்சம் துணிவாகச் செய்கைகள் செய்வதைக் காணும்போது ஆரம்பத்தில் சொல்லியபடி எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. இப்படி நம்மவர் எல்லா விஷயங்களிலும் நியாயத்தைத் துணிவுடன் செய்து காட்டி நாட்டில் புதிய உயிரை நிலை நிறுத்தும்படித் தேவர் கருணை செய்க.

45

ப்ராயச்சித்தம்

என்னுடைய ஸ்நேஹிதர்களில் ஒருவராகிய ராமராயர் இங்கிலாந்துக்குப் போயிருந்தார். திரும்பி வேதபுரத்துக்கு வந்தார். அவருக்கு ஒருவிதமான வேதாந்தப் பயித்தியம். ப்ரம்மமே ஸத்தியம், லோகமெல்லாம் மித்தை; ஆதலால் எல்லாரும் ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்; தலையை மொட்டையடித்துக்கொள்ள வேண்டும். சடைகளாகத் திரித்து விடலாம்; அப்படிச் செய்தாலும் குற்ற

மில்லை. எப்போதும் ஓம், ஓம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டும், அல்லது ஐம்புலன்களையும், மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற நான்கு அந்தக்கரணங்களையும் உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு சுத்த ப்ரம்ம நிலையோ அல்லது அதற்குப்போகிற பாதையோ, ஆகிய நிர்விகற்ப ஸமாதியில் நிற்க வேண்டும். இது அவருடைய மதம். ஆனால் இவருடைய நடை மற்ற மனுஷ்யர்களைப் போலேதான்.

ஸந்யாஸம் வாங்கவில்லை; தலை மொட்டையுமில்லை; சடையுமில்லை ; ஓங்காரத்தைத் தவிர வேறு வார்த்தைகளும் சொல்லிக்கொண்டுதான் வருகிறார். நிர்விகற்ப ஸமாதியிலே அவர் இருப்பதை நான் பார்த்ததே கிடையாது.

மேற்படி ராமராயர் இங்கிலாந்தில் இருக்கும்போது ஐரோப்பியர் கண் பார்க்காமல் கை எப்படிச் சமைக்கும் ? ஐரோப்பியர் சமையல் பண்ணின பதார்த்தங்களை நாளொன்றுக்கு நான்கு முறையாகப் பத்து வருஷ காலம் நிர்விக்நமாகப் போஜனம் செய்துகொண்டு வந்தார். (இந்த விஷயத்தில் அவர் மேலே அதிகக் குற்றம் சொல்ல இடமில்லை. ஐரோப்பாவில் ஐரோப்பியர் சமையல் பண்ணினதைத் தின்னாமல் எப்படிப் பிழைக்க முடியும் ? இங்கிருந்து பிராமணப் பரிசாரகர்களில் நூறு நூற்றைம்பது பேரைக்கொண்டு லண்டன் பட்டணத்தில் குடியேற்றினால் நம்மவர்கள் போய் ஜாதியாசாரங்களுக்கு விரோதமில்லாதபடி அங்கிருந்து படித்து வைதிகக் கலெக்டர்களாகவும், வைதிகப் பாரிஸ்டர்களாகவும் திரும்பி வர இடமுண்டாகும். ஸ்வாமி விவேகானந்தர் ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் ஸஞ்சரித்த காலத்தில் பசுக் கறி முதலியவற்றை யதேஷ்டமாகச் சாப்பிட்டதாகப் பாதிரிகள் இந்தியாவில் கூக்குரல் போட்டதைப் பொறுக்க முடியாமல், சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து சில வைதிக சிஷ்யர்கள் வருத்தப்பட்டு விவேகானந்தருக்குக் காயிதம் போட்டார்கள். அடுத்த கப்பலில் ஒரு வைதிகப் பரிசாரகனும், வைதிக போஜனங்களும் இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பினால் தான் வைதிகமாக உண்பதில் ஆக்ஷேபமில்லையென்று விவேகானந்தர் மறுமொழி எழுதினாராம்.) ராமராயர் இங்கிலாந்தில் போய்ப் பத்து வருஷ காலம் இருந்து வியாபாரம் பண்ணிவிட்டுக் கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்பு, வேதபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். இங்கே அவர் கையில் கொஞ்சம் காசிருப்பதைக் கண்டு சில வைதிகர்கள் அவரைப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளும்படிச் சொன்னார்கள். அவர் பண்ணிக்கொள்ள

வில்லை. ஆனால் இங்கு வந்த பிறகு சுத்தமான பிராமணர் சமையல்தான் சாப்பிடுகிறார். பிராமண ஆகாரம் அவருக்கு நன்றாக ஒத்துவருகிறது. உடம்புக்கு ஒன்றும் செய்வதில்லை. மற்ற நடைகளும் அப்படியேதான். மூன்று வேளையும் ஸந்த்யாவந்தன, மாத்யான்ஹிகங்கள் தவறுவதில்லை. அமாவாசை தோறும் சரியான தர்ப்பணம்; வருஷத்தில் ஐந்தாறு சிராத்தம்; எல்லாம் கிரமமாகவே நடத்தி வருகிறார். ஒரே ஒரு புரோஹிதரும் அனேக லௌகிகரும் இவரை ஜாதியில் சேர்த்துக் கொண்ட மாதிரியாகவே நடந்து வருகிறார்கள். பல புரோஹிதரும், சில லௌகிகரும் கொஞ்சம் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் தாமரை நீர்போலிருக்கிறார்கள். சிலர் ஒட்டாமலே விலகியிருக்கிறார்கள். போன மாஸம் மேற்படி ராமராயர் என்னிடம் ஊர்க்காரருடைய திருப்தியை உத்தேசித்துத் தான் ப்ரயாச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ள இஷ்டப்படுவதாக அறிவித்தார். நான் உடனே மேற்படி விஷயத்தை இந்த ஊர் வைதிகர்களுக் கெல்லாம் சிரோமணியாகிய ரங்கநாத சாஸ்திரிகளிடம் போய்ச் சொன்னேன். இந்த ரங்கநாத சாஸ்திரிகளுடைய மாப்பிள்ளை ஒருவன் ரங்கூனிலே போய்க் காபிக் கடை வைத்திருக்கிறான். தமிழ்த் தேங்குழல், தமிழ் முறுக்கு, தோசை, வடை, கடலைச் சுண்டல் முதலிய பக்ஷணங்களைக் கொஞ்சமேனும் வட இந்திய ஆர்ய சம்பந்தமில்லாத படி நன்றாகப் பண்ணிக்கொடுத்து, அங்குள்ள தமிழ் மக்களெல்லாம், இந்தப் பிராமணனை மிகவும் அருமையாகப் பாராட்டினபடியால் நல்ல பணக்காரனாகி, அங்கே தனது மனைவியாகிய மேற்படி சாஸ்திரிகளுடைய பெண்ணும், தானும், நாலைந்து குழந்தைகளுமாகச் சௌக்கியத்தோடு வாழ்ந்து வருகிறான். இந்தக் காரணத்தையொட்டி மேற்படி ரங்கநாத சாஸ்திரிகள் மாப்பிள்ளையுடன் எவ்விதமான சம்பந்தமுமில்லாமல் கத்தரித்து விட்டார். இவருடைய மனைவி மூலமாகக் காயிதப் போக்குவரவு நடக்கிறது. அதில் கூட இவர் கவனம் செலுத்துவதில்லை. இதே காரணத்தையனுசரித்து அதாவது இவருடைய மாப்பிள்ளை ரங்கூனுக்குப் போனதை உத்தேசித்து இந்தச் சாஸ்திரிகள் தம்முடைய வைதிகத்தை மிகவும் விஸ்தாரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். மற்றவர்களுடைய வைதிகம் ஆறுமுழமென்று வைத்துக் கொண்டால் இவருடைய வைதிகம் பன்னிரண்டு முழம். இந்த ப்ராமணர் இங்கே வைதிகர்களுக்குத் தலைவர். இவரிடம் நான் போய் ராமராயருக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன்.

அப்போது மேற்படி ரங்கநாத சாஸ்திரிகள் என்னைப் பார்த்து, "நீர் இந்த விஷயத்தை ஏன் கவனிக்கிறீர் ?" என்று கேட்டார். நான் வைதிகமென்று அவர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் கேள்விக்கு நான் மறுமொழி சொல்லாமல், "ஸமுத்ர யாத்திரை செய்தவன் பண்ண வேண்டிய ப்ராயச்சித்தமெப்படி?" என்று கேட்டேன்; (இது வரைக்கும் சொன்ன கதையெல்லாம் பீடிகை. இனிமேல் எழுதப் போகிற வசனங்களே நான் சொல்ல வந்த விஷயம். ப்ராயச் சித்தம் கடல் யாத்திரைக்கு எப்படி நடத்த வேண்டு மென்று நான் கேட்டதற்கு ரங்கநாத சாஸ்திரி சொல்லிய மறுமொழி கொஞ்சம் தர்க்க சாஸ்த்ர ஹானியாக இருந்த போதிலும் எனக்கே கேட்க ரஸமாக இருந்தபடியால், பிறருக்கும் தெரிவிப்போம் என்ற எண்ணத்துடன் இங்கெழு தலானேன்.) ரங்கநாத சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறார் :—

"இங்கிலிஷ் படித்தவன் பண்ணுகிற ப்ராயச் சித்தமெல் லாம் 'ஹம்பக்' (பொய் வேஷப்) ப்ராயச் சித்தம். இங்கிலிஷ் படித்தவனுக்கு இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சமேனும் நம்பிக்கை கிடையாது. ருஷ்யாவிலே ராஜ்யம் புரண்டு போச்சு தாமே. ஜாதிகுலமெல்லாம் லோக முழுதிலும் தலைகீழாகக் கவிழ்ந்து போமென்று ஆனி பெஸன்ட் பத்திரிகையில் போட் டிருந்ததாமே! 'தன்மத்யே' இன்னுமொரு பேச்சு உம் மிடத்தில் கேட்க வேண்டு மென்று நினைத்துக் கொண்டே யிருந்தேன். ஆனி பெஸன்டுக்கு அஷ்டமாசித்திகளும் வரு மென்று தஞ்சாவூரில் ஒரு பெரிய யோகீசுவரர் என்னிடம் நேரில் சொன்னார்....உமக்குத் தெரியாதா ? போகட்டும் போம்....மொத்தத்தில் உத்தம ஸ்த்ரீ. வெள்ளைக்கார ஜாதியில் பிறந்து நம்முடைய ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்து விட்டதாக வாயினாலே எப்போது சொன்னாளோ, அவள் நம்மைச் சேர்ந்தவளாகவே நினைக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் காளிதாஸரே, நம்முடைய அபிப்பிராயமென்ன வென்றால் எந்தக் குலமாக, எந்த ஜாதியாக இருந்த போதி லும் நமது ஆலயத்தில் வந்து கும்பிட்டால் அவர்களை நாம் ஹிந்துவாக நினைத்து ப்ரேமை செலுத்தவேண்டும். இந்த ஆனிபெஸன்ட்கூட பூமி முழுதிலும் ஸஹோதரத்வமும் ஸமத்துவமும் ஏற்படப்போகிறதென்று சொல்லுவதாகக் கேள்வி. அந்த வார்த்தை ஸத்தியமாகத்தான் இருக்கும். அந்தம்மாள் வெகு தூரம் படித்தவளாமே? அஷ்டமாஸித்தி யென்கிற வார்த்தை வந்தால் அஸாதாரணமான புத்தி

யாவது உண்டென்பது நிச்சயந்தானே? நம்முடைய சாஸ்த்திரங்களும் அப்படியேதான் சொல்லுகின்றன. கலி மேலே போகப் போக ஜனங்களுக்குள்ளே கலப்பு மிகுதிப்பட்டுக் கடைசியில் ஒரே குலமாய்விடுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. ஆனால் அது கெட்ட அர்த்தத்திலே சொல்லுகிறது. எல்லாரும் ஒரே குலமாய்க் கெட்டுப் போவார்களென்று சொல்லுகிறது. யதார்த்தம் அப்படியில்லை. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் நான் ஒரு சுலோகம் படித்தேன். அது இப்போது ஞாபகமில்லை. அதிலே என்ன போட்டிருக்கிறதென்றால் கலியுகத்திலேயே ஒரு க்ருத யுகம் வரும் என்று போட்டிருக்கிறது. கலி முற்றி உலகம் நாசமாய்ப் போகுமென்ற வாக்யங்களை நான் சோதனை போட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் காட்டிலும் மேற்படி ப்ரஹ்மாண்ட புராண வாக்யமே ப்ரமாணமென்று நான் நிச்சயமாக ருஜுப்படுத்துவேன். காளிதாஸரே, நீரும் அதை நம்பும். இதெல்லாம் என் சொல்லுகிறேனென்றால் உம்முடைய ஸ்நேகிதர் ராமராயர் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறதாகச் சொன்னீரே? அது அவசியமில்லை. இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் க்ருதயுகம் வந்து விடுமானால், அவருக்கு யாதொரு சிரமமுமில்லை. எல்லாரும் ஸமானம். அட, க்ருத யுகம் வரவேயில்லை; இந்தக் கலியுகமே சாசுவதமாக இருக்கப் போகிறதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதிலும், அதிகமாகப் பொய் சொல்லாமல் இருப்பது விசேஷம். கலி நாளாகவே முற்றுவது போதாதென்று நாம் ஒரு பக்கம் அதைப் பொய் சொல்லிப் பழக்கவைப்பதில் என்ன சுகம்? கடல் யாத்திரை பண்ணினால் என்ன குடி முழுகிப் போச்சு? என்காணும், காளிதாஸரே, உம்மைத்தான் கேட்கிறேன். கடல் யாத்திரை பண்ணினால் என்ன? இருக்கிற பிராமணர்களெல்லாரும் ஸ்மிருதி வாக்யம் தவறாதபடி தான் நடக்கிறார்களோ? நம்முடைய மாப்பிள்ளை ரங்கூனுக்குப் போய் அங்கே நல்ல கோடீசுவரனாக வாழ்கிறான். மயிலாப்பூர், திருவல்லிக்கேணி, பங்களூர், திருச்சினாப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், புதுச்சேரி, கும்பகோணம் இத்யாதி க்ஷேத்ரங்களில் வஸிக்கும் இங்கிலிஷ் பிராமணர்களுக்குள்ளே ஸந்த்யா வந்தனம் எவ்வளவு சொற்பம்? தீர்த்த பானம் கூட நடக்கத்தான் செய்கிறது. ராமராமா! இந்த ரிஷிகளெல்லாரும் என்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகிறார்கள்? அப்படியே அவர் ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் நான் அவருடன் பந்தியிலிருந்து சாப்பிடமாட்டேன்" என்றார். இதை நான் ராமராயரிடம் வந்து சொன்னேன். ராமராயர் ப்ராயச்சித்த யோசனையை நீக்கி விட்டார்.

என் மாப்பிள்ளை ரங்கூனில் நித்ய கர்மானுஷ்டானங்கள் தவறாமல் நடத்தி வருகிறானென்று கேள்வி. அவன் வந்தால் ஜாதிப்ரஷ்டன் தானே ? ப்ராயச்சித்தம் பண்ணினால் கூட நான் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டேன். தள்ளுங்காணும் ! பிராயச்சித்தமாவது, வெங்காயமாவது ! நான் ஏதோ உதர நிமித்தமாக இந்த வைதீகத்தை விடமுடியாமல் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கிறேன். இதில் மற்றவர் வந்து சேர்வதிலே எனக்கு ஸம்மதமில்லை. ராமராயர் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ளு வதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை. ரூபாய் ஐந்நூறு கொடுத்தால் செய்து வைக்கிறேன். ஆக்ஷேபமில்லை.

46

பசு

பசுவின் சாணத்துக்கு நிகரான அசுத்த நிவாரண மருந்து உலகத்தில் அக்நியைத்தான் சொல்லலாம். வீட்டையும், யாகசாலையையும், கோவிலையும் நாம் பசுவின் சாணத்தால் மெழுகிச் சுத்தப்படுத்துகிறோம். அதனைச் சாம்பர் ஆக்கி, அச்சாம்பரை விபூதி என்று ஜீவன் முக்திக் குறியாக வழங்குகிறோம்.

பசுவென்பது ஒளிக்குப் பெயர்.

பசுமாடு பத்தினிக்கும் மாதாவுக்கும் ஸமானம்.

அதன் கண்ணைப் பார் !

அதன் சாணமே விபூதி ; அதன் பால் அமிர்தம்.

வைத்தியரும், யோகிகளும் பசுவின் பாலை அமிர்தம் என்றார்கள். வேதமும் அப்படியேதான் சொல்லுகிறது.

பசுவை ஹிந்துக்களாகிய நாங்கள் தெய்வமாக வணங்கு வதால், நாங்கள் பெரும் பகுதியாக வாழ்வதும், எங்களுடைய பூர்வீக சொத்துமாகிய இந்தத் தேசத்தில் பஹிரங்கமாகப் பசுவின் கொலை யாரும் செய்யாமல் இருப்பதே மரியாதை யாகும்.

இதைத்தான் ஆப்கானிஸ்தானத்து அமீர் சாஹெப் நமது தேசத்து முஸல்மான்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனார். ஹிந்துக்களின் கண்ணுக்குப் படாமல் என்ன இழவு வேண்டு மானாலும் செய்துகொண்டு போங்கள்.

பகிரங்கமாக எங்கள் நெஞ்சை உடையும்படி செய்வதில் உங்களுக்கு லாபமென்ன? பேகாரில் கலகம் நேர்ந்தது போல் மொஹரம் பண்டிகை சமயத்தில் நாட்டில் வேறெந்தப் பக்கத்தில் எவ்விதமான கலகமும் நடக்காமல், மொஹரம் பண்டிகை சுபமாக முடிவெய்தி, ஹிந்து மஹமதிய ஸஹோதரத்வம் ஸ்தாபனமாய்விட்டது பற்றி நான் மிகவும் சந்தோஷப் படுகிறேன்.

ஒரே, ஒரிடத்தில் மாத்திரம் கலகம்! அதுவும் நடக்காமல் இருந்திருக்க வேண்டும்! அந்தப் பக்கத்து ஜனத் தலைவருடைய குற்றம்; போனால் போகிறது. ஹிந்து முஸ்லிம் ஒன்று; இணங்கி வாழ்வது நன்று.

பசுவையும், காளையையும் ஹிந்துக்கள் தெய்வமென்று கும்பிடுவது போல், கஷ்டப்படுத்தாமல் மரியாதையாக நமது முன்னோர் நடத்தியபடி இப்போது நடத்துவதில்லை. வண்டிக் காரன் மாட்டைக் கொல்லுகிறான். இடையன் பசுவுக்குப் பொய்க் கன்றுக்குட்டி காட்டி, அதன் சொந்தக் கன்றைக் கொல்லக் கொடுக்கிறான். ஹிந்துக்களாகிய நாம் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாதானே இருக்கிறோம்? வெறுமே பூவைப் போட்டுக் கும்பிட்டால் மாத்திரம் போதுமா?

நம்முடைய பக்தியை நாம் செய்கையில் காண்பிக்க வேண்டும். காண்பித்தால் பிறரும் நமது கொள்கைகளுக்கு அவமதிப்புச் செய்யாமல் மரியாதையாக நடந்துகொள் வார்கள்.

47

ஸ்வாமி அபேதானந்தர்

[இந்தியா பத்திரிக்கைக் கட்டுரை]

இந்த வாரத்தில் சென்னையிலே நடந்த சமாசாரங்களுக்குள் வெகு முக்கியமானது ஸ்வாமி அபேதாநந்தரின் வரவே யாகும். பாரத நாட்டு மகரிஷிகளில் ஒருவரும், ஜகத் பிரசித் தருமாகிய ஸ்வாமி விவேகாநந்த பரமஹம்ஸரது ஸகபாடி யும், ஸ்ரீமத் ராமகிருஷ்ண பரப்ரஹமத்தின் சிஷ்யருமான அபேதாநத்தர் பல வருஷகாலமாக ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய இடங்களில் மண்ணாசையிலும் பொன்னாசையிலும் அமிழ்ந்து கிடைக்கும் மனிதர்களிடம் வேதாந்த மார்க்கம் உபதேசித்து அவர்களுடைய இரும்பு நெஞ்சு கூட ஞானத் தீயில் இளகுமாறு செய்வித்துப் பெருங் கீர்த்தி பெற்றுவிட்டு, இப்போது தமது தாய் நாட்டிற்கு மீண்டும் வந்திருக் கிறார்.

இவருக்குச் சென்னையிலே நடந்த உபசரணைகளையும், இவர் சென்னையிலே செய்த உபந்நியாசக் கருத்துக்களையும் பற்றி மற்றோரிடத்திலே பிரஸ்தாபம் செய்திருக்கிறோம். இவரும் இவரது கூட்டாளிகளும் கடல் மீது எத்தனையோ ஆயிரம் காதம் கடந்து போய் இத்தேசத்தின் பெயர் கேட்டவுடனே அந்நியர்கள் முடி வணங்குமாறு செய்யும் நன்மைக்கு நம் மவர்களால் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? இந்த மகான்கள் தாம் என்ன கைம்மாறை எதிர் பார்க்கிறார்கள்? யாதொரு பற்றுமில்லாமல், இருந்து உண்பவர்களாய் உலகத் தாரின் ஞான வழிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மாயையாகிய குருட்டுத் தன்மையை நீக்கி, ஒளி யளிக்க வேண்டுவதே கடமையாகக் கொண்டு நாள் கழித்து வரும் இப்பெரியார்களுக்கு உலகம் அளக்கத் தகாதவாறு கடமைப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாவே உண்மையென்றும் அதனை மறைத்து நிற்கும் மற்றத் தோற்றங்களெல்லாம் வெறும் மயக்கமே என்றும் போதனை செய்ய தலைப்பட்டிருக்கும் அபேதாநந்த ஸ்வாமிகள், அந்தப் பராமார்த்திக நிலைமை அறியாமல் வியாவஹாரிக நிலை யிலே உழலும் நம்மவர்களுக்குக் கூட மிகவும் பயன்படத் தக்க சில ஹிதோபதேசங்கள் தந்திருக்கின்றார். ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை டவுன்ஹால் வெளி மைதானத்திலே இவர்

உபந்நியாசம் புரிந்த காலத்தில் நம்மவர்களின் பேடித் தன்மையும் பயங்காளித் தன்மையும் பற்றிப் பேசியது கொஞ்சமில்லை. " ஆண்மை இழந்து பள்ளத்தில் விழுந்து கிடக்கிறீர்களே, எழுந்து நின்று உங்களது புருஷத் தன் மையை நிரூபித்துக் கொள்ளுங்கள் " என்று இத் தேசத் தாரை நோக்கிக் கூறுவதில் விவேகாநந்தர் எம்மட்டும் ஆத் திரம் கொண்டிருந்தாரோ அம்மட்டு அபேதாநந்தரும் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். தீர புத்திரர்களாகிய ஆசிரியர்கள் ஏதோ ஒருவிதமான மதி மயக்கத்தால் குழந்தை களைப் போலவும் பெண்களைப் போலவும் நடந்து கொள்வ தைப் பார்த்தால் அனைத்தையும் துறந்த ஞானிக்குக் கூட ஒருவிதமான பரிதாபம் ஜனிக்குமல்லவா.

அபேதாநாந்தருக்கும் அவர் போன்ற ஞானிகளுக்கும் நாம் பெரிய உபசரணைகள் நடத்துவதால் மட்டும் அவர்களது பிரீதிக்கு உள்ளாய் விடமாட்டோம். பல்லக்குகள் புஷ்பஹாரங் கள், வாத்தியங்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு ஒரு ஞானி யின் கிருபையைச் சம்பாதியம் செய்து விடுவதென்றால் அது எளிதான காரியமா ? அவர்களது உபதேசத்தின் உண்மை யைக் கிரகித்து நம்மால் இயன்ற மட்டும் அதன்படி நடக்க முயல்வதே நாம் அவர்களுக்குச் செய்யக் கூடிய கடமை யாகும்,

தீரத் தன்மையைப்பற்றி மட்டிலுமல்லாமல் ஐக்கியம் முதலிய மற்ற விஷங்களைப் பற்றியும் அபேதாநந்தர் பேசி யிருக்கிறார். இந்தியாவில் 30 கோடி ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒருவனுக் கொருவன் சம்பந்த மில்லாமல் ஒவ்வொரு வன் ஒவ்வொரு மாதிரி எண்ணங் கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட 30 கோடி எண்ணங்கள் ஏற்பட்டுப் போய் விடுகின்றன. எனவே ஒரு காரியமும் எளிதாக வாதிக்க முடியாமல் போய் விடுகிறது. பிரிட்டிஷ் தேசத்தில் 4 கோடி ஜனங்கள் மாத்திரமே இருந்த போதிலும் அவர்களனைவரும் ஒரே விதமான எண்ணங் கொண்டிருப்பதனால் அவர்கள் காரியங்கள் மிகவும் எளிதாகக் கை கூடிவிடுகின்றன. இதனை விவேகாநந்தர் வெகு தெளிவாக எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார்.

இது நிற்க, அபேதாநந்தர் சென்னை மாகாணத்திலும் நகரத்திலும் பெற்ற உபசரணைகள் அவருக்கு இத்தேசம் முழுவதிலும் நடைபெறும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

ஆனால் அத்துடன் இவர் சென்ற இடமெல்லாம் ஜனங்கள் இவரது போதனைகளைப் பக்தியுடன் கேட்டுப் பயன் பெறுவார்களென்று நம்புகிறோம். இத்தகைய மஹான்கள் இந் நாட்டிலே தோன்றி வருவார்களானால் ஆரிய பூமியானது மறுபடியும் புராதன காலத்துப் பெருமையைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட பெருமைக்கு வந்துவிடும்.

48

ஆலயங்கள்

நம்முடைய ஆலயங்களின் மிகுதி, இதர தேசங்களின் உலக சம்பந்தங்களால் (மெட்டீரியலிஸம்) உண்டான சுகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு அதில் உழன்றுடுகையில் இந்தியாவானது ஆரியர் இப்பாரத கண்டத்தில் குடியேறினது முதல் எப்போதும் ஆத்ம சுத்திக்காகவே பாடுபட்டதென்பதற்கும் பரம புருஷார்த்தங்களையே நாடினதாய் இருக்கிறதென்பதற்கும் திருஷ்டாந்தம். அவ்வாலயங்களில் அனேகம் பூர்விகமாய் ஏற்பட்டவைகளாகவும், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் என்று உலக உஜ்ஜீவர்த்தமாக ஏற்பட்ட பக்த சிரோமணிகளால் வைணவ சைவ நூல்களில் பாடல் பெற்றவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பூர்விகக் கிரந்தங்களில் இவ்வாலயங்களின் மகிமைகளைப்பற்றி எழுதியிருக்கப்பட்டவைகளே அநேகம் உள. இவ்வாலயங்களில் மகோற்சவங்கள் நடக்கிற காலங்களில் வெகு தூரங்களிலிருந்து விசேஷத் திரவியம் செலவு செய்து கொண்டு சுவாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு ஜனங்கள் வருவது உலகப் பிரசித்தமான விஷயம்.

கவர்ன்மெண்டாரும் இவ்வாலயங்களின் மகிமையை உத்தேசித்தும், ஜனங்கள் அவைகளின் மேல் வைத்திருக்கும் பக்தி விசேஷத்தைக் கருதியும் அநேக முக்கியமான ஸ்தலங்களுக்கு வருஷாந்திரப் பணமும் கொடுக்கிறார்கள். மேலும் இவைகளின் மகிமை எவ்விதத்திலும் குறைவுபடக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன், ஒரு சட்டமும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதற்கு தேவஸ்தான சட்டமென்று பெயர். (ரிலிஜியஸ் எண்டோமெண்ட் சட்டம்.) அதன்றியும், இவ்வாலயங்களில் அநேக விசேஷ ஐசுவரியம் உடையவைகளாகவும் கோவில்களுக்கென்று கவர்ன்மெண்டாரால் ஒஸ்தியில்லாமல்

அளிக்கப்பட்ட கிராமங்களிலிருந்து வருஷாந்தர வரும்படி உடையவைகளாகவும் இருக்கின்றன. இவ் வரும்படியோடு கூடத் தரிசனம செய்ய வரும் பிரயாணிகளால் பிரார்த்தனைக்காகக் கொடுக்கும் பணமும் சில ஸ்தலங்களில் விசேஷமாயிருக்கிறது.

இவ்வித வருமானங்களோடு ஏற்பட்ட இந்து ஆலயங்கள், எம்மாதிரியாக நிர்வகிக்கப்படுகின்றனவென்று பார்ப்போம். சாதாரணமாய்க் கோயில் தின பூஜை முதலான காரியங்களுக்கு வேண்டிய செலவுகள் கொஞ்சந்தான். வேலைக்காரர்களுக்காகக் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளங்களும் ஒரு சிறு அளவாகத்தான் ஏற்படும். ஆனால், பெரிய உற்சவாதிகளுக்காகச் செலவு செய்யும் பணம் உபயம் செய்வோர்களால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட போதிலும், விசேஷமாகத்தான் இருக்கும். இச் செலவுகளெல்லாம் போக மிகுதியாக இருக்கும் சில பெரிய ஆலயங்களின் பணத்தைப்பற்றி யோசிப்போமாகில், சாதாரணமாய் வீணுகச் செலவு செய்யப்படுகிறதென்று ஏற்படும். மத விஷயமான சண்டை சச்சரவுகளிலும், இன்னும் இதர துர் வியாச்சியங்களிலும் விசேஷப் பணம் விரயம் செய்யப்படுகிறது.

இவ்விடத்தில் நம்முடைய ஆலயங்களோடு ஆங்கிலேய சர்ச்சுகள் எப்படி வித்தியாசப்படுகின்றன என்று பார்ப்போம். அவைகளுக்கும் நம்முடைய ஆலயங்களுக்கு இருப்பதுபோல் வரவு செலவுகள் உண்டு. ஆனல் சர்ச்சுகளில் ஊழியம் செய்வோர்கள் படித்தவர்களாயும் பல விஷயங்களையும் தெரிந்தவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்களில் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகம், வக்கீல், வியாபாரம் முதலான தொழில்களைப்போலச் சர்ச்சில் வேலைக்காரனுதல் ஒரு தொழிலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. கல்வி கற்றவர்களுக்கு வேறு வேலைகள் கிடைப்பாத பட்சத்தில் சர்ச்சில் பிஷப்பாக ஏற்படுதல் ஒரு கௌரவமான தொழிலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. முற்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் சர்ச்சுகள் கல்விக்கிடமாகவும் இருந்தது.

இந்தியாவில் அம்மாதிரியான வழக்கம் கிடையாது. முன் இந்து ராஜாக்கள் காலத்தில் பல கோவில்களில் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தித் தர்மமாகக் கல்வி கற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வழக்கம் இன்னும் சில ஆலயங்களில் வேதம் ஓதுதலிலும், சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் முதலான சுதேச

பாஷைகளைக் கற்றுக்கொடுத்தலிலும் விளங்குகிறது. ஆனால் அநேக பெரிய விசேஷ வரும்படியையுடைய ஆலயங்களில் மிகுந்த பணம் இதர வீண் செலவிற்கு உபயோகப்படுகிறதே ஒழிய, கல்வி விருத்திக்கு உபயோகப்படுகிறதில்லை. கோவில்களில் ஊழியக்காரர்கள், படித்தவர்களாகச் சர்ச்சுகளில் இருப்பதைப்போல ஏற்படலாகுமோவெனில், கல்வி விருத்தியால் ஜனங்கள் ஆலயங்கள் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் பக்தி விருத்திக்காகவே என்றும், கல்வியை விருத்தி செய்தால் பக்தி விருத்திப்படும் என்றும் உணருவார்களாகில் ஆலயங்களில் படித்தவர்களை ஊழியக்காரர்களாக ஏற்படுத்துவதற்கு ஆக்ஷேபனை என்ன ?

பக்தியும் கல்வியும் ஒருவாறு புணர்ந்திருக்கப்பட்டனவென்பதை விளக்குவதற்காகக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காண்பிக்கலாகும். அவர்கள் மதத்தை விருத்தி செய்வதற்காக வந்திருந்த போதிலும் பல இடங்களில் பெரிய பாடசாலைகளை ஏற்படுத்திக் கல்வி விருத்தியைச் செய்கிறார்கள். ஆதலால் நம்முடைய ஆலயங்களில் மிகுந்த பணத்தை வீண் செலவு செய்யாமல் கல்விக்காக உபயோகப்படுத்தினால் ஜனங்களுக்கு அபரிமிதமான திருப்தியை உண்டாக்கும். திருப்பதியில் கோவில் பணத்தின் கொஞ்சம் பாகத்தை பகர்ந்து பள்ளிக்கூடத்திற்காகச் செலவழிக்கிறார்கள். அதைப்போல் பெரிய ஸ்தலங்களில் ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ் முதலிய பாஷைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கப் பெரிய பாடசாலைகளை ஏற்படுத்திச் சம்பளம் கொடுக்கச் சக்தியற்றவர்களுக்குச் சம்பளம் இல்லாமல் கல்வி கொடுப்பாராகில் ஜனங்களை நாகரிகத்திலும் புத்தியிலும விருத்தி செய்ய எவ்வளவு உபயோகமாயிருக்கும்.

ஆலயங்களில் அன்னம் அளிப்பது அதிக மூடத்தனமென்பது சிலருடைய வாதம். ஒருவிதத்தில் அது புத்தியீனமாகத்தான் இருக்கிறது. ஏனெனில் அநேக ஸ்தலங்களில் சோம்பேறிகளாய்க் கண்ட இடத்தில் சாப்பிட்டுக் காலம் போக்குகிறவர்களுக்குத்தான் அன்னம் அளிக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் சில வேலைகளில் புதிதாகச சுவாமி தரிசன காரணமாய் வந்ததர்களுக்குச் சாப்பாடு அகப்படாமல் போய்விடுகிறது. இது எவ்வளவு விகாரமாக இருக்கிறது ? ஆலயங்களில் வெளி ஊரிலிருந்து உதவியற்றுச் சுவாமி தரிசனத்திற்காக வந்தவர்களுக்கு அன்னம் அளிக்கும்பொருட்டு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அப்படியன்றி, சோம்பேறிகளை

விருத்தி செய்யக் கோவில் பணம் உபயோகிக்கப்பட்டால் எவ்வளவு விகாரமாயிருக்கிறது? ஆனால் கோவில்களில் அன்னமே அளிக்கக்கூடாது என்று சொல்வதும் அதர்மம். பிரயாணிகளாய்ச் சுவாமி தரிசனத்தின் பொருட்டு வருபவர்களுக்கு அன்னமளிப்பது நியாயமே.

49

கண்கள்

'கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்' என்றார் நம்மாழ்வார்.

எம்பெருமானுடைய கண்களைச் சொல்லுகிறார். விடுதலை பெற்ற ஜீவன் பக்தர்களுடைய கண்ணும் திருமாலுடைய கண்ணைப் போலவே இருக்கும். தாமரைப் பூவைப் போலே கண் வேண்டும் என்பர். திறந்த பார்வை வேண்டும்.

மூடின கண் மறைந்த ஒளியைக் காட்டுகிறது. யோகி கண்மூடி ஜபம் பண்ணுகிறானே அதை நான் சொல்லவில்லை. ஸாமான்ய ஜனங்கள் கண்ணை முழுதும் விழித்துப் பார்க்காமல் அரைப் பார்வையும் கோணற் பார்வையும் பார்க்கும்படிச் செய்கிற அஞ்ஞானத்தையும் பயத்தையும் பழிக்கிறேன். இது நிற்க.

நான் சென்னப்பட்டணத்தில் இருந்தபோது ஒரு சாமியாருடன் ஸ்நேகப்பட்டேன். அவர் சுதேசியம், அன்னிய வஸ்து பகிஷ்காரம், ஸ்வராஜ்ய ஸ்தாபனம் என்ற விஷயங்களைப் பற்றி ஆத்திரத்தோடு பேசுவார். அவர் கண்களை இமைக்காமலே நெடுநேரம் இருப்பார்; மனிதர் இமைக்காமலே இருந்து விடலாம் என்று அந்தச் சாமியார் சொல்லுவதுண்டு. அது நல்ல பழக்கம். ஸூர்யனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் ஞானதிருஷ்டி உண்டாகும். கண்ணில் வீரம் ஏற்படும்.

ஸாதாரணமாக இருவருடைய கண்கள் ஸந்தித்தால் "இவன் ஏனடா நம்மை முறைச்சுப் பார்க்கிறான்?" என்கிற எண்ணம் இருவர் மனசிலும் உண்டாகிறது. ஒருவன் கண்ணைச் சாய்த்துக் கொள்ளுகிறான். அல்லது இருவரும்

சாய்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். நேருக்கு நேர் கண்ணுக்குக் கண் பார்த்து இரண்டு பேர் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பது துர்லபம்.

பொய் இல்லாவிட்டால் பார்வை நேராகும்!

கவனி!

பொய் தீர்ந்தால் நேரே பார்க்கலாம்.

பயம் தீர்ந்தால் நேரே பார்க்கலாம்.

கவனி!

பொய் தீர்ந்தால் பயம் தீரும்.

பயம் தீர்ந்தால் பொய் தீரும்.

நேரே பார்த்தால் விரோதக் குறி யென்று யோக்யன் என் நினைக்க வேணும்? அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும். உன் மனசில் என்ன இருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டாக உன் கண்ணை நேரே பார்க்கிறேன். விரோதமில்லை. அவமரியாதையில்லை. விஷயம் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஒரு நாள் முழுதும் ஸூர்யனை இடைவிடாமல் பார்த்து உபாசனை செய்தாராம். இது நல்ல வழக்கம். கண் இருக்கும்போது ஸூர்ய நமஸ்காரம் செய்வோம். அதனால் ஞான திருஷ்டியேற்படும்.

50

விதி.

விதி மூன்று வகைப்படும் —

1. தெய்வ விதி
2. சாஸ்திர விதி
3. நாட்டு விதி

தெய்வ விதி

இந்த மூன்றிலே தெய்வ விதியை மாற்ற முடியாது. ற்றிலே வீசிய கல் இடையிலே தடுக்காவிட்டால் மண் மேலே

வந்து விழும். தீ சுடும். பனி குளிரும். மின்னல் அழிக்கும். வெயில் ஒளி செய்யும். இவற்றைப் பிற விதிகளால் சிறிது நேரம் தடுத்தாலும் தடுக்கலாம். இயற்கை விதிகளை மாற்றி விட வழியில்லை. நன்மை நினைத்தால் நன்மை விளையும். தீமை நினைத்தால் தீமை விளையும். பொய் இழிவு தரும். உண்மை கைதூக்கும். இவை மாறாத விதிகள். இக்காலத்து இயற்கை விதிகளை ஒன்றொன்றாக ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்துப் பின் அவற்றை அனுசரித்து வாழவேண்டும். இந்த விதிகளிலே மனித ஜாதியார் இன்றுவரை "கற்றது கைம் மண்ணளவு, கல்லாததுலகளவு", இவற்றின் ஞானம் வளர வளர மனித ஜாதி மேன்மை பெறும்.

சாஸ்திர விதி

சாஸ்திரம் மனிதனால் எழுதப்பட்டது. ஆதலால் இன்னும் நிறைவு பெறவில்லை. தெய்வ விதிகளைக் கூடியவரை பின் பற்றியே சாஸ்திரக்காரர் எழுத முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் காலதேச வர்த்தமானங்கள் மாறுபடுகின்றன. தெய்வ விதிகளைப் பற்றிய புதிய வித்தைகள் வழங்கப்படுகின்றன. அப்போது சாஸ்திர விதிகளை மாற்றுதல் அவசிய மாகிறது. திருஷ்டாந்தமாக வைத்திய சாஸ்திரத்தைப் பாருங்கள். கால தேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி விதிகள் மாறுகின்றன. பூர்விக ஐரோப்பிய வைத்தியர்கள் பெரும்பான்மை எல்லா வியாதிகளுக்கும் நோயாளியின் உடம்பைக் குத்தி ரத்தத்தைக் கொஞ்சம் வெளியேற்றினால், அதுவே நல்ல முறையென்று நினைத்திருந்தார்கள். தலை நோவு, ஜ்வரம் எது வந்தாலும் உடம்பைக் குத்தி ரத்தத்தைக் கொட்டித் தீரவேண்டும், இந்த மடமையாலே, பலர் ரத்த நஷ்டமே முதற் காரணமாய் அநியாயமாக மடிந்து போனார்கள். இக் காலத்தில் அந்தக் கொள்கை மாறிவிட்டது. ஜ்வரம் வந்தால் பத்தியம் மதுரையில் ஒரு மாதிரி, வேலூரிலே மற்றொரு மாதிரி.

இலக்கணத்தை எடுங்கள்—

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையினானே" என்று பவணந்தி முனிவரே சொல்லுகிறார்.

தர்ம சாஸ்திரத்தை எடுங்கள்—

பஞ்சபாண்டவர் காலத்தில் ஒரு ஸ்திரீ பல புருஷரை விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். வேதவியாஸர் காலத்தில் தமையன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்துபோனால் தம்பி அவனுக்கு ஸந்ததி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம்.

விசுவாமித்திரர் காலத்தில் க்ஷத்திரியர் அறிவினால் பிராமணராகி விடலாம். மனுஸ்மிருதியின் விதிகள் வேறே. பராசஜர் விதிகள்வேறே. நடப்பிலுள்ள வைத்தியநாத தீக்ஷிதர் விதிகள் வேறே. இங்கிலாந்துக்கு வேறு ஸ்மிருதி. ப்ரான்ஸ் தேசத்துக்கு வேறு. பாரஸீகத்துக்கு வேறு. நமக்கு வேறு. நமக்குள் வடநாட்டில் வேறு. தென்னாட்டில் வேறு. வைஷ்ணவருக்கு வேறு. ஸ்மார்த்தருக்கு வேறு.

சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் காலத்துக்குத் தகுந்தபடி மாற்றிக்கொண்டு போகிறோம். வேதத்தைத்தான் மாற்ற முடியாது, உண்மையான வேதமாக இருந்தால்.

நாட்டு விதி

நாட்டு விதி என்பது அர்த்த, நீதி சாஸ்திரங்களின் விதி. இதனைத் தற்காலத்தோர் அரசியல் விதியென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் சாஸ்திர விதியோடு சேர்ந்ததுதான். ஆனால் மற்ற இலக்கணம் முதலிய சாஸ்திரங்களின் விதிகளைக் காட்டிலும் அரசியல் விதிகள் மிகவும் விரைவுடன் மாறுபடுவதால் இதனைத் தனியாக ஒரு பகுதியாக்கும்படி நேரிட்டது. எனவே, தெய்வ விதிக்குப் பரிபூரணமாக உட்பட்டுச் சாஸ்திர விதிகளையும் மேன்மேலும் புத்திசாலித்தனமாகச் சீர்திருத்திக் கொண்டு வந்தால் மனுஷ்ய ஜாதிக்கு க்ஷேமமுண்டாகும்.

தொழில்

I

1. மனுதர்ம சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது :—தொழிலாளியின் கை தொழில் செய்யும்போது பரிசுத்தமாகிறது.

2. சீ-கிங் என்ற சீன ஞானி :—தர்மிஷ்டன் எப்போதும் முயற்சியோடிருப்பான்.

3. (நபி) ஸுலேமான் என்ற யூதஞானி :—சோம்பேறி யின் மனவிருப்பம் அவனையே கொல்லுகிறது.

4. தோல்ஸ்தோய் என்ற ருஷிய ஞானி :—தொழில் எத்தனை அசுசியாக இருந்தாலும், அதைச் செய்வதில் அவமானமில்லை. சோம்பலொன்றுதான் அவமானம்.

5. உத்தம ஸூக்தம் என்ற பௌத்த நூல் சொல்லு கிறது :—சோம்பல் ஒரு குற்றம். தொழிலின்றி வாழ்தல் ஒரு மலம்.

6. தோரோ என்ற அமெரிக்க ஆசிரியர் :—உடம்பை சோம்பலுக்கும் சொகுசுக்கும் இரையாக்கி வைத்திருப்பவனை ஞானியாகக் கொள்ளலாகாது. ஆத்மாவுக்கு உடம்பே முதலாவது சீடன்.

7. கார்லைல் என்ற ஆங்கிலேய ஆசிரியர் :—சந்தேகம், விசனம், மனச்சோர்வு, கோபம், ஏக்கம், இந்தப் பிசாசு களெல்லாம் மனிதனை அடிக்கும் பொருட்டுப் பதுங்கி நிற்கின்றன. அவன் சோம்பலுக் கிடங்கொடுக்கும்போது இவையெல்லாம் அவனை வந்து தாக்குகின்றன. தீவிரமாக உடம்பை உழைப்பதே இந்தப் பிசாசுகள் அடிக்காமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளுவதற்கு நிச்சயமான வழி. தொழிலைக் கைக்கொண்டால், பிறகு எந்தப் பிசாசும் பக்கத்தில் நெருங்காது. மிஞ்சி வந்தால், தூரத்திலிருந்து உறுமும். அவ்வளவுதான்.

8. மோந் தாஞ் என்ற ப்ரான்ஸ் தேசத்துப் பண்டிதர்:— சோம்பலை நரகவேதனைகளில் ஒன்றாகக் கணக்கிடவேண்டும். அதைச் சிலர் சொர்க்க இன்பங்களில் ஒன்றாக நினைக்கிறார்கள்.

9. நபி ஸலேமான் :—சோம்பேறியே, எறும்பினிடம் போ. அதன் நெறிகளைப் பார். உனக்குப் புத்திவரும்.

II

விளக்கம்

மேலே மொழி பெயர்த்திருக்கிற வசனங்களில் தொழிலில் லாதவனுக்கு ஆத்ம ஞானமில்லையென்று தோரோ (6) சொல்லுகிறார். ஆத்மாவுக்கு முதலாவது சிஷ்யன் சரீ

மென்பது அவர் கொள்கை. ஆத்ம ஞானி சோம்பேறியாக இருக்கமாட்டானென்ற இவருடைய கொள்கை பகவத் கீதையின் கருத்துக்கு இணங்கியதேயாகும். தொழிலின்றி யிருப்பவனுக்கு விடுதலையில்லை, ஞானமில்லை, பக்தியில்லை. அவனுக்குச் சோறு கிடையாது; தண்டச் சோறு தின்று தொழில் செய்யாதிருப்பவன் கொழுத்து நோய் கொண்டு சாவான். இந்த விஷயங்கள் பகவத்கீதையில் மிகவும் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

கார்லைல் (7) என்ற ஆங்கிலேய ஆசிரியர் தொழிலின்றி யிருப்பவனைச் சந்தேக முதலிய பிசாசுகள் வந்து தாக்கு மென்று சொல்லிய வார்த்தை பொது அனுபவத்திலே காணத்தக்கது. சந்தேகம், பயம் முதலிய பிசாசுகள் வந்து தாக்காமலிருக்கும் பொருட்டாகவும், அங்ஙனம் தாக்கும் போது அவற்றை மடிக்கும் பொருட்டாகவம் தொழிலென்ற மருந்து கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார்.

பூஜை, கல்வி, போதனை முதலியனவும் சரீர உழைப்புப் போலவே கவலையை நீக்கி உடம்பைப் பேணும். உண்மை யாகச் செய்யப்படும் பூஜையும், உபதேசமும் எல்லாத் தொழில்களைக் காட்டிலும் சிறந்தன. பொய்ப் பூஜையும், காசைப் பெரிதாக நினைத்துச் செய்யும் ஞானோபதேசமும் மிகவும் இழிந்த தொழில்களாகும். பல இடங்களில் வியாபாரிக்குள்ள மதிப்புப் பூசாரிக்கும் குருக்களுக்கும் இல்லாதிருக்கக் காண்கிறோம். இவர்களுக்கு மதிப்புக் குறைவுண்டாகும் காரணம் உண்மைக் குறைவு தவிர வேறொன்றுமில்லை. அறிவை நல்ல வழிகளில் உழைப்பவ னுடைய உடம்பு முயற்சியில்லாமல் சோம்பிப் படுத்திருக்க நியாயமில்லை. சோம்பேறியின் விருப்பங்கள் கவலைகளாக மாறுகின்றன. கையினால் உழைக்காமல் மனத்தால் விரும்பு வோன் தன்னைத்தானே தின்று கொள்ளுகிறான். சோம் பேறியின் மனத்தைக் கவலைகள் சூறையாடுவது போல், அவனுடம்பை வியாதிகள் சூறையாடுகின்றன. முயற்சியினாலே செல்வம் வருமென்றும் முயற்சியில்லாவிட்டால் வறுமை வருமென்றும் திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார். முயற்சி யில்லாதவருக்கு நோய்வரும், பந்தங்கள் வரும்; அவர்கள் மோந்தாஞ் ஆசிரியர் (8) சொல்வதுபோல் இவ்வுலகத்திலேயே நரகவேதனைப்படுவார்கள். ஆதலால் ஹிந்துக்களாகிய நாம் முயற்சியைக் கைவிடாமல் நடத்தவேண்டும். முயற்சி யுண்டானால் உடம்பிலே வலுமையுண்டு. உள்ளத்திலே

மகிழ்ச்சியுண்டு, கல்வியுண்டு, செல்வமுண்டு. நீண்ட வயதும் புகழும் இன்பங்களுமுண்டு. முயற்சியிருந்தால் பயமில்லை. முயற்சியுண்டானால் வெற்றியுண்டு. முயற்சி உடையவனுக்கு விடுதலை கைகூடும்.

51

விக்டர் ஹ்யூகோ என்ற பிரஞ்சு ஞானியின் வசனங்கள்.

தெய்வம் எப்படிப் பேசுகிறது?

உலகத்தில் நடைபெறும் செய்திகளை யெல்லாம் கடைந்து பார்க்கவேண்டும். அதன் ஆணைகள் தெளிவுபடும். ஆனால் இது ரஹஸ்ய பாஷை; எளிதில் அர்த்தமாகாது. சாதாரண மனிதர் இந்தப் பாஷையை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினால், அதிலே பிழைகள் போடுகிறார்கள்; அவஸரப் படுகிறார்கள். முன்பின் மாறுகிறார்கள்; இடையிடையே சில அமிர்தங்களை விட்டு விடுகிறார்கள்.

அறிவுடையோர், பொறுமையுடையோர், ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்வோர்—இவர்கள் பரபரப்புக் கொள்ளாது, காத்திருந்து காத்திருந்து, மெல்ல மெல்ல மொழிபெயர்த்துப் பார்க்கிறார்கள். இவர்களுடைய மொழிபெயர்ப்பிலே உண்மை அகப்படுகின்றது.

ஸமத்வம் என்பது யாது?

ஸமத்வக் கொள்கையிலே இரண்டு செய்திகளைப் பற்றிய விசாரணையுண்டாகிறது. முதலாவது, செல்வத்தை உண்டாக்குதல். இரண்டாவது, அதைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தல். முதலாவது செய்தியில் தொழிலைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது செய்தியில் கடவுளைப் பற்றிய பேச்சு.

முதல் விஷயம் திறமைகளின் உபயோகத்தைப் பற்றியது.

இரண்டாம் விஷயம் இன்பங்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதைப் பற்றியது.

திறமைகளை உபயோகப்படுத்துவதினாலே ஜன வலிமை யுண்டாகிறது.

இன்பங்களை நேரே வகுத்தால் ஒவ்வொருவனுக்கும் இன்பம் உண்டாகிறது.

நேரே வகுத்தல் என்றால் ஒன்று போல் வகுத்தல் என்று அர்த்தமில்லை. நியாயமாக வகுத்தல் என்று அர்த்தம். நியாயமே ஸமத்வத்தின் பெயர். நியாயமே முதலாவது ஸமத்வம்.

மேலே கூறிய "ஜன வலிமை, ஸர்வஸுகம்" என்ற இரண்டும் சேர்ந்தால் ஜனச் செம்மை ஏற்படுகிறது.

ஜனச் செம்மை எப்படியிருக்கும் ?

மனிதன் செல்வவானாவான். குடிகள் விடுதலை பெற்றிருப்பர். நாடு உயர்வு பெற்றிருக்கும்.

காதல்

உலகம் இறுகி ஒரு பொருளாய் நிற்பது; ஒரேயொரு தெய்வம் முடிவுவரை விரிந்து நிற்பது; இது காதல்.

காதலர் பிரிந்திருக்கும்போது அவர்களை ஒருவருக்கொருவர் ஓலை யெழுதலாகாதென்று தடுத்தால், அவர்கள், நமக்குத் தெரியாதபடி, ஆயிரம் ஆச்சரிய வழிகள் கண்டுபிடித்துப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். பறவைகளின் பாட்டையும், மலர் களின் கந்தத்தையும், குழந்தையின் சிரிப்பையும், ஞாயிற்றின் ஒளியையும், காற்றின் உயிர்ப்பையும், விண்மீன்களின் கதிர்களையும் காதலர் தூது விடுகிறார்கள். ஏன் கூடாது ? தெய்வத்தின் படைப்பு முழுதும் காதலுக்குத் தொண்டு செய்யும் பொருட்டே அமைந்திருக்கிறது. உலக முழுவதையும் தூதுபோகச் செய்கிற திறமை காதலர்க்குண்டு.

இளவேனிற் காலமே, நான் அவளுக்கு எழுதுகிற ஓலை நீ.

உயிரே, நீ கல்லாய்ப் பிறந்தால் காந்தக் கல்லாய்ப் பிற; செடியானால், தொட்டால்வாடிச் செடியாகி விடு; மனிதனானால், காதல் செய். காதலர் இல்லாவிடின், ஞாயிறு என்றதோர் தீப்பந்தம் அவிந்துபோய் விடும்.

52

பஞ்சாங்கம்

'விவேக போதினி' பத்திரிகையில் ஸ்ரீமான் ஆர். சாமிநாதய்யர் நமது பஞ்சாங்கத்தில் உள்ள பெரியபிழையொன்றை எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார். இப்போது தை மாதப் பிறப்பை உத்தராயணத்தின் ஆரம்பமாக நாம் நினைப்பது தவறு ; அது காட்சி அனுபவத்திற்கு விரோதம். மார்கழி மாதம் எட்டாந் தேதியே உத்தராயணம் தொடங்கிவிட்டது. அன்றைக்கே சூரியன் தனது தெற்கெல்லையிலிருந்து வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டான். மேற்படி ஸ்ரீ சாமிநாதய்யர் எழுதுகிறார். "ஒரு காலத்தில் வஸந்த விஷுவானது கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் இருந்ததாகவே வேதத்தினால் தெரிகிறது. அப்போது உத்தராயணம் மாசி மாஸத்தில் பிறந்திருக்கும். அதற்கு இரண்டாயிரம்-இரண்டாயிரத்தைந் நூறு வருஷங்களுக்கப்பால், அந்த விஷு அசுவினி நக்ஷத்திரத்தில் மேஷ ராசியின் ஆரம்பத்திலிருந்தது." இங்ஙனம், வஸந்த விஷுவானது மேஷ ராசியின் ஆரம்பத்தில் இருந்த காலத்தில் உத்தராயணம் தை மாதப் பிறப்பன்று தொடங்கிற்று. அதற்கப்பால் கணக்குத் தவறிப் போய்விட்டது, அயன விஷுக்களின் சலனத்தை அறியாமலோ, அறிந்திருந்தும் கவனியாமலோ, ஸம்வத்ஸரத்தின் பரிமாணத்தை $20\frac{1}{2}$ நிமிஷம் ஜாஸ்தி கணித்து விட்டபடியால், அயன விஷு காலங்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு $20\frac{1}{2}$ நிமிஷதி பிந்தி வருகின்றன. 30 வருஷம் ஒரு முழுநாள் பிந்திவிடும். மேற்குறித்த நியமங்கள் ஏற்பட்டு இப்போது அநேக நூற்றாண்டுகளாய் விட்டபடியால், புண்யகாலங்கள் 20, 22 நாள் பிந்திப்போய் நியமங்களும் பிரத்தியக்ஷத்துக்கு விரோதமாயிருக்கின்றன.

பருவ நினைப்பு

சித்திரையும் வைகாசியும் இளவேனிற் காலமென்றும், ஆனியும் ஆடியும் முதிர் வேனிற்கால மென்றும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிற் படித்தோம். இது பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பு சரியாக இருந்தது. மேற் கூறப்பட்ட கணக்குத் தவறியதனால் பருவக் காலத்தையும் தவறாக்கிவிட்டோம். இப்போது, இளவேனிற் காலம் பங்குனி மாதம் எட்டாந்

தேதியில் பிறந்துவிடுகிறது. ஆதலால், நம்மவர் அயன விஷு காலங்களிற் செய்யும் ஸ்நாநம், தானம் முதலிய வைதீகக் கிரியைகளெல்லாம் புண்ணிய காலங்கள் கழிந்து மூன்று வாரங்களுக்கு அப்பால் தவருக நடந்து வருகின்றன. அயன விஷுக்களை நேராகத் தெரிந்து பஞ்சாங்கத்தில் வருஷப்பிறப்பைச் சரியான நாளில் வைத்தால், பருவக் கணக்கும் நேராகும். காலநிலையை ஹிந்துக்கள் பல விதத்திலே மறந்திருக்கிறார்கள். உடனே செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் திறமையை நமக்குத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் அருள் செய்க.